

Giới thiệu Mỹ Nhân Như Họa

Tựa truyện Mỹ Nhân Như Họa là một trong những truyện ngôn tình hay nhất của Túc Mễ Xác. Truyện nói về thắm Họa, con gái Thảm gia dòng dõi nghèo túng, da trắng mỹ mạo, có tri thức hiểu lễ nghĩa, sau khi vào kinh ăn nhờ ở đậu tại ngoại tổ phụ hầu phủ Tiêu thị. Vốn định năm cập kê an an ổn ổn xuất phủ gả người thanh quý, nhưng truyện ai biết lại bị biểu ca tướng quân quan phủ thực hoan giả yêu (góa vợ) nhìn chăm chăm, đến cả con trai phá hoại kia nhà hán cũng cùng nhau quấy lầy theo. Thắm Họa: "Ta đây là phải làm mẹ kế thật sao?" Tiêu Dịch: "Người là muốn làm mẫu hậu!" Bạn nhỏ Tiêu Dục: "Ồi là mẫu hậu mẫu nghi thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mới Tới

Editor: trang bubble ^^

Tháng năm hoa thom chim hót, bướm bướm tung bay.

Một con bướm màu sắc sỡ vừa ló qua cửa gỗ hoa văn củ ấu bay vào phòng, cánh đẹp mắt chớp mấy cái rồi đậu vào một chỗ nó thích, khép lại cánh màu sắc diễm lệ, không lộn xộn nữa, dường như là một dáng vẻ hường thụ.

Đầu vai Thắm Họa chột ngựa, miễn cưỡng trở mình, không cần mở mắt, nàng cũng biết đoán chừng là bướm bướm lại xem nàng là đoá hoa thu lấy rồi.

Ngày đông cũng còn tốt chút, vừa đến đầu mùa hè, trên người nàng sẽ có hương nữ nhi lan tràn. Mùi vị lúc nhạt như hoa nhài xa xăm, lúc nồng như hương Đỗ Mi ban đêm, nhất là sau khi ngủ hơi có mồ hôi rịn toát ra, cả nhà giống như nở đầy hoa, tràn ngập mùi thơm, thường thường không ngăn được bướm bướm đi nhảm vào hương khuê, quấy rầy thanh tịnh.

Thắm Họa cũng không tính để ý tới, nàng thật sự thấy hơi mệt, muốn tiếp tục ngủ. Nàng đi từ Hàng Châu tới Kinh Thành, lộ trình ước chừng được hai tháng rồi, trong lúc lại bởi vì không hợp thủy thổ (khí hậu) nên bị bệnh hơn nửa tháng. Cả đám người hầu Hầu phủ đi theo mới biết tuy rằng gia cảnh Thắm gia sa sút, Thắm đại cô nương lại là một tiểu thư thân thể mềm mại, không chịu nổi chút xú uất ỨC.

Trên đường nàng ngã bệnh là thật, nhưng hai ba ngày là khoẻ lại nhanh nhẹn rồi, chẳng qua thấy những ma ma nha hoàn kia lười biếng xem thường Thắm gia, bèn cố ý kéo thêm mấy ngày bệnh ở trên thuyền, đây đưa một đám tôi tớ ăn ở quen tập tục Phương Bắc không ngừng kêu khổ, cũng không dám xem thường Thắm Họa nữa, chỉ muốn tận tâm tận lực hầu hạ để cho nàng mau chóng khoẻ lại tiếp tục lên đường, nhiều hơn chính là bị Thắm Họa cả người yếu ớt làm kinh sợ rồi.

Thắm Họa biết, những thứ tôi tớ Hầu phủ kia thường thấy quý nữ trong kinh, nếu ở trên đường nàng mộc mạc rụt rè, những tôi tớ này sẽ không sợ hãi, thậm chí cảm thấy mình cao cao tại thượng (ăn trên ngồi trốc).

Hôm nay Thắm Họa giăng co nửa tháng như vậy, đã khiến những tôi tớ này ý thức được tiểu thư chính là tiểu thư, Phụng Hoàng roi xuống nước cũng không thể là gà rừng, tuy rằng gia cảnh Thắm gia sa sút, đó cũng là tiểu thư.

Thắm Họa yếu ớt hay không thì bản thân không biết, nhưng tính tình nàng cũng không phải đúng lý không tha người, thấy bọn họ có chỗ thu lại, mới "Có vẻ bệnh" lên thuyền.

Một tháng đường thủy, nửa tháng xe ngựa lắc lư, rốt cuộc vào thành lúc đêm hôm qua, nửa đêm nửa hôm Tổng Quản Sự Hầu phủ đón nàng vào phủ.

Bướm bướm không bay không nhúc nhích, Thắm Họa lại càng lười đuổi nó đi, nha hoàn Hồng Ngọc lại giẫm đạp chạy vào từ phòng ngoài, vung một cây quạt hương bồ mạ vàng thêu hoa quạt bướm màu đi, sau đó dụi dụi đôi mắt cay cay cười nói: "Cô nương, ngài ngủ tiếp một lát đi, em nhìn cho ngài."

Thắm Họa mệt mỏi, nha hoàn chính nàng mang tới đoán chừng mệt mỏi hơn, đau lòng nàng nên không muốn ngủ, để Hồng Ngọc hầu hạ mình rửa mặt rồi giường. Hồng Ngọc đáp một tiếng, lần lượt giầy chải tóc cho cô nương mình. Thắm Họa nhìn trước mặt giường bày đôi giấy thêu màu hoa anh đào xa lạ, khám một vòng trần châu đầy đặn, nói không ra tâm tình gì.

Hồng Ngọc giải thích, "Mới vừa rồi, nha hoàn Hầu phủ đưa quần áo trăm ngọc trai, em thấy cô nương còn ngủ, bèn không để quấy rầy, bên kia truyền lời nói giờ Thỉn sau khi dùng cơm, bảo cô nương mặc đẹp để lão phu nhân kia gặp người."

Thắm Họa như có điều suy nghĩ gật đầu, rửa mặt nước cúc, nhận lấy khăn khô Hồng Ngọc đưa tới, ngồi ở trước gương vén một mái tóc đen thật dài đến trước người, nghiêng đầu tự cảm lược chải xuôi tóc, vẫn tán gẫu giống như thức dậy sáng sớm thường ngày ở Thảm gia, "Trừ nha hoàn Hầu phủ còn có người khác đã tới sao?"

Hồng Ngọc là một người biết lòng, hiểu ý cô nương mình, bọn họ đi ngàn dặm xa xôi từ Giang Nam tới Kinh Thành, không chỗ nương tựa, Hầu phủ là nhà mẹ của phu nhân đã qua đời, cũng là người thân duy nhất của cô nương. Thắm gia rơi vào sa sút không giả, lão gia là con trai độc nhất Thắm gia, đến

cô nương lại không còn hương khói kéo dài.

Sau khi lão gia và phu nhân lần lượt qua đời, Thẩm gia không có đàn ông lo việc nhà, khi đó cô nương còn nhỏ lại trong lúc giữ đạo hiếu không có cách nào hứa hôn người khác, bèn một mình chống đỡ Thẩm trạch. Lúc quần áo Thu Đông vừa dày vừa nặng, cô nương bèn mặc vào trường sam của lão gia lúc còn trẻ, ra về đàn ông đến công huyện đường quan nha làm tiên sinh trợ giáo, không đếm xỉa chuyện vất vả mệt cực khổ, cuối cùng kiếm được tiền có thể duy trì kế sinh nhai trong phủ.

Trước đây, Triệu Tri huyện và lão gia là thường giúp đỡ, mới có thể gạt thân phận đến huyện đường làm việc. Về ngoài cô nương xuất chúng, ai ngờ Triệu Tri huyện là một kẻ đạo đức giả mặt người tính thú, giúp hậu bối là giả, lòng háo sắc là thật, quấy nhiễu cô nương không được yên bình. May mà, thái độ cô nương cứng rắn, Triệu Tri huyện e ngại danh tiếng mới có chỗ kiêng dè thu lại lòng háo sắc, nhưng lén lút làm chuyện xấu mấy lần suýt chút nữa phá hủy danh dự cô nương.

Thẩm gia lão đảo sắp ngã, năm nay càng là không dễ chịu, nhịn đến tháng ba, Hầu phủ kinh thành chợt có người tới nói muốn đón cô nương vào phủ ở, cô nương là không ở nơi Hàng Châu nữa, Triệu Tri huyện ép quá, chủ tớ hai người bèn dọn dẹp bọc hành lý, tòa nhà tạm thời nhờ nhà bên cạnh trông coi, lặng lẽ theo người của Hầu phủ đến Kinh Thành. Ba năm nay, cô nương trải qua bao nhiêu khổ bao nhiêu mệt, chỉ có nha hoàn kẻ người là nàng biết.

Cô nương nhất định là hi vọng Hầu phủ có thể có người thân tới xem nàng một chút thôi, đêm hôm qua quá muộn, còn có thể nói cũng đã ngủ rồi.

Thế nhưng đến trời vừa sáng. . . . .

Hồng Ngọc đỏ vành mắt, rủ xuống mí mắt thất vọng lắc đầu một cái thay cô nương, không dám biểu hiện quá rõ ràng. Thẩm Họa cũng cười vô nghĩa, có điều Hồng Ngọc cúi đầu cũng không kịp thời nhìn thấy.

Lúc ngước mắt lần nữa thấy cô nương mình cảm lược chậm rãi, thậm chí hơi lười biếng chải xuôi tóc dài, ánh mắt có chút hồ hững, không biết đang nghĩ cái gì.

Hồng Ngọc sợ cô nương mới tới Hầu phủ suy nghĩ nặng nề, vội vàng nhận lấy lược trong tay nàng thay nàng vấn tóc, "Cô nương cũng đừng buồn, không cần để ý. Có lẽ là quy củ trong phủ khác biệt với Giang Nam chúng ta, phu nhân, các cô nương cũng chưa có ai dạy. Lúc em mới vừa mức nước, nghe mấy nha hoàn thảo luận nói đến, nói hai năm trước Hầu phủ cũng đón một vị biểu tiểu thư đến."

"Cảnh ngộ tương tự với cô nương, còn lớn hơn cô nương một tuổi đấy, là con gái thứ hai của lão phu nhân sinh ra, cũng chính là tỷ tỷ phu nhân chúng ta. Phụ thân của vị biểu tiểu thư kia ở biên quan, sau khi Nhị phu nhân qua đời, lão phu nhân không đành lòng để biểu tiểu thư chịu khổ, bèn đón nàng từ Tây Bắc đến Hầu phủ ở."

"Chỉ phí ăn mặc đều là phát ra dựa theo tiền tiêu hàng tháng của đích tiểu thư trong phủ, lại đều nói lão phu nhân coi là cháu gái ruột mà thương yêu, cô nương chúng ta với biểu tiểu thư này như nhau cùng là lão phu nhân một mạch sinh ra, máu mủ tình thâm. Vừa mới vào phủ, cô nương tính tình tốt, về ngoài xinh đẹp, lão phu nhân và phu nhân Hầu phủ nhất định cũng sẽ cực kỳ thương yêu cô nương."

Nói xong cũng đã vấn xong một búi tóc thanh tân thoát tục cho Thẩm Họa, Hồng Ngọc cười nhìn về phía người trong gương, nàng đọc thơ không nhiều lắm, lại học hát khúc nghe bên ngoài thì nhớ đôi câu, mày như lông chim trả, làn da như mỡ đông, eo như được bó, răng trắng như ngọc, dùng ở trên người cô nương mình tuyệt đối không làm quá. Về ngoài cô nương hơn người, không cần cố ý ăn mặc đã khuynh thành, hôm nay lại tới Hầu phủ, tương lai chọn một người trong sạch ở kinh thành nhất định là không thành vấn đề.

Hồng Ngọc vui vẻ nháy mắt, rồi ồ một tiếng kêu ra ngoài, "Lúc nào trên cổ cô nương lại phát bệnh sởi?!"

Thẩm Họa nghe được "Bệnh sởi", không hề giật mình chút nào, sờ sờ cổ khiến Hồng Ngọc đứng kinh hoàng, tự mình soi gương nhìn kỹ. Bệnh sởi đã hơi lan đến chung quanh lỗ tai, đỏ hồng một mảng, bởi vì lúc trước tóc che không dễ thấy, hiện tại đều vén lên nên lộ rõ hơn nhiều.

Mới vừa rồi, nàng còn đang do dự có nên xóa bệnh sởi trên người hay không. Bệnh sởi phát ra là bởi vì nàng thoa thuốc mỡ đặc chế, hiện tại bình sứ đang nắm trong tay chính là thuốc giải, chỉ cần nàng bôi một chút ở chỗ phát bệnh sởi, tuy là nói hôm nay sẽ không hoàn toàn chuyển biến tốt, nhưng cũng không đến nỗi nghiêm trọng hơn, phát đến trên mặt nữa.

Qua một ngày thì biến mất toàn bộ, loại thuốc này vẫn là nàng gặp một Lang trung (thầy lang) giang hồ ở trên đường, dùng chỉ một đồng mua lúc dùng thuyền lên bờ, trên đường lại từng lặng lẽ thử nghiệm ở chỗ lồm cồm tay, mới dám thật sự dùng nó.

Mà nàng đã nhìn rất rõ ràng thái độ Hầu phủ. . . . .

Có một số việc Hồng Ngọc không biết, nhưng trong lòng Thẩm Họa rõ ràng.

Hồng Ngọc là năm Thẩm Họa sáu tuổi được Thẩm gia mua, cùng tuổi với Thẩm Họa, hầu hạ nhiều năm chỉ biết là phu nhân là Tam Tiểu Thư Hầu phủ, nhưng Hồng Ngọc không hề biết phu nhân cũng không có liên hệ máu mủ với Tiểu thư Hầu phủ, chỉ là đường nữ mà thôi. Thẩm Họa thì càng không phải là cháu ngoại gái ruột của bọn họ, làm sao có thể được người yêu thương giống như vị biểu tiểu thư cũng mất mẹ kia.

Thẩm phu nhân qua đời ba năm, bên Hầu phủ không có động tĩnh gì, chẳng quan tâm đối với Thẩm gia Hàng Châu, ngay cả lúc phát tang cũng chưa từng có người họ hàng gần tới đây giúp đỡ phúng viếng, chỉ có một ma ma địa vị ở Hầu phủ coi như thận trọng, cũng đường hoàng nói lý do với Thẩm Họa —— Tuổi tác Tiểu lão Hầu Gia đã cao, người bên cạnh không thể rời bỏ.

Hầu phủ như vậy, Tiểu gia như thế, lúc này lại đột nhiên đón Thẩm Họa vào phủ, sao Thẩm Họa lại không nghi ngờ, không phải là vì tình thân vậy thì

khẳng định có mục đích khác.

Trong lòng Thẩm Họa cười lạnh một trận, nàng không hề thích Hầu phủ, chẳng qua là tên Triệu Tri huyện cảm thú sắc phôi kia không phải là một thiếu nữ đơn độc như nàng có thể đối phó được, tới Kinh Thành là nàng cực chẳng đã. Mới tới thì nàng còn ôm mấy phần hi vọng, hi vọng Tiêu gia có thể nhớ lại còn có một đường nữ như vậy, nhưng đến bây giờ Thẩm Họa đã đón nhận thực tế.

"Em đi nói với quản sự nha hoàn bên lão thái thái, trên người ta phát bệnh sởi, sợ sẽ lây bệnh, tạm thời không thể đi thăm lão nhân nhà nàng."

Hồng Ngọc gật đầu, trong lòng lo lắng, nàng cũng không biết chuyện Thẩm Họa nghĩ tới, thật sự cho rằng cô nương là không hợp thủy thổ, trên đường không phải còn bị bệnh mấy ngày, thân thể yếu đuối lắm, "Vậy trước hết cô nương nghỉ ngơi, em sẽ đi, lại mời một đại phu tới đây."

Thẩm Họa không nói cho Hồng Ngọc, không phải là không tin được nàng ấy, là sợ sau khi Hồng Ngọc biết vừa hoảng vừa sợ, biểu hiện ở trên mặt. Nếu người Tiêu gia có tính toán khác thì nàng nhất định phải vì mình tranh thủ thời gian, mau sớm biết rõ tình huống Hầu phủ, đi mỗi một bước đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Nàng buông thuốc giải trong tay, cầm lên một bình thuốc mỡ khác màu đỏ từ trong tráp, mở nắp bình ra, một ngón tay lấy thuốc mỡ trong suốt hiện ra như máu, chấm ở trên mặt.

Đặc biệt là bôi nhiều hơn ở gò má, trên trán, thuốc mỡ hơi lạnh, bôi lên sẽ có chút đau, Thẩm Họa mím mím môi, vẫn chịu đựng bôi đều thuốc mỡ một chút xít.

Màu da nàng vốn là trắng nõn như tuyết, trong nháy mắt đã hiện ra một tầng ửng đỏ mất tự nhiên, Thẩm Họa nhìn mặt mình sắp hủy dung (hủy hoại nhan sắc), không tiếng động thở dài. Nàng đang lúc tuổi dậy thì, tự nhiên càng yêu quý vẻ ngoài, nhưng. . . . Chỉ hy vọng đừng lãng phí khô cực hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trần Thị

Editor: trang bubble ^^

Thẩm Họa này vừa bệnh, ngược lại dẫn đến chú ý của Hầu phủ, Hồng Ngọc đi nhanh, trở về cũng nhanh, đầu tiên là buông xuống màn tơ che cho Thẩm Họa nằm ở trên giường, vừa làm vừa nhỏ giọng vui mừng nói: "Em truyền lời, nói cô nương ngài nổi lên bệnh sởi, bên lão phu nhân lại kêu phu nhân Hầu phủ tới đây thăm ngài. Hiện tại, phu nhân đang ngồi ở phòng ngoài đấy."

Lúc Hồng Ngọc đi mới vừa rồi vẫn còn đang khó chịu thay cô nương mình, hiện tại nhìn Hầu phủ coi trọng cô nương như vậy, quả nhiên vẫn nhớ tới tình thân. Mặc dù cô nương không bằng được huyết thống ruột thịt Hầu phủ, nói thế nào cũng là một nửa máu mủ tình thâm người Tiêu gia.

Thả hết màn tơ xung quanh, nàng ngồi chồm hóm xuống lướt qua một chút bệnh sởi càng nghiêm trọng trên mặt Thẩm Họa, lại bắt đầu khó chịu. Cô nương là một người sơ khổ, ngày thật tốt vừa tới thì lại bị bệnh, bệnh sởi này thể tới hung hăng, lúc đi trên mặt còn là trắng nõn hoàn mỹ, trở lại đã nghiêm trọng hơn nhiều, không nhìn được lại rơi nước mắt nhỏ giọng trấn an, "Cô nương tuyệt đối đừng sợ, em sẽ mời đại phu đi vào."

Thẩm Họa lại luống cuống vội vàng bảo Hồng Ngọc đừng khóc, chỉ nói mình không có gì không thoải mái. Hồng Ngọc lại cho rằng cô nương chịu đựng, nhìn càng khó chịu, cô nương dung mạo như hoa như ngọc, tuyệt đối đừng bởi vì bệnh sởi này phá hủy, trong lòng yên lặng cầu nguyện, bèn vội vàng lui ra ngoài mời đại phu đi vào.

Thẩm Họa hơi hột là thật, chỉ có mới vừa bôi lên một lát đấy mang theo hơi đau nhói, hiện tại trừ gương mặt này nhìn sắp nát, cái khác tất cả đều tốt. Ba đại phu tiến vào theo khuôn phép cũ, thay nhau bắt mạch, hỏi nàng ngứa không, nàng đáp ngứa, hỏi nàng đau không, nàng cũng đáp đau.

Sau đó ba người bèn bắt đầu xi xào bàn tán thảo luận, một người đại phu trong đó lại bảo nàng vén tay áo lên đưa cánh tay ra, làm nhảm phát biểu giải thích đối với mẩn đỏ trên cánh tay nàng. Lúc đầu, nàng còn hơi thấp thòm thuốc dán của lang trung giang hồ này lừa gạt bị người phát hiện, nhưng nhìn ba đại phu không cảm giác chút nào lại cảm thấy trở nên nhảm chán.

Nàng tròn to hai mắt nhìn chằm chằm một chỗ màn trên đỉnh đầu, màn là màu xanh thẫm. Thẩm Họa nhớ tới lúc cha mẹ còn sống thì phụ thân len lén gạt mẩu thân dân nàng bỏ nóc nhà đi ngắm sao. Khoảng chừng cũng là lúc này, Giang Nam đầu mùa hè, gió thì ấm áp, hoa thì thơm, bầu trời phủ sao vừa lớn vừa sáng, hình như thấy càng thêm động lòng người so với mỗi đêm từ cửa gỗ bên ngoài.

Nàng nhớ phụ thân, cũng nhớ mẫu thân, cho nên càng thêm thật hạnh phúc đi tiếp thay bọn họ.

Lúc này Hồng Ngọc vén lên màn tơ đi vào, ba đại phu lui ra khỏi khuê phòng đi đến kết luận, không hợp thủy thổ, sợ là dị ứng đối với một số phấn hoa phương bắc, còn nói loại thân thể cô nương mềm mại từ nhỏ có hương nữ nhi này như Thẩm Họa, nói bệnh sởi không có lây bệnh gì, uống mấy thang

thuốc thì có thể qua được.

Thẩm Họa nghiêng người nghiêng tai nghe bọn họ bẩm báo không lớn không nhỏ với phu nhân Hầu phủ ở phòng ngoài, trái tim lơ lửng của Hồng Ngọc khi nghe đại phu nói vấn đề không lớn thì rốt cuộc để xuống, nhỏ giọng nói: "Cô nương, ba đại phu này đều là giỏi nhất trong kinh thành, phu nhân thật sự thương cô nương chúng ta."

Mặc dù đại phu không nhìn ra đầu mối, Thẩm Họa cũng không muốn cười nhạo y thuật của bọn họ. Lang trung giang hồ tà môn lệch thuật nhiều, có đôi khi điều phối thuốc chính là chuyên môn khắc chế những đại phu mờ y quán này. Nàng nữ giả nam trang ba năm ở Hàng Châu, không thể so với những tiểu thư yêu điệu nuôi trong khuê phòng kia, nhìn nhiều, nghe nhiều. Phái nữ xem bệnh vì kiêng kỵ có nhiều bất tiện, chỉ có thể bắt mạch, nếu không phải sinh mạng đe dọa, thì đại phu không thể thăm dò trước mặt, chẩn sai cũng không ít.

Chợt, bức rèm che va chạm lạnh lạnh vang lên tiếng leng keng leng keng, Thẩm Họa biết là phu nhân Hầu phủ đi vào.

Ánh mắt của nàng tập trung toàn bộ ở trên người vừa tới, trước kia nghe mẫu thân nhắc tới qua loa, vị Trần thị này là vợ kế của Hầu Gia Tiêu Cảnh Châu hiện nay, được gả vào Hầu phủ tính phải có hai mươi năm rồi. Bà ta mặc một bộ bối tử hoa văn hình mây Như Ý màu cây nghệ, trên đầu cài trâm, tai mang khuyên tai vàng khảm Đông Châu, hết sức cao quý đoan trang.

Thẩm Họa mặc nhiều nam trang, thời gian tới Hầu phủ nhớ mình là đại cô nương Thẩm gia, ít nhất ở trước mặt Trần thị nàng không thể giống như trước đây vậy, khẽ chống người lên hành lễ với Trần thị, đề thấp đầu xuống, rũ mắt, nhàn nhạt kêu một tiếng, "Phu nhân, Thẩm Họa nơi này thất lễ."

Trần thị bảo Thẩm Họa ngừng đầu lên, Thẩm Họa bèn giống như con cừu nhỏ nghe lời ngoan ngoãn ngừng cầm lên, lại rũ mí mắt như cũ, chỉ dùng khoeo mắt lạng yên không tiếng động liếc qua gương mặt Trần thị. Hiển nhiên là bà ta bị giật mình, thay vì nói là bị hù dọa, chẳng bằng nói là bà ta sa sầm mặt, càng thêm giống như là sợ hãi ứng phó không kịp, vội vàng kêu đại phu đi qua, "Về ngoài nữ nhi quan trọng cỡ nào, các người có thể nắm chắc làm cho trên mặt nàng không để lại dấu vết hay không?"

Làm cừu mẫu (mợ), nhân chi thường tình (lẽ thường con người) chẳng lẽ không nên hàn huyên đôi câu đơn giản, bà ta là phu nhân Hầu phủ, không thể nào không biết hai chữ khách sáo. Thế nào bà ta cũng không nên lại là loại thái độ lạnh lùng khản trương trước vẻ ngoài của Thẩm Họa. Ngay cả Hồng Ngọc bên cạnh cũng có chút ngây ngẫn cả người, quan tâm về ngoài của một cô nương thì không có cái gì không đúng, nhưng ánh mắt kia quá lạnh nhạt.

Trần thị đến cả che giấu cũng không làm, "Trước sáu tháng nếu như về ngoài của biểu tiểu thư không khôi phục như trước, các người cũng không cần mở y quán ở kinh thành."

Ba đại phu lau mồ hôi liên tục nói vâng, rồi rút cầm lấy hòm thuốc lên lui xuống đi chế thuốc.

Thẩm Họa không lên tiếng, trong lòng không phải là không có chút xú cảm giác, thế lương không thể nói, chỉ cảm thấy buồn cười. Hầu phủ ngay cả tí xú tôn nghiêm cũng không chịu cho Thẩm gia, lại càng không chịu cho mẹ, Thẩm Họa đoán được chắc là chỗ bản thân có chút giá trị lợi dụng. Hầu phủ có thể dùng.

Chỗ nào đây?

Thẩm Họa là một cô bé mồ côi, không quyền không tiền, trừ cha mẹ cho về ngoài thường được người khen ngợi này, thậm chí làm cho người ta mơ ước, dường như cũng không có gì, cho nên nàng bèn muốn thử dò xét một chút. Nàng cố ý bôi nhiều thuốc mỡ nổi mẩn ở trên mặt, bây giờ nhìn lại nàng đoán không sai.

Tiêu gia là coi trọng vẻ ngoài của nàng rồi, Thẩm Họa rất có tự biết rõ ràng, dù nàng đẹp cũng không dám nói là đẹp nhất. Trong kinh mỹ nhân nhiều như vậy, vì sao Hầu phủ lại cố tình bỏ gần cầu xa lựa chọn nàng chứ?

Từ đi vào Trần thị cũng chưa có hơn phân nửa nụ cười, lúc đi lạnh lùng như cũ, để lại hai nha hoàn tuổi không lớn lắm, ánh mắt uy nghiêm, "Hai người các người phải hết sức chăm sóc biểu tiểu thư, ban đêm cũng phải thay phiên trông, không cho biểu tiểu thư gãi rách da, dám để lại một dấu, ta sẽ ném bọn người vào phòng chứa củi đánh chết tươi."

Phu nhân Hầu phủ vừa đi, hai nha hoàn đứng lên, quả nhiên cẩn thận từng li từng tí vậy ở bên giường nhìn chăm chăm Thẩm Họa. Thẩm Họa có lòng đẩy họ ra, bèn tìm một lý do đơn giản mà bình thường nhất, "Ta hơi đói bụng, hai vị tỷ tỷ đi chuẩn bị một ít thức ăn cho ta. Hồng Ngọc, nàng ấy mới tới Hầu phủ, không quen với trong phủ, chỉ có thể làm phiền tỷ tỷ, Hồng Ngọc sẽ trông ta."

Thẩm Họa nói cực kỳ khách sáo, hai nha hoàn rất dễ chịu đi ra ngoài.

Tiếng bước chân xa dần, Hồng Ngọc nhịn nửa ngày nước mắt lại rơi xuống, "Em còn tưởng rằng cô nương tới Hầu phủ có chút trông cậy vào, ai ngờ. . . Là em không tốt, ban đầu cô nương do dự vào hay không vào kinh, là em khuyên cô nương tới."

Thẩm Họa biết Hồng Ngọc cũng là nhìn rõ cảnh ngộ chủ tớ hai người bọn họ ở Hầu phủ.

Hồng Ngọc thiện tâm, ôm đồm tất cả trách nhiệm ở trên người mình, Thẩm Họa nghe xong lời này cũng không vui vẻ, "Vào hay không vào kinh là ta quyết định, nếu đến rồi, chúng ta cứ yên tâm ở lại, tóm lại cuộc sống này tốt hơn so với chúng ta ở Thẩm gia. Lại nói từ trước có bao nhiêu ví dụ cừu mẫu không ưa ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái), phu nhân Hầu phủ không thích ta vậy cũng coi là hợp tình hợp lý. Lão phu nhân là ngoại tổ mẫu (bà ngoại) của ta, có lẽ lão phu nhân thích đấy."

Hồng Ngọc nghe xong mới thút thít thu nước mắt lại, cảm thấy cô nương nói không phải không có lý, "Cô nương, vậy cần phải khỏe nhanh lên, thật sớm

đi thỉnh an với lão phu nhân."

Thẩm Họa gật đầu một cái, thẳm cười khổ, Hồng Ngọc chính là dễ dụ như vậy, nói một câu thì nàng ấy tin một câu. Lúc đón nàng ở Hàng Châu, vị ma ma kia lại từng nói ngoài sáng trong tối, nàng không nghĩ đến cũng phải nghĩ, nghĩ đến là tốt nhất, cũng không cần những thị vệ Hầu phủ sau lưng nàng kia mời nàng vào thuyền.

Thấy Hồng Ngọc không khóc, lúc này mới bắt đầu nói với nàng ấy việc chính, "Mấy ngày nay ta bệnh, em đi lời kéo làm quen với bọn nha hoàn, luôn có vài nha hoàn ma ma lắm mồm thích nói huyền thuyên. Em cũng không cần nói nhiều lại càng không nên hỏi nhiều, chỉ yên lặng nhớ nghe các nàng nói gì là được, nhất là về phần sáu tháng tới Hầu phủ hoặc là Kinh Thành có cái gì. . . . . ?" Thẩm Họa dừng lại, suy nghĩ lại từ nói tiếp, có thể để cho Hồng Ngọc vừa nghe hiểu cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, sau cùng quyết định dùng hai chữ "Chuyện vui".

Hồng Ngọc biết tính tình cô nương, bảo nàng làm như vậy nhất định là có ích, lúc này dùng sức gật đầu, bày tỏ nhất định hoàn thành theo cô nương nói. Dù sao cũng hỏi thăm chuyện vui, chắc không có chỗ xấu gì với cô nương.

Thẩm Họa yên tâm cười cười, dặn dò xong chuyện, ngược lại bụng thật sự có chút đói đói rồi.

. . . . .

Hành Vu uyển, nơi ở của Tiêu lão phu nhân Hầu phủ.

Trần thị nói bệnh của Thẩm Họa cho Tiêu lão phu nhân nghe, Tiêu lão phu nhân bèn dựa ở trên giường êm, trạng thái tinh thần không tệ, tuy tóc mai hai bên có hoa râm, đôi mắt lại trắng đen rõ ràng, không thấy đục, mặc một bộ xiêm áo cao quý mây vàng đen, trong tay lần Phật châu, không nhanh không chậm nói: "Con cũng đừng luôn ghi hận chuyện năm đó, mẫu thân nàng là mẫu thân nàng, nàng là nàng, giận đối với một tiểu bối tính là bản lãnh gì. Năm đó con có loại kiên quyết kia sao không ngăn lại, hôm nay có chuyện cầu xin đến trên người của con gái nàng rồi, cũng nên cho người ta nhìn chút sắc mặt tốt, tiểu cô nương hiểu ra quay lại không có gắng giúp đỡ con."

Trần thị lặng yên không lên tiếng nhưng đáy lòng hừ lạnh, ánh mắt thoáng qua một chút khinh miệt, "Hôm nay con đón nàng đến Hầu phủ, chi phí ăn mặc không thiếu một cái, nàng còn có thể có cái gì không biết đủ hay sao? Và lại nha đầu kia tuy nói là con gái của nàng ta nhưng tính tình tuyệt đối không giống mẫu thân nàng, con đâu vừa thấy người, khúm núm, ngay cả cái đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn con, là một đứa dễ thao túng."

Tiêu lão phu nhân miễn cưỡng rú mí mắt, mãi một từ cười khề, mẫu thân nàng mất ba năm, Thẩm gia dựa vào cô gái nhỏ này cũng chống giữ ba năm, Lão Bà Từ bà cũng không tin một cô gái nhỏ khúm núm, nhất gan sợ phiền phức có thể làm được, không khỏi nghĩ tới mẫu thân cô gái nhỏ, chỉ nhớ rõ là một mỹ nhân vốn có lan lợi hiểu chuyện, chỉ tiếc phạm vào hồ đồ ở trên chuyện đó. . . . .

Tuy là ghi tạc danh nghĩa dưỡng nữ của bà, thật đúng là không thể nào nuôi dạy hơn bèn gả đến Hàng Châu. Nhìn lại một chút con dâu đang ngồi phía dưới, nếu nàng không phải là cháu gái ruột của mình, nhất định là chường mắt, cũng không muốn nhắc nàng một chút, "Con cũng đừng khinh thường cô nương Thẩm gia kia, mấy ngày nữa thân thể nàng khá hơn chút, gọi mấy chị em đi thăm tiểu cô nương một chút, đứa bé cũng lứa có thể chơi cùng nhau, bệnh cũng mau khỏe."

"Vâng" Trần thị tùy ý trả lời một câu, hiển nhiên không có đặt vào trong lòng.

Tiêu lão phu nhân thấy Trần thị nhắc chút cũng không thông suốt, bảo Hải ma ma ôm mèo Đại Bạch của bà tới, Hải ma ma theo bên cạnh hầu hạ lão phu nhân nhiều năm nhìn ra tâm tư lão thái thái, vừa ôm mèo qua vừa âm thầm nhìn phu nhân Hầu phủ.

Quả thật không bằng Triệu thị nguyên phối Hầu gia, về ngoài không bằng, khôn khéo không bằng, lòng dạ cũng không bằng, ai bảo có thể khiến Hầu Gia thiên vị thích biểu muội thứ xuất Trần gia này. Người mẹ nào không biết tâm tư con trai, không đồng ý lại có thể thế nào, chẳng lẽ khiến Hầu Gia là người không vợ cả đời. Nói cho cùng, hai người là tình đầu ý hợp, Trần thị tâm tâm niệm niệm Hầu Gia, làm mai không lấy, người ta kéo thành đại cô nương. Triệu thị mất một năm, Hầu Gia coi như là có lòng, cầu xin lão phu nhân đến Trần gia cầu hôn biểu muội. Tuy Trần thị không phải thí sinh vợ kẻ trong lòng lão phu nhân nhưng cũng coi như nói còn nghe được, lòng người mấu chốt là không xấu.

Lại có huyết thống Trần gia, nhà mẹ lão phu nhân và Trần thị không tính là gần gũi, đáy lòng vẫn đồng ý quan hệ huyết thống này. Trần thị vốn là con gái thứ xuất vợ lẽ sinh, hiện tại có thể tới vị trí phu nhân Hầu phủ coi như là một người có phúc khí.

Lão phu nhân ôm mèo trắng mập chài lông từng chút, mèo trắng hưởng thụ thoải nhỏ ngủ, lão phu nhân bỗng nói ra câu xúc động, "Ồi, tăng tôn (chất trai) kia của ta không biết lúc nào có thể trở về?"

Hải ma ma cười nói: "Hôm nay bên An gia tới tin, nói Dục Ca Nhi đang trên đường, nhất định là nghe được lão phu nhân nhớ nhung mong đợi. An lão Thái Thái chịu thả người trở về rồi."

Tiêu lão phu nhân nghĩ đến dáng vẻ An gia lão thái thái ôm Dục Ca Nhi không buông tay, hừ một câu, "Đó là đích tăng tôn (chất đích tôn) Tiêu gia ta, bà ấy chỉ là ngoại tăng tôn mẫu (bà có ngoại)."

Hải ma ma lại cười, Tiêu lão phu nhân thương yêu Lan biểu tiểu thư thật là không phải như nhau với An Lão Thái Thái.

Trần thị nghe lão phu nhân nhớ tới con trai của trưởng tôn (cháu đích tôn) Tiêu Dịch, đáy lòng không quá vui mừng, bèn mượn nói Hầu phủ còn có việc phải xử lý rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thỉnh An

Editor: trang bubble ^^

Thẩm Họa nằm ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày, cực kỳ nhàm chán, mỗi ngày thú vị nhất chính là chờ Hồng Ngọc trở lại nghe nàng kể đề tài nói chuyện trong miệng những nha hoàn ma ma Hầu phủ kia.

Nàng bảo Hồng Ngọc nói ra từng điều từng điều có thể nhớ bất kể lớn nhỏ, ngoại trừ vị biểu tiểu thư Giang Nam Thẩm Họa này với vị biểu tiểu thư Tây Bắc kia bị đẩy tở lấy ra so sánh hai ba ngày, trong đó càng không ít một vài tin đồn bí sự của Hầu phủ, □□ hoa đào, có lúc đến cả Hồng Ngọc cũng kể đồ mặt, Thẩm Họa vẫn nghe say sưa ngon lành.

Lúc nàng là cô nương cũng từng ngượng nghe những chuyện này, sau đó nữ giả nam trang đến học đường làm trợ giáo khó tránh khỏi phải tiếp xúc với những đám học sinh đọc đủ thứ thi thư kia. Sau đó, Thẩm Họa mới biết nam nhân cũng không có loại nghiêm chỉnh nhìn ngoài mặt kia, qua lại thường xuyên lại ngầm nghe được nhiều hơn nên cũng không đồ mặt.

Phần lớn tiểu nha hoàn chưa gả Hầu phủ đang tuổi hoài xuân, thời gian bàn tán công tử thế gia nhiều nhất, phần lớn bọn họ chưa từng ra khỏi phủ, chỉ từng gặp mấy vị công tử Hầu phủ, tâm tâm niệm niệm nói nhiều nhất chính là Đại công tử Tiêu hầu gia, nghe nói là nam nhân đẹp mắt nhất trong hầu phủ này thậm chí còn cả trong kinh.

Thẩm Họa không có hoa si như các nàng ấy, bèn bảo Hồng Ngọc nói tiếp những thứ khác, có thể nói tới nói đi vẫn là nói đến trên người vị trưởng tôn biểu ca này của nàng, bởi vì cũng quả thật là chuyện đáng nói nhất.

Vị trưởng tôn Hầu phủ này, Tiêu Dịch, rõ ràng là trưởng tử (con cả) của Hầu Gia Tiêu Cảnh Chu, Tướng quân trẻ tuổi nhất mà Thánh thượng thân phong, chiến công hiển hách, lẽ ra là cũng có tư cách trở thành Thế tử tương lai kế tục Hầu phủ nhất, mà thế tử hiện nay lại là đích nhị tử (con trai thứ hai dòng chính) do Trần thị sinh ra.

Thế tử hiện nay ngoại trừ thừa kế tướng mạo không tầm thường của Tiêu hầu gia, cái khác thì hoàn toàn không có, văn không hay võ vô lực, có người đã bắt đầu nghe đồn nói phu nhân Triệu thị đã mất của Hầu phủ không cam lòng Hầu Gia thích biểu muội Trần thị, đã tư thông với một vị quý nhân sinh ra Tiêu Dịch, huyết thống không rõ, nhất định không thể làm Thế tử.

Chuyện bọn nha hoàn xì xào bàn tán với đám bà tử thích bàn tán lại là một chuyện khác rồi. Mấy ngày tiếp theo, đám bà tử đều đang lén lút lái nhai vị phu nhân Thế tử mới gả vào Hầu phủ kia, ba tháng trước, Thế tử Tiêu Thụy cưới trưởng nữ Hoàng thị của nhà Anh Quốc Công.

Cuộc sống của Hoàng thị tươi đẹp diễm lệ nhưng kể từ khi gả vào Hầu phủ Tiêu thị thì mỗi ngày không thấy nụ cười, buồn bực không vui, gầy đến gần như tiều tụy, mấy bà tử nhất định lời thề son sắt, cho đến bây giờ Hoàng thị vẫn còn là thân thể một cô nương.

"Thân thể cô nương? Tại sao khẳng định như vậy? Còn có, người nói tháng sáu Hầu Gia và Tiêu Dịch, Tiêu Thụy trở lại từ khu vực săn bắn hoàng gia, là tin tức của người phòng nào tiết lộ?"

Thẩm Họa nghiêng ở trên giường tò mò lên tiếng, hai nha hoàn mà phu nhân Hầu phủ này sai khiến đã sớm ngủ, Thẩm Họa chưa bao giờ gãi mình, qua năm ngày đã khôi phục rất tốt, trên mặt ngày càng trắng nõn. Từ trước đến giờ, Thẩm Họa khách khí đối với các nàng, đồ hai nha hoàn không có nửa phần đa nghi đối với Thẩm Họa, cũng không gác đêm.

"Em còn chưa nghe hết, quân sự Dung ma mà đã đi vào dạy dỗ người một trận, không cho chỗ mồm lung tung vào thị phi của chủ tử, còn phạt người đây. Nếu cô nương cảm thấy hứng thú, chờ tình thế mấy ngày nay đi qua thì em lại thăm dò một chút."

Hồng Ngọc nói xong, nhú mày, càng ngày càng nhìn không hiểu rốt cuộc trong lòng cô nương bán cái hồ lô gì, cô nương cũng không phải người thích thám thính chuyện người khác, sao đến Hầu phủ lại. . . . . Có lẽ là quá nhàm chán, sau này vẫn là trò chuyện nhiều cùng cô nương thôi, cũng có thể giúp nàng giải buồn, mau chóng khoẻ lên.

Mà bên này thì Thẩm Họa đang nghe hăng say, thật giống như một chậu nước lạnh tưới xuống, hăng hái giảm đi rất nhiều.

Thẩm Họa kéo cao chăn mùng, nói buồn ngủ, Hồng Ngọc lại muốn ở lại gác đêm, hai nha hoàn Hầu phủ không làm, nàng cũng không thể uất ức cô nương. Thẩm Họa cười cười bảo Hồng Ngọc cùng đi lên ngủ, giống như lúc họ ở Thẩm trạch, tuy là chủ tở lại càng giống như tỷ muội người thân.

Đúng, Hồng Ngọc chính là người thân của nàng.

Hồng Ngọc lại lui hai bước, kiên định nói: "Cô nương, chúng ta ở Hầu phủ không thể so với Thẩm gia, quy củ không thể làm hồng." Cô nương và nha hoàn làm sao có thể ngủ một chỗ, người khác thấy chỉ có thể nói phu nhân và lão gia không có □□ tốt người làm, càng sẽ làm cho người ta chỉ vào cô nương tùm xướng sống của nàng, sau lưng nói thị phi của cô nương. Mấy ngày nay, nàng nghe được nhiều rồi, nói thật có chút sợ hãi.

Thẩm Họa thấy đáng về Hồng Ngọc đang hoàng trịnh trọng, sợ lại chọc cho nàng khóc, Thẩm Họa đã biết Hồng Ngọc thích khóc nhè nhưng nàng cũng không để ý cái nhìn của người khác. Nếu thật sự quan tâm những thứ kia thì lúc ở Hàng Châu nàng cũng sẽ không nỡ giả nam trang ra ngoài kiếm tiền rồi, "Vậy em cũng không cần gác đêm, ta tự mình ngủ là được rồi."

Hồng Ngọc kiên định nói lần nữa, "Cô nương cũng đừng nói nữa, mau ngủ đi, ban đêm tuyệt đối đừng gãi mình, em sẽ cố gắng trông cho ngài." Nói xong nàng kéo ghế tròn ngồi, thân thể dựa vào đầu giường, thúc giục Thẩm Họa ngủ nhanh lên. Lúc này, Hồng Ngọc có mấy phần bóng dáng của mẹ.

Thẩm Họa dờ khóc dờ cười nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là đang hoàng nhắm mắt lại, đêm đó nàng ngủ đặc biệt thoải mái.

Vừa cảm giác đã đến sáng sớm hôm sau, cũng không giống những buổi tối mấy ngày trước đây, chuyện nghe được từ Hầu phủ sẽ xuất hiện ở trong mơ, từng việc một, mỗi một việc giống như vô số sợi dây đỏ quấn quanh ở cùng một chỗ, mờ ra lại trở thành bết tắc, quấn ở trên người của Thẩm Họa, nàng tránh không thoát nhưng trong lòng lại bốc cháy một đóm lửa.

Vì mình cũng vì Hồng Ngọc, nàng nhất định phải nhanh chóng làm rõ, phòng ngừa xuất hiện chuyện không tốt xảy ra đối với hai người.

Nhưng những nha hoàn bà tử kia biết dù sao cũng có hạn, lại là chút chuyện nhỏ nhất không đáng kể, không phải là không quan trọng, nguồn gốc giống như cả cánh rừng, chỉ có thể thấy chạc cây sum xuê nhưng không biết là thứ trên cây kia, rễ cây lại ở nơi nào?

Buổi sáng tỉnh lại, Hồng Ngọc đã không còn bên cạnh, hai nha hoàn Hầu phủ hầu hạ Thẩm Họa rửa mặt, nói trước giờ Thìn Hồng Ngọc đã đi phòng bếp nhỏ, muốn làm chút bánh ngọt đặc sắc Giang Nam. Tuy rằng Trần thị chưa cho nàng thấy sắc mặt tốt, nhưng ít ra ở trong phủ, chi phí ăn mặc vẫn đúng là không có hà khắc tra hỏi chủ tớ họ.

Hôm qua Thẩm Họa ngủ ngon, tinh thần khí sắc không tồi, trên mặt còn có dấu đỏ không nhìn gần hoàn toàn không nhìn thấy, hai nha hoàn âm thầm vui vẻ, dự tính không cần tới ba ngày họ đã có thể đi phục mệnh với phu nhân Hầu phủ.

Tâm tình bọn nha hoàn không tệ, hiếm khi thấy cẩn thận hầu hạ một lần, nha hoàn lục xiêm áo ở trong tủ nghiêng đầu hỏi thăm hôm nay biểu tiểu thư muốn mặc cái nào?

Thẩm Họa đứng ở trước tủ quần áo quan sát từng món một, chọn một bộ màu sắc tương đối thanh lệ, là một bộ áo ngắn vải mỏng như khói màu Hồng Đào tay áo sát chặt, cổ áo thêu Ngọc Lan trắng, gắn liền váy tám mảnh lụa màu vàng anh thảo, trên váy thêu lên hoa sen hồng phấn cao vút. Thẩm Họa chải xong búi tóc vẫn xong trâm hoa, vừa mặc xiêm áo vào, hai nha hoàn liền nhìn ngây người, biểu tiểu thư thật là đẹp mắt, làm cho bộ xiêm áo này càng tôn lên long lanh kiều diễm, trong mắt sóng nước mênh mông, ngẩng đầu lên cười nhạt một tiếng, còn là một bộ đáng muốn nói mà thôi, khiến cho người ta không dừng được ánh mắt.

Dung mạo như vậy nếu thật sự bị bệnh sỏi phá hủy quả nhiên đáng tiếc.

Thẩm Họa không để ý ánh mắt họ quan sát mình, khách khí nói: "Thân thể ta đã khỏe hơn, muốn đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, làm phiền một vị tỷ tỷ dẫn đường cho ta." Buổi sáng mở mắt, Thẩm Họa đã nghĩ xong phải làm gì, nàng không thể vẫn giả bộ ngã bệnh, nên bảo Hồng Ngọc nghe ngóng được cũng dò la xấp xỉ rồi, mình cũng nên đi vòng Hầu phủ một chút, bọn nha hoàn không biết, không dám nói chuyện lung tung, chủ tử cũng sẽ không biết.

Một người nha hoàn trong đó đương nhiên vui mừng đồng ý, một người nha hoàn khác bèn ở lại coi chừng Uyển Từ chờ Hồng Ngọc trở lại.

Thẩm Họa đi chậm trên đường, ngắm nghía tỉ mỉ cảnh sắc Hầu phủ, cảnh trí dọc đường tuyệt đẹp, đình đài lầu các, hành lang thủy tạ, từng màn xẹt qua trước mắt của nàng, Hầu phủ phú quý tôn diệu (giàu sang vinh quang) hiển nhiên thấy rõ, cho đến một cửa lớn hình vòm khi thể lịch sự tao nhã hiện ra, trên đó viết ba chữ to Hành Vu uyển, nha hoàn nói đến mời Thẩm Họa dừng bước, nàng đi theo bà tử giữ cửa thông báo một tiếng.

Thẩm Họa gật đầu một cái, chỉ chốc lát đã có người tới mời Thẩm Họa đi vào, Thẩm Họa đi theo vào trong phòng, có nha hoàn vén rèm thay nàng, còn chưa đi vào đã nghe được tiếng cười của Tiêu lão phu nhân với một thiếu nữ yểu điệu.

Từng tiếng kêu ngoại tổ mẫu nương ngừng để cho bà dừng bày ra chuyện cười của mình và biểu ca, chỉ nói là thân thể không thoải mái mới xin nghỉ vắng giờ học với nữ tiên sinh, hoàn toàn không biết hôm nay biểu ca đã thông báo cho Hầu phủ sẽ sớm trở lại từ khu vực săn bắn.

Không cần suy nghĩ, Thẩm Họa cũng có thể đoán được trong phòng nhất định là biểu tiểu thư thân thể có chút tương tự với nàng kia——Kiều Mặc Lan, thân ngoại tôn nữ (cháu ngoại gái ruột) chân chính của Tiêu lão phu nhân.

Thẩm Họa có thể nghe được từ trong tiếng cười, lão phu nhân là thương yêu vị biểu tiểu thư này thật, tình cảm hai bà cháu hẳn rất tốt.

"Lão phu nhân mạnh khỏe. . . . ." Thẩm Họa đi vào quy củ cúi chào hành lễ, vị biểu tiểu thư kia xiêu vẹo trong ngực lão phu nhân vội vàng đứng dậy lui sang một bên, Thẩm Họa cũng không giương mắt nhìn, chỉ liếc đến một góc váy vàng nhạt.

Tiêu lão phu nhân dừng lại tiếng cười, ngay sau đó mỉm cười vẫy tay gọi Thẩm Họa tới đây, tinh tế nhìn nàng, chợt nghe lão phu nhân lên tiếng hỏi thăm, "Thân thể khỏe hơn chút không?"

"Tốt hơn nhiều." Thẩm Họa cúi đầu lên tiếng.

"Ồ trong phủ cũng quen chứ?"

"Tất cả đều tốt, lão phu nhân ngài yên tâm."

Lại hỏi thăm thêm những vấn đề khác, mới giống như trấn an vỗ vỗ mu bàn tay nàng, giọng nói có chút từ ái hơn so với mới vừa rồi, nhưng Thẩm Họa rõ ràng một chút "Từ ái" ấy cũng chẳng qua Tiêu lão phu nhân khách sáo đối với một tên tiểu bối là nàng.

"Con à, tuy là mẫu thân con không phải con gái của ta sinh, cũng coi là đứa bé nhận ở dưới danh nghĩa của ta dạy dỗ. Hôm nay, con đã đến sống ở Hầu phủ, cũng đừng quá câu nệ, học Lan Lan biểu tỷ con gọi ta một tiếng là ngoại tổ mẫu đi."

Thẩm Họa nghe lời ni non một câu ngoại tổ mẫu, lão phu nhân gật đầu lên tiếng.

Bà tiếp tục không nhanh không chậm nói với Thẩm Họa, "Có điều Lão Bà Từ lớn tuổi, tinh lực không được như xưa, trong phủ đứa bé lại nhiều, tuy rằng con vợ cả thứ xuất chưa từng phân biệt đối xử, khó tránh khỏi cũng sẽ có một chút khác biệt. Nếu Lão Bà Từ không để ý tới con, về chi phí ăn mặc lại có gì không vừa ý, bây giờ là Đại cữu mẫu con lo việc nhà, Hoàng thị nàng dâu Thụy Nhị ca con giúp đỡ, còn có Dư biểu tỷ con đến tuổi lập gia đình, cũng đang học chăm lo chuyện nhà, cứ đi tìm họ đi."

Thẩm Họa nghe rất rõ ràng thâm ý trong lời Tiêu lão phu nhân, là để cho nàng tự biết thân phận, chớ lỗ mãng, nàng vội nói: "Ngoại tổ mẫu nói, con đều nghe hiểu."

Trong lòng Thẩm Họa lờ mờ thán phục đối với lão phu nhân trước mặt, đơn giản đã nhắc nhở Thẩm Họa thái độ sinh hoạt ở Hầu phủ như thế nào mới là có lợi nhất đối với nàng, tức là nhắc nhở vừa dọa sợ.

Thẩm Họa cũng không hy vọng xa vời Tiêu lão phu nhân có thể thật sự thích ngoại tôn nữ không có liên hệ máu mủ như nàng, không có chờ đợi cũng sẽ không có mất mát gì, ngược lại nghiêm túc cẩn thận nghe lọt vào.

Đôi mắt Tiêu lão phu nhân trong sáng, gật đầu một cái bao hàm chút ý cười hài lòng, "Con là đứa bé hiểu chuyện, giống với mẫu thân kia của con, đến, mau gặp một chút Lan Lan biểu tỷ con." Tiêu lão phu nhân chỉ người cho Thẩm Họa nhìn, lúc này Thẩm Họa mới thoải mái nhìn qua theo.

Thấy vị biểu tiểu thư lớn tuổi hơn nàng một tuổi trở mỗ vô cùng tiêu chuẩn, lông mày mảnh như liễu xanh, đôi mắt tựa như □□ đào ướt át, làn da như mỡ đông, môi như điểm son, dáng dấp như vậy lại có năm sáu phần rất giống với Tiêu lão phu nhân ngồi ở trên giường, không trách được lão phu nhân thích nàng ấy như thế, ai không thích đứa bé đáng yêu tương tự với mình.

"Họa Nhi muội muội trở mỗ thật là xinh đẹp, nhìn vóc người cao gầy tựa như cô nương kinh thành, mặc dù ta chưa từng gặp Tam di mẫu, cũng có thể nhìn ra một hai phần phong thái di mẫu từ trên mặt của muội."

Tiêu lão phu nhân không lên tiếng đối diện với Hải ma ma đứng một bên nở nụ cười, tướng mạo đứa nhỏ Thẩm Họa này cũng thật sự không giống mẫu thân nàng, chỉ là càng xinh đẹp hơn so với mẫu thân nàng.

Thẩm Họa mím môi mỉm cười, "Tỷ tỷ từng trải hơn, không phải Thẩm Họa có thể đạt tới."

Mặc Lan cười sáng rỡ, "Trên người muội muội thật là thơm, là nữ nhi hương trời sinh nhĩ," vừa cẩn thận ngửi, "Biểu ca, thích nhất mùi này."

Trong phủ không ít công tử, là nói biểu ca nào?

Thẩm Họa chỉ nhàn nhạt mà cười cười, "Lan tỷ tỷ đừng trêu ghẹo muội."

Dáng vẻ Mặc Lan biểu tiểu thư hoàn toàn nghiêm túc, nâng cổ tay trắng nõn mượt mà lên bèn kéo xuống một vòng ngọc phỉ thúy vàng, "Hôm nay không biết muội muội đến, không có gì hay đưa cho muội, nếu muội muội không chê vòng tay này thì nhận đi, ngày khác muội tới uyển của ta tự mình chọn cái tốt hơn."

Hải ma ma vui mừng nói với lão phu nhân: "Xem hai tỷ muội thân thiết."

Tiêu lão phu nhân gật đầu, "Muội muội con tới mấy ngày thì bị bệnh mấy ngày, còn chưa từng dạo chơi Hầu phủ chúng ta, con dẫn nàng theo đi chung quanh trong phủ một chút."

"Thân thể muội muội vừa nhanh nhẹn, vẫn là ít đi lại chút hơn. Ngoại tổ mẫu, người nói có đúng hay không?"

"Đúng, đúng, Lan Lan thật biết thương người." Tiêu lão phu nhân cười lại ôm ôm nàng, đều là biểu tiểu thư, Thẩm Họa có chút lúng túng với đạo lý tương phản để làm nổi bật.

Mặc Lan xoay người lại nhìn về phía Thẩm Họa, "Ta nghe nói buổi chiều nữ tiên sinh không đến giảng bài trong phủ, nhưng để lại một câu đố chữ cho chúng tỷ muội làm bài tập, muội muội tới Uyển Từ của ta ngồi một lát trước, buổi chiều ta dẫn muội đi nhìn trộm một chút."

Thẩm Họa cũng không lên tiếng, lại bị Mặc Lan kéo cổ tay, không cho cự tuyệt đi ra ngoài, nha hoàn vén rèm vừa mới xốc nửa góc, thì nghe một tiếng "Biểu ca" của Mặc Lan bên cạnh.

Tầm mắt Thẩm Họa cũng chưa kịp nhìn thấy người, dưới chân lại trượt đi, thân thể nàng không bị khống chế ngã về phía trước, vừa vịn va về phía một chân giá gỗ Lê Hoa đặt chậu thủy tiên.

Mặc Lan bên cạnh bùm miệng, tiểu nha hoàn vén rèm kêu lên sợ hãi. . . . .

Chương 4: Biểu Ca

Hải ma ma nghe được tiếng kêu sợ hãi vội vàng đi ra ngoài kiểm tra, nhìn tình trạng trước mắt, trên mặt không khỏi giật mình.

Đồ sứ bị rơi vỡ nát vụn và cánh hoa thủy tiên trắng mịn rơi rớt đầy đất, chân giá lê hoa bị đổ nghiêng trên đất, nước trong tràn lan, một người gầy nhỏ nằm giữa một vùng bừa bộn, không nhúc nhích.

Cách đó không xa, bóng dáng Tiêu Dịch cao lớn ngược chiều sáng, mờ mờ ở trong vùng bóng tối, Hải ma ma mơ hồ thấy hân ôn một vết “Mau hồng phần”, sau đó xoay người bỏ lại câu nói rồi xoải bước rời đi.

Hải ma ma vốn muốn gọi Đại công tử lại, từ khu vực sân bắn vội vàng vàng chạy về trong phủ muốn gặp lão phu nhân như vậy nhất định là có việc gấp, nhưng nghĩ lại, ở trước mắt nào còn có tình huống gấp gấp?

“Còn không mau đỡ biểu tiểu thư, đều sưng sờ làm cái gì?”

Mấy tôi tớ hầu hạ cũng y theo tùm tùm vang động đi vào, chuyện đột nhiên xảy ra, bọn họ cũng không hiểu rõ tình huống thế nào đã bị Hải ma ma dạy dỗ một tiếng, không ngừng vội vã tiến lên đỡ người, dọn dẹp mảnh vỡ... dọn dẹp mảnh vụn, mời đại phu... mời đại phu, nhất thời ra ra vào vào, phòng càng hồ hết loạn lên.

Trên giường nhỏ, Tiêu lão phu nhân nghe thấy người làm không ngừng kêu Lan biểu tiểu thư, trong lòng căng thẳng, còn chưa đứng dậy, Mặc Lan đã được một bà tử khỏe mạnh ôm đi vào, đặt ở trên giường nhỏ.

Trâm ngọc trai trên đầu Mặc Lan đã lỏng lẻo rơi xuống, tóc tai bù xù không nói, xiêm áo vàng nhạt rực rỡ cũng trở nên hoàn toàn bẩn thỉu, trên bàn tay lại ghim mảnh sứ vỡ lớn nhỏ không đều, ấn tía máu.

Trong mắt Tiêu lão phu nhân lộ ra lo lắng, “Lan Lan của ta thế nào? Tại sao lại bị thương?”

Hải ma ma thở dài, chỉ nói mình nhìn thấy cho lão phu nhân nghe: “Lúc lão nô đi ra ngoài đã thấy Lan biểu tiểu thư ngã trên mặt đất, thiếu tướng quân đang ôm Thẩm biểu tiểu thư, nói là biểu tiểu thư bị kinh sợ hù dọa, trẹo chân, sợ không cần thiết khiến lão phu nhân ngài lo lắng, trước đưa người đi ra ngoài, bảo lão nô nhanh chóng đỡ Mặc Lan biểu tiểu thư đi vào.”

Tiêu lão phu nhân đương nhiên muốn biết rõ mọi chuyện, sao Lan Lan của bà lại vô duyên vô cớ đụng vào giá thành bộ váy này, bà thương nhất chính là con gái thứ hai, hôm nay con gái thứ hai chỉ để lại một điểm huyết mạch này, làm sao có thể tui thân đứa nhỏ này.

Bà còn nhớ rõ một ngày trước khi đón ngoại tôn nữ vào phủ, cô gái nhỏ nhào vào trong ngực của bà khóc giống như người đắm nước mất, nói trước khi nẫu thân nàng chết gãy thành một cây xương, còn nhớ nhưng ngoại tổ mẫu, muốn về nhà thăm một chút, Mặc Lan vừa khóc vừa nói, Tiêu lão phu nhân nghĩ tới bộ dạng con gái nhỏ châu tròn ngọc sáng trước khi xuất giá, trong lòng chua xót cũng ôm Mặc Lan khóc nửa ngày.

Đứa nhỏ này lớn lên xinh đẹp, dáng vẻ nũng nịu khóc khóc cười cười đều cực kỳ giống với mình trước kia, Tiêu lão phu nhân lại càng ngày càng thương yêu ưa thích, thực sự coi là cháu gái ruột thịt mà cưng chiều.

Vuốt trán của nàng, càng nhìn càng thấy đau lòng, nổi lên cơn giận: “Gọi người đi vào từng người một nói cho ta.”

Cho dù là nhìn thấy hay là không nhìn thấy cũng thuận theo lời lão phu nhân, đứng thành một hàng ở trước mặt phòng, đại phu đang băng bó vết thương cho Mặc Lan, Hải ma ma đứng ở bên cạnh hỏi, tất cả mọi người rồi rít lặc đầu nói chưa từng thấy, cho dù có liếc thấy một chút tình hình cũng giả bộ như không biết, không dám nói lung tung.

Hải ma ma chợt có nhắc đến, “Bây giờ là nha đầu nào luân phiên trông coi phòng?”

Một đứa nha hoàn trong đó run run rẩy rẩy đi lên trước quỳ trên mặt đất, “Vâng... Là nô tỳ.” Hôm nay nha hoàn trông phòng gọi là Hạ Nguyệt, là một đứa tính tình nhất gan sợ phiền phức, cho nên vẫn chỉ có thể đảm nhiệm việc nâng rèm vạt và này.

“Thật là nhìn thấy biểu tiểu thư ngã như thế nào?” Hải ma ma lon tiếng răn hỏi.

“Nô tỳ..... Nhìn thấy.....” Nàng nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm một chút Mặc Lan trên giường nhỏ.

“Ngoại tổ mẫu...” Lúc này Mặc Lan cũng nói lên một hơi, vung cánh tay tìm người.

“Ta vẫn ở chỗ này, Lan Lan thật là coi như tỉnh rồi, hù dọa ngoại tổ mẫu rồi.” Tiêu lão phu nhân vội vàng nắm cánh tay trắng mịn này, “Còn có nơi nào

không thoải mái, mau nói cho ngoại tổ mẫu?”

“Mặc Lan đau, cả người đều đau, trong lòng càng đau, muối muối tại sao nàng muốn đẩy con?” Nước mắt tí tách rơi ra ngoài, giọng nói cũng yếu ớt, bộ dạng bị uất ức đang khóc thật làm cho người ta sốt ruột.

Hải ma ma gạt mình lần nữa, mọi người đứng phía dưới cúi thấp đầu càng lộ vẻ trầm mặc.

Về mặt Tiêu lão phu nhân hơi sa sầm xuống, “Đừng khóc, con à bị tui thân gì cứ nói cho ngoại tổ mẫu, ai cũng không bắt nạt được con. Đứa bé Thẩm Họa kia là đẩy con như thế nào?”

Mặc Lan do dự một chút, lắc đầu một cái, “Ngài đừng tức giận muối muối nhé, không phải là Họa Nhi muối muối cố ý, biểu ca lớn lên tốt, là một cô nương thấy cũng sẽ đứng không vững.....” Mấy câu của Mặc Lan không cần nói cũng biết, dứt khoát nói trắng ra là Thẩm Họa hành vi thô lỗ, không được nuôi dạy, là muốn biểu hiện nhiều hơn ở trước mặt biểu ca Tiêu Dịch mới ra tay thôi.

“Thế nào nữa thì nha đầu kia cũng không thể lỗ mãng như vậy, Hải ma ma, người đi kêu Thẩm Họa đến.”

Hải ma ma biết bây giờ có lẽ lão phu nhân đang nổi nóng, dù sao thêm thiên vị cũng chịu Mặc Lan hơn chút, lại chỉ nghe lời của một mình nàng ấy, nhưng bà cũng không làm sao tin một mình Mặc Lan biểu tiểu thư nói, bèn trực tiếp bảo nha hoàn kia nói tiếp hết lời mới vừa rồi chưa nói xong, “Tiểu thư nói có phải vậy hay không? Người nói kỹ càng.”

Lời Hạ Nguyệt mắc kẹt ở cổ họng, áp a áp ứng, Tiêu lão phu nhân nóng nảy trực tiếp lên tiếng bảo nàng ta nói, nếu không nói sẽ đưa đến thôn trang, chân nha hoàn kia khẽ run rẩy, khó khăn lắm đáp lời phải.

“Tổ mẫu, thôi, muối muối còn tám bé đã tang phụ tang mẫu, trong nhà không người nào dạy bảo, tới Hầu phủ lại chậm rãi nuôi dạy là được, con không trách nàng ấy.” Tay nàng quần băng vài niu cánh tay ngoại tổ mẫu lại.

Lão phu nhân ôm ngoại tôn nữ vào lòng, vô cùng đau lòng, vừa bắt đầu còn cảm thấy Thẩm Họa xem là đứa bé đáng thương, bị Trần thị đón vào trong phủ cũng coi như duyên phận tạo hóa, mới vừa rồi lời nhắc nhở của bà chỉ bảo tưởng rằng nàng nghe rõ, chỉ cần giữ khuôn phép, Hầu phủ không phải không nuôi được nàng.

Lắc đầu thờ dài một tiếng, “Lan Lan thiện tâm giống mẫu thân con, cũng tốt, sau này Lan Lan chỉ chơi cùng tỷ muối mình.”

Hải ma ma cũng khuyên, “Lão phu nhân, ngài đừng tức giận, sợ là ở giữa có hiểu lầm gì đó, trở ngại giữa đứa bé đều là chuyện thường, chờ qua thời gian này để hai tỷ muối nói ra thì có thể hòa hảo như lúc ban đầu.”

Tiêu lão phu nhân nhìn đi chỗ khác không vừa ý hừ một tiếng, đây là trở ngại sao? Thẩm Họa là muốn hủy Mặc Lan, vừa dứt lời, lại có ma ma vén rèm lên đi vào, vội vội vàng vàng nhất thời đã quên đi quy củ, “Lão phu nhân, ngài mau mời người ta xem Dục Ca Nhi một chút đi.”

“Dục Ca Nhi thế nào?” Trái tim lão phu nhân đập thình thịch theo, trực tiếp đứng lên từ trên giường.

“Dục Ca Nhi, cậu ấy..... Cậu ấy giống như là bị người hạ độc, lão nô đã bắt được đồng lõa, chính là nha hoàn Hồng Ngọc của biểu tiểu thư mới tới.”

Ma ma này là Chu Hiền gia, đặc biệt phụ trách chăm sóc đồ ăn của Dục Ca, há mồm nói ngọn nguồn một lần, nước miếng bắn tung tóe, cuối cùng to lớn bồi thêm một câu.

“Lão phu nhân, sợ là Thẩm đại cô nương thể hiện bất bình cho mẫu thân đã chết của nàng đấy, vẫn ghi thù hận Hầu phủ, mang hận ngài mới có tâm tư sai lệch nhưng sao có thể hại Dục Ca Nhi như vậy chứ, Dục Ca Nhi vẫn còn là con nít, lại là người lão phu nhân thương nhất, tại sao có thể xuống tay được.....”

Về mặt Mặc Lan trắng bệch, “Muối muối, nàng lại.....”

Hải ma ma nghe cũng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng, cả đám người làm ở bên không khỏi bàn luận âm ỉ, đều âm thầm sợ hãi than tâm tư Thẩm biểu cô nương độc ác, tới Hầu phủ bệnh vừa khá một chút, mới vừa có hơi sức lại tới hại Lan biểu tiểu thư và Dục Ca Nhi, người nào không biết hai người này càng là tâm can bảo bối của lão phu nhân.

Đều nói rắn đánh bảy tắc, Thẩm biểu cô nương này đánh thật là chính xác.

Ngồi ở trên, Tiêu lão phu nhân càng nghe càng là không rét mà run, vỗ bàn một cái, “Gọi nàng ta tới Hành Vu uyển.”

.....

Thẩm Họa cũng không có trợn chân, là Tiêu Dịch cố ý nói cho Hải ma ma nghe, không cho nàng nửa phần cơ hội nói chuyện, hẳn đã trực tiếp xoay ngang ôm nàng đi rồi. Lúc ấy, Thẩm Họa vui ở trong lòng ngực rắn chắc kia sùng sốt chớp mắt nhưng trên động tác không có bất kỳ giây giụa nào, suy nghĩ một chút cũng coi như chuyện tốt, Mặc Lan biểu tiểu thư té, Hành Vu uyển còn không hò hét loạn lên, sợ là Tiêu lão phu nhân càng không có tâm tình để ý đến người ngoài như nàng rồi.

Suy nghĩ của nàng không khỏi trở lại mới vừa rồi, trong nháy mắt dưới chân trượt kia, Thẩm Họa cho rằng nàng sắp rụng vào, tầm mắt cũng còn chưa dời đi từ chậu thủy tiên trắng kia và bình sứ hoa văn sóng nước tĩnh ảo phía trước, người đã bị một nguồn sức mạnh kéo tới đây.

Sau đó..... Đã đến nơi này, một đường mòn đẹp và thanh tĩnh, hai bên có bóng trúc xanh phản chiếu lượn quanh.

Thắm Họa đứng yên không làm khó, vẫn làm ra vẻ mình giống như trạc chân thật vậy, dọc đường ngửa đầu nhìn bầu trời, thỉnh thoảng cũng liếc hai mắt về nam nhân dáng dấp đẹp mắt nhất Kinh Thành trong miệng bọn nha hoàn này.

Hắn mặc trang phục toàn thân hoa văn tròn mờ đen như mực, mắt phượng lông mi dài, mặt mũi lạnh lùng, trên mặt mang vẻ mệt mỏi nhàn nhạt có thể thấy được là ngửa không ngừng vó chạy về Hầu phủ từ khu vực sân bắn Tây Giao.

Vậy càng tăng thêm vẻ to lớn cao ngạo của nam tử đặc biệt ở dưới dung mạo nam tử không tầm thường, nhưng lúc đôi mắt đen thâm thúy của Tiêu tướng quân này cố ý vô tình lướt qua nàng thì ánh mắt lại thật là nồng nhiệt nha!

Thắm Họa từng lần vào ở trong đồng học sinh nam, cái bộ dáng thiếu nhi lang thấy thiếu nữ tươi trẻ thì không giữ vững được kia cực kỳ giống với nam nhân bên cạnh lúc này.

Nếu như không phải ánh mắt của vị đại biểu ca này quá *, ngược lại Thắm Họa nguyện ý nhìn hắn thêm mấy lần, bởi vì quả thật có dáng vẻ Phan An.

Có điều cũng không thể cứ liên tiếp như vậy chứ.

Thắm Họa xem thời cơ hào phóng mở miệng, “Đa tạ biểu ca.”

Tiêu Dịch cúi đầu chăm chú nhìn nàng một cái, thấy mặt Thắm Họa không đỏ tím không đập khách sáo nói cảm ơn, khoe miệng khẽ nhếch, “Họa Nhi biểu muội, lần thứ hai ta cứu muội, có phải muội còn thiếu ta một nói cảm ơn hay không?”

Thắm Họa sững sờ, nhũn mảy, “Muội với biểu ca hẳn là lần đầu tiên gặp nhi.”

“Ngọc Trâm lĩnh (dãy núi lớn) mấy tháng trước.” Hắn hiện ra nụ cười cố ý nhắc nhở nàng.

“Là người.....” Nàng đột nhiên lên tiếng nói, trên mặt hiếm khi lộ ra một chút kinh ngạc ứng phó không kịp.

Ngọc trâm lĩnh, làm sao Thắm Họa lại không nhớ rõ, đó là chỗ Thắm phụ Thắm mẫu hợp táng (chôn chung).

Hàng năm hai lần giỗ, nàng đều phải đi dâng hương tế bái, nhưng hàng năm luôn có người sớm hơn đặt lên vật tế và một túi tiền bạc, năm ấy Thắm Họa thật sự tò mò, bèn thừa dịp tối sớm một chút đi lên núi, muốn xem một chút là người phương nào cứ lén lén lút lút đến đây tế bái như vậy.

Không ngờ người không thấy, lại đứng lúc gặp gỡ sơn phi (cướp núi) kèm hai bên nàng.

Trên đường nàng bị bịt mắt, trói chặt tay chân, nghiêng gả một lát, thân thể Thắm Họa bị sợi dây trời chột bị người cắt mở.

Ngay sau đó lại bị một đôi cánh tay ôm thật chặt, không thể nhúc nhích, nàng kinh ngạc một chút, miệng bị lấp kín, mắt bị che, chỉ có thể tăng hắng lấy giọng, vừa dùng tay viết chữ ở trên áo khoác người nọ, nói với kẻ cướp kia nàng có rất nhiều tiền tài.

Không ngờ kẻ cướp kia lại cười nhỏ một tiếng, khí nóng nhẹ nhàng thổi ở bên cổ, tai của nàng, chỉ nói không cần tài, chỉ cướp sắc.

Vừa xoay người đè nàng ở trên thân cây, trên cây kia đang nở hoa lê dày đặc như mưa rì rào rơi là tả xuống.....

Hắn vuốt gương mặt, tóc của nàng, tỏ ý không có quá nhiều hành động khác vượt qua khuôn phép, cả người Thắm Họa cũng cứng còng nhưng cuối cùng thì gây bị đau, trước mặt bỗng tối sầm, tỉnh lại thì đã ở Thâm trạch, hỏi Hồng Ngọc chỉ nói là được một ma ma đưa về nhà.

Bây giờ Thắm Họa suy nghĩ một chút lòng vẫn còn hơi sợ hãi, khó tránh khỏi sau đó nhớ lại nhưng chỉ nhớ tìm thấy vài áo trong tay, tơ lụa mềm mại, hình như còn theo đồ án tinh xảo, đầu phải là áo dây vải thô của sơn phi lúc mới đầu, hơn nữa đôi tay vuốt ve nàng kia.....

Thắm Họa nghĩ tới đây lạnh lẽo đổ tai, chẳng qua là nàng vui ở trong lòng người kia, Tiêu Dịch không dễ thấy, giọng nói nàng âm điệu nhẹ nhàng hỏi, “Lúc ấy, biểu ca không chịu hiện thân nhận thức lẫn nhau, vì sao hiện tại lại muốn.....”

Nàng trực tiếp quên đi chút không vui giữa hai người năm đó, sau này còn phải thấy mỗi ngày đấy, cần gì phải nói ra, dieendafnleequysddoon hướng chỉ những con nhà giàu có gia thế không tầm thường trong kinh kia phong lưu biết bao, vị biểu ca này cũng không ngoại lệ thôi.

Tiêu tướng quân trả lời rất trực tiếp, “Biểu muội đã đến Kinh Thành rồi, ta lại nhất thời cảm thấy vui mừng, chỉ muốn nhận thức với biểu muội một chút thôi.”

Có quý mới tin câu trả lời này của hắn, Thắm Họa biết hỏi không ra cái gì, bây giờ tràn đầy cảnh giác đối với người này, theo bản năng muốn cách xa hắn một chút, “Biểu ca, để tự muội đi một lát nhé?”

Thắm Họa bị ôm eo như vậy cũng có chút mệt, bèn lên tiếng hỏi hắn.

Tiêu tướng quân nín thở ừ một tiếng, đặt nàng xuống, ánh mắt càng thêm lớn mật so mới vừa rồi, càng là nhìn chăm chăm không hề chớp mắt, nóng bỏng vẫn không giảm như cũ.

Tiểu Biểu Muội của hắn trở mã càng thêm tươi trẻ động lòng người so với nửa năm trước, dáng vẻ căng mịn, mặc dù bị vải vóc bao bọc, là lướt uyển chuyển này mới vừa rồi ôm vào trong ngực mới biết mê người cỡ nào. Tiểu Biểu Muội quả nhiên là trưởng thành rồi, lúc nàng vẫn còn bé tí trắng trẻo mập mạp phun bong bóng thì hắn đã thích ôm nàng, lớn rồi thì càng thêm thích.

Giờ phút này trong lòng thật sự có chút không biết làm sao, ở Ngọc Trâm lĩnh hắn không thể nhận thức nàng đương nhiên là trong lòng có nỗi khổ tâm không nhận, đã từng cho rằng cả đời cũng sẽ không thể nào có gặp gỡ với nàng, cuối cùng.....

Có điều Thẩm Họa bình tĩnh như vậy, không hề có chút phản ứng khiến Tiêu Dịch ít nhiều có chút không vui, “Đi theo ta.”

Hắn bước rất nhanh, Thẩm Họa đuổi theo ở phía sau hỏi, “Biểu ca muốn dẫn muội đi đâu?”

“Hành Vu uyển.”

Dù Thẩm Họa thông minh thì giờ phút này cũng có chút không hiểu, mới đi ra từ nơi đó, chậm rãi đi dạo một vòng ở trong phủ, lại trở về là có ý gì?

Thẩm Họa gọi hắn một tiếng biểu ca, không phải là bởi vì tin tưởng hắn, là cố ý giữ một khoảng cách với hắn, cho dù mới vừa rồi hắn ra tay cứu nàng, cũng không có nghĩa là Thẩm Họa sẽ ngoan ngoãn nghe lời của hắn, huống chi trước kia hắn còn như thế đối với nàng.

Nàng dừng lại đứng yên ở trên đường nhỏ đá xanh, cảnh giác nhìn hắn, hơi thờ dốt, dù sao thân thể Thẩm Họa cũng là một cô nương, đi rất nhanh để theo kịp bước chân Tiêu tướng quân, giờ phút này ánh mặt trời xuyên qua cây trúc chiếu vào trên mặt của nàng, sắc mặt tai cô gái nhỏ ửng hồng, mặt như hoa đào nhưng bộ dạng nhàn nhạt mà nhạy bén, không lộ ra kinh sợ, cũng là một loại sắc bén khác.

Tiêu Dịch đột nhiên duỗi ra một bàn tay to, đầu ngón tay chạm đến gương mặt của nàng, giống như năm đó ở trên ngọc trâm lĩnh, ngón tay mềm ấm áp này nhẹ nhàng vuốt ve, mặt Thẩm Họa bẽn lẽn sắc, giờ phút này cũng không thể tiếp tục giữ bình tĩnh.

Tiêu tướng quân quả thật có chút hài lòng, kề vào bên tai nàng, nhỏ giọng, “Tiểu biểu muội của ta vậy mới như cô nương gia.”

Thẩm Họa trừng hắn, Tiêu Dịch cũng không quan tâm, lần này lại là vẻ chăm chú khác thường, “Năm đó muội ở Giang Nam, ta không tiện nhúng tay quá mức.”

Thẩm Họa vẫn cảnh giác như cũ, Tiêu Dịch nhìn dáng vẻ nàng như vậy, đành chịu cười một tiếng, “Năm đó là ta không đúng, mong rằng biểu muội tha thứ. Chẳng qua hiện tại chuyện ta muốn nói, muội phải nhớ kỹ.”

Thẩm Họa không muốn dây dưa nhiều thêm, lúc này mới để ý đến hắn, “Biểu ca muốn nói chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tra Hỏi

“Đừng hồng rồi đi nữa.” Tiếng nói của hắn vừa dứt, Thẩm Họa chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, rốt cuộc lại là hắn ôm mình bay bổng lên.

Bởi vì nàng đột nhiên không trọng lượng mà kinh hoàng bám vào bờ vai của hắn, hai cánh tay Tiêu Dịch thon dài mà có lực, Thẩm Họa nhất thời tức giận vỗ vỗ lồng ngực của hắn, hình như Tiêu Dịch chỉ thích thấy nàng có vẻ tức giận, càng ngày càng ôm chặt cánh tay.

Không muốn như ý của hắn, Thẩm Họa cũng lười giãy giụa, tỉ mỉ nhớ lời hắn nói mới rồi, thậm chí có chút không hiểu ý trong lời hắn nói?

Đừng hồng rồi đi nữa, là nói nàng không cách nào rời khỏi Hầu phủ, hay là đừng hồng rồi khỏi bên cạnh hắn?

Có điều hình như đằng sau có chút..... Giống như là lời tâm tình.

Bốn phía đường nhỏ trúc xanh rất yên tĩnh, giờ phút này Thẩm Họa chỉ có thể nghe được hô hấp trầm ổn của nam nhân, cảm giác mới vừa rồi chẳng qua là ảo giác nhất thời của mình.

Tiếp đó, Tiêu Dịch cũng không giống như hắn nói vậy, mang nàng đi Hành Vu uyển, chỉ là dẫn nàng vào một cái uyển lịch sự tao nhã, Thẩm Họa chưa quen thuộc đối với Hầu phủ, cũng không biết đây là nơi nào?

Chỉ cảm thấy nơi này có một loại bài trí đặc biệt “Khô hải”, trong chỗ trống viện còn bày ngựa gỗ lắc lư và Sa Bàn chiến trường loại nhỏ, lại có bảy tám binh khí cỡ nhỏ rải rác, chỉ là chỗ lười đào cũng bị mài ra cùn.

Mới vừa vào tới thì có nha hoàn, bà tử tiến lên quỳ đầy đất, nói là Dục Ca Nhi không biết thế nào hôn mê bất tỉnh, đại phu cũng không nhìn ra được một chút, bên lão phu nhân đã để Hải ma ma phái người đến hoàng cung thỉnh cầu Thái hậu hạ ý chỉ, để ngự y tới trong phủ một chuyến, có điều trong đó khó

tránh khỏi phải có thời gian kéo dài, chỉ sợ tiểu công tử.....

Ánh mắt Tiêu Dịch đột nhiên lăm lăm, vú già này cũng không dám nói tiếp, cả đám càng thêm run rẩy co rúm lại, có vài nha hoàn nhất gan không nhịn được oa một tiếng khóc lên, bị ma ma quân sự ngắt bấp đầu mấy cái mới dần dần dừng lại tiếng thút thít.

Ánh mắt rung rung trù thận trọng nhìn chằm chằm Đại công tử có tức giận hay không, chính là kinh ngạc nhìn Thẩm Họa, kể từ sau khi phu nhân qua đời, Đại công tử còn chưa từng thân mật như vậy đối với một nữ nhân.

Cũng chỉ có loại tiểu nha hoàn chưa trải qua việc đời ở dưới loại cảnh ngộ bị thảm có thể bị bán hoặc là đưa đến thôn trang này mới có thể mặt hồn lên chín tầng mây trong nháy mắt, nghĩ đến chuyện không đâu như vậy, nhưng rất nhanh vẫn bị khí thế lạnh như Diêm vương của Tiêu thiếu Tướng quân lần nữa dọa sợ nước mắt đảo quanh.

Tiêu Dịch bình tĩnh sắc mặt, không lên tiếng, ôm Thẩm Họa đi thẳng đến giữa phòng nghỉ, để cho bọn họ đều chờ đợi ở bên ngoài, ngay cả nha hoàn thiếp thân hầu hạ Dục Ca Nhi bên trong cũng bị Tiêu Dịch đuổi ra, Thẩm Họa xin xuống, bước nhanh đi tới thì nhìn người nhỏ bé khép kín mắt lại nằm trên giường.

Một hàng lông mi đen đậm giống như bàn chải mọc lên ở trên mặt trắng nõn phấn điều ngọc trác (đúc từ ngọc), dưới thỉnh thoảng rung động cho thấy cậu vẫn còn sống. Bộ dáng nhỏ bé hết sức tinh xảo, nếu không phải là giờ phút này đôi môi tím bầm, nhất định là môi hồng răng trắng, Thẩm Họa đã sớm biết là tăng tôn mà lão phu nhân thương yêu, chỉ nhìn như vậy còn tưởng rằng là một bé gái béo mập.

Bản lĩnh nghe lời đoán ý của Thẩm Họa cũng là lão đạo, đương nhiên biết lúc này vẫn là nên ít lên tiếng chọc người trước mắt. Thật ra thì mới vừa rồi nàng đã muốn nói, Tiêu Dịch bình thường điên lên đều đuổi nha hoàn bà tử hầu hạ đi ra ngoài thật sự là không sáng suốt.

Lúc này, Dục Ca Nhi chính là cần người chăm sóc bên người không rời, bé trai đã có dấu hiệu trúng độc hiện tại trán hơi có mồ hôi rịn ra, chân mày nhíu chặt hình như là bị ác mộng quẩn lầy.

Thẩm Họa hơi bất mãn biểu ca làm cha qua loa này, nhưng nàng không có tư cách nói cũng không quản được nhiều như vậy, vén tay áo lên bèn đi tới chậu nước cách đó không xa.

Trong thùng gỗ bên cạnh còn có nước sôi nóng hổi, nàng nhấc thùng gỗ lên, động tác linh hoạt đổ vào trong chậu đồng, giặt khăn lau mồ hôi, tỉ mỉ vắt khô, mới vừa xoay người lại thì rốt cuộc không còn bóng dáng hai cha con này.

Nàng đi tới bên giường vừa nhìn tỉ mỉ lần nữa, rốt cuộc nhìn ra có gì đó không đúng, trong lòng Thẩm Họa cuống lên, quăng khăn rồi đi ra ngoài phòng Biểu ca này, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Vừa kéo cửa ra, bước chân của Thẩm Họa bèn dừng lại, trước mặt đột nhiên tràn vào đoàn người nào áp sát, trừ quỳ gối phía ngoài đều là khuôn mặt quen thuộc mới vừa rồi đã gặp ở Hành Vụ uyển, Tiêu lão phu nhân đang ở dưới mọi người vây quanh bước nhanh đến.

Mọi người thấy Thẩm biểu tiểu thư đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ mà không thể tin, bà tử Chu Hiến gia này càng thêm vội vàng hấp tấp bỏ qua Thẩm Họa vào bên trong phòng, Tiêu lão phu nhân dừng bước chân, mọi người cũng không dám vượt khuôn phép, nhắm mắt theo đuôi dừng lại theo.

Vốn Tiêu lão phu nhân bảo người ta đi tìm Thẩm Họa, cũng không tìm được người nàng, trong lòng bốc lên tức giận sau khi Mặc Lan bị thương càng rõ ràng hơn, ném một ly trà sứ trắng Nhữ Diêu, Hải ma ma không ngừng trấn an, trước khuyên lão phu nhân tới xem Dục Ca Nhi một chút quan trọng hơn.

Lúc này, Hải ma ma đột nhiên thấy Thẩm Họa thì trong lòng căng thẳng theo, không hỏi hận lắm chỉ lão phu nhân tới đây, vốn cho là để lòng lão phu nhân tĩnh lặng lại, ở trong này không phải là không có điểm đáng nghi, chỉ sợ lão phu nhân sốt ruột che chở trẻ nhất thời không nghĩ ra, để cho người ta thừa cơ gây chuyện.

Mặc Lan vốn là ở tuốt phía sau, vừa dừng lại bị hai bà tử thân thể khỏe mạnh từ cuối cùng đi theo đằng trước, vừa đến bên cạnh lão phu nhân bèn bắt lấy ống tay áo ngoại tổ mẫu, giọng run run rẩy rẩy nói: “Thì ra là muội muội nàng ở chỗ này, vậy Dục Ca Nhi chẳng phải là.....”

Mặc Lan cũng chưa nói ra khỏi miệng hai chữ “Nguy hiểm”, tất cả mọi người Hành Vụ uyển biết ý phía sau, đúng lúc ấy thì bà tử Chu Hiến gia vỗ chân, vẻ mặt hoảng sợ chạy đến quỳ trên mặt đất, “Không xong, lão phu nhân, không thấy Dục Ca Nhi.”

Vừa vặn chứng thực lời phía sau mà Mặc Lan chưa từng nói ra.

Lão phu nhân không hổ vốn là đương gia Hầu phủ, tự mình tra xét một hồi, thân hình chỉ lung lay thì ổn định ở dưới sự nâng đỡ của Hải ma ma.

Đầu tiên là dặn dò Phủ binh và bà tử nha hoàn làm việc tìm kiếm khắp nơi, sắc mặt cứng lại thật là nghiêm trang, mắt lạnh quét qua Thẩm Họa, ngược lại bình tĩnh không có ngay mặt chỉ về phía nàng hỏi vị trí tăng tôn mình, nhưng mà hỏi cả đám nha hoàn bà tử quỳ gối một bên, “Dục Ca Nhi đâu rồi, tăng tôn của ta đi nơi nào?” Bà tử quân sự uyển này sợ hãi đến không rõ, chỉ là người tinh khôn ném đi sạch sẽ nói: “Đại công tử ôm Thẩm biểu tiểu thư vào phòng tiểu công tử, rồi đuổi cả đám chúng ta ở bên ngoài, mới vừa rồi chỉ có Thiếu Tướng quân ra khỏi phòng, cho đến khi lão phu nhân ngài tới cũng không trông thấy có người ra ngoài, làm sao tiểu công tử có thể lại vô duyên vô cớ biến mất, nếu không thấy cũng nên hỏi Thẩm biểu tiểu thư một chút trước.”

Những người khác đang quỳ phụ họa đồng ý theo, nhiều đôi mắt như vậy nhìn cũng không giống là nói dối.

Từ đầu chí cuối, Thẩm Họa chưa từng mở miệng, nàng cũng không biết chuyện Hành Vụ uyển có người tố cáo nàng đầu độc Dục Ca Nhi, nhưng trong

lòng mơ hồ cảm thấy sắp xảy ra cái gì, mà tình trạng giống như sẽ có phản quan hệ với mình, bởi vì ánh mắt của lão phu nhân xẹt qua nàng ấy là loại chán ghét, lập tức chỉ mím môi yên lặng theo dõi biến hóa.

Thế nhưng bà tử quần sự này đánh Thái cực đẩy chuyện này cho mình.

Thẩm Họa thu lại mặt mày, vào trước khi lão phu nhân chưa mở miệng hỏi bèn nói: “Dục Ca Nhi rõ ràng là đi giày tự mình ra ngoài, các người từng người một tròn tròn mắt lại nói không thấy, chẳng lẽ là đang ngủ gật nghỉ ngơi sao? Ngược lại tới hỏi ta...Ta cũng muốn hỏi các người một chút đấy.”

Thẩm Họa bình tĩnh hiển nhiên là mới vừa rồi nàng phát hiện ra đầu mối, vốn là muốn giải thích cho mọi người nghe nhưng lúc này thì không muốn rồi, bởi vì dù nàng nói gì dường như cũng sẽ không có người tin.

Bà tử quần sự này không ngờ tới đáng về Thẩm gia tiểu thư nhìn trắng muốt gầy yếu, công phu miệng thật là lưu loát, nhưng mọi người đều biết hiện tại Dục Ca Nhi trúng độc hôn mê bất tỉnh làm sao có thể tự mình đi ra ngoài, tự bày ra bộ đáng bị oan ức.

“Nhưng những câu này của lão nô là nói thật mà, ở Hầu phủ hơn một năm nay tận tâm tận lực chăm sóc Dục Ca Nhi, quản lý Kỳ Lân cư lại để cho người ta oan uổng như vậy, một đám người làm sau lưng lão nô này cũng đều thấy đấy. Nếu là một mình lão nô có lẽ còn có thể bởi vì nhất thời mất hồn bất cần đi.”

“Nhưng rõ ràng tất cả mọi người chưa từng nhìn thấy, Thẩm biểu tiểu thư cần gì phải vu cáo lão nô trốn tránh trách nhiệm, lão nô phát hiện không thấy tiểu công tử đã là lòng như lửa đốt, bằng lòng để lão phu nhân tùy ý xử trí, không có câu oán hận nào, chỉ hận lúc ấy lão nô không có ở phòng chăm sóc.”

“Nhưng bây giờ tìm ra tiểu công tử là quan trọng nhất, Thẩm biểu cô nương luôn ở trong phòng, tiểu công tử đã không thấy tăm hơi vậy đương nhiên là phải hỏi Thẩm biểu cô nương một chút.”

Quả nhiên ở trong một tiếng lên án mạnh mẽ cần các người có tác dụng gì của lão phu nhân, lần nữa nhìn Thẩm Họa, Thẩm Họa cúi đầu vẫn chỉ trả lời như vừa rồi.

Vốn có vài người không tin tưởng lắm Thẩm biểu tiểu thư đầu độc tiểu công tử, cả đám nghe cũng không khỏi có chút tin, trực giác là Thẩm Họa đang bịt tay trộm chuông, giấu đầu hở đuôi.

Tiểu công tử trúng độc đó là lang trung trong phủ từng xem, nói chung không thể tin đối với lời nói cậu tự mình mang giày chạy ra ngoài, ngay cả Hải ma ma một lòng nghiêng về Thẩm Họa cũng hơi dao động.

“Nếu người nói ta chưa từng ra ngoài, có thể đưa Dục Ca Nhi đi đâu? Hà có gì ta phải hại một đứa bé ba tuổi?”

Bà tử quần sự này bị người ta bắt lấy chỗ sơ hở giải thích, cũng nhất thời yên lặng, trong lòng chính là hối hận đẩy chuyện cho Thẩm Họa, trêu chọc tâm tư linh lung (nhánh nhện) này, còn tưởng rằng sẽ bị dọa sợ đến không thành giọng nói lắp ba lắp bắp.

Bên cạnh Chu Hiền gia thấy thế lại há mồm lần nữa, mặt đầy bức tức, “Hôm nay, ngài bảo nha hoàn Hồng Ngọc của ngài cố ý làm bánh ngọt Giang Nam khiến tiểu công tử thêm thuồng, có biết trong phủ này trừ đồ ăn dưới sự chuẩn bị của lão nô, còn lại luôn không cho một mình cho tiểu công tử ăn, nhưng tỷ nữ người lại to gan như vậy, chẳng lẽ không phải là tiểu thư ngài gọi ý? Tiểu thư, lòng ngài là quá ác độc mà.”

“Huống chi mấy ngày nay sửa phòng, thông phòng tắm và nằm bên trong của tiểu công tử, ngoài cửa sổ phòng tắm đối diện chính là một vùng hồ nước, hai ngày nay nước hồ triều dâng còn làm chết đuối một người làm, hiện tại ngay cả thi thể cũng chưa mò ra đấy, có phải là Thẩm biểu tiểu thư ngài muốn.....”

Hủy thi diệt tích, mọi người theo lời Chu Hiền gia nói chỉ có thể nghĩ đến từ này, không khỏi che miệng kêu lên, Mặc Lan ở bên cạnh càng thêm kinh sợ liên tục lui về phía sau.

Lời nói này thật là nghiêm trọng, thân hình lão phu nhân không yên lần nữa.

Thẩm Họa nghe tê dại da đầu, lúc này bèn lo lắng hỏi, “Thế Hồng Ngọc?”

Vào lúc lão phu nhân và mọi người nghe tới những lời này lại thật giống như là từ tình thế bại lộ bật thốt lên, trước tiên hỏi thăm đồng phạm nếu chết rồi ngược lại tiện không đối chứng, lại không biết giờ phút này Thẩm Họa lo lắng an nguy của nha hoàn mình cỡ nào, việc này nhất định là có người cố ý tính kế tốt hành động, chỉ sợ rằng Hồng Ngọc hòng việc chịu tội rồi.

Chu Hiền gia đúng lúc lại nói: “Sau khi lão nô phát hiện chuyện không đúng, lập tức kêu quản gia nhốt người vào phòng chứa củi thăm vấn trước, không dám tiết lộ tin tức, trực tiếp chạy đi Hành Vụ uyển bẩm báo với lão phu nhân ngài.”

Tiểu lão phu nhân cũng đè ép một hơi cuối cùng, bảo người dẫn Hồng Ngọc tới, Hồng Ngọc là bị người kéo tới, hiển nhiên là chịu hình pháp, gương mặt sưng đỏ không thể tả, trên vạt áo cũng là mảng lớn mảng lớn vết máu.

Bị hai bà tử bắt tới đây nào có đối xử như Mặc Lan biểu tiểu thư, bà tử thô lỗ ném người ở trước mặt mọi người, sàn nhà vôi cứng rần vang lên một tiếng trầm thấp.

Hồng Ngọc nhúc nhích một chút, gian nan ngẩng đầu lên, liếc mắt thấy tiểu thư, trong mắt hàm chứa cảm xúc mịt mờ, âm run rẩy không còn hơi sức,

“Lão phu nhân, tất cả đều là chủ ý của ta, là ta muốn báo thù thay phu nhân nhà ta mới đi đầu độc tiểu công tử, không có bất cứ quan hệ gì với cô nương chúng ta.”

Tay Thảm Họa nắm thật chặt thành nắm đấm giấu ở trong tay áo, nàng biết Hồng Ngọc nhất định là bị bức cung, lại mắt lạnh nhìn về mặt hả hê của Chu Hiền gia và bà tử quần sự mới vừa rồi như là xem chuyện cười, càng ngày càng nắm chặt nắm tay, móng tay mạnh mẽ mắc ở trong thịt, đau tan lòng nát dạ, Hồng Ngọc, sao em ngu như vậy?

Lão phu nhân run tay chỉ Thảm Họa tức giận mắng: “Nghiệt chương, ngươi lại hại tăng tôn của ta, rốt cuộc là đưa nó đi chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ân Tình

Tiêu lão phu nhân chính là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, lại là theo lão hầu gia trải qua sóng to gió lớn, bắt đầu mắng người tự có một loại uy nghiêm dọa người.

Tôi tớ chung quanh không cần nhìn mặt mà nói chuyện cũng đều biết vị lão tổ tông Hầu phủ này phát uy, tiếng nói kia có thể là vang dội nào có một tý tang thương xê chiều của lão nhân gia, sợ là đại cô nương Thảm gia không chịu đựng được rồi, mọi người nín thở, rồi rít nhìn "Nghiệt chương" trong miệng lão phu nhân.

Nhưng ai ngờ đáng về Thảm Họa cũng không giống như sợ hãi, đáy mắt bình tĩnh như nước không thấy gợn sóng, "Ngoại tổ mẫu, trước ngài đừng tức giận, nhà hoàn của con đã thừa nhận là nàng đầu độc tiểu công tử, sao Thảm Họa lại biết vị trí Dục Ca Nhi, không bằng con giúp ngài thăm vấn thế nào?"

Lời của nàng dường như cố ý lấy lòng mang theo nùng ngữ riêng có ở Giang Nam, vô cùng mềm ngọt, mặc dù dễ nghe nhưng mọi người nghe lại cảm thấy không rét mà run, chỉ cảm thấy còn nhỏ tuổi lại đã hiểu được "Công thành lui thân" như vậy, lời ngon tiếng ngọt quảng đi không còn một mống.

Vào lúc mọi người hơi oán thâm, về mặt Thảm Họa lạnh lùng đi tới, ôm thật chặt người sắp như lục bình trôi giạt kia, Hồng Ngọc giống như khung xương vỡ tan bày ở trong ngực của nàng, không ngừng rơi nước mắt nỉ non thật xin lỗi đối với Thảm Họa, đáng về trung thành tuyệt đối.

Thảm Họa chưa bao giờ thích khóc, lúc này đáy lòng lại co rút đau đớn theo, lỗ mũi chua xót nhưng dù có nước mắt cũng cố nén về, vẫn mặt lạnh chất vấn như cũ.

"Ngươi nâng lên tinh thần trả lời thật tốt cho ta, nếu dám gạt cái gì, cho dù Hầu phủ theo nhẹ xử trí ngươi, ta cũng phải thay Thảm gia dọn dẹp thứ hại người như ngươi."

Thái độ này không có mấy may tình cảm chủ tớ nhiều năm, khiến đám người chung quanh cũng không nhịn được lại nhỏ giọng thôn thức, đều ném ra ánh mắt khinh bỉ.

Thậm chí cảm động lay nghĩ tới bản thân mình, nếu bọn họ cũng gặp gỡ một chủ tớ vậy phải là đau lòng dường nào, đáng thương Hồng Ngọc chính là đi theo một vị chủ tớ tâm địa sắt đá như vậy, không cầu tình còn chưa tính còn muốn sung mặt lên thăm vấn bỏ đá xuống giếng như thế.

Chu Hiền gia vốn định đứng ra quả trách một tý, lại bị Hải ma ma trừng mắt liếc, rụt cổ lại không dám lên tiếng nữa, hướng chỉ lão phu nhân cũng chưa từng ngăn cản, sợ là tâm tư thật sự có chút rối loạn, một lòng chỉ muốn biết vị trí Dục Ca Nhi.

Không đợi Thảm Họa lên tiếng, Hồng Ngọc vội vàng nhận tội trước, "Cô nương, bởi vì Hầu phủ làm hại phu nhân không thể sinh con, ôm hận lấy chồng xa ở Giang Nam. Phu nhân không muốn nói cho người biết những chuyện cũ năm xưa này, nhưng trong lòng Hồng Ngọc vẫn nhớ, biểu đạt bất bình thay phu nhân."

"Cho nên mới làm bánh ngọt Giang Nam đã sớm bỏ ☐ mua xong, dẫn dắt sự chú ý của tiểu công tử, tùy thời dụ dỗ cậu ăn hết, vốn kế hoạch thần không biết quỷ không hay hoàn thành lại trốn tránh đi, nhưng không ngờ bị người phát hiện. Em thật xin lỗi phu nhân, không hầu hạ được cô nương ngài nữa."

Nếu không phải bây giờ thân thể nàng yếu ớt không đứng nổi, rất có tư thế đâm đầu vào cột lấy cái chết tạ tội.

Mà đoạn "Chuyện cũ năm xưa" của Thảm phu nhân này trong miệng Hồng Ngọc, vú già đã có tuổi đều biết trong lòng, mới vừa rồi hầu hạ ở trong phòng Hành Vu uyển đã sớm nghe Chu Hiền gia nói tới, nhưng bà là một vùng mịt mờ điểm ra, mọi người cũng không đau không nhột lại lược bớt qua lỗ tai theo.

Nhưng thời điểm này, hơn phân nửa đứng ở chỗ này là đằng sau theo tới, lần đầu tiên nghe nguyên do đầu độc tiểu công tử, Hồng Ngọc lại nói tỉ mỉ chân thành như vậy, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh theo, thật là nghiệt trái mà!

Ánh mắt âm thầm liếc về phía Tiêu lão phu nhân, bởi vì vị này chính là "Người khởi xướng" hại Thảm phu nhân năm đó, nhưng mà mọi người cũng không có dũng khí chỉ vào lão phu nhân chỉ chỉ chỗ chỗ nói như vậy, Tiêu lão phu nhân nghe đến đó, bị nhắc ra chuyện năm đó về mặt hiếm thấy hơi đổi lần nữa.

Ánh mắt dần co rút, sợ là đưa tới quá nhiều ánh mắt mơ hồ, dường như không khí xuống tới cực điểm ngay, ánh mắt mọi người bay xa, từng màn năm đó chợt hiện lên trước mắt.

Chuyện Thảm mẫu là dường như cũng không phải bí mật gì ở Hầu phủ, nàng là con gái duy nhất của Lý phó tướng dưới trướng Tiêu lão Hầu Gia.

Năm đó Hung Nô xâm phạm biên giới, lão hầu gia được Thánh thượng khâm điểm là chủ tướng, trên đường gặp phải Hung Nô mai phục, là Lý phó đại nghĩa bảo vệ soái liêu chết che chở Tiêu lão Hầu Gia giết ra khỏi lớp lớp vòng vây, lại bị người Hung Nô một đao chặt xuống thủ cấp (đầu người), giờ lên đầu máu dầm dề khoe khoang chung quanh, thi thể ở dưới vỏ ngựa ngàn vạn người Hung Nô đạp thành bột thịt.

Năm đó trận chiến sự với Hung Nô kia ước chừng đánh nửa năm, thảm thiết máu tanh, Hung Nô như măng xuân chẻ tre, tàn nhẫn hung hãn chôn giết hơn bốn trăm ngàn người tướng sĩ Đại Lương, mùi máu tươi cũng bay đến thành Đại Lương.

Trên dưới Hầu phủ càng thêm lòng người khủng hoảng, một lần truyền ra tin tức lão hầu gia bị người Hung Nô chém giết, vú già đã có tuổi ở Hầu phủ lại càng nhớ năm đó, dường như mùi máu tanh ảm đạm âm u này cũng tràn ngập tầng tầng ở bầu trời thành Đại Lương, Hầu phủ càng thêm một lần nữa rơi vào quẩn cảnh.

Các loại lời đồn truyền ra chung quanh, một Hầu phủ như vậy cũng sắp ngã, các bách tính càng thêm hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Khi đó thái tử trước đó còn là Thành vương dứt khoát kiên quyết đứng lên đi ra vào thời khắc quốc gia nguy nan, xin tự soái binh xuất chinh, mưu tính tỉ mỉ, trong ứng ngoại hợp với Tiêu lão Hầu Gia, rốt cuộc một lần bị thương nặng đuổi Hung Nô khỏi biên cảnh Đại Lương. Sau đó, Thành vương mười ba tuổi uy vọng cực cao, ở dưới sự ủng hộ của cả triều và dân chúng đã làm chủ Đông cung trở thành thái tử, lão hầu gia càng thêm lấy được ngự bút ngợi khen, Hầu phủ càng vinh hiển tôn quý.

Mà con gái Lý phó tướng lại mất phụ thân, lẻ loi hiu quạnh, Tiêu lão Hầu Gia trở về chuyện thứ nhất là đón Thảm mẫu vào Hầu phủ, nhận làm con gái, còn để cho nhận thức ở dưới danh nghĩa của Tiêu lão phu nhân, làm đích tam nữ Hầu phủ.

Mà Tiêu lão phu nhân thai nghén ba trai, hai gái, đối với Thảm mẫu là con gái đột nhiên xuất hiện này không thể nói cay nghiệt nhưng không có tình cảm gì, hơn phân nửa là để Hải ma ma thay bà giáo dưỡn.

Khi đó Đại công tử còn nhỏ, trước khi Triệu thị chết lại giao Đại công tử cho lão phu nhân, lão phu nhân bèn tập trung toàn bộ tinh thần dốc sức vào trên người của trưởng tôn Tiêu Dịch. Mọi người nhớ đến phu nhân Hầu phủ mất sớm cũng không khỏi trong mắt ngân nước, người này chính là Bồ Tát sống chuyển thế.

Sau đó, Thảm mẫu lại bị Trần thị phu nhân Hầu phủ hiện tại để mắt tới, dù Tam Tiểu Thụ không tính là khuynh quốc khuynh thành, lớn lên cũng xinh đẹp, gia thế trong sạch, phụ thân lại có chiến công, vừa vặn lại sắp tới tuổi cập kê.

Trần thị gả vào Tiêu gia làm phu nhân Hầu phủ đã có một thời gian, thay đệ đệ thứ xuất của mình đã đánh chủ ý tới Thảm mẫu, mang theo khuôn mặt tươi cười đi ân cần làm mai.

Thảm mẫu chưa từng tỏ thái độ, Trần thị bèn đi cầu xin Tiêu lão phu nhân, cuối cùng hôn sự của Thảm mẫu vẫn là định xuống, trao đổi gả thiếp, đầu mùa xuân năm sau thành hôn với thứ đệ Trần thị, từ nhỏ vị đệ đệ này của phu nhân Hầu phủ chúng ta đã có chút ngốc dại, làm mỗi rất nhiều hôn sự đều bị bỏ mặc, tuổi cũng có chút lớn.

Như thế rất tốt, phu nhân Hầu phủ thay đệ đệ cọc gỗ của mình tìm nàng dâu, đương nhiên vui mừng, chuẩn bị đồ cưới giúp Thảm mẫu coi như thật dày, đầu mùa xuân tới rất nhanh, gần đến giờ thành hôn, Thảm mẫu lại lặng lẽ dọn dẹp bọc quần áo đột nhiên rời khỏi Kinh Thành.

Bộ tộc Trần thị đương nhiên không thể chịu đựng được loại chuyện mất thể diện này, vừa khuyên răn Trần thị, vừa phái người bắt Thảm mẫu trở về hỏi tội.

Vậy mà làm người ta khiếp sợ là khi Thảm mẫu trở về lại là người mang thai, bụng mọt mà muốn giấu cũng không giấu được, khi đó tôi tớ biết cũng không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khi nào Hầu phủ từng xảy ra chuyện đồi phong bại tục này.

Lần này lão phu nhân không muốn quan tâm chuyện Trần thị gây ra cục diện rối rắm cũng phải tự mình ra mặt, dù sao mọi người đều biết bây giờ Thảm mẫu là tiểu thư Hầu phủ, lại là đứa bé dưới danh nghĩa Tiêu lão phu nhân giáo dưỡn.

Chỉ nghe nói lúc này Tiêu lão phu nhân đã bảo người chuẩn bị thuốc sảy thai, cưỡng ép Thảm mẫu uống xong, có điều sau đó không biết làm sao lúc Thảm mẫu sảy thai lại giống như rong huyết, suốt chút nữa thì mất tánh mạng, về sau nữa chỉ một tháng vị đường nữ Thảm gia này đã bị đưa lên kiệu hoa đến Giang Nam.

Hải ma ma cũng nhớ đến chuyện năm đó, thổn thức cảm khái, bà bảo vệ Thảm Họa như vậy cũng do có chút thương yêu tồn tại đối với Thảm mẫu. Chuyện năm đó, tuy là lão phu nhân độc ác chút nhưng cũng là bị che giấu.

Đại phu mời tới nói là đời này Tam Tiểu Thụ cũng không thể mang thai sinh con nữa, sau khi Tiêu lão Hầu Gia biết bị tức giận trúng gió, nhưng Hải ma ma chính tai nghe được lúc lão phu nhân sai người cầm thuốc sảy thai liên tục dặn dò được tính phải ôn hòa.

Bà đã nghĩ ngay tới Trần thị phu nhân Hầu phủ, điều tra một hồi quả nhiên xác nhận là Trần thị ghi hận trong lòng, len lén bảo người ta đổi phương thuốc.

Tiêu lão phu nhân vì việc này mới đối với Trần thị không còn như trước, nhưng bởi vì nàng mới vào Hầu phủ làm chủ mẫu, muốn tạo dựng uy nghiêm, chỉ đành phải giấu đi chuyện này, Hải ma ma chỉ có thể cảm thán tạo hóa trên người.

Sau đó nữa, bà là người duy nhất biết chuyện, Thảm mẫu vừa tỉnh lại đã xin Tiêu lão phu nhân thả nàng rời khỏi Hầu phủ, lão phu nhân là có biết bao áy náy, tự mình thu xếp thay nàng tìm một hộ Thư Hương Giang Nam kết thân.

Thảm mẫu một lòng gả mười năm cho đến khi người đi rồi, cũng không có bất kỳ liên lạc với Hầu phủ nữa.

Mà năm đó Hầu phủ biết nội tình chuyện Trầm mẫu chưa kết hôn mà có con cũng cẩn thận gỡ một lần. Trần gia, đối ngoại Tiêu gia chỉ nói là ngày sinh hai đứa nhỏ không hợp, vì vậy giải trừ hôn ước, một thứ tử và một đường nữ, vốn nhỏ bé không đáng kể nên cũng không lâu lắm thì mọi người quên mất không còn chút nào.

"Thật là hồ đồ. . . . ." Giọng nói Thảm Họa cay nghiệt, bộ dạng cũng không cảm kích.

Trong mắt người biết ẩn tình trong đó nhìn về phía Hồng Ngọc hơn phân nửa mang theo mấy phần thương hại, ôi một gia nô trung thành cỡ nào, cướp nhận tội như vậy rõ ràng là chịu trách nhiệm thay cô nương mình. Bởi vì Thảm Họa cay nghiệt mà mọi người không khỏi hít vào một hơi, chỉ cảm thấy Thảm Họa thật là một nhân vật hung ác, càng ngày càng khẳng định là Hồng Ngọc làm hình nhân thế mạng.

"Người đầu độc tiểu công tử, là muốn hại ta sao? Hôm nay ta thành hưng thủ trong mắt mọi người."

"Cô nương, làm sao em lại muốn hại ngài." Hồng Ngọc bởi vì nhất thời nóng lòng bày tỏ trung thành, ho khan nôn ra một ngụm máu tươi. Thảm Họa vội vàng lau sạch sẽ cho nàng, người khác cũng cảm thấy Thảm đại cô nương là hy vọng nàng mau chóng nói rõ ràng, đừng ngấm một ngụm máu trong miệng mập mờ không rõ.

"Hồng Ngọc, nhưng người nhìn xem mọi người có mấy ai tin, mới vừa rồi ngoại tổ mẫu còn mắng ta là nghiệt chủng, chất vấn ta tẩm tich Dục Ca Nhi? Người muốn nói thì nói cẩn thận hơn chút mới phải, từ nơi nào người có được □□? □□ là cái gì?"

"Lại là làm sao có thể ngẫu nhiên biết tiểu công tử ở nơi nào, cho dù là biết, có Chu Hiền gia kia nhìn chăm chăm mắt không chớp, người lại làm sao tránh tai mắt của người khác mà cho ăn, chẳng lẽ là người trộm tiền bạc của ta hỏi lộ Chu Hiền gia và bà tử quản sự kia sao. . . . ."

Khi Thảm Họa nói tới chỗ này, Chu Hiền gia và bà tử quản sự kia rõ ràng là thân thể cứng đờ, toát mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất kêu oan uống máu, cũng chỉ vào Thảm Họa tức giận mắng nàng nói hư nói vượn.

Thảm Họa liếc mắt nhìn hai người bọn họ hoảng sợ lau mồ hôi, chợt chăm chọc cười yếu ớt một tiếng.

"Ôi, xin lỗi hai vị ma ma, mới vừa rồi Thảm Họa cũng là lo lắng hồng đầu rồi, ta đây cô nữ (bé gái mồ côi) không cha không mẹ tới Kinh Thành, giường cũng không ấm áp, tiền bạc từ đâu tới để cho người ta trộm cắp hỏi lộ."

Lúc này hai người quỳ trên đất cuối cùng cảm thấy trong miệng chó này phun ra chút ngà voi.

"Nhưng hai vị ma ma thân ở chỗ này, cầm tiền bạc Hầu phủ lại làm mất tiểu công tử, cho dù vô tình cũng là khó chối tội này nê, chẳng bằng hiện tại ném tới trong hồ nước triều lên này, đi tìm tung tích Dục Ca Nhi một chút. Nếu có thể tìm được thì có thể lấy công chuộc tội rồi, nếu tìm không được thì cho cá lớn hồ nước ăn, cũng tính là nuôi mỳ vị cho Hầu phủ."

Hai người không ngờ Thảm Họa đột nhiên sẽ làm khó dễ vào lúc này, nửa hơi thở thoải mái cũng không thở ra được thì lại bị một câu nói của Thảm Họa dọa sợ liên tục cầu xin tha thứ lần nữa, chỉ nói mới vừa rồi cũng chẳng qua là suy đoán mà thôi, để lão phu nhân đừng tin lung tung, trấn hai người càng thêm đổ mồ hôi hột như ngòi kiệu xóc này lên xuống.

Lão phu nhân trợn lên giận dữ nhìn hai người om sòm này một chút, lại không biết đang suy nghĩ gì, nhưng tức giận trong mắt hơi giảm bớt, thêm mấy phần sáng tỏ.

Thảm Họa cũng không tiếp tục để ý tới hai người kia, lần nữa nắm lấy chi tiết hỏi thăm, một câu so với một câu hỏi đến sắc bén tỉ mỉ. Hồng Ngọc có một số có thể trả lời được, có một số thì từ ngữ mập mờ, có một số hoàn toàn là tiền hậu bất nhất, không hề logic, đến cuối cùng dù là kẻ ngu cũng biết Hồng Ngọc không thể nào là người đầu độc Dục Ca Nhi.

Hồng Ngọc biết đầu óc mình hơi lơ mơ, chỉ có thể nhào tới gào thét, "Là ta đầu độc tiểu công tử, thật sự không có bất cứ quan hệ gì với cô nương chúng ta." Hồng Ngọc giống như một người điên không chịu nhà ra.

Thảm Họa cắn răng oán hận, giờ tay lên chính là một cái tát đánh vào trên mặt Hồng Ngọc, giòn tan rất là vang dội ở trong viện tử đầy áp người.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Đưa Quan

“Ngươi như vậy gào thét cái gì? Còn không ngại mất mặt.” Một tát này của Thẩm Họa là dùng bảy tám phần sức lực, đánh tay bản thân nàng cũng có chút khê run, sức lực này khá là có chút ý đánh tinh người.

Trong nháy mắt, Hồng Ngọc như trở mặt, đây là lần thứ hai cô nương xuống nặng tay đánh nàng.

Lại nhớ cái tát đầu tiên ấy là lễ mừng năm mới Triệu Tri huyện lấy thân phận của trưởng bối đưa tới gà vịt thịt cá và chút tiền bạc vụn. Khi đó, Triệu Tri huyện còn chưa có lộ ra lòng ham mê nữ sắc của hấn, trong nhà Thẩm phủ chỉ có nữ quyến, cô nương bèn uyển chuyển mời Triệu Tri huyện trở về đoàn tụ với gia quyến.

Vậy mà Triệu Tri huyện này lại cứ muốn ở lại dùng cơm, còn nói đường hoàng là muốn hoài niệm cố nhân, cô nương nhìn ra một chút đầu mối nhưng cũng không dám suy đoán bừa thêm, không có bất chuyện liên mặt lạnh trở về khuê phòng, hấn nói tự mình ngồi ở tiền đình rót uống mấy bình rượu trong, lại đi tới hậu viện đại phát thú tính.

Hấn bảo nha dịch dẫn tới giữ ở bên ngoài trạch, dùng hương đặc biệt hun mê cô nương cả người không có sức, một mặt □□ chuẩn bị làm chuyện cần rở.

Hồng Ngọc là một người thẳng thắn, nàng không có tác dụng gì, không bảo vệ được cô nương, chỉ có thể dâng ra sự trong sạch của mình.

Quý gối trước giường hẹp, nước mắt lã chã cầu xin Triệu Tri huyện bỏ qua cho cô nương mình, nàng bằng lòng cởi quần áo hầu hạ. Triệu cảm thú này lại nắm cầm nàng quan sát trên dưới, cuối cùng thì đá một phát vào trên lồng ngực của nàng, chỉ giễu cợt cười châm chọc nàng cũng xứng?

Nếu không phải là bởi vì quan nha (nha môn quan lại) đột nhiên bốc cháy, Triệu cảm thú không thể không cuống quýt xách quần xử lý việc gấp, may mắn không có thực hiện được.

Nhưng Hồng Ngọc kinh hãi khóc một ngày, cho đến khi Thẩm Họa khôi phục sức lực, chuyện đầu tiên cô nương mình ngồi dậy là gờ tay cho nàng một cái tát nặng nề.

Lạnh lùng để cho nàng nhớ cảm giác trên mặt, thân thể da tóc nhận từ phụ mẫu, cho dù nàng ấy là tiểu thư nàng cũng không thể làm. Sau này, nếu nàng làm tiếp loại việc ngốc vớ vẩn này nữa sẽ không để cho nàng có thể ở lại Thẩm phủ.

Hồng Ngọc còn nhớ rõ ràng ánh mắt lúc đó của cô nương, cũng mang theo căm tức như vậy, lời nói như đao chọc thẳng trái tim của nàng.

“Coi như ngươi thật sự thay ta hầu hạ cảm thú này nhưng mà hấn cũng chỉ được tiện nghi lớn lao, không chừng sẽ không bỏ qua cho ta, ngươi cần gì làm loại không sợ hy sinh này, sẽ chỉ làm lòng ta sinh ra chán ghét, ngươi không tiếc liên lụy mình như vậy mà hấn chỉ sẽ càng thêm trắng trợn không kiêng dè. Sau này, nếu ngươi không quý trọng cha mẹ ban cho như vậy nữa, ta chính là đánh ngươi một trăm bạt tai cũng phải đánh tinh ngươi.”

Đau rất dường như khiến Hồng Ngọc đột nhiên tỉnh táo hơn nhiều, lời nói văng vẳng bên tai, đúng nha, cho dù là bây giờ nàng kêu khóc gánh chịu tất cả tội lỗi.

Nhưng những người kia sẽ vẫn chỉ vào cô nương nói nàng ấy là hung thủ, không khỏi từ trong suy nghĩ rút về đến hiện thực.

Ngược mắt nhìn quanh một vòng, ngược lại loáng thoáng đều là nhỏ giọng chỉ trích cô nương mình lòng dạ ác độc, ánh mắt khinh bỉ càng thêm lò mờ ném tới.

Cả người nàng giật mình một cái, tại sao mình ngu như vậy, bị những người đó đe dọa thì quên cô nương dạn dỏ, khiến cô nương sinh lòng chán ghét, rơi vào quần cảnh.

Nàng không phải đang giúp cô nương mà là đang hại cô nương, rõ ràng không có làm việc này lại dễ dàng thừa nhận như vậy, bôi đen cô nương.

Ngay sau đó nóng nảy hòa công tâm, chỉ cảm thấy ngu đến không thể cứu chữa, lại phun ra một búng máu.

Lần nữa, Thẩm Họa lau chùi thay nàng, Hồng Ngọc khóc càng thêm cuồng lên, trong miệng có máu lại nỉ non thật xin lỗi cô nương.

Vốn định mau chóng giải thích mình là nóng lòng bảo vệ chủ, bị quản sự đe dọa mới nói mê sảng, Thẩm Họa lại mượn động tác lau máu che ý muốn mở miệng của nàng, Hồng Ngọc biết cô nương là bảo nàng đừng nói. Hồng Ngọc mở mắt hạnh sung to, nhìn về cô nương gật đầu một cái, lúc này Thẩm Họa mới buông ống tay áo ra.

Thẩm Họa không muốn để cho Hồng Ngọc mở miệng nữa.

Thứ nhất nàng ấy bị thương nặng như vậy là muốn giữ chút hơi sức cho nàng ấy, trong chốc lát thì chủ tớ hai người bọn họ không phân thân ra được, mà một bạt tai kia nàng quăng cho nàng ấy cũng là bất đắc dĩ. Hồng Ngọc kêu gào một ngày như vậy cũng đã hao tổn hết rồi, nhất định là phải để cho đầu óc nàng ấy tỉnh táo lại. Thứ hai, nàng ấy lại dối lời, cho dù nói gì người khác cũng sẽ không tin.

Nàng lại tiếp tục giận dữ mắng mỏ, “Khi nào nương ta đã dạy ngươi đi hại người? Ở Thẩm gia giữ khuôn phép, tới Hầu phủ, ngươi đúng là không cần

thầy dạy cũng biết, lấy nhiễm loại thói quen này, trên tay dính máu của người khác. Nói mau, giấu tiểu công tử đi đâu rồi?”

“Nói ra, ta sẽ bắt ngươi đưa tới quan phủ, cũng tránh cho ngươi gieo họa người khác cùng chịu tội với ngươi nữa. Chỉ mong mời, quan ở kinh thành là một người biết chuyện, xử lý ngươi thỏa đáng cũng là yên tĩnh.”

Lần này, Thẩm Họa tức giận mắng, nếu là người thông suốt trong lòng thì có thể nghe ra Thẩm Họa đó là chỉ dẫu mắng hộc, chỗ nào là mắng Hồng Ngọc, rõ ràng là Hầu phủ, có lẽ ít nhiều gì còn có Tiêu lão phu nhân không rõ trái phải.

Hải ma ma ngoài hoảng sợ lại sinh ra một chút vui mừng dờ khóc dờ cười, ít nhất cô nương không có học nương nằng, ngược lại là một người tính tình cứng rắn.

Nếu sau này có thể ở lại Hầu phủ, lại tìm nhà tốt cũng không ăn thiệt thòi, chợt sinh ra chút vui vẻ yên tâm sau đó nhìn về lão phu nhân.

Thấy chân mày nghiêm nghị của Tiêu lão phu nhân đã xoá đi chút, sợ là vẫn lo lắng Dục Ca Nhi nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Họa kia rõ ràng là thu lại tức giận, vì vậy trong bụng đã rõ thái độ của lão phu nhân.

Tiêu lão phu nhân nhìn nửa ngày, dieendafnleequysddoon đầu tiên Dục Ca Nhi chưa tìm được, làm sao bà cũng không thể tiếp thu được, thời gian càng kéo lâu dài lại càng có vài suy đoán. Giờ phút này cũng giống như là “Thế Hồ Quán Đỉnh” (dùng bơ tinh khiết cô đặc. Phật giáo: giáo huấn trí tuệ, khiến người hoàn toàn giác ngộ. Ngụ ý nghe xong ý kiến cao minh khiến người được dẫn dắt rất lớn), tâm tư Thẩm Họa nhanh nhẹn thông suốt như vậy, từ lúc bắt đầu đối đáp những chuyện này, không nhanh không chậm, mạch lạc rõ ràng, tiến lùi có độ, còn có tâm tư tới nói móc Hầu phủ.

Ngay cả ánh mắt rất nhỏ của nàng che miệng nha hoàn, lão phu nhân cũng nhìn thấy rõ ràng, tâm tư giọt nước cũng không lọt như vậy sao có thể liêu lĩnh đầu độc tăng tôn của mình, bắt người tại chỗ để trăm ngàn chỗ hở.

Suy nghĩ một chút cũng thật sự có không ít điểm nghi ngờ, ít nhất vấn đề xảo trá mới vừa rồi nha đầu kia mồm miệng lanh lợi đã nói lên tất cả, bà cũng thật là sốt ruột đến hồ đồ rồi.

Hơn nữa, trưởng tôn Tiêu Dịch đột nhiên trở về phủ, ở giữa này nhất định không phải là không có nguyên do.

Nếu nói là bà không hiểu Thẩm Họa, nhưng tôn tử này là bà một tay nuôi nấng cũng hiểu biết, khen ngợi hẳn một thân bản lĩnh thông thiên cũng không quá đáng.

Lão phu nhân gia nhìn đứa bé nhà mình đứa nào cũng tốt lại cũng không chỉ là một vị Tiêu lão phu nhân, trong lòng mang theo loại yên tâm thoải mái này tự nhiên nhận định.

Lão phu nhân chợt lại nghĩ đến mới vừa rồi Thẩm Họa chắc chắn là Dục Ca Nhi tự mình đi ra, trong nháy mắt suy nghĩ vừa động, thật sự có chút tin lệch rồi, chỉ mở một đôi mắt sáng rõ tiếp tục nhìn, đạo lý càng phải nhìn thấu đáo một chút mới phải, hiện tại chỉ có thể mong đợi tăng tôn bà phúc lớn mạng lớn.

Chu Hiền gia quý nửa ngày, đau lưng, lại như đã rõ ràng Hồng Ngọc là mang tội thay Thẩm Họa, sống lưng lại cứng rắn mấy phần, không mơ hồ nữa.

“Lão phu nhân, chớ để cho nàng ta mê hoặc. Lúc đầu, Thẩm đại cô nương còn nói Dục Ca Nhi là tự mình đi ra ngoài, hiện tại lại để cho nha hoàn của nàng gánh tội thay, hỏi chút có hay không đều được, không bằng bắt chủ tớ hai người bọn họ đưa tới quan phủ, đại hình hầu hạ, xem nàng còn có thể mạnh miệng đến khi nào, nếu trì hoãn tiếp nữa Dục Ca Nhi có thể sẽ không còn.....”

Hải ma ma đã sáng tỏ tâm tư lão phu nhân, lại nghe thấy bà ta miệng quạ đen như vậy, tiến lên vung một cái tát lên gương mặt của bà ta, “Ngươi cũng là lão phu nhân trong phủ, lại nói mấy lời mê sáng gì đó.”

Chu Hiền gia ai u một tiếng đau kêu to, bụm má cúi đầu tròn mắt cũng không dám lên tiếng, dù sao thân phận Hải ma ma bày ra ở đó, đúng là quý giá hơn nhiều so với những vú giả như bọn họ.

Hiện tại, quân sự bà tử đã ngồi ở trên cùng một cái thuyền với Chu Hiền gia, nếu bây giờ không làm gì được đại cô nương Thẩm gia, theo từng trải của bà sợ là sau này không được tốt.

Trong bụng nặng trĩu xuống, nhắm mắt nối tiếp đề tài của Chu Hiền gia, cũng dất một đám tội tớ thường ngày day dỗ ở sau lưng cùng nhau thỉnh cầu xử lý Thẩm Họa mới phải, một nữ cô nhi hương đã không biết ở đâu ra cũng dám giương oai ở Hầu phủ.

“Lão phu nhân, không trì hoãn được đâu! Xin lão phu nhân đưa chủ tớ hai người bọn họ đến quan nha thôi.”

Tiếp đó lại có vài chục cái miệng cùng nhau bật hơi hùa theo, “Lão phu nhân, không thể làm chậm trễ.”

Vậy mà, có vài vú giả nha hoàn theo tới từ ngoại viện, sững sờ ngây ngốc không thấy thông suốt, càng cảm thấy đây là “Mục đích chung” cũng cùng khăn cầu lão phu nhân xử lý Thẩm Họa theo.

Ngược lại khí thế thật sự là có chút tư thế cường bức “Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền”.

Tiêu lão phu nhân cũng thăm giạt mình, gần một năm qua thân thể bà không thoải mái lắm, bèn giao hơn phân nửa công việc trong nhà cho Trần thị, không hỏi tới quá nhiều nữa, Dục Ca Nhi thì cùng với bà đến biệt uyển núi Quỳnh ở.

Biệt uyển này có xây một chỗ Ôn Tuyền (suối nước nóng), có thể ngâm dưỡng thân thể, lại gần sát với An Phúc tự nên hơn phân nửa ở tại nơi đó, không có việc gì cũng có thể nghe một chút đạo thiền Phật ngược lại trôi qua coi như thanh tịnh. Mặc Lan là một đứa trẻ hiếu thuận, nữ phu tử nghi thì tới biệt uyển ở cùng lão bà tử bà.

Trở lại Hâu phủ cũng là chuyện một tháng trước, Hâu Gia và hai tôn tử cũng theo Thánh thượng đến khu vực săn bắn Tây Giao, Dục Ca Nhi lại bị An Lão Phu Nhân đón đến An gia ở. Trong lòng lão phu nhân không muốn cũng không thể không chấp nhận, dù sao An Lão Phu Nhân này mất tôn nữ (cháu gái ruột), chỉ còn một tăng ngoại tôn có thể thương yêu.

Thường xuyên qua lại, lão nhân gia lại cảm thấy biệt uyển vắng ngắt, Dục Ca Nhi bị đón đi ngày thứ hai thì trở về Hâu phủ ở.

Thấy trong phủ một vài lão nhân bà quen thuộc cũng dần dần thay đổi chức trách, Tiêu lão phu nhân đầu phải không nhìn ra, chỉ là không muốn để ý tới những tâm tư này của Trần thị, Hâu phủ này to như vậy sau này cuối cùng phải giao cho nàng xử lý.

Không ao ước, có điều là đi một năm, hiện tại bọn vú già này lại phách lối như thế, có thể thấy được một năm qua này, Trần thị càng là không để Lão Bà Tử bà ở trong mắt.

Quản sự bà tử này hẳn là họ hàng xa nhà mẹ Trần thị thì phải, Trần thị Đạo Chân muốn cai quản Hâu phủ à, đáy lòng hừ lạnh một tiếng, đáng tiếc bà cai quản phủ trách nhiệm năm, sao lại sợ bọn họ kêu gào, nếu không phải trong lòng nhớ mong Dục Ca Nhi, Đạo Chân muốn sử dụng chút thủ đoạn lời đình năm đó cai quản gia đình.

Mặc Lan đứng ở bên cạnh Tiêu lão phu nhân, từng tiếng kia đơn giản là thỉnh cầu giống như là khích lệ điếc tai, mím chặt môi đỏ mọng cũng đang trong do dự mở miệng, “Ngoại tổ mẫu, không bằng cứ đưa đến quan nha đi! Cũng tiện hỏi ra vị trí Dục Ca Nhi sớm một chút.”

Lần đầu tiên, Tiêu lão phu nhân không để ý đến lời khuyên của Mặc Lan bà thương yêu, ngược lại ánh mắt sâu kín chuyển tới Thẩm Họa, tuy cũng không thấy sắc mặt gì tốt ngược lại trong lòng do dự nấy phần.

Lại thấy nha đầu kia ôm chặt lấy tiểu nha hoàn của mình, ở dưới mặt trời đã phát ra ánh nắng chói chang, khẽ cầm tay áo che ánh nắng cho nha hoàn, bản thân nhìn đám người kia muốn đưa nàng đến quan nha cũng là vẻ mặt trầm tĩnh.

Mặc Lan thấy tổ mẫu không nói lời nào, cho là lời của mình bị tiếng kêu la của những người này đè xuống nhấn chìm mất tiếng, bèn muốn mở miệng lặp lại lần nữa, môi đỏ mọng mới vừa mở khép đến một nửa, ánh mắt liếc về một chỗ thì kinh hãi đến mức đôi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Một thứ y hệt quả cầu tuyết trắng xoá bay thẳng qua phía Mặc Lan.

Hai bà tử diu biểu tiểu thư trọn mắt hốc mồm, tay chân luống cuống qua quýt chặn lại, khó khăn lắm thì dùng thân thể béo tốt chặn lại.

Mặc Lan xoa ngực thở phào, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vậy mà còn có “Quả cầu tuyết” thứ hai, thứ ba liên tục không ngừng càng thêm mãnh liệt bay tới.....

Hai bà tử này vốn muốn ngăn cản lại, nhưng mà đầu gối tê rần không có nguyên do, trong lúc cuống quýt cứ thế đụng đầu lẫn nhau, vì vậy thân thể béo tốt bèn như hai quả cân loại lớn lao đảo lui về phía sau, trực tiếp đè về phía trên người ma ma quản sự đang quỳ “Xin chỉ thị” trên mặt đất, đám người quỳ sau lưng ma ma bởi vì quán tính cũng bị đè lia lịa theo, tiếng kêu thảm thiết cả vùng.

Có mấy tiểu nha hoàn trước đó dùng sức hoãn lại, ma ma quản sự lớn tiếng kêu họ nhanh tới đẩy kéo bà ra ngoài, tiểu nha hoàn lao đảo đi qua, tổn sức lực y hệt nhổ củ cải mới rút cuộc kéo bà ta ra, chỉ thấy ma ma quản sự được kéo ra ngoài hai mắt đã nổ đom đóm, kêu to ai u.

Mà bên Mặc Lan cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, không có đám bà tử che chắn liên tục bị “Quả cầu tuyết” đập mấy cái.

Cuối cùng chỉ nghe một tiếng “Bốp”, không khéo vừa vịn đập vào khóe miệng của nàng, răng môi đụng nhau, lại là thấy ngay máu tươi.

Phía trước, Mặc Lan chưa nói mấy câu, ngược lại cuối cùng chỉ đau đớn còn dư lại tiếng khóc hu hu, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc càng thêm vụn vụn lại thành một cục.

Tiêu lão phu nhân đang trong tiếng kêu sợ hãi đã sớm được Hải ma ma bảo vệ ở bàn cao bên cạnh, Thẩm Họa cũng đỡ Hồng Ngọc dậy. Bởi vì theo phương hướng “Quả cầu tuyết” chính là Mặc Lan biểu tiểu thư, Tiêu lão phu nhân cũng không chịu ảnh hưởng gì, trong lòng chỉ có thể sốt ruột theo.

Vậy mà một đám khách sát bên Mặc Lan biểu tiểu thư cũng bị hoảng sợ, tránh né, chạy trốn, người đẩy hần hần đẩy người, trong một lúc cả viện bụi đất

tung bay, lộn xộn. Dù Tiêu lão phu nhân có lòng bảo người che chở Mặc Lan, cũng là có lòng không đủ sức.

Trận sóng gió nhỏ này kéo dài thời gian vốn cũng không lâu lắm, mới vừa rồi còn “Khí thế hào hùng” chờ một tiếng lệnh, trong khoảnh khắc cũng chỉ có tiếng âm ỉ và tiếng kêu gọi liên tục không ngừng.

Mọi người không ngờ sẽ xảy ra chuyện bất thành linh như vậy, đều là hoảng đến mức há hốc mồm.

Chờ thoáng yên tĩnh lại, nhìn chăm chú lên những “Quả cầu Tuyết nhỏ” lẫn dưới đất, đầu phải là “Hung khí” gì trong tương tượng của bọn họ, giống như là một loại bánh ngọt ngấy Giang Nam dùng gạo nếp làm tăng tính đàn hồi.

“Ha ha ha.....” Một đợt tiếng cười điên cuồng của trẻ thơ vang lên.

Mọi người tìm âm thanh nhìn lại, lần này thì càng thêm kinh hãi cảm cũng sắp rớt xuống rồi.

Từ sau bàn đá cách đó không xa chui ra một bóng dáng nho nhỏ, quần áo phiên bản thu nhỏ của trang phục màu mực thêu Kỳ Lân tơ vàng, chân mang ủng đám mây màu tím khảm Mã Nãi năm màu, cái trán buộc dải băng quanh đầu thêu hoa phức tạp, bên hông rủ xuống ngọc bội Tỳ Hưu, môi hồng răng trắng, châu như điểm mực, bộ dáng hoá trang tiểu công tử trầm anh thế gia.

Trong tay của cậu cầm cung, chớp con ngươi đen nhánh không ngừng cười như điên, quả thật rất giống với Kỳ Lân vàng gương nanh múa vuốt thêu trước ngực cậu.

“Đường cao ta thưởng các ngươi ăn ngon không?”

Tiểu Kỳ Lân hoạt bát này khiến người ta hận ngứa ngáy, rõ ràng chính là Dục Ca Nhi đã trúng độc.

Mà đáng vẻ mạnh như rồng hổ thế nơi nào giống như là trúng độc.

Mới vừa rồi còn thỉnh cầu đưa chủ tể Thẩm Họa đi nha dịch, trên mặt cả đám người đều là ngưng ngưng, vốn chính là không rõ chân tướng cũng đi theo phụ họa, lúc này hận không thể đánh mình mấy bạt tai, tỉnh lại đầu óc, có thể thấy được Thẩm đại cô nương cũng không nói dối.

Kinh ngạc trên mặt Tiêu lão phu nhân chỉ nhẹ nhàng nổi lên trong chớp mắt, thờ phào nhẹ nhõm cười vui vẻ từ ái vẫy tay, trong mắt hàm chứa tầng hơi nước xao động, “Tiểu bảo bối tâm can của bà, nhanh đến chỗ tăng tổ mẫu này, để tăng tổ mẫu nhìn con một chút.”

Vốn còn muốn ở trước mặt ngoại tổ mẫu đòi đau lòng, Mặc Lan lập tức thu lại nước mắt, bước chân cũng chưa di chuyển gào thét một tiếng tổ mẫu Lan Nhi đau, đã bị Tiểu Kỳ Lân mừng rỡ nhanh chân đến trước, thân thể nhỏ bé này chạy rầm rập tới dán vào trong ngực Tiêu lão phu nhân vừa cười khanh khách.

Mặc Lan không thể làm gì khác hơn là rút khăn bên hông từ từ lau nước mắt, khóe mắt liếc nhìn Thẩm Họa nhiều thêm mấy phần đen tối không rõ.

Ngay sau đó lại cười khắp khềnh đi tới, duỗi tay tới sờ đầu Tiểu Kỳ Lân trong ngực lão phu nhân, “Dục Ca Nhi, con không sao chứ.” Mặc Lan nói lời cực kỳ dịu dàng, không thấy một chút tức giận sau khi gặp phải trò đùa dai.

Dục Ca Nhi lại lập tức đập ngón tay thon thon của người kia đưa tới, “Hừ, ngươi đền tiểu đường cao cho ta.”

Mặc Lan nhin đau, cũng có chút tủi thân nhìn ngoại tổ mẫu, không tiếng động làm đau lòng. Đối với tăng tôn mới vừa mất mà lại được, Tiêu lão phu nhân nơi nào chịu trách cứ nửa phần, đại khái là bảo Mặc Lan nhường đứa bé không hiểu chuyện một chút.

“Vậy trở lại cô mẫu (cô) tự mình làm vài món ăn ngon hơn cho con, mấy bánh ngọt kia đều dơ bẩn rồi, không thể ăn.”

“Không được, Lan cô mẫu chính là người xấu, còn đập đường cao của ta.”

“Ta.....” Mặc Lan cúi đầu vừa nhìn, trên đáy giày thêu hoa vừa vịn dính nhóp quả cầu tuyết, trong lòng ghê tởm đều do đường cao chết tiệt này, nhưng vì biểu ca cũng chỉ đành phải nuốt oán hận đầy bụng này xuống không còn một mống, cười đồ đứa bé nói xin lỗi.

Dục Ca Nhi vẫn nghiêm mặt không cảm kích như cũ, “Dục Ca Nhi tốt bụng, mời biểu cô cô ăn bánh ngọt, vậy mà người không nhận còn ném xuống đất. Phu Từ đã nói dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần, không thể lãng phí ngũ cốc, biểu cô cô quả nhiên là hồ thẹn ngưng ngưng.” Hắn lên tiếng lại có tư thế sắp gào khóc, ngược lại là bản thân chịu oan ức to lớn.

Trong lòng Tiêu lão phu nhân cũng run rẩy, biết rõ Dục Ca Nhi bướng bỉnh gây âm ỉ, lại cam chịu hành động trẻ con của Dục Ca Nhi.

Về mặt Mặc Lan càng khó coi hơn, bị “Đồng ngôn vô ký” của Tiểu Kỳ Lân ghen á khẩu không trả lời được, nói thế nào nàng cũng là tiểu cô nương mười lăm tuổi, bị người chỉ vào nói xấu hồ thẹn thùng, nhất thời rất là lúng túng.

Thẩm Họa nhẹ nhàng liếc Mặc Lan một cái, lại nhìn một chút Tiêu lão phu nhân, lập tức lên tiếng, “Dục Ca Nhi cũng đừng khóc, những bánh ngọt này đều là Hồng Ngọc làm, con từng gặp nàng, nếu tiểu công tử thích, ta sẽ bảo Hồng Ngọc mỗi ngày làm cho con ăn ngon.”

“Có điều hiện tại Hồng Ngọc bệnh nghiêm trọng như vậy, sợ là nếu không kịp thời để cho đại phu xem một chút, sau này để lại mầm bệnh sẽ không làm được món ăn ngọt ngào cho tiểu công tử rồi.” Nàng kéo dài âm cuối, một tiếng thờ dài, đáng vẻ thật giống như Tiểu Kỳ Lân sẽ không ném được mỹ vị

nữa.

Dục Ca Nhi liếm liếm môi, khỏe miệng cũng còn mang theo vị ngọt, thấy tỷ tỷ dịu dàng sáng nay đưa bánh ngọt cho cậu ăn, mắt sáng lên, “Ngoại tổ mẫu, nàng nhìn thật đáng thương, mau chóng mời một đại phu xem thân thể một chút cho nữ đầu bếp nhỏ của Dục Ca Nhi đi.”

Tiểu Kỳ Lân đã lên tiếng, lão phu nhân nào có không bằng lòng, đương nhiên vội vàng gọi người mang bộ cánh trúc chuyển Hồng Ngọc đến trong nhà kê tìm đại phu chẩn bệnh thật tốt. Bên kia ma ma quản sự và Chu Hiến gia náo loạn Đại Ô Long, trong lòng biết là không giải thích được gì rồi. Bình thường vào lúc này, nếu là thật lòng biết hối cải, nên ngã nhào vào trước mặt lão phu nhân khóc lóc nức nở cầu xin tha thứ.

Không biết ra sao, Tiêu lão phu nhân rồi phủ một năm, uy mới chưa đủ, uy thế còn lại không đủ, Quý ma ma bị tẩy não luôn cảm thấy vậy là không còn sống lâu nữa thôi, Trần thị mới là nữ chủ nhân cầm quyền Hầu phủ này.

Thêm nữa, giữa ma ma quản sự và Trần thị có chút quan hệ huyết thống họ hàng, lại là người mới đến Hầu phủ tìm nơi nương tựa nhận chức vào lúc lão phu nhân ở tại biệt uyển, vẫn luôn quản lý cái Uyển thanh nhân này.

Tuy nói là nơi ở của đích tằng tôn, nhưng đáy lòng ma ma quản sự càng cảm thấy chủ nhân Uyển này là mình mới đúng, càng thêm chắc chắn muốn làm như vậy.

Trước khi kêu khóc, hai người ăn ý coi qua một chút, đại ý là cảm thấy nhất định phải mài hồng miệng lưỡi kéo dài đến khi phu nhân Hầu phủ tới đây mới coi như được cứu đây.

Vì vậy chuyển hướng nhào về trước mặt Thẩm Họa, nếu Thẩm đại cô nương không chịu tha thứ bọn họ đương nhiên có thể tốn thời gian tiếp tục cầu xin, Tiêu lão phu nhân e ngại thân phận trưởng bối cũng không tiện cất lời.

Nếu Thẩm đại cô nương tha thứ bọn họ, một tiểu bối cũng lòng dạ rộng rãi như vậy, sao Tiêu lão phu nhân có thể bụng dạ hẹp hòi trước mặt người làm, mất phong độ cáo mệnh phu nhân nhất phẩm.

“Cô nương, đều do lão nô ngu dại không trông coi tốt tiểu công tử, còn nhất thời hiểu lầm ngài, lão nô đáng chết.....”

Chu Hiến gia đương nhiên cũng nói theo, “Lão nô cũng là hồ đồ, xử oan Thẩm đại cô nương và nha đầu Hồng Ngọc.”

Hai người bọn họ làm bộ làm tịch giờ bàn tay lên tự tát mình, nhưng là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, không nghe thấy tí xú tiếng vang giòn giã dễ nghe.

“Mong rằng cô nương khoan hồng độ lượng, tha thứ lão nô và những người hồ đồ này. Các người còn không mau tới xin cô nương khoan dung.....”

Những người phạm hồ đồ này quả nhiên là bất kỳ chỗ nào cũng hay phạm hồ đồ, vừa nghe hai chủ sự cũng cúi đầu về phía Thẩm đại cô nương, từng người một mặt lộ ra vẻ buồn rầu lại bắt đầu cầu xin Thẩm đại cô nương tha thứ theo.

Nhưng không biết lại làm đá kê chân của người khác, Tiêu lão phu nhân là nhân vật cỡ nào, cũng không vội trừng trị họ, gốc bệnh chân chính là ở trên người nàng dâu tốt kia của bà, bỗng nhiên cảm thấy Uyển này quá om sòm rồi, lại muốn dẫn người mình mang tới về Hành Vụ uyển trước, cũng có thể cẩn thận hỏi Dục Ca Nhi một chút tình huống.

Lên tiếng nói, nếu lần này bị oan ức chính là chủ tớ Thẩm Họa, cứ để cho Thẩm Họa toàn quyền làm chủ xử lý những người gây chuyện này, xử lý như thế nào cũng chỉ xem ý Thẩm Họa.

Thẩm Họa tiễn Tiêu lão phu nhân đi khê thu mắt.

Hải ma ma có lòng nhắc nhở Thẩm Họa, rút lại phía sau, lặng lẽ nhắc nhở ở bên tai nàng: “Cô nương cũng đừng quá buồn phiền chuyện hôm nay. Năm gần đây, lão phu nhân chưa từng ở tại Hầu phủ, đầu không có thanh thiên, nhất thời không khí ngột ngạt hun cô nương. Có điều, ma ma quản sự và Chu Hiến gia này đều là thường ra vào trước mặt phu nhân Hầu phủ, cô nương tới Hầu phủ người yếu lực nhỏ, phu nhân Hầu phủ chúng ta lại là một người bụng dạ hẹp hòi, người cũng có thể nguyên vẹn đi qua. Tương lai còn dài, lão phu nhân đã trở lại, cũng sẽ không thuận theo các nàng hồ đồ tiếp nữa.”

“Cám ơn Hải ma ma nhắc nhở, Thẩm Họa hiểu.” Thẩm Họa lên tiếng thật nhỏ, thật là thông minh.

Hải ma ma vỗ vỗ mu bàn tay của tiểu cô nương, xoa người rồi đi.

Chu Hiến gia vừa thấy chỉ còn lại một mình Thẩm Họa, vẫn là không ngừng run rẩy, ngược lại ma ma quản sự này trải qua chuyện này, kéo dài tới loại tình huống có lợi, Thẩm Họa niệng mồm lợi hại nhưng dù sao Hầu phủ cũng là chỗ nước sâu, một nữ cô nhi như nàng có thể trị ai được.

Ma ma quản sự thấy lão phu nhân vừa đi, trong lòng hừ một tiếng, lấy lệ tiếp tục nhận tội, “Lão nô biết sai rồi, Thẩm đại cô nương cũng đã mệt mỏi rồi, không bằng lão nô đi ngâm chút nước trà giải khát cho cô nương.” Vậy là trực tiếp muốn đứng dậy, một số người để ở trong mắt.

Thẩm Họa khẽ cười vịn bả vai ma ma nữa muốn đứng lên, “Thẩm Họa không khát cũng không mệt, sao dám làm phiền ma ma ngài!”

“Ngược lại ma ma và người còn lại quỳ gối kêu trời gọi đất trong Uyển này, kêu lâu như vậy chắc là vừa khát vừa đói rồi. Cũng quá nửa buổi trưa, tiểu công tử nói mời các người ăn đường cao, không bằng ma ma thừa dịp ăn mấy cái này, chớ phụ lòng một phen ý tốt của tiểu công tử. Nếu ăn xong rồi thì có thể đứng lên, trở về nghỉ ngơi.” Trên lời nói tới khách khí, sức lực trên tay cũng vô cùng mạnh mẽ, đề tới người không đứng lên nổi.

Chu Hiền gia cũng biết tiểu cô nương mềm mại yếu đuối này không dễ lừa, lúc này trong lòng thầm mắng Tiểu Đê Từ (đồ đi nhỏ) nhưng không tiện thật sự lớn lối như thế.

Ma ma quân sự liếc mắt nhìn viên nhỏ bần thiêu lăn trên đất, rất bình tĩnh cười lạnh, “Cô nương cũng đừng nói giỡn, lão nô không thích ăn những thứ ngọt ngấy này.”

Hai bà tử không chịu nghe, người khác quỳ cũng đều muốn nhanh chóng rời đi, dùng cả tay chân đi đến trên đất tìm kiếm ăn, ăn xong thì để Thẩm Họa xem một chút. Thẩm Họa nói được là làm được đương nhiên gật đầu thả người rời đi, ngay sau đó cũng sâu sắc nhìn hai người này.

Ma ma quân sự và Chu Hiền gia hiển nhiên là không nhịn được, cho đến một người tới tở cuối cùng đã ăn hết bánh ngọt trên mặt đất rồi, mới nói: “Cô nương xem, chúng ta muốn ăn cũng không ăn được, ngược lại vào lúc này có chút khát nước, hiển nhiên phải dựa theo cô nương trông nom đứng lên đi xin miếng nước uống đây.”

“Nếu hai vị ma ma khát nước, không bằng bản tướng quân mời các ma ma uống hóp trà ngon.”

Lúc này đi tới một nam nhân anh hùng vĩ đại, sắc mặt đặc biệt lạnh lùng, đó là khí chất trải qua rèn luyện biến máu trên sa trường mới có, đôi mắt thâm thúy của hắn khẽ híp nhìn về phía họ.

Ma ma quân sự và Chu Hiền gia bị một đôi mắt sắc bén của Tiêu tướng quân nhìn chằm chằm, chính là có chút sợ hãi. Sợ này cũng không phải giả, ai không biết Tiêu tướng quân sát phạt.

Cho dù là ở bên trong trạch họ cũng có nghe thấy, huống chi địa vị nam chủ nhân luôn không cho phép nghi vấn, bèn vội vàng nói: “Cái này làm sao có thể.”

“Đương nhiên có thể, hai vị ma ma chăm sóc con ta khổ cực như thế, mới vừa rồi lại yêu thương Tiểu Biểu Muội mới vào phủ của ta như vậy, ta đương nhiên phải cố gắng cảm ơn hai vị ma ma.”

Rõ ràng là một loại từ cảm tạ, hai người kia lại không khỏi run rẩy, từ chối không được nữa, không thể làm gì khác hơn là nụ cười cứng ngắt cảm ơn Đại công tử.

Có điều hai vị ma ma vừa mới đứng dậy, đã có mấy gã sai vặt thân thể cường tráng bao vây đường ra, làm một tư thế xin mời.

Tiêu tướng quân duỗi ra ngón tay thon dài, “Chỗ uống trà ở chỗ này, hai vị ma ma vào đi thôi.”

Hai vị ma ma run chân thấy chỗ Đại công tử nói, về mặt trắng bệch phạm xanh, chính là Dục Ca Nhi mới mở kết ra phòng tắm, Thẩm Họa lập tức đã hiểu rõ ý “Uống trà” này rồi.

Rất nhanh đi theo phù phù phù phù vang trầm, trong đình viện mơ hồ truyền đến tiếng kêu thảm thiết đau đớn giống như giọng vịt..

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Núi Dừa

Đừng thấy là trung tuần tháng năm, ánh nắng đã càng cay độc, mặt trời hết sức nóng hầm hập, Thẩm Họa trực tiếp tìm một chỗ dưới bóng cây đa, lặng lẽ ngồi trên băng đá ở dưới tàng cây dường như đang rất nghiêm túc nghe bọn họ kêu thảm thiết.

Tiêu tướng quân đứng ở chỗ không xa dặn dò chuyện với gã sai vặt, ánh mắt cũng đã lặng yên không tiếng động chuyển hướng về người cách đó không xa.

Chỉ thấy Tiểu Biểu Muội ở bên trong nhánh cây lờ mờ, làn da trắng nõn giống như trứng gà bóc vỏ, vài sợi tóc rối bởi vì hơi đồ mồ hôi tuôn theo ở cạnh gương mặt, trong mắt sáng nước mênh mông.

Loại thời điểm này, Tiểu Biểu Muội vẫn khí định thần nhàn như cũ, thật giống một con thỏ tiền nhỏ ra ngoài như đi vào cõi thần tiên, thật làm cho người ta không nhịn được muốn lại gần bên cạnh sờ da lông trắng nõn này một cái.

Gã sai vặt bên cạnh đang nghe Tướng quân dặn dò chuyện khẳng định không ngờ, chủ tử bình thường lạnh lùng nghiêm nghị tuy ngoài miệng đang dặn dò một lát sau khi hai ma ma này ra ngoài thì kéo tới phòng chứa củi cắt đứt tay chân, dù sao cũng không làm việc, giữ lại làm gì?

Huống chi hai người đầy tớ xảo quyệt này cay nghiệt Tiểu Biểu Muội của mình, cuối cùng phải thay nàng trừng trị một phen, vì vậy đôi mắt càng âm u, lời của hắn tuy lạnh, trên mặt cũng không hiển hiện ra, lồng ngực lại nóng rối như với lò lửa.

Vào giờ phút này, trong lòng đại tướng quân bọn họ không phải là giả bộ kỵ binh lừa dối, càng không phải là chuyện máu tanh đã dặn dò mới vừa rồi,

mà là đang suy nghĩ gương mặt trắng nõn kia nếu như nâng niu trong tay nên là cảm giác trắng nõn cỡ nào.

“Tướng quân, Chu Hiền gia này không biết từ nước, hôn mê rồi.....” Một gã sai vặt chạy đến từ trong phòng tắm bình tĩnh bẩm báo, Tiêu Dịch mang tới những gã sai vặt này đều là hần tự mình lựa chọn, có chút năng lực, mặc chiến giáp vào chính là tinh binh.

Tiêu Dịch cười lạnh, “Một roi quá tình, trà này họ cũng nên uống no rồi, mang ra đi.”

Khi hai vị ma ma “Uớt nhẹp” bị gã sai vặt kéo về đình viện lần nữa, Tiêu Dịch sớm mất kiên nhẫn, nếu không phải là sợ hù đến Tiểu Biểu Muội của hắn, bắt đầu từ khoảnh khắc hần bước vào Kỳ Lâm cư kia, làm sao hai người kia có thể hoàn hảo không chút tổn hại.

Vào lúc này hai vị ma ma vẫn còn đang không ngừng nôn ra nước dơ trong hồ, không ngừng đập đầu nhận sai, không thấy chút xui qua loa nữa, Tiêu Dịch nhìn về Thẩm Họa, bỗng nhiên lên tiếng, “Tiểu Biểu Muội thật là hài lòng?”

Thẩm Họa đứng lên đi tới bên cạnh hai người kia, nhìn nửa ngày nhưng ánh mắt không gọn sóng, ngược lại ý vị không rõ nói một câu, “Hong Ngọc là nha hoàn của ta, bị hai vị ma ma ‘nhiệt tình’ khoản đãi, sợ là một ly trà cũng không đủ bày tỏ tâm ý của ta, làm phiên biểu ca hãy thay ta lại cảm ơn thật tốt mới phải.”

Hai vị ma ma vừa nghe cả người giật mình, biểu tiểu thư không hài lòng như vậy chẳng phải là còn có thâm hại hơn, vội vàng nằm rạp bò qua đập đầu cầu xin tha thứ, đầu cũng đập đến độ.

Thẩm Họa nghiêm mặt mày không lên tiếng, hai vị ma ma chỉ sợ lại trải qua hành hạ như địa ngục kia, thần kinh kéo căng bỏ nhào qua kêu khóc giống như bắt cây cỏ cứu mạng.

Tiêu tướng quân tay mát lạnh lẹ kéo Tiểu Biểu Muội vào trong ngực, sau khi ôm thật chặt, nhấc chân đạp một phát đá bay người ra vài mét.

Ngay sau đó, ánh mắt ý bảo dặn dò gã sai vặt này lôi hai người cản trở này đi, trong viện đột nhiên yên tĩnh hơn nhiều, Tiêu Dịch ôm thân thể Tiểu Biểu Muội mềm mại như nước, nhất thời mê mẩn, mùi hoa lài nhàn nhạt trên người nàng hình như cũng bởi vì đồ mồ hôi mà toát ra, càng thêm nồng đậm dễ ngửi.

Thẩm Họa cũng không giãy giụa giống như trước vậy, nuốt khế một cái mà nói: “Biểu ca, chẳng lẽ cứ không thêm để ý nam nữ chi phòng như vậy, dù sao ta cũng là một cô nương, kính xin biểu ca thương xót giữ gìn danh dự của Thẩm Họa.”

Nếu Thẩm Họa muốn nhỏ giọng hơi mảnh nói chuyện, âm thanh kia mềm mại giống như giọt nước rơi vào mâm ngọc, nhiều tiếng nghe trong lòng người xộp giòn, huống chi còn là một đại tướng quân không vợ máu nóng.

Trong say mê, Tiêu tướng quân dĩ nhiên là không chịu nghe, gương mặt thì thấy gương mặt nhà nhận lịch sự như hoa trắng nõn, bộ dạng một mặt cúi đầu khuất phục, so với lúc đầu ôm nàng tới đây ngược lại phục tùng mấy phần, ngựa hoang nhỏ làm đáng chịu phục tùng, khiến tâm tình Tiêu tướng quân thật tốt.

Thẩm Họa thay đổi thái độ như vậy cũng là mới vừa rồi có mấy phần suy nghĩ, quả nhiên Hầu phủ này không thể so với gia đình bình thường, nàng và Hong Ngọc hai người đơn độc, cho dù không trêu chọc gì cũng vẫn tự dung quần lầy thị phi, hôm nay nếu nàng không đúng lúc cứu Hong Ngọc, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được.

Mà vị Đại Biểu Ca Tướng quân này tuy là không quá nghiêm chỉnh chút, nhưng ít ra là trong lòng chịu che chở nàng.

Nàng cần gì phải bác bỏ người yêu thích, nàng biết mình có mấy phần sắc đẹp, bằng không Ngọc Trâm lĩnh năm đó cũng sẽ không bị vị đại tướng quân này cột nhả đầu.

Có điều hiện tại nàng lẻ loi ở Hầu phủ, dù sao cũng phải có núi dựa mới phải.

Nếu Tiêu Dịch thật sự nhất thời nhìn trúng mình, chờ hần từ từ giúp đỡ cho đến khi mình rời khỏi Hầu phủ, bày tỏ vẫn có thể xem là một kế hay điều hòa.

Chỉ cần thuận theo dụ dỗ chút là được, cũng tốt hơn dựng lên thêm vài kẻ địch ở Hầu phủ, nghĩ thông suốt như vậy rồi, thì mấy phần ghét lúc đầu gặp gỡ cũng có thể thu lại thật tốt được.

Không biết Tiểu Biểu Muội tính toán làm dáng ra như vậy, chọc trong lòng Tiêu tướng quân càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, không khỏi có lòng trêu chọc, “Biểu muội năm nay mười bốn Phương Hoa, còn chưa cập kê nhĩ, hãy còn là một tiểu cô nương chưa định tính đấy.”

“Mặc dù còn chưa cập kê, cũng đã đến tuổi có thể luận gã rồi, muội mới tới trong thành, thỉnh thoảng liếc thấy mỗi người binh sĩ trong kinh tuần lãng bất phàm, thật sự coi là cực kỳ lâm lang (ngọc đẹp), tương lai chung quy xin biểu thẩm định cẩn thận chọn phu gia (nhà chồng) tốt cho muội.” Thẩm Họa áp ủ tâm tư của mình, lúc này ngược lại làm mặt dày mưu tính cho mình.

Tiêu tướng quân nghe thế này nào còn có tâm tư trêu chọc, sắc mặt lại lạnh lẽo, híp mắt đưa mắt tới gần, “Biểu muội tới Kinh Thành chỉ có mấy ngày, chẳng lẽ đã có binh sĩ vừa ý, là nhà nào? Biểu ca thay muội cẩn thận thử xem hần.”

Nhất định phải cẩn thận thử một chút, không đánh hần rằng bẻ đầy miệng há có thể cho hần biết Thẩm Họa là ai cũng không đụng vào. Trong lòng Tiêu Dịch đột ngột trở nên tàn bạo, thật là không xem là tính tình dễ chịu.

Thẩm Họa nói như vậy cũng chỉ là không muốn làm cho biểu ca không nghiệm chỉnh này được voi đòi tiên, làm sao lại không nhìn ra giờ phút này sắc mặt Tướng quân biểu ca âm trầm, chỉ sợ là dùng sức quá mạnh thật sự nhất thời ghi hận.

Lại thêm câu nói ngọt, “Biểu ca suy nghĩ nhiều, Thẩm Họa mới tới Kinh Thành, đâu có nhận thức binh sĩ gì, ngược lại chỉ nhận ra Đại Biểu Ca đây.”

Tiểu cô nương này nói chuyện luôn là cong cong queo queo, không muốn để cho ôm, bèn lấy lễ giáo nói chuyện, giảng dạy không thành thì trong ngọt chứa gai đâm người một cái.

Tiểu tướng quân không giống với võ tướng bình thường, giới văn giới võ hiếm thấy, người từng trải lại từng thành hôn, sao lại có thể không nhìn ra nguyên do Tiểu Biểu Muội thái độ thay đổi, mới vừa rồi trong mắt sáng kia lóe lên giễu cợt trong chớp mắt lại bị Tiểu Dịch nhìn rõ ràng.

Trước mắt bị Tiểu Biểu Muội ghét khó tránh khỏi trong lòng có chút không thoải mái lắm, sa sầm sắc mặt.

Hành quân quý ở thần tốc, nếu nàng tới bên cạnh mình, chính là trốn không thoát, trưởng thành luôn phải lập gia đình, nghĩ như vậy gom góp tích tụ trong lòng mới vừa rồi cuối cùng cũng coi như khá hơn chút, hơn nữa Thẩm Họa thì thầm mềm giọng nhỏ nhẹ, bản thân vô cùng hướng thụ.

“Tiểu Biểu Muội chịu nhớ biểu ca tốt là được.” Tiểu Dịch rút cuộc hài lòng buông giai nhân trong ngực ra, “Ta còn phải đến Hành Vu uyển một chuyến đón Dục Ca Nhi trở về. Chuyện này dù sao cũng phải có câu trả lời thỏa đáng.”

Thẩm Họa bị cặp cánh tay cực nóng kia buông ra rồi cuộc khê thờ phào nhẹ nhõm, nàng cũng muốn nhanh đi xem một chút tình trạng vết thương của Hồng Ngọc, bèn hành lễ rồi đi.

Hồng Ngọc là được nâng tới một chỗ nhà kê của Kỳ Lân cư nghỉ ngơi, đại phu đã sớm để lại phương thuốc rồi rồi đi, một nha hoàn ngoại lai thấp kém như bụi bặm bị thương, người phía dưới đương nhiên không tận tâm hầu hạ, hốt thuốc đun sắc cũng là kì kèo mè nheo, vậy mà đến bây giờ cũng còn chưa có thuốc bung lên dứt cho Hồng Ngọc uống.

Thẩm Họa đau lòng Hồng Ngọc, đi tới nhìn sắc mặt người trắng bệch nhắm mắt trên giường, không có vẻ tức giận chút nào, giống như một đóa hoa sắp héo tàn.

Nàng thật sợ hoa này nói rưng rưng, không để ý len lén lau nước mắt, nàng cũng không dám thật sự để Hồng Ngọc thấy mình khóc, nếu nàng khóc một giọt nước mắt ở trước mặt Hồng Ngọc, thì Hồng Ngọc có thể khóc theo một vạc.

Vì vậy xoay người đi tới phòng bếp nhỏ, thúc giục họ đun sắc thuốc mau mau mới phải, những tiểu nha hoàn kia quả nhiên là ở dưới sự quản lý rồi rạc của ma ma quân sự, lười biếng quen rồi.

Qua thời gian dài như vậy lửa mới vừa vặn nhóm lên, Thẩm Họa vừa xuất hiện, mấy tiểu nha hoàn vốn còn chưa tỉnh hồn cũng không khỏi co rúm lại thân thể, có lẽ khí thế phạt người mới vừa rồi của Thẩm Họa vẫn còn, lại là biểu tiểu thư trong phủ, không dám lười biếng nữa, cả đám giải tán, từng người vội vàng rời đi.

Hồng Ngọc mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới gần tối, hình như nghe được tiếng cô nương nói chuyện với người ta, nhưng ý thức còn dừng lại ở trong lúc cô nương đánh nàng một cái tát kia, đột nhiên giật mình tỉnh lại, tầm mắt loáng thoáng cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe ngọc bội quần áo vang vọng, một gương mặt xa lạ cứ thế sống động xuất hiện ở trước mắt.

Lá gan Hồng Ngọc vốn là nhát gan, ý thức vẫn chưa có thu lại toàn bộ, trên mặt hoảng sợ rõ ràng, thân thể sợ phát run, cô gái kia lại cực kỳ dịu dàng mở miệng nói, “Hồng Ngọc đừng sợ, ta là phu nhân Thế tử, sẽ không làm hại người.” Nói xong cũng gọi Thẩm Họa một tiếng, “Muội muội mau tới đây, nàng tỉnh rồi.”

Đang châm trà cho Hoàng thị, Thẩm Họa cũng không để ý lễ nghi, đi vào thuận tiện trấn an cảm xúc Hồng Ngọc một phen, mới lại mời cô gái trước mặt đi ra ngoài, hai người đi đến giường êm bên ngoài mỗi người ngồi một bên.

Tĩnh tĩnh Hoàng thị dịu dàng hoà nhã, giống như gió nhẹ trong ngày xuân, diện mạo không tính là kinh diễm, nhưng cũng thanh tú xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc, mái tóc đen nhánh vẫn Lưu Vân kế, trên trán râu xuống viên trán châu màu trắng, cả khuôn mặt đơn giản xoa chút phấn trang điểm, vẫn có thể thấy được vẻ đẹp dễ trong truyền thuyết.

“Hôm nay, ta và mẫu thân đi chùa miếu lễ tạ thần, gần tối mới trở về, cũng không biết trong phủ xảy ra loại bản thù tổn hại muội muội danh dự này, chuyện đã cháy nhà ra mặt chuột, ấy là Chu Hiền gia bất cẩn lỡ để tiểu công tử ăn nắm độc trong vườn hoa.”

“Sợ dính lứu bản thân bèn mượn cơ hội vu hại muội muội, sau đó hành động thô bạo với Hồng Ngọc, uy hiếp Hồng Ngọc đi chỉ ngay muội muội, chỉ đâu ngờ Hồng Ngọc là một trung bộc (đầy tớ trung thành), quân sự kia cũng sợ gánh trách nhiệm, chỉ coi như không biết xảy ra chuyện gì.”

“Luôn dung túng lười biếng, lại gây ra chuyện lớn như vậy, may là không gây thành chuyện sai lầm lớn hơn, Dục Ca Nhi ăn bánh ngọt Hồng Ngọc làm, bột đậu xanh và Hương Thảo bên trong đều có công hiệu giải độc, ngược lại tương khắc, Hồng Ngọc cũng coi là cứu Dục Ca Nhi một mạng.”

“Chỉ là khiến muội muội người và nha hoàn kia chịu uất ức, mẫu thân ở Hành Vu uyển hầu hạ bồi tội với tổ mẫu lão nhân gia bà, tổ mẫu và mẫu thân lại cố ý sai ta tới xem muội muội một chút, hi vọng muội muội chớ ghi hận chuyện hôm nay. Những thứ điều nô tùy ý bịa đặt lung tung kia, ngày mai cũng sẽ trực xuất đến thôn trang, ta cũng triệu tập người làm ở trong phủ thay muội muội đích thân cải chính thanh danh, tránh cho có một vài người thích nói huyền huyền gây chuyện lung tung nữa.”

Ăn trứng miếng nắm có độc? Sợ rằng chuyện không đơn giản như vậy chứ?

Thẩm Họa cũng không muốn vạch trần, chỉ nói: “Biểu tâu nói vậy ta đã yên tâm rồi, Thẩm Họa cơ khổ, được Hầu phủ đón vào ở, thì đã cảm động đến rơi nước mắt, nào có ghi hận gì, chỉ là để Hồng Ngọc chịu khổ.”

Hoàng thị dịu dàng cười một tiếng, bảo nha hoàn ôm một hộp dài tinh xảo tới đây, sai người mở ra, bên trong nằm lẳng lẳng một cây nhân sâm thành hình, giá trị xa xỉ, “Muội muội tự mình dùng hoặc là cho Hồng Ngọc bổ thân thể cũng không tệ.”

Thẩm Họa cũng không khước từ, Hồng Ngọc ăn nhân sâm này nhất định có thể mau chóng khỏe lại, lúc này bèn cảm ơn Hoàng thị. Hoàng thị thấy sắc trời âm đạm, thì khuyên Thẩm Họa theo nàng đi ăn một ít thức ăn, Thẩm Họa khách sáo từ chối.

Trước khi đi Hoàng thị dừng bước chân, “Có chuyện tâu tâu không thể không hỏi muội muội một chút, muội có từng đẩy Mặc Lan ở Hành Vụ uyển.”

Thẩm Họa nhũn mày, làm như không hiểu hỏi: “Sao biểu tâu hỏi như vậy, ta làm gì lại đẩy Mặc Lan tỷ tỷ?”

Hoàng thị thấy bộ dáng Thẩm Họa u mê, lập tức yên tâm, “Về mặt muội muội thân nhiên như vậy, thì trong lòng ta hiểu rõ. Người nghi ngại thật tốt đi.”

Nói xong cũng dần theo cả đám rời đi, Thẩm Họa nhìn bóng lưng Hoàng thị trên mặt đột nhiên trở nên nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cá Cuốn

Kể từ sau khi uống thuốc xong thì Hồng Ngọc vẫn ở vào trạng thái mê mang, không ngừng mê sảng, lại mơ hồ còn có chút dấu hiệu phát sốt.

Lại nói thân thể nàng còn yếu hơn chút so với Thẩm Họa, năm trước tất cả lớn nhỏ dù sao vẫn phải bị bệnh một vài lần, lúc này lại càng thêm hao tổn nguyên khí, tình trạng nàng như vậy cũng không dễ lờ chuyển dời nữa.

Thẩm Họa suy nghĩ những thứ này, bèn muốn để Hồng Ngọc tạm thời dưỡng thương ở trong nhà kẻ Kỳ Lân cư, nhưng dù sao chủ tớ bọn họ là ở chỗ của Dục Ca Nhi, dù như thế nào vẫn là Tiểu Kỳ Lân kia đồng ý mới được.

Vì vậy, Thẩm Họa lại vòng đến phòng bếp nhỏ của Kỳ Lân cư, dù sao đã đến thời gian bữa tối, nếu hai cha con bọn họ trở lại, nhất định là muốn truyền lời dùng cơm.

Thẩm Họa cảm thấy rất cuộc là phải xuất ra chút thành tâm thật ý đi cầu người, cũng không phải để ý quá mức công việc nữ đầu bếp này, gọi một tiểu nha hoàn trước tiên sắp xếp lại nguyên liệu nấu ăn mình cần ở phòng bếp, mình thì lại quay về nhà kẻ tự mình lau một chút thân thể đổ mồ hôi cho Hồng Ngọc.

Đợi đến khi thấy vẻ mặt người ngủ trên giường giãn ra một chút, nàng mới đứng dậy đến phòng bếp.

Kỳ Lân cư này bởi vì một đợt sóng gió vào buổi trưa, tới tớ cần phải đưa đến thôn trang cũng đã bị tổng quản sự đuổi đến phòng chứa củi giam giữ trước, người ở lại tuy rằng lười biếng chút, nhưng là đáng hoàng, Thẩm Họa dặn dò chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn như thế cũng không thấy chậm trễ.

Nàng nhìn chút nguyên liệu nấu ăn này với đồ vốn hiện có trong phòng bếp nhỏ, đã sớm quyết định làm vài món màu sắc tươi đẹp, làm cho trẻ con thích.

Một món cá cuốn rau màu sốt cà, là dùng ớt đỏ ngọt, cà rốt thái hạt lựu, rau chân vịt thái hạt lựu lấy lòng trắng trứng hòa bao vào trong miếng cá thật mỏng từ từ cuộn lại sau đó chưng chín với lửa lớn, lại hầm nhừ cà đỏ luộc bỏ vỏ và đường phen thành sốt đặc xối ở trên cá cuốn.

Cá cuốn trắng như tuyết mơ hồ lộ ra màu sắc rực rỡ giống như đèn màu hoa đăng đẹp mắt trên lễ, còn có một món gạo nếp gói sen hoa quế, là một món đặc sắc của Giang Nam, màu sắc hồng sáng thật giống như ngọc thô chưa mài dũa, mùi vị càng thêm thơm ngọt ngào, trong trẻo, phối với mùi hoa quế nồng đậm, ngọt ngào lại ấm áp.

Thẩm Họa làm hai món chính, phía sau thì đơn giản phối một món rau trộn ngon miệng và một chén canh sữa, bất tri bất giác sắc trời đã nhá nhem tối, khói bếp lượn lờ cũng ẩn trong bóng đêm, chỉ chốc lát sau thì có một tiểu nha hoàn mặt tròn thở hổn hển nho nhỏ đã chạy tới, "Biểu tiểu thư ngài đoán thật là chính xác, Đại công tử và Dục Ca Nhi nói muốn dùng bữa tối đây."

Khỏe miệng Thẩm Họa cong lên, coi như hai người phụ tử bọn họ ở Hành Vụ uyển đã ăn bữa tối, lão phu nhân lớn tuổi, hôm nay lại bị kinh sợ, Hải ma ma là người thông suốt như vậy nhất định sẽ dặn dò phòng bếp làm món dễ tiêu ngon miệng chút.

Dục Ca Nhi vẫn còn ở tuổi tham ăn, sao có thể ăn vui sướng, trở lại hoàn toàn * sẽ ồn ào ăn chút ăn vặt nữa.

Nàng vội vàng rửa tay, bảo nha hoàn mặt tròn bỏ mấy loại món ăn vào hộp đựng thức ăn.

Thẩm Họa bày tỏ không lo lắng trên thân mình dính mùi khói dầu hun người, nàng là hương nữ nhi trời sanh, đủ để áp đảo bất kỳ mùi vị không hợp, chỉ đơn giản sửa sang lại quần áo và tóc mai tán loạn, liền mang hộp đựng thức ăn đi tới bên trong chỗ ngủ của Dục Ca Nhi.

Gần đến cửa phòng ngủ, trong cửa gỗ mở hé có ngọn đèn chập chòn chui ra từ trong kẽ hở.

Chiều rơi ra bóng dáng một lớn một nhỏ, trong tay Tiểu Kỳ Lân giương nanh múa vuốt không còn cầm cung, mà lại là giữa cổ mang một con □□ rất nhỏ, có hình có dạng nhắm ngay Tiêu tướng quân, trong miệng còn từng trợn có từ: "Hạng giá áo túi com, còn không mau mau đầu hàng, Kỳ Lân đại tướng quân ta nhất định tha cho ngươi một mạng."

Kỳ Lân đại tướng quân?

Hạng giá áo túi com?

Thẩm Họa cảm thấy buồn cười mãi, bị con trai của mình gọi là hạng giá áo túi com, nên giờ chân đánh cái mông cậu nhi.

Hắn thì đứng quay lưng về phía nàng, góc độ vừa vặn Thẩm Họa nhìn rõ ràng, chỉ thấy xa xa dưới khóe miệng sống mũi anh tuấn kia làm như đang kéo căng, cuối cùng lại gờ đôi tay thật cao tỏ vẻ đầu hàng.

Dục Ca Nhi khanh khách hài lòng cười lên, cũng chỉ trong chớp mắt, lúc Tiểu Kỳ Lân đang hài lòng lại bị hắn đột nhiên bay bổng gác ở trên cổ, quát □□ ném qua một bên, đưa tay vỗ một cái tới trên mông đít nhỏ của cậu, "Gây nữa, có thể sẽ không có quà vật mà ăn."

"Phụ thân trở lại thì đánh người, ngày mai Dục Ca Nhi sẽ nói cho tăng tổ mẫu, muốn ở với lão nhân bà."

Tiểu Kỳ Lân thua hoàn toàn, lại vẫn muốn lộ ra móng vuốt nhỏ thị uy, có điều kiều ngạo hình như là yếu một chút, riêng đáng về vĩ đại kia của Tiêu tướng quân chính là khí thế bất phàm.

Tiêu tướng quân trả lời rất sáng khoái, "Được, ngày mai ta sẽ bảo người của Hành Vụ uyển đón con qua đó."

Tiểu Kỳ Lân vội vàng níu lại mũ tóc của phụ thân từ phía sau, "Mới không cần, Dục Ca muốn ở với phụ thân."

Cánh tay Tiêu Dịch xoay một cái, lướt cậu như con khỉ nhỏ qua bả vai ôm vào trong ngực, "Vậy sẽ phải nghe lời."

"Dục Ca Nhi vẫn rất nghe lời, phụ thân không phải nói nếu ai bắt nạt Họa Nhi cô mẫu mẫu (cô) mới vừa vào phủ, sẽ để cho Dục Ca Nhi thay phụ thân dạy dỗ bọn họ, hôm nay Dục Ca Nhi biểu hiện không tệ chứ."

Khóe miệng Tiêu tướng quân khẽ vênh lên, bộ dạng rất hài lòng, đưa tay ngắt cái mũi nhỏ của cậu, "Không hổ là con trai của Tiêu Dịch ta."

"Có phải phụ thân thích Họa Nhi cô mẫu mẫu hay không?" Tiểu Kỳ Lân lấy tư thế đồng dạng ngắt mũi cao thẳng của Tiêu tướng quân, đột nhiên há mồm hỏi tới, đầu quả dưa vô cùng linh hoạt thực sự giống như con khỉ nhỏ.

Tiêu tướng quân cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này ngay mặt, "Nếu để cho Họa Nhi cô mẫu làm mẫu thân nhỏ cho con thì sao, Ca Nhi bằng lòng không?"

Giọng nói kia đâu phải là đang hỏi ý kiến con trai mình, ngược lại lộ ra một tý tình thế bất buộc bá đạo, mới vừa nói xong ánh mắt đã vòng vo ngoằn ngoèo, một đôi mắt đen thâm thúy thẳng tắp nhắm tới ngoài cửa sổ, vừa vặn đụng phải Thẩm Họa.

Ngay cả Tiểu Kỳ Lân này cũng theo đó tò mò nhìn sang, lộ ra răng trắng nhỏ dày đặc, chỉ có điều bé chính là thấy hộp đựng thức ăn trong mắt sáng lên, lớn lại là một loại tâm tư khác không thể được người trả lời rồi.

Lanh lợi như Thẩm Họa, ánh mắt bá đạo kia của Tiêu tướng quân lập tức đã khiến cho nàng ý thức được sợ rằng từ lúc mình bước vào viện này trở đi, vị biểu ca như lang như hổ thềm con mồi này cũng đã biết rồi.

Hắn là người tập võ nhĩ lực khẳng định hơn người, nào ngờ chỉ một thân hương nữ nhi này của mình, cho dù lỗ tai đứng yên, chỉ khẽ ngửi một chút, sao Tiêu tướng quân lại không biết mùi hoa lài mà lòng hắn tâm niệm.

Thẩm Họa bị đôi cha con này nhìn chằm chằm một lúc luôn cảm thấy có chút cảm giác gà bay trứng vỡ, vậy cũng coi như là nghe lén ở chân tường nhỉ, có điều tình cảnh cha con bọn họ chung sống, làm Thẩm Họa cảm thấy ngoài âm lòng buồn cười, trong một lúc sinh ra bùi ngùi.

Nghĩ tới lúc phụ thân còn sống, mình cũng từng cười trên cổ của ông như vậy, vui mừng nói muốn đi hái ngôi sao hái mặt trăng, phụ thân đều sẽ xoa xoa đầu của nàng nói mình phải giúp mẫu thân hái trăng sao, sau này cũng sẽ có một nam tử bằng lòng làm như vậy vì nàng.

Phục hồi tinh thần lại nàng khó tránh khỏi chột dạ, mau chóng kêu nha hoàn mặt tròn xách theo đồ ăn tự mình làm xong đi vào trong nhà.

Vừa tiến đến Thẩm Họa bèn thi lễ với biểu ca, sau đó lại nói: "Hôm nay Dục Ca Nhi đã cứu hai người chủ tớ ta, biểu ca lại phong trần mệt mỏi chạy về trong phủ, ta bèn theo bản thân yêu thích tự mình xuống bếp, vì biểu ca và tiểu công tử nấu mấy loại món ăn, vẫn là hi vọng không ghét bỏ mới phải."

Dục Ca Nhi thấy hộp đựng thức ăn đã sớm trượt xuống từ trên người phụ thân, tự mình nhanh nhẹn leo lên giường êm, ngoan ngoãn nằm nhoài ở bàn

gấp từ đàn thất eo trên kháng chờ nha hoàn bày mỗi một loại đồ ăn trong hộp đựng thức ăn ở trên bàn, nâng gương mặt núc ních, kinh ngạc kêu oa một tiếng.

Hiển nhiên là bị một bàn thức ăn ngon này chinh phục triệt để, Tiêu tướng quân thì đi theo ngồi ở đối diện Dục Ca, mời Thẩm Họa cũng ngồi xuống, Thẩm Họa nhìn hai cha con bọn họ mỗi người chiếm một bên, nào còn có vị trí nào cho nàng ngồi, cũng không thể bảo nàng cởi giày ngồi ở tận cùng bên trong giường êm nhĩ.

"Dục Ca Nhi bé dùng đĩa ngọc không tốt, xin phiền biểu muội ngồi ở bên cạnh Dục Ca dạy bé một chút đi." Lời nói này của Tiêu tướng quân mặc dù uyển chuyển khách khí, ý chính là bảo Thẩm Họa hầu hạ đứa bé dùng com sao, nhưng nhìn sắc mặt kia tại sao lại âm u, rốt cuộc lại có cái gì không vui?

Ngược lại Thẩm Họa thật sự không ngại, nữ đầu bếp cũng làm rồi, làm vú em một lát nữa lại có gì khác biệt, dù đồ Tiểu Kỳ Lân phục tùng cũng càng để há mồm cầu xin chuyện này.

Nàng mới tới đã lo lắng Tiểu Kỳ Lân bướng bỉnh này sẽ không thích bị người lạ đụng tới cậu, vậy mà mông nhỏ cong cong này khề đi chuyển tới bên trong, thuận tiện dọn ra một chỗ trống cho Thẩm Họa.

Nàng bèn cung kính không bằng tuân mệnh, ngồi ở chỗ đó, ngay sau đó Tiểu Kỳ Lân lại giống như con lươn theo khe hở của cánh tay nàng nhấc lên lập tức chui vào trong ngực Thẩm Họa ngồi xong, đáng vẻ xếp La Hán vô cùng thuần thực, ngoan vô cùng.

Thẩm Họa lại có chút dở khóc dở cười, nàng không có đệ đệ muội muội, cũng chưa từng thân thiết với đứa bé, loại dựa sát mềm nhũn này rất xa lạ, làm cho nàng có chút không biết làm sao.

Càng nhiều hơn là khó chịu khi bị ngồi đối mặt với Tiểu Dịch đã tan hơn phân nửa, tuy rằng vị biểu ca này làm người ta ghét một chút, ngược lại sinh ra con trai là một người dễ chung sống, làm cho người ta yêu thích.

Cười tự mình gấp một đĩa cá cuộn đặt ở trong đĩa trước mặt, Tiểu Kỳ Lân cũng không chạm đĩa ngọc của mình, chỉ sợ rằng thường ngày đã bị Tiêu lão phu nhân cưng chiều quen rồi, mắt to sáng chói giương mắt nhìn Thẩm Họa một cái, Thẩm Họa thật đúng là đọc hiểu, là bảo dứt cho cậu ăn đấy.

Bởi vì lúc nấu ăn chính là làm theo tập tính trẻ con, phân lượng cũng không tính là nhiều, làm hình dáng món ăn cũng không lớn, vừa vặn đủ đứa bé một hóp ngậm trong miệng, không đến nỗi bởi vì quá nhiều mà nghẹn ở cổ họng.

Mới bắt đầu trong lòng Tiêu tướng quân còn có chút không thoải mái lắm, món ăn trên bàn này đặc biệt sáng rõ, khéo léo mà tinh xảo, thật đúng là có thể nhìn ra một phen tâm tư đối với Dục Ca Nhi, nhưng thể chính mình đâu?

Rốt cuộc là cũng không vớt được một chút thật lòng chân ý của nàng, mới vừa rồi gương mặt đang nói để cho nàng ngồi xuống rõ ràng âm u đều có thể nhỏ ra nước đen, nhưng e ngại Tiểu Kỳ Lân ở đây cuối cùng phải giả vờ quân tử, không tiện lập tức trở mặt chất vấn Tiểu Biểu Muội da mông nay đây như vậy, có bằng lòng dùng "Sắc đẹp thay com" tới khao xuống hay không.

Nhưng khi thấy ngón tay Tiểu Biểu Muội cốt nhục đồng đều xanh miết khéo léo như vậy đang kẹp đĩa ngọc cẩn thận đặt cá cuộn ở khoe miệng thổi một chút, đôi môi đỏ tươi đầy đặn, dính một chút bóng loáng.

Lại êm ái đặt vào trong miệng nhỏ của Dục Ca Nhi, bảo cậu chậm một chút, âm thanh êm dịu như nước, tuyệt đối không giống lời nói cổ ý đề thấp lúc mới vừa rồi trong sân.

Tuy nói là êm ái như nhau, cái này lại càng nghe như hoàng oanh ca hát động lòng người, trong nháy mắt cúi đầu dứt đồ ăn, sắc mặt Tiêu tướng quân cuối cùng tan ra, tâm tư có hàng vạn con ngựa lao nhanh quả thực nghĩ đến nếu về sau Thẩm Họa có con với mình sẽ cưng chiều đứa bé đến cỡ nào.

Bề mặt bức tranh này khiến Tiêu tướng quân thường ngày lòng dạ lạnh quen rồi thỏa mãn trong lòng, cũng bắt đầu trở nên mềm mại . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cho Ăn

Dục Ca Nhi ăn được một nửa, che bụng nhỏ lại nói muốn đi nhà xí.

Lúc đi vẫn không quên tiện tay sờ miếng hoa quế ngẫu (ngó sen hoa quế) la hét trên đường muốn ăn nữa, mắt phượng Tiêu tướng quân nhử lại, kêu nha hoàn mặt tròn chờ đợi đến bên này, để nàng nhanh nhanh dẫn Dục Ca Nhi đi qua.

Nửa người Thẩm Họa cũng đã nhòem dấy, vốn muốn cùng đi, đương nhiên là chỉ vì cơ hội tách ra với Tiêu tướng quân một chỗ, lại bị người nọ sớm nhìn thấu ý định.

Ngón tay gõ mép bàn, một hồi có một hồi không cười nói: "Muội cũng không biết chỗ đó ở đâu, vẫn là đừng đi tham gia náo nhiệt. Hoặc là nói biểu muội

không muốn ăn cơm với ta?"

Thẩm Họa rất muốn hăm hù hấn nói "Thật đúng là tự mình biết rõ nha", nhưng mà nàng lại không dám thật sự biểu lộ ra, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu không buổi trưa đề thấp thái độ chẳng phải uổng phí tâm tư rồi.

Vì vậy bèn cười khẽ một tiếng, "Biểu ca chó nên suy nghĩ nhiều, làm sao muội có thể có loại ý nghĩ kia, mới nãy vào lúc tối đã ăn một chút, lại nói biểu ca là một người chỉ lan ngọc thụ, chỉ sợ muội nhìn cũng nhìn no rồi." Nói xong còn tự ý gấp một miếng gạo nếp ngó sen đặt ở bên trong đĩa sứ của Tiêu Dịch, cười hết sức tự nhiên khéo léo.

Đây là công phu Thẩm Họa luyện thành ba năm qua ở Giang Nam, dù trong lòng chán ghét nữa, cũng sẽ rất bình tĩnh thu lại cảm xúc. Nàng là cô nương ở trong nhà, có thể tùy hứng, có thể lấy thái độ nhu nhược của cô gái nhỏ, nhưng ra khỏi Thẩm trạch, nàng chính là cái trang nam nhi, phải bốn ba chung quanh trả nợ thay phụ thân bởi vì xem bệnh cho mầu thân mà ghi nợ.

Thẩm Họa không ngờ Tiêu tướng quân, một người tướng soái thống lĩnh ba quân lại mưu mô hừ một tiếng.

Cũng gấp một miếng hoa quế ngó sen trực tiếp đưa đến bên miệng của nàng, "Lời nói ngọt ngào trong miệng kia của biểu muội cũng sắp khô cạn hết rồi, ngược lại thật sự phải ăn nhiều một chút ngọt ngào bồi bổ mới phải, một lát đừng nói những thứ khiến người ta nghe không thoải mái."

Thẩm Họa nghe lời này trong lòng lại có chút cảm giác bức mình, nâng lên cằm xinh đẹp tuyệt trần, hé mở miệng nhỏ nhắn đỏ búng, lại thật sự ăn hoa quế ngó sen vào trong miệng, bắt đầu nhai kỹ càng.

Như vậy càng thật sự không sợ mình nhất thời kích động nói ra những lời không thoải mái, chọc vị biểu ca nhỏ mọn kia nữa.

Có vài nữ nhân hấp dẫn với nam nhân, hoàn toàn là vào trong một lúc lơ đãng, đúng như với khoảnh khắc Tiểu Biểu Muội tức giận này.

Đôi môi đỏ mọng bởi vì dính chất mật bóng loáng, phiểm một tầng sáng bóng mê người, cái lưỡi béo mập lại khuấy động ngó sen mật ở giữa khe hở khẽ đóng lại, lộ ra cảm giác bí ẩn mị hoặc.

Về ngoài bản thân Thẩm Họa đã xinh đẹp yêu kiều, cười lên chính là có một loại cảm giác long lanh thanh nhã, nếu là lúc không cười, thậm chí tức giận thì sẽ giống như Tuyết Liên đẹp lạnh lùng, khắp nơi lộ ra vẻ đẹp cấm dục làm người ta hít thở không thông, mà quyến rũ như vậy thường thường là trí mạng.

Mất phương Tiêu Dịch biến thành nơi tĩnh mịch, thân thể không kiềm hãm được nghiêng về Tiểu Biểu Muội, Thẩm Họa ngăn người, nhìn tuấn nhan phóng đại ở trước mặt mình, còn chưa đạt tới né tránh mặt, ngón tay của Tướng quân biểu ca đã che lên trên môi của nàng.

Lau lau một chút xiu bóng loáng trên khóe miệng nàng, cuối cùng cũng không biết là cố ý hay là vô ý, ngón tay mềm mại kia vuốt nhẹ một vòng dọc theo bờ môi nàng, "Muội cũng là Dục Ca Nhi à, làm sao ăn miếng đây đều là."

Thẩm Họa chớp đôi mắt sáng, thân thể đột nhiên ưỡn ngửa ra sau, muốn tránh khỏi Tiêu Dịch đến gần, đến cả tay cầm đĩa ngọc cũng run rẩy lập tức rút về ở dưới mặt bàn, thu sát ở trong ống tay áo.

Bộ dáng Thẩm Họa vậy giống như một cây mắc cỡ non nớt, chọc nam nhân nhộn nhạo tâm thần, gương mặt trắng muốt ngọc thuần này cũng hơi lộ ra một tý đỏ, nhìn không ra là mắc cỡ đỏ búng hay là tức đỏ, Tiêu Dịch đoán có lẽ là phía sau nên chiếm đa số.

"Về sau chỉ cho phép ăn hoa quế gạo nếp ngẫu ở trước mặt ta."

Thẩm Họa gật đầu một cái, thật không có ý định cãi lại cái gì với hấn, mới nãy hấn là thiếu chút nữa đúng lời của hấn.

Vốn tưởng rằng mình cũng sẽ không như tiểu cô nương hoa si trong nhà sâu kia, nhưng trong nháy mắt hấn đưa tay qua tới đây, Thẩm Họa cảm giác tay kia thon dài có lực, khớp xương rõ ràng, trông rất đẹp mắt.

Cho tới hấn làm cử chỉ cợt nhả kia, mình cũng chưa kịp lúc né tránh, trong lúc nhất thời thật là vô cùng ảo não.

Tiêu tướng quân đương nhiên không biết trong lòng Thẩm Họa xoay chuyển vòng vo, chỉ nói là hù được vị Tiểu Biểu Muội này rồi, nhưng nhìn Thẩm Họa có thể thuận theo gật đầu, mình cũng coi là nhẹ một hơi.

Dáng vẻ kia của nàng là một nam nhân thấy đều sẽ không kiềm chế được muốn hấp thu đôi môi đỏ thắm như anh đào, vào lúc này lại muốn hờ hét nàng.

Vì vậy bỏ hoa quế mật ngẫu trong đĩa vào trong miệng, miệng to bắt đầu nhai, chỉ trong chốc lát đã làm đồ ăn trong khay không còn một mống, đáng vẻ như vậy ngược lại là rất cho "Nữ đầu bếp" mặt mũi, "Biểu muội làm quà nhiên không tệ."

"Biểu ca thích là được rồi."

"Không biết lần tới còn có thể ăn được tay nghề của biểu muội không!" Tiêu tướng quân cười nói với Tiểu Biểu Muội.

Vừa vặn vào lúc này Tiểu Kỳ Lân nhảy nhót trở lại, còn đi thẳng tới trước mặt Thẩm Họa, đưa tay để cho nàng ôm lên giường êm, Thẩm Họa cũng không đứng dậy, Tiêu tướng quân đã trực tiếp đứng lên, cánh tay dài chụp tới ôm Tiểu Kỳ Lân vào trong ngực, "Bây giờ đã ăn nhiều rồi, nên đi ngủ."

"Mới không cần, con muốn ăn xong rồi mới ngủ."

Tiêu tướng quân bèn để cho cậu nhìn cái đĩa trống không trên bàn giường lò, "Đã ăn xong rồi, Dục Ca Nhi có thể đi ngủ." Dục Ca Nhi vừa thấy vốn vẫn là một bàn đồ ăn đã không còn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh sảo lập tức đều đặn lại ở một chỗ, từng hạt đậu vàng ngậm ở trong mắt đen, "Không cần, phụ thân đã ăn sạch, phụ thân là người xấu."

Tiêu Dịch cũng mặc kệ cậu quấy rối thế nào, chính là mang theo cậu vào phòng ngủ, Thảm Họa nhìn hai cha con này cũng không tiện mở miệng khuyên gì, cho đến lúc này mới phản ứng được, mục đích hôm nay mình tới.

Lúc này còn chưa có mở miệng nói lên một chút đấy, chẳng lẽ phải cầu xin đến trên thân thể người kia, theo bản năng thì Thảm Họa không muốn há mồm nói, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ ngượng ngùng cười một tiếng, trước tiên gọi nha hoàn mặt tròn tới thu dọn sạch sẽ bát đĩa trên bàn thôi.

Nha hoàn mặt tròn vừa dọn dẹp đĩa chén vào trong hộp đựng thức ăn, vừa cười khanh khách nói với Thảm Họa: "Tay nghề của biểu tiểu thư chính là siêu phẩm, Đại công tử chưa bao giờ ăn đồ ngọt ngấy vậy mà bây giờ lại ăn sạch."

Thảm Họa nghe vậy kinh ngạc nhìn về nha hoàn mặt tròn, nàng ấy còn tiếp tục vui rạo rực nói: "Trước kia nô tỳ từng thấy phu nhân đã qua đời làm cho Đại công tử bánh nguyên tiêu ngọt ngấy, Đại công tử đều thưởng cho tui tui, tui nô tỳ mới biết là Đại công tử không ăn đồ ngọt. Có thể thấy được Đại công tử đối với biểu tiểu thư ngài không giống như vậy."

Bản thức ăn kia là vì đón ý nói hòa yêu thích của trẻ con, đều có chứa vị ngọt, hẳn không thích thì vì sao phải ăn sạch sẽ?

Trong lòng có một đáp án vô cùng sống động, ánh mắt không khỏi từ từ chuyển sang Dục Ca Nhi nằm bên trong, hai người bên trong vẫn còn đang bôi vì đồ ăn không còn, Dục Ca Nhi ôn ào suốt.

Thảm Họa đi tới vén rèm lên, nhìn rõ ràng cảnh tượng bên trong, lúc này Tiêu Dịch giống như biến thành người khác, ánh mắt chính là dịu dàng cung chiêu, "Bụng nhỏ đã ăn không chứa nổi, phụ thân không ăn hết cho con, làm sao cái miệng nhỏ nhắn của con có thể dùng lại?"

"Vậy ngày mai phụ thân sẽ để cho Họa Nhi cô cô làm thêm một lần cho Dục Ca Nhi."

"Còn có kẻ mặc cả, Họa Nhi cô cô của con cũng không phải là nữ đầu bếp ở viện của con, không được, ngủ nhanh lên....."

"Không đồng ý, Dục Ca Nhi sẽ không ngủ."

Thảm Họa đứng ở cửa, nghe được lý do biểu ca ăn sạch sẽ món ăn ngọt ngấy, trong lòng lập tức rơi xuống một tảng đá lớn.

Thật ra thì nàng rất sợ người khác không tiếng động đối tốt với mình, nhất là người này, làm sao trong lòng Thảm Họa lại không biết vị biểu ca này chính là Nhân Trung Long Phụng, đừng thấy là người không vợ, hẳn là nghe nói quý nữ trong kinh trèo cột muốn gả vào Hầu phủ làm mẹ kế cho Dục Ca Nhi cũng không phải là số ít.

Một vị trong đó chính là Lục công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, phong hào Tương Vân.

Nghe nói là một mối tình thâm thiết đối với Tiêu tướng quân, thế ngoài hẳn ra thì không giả, một công chúa được hoàng thượng thương yêu cũng hao tổn thể diện hoàng gia lên tiếng như vậy, nếu Tiêu tướng quân không chịu cưới nàng, thì sẽ xuất gia làm ni cô thôi, làm sao hoàng thượng nhẫn tâm để ái nữ làm một ni cô, nói xa nói gần muốn tứ hôn cho Tiêu tướng quân.

Nghe nói Tiêu tướng quân đứng mực từ chối ở trước mặt hoàng thượng, chỉ nói: "Hải cốt vong thê (vợ đã chết) chưa lạnh, sao có thể ôm mỹ nhân *." Thánh thượng dù sao cũng không tiện buộc người ta quên mất vong thê, không thể làm gì khác hơn là mặt đen lại không thoải mái điều Tiêu tướng quân đến đất Nam Cương lạnh lẽo cạnh phòng trấn thủ biên cương.

Tiêu Dịch thủ đoạn thiết huyết, vừa đến trấn thủ biên thành Nam Cương liền bắt đầu chinh đồn nơi căn cứ này, bắt tay xây dựng thủy lợi, xây dựng kho lúa lớn, gia cố tường thành, chiêu binh trừ phiến loạn.

Cứ thế ở dưới tình huống không có triều đình tiếp viện phát triển biên thành Nam Cương trở nên giàu có và đông đúc.

Gần đây lại bởi vì Nam Cương rối loạn, ba năm qua Tiêu Dịch dựng lên không có ủng phí, lấy cực ít binh lực, ở dưới tình huống không đủ đồ quân nhu đánh bất ngờ vương Nam Cương nổi loạn, có công dẹp loạn, uy danh cả triều xin chỉ thị mới một lần nữa chuyển về trong kinh thống lĩnh cấm quân và doanh tuần phòng.

Người khác xem ra là Tiêu tướng quân uy phong lẫm lẫm trở về Kinh Thành, Thảm Họa lại cảm thấy triều đình này quả nhiên là sóng ngầm mãnh liệt, vì sao vương Nam Cương không làm phản vào lúc biên thành căn cứ, ngược lại lúc này bắt đầu quấy nhiễu Đại Lương, vì sao Tiêu Dịch phía trước chiến sự căng thẳng, phía sau lại không có đường nào tăng binh, lương thảo bị cướp, nếu không phải Tiêu Dịch lãnh binh hơn người, chỉ sợ đã sớm.....

Rồi sau đó bình ổn lại, biên thành thật tốt lại để cho một quốc cữu gia không hề có công tích trắng trợn lợm tiền nghi tiếp nhận, Tiêu Dịch uy vọng cực cao ở biên thành Nam Cương lại bị triệu về trong kinh.

Thảm Họa đã từng đọc sách mấy năm, trong bài vờ Phu Tử bình thường để cho bọn họ phân tích thể cục ngay lập tức, đến Kinh Thành vào Hầu phủ này thỉnh thoảng cũng nghe nói một chút chuyện trong triều đình, nàng không lòng dạ nào đặc biệt chú ý, nhưng cũng không ngăn được tâm tư nhanh

nhện thông suốt.

Trong lòng Thẩm Họa thực ra là khâm phục vị biểu ca này, nhưng lại không thích vị biểu ca "Tình cảm tùy ý" này.

Lại nói Tiêu tướng quân anh vĩ bất phàm, chỉ thân xác quyền vị này muốn dạng nữ nhân gì lại không chiếm được, lúc đầu nghe Hồng Ngọc nói những thứ này thì thật sự cảm thấy có thể vị Đại Biểu Ca này cùng phu nhân đã mất phu thê tình thâm, hơn chục năm sống chết cách xa nhau, không tưởng niệm, bản thân khó quên vợ chồng thâm tình.

Nhưng hôm nay hấn cợt nhả mình khắp nơi, khiến Thẩm Họa thật sự hiểu biết cái gì gọi là "Công tử nhà giàu", sợ là Trương Vân công chúa này thật sự quá xấu, mới không vào được trong mắt Tiêu tướng quân thôi.

Tình nguyện đến nơi lạnh lẽo, cũng không muốn tiếp nhận tứ hôn, lại nói cưới một người công chúa, chính là tăng thêm gông xiềng cho mình, phò mã bốn triều không thể nạp thiếp, đó là luật văn mọi người Đại Lương đều biết.

Ở trong lòng của Thẩm Họa, Tiêu tướng quân đối với mình tốt, cũng chỉ là ham muốn dung mạo tuổi trẻ của nàng, nhất thời mới mê thôi.

Nàng ở học đường với những học sinh đồng môn kia, từng nghe bọn họ nói về biểu muội của mình, có lẽ nam nhân là một loại đặc biệt háo sắc, luôn có một chút ngứa ngay khó khăn nói không rõ tả không được đối với biểu muội.

Mình chắc cũng là như vậy, nếu như có thể tiêu hao mới mẻ nhiệt tình của Tiêu Dịch hết rồi, cũng là lúc có thể tự thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bức Họa

Ước chừng sau nửa canh giờ, trong phòng không có động tĩnh, nghĩ rằng Tiểu Kỳ Lân kia đã bị Tiêu tướng quân dỗ ngủ thiếp đi.

Vào lúc này, Thẩm Họa cũng không dám quên mục đích của chuyến này nữa, yên vị ở trên giường nệm chờ Tiêu tướng quân ra ngoài, hiện tại không mở miệng câu việc với hấn cũng không được rồi, Tiêu Dịch nhẹ bước chân lui ra khỏi phòng trong thuận tiện che lại màn hình, dặn dò nha hoàn mặt tròn một lát sau khi các chủ tử đều rời khỏi thì đi vào trông coi cẩn thận.

Thẩm Họa cũng đứng lên theo, nhỏ tiếng nói: "Dục Ca Nhi ngủ chưa?"

Nàng đương nhiên là đang gọi ra đề tài với vị biểu ca này, dù sao cũng không tiện há miệng liền nói mình muốn qua đêm ở Kỳ Lân cư, nhân tiện để cho nha hoàn của nàng cũng có thể ngủ tiếp thoải mái ở nhà kẻ một gian các chủ tử nghỉ ngơi.

Nàng hỏi cẩn thận từng li từng tý, Thẩm Họa trải qua một ngày cũng coi như có chút lần ra tính tình của vị Đại Biểu Ca này, âm tình bất định (thất thường), nói không chừng câu nào của mình sẽ chạm vảy ngược của hấn, làm cho hấn đen mặt.

Tiêu tướng quân gật đầu một cái, "Dục Ca Nhi, bé rất thích muội."

Nói đến đây, trên mặt anh tuấn của Tiêu Dịch khẽ mỉm cười, tâm tình dĩ nhiên là rất tốt.

Tính tình con trai của mình quái đản, tuyệt đối là Hồn Thế Tiểu Ma Vương trong Hầu phủ, trong ngày thường những người kia muốn tới đây gần gũi cậu, đều là mặt nóng dán mông lạnh của thằng nhóc này.

Duy chỉ có Thẩm Họa khác biệt, mới vừa rồi lúc ăn cơm, hấn cũng chỉ có lòng để Thẩm Họa và Dục Ca Nhi gần gũi, cũng coi là thử dò xét thái độ của Dục Ca Nhi với Tiểu Biểu Muội.

Cho dù Dục Ca Nhi không thích, sau này cũng muốn để cho hai người thân thiết nhiều hơn, tóm lại tương lai phải trở thành người một nhà.

Nhưng không ngờ Dục Ca Nhi lại cũng không lạnh nhạt chút nào, mở miệng một tiếng Họa Nhi cô cô, rúc vào trong ngực của nàng, thật là ghen chết Tiêu tướng quân, hận không thể rót cái ôm với con trai, cũng có thể dựa vào trong ôn hương nhuyễn ngọc này.

Cho nên khi thấy bộ dáng Dục Ca Nhi y như một con sói nhỏ dựa sát sói mẹ liếm sữa, Tiêu Dịch cũng có chút giật mình đối với việc này.

Có điều càng nghĩ trong lòng càng thuận sướng, sự hòa thuận trước thành thân như vậy ngược lại bớt đi rất nhiều việc phiền lòng, sau này chỉ cần thương yêu thật tốt tiểu biểu muội này là được, những việc nhà sửa sang lát vật không rõ khác xem ra đều là người khác không hòa thuận mà thôi, cũng không có mấy may quan hệ với Tiêu Dịch hấn.

Thẩm Họa nghe lời Tiêu tướng quân nói lại khẽ trợn mắt nhìn, thầm nghĩ cũng kỳ quái, làm sao nhìn tiểu Kỳ Lân này cũng là loại người không thích thân thiết với người bình thường, buổi trưa thấy tình hình Dục Ca Nhi giường cung bật kiếm nhe răng với Mặc Lan, mà nàng ta chung đụng với Tiểu Kỳ Lân

cũng đã hai năm rồi nhì.

Mặc Lan chắc hẳn yêu ai sẽ yêu cả đường đi thương yêu lấy lòng tiểu Kỳ Lân này mới phải, quan hệ hai người cũng chung sống gần gũi như vậy, nếu nói là bởi vì Mặc Lan muốn tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm địa vị mẫu thân cậu mới không cho sắc mặt, vậy mới này Dục Ca Nhi hỏi thăm Tiêu tướng quân có phải thích mình hay không, nên càng phải lấy ra móng vuốt sắc bén mới đúng.

Còn có bản lĩnh phá rối cả cái sân hò hét ầm ỉ, nhất định là tính tình không tốt, mới vừa rồi cậu bằng lòng gần gũi, Thẩm Họa cảm thấy Tiểu Kỳ Lân chính là cần một tay đút đồ ăn và đệm dựa mềm mại mà thôi?

Lại nghe Tiêu tướng quân nói như vậy, có điều không biết là ảo giác của hắn, hay là cố ý nói cho mình nghe?

Khoảnh khắc này thấy Tiêu tướng quân ý cười gió xuân đầy mặt, Thẩm Họa cảm thấy là lúc thích hợp mở miệng nói một chút chuyện năng và Hồng Ngọc ngủ lại Kỳ Lân cư.

Nhưng trong cổ họng còn chưa lắm bấm ra một từ mềm ngáy, Tiêu Dịch đã xoay người, rồi đối diện nha hoàn mặt tròn kia, trầm giọng nói: "Khi trở về, ta lệnh người chuẩn bị gian phòng đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ."

Thẩm Họa nhú nhú lông mày nhỏ mảnh xanh đen, đây ý là Tiêu tướng quân cũng muốn ngủ lại Kỳ Lân cư sao?

Nhưng Thẩm Họa biết là Tiêu Dịch có phủ tướng quân đi ra độc lập của mình, chỉ cách khoảng một con đường với Hầu phủ Tiêu thị này, chính là phủ trạch tứ phong lúc trước khi phế thái tử vẫn làm Thành vương.

Tiêu Dịch trở lại nhận phong từ Nam Cung, Lương đế cố ý ban thưởng phủ đệ mới, nhưng hắn lại cố ý đòi hỏi phủ trạch hoang phế này, sửa chữa lần nữa.

Thường ngày cũng không ở tại Hầu phủ, cho nên phủ tướng quân vắng ngắt này đã có rất nhiều nữ nhi muốn đi sưởi ấm một chút, hơn nữa muốn ủ nóng hàm hạp kháng (giường lò) lạnh kia.

Sau khi Dục Ca Nhi không còn mẫu thân, chính là Tiêu lão phu nhân vất vả cực khổ nuôi lớn, Tiêu Dịch bèn để Dục Ca Nhi ở với Tiêu lão phu nhân, Thẩm Họa suy nghĩ nhất thời chần chừ có cản trở về phòng khách nhỏ nghỉ ngơi một đêm nữa hay không.

Dù sao nàng và Tiêu Dịch đều là tuổi trưởng thành, lại nam nữ có khác biệt, dù trong sạch thì lời người cũng đáng sợ.

Nha hoàn mặt tròn lại liếc mắt nhìn Thẩm Họa trả lời: "Đã dọn dẹp xong cả rồi, một lát nô tỳ dẫn biểu tiểu thư đi nhìn một chút, nếu thiếu cái gì, nô tỳ lại đi báo lĩnh với Tổng Quân Sự, đợi đến ngày mai còn có thể theo yêu thích của tiểu thư trang trí một lần nữa, Đại công tử đương nhiên có thể yên tâm."

Nghe thế Thẩm Họa bừng tỉnh hiểu ra, không ngờ gian phòng trong miệng Tiêu Dịch lại là chuẩn bị phòng ngủ cho mình, nói tốt như thế, nàng thuận tiện làm như không biết, chỉ đề ý nghe dặn dò.

Tiêu tướng quân ừ một tiếng, "Sắc trời không còn sớm, biểu muội nên nghỉ ngơi sớm chút đi, bây giờ trong viện ít người, muội có chuyện thì tới trong phòng Dục Ca Nhi gọi Trụ Nhi, nàng ta đã theo ta từ nhỏ, là một người hiểu chuyện, phủ tướng quân còn có chút công việc phải xử lý, ta thuận tiện phải trở về."

"Đa tạ biểu ca săn sóc." Thẩm Họa cúi người, những lời này nói đúng là chân tâm thật ý.

Tiêu Dịch vốn có thể nghỉ ngơi một đêm ở Kỳ Lân cư, sợ rằng bởi vì nàng là nữ quyến, nên phải trở về phủ tướng quân kia, coi như không có học hết một vài con em hoang đâm liễu lĩnh của cao môn vọng tộc.

Nhưng Thẩm Họa cũng muốn mau chóng tiễn Tiêu đại tướng quân đi, trên mặt càng lộ vẻ hiền hoà cung kính nhún nhường.

.....

Đầu hôm, Thẩm Họa đã chọn mất ở trong nhà kẻ Hồng Ngọc ngủ, muốn vừa vận chăm sóc thân thể Hồng Ngọc, hô hấp của nàng ấy cũng càng ngày càng thuận và bình ổn, cả người nóng bỏng cũng tan đi không ít.

Đến sau nửa đêm Thẩm Họa gọi một nha hoàn thành thật coi chừng, tuy là nàng bận tâm Hồng Ngọc, nhưng thân thể Hồng Ngọc khỏe rồi, ngược lại mình một mình bị bệnh, theo tính tình của Hồng Ngọc thì lại sẽ tự trách khốc lóc, trái lại càng tổn thương thân thể.

Lại nói Hồng Ngọc là người tính tình thủ lễ, để cho nàng biết bản thân tự mình chăm sóc nàng, về sau lỡ tai không thể thiếu phải nghe nàng cầu nhàu mài ra vết chai.

Lần mò tối đen vào phòng ngủ mới, Thẩm Họa cũng không có tâm tư thương thức, đơn giản rửa ráy mặt mũi, không câu nệ tiểu tiết liền ngã đầu xuống ngủ.

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời hiện ra qua cửa gỗ mở chiếu rọi vào trên sàn nhà trong phòng, từ từ chuyển qua trên mặt trắng nõn của Thẩm Họa, chỉ cảm thấy ngứa, theo bản năng Thẩm Họa lại cảm thấy lại là bướm bướm bay vào làm phiền người khác ngủ.

Trong ngày thường, Hồng Ngọc dậy sớm thì tay sẽ cầm một cây quạt hương bồ ở bên giường từ từ quạt, xua đuổi chúng nó, nhưng khi Thẩm Họa mở

mắt, thấy vốn không phải là bướm bướm gì đó, lại là một đôi mắt to đen nhánh, chớp chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, không phải Tiểu Kỳ Lân kia còn có thể là ai.

"Họa cô mầu, mau nhìn Dục Ca Nhi bắt bướm bướm." Thân thể cậu nhỏ bé nằm ở bên giường, trong tay ánh chừng là một bình nhỏ trong suốt, bên trong ba, bốn con bướm màu đang nhẹ nhàng bay múa, ánh nắng xuyên qua cánh thậm chí phảng phất nửa trong suốt giống như ánh sáng rực rỡ chớp lóe, thật là đẹp mắt.

"Họa cô mầu là tiên nữ sao? Phụ thân còn luôn nói Dục Ca Nhi thích ngủ nướng, thì ra là tiên nữ cũng thích ngủ nướng."

Tiểu Kỳ Lân lại duỗi cánh tay ra, tự mình đã đập rơi giày, muốn bò lên giường. Thầm Họa cười kéo cậu một cái, vừa đi lên liền nhào vào trong ngực của mình cọt sọt không yên, Thầm Họa thấy cậu mặc gọn gàng ngay ngắn, đáng vẻ phần điều ngọc trác, đứa bé xinh đẹp như vậy không có lý do gì không làm người thích, nếu không phải ngày đó thấy cậu không tốt, ngược lại Thầm Họa muốn ôm vào trong ngực thật sự thân thiết một chút.

"Ta đâu phải là tiên nữ? Tiểu công tử nhận lầm người rồi." Thầm Họa không cần suy nghĩ đáng vẻ bây giờ của mình cũng biết nhất định vô cùng lồi thối, chẳng chút liên quan với tiên nữ.

"Họa Nhi cô mầu nhất định phải, Dục Ca Nhi từng gặp người ở trong mơ, những con bướm này cũng từng xuất hiện trong mơ, đều là tới bảo vệ tiên nữ."

Thầm Họa dở khóc dở cười, biết tranh luận tiếp với một đứa bé nữa cũng không có kết quả, còn có thể làm tan vỡ đi sự hồn nhiên của cậu, hỏi dò nguyên do tại sao Dục Ca lại cảm giác mình là tiên nữ.

Thế mới biết từ nhỏ Tiểu Kỳ Lân đã mơ nhiều lần, nằm mơ thấy cậu nằm ở trong nôi, có một nữ nhân dịu dàng như tiên nữ vừa ngâm nga điệu hát dân gian em tai vừa nhẹ nhàng lắc nôi.

Tiểu Kỳ Lân bèn nằm ở nơi đó trọn to hai mắt nhìn chăm chăm nàng, có bướm bướm uyển chuyển bay lượn ở chung quanh nữ nhân đó, Tiểu Kỳ Lân cười khanh khách trong lòng vô cùng yêu thích.

Nữ nhân kia ngâm nga xong điệu hát dân ca, cũng cười với cậu, ôm cậu vào trong ngực, Tiểu Kỳ Lân sẽ lại vượt túi mềm mại này mơ màng an tâm ngủ thiếp đi, nhưng tỉnh lại thì không nhớ rõ lắm bộ dáng tiên nữ này, nhưng lại nhớ tới ngửi được mùi thơm.

"Giống như đúc với mùi thơm trên người Họa cô mầu đấy, còn có bướm bướm, Họa Nhi cô mầu nhất định là tiên nữ trong mơ của Dục Ca Nhi, phụ thân nói chỉ cần ta đừng nói cho bất kỳ kẻ nào giấc mơ này, tiên nữ sẽ tới bên cạnh Dục Ca Nhi. Phụ thân không có nói láo." Cậu vỗ tay rất kích động đây.

Thầm Họa đơn giản là trầm ngâm một chút, nôi? Nữ tử?

Nàng to gan suy đoán, trong mơ của Dục Ca Nhi chắc là mẫu thân đã qua đời của cậu.

Dục Ca Nhi cũng đáng thương, từ nhỏ mất đi mẫu thân, không trách được cậu lưu luyến cái ôm của mình như thế, nghĩ đến hôm qua Tiêu Dịch nói Dục Ca Nhi thích mình, hiện tại cũng không nghi ngờ rồi, siết chặt cánh tay ôm Tiểu Kỳ Lân đáng thương này, có điều móng vuốt của tiểu Kỳ Lân cậu không đành hoàng như vậy, nhìn thế nào cũng quá giống với phụ thân cậu.

Thôi, đây chẳng qua là đứa bé nhớ nhưng mẫu thân.

Nhưng tiếp đó, lời của Tiểu Kỳ Lân lại làm cho Thầm Họa mở to hai mắt, kinh hãi không ngừng, "Lúc con len lén chơi, đã từng thấy chân dung của Họa cô mầu được giấu riêng bên trong của phụ thân và nhị thúc, có phải Họa cô mầu thường cũng đi vào trong mơ của phụ thân và nhị thúc hay không, hừ, Tiểu Kỳ Lân không muốn Họa cô mầu đi trong mơ của nhị thúc, chỉ cho phép cùng một chỗ với con và phụ thân.

Nhị thúc đã cười tiểu thâm thâm, còn cảm bức họa hôn nhẹ Họa cô mầu, hơn nữa nhị thúc đưa tay xuống sờ gà trống nhỏ của mình đi tiểu một chút, khô sở rên rĩ không ngừng, rên xong không nửa tay thì lại sờ gương mặt của Họa cô mầu, mắc cỡ thẹn thùng."

Dục Ca Nhi không hiểu đó là ý gì, Thầm Họa có lẽ là có chút hiểu, đồng ngôn vô kị thẳng thừng như vậy, Thầm Họa ửng đỏ mặt, bảo cậu sau này không được nói đoạn này cho người khác nghe nữa.

Tiểu Kỳ Lân vâng lời gật đầu.

"Dục Ca xác định chân dung kia là ta sao? Không phải không nhớ ra được tiên nữ trong mơ sao?" Thầm Họa hỏi nghiêm túc.

Tiểu Kỳ Lân dường như bị lây nhiễm, lại nghiêm túc suy nghĩ một chút mới nặng nề gật đầu, "Tuy là Dục Ca Nhi không nhớ bộ dáng lắm, nhưng gặp Họa cô mầu một cái liền biết là tiên nữ trong mơ Dục Ca Nhi, trong bức tranh trong lòng bàn tay cô còn cầm bướm bướm đấy, giống như trong bình này."

Thầm Họa khẽ nhếch lên môi xinh đẹp, có chút khiếp sợ lắm, nếu nàng đoán không lầm, nữ tử trong mơ của Dục Ca Nhi thật sự là mẫu thân của cậu, chính là An thị, chính thể đã qua đời của Tiêu Dịch.

Tiêu tướng quân giữ lại chân dung An thị cũng dễ hiểu, nhưng Thế tử Tiêu Thụy cũng giữ lại chân dung của An thị còn lén lút làm ra cử chỉ càn rỡ không thể gặp người kia, thì khiến người nghĩ lại rồi!

Tiểu thúc (em chồng) thâm mến tẩu tẩu (chị dâu) thật là thế tục không thể tha thứ. Càng khiến Thầm Họa giật mình là nghe ý của Tiểu Kỳ Lân, mình và nữ nhân trong bức họa kia cực kỳ giống nhau, điều này có ý nghĩ gì? Ngán vạn sự to nghi ngờ không có chút đầu mối nào, ở trong lòng của nàng đốt lên

tia sáng giống như đóm lửa nhỏ cháy lan đồng cỏ loại.

Thẩm Họa quyết định nhất định phải tìm cách coi trộm một chút bức họa kia, chứng thật điểm nghi ngờ trong lòng này!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Khuê Phòng

Tiểu Kỳ Lân cọ xát đầu một lúc ở trong ngực Thẩm Họa, mí mắt cũng không nghe lời bắt đầu đánh nhau, tay nhỏ chân nhỏ kia vẫn cứ không an phận, tìm túi phồng lên ở trước ngực tiên nữ muốn sờ sờ, mặc dù mắt cũng mờ không ra rồi mà vẫn còn đang tìm.

Thẩm Họa là một cô nương chưa lấy chồng, chưa từng làm mẫu thân, nhưng đã từng thấy đứa bé của người khác cũng bập bẹ như vậy, về chút không được tự nhiên trong lòng này tiêu tan không ít, ngược lại kịp thời nắm móng vuốt nhỏ của cậu để cho cậu an phận ngủ.

Nàng bắt chước hình dạng mẫu thân đã từng thấy, có chút mờ mịt giờ tay lên vỗ vỗ lưng Tiểu Kỳ Lân, nhẹ nhàng xoa xoa cậu bé không an phận trong ngực mấy cái thì ngủ say. Hôm qua, cậu cũng đã rất ôn ào, buổi sáng vừa vội nhanh chóng rời giường muốn gặp tiên nữ, vào lúc này thì mệt mỏi ngủ say.

Động tác của Thẩm Họa càng êm ái làm cậu dễ chịu, nhắm con mắt lại, lông mi Tiểu Kỳ Lân giống như loại bàn chải nhỏ từng sợi rõ ràng, da mịn thịt mềm, gương mặt mềm nhũn giống như một cục bột mịn làm cho người ta không nhịn được muốn bóp lên một hai lần mới được.

Rốt cuộc là nhìn được, Thẩm Họa xò giày xuống giường, vừa mở cửa phòng ra, tinh thần thật tốt đuổi dài thân thể, nhắm mắt ngửi một đợt mùi hoa khoe miệng mặt giãn ra mà cười.

Có điều trong nháy mắt mờ mắt ra, mấy hàng người phía trước này là tình huống gì? Mười bốn ma ma, chừng hai mươi nha hoàn rất cung kính đứng ở cửa phòng, cùng nhau kêu một tiếng: "Biểu tiểu thư."

Chỉ thấy trong đó một người nha hoàn cầm đầu, mặc bối tử màu trắng phấn xanh lá thêu lá trúc hoa mai cổ áo, tất nhiên phân biệt ra với nha hoàn áo tơ trắng khác, về mặt cũng là cung kính khéo léo, "Biểu tiểu thư dậy rồi, vậy theo nô tỳ đến khuê phòng mới của ngài tắm rửa thay quần áo thôi."

Vị nha hoàn nói chuyện này gọi là Mộc Cẩn, mặt Thẩm Họa như nước lạnh gập đầu một cái, trong lòng lại là bắt đầu lung lay, khuê phòng mới? Đây lại là có ý gì? Nàng không tiếng vang nét mặt xuất phát, thì thấy những người này chính là tự động chia làm hai nhóm, một nhóm ở lại tại chỗ, hai nha hoàn và một ma ma tuổi hơi lớn bèn đi vào căn phòng mới vừa rồi, một lớp đi theo bước chân của Thẩm Họa đến, giống với một cái đuôi thật dài, phía sau hùng dũng cuộn cuộn.

Có ma ma hai tay dâng áo choàng lụa mỏng màu xanh dương nhạt thêu cảnh Ngọc Lan vòng vo, đó là các tiểu thư sợ đi chơi ngày mùa hè phơi đến da thịt trắng như tuyết mà đặc biệt chế thành, còn có nha hoàn xách theo hộp gấm Bát Bảo lụa màu, cái gọi là Bát Bảo chính là một chút loại ăn vặt mứt hoa quả, quả hạch. Thông thường, nhà bình thường đừng nói ăn vặt chính là một ngày ba bữa đều căng thẳng, một đường sau lưng Thẩm Họa thật giống như phải đoàn thiên kim con vợ cả nhà giàu.

Trên đường, Thẩm Họa nghe Mộc Cẩn từ từ nói, bọn họ đều là sáng nay theo ý Tiêu tướng quân từ phủ tướng quân phân phối tới Kỳ Lân cư hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của các chủ tử. Sau này, Mộc Cẩn sẽ hầu hạ bên cạnh Thẩm Họa, nàng còn có một tỳ muội gọi là Mộc Quý, đang thu dọn buồng trong khuê phòng mới của Thẩm Họa.

Lại nói, tỳ muội các nàng cũng không phải là nha hoàn bình thường, là Tiêu tướng quân tự mình □□ ra ngoài, đã từng được đưa đến trong cung đi theo ma ma thâm niên nhất học lễ nghi quy củ, cử chỉ điệu bộ tất nhiên không thể so sánh với nha hoàn phủ trách bình thường, trừ dung mạo đẹp đẽ, hiểu biết chữ nghĩa, cảm kỳ thư họa đều có đề cập đến, quan trọng hơn là hai người cũng biết võ công.

Điểm này, Thẩm Họa đã nhìn ra trong tiếp xúc ngắn ngủi với Mộc Cẩn trên đường, trên ngón tay nàng có nốt chai bóng loáng, đáng tiếc vị trí nốt chai này căn bản không phải làm việc nặng là có thể mài ra, nhất định là quanh năm nắm vũ khí sắc bén gì đó.

Mới vừa đi tới cửa phòng ngủ mới, một nha hoàn tuổi tương tự bộ dáng càng thanh tú hơn với Mộc Cẩn đã cười hi hi ra đón, khác biệt với Mộc Cẩn không tùy tiện nói cười kia. Xem ra, Mộc Quý này càng thích cười hơn, tính tình hoạt bát hơn người thân một chút, cũng chính là cái gọi là nhìn lên đơn thuần sáng rỡ.

Nhưng giờ phút này lòng dạ Thẩm Họa biết tỳ muội Mộc thị này tuyệt đối không đơn giản, mà Tiêu tướng quân này ủy nhiệm với tỳ muội này cho mình dùng là ý vì sao? Thẩm Họa không dám suy đoán lung tung, nhất là sau khi nghe lời Tiểu Kỳ Lân nói sáng nay, nàng càng thêm mơ hồ lạng lẽ đợi.

"Biểu tiểu thư, rốt cuộc ngài đã tới, nô tỳ cũng thu dọn xong tất cả, chỉ chờ ngài đây." Mộc Quý nói rồi bèn tiến lên nghênh đón.

Thẩm Họa được mời vào khuê phòng mới, ngược mắt lẳng lẳng quan sát, bên cửa sổ dùng sa đỏ khép lại, dưới cửa bày bàn trà gỗ Lê Hoa vàng, trên bàn có lụa trắng thuần, bên cạnh để một cái nghiên mực Đoan Khê với ống đựng bút tinh xảo, lụa mỏng theo gió nhẹ đong đưa, mơ hồ lộ ra trong bồn sứ bên cửa sổ trồng một bụi Mãn Thiên Tinh (hoa baby), vừa vận nở ra, mùi hương thanh nhã.

Đi về phía trước nữa là một cái bàn trang điểm, phía trên bày các loại vật phẩm nữ nhi yêu thích, hộp phấn, phấn lót, cao vẽ mày, nước đầu Lan trắng, cao hoa hồng, chỉ nhìn hộp chứa cao thơm son hương kia, tạo hình khắc hoa thủy tinh tinh mỹ, đã biết chính là Thượng Phẩm.

Mà những thứ này cũng đúng là từ trong Mỹ Nhân trai đi ra, trên thị trường có thể thấy được tất cả đều là chuẩn bị cho phu nhân quý nữ trong kinh, còn có một bộ phận chính là chuyên cung cấp cho đám công chúa hoàng thất, quý phi sử dụng, ngàn vàng khó cầu, bày trong phòng của Thẩm Họa chính là những thứ chuyên cung cấp cho công chúa kia.

Cách đó không xa bên trong dãy chuỗi ngọc kết thành bức rèm châu kia chính là phòng ngủ, bày biện trong phòng ngủ thì càng là không một dạng nào không tinh xảo. Tiêu tướng quân bảo người ta bố trí khuê phòng nàng về sau sẽ ngủ xa hoa lãng phí như vậy, thật là có chút tư thế Kim Ốc Tăng Kiêu ở đây. Thẩm Họa vén bức rèm châu đi vào là đi chân trần ở trên sàn nhà lát gỗ anh đào.

Nghe nói đến ngày mùa đông là có thể trải lên một tầng than củi ở dưới sàn nhà gỗ anh đào này, ở giữa mùa này cả phòng đều ấm áp dễ chịu, giống như ngày xuân tươi đẹp, chân hồng phấn dẫm lên trên khê vang kim kết vụn vặt, Thẩm Họa cảm giác lòng bàn chân này đều đang nóng lên khắp nơi, đã không còn chỗ có thể đặt chân.

Mà trong phòng ngủ làm cho người ta chú ý nhất chính là trên tường bên cạnh giường ngọc treo một bức tranh mỹ nhân.

Thẩm Họa nhìn cô gái này dựa vào một gốc cây lê hoa, cái trán đầy đặn cúi thấp xuống, tuy là gò má lại là mày cao nhuộm bóng, trang@ddlqđ@bubble editor làn da như mỡ đông, chung quanh cây lê hoa rồi rít bay xuống hoa Lê trắng nõn.

Họa tác màu sắc tao nhã, thần thái nữ tử trông rất sống động miêu tả thái độ nữ nhi thẹn thùng giống như mới biết yêu, lạc khoản (ký tên) của bức tranh này là "Thối chí".

"Thối chí" không phải là tự của biểu ca Tiêu Dịch sao?

Không ngờ Tiêu tướng quân thân là võ tướng còn có thể lịch sự tao nhã vẽ tranh, đúng là lấy làm kinh hãi. Nhưng nhìn bức tranh này, bởi vì nàng kia là gò má, mơ hồ là bộ dáng của mình.

Thẩm Họa lại không tự chủ được nghĩ tới lời của Tiểu Kỳ Lân, lại có chút không chắc chắn lắm, đến gần lại cẩn thận tìm ra đầu mối nhìn lâu thêm vài lần, Thẩm Họa hỏi tỷ muội Mộc thị, "Các em có thể từng thấy phu nhân của Tiêu tướng quân."

Mộc Quý cười khanh khách trả lời: "Tội nô tỳ cũng chưa từng thấy đâu, nói là thân thể phu nhân gả vào Kinh Thành không được tốt, chưa từng ở tại Hậu phủ, mà là đi theo Tiêu tướng quân dưỡng thân thể ở tại biệt uyển cách trại lính không xa, sau đó phu nhân sinh ra tiểu công tử không tới mấy tháng thì đã qua đời, cũng chưa từng bày linh cửu ở kinh thành, nơi này từng gặp phu nhân chắc chỉ có Trụy Nhi tỷ tỷ thôi."

"Trụy Nhi là người nào?"

"Sáng sớm, Đại công tử đã dặn dò bảo Trụy Nhi tỷ tỷ thay biểu tiểu thư chăm sóc thật tốt thân thể Hồng Ngọc, lại cảm chút được cao thượng hạng tử trong kho phòng phủ tướng quân, Trụy Nhi tỷ tỷ là người xoa bóp có nghề, bèn để cho nàng bôi thuốc cho Hồng Ngọc. Đúng rồi, mặt khác Đại công tử dặn dò, đã chỉ ra một khoản ngân phiếu từ tương mục phủ tướng quân, để lại ở trong hộp nữ trang của tiểu thư, nói là để biểu tiểu thư tùy ý sử dụng, nếu là không đủ, thì nói cho nô tỳ, lại đi phủ tướng quân lấy."

Thẩm Họa khẽ chắc lưỡi hít hà, "Vậy Đại công tử, hẳn ở đâu?"

"Sáng sớm đã lại chạy về khu vực sân bắn Tây Giao rồi. Hôm qua, Tướng quân cả đêm cũng không ngủ đâu, đều là dặn dò những thứ này, buổi sáng lại sợ quấy rầy tiểu thư ngủ, chỉ lặng lẽ nhìn biểu tiểu thư một cái thì đi rồi."

Tiêu tướng quân nói về phủ tướng quân xử lý "Công vụ" chắc là chuyện nhà nhỏ nhất không đáng kể này, Thẩm Họa nhìn Trần Phẩm rục rờ muôn màu ở trước mắt, chính là có lòng muốn từ chối cũng không tìm được người, Kỳ Lân cư này là tuyệt đối không thể ở nữa rồi.

Thẩm Họa suy nghĩ một chút, âm thầm hạ quyết tâm. Bên cạnh, Mộc Quý vẫn còn nói: "Biểu tiểu thư là cảm thấy tranh này có gì không đúng sao? Hôm qua, tướng quân khêu đèn vẽ cả đêm trong thư phòng!"

Dùng cả đêm cũng không phải khoa trương, vẽ bức tranh này là khảo nghiệm bản lĩnh một họa sĩ nhất, riêng là từng sợi từng sợi tóc đen kia sẽ phải vẽ tỉ mỉ khá lâu, đừng nói thần thái nữ tử, còn có các loại hoa văn trên quần áo.

Bởi vì sáng sớm Thẩm Họa đã nhìn về phía bức tranh này, mới vừa rồi lại nghĩ tới mất hồn, ánh mắt nhìn chính là giống như nhìn chăm chăm không hề chớp mắt bức tranh đó vậy, cho nên mới dẫn tới Mộc Quý sẽ hỏi lên câu này.

Thẩm Họa là cảm thấy bức tranh này đâu đâu cũng là lạ, mặt mày hẳn là không có chỗ nào không giống với bản thân, nghe giọng nói của Mộc Quý có cầu xin cho bức tranh này, Thẩm Họa cũng không dám nói suy nghĩ trong lòng ra ngoài, chỉ sợ Tiêu tướng quân vẽ là không là mình chứ?

Mộc Quý còn nói là buổi tối hôm qua miêu tả ra, lại tỉ mỉ nghĩ lên một lúc, có chút mùi thơm màu mực chưa khô nhàn nhạt, như vậy lại nghiêm túc nhìn, lại phát hiện bên hông nàng kia là đai lưng dải lụa Như Ý hai vòng bốn hộp vàng xanh thoáng xanh lá, Hồng Ngọc sở trường thêu cái này nhất.

Thẩm Họa mê mẩn nhìn đai lưng kia, lại nhìn cây Lê Hoa mộc nghiêng kia, đột nhiên ý tưởng lóe lên, nhớ ra cái gì đó.

Lập tức về mặt lưng túng, dặn dò nói: "Nhanh chóng lấy bức tranh đó xuống, treo cái khác lên."

Mặt Mộc Quý và Mộc Cẩn lộ vẻ khó xử, hai người liếc nhau một cái, cuối cùng Mộc Cẩn ngược lại theo dặn dò lại lấy ra một bức tranh mới từ bên trong rương gỗ chỉ nói trong phòng không có gì dư thừa trang trí trên tường, chỉ còn lại một bộ tranh chữ này, Thẩm Họa gật đầu, bày cái nào cũng tốt hơn so với cái này trên tường.

Mà tranh chữ mới này là một bài thơ kiểu chữ cứng cáp mạnh mẽ, Mộc Quý không thể làm gì khác hơn là đau lòng cẩn thận một chút xú cuốn lại bức tranh cũ. Có điều vừa cuốn đến một nửa, Thẩm Họa lại xoa mi tâm gọi Mộc Quý lại lần nữa treo lên mỹ nhân đồ này. Tỷ muội Mộc thị chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của biểu tiểu thư đột nhiên nhuộm một tầng đỏ ửng, hai người đều biết chữ, len lén cười.

Tướng quân quả nhiên liệu sự như thần, đã nói nếu biểu tiểu thư không thích tranh mỹ nhân kia, thì treo lên bộ tranh chữ này, chắc chắn lại lần nữa yêu thích bức tranh mỹ nhân kia. Mộc Cẩn và Mộc Quý đều chưa từng mở ra nhìn, nếu không phải là vừa này nhìn một chút, tướng quân tự tay viết bài thơ nhỏ thất ngôn ——

Thẩm gia mặc cảm vạn quyển lâu, họa bình hoàn chỉ nhiều thâm u.

Thị tình bất kiến nhân phi trù, ngô duẩn chi tử khai mấn đầu.

Thiên định phương cầu bất miên ưu, hạ chu dữ khanh ca ly sầu.

(沈家墨锦万卷楼, 媼屏环指绕深幽.

是情不见人非惆, 吾允梔子开满陡.

天定方求不眠忧, 下舟与卿歌离愁.

Thẩm gia mặc cảm vạn vòng tàng, họa bình còn chỉ lượn thâm u.

Là tình không gặp người không buồn, ta đồng ý son chì nở đầy dốc.

Ý trời mới cầu ngu không lo âu, xuống thuyền với khanh ca nổi ly biệt. Hic dịch tạm thôi nhé)

Chợt nhìn lại cũng chỉ là bài tác nhỏ không thể đi lên nơi thanh nhã, lại âm thầm có huyền cơ, người tình mất một cái thì có thể đọc ra là đứng đầu ẩn giấu ở đầu thơ, ghép lại chính là "Thẩm Họa là thiên hạ của ta" thơ tỏ tình □□ trắng trơn cỡ nào. Thẩm Họa cũng không muốn để cho người ta thấy được hời tởi không ngừng, hơn nữa lạc khoản phía dưới kia lại là "Thối chí", thật sự khiến người ta nhìn đỏ mặt.

So sánh với nhau đúng là tranh mỹ nhân kia không rõ ràng hơn nhiều, cũng chỉ là ký ức lần đầu tiên gặp mặt của hai người Thẩm Họa và người nọ thôi.

Cảnh sắc trong tranh mỹ nhân kia là Ngọc Trâm lĩnh biển Lê Hoa, đến mỗi ngày xuân rực rỡ, cánh hoa bay lượn rì rào, là chỗ hẹn thầm lẫn lộn của biết bao nữ nhi và binh sĩ yêu thích, đẹp không sao tả xiết đó.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hải Ma Ma

Dáng dấp giống hay không đương nhiên thành một nút thắt trong lòng Thẩm Họa, cũng hình như trở thành một cái chìa khóa mấu chốt trong tất cả sương mù này. Có điều, tình huống như thế hình như trên dưới Hầu phủ cũng chưa từng nhìn lâu vị phu nhân thần bí này của Tướng quân.

Một lát đến Hồng Ngọc kia thì phải hỏi Trụy Nhi một chút, tuy rằng bên cạnh đều là người của Tiêu tướng quân, nhưng nàng không e dè chút nào hỏi thăm như vậy, dĩ nhiên là không sợ Tiêu Dịch biết, quan trọng nhất nàng không muốn bị bất kỳ kẻ nào lợi dụng, cũng không muốn vô cớ cuốn vào nước xoáy, khiến chủ tớ bọn họ rơi vào nguy cơ lần nữa.

Ngồi ở trong thùng tắm, đang tập trung tinh thần xâu chuỗi chuyện, Thẩm Họa bị tiếng nói trong treo của Mộc Quý cắt đứt, "Biểu tiểu thư là hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao? Nô tỳ phải đi ngay lấy ra hương nhang chậm rãi đốt."

Được hai nha hoàn mới hầu hạ, Thẩm Họa đúng là hơi đổi mới cái nhìn một chút đối với tỷ muội Mộc thị, tuy là đang có ý giấu dốt, nhưng không thiếu có chút tính tình thật ở đây.

Hai người bạn rộn không ngừng ở bên cạnh vừa rải cánh hoa, vừa thử nước ấm, thấy Thẩm Họa hơi chau chân mày, còn có ý tốt ôm tới bày lò hương nhang lợi cho thả lỏng, tiện đường còn dòi qua một bàn trà nhỏ đặt trà quả để Thẩm Họa lót dạ trước.

Thật ra thì nàng cũng không quen người khác hầu hạ mình lắm, thấy hai nha hoàn lại muốn xoa bóp thân thể cho nàng, vội vàng uyển chuyển từ chối, chỉ

khách sáo nói để cho các nàng nghỉ ngơi một lát.

Hình như Mộc Quỳnh có chút mất mát không muốn rời đi, hầu hạ chủ tử như tiên trời nhi vậy, làm gì nàng cũng cảm thấy là hưởng thụ đấy, nơi nào sẽ cảm thấy mệt mỏi nha! Cuối cùng vẫn là bị Mộc Cẩn cứng rắn kéo đi, lúc này Thẩm Họa mới thở ra một hơi.

Sau khi tắm rửa, Mộc Cẩn sợ thân thể Thẩm Họa lạnh, bèn chuẩn bị một mảnh chăn nhung mỏng khoác lên trên người của nàng. Thẩm Họa không để ý lắm, nhưng Mộc Cẩn lại cố ý để cho nàng *** giọt nước lại mặc quần áo. Mộc Cẩn là một tính tình không thích nói chuyện, chỉ nghiêm túc ôn hòa làm việc.

Mộc Quỳnh tội nghiệp giải thích, "Tiểu thư có thể chú ý thân thể cho kỹ, nếu để cho tướng quân thấy tỷ muội nô tỳ bất để tâm hầu hạ, tướng quân trở lại thật sự là sẽ bán hai người nô tỳ đến trong tay kẻ môi giới bán người, tiểu thư thiện tâm tâm địa Bồ Tát, chắc là không muốn thấy loại chuyện thảm thương này."

Thẩm Họa nghe xong cười một tiếng, ngược lại không kiên trì nữa, đương nhiên biết là Mộc Quỳnh đang nói lời đáng thương, nhưng mà không khó nhìn ra trước khi Tiêu Dịch đi đã dặn dò đối với tỷ muội hai người này.

Lúc gặp Trữ Nhi đã đến buổi trưa, Thẩm Họa là cố ý kéo dài tới lúc này, dĩ nhiên là không muốn làm cho trong lòng Hồng Ngọc có nhiều gánh nặng, hỏi Trữ Nhi về chuyện phu nhân tướng quân, Trữ Nhi áp úng chỉ tránh nặng tìm nhẹ nói Thẩm Họa là có chút giống với An thị, những thứ khác thì hết thảy cảm miệng chỉ nói không nhớ được.

Còn nhỏ tuổi nào có không nhớ nhiều như vậy, chắc là bị Tiêu Dịch này đã cố ý dặn dò cái gì, mới bị làm khó không dám nhiều lời một chút như vậy. Thẩm Họa không muốn làm khó xử một đứa nha hoàn, thường thường tình cảnh bọn tôi tớ cũng là thân bất do kỷ, nàng trải qua rất nhiều, cần gì đi làm khó những người đáng thương này.

Mà Hồng Ngọc vào trước khi Thẩm Họa đến cũng đã tỉnh táo lại, thấy cô nương mình thì bò xuống giường khóc sụt sùi không ngừng, ngay cả với Mộc Quỳnh kia cũng có chút bị cảm hoá, cũng rút khăn muốn xoa nước mắt theo. Thẩm Họa sợ bị nước mắt làm lỡ, kiểm vài lời Hồng Ngọc có thể nghe vào tí mi an ủi, mau chóng rời khỏi nhà kè, ở thêm một khắc nữa, Hồng Ngọc sẽ ngừng cũng không ngừng được khóc đến choáng váng.

Lúc này vừa ra cửa, thì thấy một mình Hải ma ma đi tới.

Thì ra là, nếu Dục Ca Nhi đã không sao thì ban ngày luôn luôn được đón tới Hành Vụ uyển bên cạnh lão phu nhân, đây là yêu cầu của Tiêu Dịch, để cho một mình cậu ở đây, học không ý lại bất kỳ kẻ nào, ngay cả bản thân Tiêu lão phu nhân cũng từng cảm khái nói: "Dục Ca Nhi là một đứa bé làm người thích. Nếu là mỗi đêm ngày dưới gối ở bên người, thật đúng là có thể làm hư rồi."

Trải qua loại chuyện kia, lão phu nhân lại càng thêm không yên lòng rồi, lệnh Hải ma ma về sau tự mình dẫn người tới. Có điều hôm nay sau khi Dục Ca Nhi ngủ một giấc thật lâu, Hải ma ma bèn phái người đến Hành Vụ uyển trước bẩm báo lão phu nhân phải đợi chút thời gian, thừa dịp rảnh rỗi, bà bèn hỏi thăm người trong viện, muốn nói với Thẩm Họa một đôi lời tri kỷ của mình.

Nếu là lời tri kỷ, Hải ma ma dĩ nhiên là muốn một mình lặng lẽ nói với Thẩm Họa, vì vậy Mộc Cẩn bèn tìm một gian phòng tĩnh lặng cho hai người, mình thì canh giữ ở bên ngoài. Ngồi xuống, Hải ma ma cũng không lãng phí thời gian nói những lời khách sáo vô dụng như có thể ăn được, có thể ở tốt, kéo tay Thẩm Họa trong khoeo mắt khẽ giữ chút nước mắt lưng tròng già nua, "Ma ma có thể coi là thuận tiện nhìn tiểu thư một chút."

Thẩm Họa ngồi lặng lặng mặc cho lão nhân gia lôi kéo tay của nàng, mặt chứa mỉm cười, không có nửa phần bối vì Hải ma ma là một người làm thì lộ ra vẻ mặt qua loa xem thường, Hải ma ma nhìn tiểu cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhã nhặn trầm tĩnh đoan trang tao nhã.

Có thể là nguyên nhân bởi vì mới vừa tắm, chỉ bắt chước chải một bím tóc sợi lớn ở trước người như nữ hài nhà nông, lúc này cả người trắng trong thuần khiết, lại càng tôn lên da thịt trắng hơn tuyết so với hôm qua, ánh mắt rất trông mong.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá trong chớp lát, bà liên tục gật đầu nức nở nói: "Tam tiểu thư sinh dưỡng người thật là tốt. Trước khi xuống mồ, lão nô có thể thấy Tam tiểu thư nặng sanh con đường cái, cũng coi như cảm thấy an ủi ngoại tổ phụ của người ở trên trời có linh thiêng, hiện tại hai phụ nữ bọn họ nên đoàn tụ ở trên trời rồi."

"Hải ma ma ngài biết ngoại tổ phụ của ta?" Thẩm Họa nghe ý kia hình như tình nghĩa của hai người hẳn là không cạn, lập tức liền hiếu kỳ hỏi thăm.

Hải ma ma nhìn về mặt nghi hoặc của Thẩm Họa cười hi hi, "Ngoại tổ phụ người là nhân vật lớn như vậy làm sao lão nô sẽ biết" Tròng mắt bà chột lóe một chút cũng không giống với tia sáng bình thường, loại sáng rõ giống như ngày xuân sinh ra chồi non, khẽ thờ dài một cái.

"Nói không biết, cũng không chính xác, lão nô cũng đã từng tuổi này, cũng không có gì phải gât tiểu thư. Kia là lúc ta vẫn còn là cô nương, phải theo lão phu nhân gả vào Hầu phủ, từng gặp ngoại tổ phụ người ở trong đội ngũ đón dâu. Ông ấy mặc khôi giáp vàng đồng cười trên lưng ngựa, cao lớn mạnh mẽ, rạng ngời rực rỡ, cũng không có chỗ thua kém so với tân lang quan cô gia đón dâu của chúng ta đâu." Thẩm Họa nghe đến đó không tự chủ được nhếch miệng, giống như ngoại tổ phụ oai hùng như vậy sáng lên từ trong mắt Hải ma ma bưng bưng trước mắt, nhưng tại sao ngoại tổ phụ có thể so với Tiêu lão Hầu Gia, chỉ nhìn Tiêu Dịch cũng biết năm đó lão hầu gia cũng phải là tuần lãng phi phạm.

Thẩm Họa cũng không nghi ngờ ngoại tổ phụ ở trong lòng Hải ma ma là một Đại Anh Hùng, nụ cười hơi lộ ra nếp nhăn và mắt chứa ái mộ kia là không lừa được người.

Mặc dù đã là chuyện hơn bốn mươi năm trước, hôm nay Hải ma ma nhớ tới càng cảm giác vẫn giống như xảy ra hôm qua vậy, bà nhớ khi đó có một đứa bé đi nhầm vào đội ngũ rước dâu, người nọ nhảy xuống lưng ngựa bèn không chút do dự bảo vệ đứa bé kia ở trong ngực cứng rắn chịu vô ngựa một

hỏi.

Sau đó còn gãi đầu bảo mẫu thân đứa bé chăm sóc cẩn thận với một người không liên quan như vậy, chung quanh đều là tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mặt của người kia cũng bị khen đỏ, trong đám người bà chỉ liếc mắt nhìn một cái thì mắc cở đỏ mặt.

Có điều hẳn là đại đại anh hùng, là tướng tài đặc lực của lão hầu gia, sau này có tiền trình lớn, tiểu cô nương Hải ma ma cảm giác mình đâu có xứng được, cũng chỉ có thể âm thầm ái mộ thôi.

Thẩm Họa nghe xong cũng có chút cảm giác khiếp sợ, một người ái mộ có thể nào giấu kín đáo như vậy, cũng chỉ là vội vàng một chút, lại làm cho Hải ma ma nhớ thiếu niên ngăn cản vô ngựa kia cả đời.

Từ nàng vào phủ và giúp đỡ hôm qua, đã biết là Hải ma ma hướng về mình, còn tưởng rằng trước đây hai người là, cũng nói thông suốt, nhưng chưa từng nghĩ Hải ma ma đến cả một câu cũng chưa từng nói với ngoại tổ phụ.

"Tuy là tiểu thư lớn lên không giống mẫu thân người, nhưng tính tình lại kiên cường giống với ngoại tổ phụ người, lão nô vui mừng cực kỳ." Về ngoài Thẩm Họa quả thật cũng không quá tương tự với phụ thân và mẫu thân, cũng hoặc là theo tổ phụ tổ mẫu, giống như Mặc Lan giống với Tiêu lão phu nhân vậy, tâm trạng cũng thay Hải ma ma tiếc hận.

Có thể là nghĩ đến chuyện cũ năm xưa, Hải ma ma rơi lệ, Thẩm Họa vội gỡ xuống khăn từ trên người, đưa cho ma ma.

"Biểu tiểu thư không cần luống cuống, lão nô đây là cực vui mà khóc! Biểu tiểu thư nên biết, lúc Tam Tiểu Thư được nhận vào Hầu phủ là lão nô thay mặt lão phu nhân nuôi dạy nàng. Ở trong Hầu phủ này, mẫu thân người chính là thân thiết với ta hơn, tính tình nàng lạnh lợi thiện tâm, ta cũng bằng lòng thương yêu Tam Tiểu Thư. Hôm nay, lão nô thấy biểu tiểu thư, giống như là thấy mẫu thân người, nhất thời lại đau lòng có thương tiếc."

"Hôm qua người đã trải qua những thứ kia vậy thì cũng biết Hầu phủ là một nơi thị phi ăn tươi nuốt sống. Ở Hầu phủ này, người lại không có chỗ dựa vào, lão nô thấp cổ bé họng, dù sao cũng là một tội tó, nếu là chuyện nhỏ, lão nô còn có mấy phần mặt mỏng có thể thay người ngăn lại một chút, nhưng nếu là chuyện lớn, trong phủ này nói chuyện làm chủ vẫn là lão phu nhân, huống chi qua một năm nữa tiểu thư sẽ đến tuổi cập kê, tương lai hôn sự này cũng phải dựa Hầu phủ làm chủ."

Nhắc tới hôn sự sau cập kê, Thẩm Họa sớm có suy nghĩ của mình, biết ma ma là một lòng tốt cho mình, nhưng cũng không có ngắt lời bà, chỉ thật lòng nghe.

"Hôm qua, chuyện kia cũng là oan uổng biểu tiểu thư, lão nô biết tiểu thư là người thông suốt, nhưng người thông suốt cũng có lúc hồ đồ, ma ma chỉ sợ tiểu thư nhất thời nghĩ không ra, thật sự ghi hận với lão phu nhân. Hôm nay, ma ma tới Kỳ Lâm cư có thể thanh tịnh nói lên đôi câu với biểu tiểu thư."

"Thứ nhất là lão phu nhân ngầm cho phép, người cũng có thể biết trong lòng lão phu nhân là có nhiều áy náy đối với người, nhưng dù sao bà cũng là căn cơ của Hầu phủ, không tiện thật sự cúi đầu với tên tiểu bối như người. Thứ hai tuy lão phu nhân chưa từng bày mưu gọi ý ma ma ta tới, theo tình cảm với mẫu thân người, lão nô cũng là muốn tới gặp biểu tiểu thư một chút."

"Ma ma muốn thay lão phu nhân nói lên một đôi lời thân thiết, lão phu nhân chúng ta là một người như gương sáng, nhưng cũng có nhược điểm của mình, chính là thiên vị nuông chiều đứa bé mà mình thương yêu, nhất là Mặc Lan và Dục Ca Nhi, đều là người đáng thương mất mẹ, lão phu nhân yêu thương giống với tâm can thịt vậy."

"Biểu tiểu thư cũng đừng tranh giành cưng chiều với Mặc lan tiểu thư kia, lời lão nô nói tiểu thư không thích nghe, dù sao họ là máu mủ tình thâm, Tam Tiểu Thư và người cũng chưa từng lớn lên ở bên cạnh lão phu nhân, vô thân vô cố (không thân không bạn), tự nhiên sẽ xa cách một chút, thường tình con người thôi."

"Nhưng lòng người này cũng là thịt mọc ra, những phu nhân không sinh được đứa bé kia chính là cũng có ôm tới nuôi dạy, lại còn có chút thân hơn so với ruột thịt, nếu biểu tiểu thư chịu để tâm, khiến lão phu nhân thấy tiểu thư thật lòng, tảng đá có cứng rắn lạnh lẽo nữa lòng cũng sẽ bị áp nóng, huống chi lão phu nhân chúng ta là một người mặt nghiêm lòng nóng."

"Lời lão nô nói với cô nương, lần này cũng là cơ hội tốt, gần đây lão phu nhân bởi vì quan hệ với phu nhân Hầu phủ có tức giận, bệnh cũ ho khan lại tái phát, biểu tiểu thư rút ra thời gian đi coi nhìn một chút đi, ít nhiều sẽ làm cho người cảm thấy ấm lòng."

Hải ma ma bỏ lửng tiếp nói hết câu là cơ hội này ra sao, trong lòng Thẩm Họa hiểu rõ, Hải ma ma đã nhắc đủ thông suốt. Lần này, chủ tớ bọn họ mặc dù bị oan uổng, nhưng cũng khiến trong lòng Tiêu lão phu nhân đã nổi lên áy náy, nàng chỉ cần bắt lấy chút ít cái đuôi áy náy này, đi lại bên cạnh lão phu nhân nhiều một chút, khiêm nhường hiếu thuận, chắc chắn tranh thủ một chút phần trù mển, mà cuộc sống trong phủ cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

"Ma ma yên tâm, từng câu từng lời của ngài Thẩm Họa đều nhớ kỹ trong lòng."

"Đứa bé ngoan, ma ma còn có chút chuyện muốn nói tí mĩ với tiểu thư một chút."

Hải ma ma chợt nghiêm túc về mặt, cẩn thận đứng dậy lại đến cửa sổ và ngoài cửa thận trọng tra xét một phen, thấy không có những người khác, Mặc Cẩn có chừng mực cách xa, đại khái là cảm thấy yên tâm, mới lại trở về ngồi lần nữa hạ thấp giọng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Canh Thuốc

Kể từ lần trước được Hải ma ma nhắc nhở nói thân thể Tiêu lão phu nhân không thoải mái lắm, mỗi ngày trời chưa sáng Thẩm Họa đều sẽ dậy thật sớm tự mình làm chút canh thang lợi cho tiêu thực hóa ho ở trong phòng bếp, hôm nay chính là muốn làm món "Hoa đào lệ".

Chỉ nghe tên đã biết vật liệu chính món hoa đào lệ dĩ nhiên là có liên quan với cây đào, chính là cần lấy nhựa cây đào kia tiết ra phối với đóa ngân nhĩ (nấm tuyết) lớn, Tuyết Lê lửa nhỏ từ từ hầm cách thủy, không thể rời người nhìn chăm chăm độ lửa lớn nhỏ.

Đừng thấy cách làm đơn giản nhưng mà tốn thời gian phí sức, từ đêm qua đã bắt đầu phải dùng nước ấm ngâm nhựa đào này, đợi đến sau khi mềm nở ra, lại loại trừ một chút xiu tạp chất màu đen trên nhựa đào, nhiều lần rửa sạch như thể thành ra màu hồng phách trong suốt kia, tiếp theo tách thành miếng nhỏ đều đều mới có thể hầm chín dùng.

Truyện Nhi và tỷ muội Mộc thị vốn là muốn giúp đỡ biểu tiểu thư cùng làm, ngay cả thân thể Hồng Ngọc còn suy nhược kia cũng muốn cùng tham gia theo, Thẩm Họa lại nói muốn tự thân làm. Chuyện như vậy quý ở thành tâm, làm phiền bọn nha hoàn ngược lại mất đi ý nghĩa của nó.

Thẩm Họa không thể phủ nhận mình là có lòng riêng, nhưng lòng riêng này lại cứ vậy bị Mộc Quý sốt ruột hồng rồi, trừng mắt nhìn đôi tay mềm Bạng Cơ Ngọc Cốt (trắng mịn) kia của biểu tiểu thư ngâm khuấy ở trong nước lã, luôn cảm giác mười ngón tay xanh miết xinh đẹp như vậy lại không nên dính nước mùa xuân này, phải là vỗ về chơi đùa nhiều cành hoa, bồi lên son móng tay của nàng điều chế mới đúng.

Cho nên một khi Thẩm Họa hầm xong canh thang, Mộc Quý lại sẽ lấy ra sức lực quán người của nàng lôi kéo biểu tiểu thư ngồi xong, lấy ra cao hoa hồng mức ra một muỗng lớn, chấm ở trên ngón tay của nàng nhẹ nhàng xoa đều, đợi đến đầu ngón tay này lần nữa tỏa ra sáng bóng mới bằng lòng buông ra.

Hồng Ngọc ở bên cạnh cũng không rảnh rồi, phụ họa Mộc Quý khuyên cô nương mình ít làm kỹ nghệ sinh sống. Nàng làm năm ngày canh thuốc cho lão phu nhân, Mộc Quý liền quán nàng năm ngày, Hồng Ngọc liền niệm năm ngày kinh ở bên tai của nàng.

Buổi tối, Tiểu Kỳ Lân trở lại từ Hành Vụ uyển cũng muốn quán quít lấy Thẩm Họa hỏi hết đông tới tây, có lần chính là hỏi mấy ngày trước Họa cô cô là làm sao phát hiện cậu len lén chạy ra ngoài? Tiểu Kỳ Lân nói chính là hôm đó, người khác đều cho rằng cậu trúng độc ngoan ngoan nằm ở trên giường, Thẩm Họa lại kiên trì nói là Dục Ca Nhi đi ra ngoài.

Thẩm Họa nói một câu dụ dỗ cậu, "Dục Ca Nhi đã nói cô mẫu là tiên nữ, bấm ngón tay tính toán là có thể biết. Được rồi, sắc trời không còn sớm, Dục Ca Nhi nên đi ngủ rồi."

Thẩm Họa thật sự cảm thấy dọn vào Kỳ Lân cư, tự mình thành một bà vú chính cống, hàng đêm phải dỗ dành cậu nhóc này đi ngủ, chẳng lẽ đây chính là mục đích Tiêu tướng quân thỉnh cầu lão phu nhân để mình ở tại Kỳ Lân cư?

Tiểu Kỳ Lân một chút buồn ngủ cũng không có, ngược lại tinh thần tỉnh táo, "A, vậy Họa Nhi cô mẫu cũng có thể tính ra khi nào phụ thân trở lại chứ? Dục Ca Nhi nhớ phụ thân."

"Lúc Dục Ca Nhi nhớ phụ thân thì càng phải cố gắng ngủ, phụ thân sẽ xuất hiện trong mơ."

"Vậy tiên nữ muội muội sẽ xuất hiện sao?"

Có đôi khi Thẩm Họa là theo không kịp suy nghĩ của Dục Ca Nhi, vào lúc này lại là tiên nữ muội muội, nhất thời cũng không hiểu như thế này, Tiểu Kỳ Lân lại đuổi ra móng vuốt sờ lên bụng Họa cô cô, ni non thật thấp, "Tại sao còn không bắt chước bụng đi nương tròn vo lên."

Con người đen lay láy nhìn chăm chăm bụng Thẩm Họa mong mỗi cực kỳ nghiêm túc, "Họa cô mẫu bảo tiên nữ muội muội mau ra đây đi, như vậy Dục Ca Nhi sẽ có người cùng chơi đùa rồi, sẽ không lẻ loi nữa."

Móng vuốt nhỏ còn muốn đi sờ sờ nữa rốt cuộc có tiên nữ muội muội hay không, Thẩm Họa chợt hiểu, nhất thời lúng túng không biết nên nói tiếp thế nào, đắp chăn bảo cậu ngủ. Dục Ca Nhi mới ba tuổi nếu không có người đề cập với cậu, làm sao cậu lại nghĩ tới chỗ đó.

Sau đó, Thẩm Họa mới biết thì ra lại là vị biểu ca tướng quân kia "Không giữ mồm giữ miệng" nói lời vô liêm sỉ đối với trẻ con, nàng không chỉ biết "Nguyên do tiên nữ muội muội", cũng đứt quãng biết chân tướng trúng độc hôm đó từ trong miệng Dục Ca Nhi.

Quả nhiên, sự thật Dục Ca Nhi ăn nấm hoang trúng độc nhưng lại là nói với bên ngoài, không biết là người phương nào dự tính trước tình thế ra kiến tình từ ở bên trong đồ ăn của Dục Ca Nhi.

Này kiến tình từ chính là cỏ độc có ở Nam *, sinh trưởng ở trong rừng rậm rạp, cỏ này cực kỳ bá đạo có một miệng máu, thường ngày lấy côn trùng có cánh làm thức ăn, tỏa ra mùi tanh hôi, chính là dẫn trùng tình từ này tới đây đẻ trứng, cỏ này ăn được ấu trùng tình từ thì toàn thân sẽ thành màu đỏ, bắt đầu bắn toé ra mầm móng, sau đó mới khôi phục lại màu xanh, mà chỉ có mấy ngày biến thành màu đỏ kia hái xuống mới có độc tính.

Vô sắc vô vị, ngay cả châm bạc cũng không thử ra, liều lượng ăn ít trước một tháng sẽ độc phát, lúc chết lại giống như là chứng bệnh suy kiệt, phía trước

không có dấu hiệu nào, thường thường làm người không thể phát hiện, chờ lúc biết đến đã là tử thi lạnh cứng rồi, dù là đại phu từng trải lâu năm cũng dễ dàng lẫn lộn là bệnh nặng mà chết.

May mà là Truy Nhi thận trọng, lại là phát hiện đầu mối, báo cho Tiêu Dịch.

Sau khi Tiêu tướng quân biết mặt rét lạnh nói là kẻ trộm có lòng dạ đáng chém.

Vốn định tìm hiểu nguồn gốc tra được hung thủ, đáng tiếc trong hậu trạch không thể so với quân doanh, mặc dù Tiêu tướng quân có bản lĩnh cả người cũng phải chú ý đến vị chủ mẫu Trần thị này, càng sợ bút dây động rừng.

Nhưng kẻ trộm cũng cực kỳ giao hoạt, vào sau lúc phát hiện Tiêu Dịch bắt đầu điều tra, thì thu tay lại không có động tĩnh gì, giống như là bốc hơi rồi vậy. Tiêu tướng quân không tra ra hung thủ, chính là thuận nước đẩy thuyền để Dục Ca Nhi giả bộ trúng độc, tiện thể thay máu người Trần thị bố trí ở Kỳ Lân cư.

Hơn thế, xảy ra loại chuyện này, Tiêu tướng quân làm khó dễ bèn có thể suông sẽ thuận lợi đổi thành thân tín của Tiêu Dịch sai khiến, hợp tình hợp lý, lúc này cho dù làm nữ chủ nhân Trần thị của Hầu phủ cũng chỉ có thể ăn Hoàng Liên đắng, dù là khốc sứt mướt với Tiêu Cảnh Chu chỉ trích Tiêu Dịch không tôn trọng trưởng bối, cũng không thể nào xuống miệng.

Thẩm Họa đóng lại kia bản《Kỷ yếu sông núi》có ghi chép cổ độc Nam Cương, nhìn tuần nhan trắng nõn của Dục Ca Nhi ngủ say, cũng là thốn thức.

Rốt cuộc là ai muốn hại cậu? Cổ độc của Nam Cương, lại là Nam Cương mà Tiêu Cảnh quân từng thất bại, không thể không khiến người hoài nghi trùng hợp trong này, quan trọng hơn là kẻ trộm đã từng xâm nhập vào Kỳ Lân cư lại ở nơi nào?

Mà ngày ấy, nàng có thể nhìn ra Tiểu Kỳ Lân là giả trúng độc, chính là sau khi thay khăn nóng, phụ tử hai người bọn họ cùng nhau biến mất.

Thẩm Họa nóng lòng, lại phát hiện mảnh vụn bánh ngọt bẻ ở bên gối đầu của Tiểu Kỳ Lân, chính là những thứ bánh ngọt Giang Nam Hồng Ngọc làm kia.

Nếu là trúng độc hôn mê, làm sao lại ăn vui sướng như vậy, hơn nữa hình dáng tiểu nhân đề lồm xồm, nơi chéch xuống dưới hơi ướt át, 0di33xn0dafn330fys0doon sợ là lúc ấy cậu nhóc kia sắp nén đá dầm rồi, mới không thể không bảo Tiêu tướng quân dẫn đi xuyt xuyt.

Nhìn bên trong giường lớn bị Tiểu Kỳ Lân chiếm đoạt, Thẩm Họa cũng là bất đắc dĩ, ngủ thì ngủ đi, chỉ là chân tiểu Kỳ Lân ba tuổi này luôn luôn không chịu nhường hoàng.

Ban đêm còn có thể đá bay chân, lúc mơ mơ màng màng lắm bảm bảo "Tiểu mẫu thân" ngâm nga bài hát cho cậu nghe, thường hay một giấc ngủ tỉnh, Tiểu Kỳ Lân vẫn còn đang nhép miệng râm rì. Nàng bèn đi thẳng phòng bếp làm canh thang, lúc đầu Thẩm Họa còn cảm thấy giường Lê Hoa này trong khuê phòng cũng là rộng rãi quá mức chút, nhưng buổi tối khi Tiểu Kỳ Lân kia tới ồn ào thì Thẩm Họa mới biết chỗ tốt của giường to lớn thật là thoải mái không cách nào nói rõ.

Đến giờ Thìn, Thẩm Họa ước chừng thời gian làm xong, chỉ chờ lúc Hải ma ma tới đón Dục Ca Nhi đi Hành Vu uyển, thuận tiện kéo ma ma cũng mang theo hoa đào lệ đã rót đựng ở trong chén sứ đi cho lão phu nhân thưởng thức.

Vào lúc này, ngồi ở trên giường êm, Tiêu lão phu nhân đang cầm một chén sứ vân cảnh sen đỏ quán quanh, liên tục gặt đầu.

Nhìn chén sứ trong suốt mới vừa bị đóng lại nắp bên cạnh, đã hơn phân nửa vị đào ngân nhĩ tuyết lệ sắp thấy đáy rồi, nước canh óng ánh trong suốt, vui vẻ nói: "Đứa nhỏ Thẩm Họa này có lòng, mỗi ngày thay đổi đa dạng làm mấy thứ ngon miệng này. Nói thật, tay nghề ngược lại tốt hơn nha đầu Lan Lan kia, không ngọt không đắng, vừa hợp khẩu vị của lão bà ta."

Mấy ngày tiếp theo, Mặc Lan cũng sẽ thường đưa tới chút canh thang nàng tự mình làm, nhào vào trong ngực ngoại tổ mẫu miệng ngọt nói nếu không phải là học đường nữ phụ tử bài vở nặng, chắc chắn mỗi ngày xuống bếp làm cho ngoại tổ mẫu bỏ thân thể.

Đâu chỉ là Mặc Lan, trong phủ tiểu thư thứ xuất đích xuất tổng cộng có tám người, trừ ba người tuổi còn nhỏ, cũng chỉ là trẻ con 5, 6 tuổi, còn chải đầu nọ hoa, thuộc lòng Tam Tự kinh luyện chữ thoả đáng, ban đêm sấm đánh đều sẽ cời trường bồ dầy kêu cha nương.

Lúc này còn lại năm vị tiểu thư Tiêu gia trên dưới không kém mấy tuổi, lớn nhất 18, nhỏ nhất 12, trong đó hai vị tiểu thư con vợ cả đều là Trần thị sinh ra, trong xương Tiêu Cảnh Chu hình như chảy xuôi huyết mạch si tình của lão hầu gia, Triệu thị quá cổ không phải người hấn một lòng hướng về, sau khi cưới biểu muội Trần thị thì chưa từng nạp thiếp.

Nhị phòng lão gia dời khỏi Kinh Thành sống nhậm chức ở Tương Châu, Tam Phòng không thích con đường làm quan, yêu thích buôn bán, nhưng nuôi một cửa hàng lại bại hơn mấy phần của cái, ngay cả tiền bạc mình đặt mua tòa nhà Kinh Thành cũng không đủ quay vòng, luôn vào không đủ ra.

Dựa vào số lớn của Hầu phủ chống đỡ duy trì cuộc sống, bởi vì chính thể Tam Phòng vào phủ mười tám năm cũng chưa từng sinh ra con cháu, Tam phu nhân bèn lục tục nạp bốn thiếp thị cho lão gia của mình, bụng đúng là một cái lại một cái không chịu thua kém tròn vo, cũng liên tục sinh ra sáu vị tiểu thư thứ xuất.

Cho nên ba người thứ xuất đã vào học đường cộng thêm đứa bé khác ba sấm đánh cời trường đều sinh ra từ bốn vị di nương Tam Phòng, có mấy vị bị di nương đẩy cướp ra cũng bắt chước Mặc Lan đưa canh thang lấy lòng lão phu nhân.

Tiêu lão phu nhân trợn mắt nhìn lên cũng biết rõ là tìm đầu bếp làm, mấy đứa tôn nữ (cháu gái) kia của bà là tính tình gì, năng lực gì bà đây làm tổ mẫu sao lại không biết.

Trực tiếp bảo người lại đưa về trong mỗi uỷ, còn bảo nha hoàn đưa đi mang hộ câu, "Ngày ngày cùng một canh thang như nhau, sao không sắp xếp thành một chén súp đưa tới, còn có thể nóng hổi một chút".

Thì ra là đầu bếp ba phòng kia thấy mấy di nương già vò, không muốn khó khăn, chính là mỗi lần làm thành một nồi, lúc đám di nương bảo nha hoàn tới lấy chính là dễ dàng múc lên một muống báo cáo kết quả, thả muống lớn lại tiếp tục uống trà nóng vênh lên chân bình sĩ trêu chọc chim nhỏ.

Lúc đầu, mấy di nương còn âm ỉ không hiểu chuyện gì xảy ra, bốn người vừa tụ tập thành một đám, ríu rít chằm chọc lẫn nhau một phen, mới biết đều bị Tiêu lão phu nhân vạch khuyết điểm làm mất mặt, cũng không dám tiếp tục để người đi đưa.

Bởi vì, canh còn lại trong này thì chỉ có của Thẩm Họa và Mặc Lan, Tiêu lão phu nhân trung lập làm bình luận công bằng đối với hai chén canh trên bàn. Hôm nay cũng là đúng dịp, hai vị biểu tiểu thư đều làm ngân nhĩ tuyết lê, chỉ là Thẩm Họa tìm đọc sách thuốc lại hỏi thăm đại phu, tăng thêm chút nhựa đào vào, thanh nhiệt lợi ho, mùi vị càng thêm mấy phần thơm quả và được tính.

Bởi vì Mặc Lan còn phải đi học đường, tự mình đưa đến trước mặt lão phu nhân rồi rời đi.

Tay nghề Mặc Lan thật sự đáng lo, lần trước lại xem muối làm đường bỏ rất nhiều, ngoại tôn nữ tốt hơn nữa mà tài nấu nướng như vậy cũng phải ăn chết người, ngược lại làm lúc này Hải ma ma cẩn thận để người ta nếm khẩu vị trước, quả nhiên vẫn là nặn muốn chết.

Ngược lại đồ Thẩm Họa làm uống một hớp còn muốn hớp thứ hai.

Hải ma ma cười thay Mặc Lan nói: "Mặc Lan biểu tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay Tam tiểu thư, Kiều Tướng quân chỉ có một đích nữ này, dù ở Tây Bắc hay là tới Hầu phủ Kinh Thành, đâu nào xuống bếp gì, lão phu nhân lại cung chiêu mọi thời khắc, không phân rõ cũng là có thể thông cảm được, quan trọng là tâm ý của Mặc Lan biểu tiểu thư. Lão phu nhân nhìn một chút thì thôi, tiểu thư tự mình làm canh thang là muốn cho thân thể lão phu nhân mau chóng khỏe lên, nếu ăn hỏng thân thể, ngược lại phui ước nguyện ban đầu trong lòng Lan tiểu thư rồi."

Mấy câu không biến sắc, ngược lại so sánh mùi vị thơm thuần của một chén khác.

Tiêu lão phu nhân không khỏi nghĩ đến đứa bé Thẩm Họa kia, nhất định là ăn khổ sở ở Thẩm gia Hàng Châu, tài nấu nướng này không phải là công lao một ngày, nhưng thuận tiện so với Mặc Lan thì có thể nhìn ra, nếu cô nương gia có phụ mẫu thương yêu, nơi nào lại chịu để cho nàng xuống bếp, có thể thấy được quả nhiên là một người chịu không ít khổ.

Lại nghĩ đến mấy ngày trước mình bị chọc tức chỉ vào đứa bé kia mắng năng nghiệp chướng, lại bắt đầu hơi bận tâm.

Mặc dù Thẩm nha đầu làm canh thang mỗi ngày, lại chậm chạp không đến Hành Vu uỷ, chỉ kéo Hải ma ma đưa tới, lão phu nhân nghĩ có phải hôm đó nặng lời một chút hù dọa đứa bé đáng thương kia rồi hay không, bèn nói với Hải ma ma: "Đi gọi Thẩm nha đầu đến đây đi, mấy ngày không thấy cũng muốn trò chuyện với một chút."

Ở bên cạnh đồ theo thiếp đầu ra đẩy, Dục Ca Nhi không vui, lắc lắc cánh tay lão tổ tông.

"Tăng tổ mẫu, ngài là đang phạt Họa cô mẫu sao, để cô mẫu nghỉ ngơi một chút đi, đừng tới đây, mỗi ngày nàng đều dậy đặc biệt sớm, mệt mỏi hời đây đầu ở phòng bếp nhỏ, phụ thân bảo Dục Ca Nhi bảo vệ Họa cô mẫu, Dục Ca Nhi nhất định phải nói được là làm được."

Tiêu lão phu nhân sờ sờ đầu Dục Ca Nhi, "Tăng tổ mẫu là đau lòng Họa cô mẫu con mới gọi nàng tới đây." Trong lòng lại là suy nghĩ, làm sao thắng bé này lại đột nhiên lưu tâm đối với nha đầu kia, xem một chút lời nói này, chẳng lẽ Tăng tổ mẫu trong lòng cậu còn là một người biết ăn thịt người hay sao!

"Lão phu nhân, bây giờ sợ là không được, phu nhân Thế tử làm một nhũ yển (tiệc tao nhĩ) nhỏ đặc biệt đón gió tẩy trần cho Thẩm biểu tiểu thư, nói là để cho nàng nhận thức tỷ muội nhà mình một chút." Hải ma ma nghĩ đến buổi sáng vừa ra, hồi bẩm nói.

Lão phu nhân vừa nghe, "Vậy người đi phòng thu chi phát hai mươi lượng bạc nữa cho Hoàng thị, để cho nàng làm náo nhiệt chút cho Thẩm nha đầu. Đúng rồi, đến phòng kho lấy cuộn thiên sa trong của hồi môn của ta ra, gọi bảo sư phụ y các tới đây đo đạc vẽ cho mấy tỷ một chút, chắc đủ làm bốn bộ đồ mùa hè, cho hai nha đầu Hào Gia này, cả Mặc Lan, Thẩm Họa làm một bộ đi."

"Dạ, lão phu nhân." Hải ma ma vừa mới rời đi, lại không khỏi nhìn về Kỳ Lân cư nơi xa, thờ dài một tiếng thật dài.

Tiệc đón gió là không giả, có thể dựa vào bà hiểu rõ đối với tính tình các vị tiểu thư, hơn nữa hôm đó Mặc Lan bị đẩy đều truyền ra là Thẩm Họa làm, nghe ý phu nhân Thế tử là muốn làm người hoà giải, nói một chút chuyện ngày đó coi ra ngăn cách ở giữa tỷ nhi (chị em).

Có thể hai tỷ qua lại thân thiết với Mặc Lan đều là chủ tử miệng tay chân bén nhọn, chỉ sợ tiệc đón gió phải đổi thành Hồng Môn Yến.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiệc Đón Gió

Hoàng thị bố trí tiệc nhả yến nhỏ là ở chỗ nhà thủy tạ, tên là Liên Phi các, ba mặt đối diện nước, một chỗ nổi liễn đề, trên đề liễn xanh rù xuống, màu xanh hoa cỏ đậm thêm.

Chung quanh thủy tạ cũng là Ngọc Liên đỏ nhạt, lá xanh biếc không ngớt, đặt mình trong thủy tạ ở giữa hồ sen đúng là thanh tịnh nhàn nhã, chợt có chuồn chuồn lướt nước, rơi vào thấp thoáng trong sóng trong veo sen đỏ, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Thẩm Họa vừa vào bờ đề, Mộc Quỳnh theo sau lưng vốn là vẫn còn đang liễn miên cần nhàn nói tại sao biểu tiểu thư có thể mặt mộc không trang điểm như vậy tới gặp các tỷ muội Tiêu gia.

Coi như lên chiến trường tướng sĩ cũng phải mài đao sèn soẹt, mặt mũi của nữ nhi gia chính là vũ khí sắc bén, nhất định là phải cố gắng trang điểm một phen, sáng rực chiếu người, giết các nàng không chừa mảnh giáp.

Thẩm Họa cười, chỉ nói: “Dung mạo nữ là vì người tri kỷ, lại không phải đi gặp nhi lang (chàng trai). Lại nói nữ tử giữa lúc tranh nhau độ sắc, chẳng phải là tàn sát lẫn nhau?”

Căn bản là lời nói tùy ý ứng phó “Quỳ khó dây dưa” qua loa tắc trách, Mộc Quỳnh lại là nghĩ sai, cười hi hi chợt hiểu nói chờ Thiếu Tướng quân trở lại nhất định sẽ trang điểm biểu cô nương càng thêm như hoa như ngọc, khiến Thiếu Tướng quân chúng ta thấy biểu tiểu thư lập tức “Quăng mũ cời giáp”.

May mắn chính là Thẩm Họa trải qua sóng gió ở đấm nam học sinh, trên mặt không thấy gợn sóng, cũng thiếu chút nữa buồn bực xuất huyết trong miệng, cũng không tiện giải thích cho Mộc Quỳnh nói người suy nghĩ nhiều, chỉ là đứng dậy.

Bởi vì Hoàng thị chu đáo, sớm nửa canh giờ đã phái nha hoàn đến trong từng uyển truyền lời, chắc là đặc biệt giữ lại thời gian để tiểu thư các uyển có thể xuống học đường có đủ thời gian sửa sang trang điểm bản thân, Thẩm Họa không đặc biệt trang điểm, chính là sẽ tới sớm chút.

Lúc này Mộc Quỳnh lại khép chặt miệng, cánh tay cản lại, ý bảo biểu tiểu thư dừng bước lại, nàng nghiêng người mày cứng lại, lỗ tai bén nhạy run rẩy không ngừng giống như tai con cáo. Trong lòng Thẩm Họa biết Mộc Quỳnh này nhĩ lực hơn người nhất định là nghe được chuyện quan trọng gì đó, hiểu ngầm trong lòng cũng không quấy rầy nàng ấy.

Chính là đằng hoàng đứng ở bên cạnh cũng thử nghe tới một chút, chỉ nghe trong thủy tạ cách đó không xa có thiếu nữ đang xì xào bàn tán, chắc là nói cái gì nàng cũng không nghe được rõ lắm, thế nhưng tiếng cười tùm nầm tùm ba tràn đầy há hê giễu cợt lại lọt vào tai rõ ràng, Thẩm Họa rất là quen thuộc một tiếng cười duyên dáng trong đó, chính là Kiều Mặc Lan, ngoại tử mẫu thương yêu.

“Thật là dễ tiện vô sỉ!” Mộc Quỳnh thu lỗ tai nghiêm mặt đột nhiên tức giận mắng một tiếng.

Thẩm Họa không nóng không vội, trước che Mộc Quỳnh phòng quai hàng, để cho nàng ấy chú ý tránh cho khiến người ta nghe thấy gặp phải rắc rối, bây giờ nàng cũng không có năng lực bảo vệ họ chu toàn, thấp giọng hỏi: “Em lại nghe được cái gì?”

Mộc Quỳnh hừ lạnh, trong lòng khinh bỉ một phen ba vị tiểu thư trong thủy tạ, bèn kề vào bên tai Thẩm Họa tỉ mỉ nói một tràng mới vừa nghe được, cuối cùng nham quyền nói: “Biểu tiểu thư không cần lo lắng, có Mộc Quỳnh ở đây, quyết không để cho các nàng bắt nạt.”

Thẩm Họa nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Bây giờ em là người hầu ở Hầu phủ, vẫn là thu liễm lại tốt hơn, một lát tự ta sẽ cẩn thận, em ở bên cạnh lặng lẽ chờ đợi, tuyệt đối đừng nhúng tay, ta tự có chừng mực.”

“Mộc Quỳnh là người phủ tướng quân, cũng không phải là nha hoàn Hầu phủ, không sợ đắc tội các nàng.” Mộc Quỳnh nhe nhe răng, nhìn chằm chằm nơi kia không muốn bỏ qua cho như vậy.

Nha đầu này đừng thấy thường ngày đáng vẻ thiếu nữ u mê cười hi hi, vô cùng thích đồ làm son phấn, trâm ngọc trai trâm cài, ngược lại là một bản tính thật sự là Hiệp Can Nghĩa Đam (anh hùng gan dạ giúp đỡ kẻ yếu). Thẩm Họa đã hỏi sao họ lại đến phủ tướng quân làm người hầu, ngược lại Mộc Quỳnh, Mộc Căn không giấu diếm cái gì, nói tỉ mỉ thân thế.

Hai người vốn là tỷ muội thứ xuất của quân sự gia đình giàu có, phụ thân vốn cũng không đau không thương, bởi vì án phế thái tử năm đó bị dính líu rất nhiều, phụ thân vì chạy trốn bỏ lại họ, chỉ dẫn theo ca ca tỷ tỷ con vợ cả vội vàng chạy trốn.

Hai người họ lại bị quan nha bắt lại, thuận theo định tội nữ gia quyền công tay xiềng chân đưa đi quân doanh trấn thủ biên cương Nam Cương sung làm quan kỹ, vốn tưởng rằng phải mặc cho người chà đạp.

May mà khi đó Tiêu Dịch tiếp nhận quân vụ Nam Cương, thủ tiêu doanh quân kỹ là lượt này, để những tội phụ này đến trong đất cùng trồng trọt lúa nước, cấy giống, giúp đỡ nấu cơm trong quân doanh với tướng sĩ.

Ngày đông khô và áo bông chống lạnh cho các binh sĩ ra tiền tuyến, mặc dù là việc tay chân nhưng thật sự là việc tôn nghiêm hơn nhiều so với “Việc tay chân” trên giường kia.

Nhưng cũng có người coi thường quân lệnh của Tiêu Dịch, lén lút cho rằng các nàng tiếp tục làm quân kỹ tùy ý cười, bởi vì tỷ muội Mộc thị trẻ tuổi xinh đẹp chính là bị một Phó tướng quân theo dõi.

Lúc ấy, Tiêu Dịch vừa vặn đi ngang qua định tuần tra gia cố tường thành hẻo lánh chút, thấy loại chuyện này xảy ra, mặt mũi âm u lạnh lẽo giờ đao lên kiếm liền chém xuống đầu phó tướng kia, coi như là xuống □□ ngay tại chỗ.

Lúc ấy chọc một tốp tướng lĩnh Nam Cương đang rèn luyện cùng quân Tiêu gia bất mãn, cùng nhau tới quân doanh chinh phạt Tiêu Dịch tùy ý chém giết tướng lĩnh mắc tội hình.

Bởi vì doanh quân kỹ ở Đại Lương là được ngầm thừa nhận hợp pháp, thủ tiêu coi như xong lại còn giết người, nhưng Tiêu tướng quân sớm có chuẩn bị bày Hồng Môn Yến.

Tuy nói cuối cùng là lấy đao kiếm ép những tướng lĩnh này cúi đầu, nhưng một câu nói lúc đó lại hỏi mỗi người bọn họ ngậm miệng không trả lời được —— nếu lúc ấy Tiêu Dịch ta cứu là vợ con của các người, các vị Tướng quân còn sẽ xách theo kiếm lên xông vào lều trại của bốn soái?

Thẩm Họa rốt cuộc biết vì sao Tiêu Dịch có thể được lòng dân chúng ở đất Nam Cương, Tiêu tướng quân nghiêm chỉnh như vậy, có thể không phải là Đại Anh Hùng mà những người này kính ngưỡng, nhưng mà, vì sao mình lén lút nhìn thấy Tiêu tướng quân lại là tay ăn chơi cợt nhả người?

“Mộc Quý, nếu như em thật lòng coi ta là tiểu thư, hãy nghe ta một lần, ta tự có chừng mực, một lát em chỉ làm giúp ta một việc tự nhiên có thể.”

Khỏe miệng Thẩm Họa khẽ nhếch, mi mắt sáng ngời, bên là cũng kể vào bên tai Mộc Quý tí mĩ nói nhỏ, Mộc Quý vừa nghe, khẽ tròn to hai mắt, ngay sau đó chính là hả hê cười cười.

Thăm nghĩ biểu tiểu thư chúng ta nhìn rất nhàn tĩnh, ngược lại..... Không thể khinh thường nha, làm bộ khẽ nhún người thỏa mãn lên tiếng, “Biểu tiểu thư lợi hại, Mộc Quý nhất định cần tuân tiểu thư phân phó.”

“Chuyện tốt gì, nhìn ngay cả nha hoàn bên cạnh muội muội cũng vui rạo rức.” Hoàng thị đột nhiên lên tiếng, thút tha đi tới ở dưới sự vây quanh của nha hoàn ma ma.

Phu nhân Thế tử khó tránh khỏi phô trương phải lớn hơn một chút, nghĩ đến mới vừa rồi Mộc Quý và Mộc Cẩn còn định cũng bày ra phô trương lớn một chút, Thẩm Họa lại trở nên thần thức đau đầu, bày dáng vẻ chủ tử mới quát lớn đám người to lớn sau lưng trở về Kỳ Lân cư.

Tới gặp tỷ muội Tiêu gia như thế, Thẩm Họa cảm thấy vẫn là biết điều chút tốt hơn, cho nên ngay cả hôm nay mặc xiêm áo cũng cực kỳ thanh nhã, chỉ là bộ váy áo ngắn lưa mông hoa lan thanh lịch, ước chừng là sau này họ có thể không lui tới thân mật với mình là tốt nhất, chỉ cần làm được quân tử chi giao nhạt như nước.

Thẩm Họa đối mặt Hoàng thị như gió xuân tự nhiên không thể mở miệng đã nói ra chân tướng, “Họa vừa nghĩ tới ngày sau có thể cười đùa chung đụng với các tỷ muội, dĩ nhiên là trong lòng vui mừng căng thẳng, ngược lại mới vừa rồi mất dáng vẻ ở trước mặt biểu tẩu.”

“Muội muội là con gái một, kích động như vậy cũng là có thể thông cảm được.”

Thẩm Họa gương mặt nhìn, sau lưng Hoàng thị còn dẫn theo ba vị tiểu thư ăn quả vặt, ăn đến đầy miệng đầy mảnh vụn nát giống hệt Dục Ca Nhi, đều là bé gái đầu nụ hoa cùng một màu, nghĩ là mấy người còn nhỏ bèn hện cùng đi, cũng dễ trông nom các nàng.

Ngay sau đó theo tới là một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi, thân cao gầy, ngược lại tương tự với vóc người Thẩm Họa, Hoàng thị cười nói: “Cũng là đúng dịp, đều tụ tập ở nơi này, ta trước tiên giới thiệu cho Họa muội muội, đây là đại biểu tỷ của muội, Tĩnh Dư.”

Tiêu Tĩnh Dư nghe tiếng gật đầu nhẹ với Thẩm Họa.

Thẩm Họa từng nghe Tiêu Tĩnh Dư, là sau khi Mộc Cẩn nhận được lời mời của Hoàng thị, hỏi thăm bữa tiệc là ý gì? Đi mấy người? Tuy là Mộc Cẩn không hỏi, nha hoàn tới truyền lời cũng phải dựa theo phân phó của phu nhân Thế tử nói rất rõ ràng. Mộc Cẩn sợ Thẩm Họa có chút không nhớ được người, bèn sớm nói trước một chút từng người tám vị tiểu thư Tiêu gia với Thẩm Họa.

Tiêu Tĩnh Dư là trưởng nữ của Trần thị và Tiêu Cảnh Chu, vô cùng được Tiêu hầu gia thương yêu, so với con gái thứ hai cùng Trần thị sinh ra, quả thật Tiêu Cảnh Chu yêu trưởng nữ hơn một chút.

Mà Trần thị lại ngược lại với Tiêu hầu gia, quan hệ với Tiêu Tĩnh Dư cũng không quá thân mật.

Chỉ vì vị tiểu thư con vợ cả này “Tiếng xấu bên ngoài”, rất khác người, vị Tiêu đại tiểu thư này quả thật cực kỳ khác biệt với những tiểu thư thế gia trong khuê phòng kia, yêu thích đi khắp sông núi Đại Hà, thường thường nữ giả nam trang ra vào Hầu phủ, cũng không tính là bí mật gì.

Điểm này thật sự khiến Trần thị có chút không thể tưởng tượng nổi, không ngờ bản thân tuân thủ nghiêm ngặt Nữ Tắc, làm sao lại sinh ra loại nữ nhi gia đề người ta chê cười này.

Có lần nàng chính là len lén thu dọn bao gói, biến mất suốt cả một năm mới trở về.

Ngược lại mỗi tháng có gửi thư báo bình an, trong thư mới biết đại nữ nhi đi theo thương đội đến Tây Vực du lịch, Trần thị là vừa bực vừa hận, đối ngoại chỉ nói là thân thể đại nữ nhi yếu đuối bị bệnh, cho nên Tiêu Tĩnh Dư biến mất trong một năm. Lòng của Trần thị cũng sắp nắm bẻ, quyết định nữ nhi vừa trở lại sẽ phải định ra một mối hôn sự cho nàng, có lẽ có nhà chồng rồi, sinh con sẽ có thể kiềm hãm tính tình.

Hôm nay, Tiêu Tĩnh Dư tuổi mới mười tám, còn chưa thành hôn, bình thường tiểu thư thế gia mười lăm tuổi cập kê, chính là sẽ đính hôn thành hôn, lại

kéo lâu chút nữa, cũng chính là mười sáu thành hôn.

Nhưng Tiêu Tinh Dư năm nay mười tám, coi như là đại cô nương hiếm thấy trong kinh, ai nhắc tới Tiêu đại tiểu thư, không âm thầm hâm mộ xuống cột sống của Trần thị.

Nói là con cháu tướng môn quả nhiên gia giáo siêu phàm, dạy dỗ nữ nhi gia đều thật sự là khác biệt với nhà khác, còn có Trần thị vốn là thứ xuất, cực kỳ nhạy cảm điểm này, sợ nhất nghe được các quý phu nhân kia lén lút thảo luận vấn đề gia giáo của bà.

Nếu là gia thế bình thường kéo dài tới hiện tại đoán chừng sẽ không có người dám tới cửa cầu hôn, nhưng thân phận Tiêu Tinh Dư khác biệt, trưởng nữ Hầu phủ, phụ thân là Thị Lang Hộ Bộ, ca ca là Thiếu Tướng quân chương quan quyền hạn trong kinh, hiện tại Trần gia cũng là như mặt trời ban trưa, chính là vừa ra cửa tướng quốc, ai không muốn leo lên mối hôn sự này, cầu hôn vẫn nối liền không dứt, bên trong càng không thiếu vài tránh niên tài tuần tốt đẹp.

Nhưng Tiêu Tinh Dư làm chủ quen rồi, đều không nhìn trúng, chọn tới chọn lui chọn cn thứ hai nhà Bùi thái phó, nghe nói là ma bệnh không còn sống lâu nữa, thân thể vô cùng yếu đuối, còn là một Thiên Tàn (trời sinh khiếm khuyết), ngược lại sinh ra đáng đáp tuần lã.

Tiêu Cảnh Chu và Tiêu lão phu nhân kêu đến khuyên mấy lần, cảm thấy tiểu cô nương là bị bẻ ngoài mê hoặc.

Nàng còn nhỏ không biết cuộc sống sau khi cưới này không chỉ dựa vào tướng mạo nam tử duy trì, cũng là cùi gạo dầu muối, gia đình giàu có dĩ nhiên là không cần phải để ý đến những thứ này, nhưng phu thê ân ái trên giường ắt không thể thiếu, làm sao Thiên Tàn này có thể chữa khỏi? Đó là cả đời ở góa đây!

Ngay cả Trần thị cũng vô hèn nói thẳng không đồng ý, dù sao cũng là một miếng thịt trên thân thể rớt xuống, không thân nữa cũng là con gái thai đầu, khi còn bé cũng từng thương từng yêu, chỉ là dần dần lớn lên, Tiêu Tinh Dư càng xa lánh với mẫu thân.

Có lúc Trần thị là muốn chỉ sinh con gái thứ hai đúng là hải lòng hơn nhiều, từng đưa từng đưa đều là kiếp trước đến đời nợ thì phải. Chỉ có lúc này, Trần thị mới rõ ràng cảm nhận được kia quả nhiên là một miếng thịt trên người bà rớt xuống nhí, trái nghiệt nên trả một phần cũng trốn không thoát.

Cũng may tháng sáu Tiêu Tinh Dư sẽ phải thành hôn, mấy ngày nay Trần thị rất bận rộn, hết lòng đặt mua đồ cưới cho con gái.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhóm Ba Người

Mấy người theo tầu tầu Hoàng thị cùng nhau tiến vào thủy tạ, bởi vì chỗ thanh nhả này vốn cũng không lớn, chỉ sợ cũng vì chen vào bên trong hơi người nhất thời quá mạnh, vẫn đục hương thơm sen đỏ thoang thoang quanh quần trong thủy tạ, bèn đề tất cả nha hoàn theo bên mình hầu hạ các tiểu thư chờ ở ngoài thủy tạ như nhau, bên trong tự có hai, ba người sắp xếp tốt chạy châm trà, chỉ chốc lát sau, mấy vị tiểu thư khác cũng lục tục chạy tới, rồi rít ngòi xuống.

Hôm nay, nhân vật chính của nhả yến nhỏ này là Thẩm Họa, Hoàng thị bèn sắp xếp nàng ngồi ở bên cạnh mình tiện làm hết tình nghĩa biểu tầu, thỉnh thoảng cúi đầu rí tai với nàng đơn giản nói thứ bậc xếp và khuê danh của một vài tỷ muội. Thẩm Họa theo giới thiệu cận kề của Mộc Căn cũng có thể đại khái đoán được một chút, nhưng ánh mắt vẫn theo lời của Hoàng thị lướt qua bọn họ từng người một.

Như vậy mới bắt đầu thuận nước đẩy thuyền quan sát tỉ mỉ vị đại biểu tỷ sắc thái truyền kỳ này, trên mặt nàng ấy canh sông nước nhạt, không có trang sức, kiểu tóc cũng cực kỳ già dặn, chỉ đơn giản vấn búi tóc lên ngay cả một trâm cài tóc xinh đẹp cũng không thấy, tro troi đeo hoa tai thủy tinh trên vành tai, so với những tỷ muội Tiêu gia ngồi ở trước mặt này, nhất là Mặc Lan, Tiêu Tam, Tiêu Bát cô nương tướng mạo phát triển tôn lên không tính là đẹp, nhưng trông mắt đen trắng rõ ràng trong nháy mắt lại thấp sáng lên ngũ quan thanh tú của nàng ấy, cực kỳ sáng ngời, tự có một loại ý vị hào hiệp tự nhiên.

Đội chín tỷ muội chỉnh trang quỳ ngồi, quy củ nghiêm chỉnh, Hoàng thị bèn ra hiệu nha hoàn dâng rượu sa kê, trái cây điểm tâm, trong đĩa hình bướm bướm tinh xảo đựng Kim cao cuốn, bánh đậu đỏ, bánh hạt sen, oản đậu vàng (bánh đậu xanh).

Hoàng thị giờ tay chỉ Thẩm Họa đang muốn giới thiệu cho bọn tỷ muội đang ngồi, có người dáng vẻ lười biếng chậm rãi quạt quạt tròn mỹ nhân mở miệng "Ồi, điểm tâm này hẳn là bốn bánh trái chuyên cung cấp của Tô Ngọc Đường, hình như mỗi ngày chỉ bán hơn năm mươi phần đây, nếu không còn đủ ra bạc nhiều hơn nữa cũng không mua được, tầu tầu bán lĩnh thông thiên nhĩ, lại lập tức lấy mười bản, nghe nói bánh trái đều đặt trước đến đầu mùa xuân sang năm rồi! Hôm nay, bọn muội muội cũng không biết nhờ tình của người nào mới có thể ăn được đây!"

Nàng nói chuyện giọng điệu lười biếng, lại phe phẩy quạt hương bồ che nửa khuôn mặt, nói cũng không nghe ra là ý gì? Ít nhất hiện tại Thẩm Họa cũng không muốn để ý tới những thứ này, trên mặt chỉ duy trì vẻ điềm tĩnh, nhìn ba con mèo thềm ăn đồi diện, khẽ lộ ra nụ cười, trong lúc lơ đãng ba con mèo thềm ăn đồi diện Thẩm Họa mỉm cười, rục rịch lại, đều lộ chút ít ngây thơ của cô gái nhỏ.

Ba cái nọ hoa ngồi ở cạnh một bên khác của Hoàng thị, là thật sự nghe không hiểu các vị tỷ muội mỹ nhân đang thảo luận cái gì, chỉ nghe đậu thơm, hương

sữa tùy ý chui vào mũi, đều là tròng lớn mắt nhìn chăm chăm bánh trái trước mặt, nước miếng một cái lại một cái rơi chín tầng mây. Tuổi tuy nhỏ cũng được Hầu phủ mời ma ma hành lễ nuôi dạy một chút, tuy là rục rịch, tay nhỏ đặt ở dưới bàn đã sớm không kiềm chế được, nhưng ai lại cũng chẳng muốn làm pháo đầu tiên, ma ma nói ra tay trước chính là phải đánh thười mười lần, lại nói làm cho các tỷ tỷ nói chuyện cười là mèo tham ăn thì càng không dễ nghe rồi. Chính là đôi mắt ti hí linh động liếc xéo lẫn nhau, chỉ ngóng trông A tỷ nào tốt bụng nhanh chóng bắt đầu cầm nha! Lúc này vừa nhìn thì thấy tỷ tỷ mỹ nhân đối diện cười về phía mình, người tỷ tỷ này thật là đẹp mắt.

Bên này cười ngây thơ, bên kia Hoàng thị cũng mỉm cười như xuân, lại nâng cánh tay lên muốn khoi tới Thẩm Họa, nhưng mỹ nhân quạt tròn kia lại ngay nhiên nghi ngờ một tiếng, "Bánh trái không dễ còn chưa tính, đĩa sứ đựng bánh trái này chính là đĩa ngọc bích sản phẩm của Thanh Châu, cánh bốn góc vừa vặn có thể dễ bánh ngọt, bởi vì hình dáng may mắn, màu sắc thanh thủy, chuyên là ngự dụng của nữ quyền hoàng gia, hẳn là của hồi môn của trong phủ Quốc Công cho tâu tâu nhĩ, quả nhiên là khéo léo tuyệt vời. Tâu tâu bày nhĩ yếm thật đúng là vô cùng bạo tay nha. Chẳng lẽ hôm nay là đặc biệt làm tiệc cảm tạ thầy cho nữ phu tử chúng ta. Ô, sao lại không thấy phu tử người đâu?"

Vị tay cầm quạt tròn này chính là đích nhị nữ Tiêu Tĩnh Mẫn trong phủ, đứng hàng lão tam, mặt trái xoan, một đôi mắt rất đẹp quyen rũ ản tình, vui buồn lẫn lộn, quả thực là mỹ nhân bại hoại. Thiếu nữ vừa nói chuyện đã bỏ đi quạt tròn, khoe miệng nhếch cười, mặt mày lại cố ý xẹt qua chỗ Thẩm Họa, hơi ngừng lại, đáy mắt là tràn đầy khinh thường, bày tỏ là liếc mắt cũng làm người ta biết là tiểu thư Tiêu Tam cố ý cho Thẩm Họa thấy khó chịu.

Trong nháy mắt, tỷ muội khác đã hiểu rõ ý trong đó, Tiêu Tĩnh Mẫn luôn luôn thân mật với Mặc Lan ngồi chỗ bên cạnh, ngược lại học phu nhân Quốc Công không hợp với trường tỷ, chỉ đặc biệt thân thiết Mặc Lan. Từ trước đến giờ, Tiêu Tĩnh Mẫn là một người coi trọng đích thứ, vẫn lấy đích thứ đè ép tỷ muội khác, quen nuông chiều rồi. Mặc Lan là con gái một của Kiều Đại tướng quân Tây Bắc, trong phủ phù hợp quan niệm chọn bạn của Tiêu Tam tiểu thư, có lẽ cũng chỉ còn dư lại Mặc Lan.

Mấy ngày trước đây, Mặc Lan lại ảm ỉ với Thẩm Họa không vui vẻ lắm, nghĩ muốn trút giận thay Mặc Lan! Tất cả mọi người thông suốt không lên tiếng, nương nhờ khí thế đích nữ sinh tồn tự nhiên cẩn thận, cho dù là có vài cái đầu không tính là tốt kia giờ phút này cũng có thể hiểu ra ý.

Ai cũng nói, hôm nay lúc tâu tâu Hoàng thị phái nha hoàn đi thông báo cũng bảo người ta nói nguyên cơ nhĩ yếm nhỏ, còn cố ý nhắc nhở những tiểu cô tũ (cô em chồng) này có thể bị chút lễ ra mắt đơn giản, vốn là gia giáo lễ nghi, còn sợ họ quên đấy! Lúc Mặc Lan mới vào phủ cũng từng mở như vậy, ngay cả cô cô thúc bá đều gọi tới ăn một bữa cơm đoàn viên thật ngon, làm cực kỳ náo nhiệt. Lúc ấy, Hoàng thị còn chưa gả vào Hầu phủ, cũng đã nghe ma ma hầu hạ bên cạnh nói.

Lại bởi vì lão phu nhân từ sổ sách riêng cho phép mình năm mươi lượng bạc, Hải ma ma còn truyền lời nói làm cho Thẩm Họa náo nhiệt chút, nàng bèn nhờ quan hệ nhà mẹ đẻ mua bánh trái của Tô Ngọc Đường, trong thùy tạ cũng không bày bàn trà nhỏ hình tròn, kia đều là thường ngày để cho bọn tỷ muội thuận tiện ngồi vây quanh một đoàn chơi bài hoa, một loại hoạt động tiêu khiển, mà là chuyên bày bàn dài gối đầu bình thường một người một bàn tiệc, phía dưới là đệm bồ may hoa văn mẫu đơn, như vậy chính là phỏng theo tiệc mời chế độ xưa, tỏ ý đoan trang quan trọng hơn nhiều so với bàn tròn nhỏ ngồi vây quanh một đoàn kia, cho nên mới có thể khiến Tiêu Tĩnh Mẫn tìm gai bởi móc.

Còn nữa, tiểu thư Thẩm gia kia một người lớn sống sờ sờ ngồi vào chỗ ở bên cạnh Hoàng thị, người thông suốt một chút là có thể nhìn ra, huống chi tiểu thư Tiêu Tam còn là người thông minh nổi trội ở học đường.

Trên mặt Hoàng thị hơi có vẻ lúng túng, đây đâu chỉ là đánh mặt của Thẩm Họa, ngay cả Hoàng thị cũng đều đánh. Tuy nàng biết rằng tính tình Tiêu Tam, mẫu thân cưng chiều, phu quân cưng chiều, cưng chiều đến không coi ai ra gì, có lúc cũng không chịu nổi, bèn giải thích: "Tĩnh Mẫn hiểu lầm, hôm nay ở đây là tiệc cảm tạ thầy gi, mà là đặc biệt đón gió vì Họa muội muội."

"A, thì ra là muội hiểu lầm, mà sao muội không thấy vị muội muội tới từ Giang Nam kia ở nơi nào? Mặc Lan, Tĩnh Nhu muội nhìn thấy không?"

Ngồi ở bên cạnh tiểu thư Tiêu Tam, cô nương mặt chữ điền khinh thường cười cợt, "Có lẽ là mắt muội muội vụng về, cũng không thấy nha?"

Mặc Lan ngược lại không nói tiếng nào, chỉ lẳng lẳng liếc mắt một cái.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong thùy tạ bế tắc lạnh xuống.

Trong lòng Thẩm Họa cười lạnh ba người, thật đúng là dễ Mặc Cần nói trúng, nhóm ba người nha! Nhưng nhìn những người khác, Tiêu Lục, Tiêu Thất, Tiêu Bát ba đứa nhỏ chỉ lo ăn, đâu có nghe hiểu tranh đấu gay gắt giữa các tỷ tỷ, trừ nhóm ba người còn dư lại tỷ muội khác cũng rụt cổ lại không dám cùng tham gia, rất nhiều việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem, bốt suy nghĩ chọc nhóm ba người thì tốt hơn.

Mà mặt chữ điền phụ họa vừa nãy là tiểu thư thứ xuất Tiêu Tứ, Tĩnh Nhu, cho dù gọi Tĩnh Nhu lại phụ lòng cái tên đẹp, tính tình lại tuyệt đối không dịu dàng, thường ngày cúi người nịnh bợ Tiêu Tam và Mặc Lan, vì hai người như thiên lôi sai đâu đánh đó, nhưng đến trong đám thứ xuất thì hận không thể hất cằm lên xoắn vặn người chết, bắt chước con của đi ngang kia.

Hoàng thị gia giáo cho phép, vẫn treo nụ cười như cũ, nhìn cẩn thận cũng có chút trở nên cứng rồi, thậm chí nàng cũng không dám nhìn mặt của Thẩm Họa, thật là rất xấu hổ. Tiệc đón gió là nàng muốn làm, người hoà giải cũng là nàng muốn làm, lần này bầu không khí bế tắc thành ra như vậy, nhưng vào lúc này phía dưới lặng lẽ đưa tới một bàn tay trắng nõn, rất có ý trấn an ở đây. Chắc là khích lệ này hóa giải chút buồn bực trong lòng. Hoàng thị đã khôi phục lại dáng vẻ, "Bên phải ta chính là Thẩm Họa muội muội, Tĩnh Mẫn, Tĩnh Nhu cố gắng nhìn một chút, là một mỹ nhân nhé?"

Nhắc tới mỹ nhân, trong hầu phủ này là Mặc Lan, Tiêu Tam, Tiêu Bát rất phát triển, đặt ở trong vòng quý nữ Kinh Thành đều là đáng kể. Tiêu Tam kiều mỹ, Mặc Lan rục rờ, Tiêu Bát đẹp diễm đam, Thẩm Họa làm cho người cảm giác cũng là vài loại lộn xộn cùng một chỗ, lúc mới gặp gỡ thì như tiểu xanh trên bờ đê không khoe khoang, nhưng tự nhiên dịu dàng, quyen rũ trời sinh, ti mỉ nhìn nữa lại cảm thấy gương mặt trắng muốt này không trang điểm Minh Châu sinh quang sáng, khiến ngọn sóng sáng sữa trong suốt sau lưng và sen đỏ không lẫn lộn cũng mất ý vị, ánh sáng lung linh giống như một bức tranh thoải mái. Vừa so sánh như vậy, trong lòng các vị tỷ muội đều có thiên vị.

Tiêu Tinh Mẫn vốn còn không nhanh không chậm vẫy quạt hương bồ, đẹp? Có thể đẹp như mình không? Nàng lại là được xưng song tuyệt trong kinh, nhưng hơi nghiêm chỉnh nâng mí mắt nhìn tới một chút. dieenddafleequysddoon Thâm Họa quỳ ngồi ở trên đệm bồ lại hấp dẫn từng đôi mắt ghen ghét, đều là đám có mắt không trông mà, không khỏi khiến nàng cũng liếc xéo một cái. Chỉ một liếc mắt nghiêm chỉnh này, Tinh Mẫn liền cắn răng trợn to mắt đẹp, lại có luồng lửa ghen tỵ không tên chui lên đầu quả tim.

Lời nói càng thêm cay nghiệt, "A, vị này chính là Thâm Họa muội muội à, muội còn tưởng rằng là nha hoàn tầu tầu dẫn tới!"

Tinh Nhu ở bên cạnh phụ họa, "Mới vừa rồi muội cũng đã đắc tội muội muội, chủ yếu là hơi thở hương dã của muội muội quá nặng, nhất thời không nhìn ra là xuất thân tiểu thư. Ha ha, xem tính tình nhanh nhẹn nhanh miệng của muội này."

Thâm Họa lập tức cười khê, "Tinh Nhu tỷ tỷ cũng đừng bắn khoả, muội muội vừa rồi cũng có đắc tội biết bao hay sao?"

Từ đầu chí cuối, Thâm Họa ngồi ở chỗ đó, đây là lần đầu tiên mở miệng, còn nói mình đắc tội, Tinh Nhu nghĩ nàng nhất định là sợ nhận tưng, có ý cúi đầu lấy lòng, đợi đến hồi rõ ràng lại sẵn giọng với nàng nữa, khiến nàng càng sượng mặt mới phải.

Tiêu Tứ thuận thế hỏi một câu, "Muội muội đã đắc tội gì ta?"

"Lúc muội muội mới gặp Tiêu Tứ tỷ tỷ, thiếu chút nữa cho là Tứ tỷ tỷ không phải người Tiêu gia đây. Chỉ thấy các tỷ muội xinh đẹp trên chỗ ngồi, hoặc là mặt trái xoan mượt mà, hoặc là trái xoan đầy mặt, sao tỷ tỷ lại là một mặt chữ điền lớn, tỷ tỷ nhất định là giống di nương nhiều hơn chút nhì!"

Tiêu Tinh Nhu xấu xí đã xưng tên ở trong tiểu thư Hầu phủ, nàng quả thật giống Lâm di nương, trời sinh hình dáng lớn hơn một vòng so với người khác, mặt cũng là mặt vuông chữ điền góc cạnh sắc sảo. Nhưng Lâm di nương dù hình dáng sinh không đẹp, nhưng mà dáng vẻ đầy đặn ngọc nhuận, nhất là công phu miệng lưỡi trên giường có thể nói nhất tuyệt. Riêng Tứ tiểu thư này chính là loại tốt nào cũng không dính, lập tức để Thâm Họa tóm chỗ đau đốn, tức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Người....." Tiêu Tứ thoáng cái bị chọc giận, đang muốn mở miệng đánh trả Thâm Họa. Người tốt xấu gì là vị tiểu thư thư hương môn đệ, sao mở miệng chính là những lời nói thô bỉ trắng trợn này, lại dám trắng trợn nói nàng xấu xí, vì vậy đánh ánh mắt sắc bén hung ác trợn lên giận dữ nhìn qua, không biết bộ dáng mình nhe răng trừng mắt càng có vẻ vô cùng xấu xí, lại còn có chút cảm giác tức cười.

Thâm Họa giống như là bị dọa sợ, lại tự kiểm điểm trước, "Tứ tỷ tỷ đừng nhìn muội muội như vậy, muội muội đến từ hương dã, nha đầu hương dã nói chuyện đều không có quy củ, nhanh nhẹn nhanh miệng, không lên được mặt bàn, tỷ tỷ đừng trách."

Tiêu Tứ thấy Thâm Họa chịu cúi đầu nhận sai lần nữa, tuy là tức giận, đầu gì cứu vãn chút mặt mũi ở giữa các tỷ muội, lập tức cố ý ra dáng hờn thù, nhiều loại người hương dã thô bỉ như người cũng không chấp nhận với người, nhưng khi nghe được chung quanh mơ hồ cười nhạo một tiếng, u mê một lát, trong nháy mắt hiểu ra ý, vừa nãy Thâm Họa cường điệu đọc rõ chữ "Nhanh nhẹn nhanh miệng", vốn là lời nàng đã nói. Trong nháy mắt trên mặt xanh đỏ xen kẽ, bởi vì nếu nói là trắng ra, câu nói mới vừa nãy kia của Tiêu Tứ hơi thở hương dã quá nặng đã nói trắng ra tự tiện cử như vậy, rốt cuộc người nào hương dã vẫn cần phải đợi so sánh, vòng tới vòng lui Thâm Họa lại cuốn nàng vào trong hố, tự mình hạ thấp mình.

Hiệu quả như vậy so với mở miệng đã trực tiếp đánh lại càng khiến người ta mừng thầm, ở nơi này từng chịu Tiêu Tinh Nhu bắt nạt cũng không phải số ít, mơ hồ đều cảm thấy hả giận, mấy ngày trước đã nghe nói vị Thâm Họa muội muội này là một cây hồng cứng rắn, ngay cả tổ mẫu cũng dám cãi lại, Mặc Lan cũng dám đẩy.....

"Không được cười....." Tiêu Tứ tức đến nổi phôi hằm hừ.

Bởi vì những người khác e ngại hai vị khác trong nhóm ba người chỉ có thể nhịn xuống nén cười, nhưng thấy ngay cả Tiêu Tam và Mặc Lan cùng một nhóm cũng che quạt tròn lên lên vui vẻ, bèn hi hi cười ra tiếng, nhất thời trong thùy tạ tổ ý có vẻ náo nhiệt.

Thường ngày, Mặc Lan và Tiêu Tam cũng quen giễu cợt nàng rồi, bày tỏ không cảm thấy có gì không ổn, nhưng Tinh Nhu lại vội vã kêu để hai vị tỷ tỷ làm chủ cho nàng, hai người không nói cười khê, cũng chưa từng coi nàng là một nhóm, là nàng tự mình ngu hết mức vòng tới trong hố người khác, một thứ xuất cũng xứng oan ức?

Hoàng thị rõ ràng không nắm được bầu không khí tiệc, chần chừ làm sao mở miệng tiếp, đều nói trường tầu khó làm! Mấy người này không phải một mình nàng có thể chịu nổi.

Cũng vào lúc này một tiếng nói lưu loát vang lên, "Tinh Nhu muội muội sau này vẫn là đọc thêm nhiều sách đi! Đừng ra ngoài cũng gây ra chuyện cười như vậy cho Hầu phủ." Ngồi bên cạnh, Tiêu Tinh Dư đột nhiên lên tiếng, trưởng tỷ nói chuyện, thứ xuất như Tinh Nhu chỉ có thể kiềm nén lòng dạ chịu đựng dạy bảo.

Tiêu Tinh Dư đột nhiên lên tiếng khiến chúng tỷ muội không tưởng tượng được, ở trong ấn tượng của các nàng, vị trưởng tỷ này vẫn là cao quý lạnh nhạt, nhưng mọi người đều không dò rõ trưởng tỷ là chưa từng thấy Thâm Họa bắt nạt tỷ muội khác của mình lại nói hay là bởi vì cảm thấy Tiêu Tứ quá mức cay nghiệt mới lên tiếng, cho nên bèn giữ tâm nhãn (*) nhìn.

(*: Ý nghĩa nông cạn của tâm nhãn chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. Về ý nghĩa thâm sâu của tâm nhãn thì phải nói ngũ nhãn (năm mắt). Theo thuyết ngũ nhãn thì ngoài con mắt thật ra, còn có bốn loại tâm nhãn nữa, với trình độ cao thấp khác nhau.)

Tiêu Tinh Dư liếc ngang quét qua, mấy tỷ muội dần lòng không cười lập tức ngừng thở.

"Còn có Tam muội cũng đừng ồn ào, hẳn là tật mắt còn chưa khỏe sao, nếu nghe mẩu thân dạy bảo bớt xem mấy thứ sách không nghiêm chỉnh ở trong chân, ngược lại đã có thể sáng ngời chút." Trong phủ này, trưởng nữ có quyền phát biểu nhất liên tục khiến trách hai vị muội muội, một vị khác còn là muội ruột thịt đồng bào.

Không khí chính là có chút vi diệu.

"Tẩu tẩu, nghe nói Họa Nhi đã sớm vào phủ, muội muội đẹp như vậy sớm nên dẫn ra cho bọn tỷ muội biết." Tiêu Tĩnh Dư lại mở miệng.

"Nàng mới tới Hầu phủ không quen khí hậu, tẩu tẩu là muốn cho muội muội nghỉ ngơi nhiều một lúc." Hoàng thị trả lời.

Tiêu Tĩnh Dư cười một tiếng, ngược lại nhìn Thẩm Họa, "Hôm nay thấy khí sắc muội muội nuôi quả thật không tệ, càng thêm xinh xắn."

Công lực lác lác theo gió của tỷ muội nhỏ rất cao, thấy thái độ trưởng nữ sáng tỏ, nhất thời cũng bắt đầu khen ngợi tiêu chí lớn lên của Thẩm Họa, trong lời nói không thiếu là ca ngợi thật. Nơi này chỉ có Thẩm Họa và Tiêu Tĩnh Dư không trang điểm, Thẩm Họa khẽ nghiêng đầu cười một tiếng cảm kích biểu tỷ giúp đỡ, hai người lại đột nhiên có chút ỷ y không tên.

Tức giận trong mắt tiểu thư Tiêu Tam chợt lóe lên, lúc ánh lửa toát ra khỏi miệng lại đột nhiên gọi lên đường cong lớn hơn, nở nụ cười giữ kín như bưng, chút miệng lưỡi được như ý này tính là gì, một lát còn có trò chơi càng vui hơn sẽ chiêu đãi vị muội muội miệng bén nhọn này đây.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lễ Ra Mắt

Hoàng thị thấy không khí hòa hoãn, bèn dẫn đầu lấy ra một hộp gấm hoa cỏ mạ vàng đưa cho Thẩm Họa, "Đây là lễ ra mắt đưa cho muội muội! Không ngại mở ra nhìn một chút có thích không?"

Những lời này nói ra tiếng lòng của những người khác, tỷ muội nào không muốn nhìn một chút thái độ chân chính của phu nhân thế tử.

Nhã yến có thể là làm theo phép, nhưng chuẩn bị hạ lễ ra mắt này có quý trọng hay không thì có thể nhìn thấy một chút, ngay cả ba con mèo thêm ăn cũng được di nương mình dặn dò qua phóng mắt sáng nhìn thật kỹ.

Nếu là cái lấp lánh mù mắt thì thân mật tỷ tỷ mới tới một chút, nếu là cái chất lượng kém thì chỉ lo ăn no bụng uống đủ rồi trở về.

Hiện tại, Hoàng thị coi như là tân nương tử, ở Hầu phủ còn chưa có uy vọng gì, nhưng các di nương cảm thấy lão phu nhân không muốn gặp, phu nhân Hầu phủ lại không dễ nịnh bợ, vị tân nương tử này cũng là thái độ ầm ập.

Sau đó tay đón nhận, hơn nhiều khi yêu cầu, Tam Phòng ăn mặc luôn luôn tưng quăn, ngày đông có thể lấy dùng chút lửa than tốt nhất hay không, thì xem tâm tư các nhà.

Thẩm Họa cung kính không bằng tuân mệnh, nói tiếng cảm ơn biểu tẩu, mở hộp ra, bên trong là một cái dây chuyền ngọc bích hoa Tịch Nhan ngọc trắng lấp lánh sáng chói ở dưới ánh mặt trời, nhìn hết sức quý trọng, trong mắt Thẩm Họa sáng lên, "Quà tặng của biểu tẩu quá quý trọng, Thẩm Họa không dám nhận."

Đừng nói Thẩm Họa cảm thấy quý trọng, những người khác cũng kinh ngạc, Hoàng thị xuống vốn liếng này được, một nữ cô nhi ăn nhờ ở đậu mà thôi, nhưng sau khi kinh ngạc lại nghĩ hình như Hoàng thị đối với ai cũng là đáng về vô cùng tốt, có lẽ thương nàng là một người đáng thương đấy.

Nhưng trong phủ này trừ con vợ cả ai không đáng thương, dù sao trong lòng cũng là ghen tỵ thêm hâm mộ hơn, có tiểu tỷ muội Tam Phòng kia chính là chưa chất nói thầm Thẩm Họa tốt số, không có mâu thuẫn với Hầu phủ, lại làm người thương.

Bên kia Tiêu Tĩnh Nhu lặng lẽ quạt gió thổi lửa bên tai với Mặc Lan, "Ta nhớ được đường tẩu đưa Mặc Lan tỷ tỷ là một cây trâm Thất Bảo Linh Lung ngọc bích thì phải, thật là không đẹp bằng dây chuyền này, ngọc bích này dường như lớn hơn với móng tay, nhìn cũng làm người ta rất vui."

Mặc Lan nhìn chằm chằm bảo thạch này ánh mắt đen tối, dường như giống bị chiếu rọi hiện ra ánh sáng âm u vậy, Tiêu Tĩnh Mẫn hừ lạnh, loại dây chuyền bảo thạch đó giống như người nào mà không có.

"Muội muội mới tới trong phủ, cần chút đồ trang sức trang điểm bề ngoài, chờ thêm chút thời gian ta lại bảo người đi làm một số đồ trang sức mới mẻ độc đáo cho muội muội. Nếu muội muội có ý không nhận, ngược lại đỡ ý tốt của tẩu tẩu."

Thẩm Họa không tiện từ chối nữa, lần nữa cảm tạ Hoàng thị, nhưng trong lòng lại phát sinh một tia than nhẹ, ngọc bích này vừa ra, nên làm sao khiếm tốn xuống.

Trưởng nữ Tiêu Tĩnh Dư cũng bị ra quà tặng, là một bộ "Quần Sơn tập" hiện nay quý nữ lưu hành phẩm đọc trong kinh, người khác đọc sách thơ Lý

Quân Sơn phần lớn là bản sao chép.

Tiêu Tinh Dư đưa lại sách vở có Lý Quân Sơn tự tay viết lưu niệm, bọn tỷ muội đều biết trong phòng vị trưởng tỷ này nhiều thứ mới lạ, nhưng đâu có hấp dẫn người như trăm ngọc trai bảo thạch, thoáng nhìn mấy lần lại mong đợi phần dưới.

Lúc này tiểu thư Tiêu Tam cười giương lên môi đỏ mọng, "Họa muội muội là người phương nam, thường ngày nên yêu thích uống trà chứ?"

Thẩm Họa nghe câu này thì trong lòng biết tới rồi, nhìn một cái lưỡi đỏ vừa mở ra khuấy động cười hỏi thăm nàng, đã cảm thấy thật giống như một con rắn da hoa lộ lưỡi ra, muốn mở ra miệng to như chậu máu cắn người, nàng vẫn bình tĩnh cười trả lời: "Là có thói quen uống trà."

"Vậy hôm nay ta chuẩn bị hạ lễ ra mắt, muội muội sẽ vô cùng thích, mấy ngày trước đây ta với trưởng tỷ đồng ý lời mời đến trong cung tụ họp nhỏ với Tương Vân công chúa, công chúa ban thưởng một hộp trà mới tiến cống, ta muốn tặng cho muội muội."

Nàng ta không nói hai lời gọi tên nha hoàn mình bảo bưng một ly trà xanh tới đây, đặt ở trước mặt Thẩm Họa, trà xanh này lượn lờ bốc lên hơi nóng quanh quẩn, "Tỷ tỷ đây là....."

"Ta muốn chơi một trò chơi với muội muội, nếu muội muội có thể đoán ra là trà gì, ta sẽ tặng cho muội muội."

Các tỷ muội cũng chợt hiểu, thì ra là tiểu thư Tiêu Tam lại bắt đầu gây khó khăn cho người ta, Hoàng thị đang muốn mở miệng giúp đỡ cho Thẩm Họa, việc này nếu không tinh thông nghệ thuật uống trà đâu dễ đoán, đoán không ra chẳng phải là khiến người ta chê cười.

Không ngờ lúc này Thẩm Họa lại lên tiếng được, ngay sau đó cười khanh khách lại nói: "Chỉ là nếu Tam tỷ tỷ muốn chơi, cũng phải công bằng chút, nếu muội đoán được, muội muội cũng có một yêu cầu."

Cái gọi là đưa tay không đánh người mặt cười, mặc dù Tiêu Tinh Mẫn hơi có vẻ thiếu kiên nhẫn, vẫn đáp lời hỏi: "Là yêu cầu gì."

"Ở quê nhà của muội muội nếu là khách phương xa tới, vừa vặn còn là mùa hoa sen nở, sẽ mời người phúc tướng tốt nhất trong nhà ngồi thuyền nhỏ đến trong sen ngắt một đài sen lớn nhất, sau khi lấy xuống tự mình cho phép khách ăn, hạt sen có tâm, cái gọi là phúc đến dụng tâm, khắp nơi là phúc."

Tiểu thư Tiêu Tam ha ha cười lạnh, "Nếu là tập tục của quê nhà muội muội, nếu muội muội đoán được thật, ta đi hái cái đó cũng không có gì không thể. Vậy thì mời muội muội thưởng thức đi! Một lát nói ra đáp án xin trưởng tỷ kết luận đúng sai."

Tiêu Tinh Mẫn đồng ý hào phóng như thế, chính là chắc chắn Thẩm Họa không đoán ra, chỉ vì đây vốn không phải nước trà gì, mà là bảo nha hoàn dùng ba đậu đậm đặc hầm nấu thành nước canh.

Lá trà lơ lửng bên trong cũng không phải là ngự trà công chúa ban thưởng, mà là lá trà bình thường mà thôi.

Chỉ uống một hộp không cần một lát nàng sẽ ôm bụng không ngừng đánh rắm thúi, không phải đùa khoe Thẩm Họa là nữ nhân tiêu chí ư, một lát xem rắm thúi này thì nữ nhân không ngừng còn tiêu chí thế nào, chỉ sợ sẽ hun đến xuất hiện xú danh (danh tiếng thúi) ở Hầu phủ.

Mặc Lan và Tinh Nhu tự nhiên cũng biết được đối với việc này, nhưng nhìn Tiêu Tứ Tiểu Thư đã hoàn toàn không giấu được vui sướng ở trên mặt, chính là vẻ mặt người nhất định phải chết, liên tục cười lạnh, lúc đầu chủ ý này còn là nàng ta ra.

Tiêu Tinh Mẫn không ngừng khen tâm tư của nàng linh lợi, khi đó Mặc Lan cũng không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, nhưng tiểu thư Tiêu Tam lại đánh nhịp kêu lên: "Tiểu nhân kia dám đẩy Mặc Lan muội, thì nên biết chút lợi hại."

Thẩm Họa hớn hờ tiếp nhận trò chơi này, các vị tỷ muội cũng cảm thấy chơi thật vui, nhất là ba cái nụ hoa tròn xoe mắt võ tay mong đợi, Tiêu Tinh Dư bên cạnh lại sa sầm con người.

Nhìn muội muội mình mới vừa rồi sáng khoái lên tiếng như vậy, thì biết bên trong nhất định có bẫy, sao nàng có thể không biết tính tình cô muội muội này của mình, loại việc hái hạt sen một người đó làm sao nàng ấy sẽ bằng lòng, nhưng đây chính là chuyện của hai người bọn họ.

Bên này, Thẩm Họa bụng chén sứt trắng lên, ở bên trong nước trà mát mẽ nổi lơ lửng mấy chiếc lá xanh, nàng từ từ suy nghĩ, lại nhíu mày sâu sắc, hiển nhiên là không nhìn ra là lá trà nào.

Tâm tình Tiêu Tam thoải mái, thông thả lại cầm lên quạt hương bồ bắt đầu quạt, đừng thấy đôi lá trà, cũng đã sai người cắt nát lá trà, không nhìn ra hình dáng giã ra, không uống một hộp cũng không được.

Quả nhiên Thẩm Họa kiểm chút xú, từ từ không thể không để sát ly trà vào bên miệng. Mặc Lan, Tinh Mẫn, Mẫn Nhu đều đặt ánh mắt ở ngoài miệng Thẩm Họa, chỉ chờ nàng uống xong, nhưng cổ tình Thẩm Họa lại giương lên lông mày mảnh, bộ dạng muốn uống không uống, lặp lại mấy lần, kiên nhẫn của tiểu thư Tiêu Tam cũng sắp bị mài hết rồi.

Tiêu Tinh Nhu thấy Tinh Mẫn mất kiên nhẫn, mang theo vẻ lầy lờn không kịp chờ đợi thúc giục: "Người vẫn là mau nói đi! Chẳng lẽ muốn lãng phí cả một ngày, cũng làm cho các vị tỷ muội ở chỗ này tiêu hao thời gian một ngày với người?"

"Tứ tỷ tỷ đừng nóng vội, trà có chút bóng miệng, rất nhanh, chờ muội ném thử."

Thẩm Họa lần nữa giơ lên ly trà, đã tiến tới khóe miệng định uống tới môi đỏ mọng, lại tay trơn trượt một cái đánh đổ xuống đất, "A, quá nóng, thật là rất xin

lỗi tâm lòng thành của tỷ tỷ."

Tiêu Tinh Mẫn thật sự mắt kiên nhẫn, cũng sắp trở mặt, nhưng mà Thảm Họa không uống nàng ta không cam lòng, kêu nha hoàn cận thân lại bảo pha một ly trà cho Thảm Họa. Thảm Họa lập tức lên tiếng ngăn cản, "Không cần, ta đã đoán ra là trà gì?"

"Muội muội cũng không thương thức đã có thể đoán ra? Đừng đoán sai." Lúc này Mặc Lan lại đột nhiên lên tiếng, "Không bằng kêu một ly nữa ném thử đi, ta nói thật sự hy vọng muội muội có thể đoán trúng. Tinh Mẫn kia nhiều đồ tốt lắm đấy, không thể để cho một mình nàng độc hưởng, chờ muội muội đoán trúng để chúng bọn tỷ muội thơm lây theo cũng có thể thương thức ngự trà của hoàng gia."

Thảm Họa cũng không linh tinh đối với "Lòng tốt" của Mặc Lan, "Mặc Lan tỷ tỷ tin muội muội, muội sẽ không đoán sai. Đây hẳn là Hồng Trà Kỳ Môn. Đúng hay không đúng?"

Tinh Mẫn ghen hòng nhìn trân trối, làm sao có thể sẽ đoán được, trừ phi trường tỷ và Thảm Họa thông đồng, nhưng trước đó hai người bọn họ lại không quen biết, lại nói trường tỷ cũng không biết hôm nay nàng muốn làm gì? Bởi vì nếu để đại tiểu thư làm chứng, Tinh Dư vỗ tay một cái, "Họa nhi muội muội quả nhiên tinh thông nghệ thuật uống trà."

Thì ra là Hồng Trà Kỳ Môn đấy, loại trà này màu sắc đen bóng, mùi thơm mát mẻ hương thơm ngào ngạt kéo dài, có vị ngọt rõ ràng, có lúc còn có thể có chứa hương hoa hồng. Hái một mầm 2,3 lá răng hình răng cưa làm nguyên liệu, trải qua khô héo, xe vò, lên men, làm cho mầm tiến tới sao lửa nhỏ tới khô. Trước kia, nữ phu từ đã có nói đến ở một bài thưởng trà của học đường.

Nghe nói loại trà này cực tốt đối với thân thể nữ nhi gia, mỹ dung dưỡng nhan, bởi vì là chuyên cung cấp hoàng gia, trên chợ đen cũng sắp giá vàng rồi, cái gọi là uống một hộp chính là uống một hộp vàng, mới vừa nãy đánh đồ lý kia thật là lãng phí, có vài tỷ muội chắc lưỡi hít hà chắc chắc tiếc hận.

Tiêu Tinh Mẫn không ngờ Thảm Họa sẽ đoán đúng, gương mặt kiều mị nhìn vào một chỗ không thua gì ăn Hoàng Liên đáng, Mặc Lan và Tiêu Tinh Nhu cũng là nét mặt giống nhau như đúc, phảng phất chuyện xảy ra giống như là gặp phải quỷ vậy. Tỷ muội khác không biết nội tình đen tối trong này, thấy nhóm ba người thua, ngược lại không dám trắng trợn vỗ tay chúc mừng.

"Tam muội nhanh lấy ra lễ ra mắt đưa cho Họa muội muội đi." Tiêu Tinh Dư thúc giục Tiêu Tam.

Tiêu Tinh Mẫn rất không cam lòng trừng mắt, đây là tỷ tỷ ruột của nàng sao? Tiêu Tam khéo sãi diện, vì thể diện không thể làm gì khác hơn là chịu thua tặng lại Kỳ Môn Hồng Trà công chúa tặng cho Thảm Họa, thật ra thì trà này nàng cũng là bỏ không được, nàng cũng uống một lần mà thôi.

"Đa tạ lễ ra mắt của Tam tỷ tỷ."

Tiêu Tam nghe câu cảm tạ này mặt cũng tức toi công rồi.

Hoàng thị nhân cơ hội, không quên chuyện thứ hai thiết yến hôm nay, liền nói: "Mấy ngày trước đây ta nghe người trong phủ bàn bạc âm thầm nói Mặc Lan muội muội và Họa Nhi muội muội bởi vì một chút hiểu lầm không hợp, nhưng nhìn hôm nay Mặc Lan và Họa muội muội chung sống hòa thuận, mới vừa rồi Mặc Lan lại sợ muội muội đoán không trúng, nhìn tỷ tỷ này làm thân thiết biết bao, vào lúc này ta chính là không tin lời đồn đãi này."

Mặc Lan cười cười, khoe miệng rõ ràng có chút cứng nhắc, "Tẩu tẩu nói gì vậy, Mặc Lan sớm không oán chuyện muội muội đẩy ta kia rồi."

Thảm Họa không phản bác gì đối với việc này, đều nói lan là một trong Tứ Quân Tử, Thảm Họa cũng không muốn để ý Mặc Lan nguy quân tử này, chỉ là ngượng ngùng cười một tiếng, coi như lật trang.

Dĩ nhiên chuyện hái hạt sen, Thảm Họa cũng không tính toán lật trang, Tiêu Tam bị mắc ở phía trên không xuống đài được, kêu Mặc Lan, Tiêu Tinh Nhu cùng đi hái đài sen trong ao Phi Liên (sen đỏ), mặt trời lặn nắng chiều vẫn nóng hầm hập, ba người vừa vào thuyền nhỏ, lại cảm thấy một đợt nóng hấp khó nhịn. Ngược lại trong thuyền tay bên này, Thảm Họa hào phóng chia sẻ trà xanh, mấy người thưởng trà ngắm hoa, thật là an nhàn.

Chỉ chốc lát sau chính là có nha hoàn vội □□ chạy vào thủy tạ, mọi người nhìn lên chính là Bích Loa nha hoàn cận thân của Tiêu Tam, Bích Loa này bỏ nhào về phía trước đi vào bên hốt hoảng nói: "Không xong, ba vị tiểu thư rơi xuống nước rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Giấy Viết Thư

Nhã yến đón gió của Thảm Họa vì ba vị tiểu thư rơi xuống nước mà kết thúc.

Trở lại Kỳ Lân cư, Mộc Quý đã hào hứng bừng bừng kể chuyện hôm nay cho Mộc Cẩn, Hồng Ngọc và Trữ Nhi nghe.

Nói đến lời cuối cùng nhóm ba người nhếch nhác rơi xuống nước, thì ra mới biết là Mộc Quý dựa theo dặn dò của biểu tiểu thư len lén đi đập ra một khe hẹp nhỏ trên thuyền nhỏ.

Lại giấu mấy con □□ vào đỉnh đầu thuyền nhỏ chỗ buộc sợi dây thừng, một khi vào thuyền còi dây thừng ra, □□ có thể giã ra bốn chân, liền sẽ kinh hoàng nhảy ra về phía trước, luôn có vài con □□ lại muốn ăn thịt thiên nga sẽ đi gần gũi ba vị tiểu thư.

Mà ba vị mỹ nhân ăn sung mặc sướng này nơi nào thấy □□ gì đó, vừa xấu xí vừa dính như keo, còn toàn thân mọc bọc mủ, ba người sợ hãi lập tức mặt mày biến sắc, oa oa la hoảng giậm chân.

Lúc này càng dậm chân thuyền sẽ càng chênh vênh, lại thêm với có nước ào vào, cuối cùng ngay cả gã sai vặt chèo thuyền cũng bị lất lư vào trong nước, chớ nói chi là các vị tiểu thư không biết bơi, toàn bộ là uống no mới được người kéo lên bờ.

Ba nha hoàn nghe đến đó cực kỳ hả giận cười ha ha, chỉ có Hồng Ngọc sau khi cười xong thì lại lo lắng âu sầu hầu hạ cô nương mình.

Vừa rút đi cây trâm trên đầu Thảm Họa, vừa tiếng buồn bã liên tục, sao Thảm Họa có thể không biết đây cũng là điềm báo Hồng Ngọc sắp khóc nhè, thuận tay kéo tay áo của nàng hỏi: "Em lại làm sao? Trong lòng phiền chuyện gì?"

Hồng Ngọc nhìn cô nương mình cười nói tự nhiên trước mắt, đôi mắt chính là ửng hồng chưa xốt, "Ôi, hôm nay chúng ta không được người chào đón ở Hầu phủ, làm sao cuộc sống này có thể sống? Lúc này, cô nương cũng không biết thu lại tính tình ở nhà yến nhỏ, đặc tội Tam tiểu thư của phu nhân Hầu phủ, ngộ nhờ....."

Ngộ nhờ sau này bà ấy gây khó dễ cho cô nương khắp nơi thật là làm sao bây giờ?

Thảm Họa cười cười cắt đứt lời nói của Hồng Ngọc, "Ngược lại không cần lo lắng, Mộc Quý làm chuyện này cẩn thận, thuyền nhỏ này vốn là để rất lâu không dùng, sẽ không có người phát hiện đâu mỗi, lại nói ngày mai ta sẽ đi thăm ba vị tỷ tỷ một chút, cố ý lấy lòng nhân nhượng họ, được không?"

Vừa nãy Hồng Ngọc lo lắng sao Thảm Họa có thể chưa từng suy nghĩ, lúc nàng mới tới Hầu phủ đã từng muốn rục cở lại, làm một cô nương thô lỗ không rõ ràng làm cho người ta nhìn.

Chỉ cần ghi nhớ làm việc khiêm tốn khắp nơi, nhưng kế hoạch thường là biến hóa khó lường, tình thế phát triển liên tục, Mặc Lan bị đẩy, Dục Ca trúng độc, chủ tớ họ bị đẩy tới trên đầu sóng ngọn gió, sao cho phép nàng tiếp tục khiêm tốn?

Nếu một mạch tới đã bắt đầu kiêu căng, cũng không cần thu lại ánh sáng sắc sảo nữa, nếu lại tiếp tục ngược lại khiến người ta cảm thấy làm bộ.

Thông thường nhớ kỹ người không phạm ta, ta không phạm người, gặp chuyện nhún nhường ba phần là tốt.

Cho nên nói nhà yến nhỏ hôm nay, Thảm Họa ước chừng cũng chưa có dùng ra toàn lực khiến ba người xấu mặt, nhất là nếu muốn khiến Tiêu Tam sượng mặt thì nàng có thể làm khó dễ tại chỗ, khéo léo dùng ba đậu nấu nước trà để ba người uống xong lại vạch trần ý định đen tối của bọn họ.

Có điều nàng cũng cảm giác sâu sắc người đang ở Hầu phủ, không muốn trở mặt như thế, chỉ phải miệng bén nhọn chút, cho nên cũng không có hành động thực tế chân chính gì. Chính như tâm tư của Thảm Họa đại khái có thể lật bài thì sẽ lật bài, những thứ này đều là người và chuyện không quan trọng, nàng định sẽ không ở lại Hầu phủ thêm.

Hồng Ngọc vẫn nhủ lại lòng mảy mảy đầu một cái, tiếp tục khuyên, "Cô nương, sau này lối thoát sẽ dựa cả vào Hầu phủ rồi, nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm mới phải, đáng tiếc Hồng Ngọc là một người ăn nói vụng về tâm tư dằn, không giúp được cô nương ngại."

Nói xong những lời này nàng cũng đã không kiềm lại được nước mắt.

Thảm Họa không muốn thấy Hồng Ngọc roi nước mắt nữa, nhiều sẽ hại mắt, giả vờ cười hi hi đùa với Hồng Ngọc, "Nói cũng phải, lối thoát của ta dựa cả vào Hầu phủ, thế lối thoát của em? Không bằng ta làm chủ cho Hồng Ngọc em xem xét binh sĩ tốt giả đi, dù sao vẫn không tiện theo ta khóc lóc sụt sùi cả đời, em cũng biết ta quen mặc nam trang, đừng để có một ngày khiến người ta thấy còn tưởng rằng ta chính là lang quân phụ lòng, chuyên hái hoa đẹp như em đây, lại không biết thương tiếc."

"Cô nương đều học những tật xấu ở bên ngoài, lại không đứng đắn rồi." Hồng Ngọc hi hi nín khóc mà cười.

Những lời này vừa vắn đề Mộc Quý bung trà vào nghe được, "Chuyện này à, vậy không bằng biểu tiểu thư van cầu Thiếu Tướng quân chúng ta, bên cạnh Tướng quân chúng ta có một Cầu tướng quân trẻ tuổi nghe nói thích nhất hoa lê đằm mưa như Hồng Ngọc tỷ tỷ vậy, cưới về chắc chắn từ đầu thương đến chân."

Hồng Ngọc nghe thì lại kiềm nén đỏ mặt, "Nói..... Nói đều là lời gì, nơi nào ta cũng không đi, chính là cả đời hầu hạ cô nương chúng ta, nếu cô nương ghét bỏ Hồng Ngọc, vậy ta sẽ xuất gia cạo đầu làm ni cô, ở trong Phật đường gõ cả niệm kinh cầu phúc cho cô nương."

"Được rồi tốt lắm, hồng trần này đâu phải nói cắt là có thể cắt, em chịu rồi hồng trần, ta cũng là không muốn em đi." Thảm Họa hơi cúi liếc mắt, giương phẩy tay áo liền thay Hồng Ngọc lau lau nước mắt trên mặt, Hồng Ngọc lập tức đau lòng đầy mặt, cầm ống tay áo của cô nương chỉ nói chát vãi tốt biết bao lại dùng để lau nước mắt.

Thảm Họa nhìn Hồng Ngọc như vậy mới là bình thường nha, chợt ngó ra ngoài cửa sổ, thấy sắc trời đã tối, theo lý thuyết lúc này Tiểu Kỳ Lân chính là sẽ ồn ào tới đây ngủ chung với nàng rồi, sao hôm nay thật sự không thấy cậu tới đây, hỏi thăm mấy câu, Mộc Cẩn Mộc Quý đều nói tối nay tiểu công tử có một số việc phải bận rộn.

Thẩm Họa giật giật khoe miệng, đưa trẻ ba tuổi có thể có chuyện gì, có điều lại không hỏi nhiều, sau khi tắm bồn cao thơm trơn da, đổi bộ áo ngủ mỏng nhẹ, bảo người khác cũng lui ra ngoài đều đi nghỉ ngơi, nàng không để cho bất cứ người nào ở lại gác đêm, ban đêm khát cũng chỉ có vài bước đường rót chút nước trà.

Đến ngày hôm sau, phát hiện không biết Tiểu Kỳ Lân đã chạy tới khi nào, lại ngã chổng vó lên trời ngủ ở bên cạnh mình, trong ngực hình như còn ôm thật chặt một thứ gì đó.

Thẩm Họa sợ cậu ngủ cần da bé mềm không thoải mái, nhỏ giọng dụ dỗ rút đồ trong ngực cậu ra, phía trên kia đã thấm ướt dính nước miếng chèm nhẹp, thật may là có một tầng bao hoa văn cây liền cành che phủ. Mới vừa cầm đưa tới tay, Thẩm Họa lặng lẽ liếc mắt một cái, trực giác hẳn là một bức tranh, chẳng lẽ tiểu Kỳ Lân này cũng học phụ thân cậu cả đêm vẽ tranh chân dung bé gái gì đó ư.

Thẩm Họa nắm tay để lên môi đỏ mọng ho nhẹ một tiếng, nàng lấy tư cách là biểu cô mẫu có nghĩa vụ trông nom thật tốt một phen nhi, vì vậy trái phải nhìn ngó, đưa lưng về phía Tiểu Kỳ Lân lạnh lẽo rút trục cuộn tranh ra, từ trên cuộn xuống, quả nhiên đầu tiên là thấy một đầu tóc đen xinh đẹp, vì vậy ánh mắt bèn chuyển tới Tiểu Kỳ Lân chặc chặc hai tiếng, ngược lại đánh thức Tiểu Kỳ Lân.

"Họa cô mẫu mẫu....." Cậu xoa xoa mắt to nhấp nhem ngồi dậy.

"Dục Ca Nhi đã tỉnh rồi hả? Thế nào ngủ mơ mơ màng màng." Nói rồi nụ cười dịu dàng trong hai mắt càng nồng đậm, vừa vịn che đẩy lưng túng thoáng lóe lên rồi biến mất mới vừa rồi, nàng lấy một tấm khăn gấm từ bên cạnh cẩn thận lau nước miếng khoe miệng cho cậu, bộ dáng Tiểu Kỳ Lân đầy hương thụ, híp mắt, ngờng mặt, cười ha hả.

"Cô mẫu thấy quà tặng của Dục Ca Nhi chưa?"

"Hả? Là bức tranh này sao?" Thẩm Họa chỉ vào thứ trong tay nói.

"Ừ, ngày hôm qua tặng tổ mẫu nói muốn chuẩn bị chút quà tặng cho cô mẫu đấy, Dục Ca hỏi Hải ma ma con cần chuẩn bị không? Hải ma ma nói nếu như con cũng chuẩn bị quà tặng cô mẫu nhất định sẽ càng vui vẻ hơn, Họa cô mẫu vui vẻ không?"

Thẩm Họa đắm chiều gật đầu một cái, lần này có thể quang minh chính đại nhìn bức tranh trong tay rồi, nàng thoải mái mở rộng nhìn lên, khi mặt mũi lộ ra ở dưới tóc đen thì tay Thẩm Họa rõ ràng dừng một chút.

Nhưng Thẩm Họa lại không biểu hiện ra bộ dáng giật mình ở trước mặt Tiểu Kỳ Lân, vẫn mở rộng toàn bộ bức tranh, đợi đến khi thương thức xong rồi, Thẩm Họa liền vừa cuộn bức tranh lại cất xong vào trong túi gấm, "Dục Ca Nhi, bức tranh này từ đâu tới?"

Bức tranh tinh xảo như vậy thì đứa bé ba tuổi vẽ không ra, lại không có ký tên, cũng không giống bút tích của Tiểu tướng quân, vậy hẳn là.....

Quả nhiên Tiểu Kỳ Lân chớp mắt to nói: "Con lấy ra từ trong thư phòng nhị thúc đấy. Đó là đồ của Dục Ca Nhi và phụ thân, không phải của nhị thúc."

Thẩm Họa bóp chặt lỗ mũi của Tiểu Kỳ Lân, Tiểu Kỳ Lân lại quay lại bóp qua, giống như bóp mũi phụ thân vậy, Họa cô mẫu khác biệt với phụ thân, hình như là hương thơm.

Thẩm Họa cười một tiếng, nếu không phải là Dục Ca Nhi thật lòng muốn làm cho mình vui vẻ mới "Lấy" bức tranh này ra ngoài cho mình, Thẩm Họa thật muốn nói cho cậu biết, loại hành động này của cậu thế nhưng gọi là trộm đấy.

Vốn dù Dục Ca Nhi không lấy bức mỹ nhân đồ này ra, mấy ngày nay, Thẩm Họa cũng muốn tìm thật nhiều cơ hội đến chỗ Hoàng thị ngồi một chút, thứ nhất là muốn xem cơ hội tìm được thư phòng Tiểu Thụy kiểm tra bức tranh này có như Dục Ca nói tương tự với mình hay không, thứ hai cũng là muốn tiếp xúc nhiều thêm vài lần với Hoàng thị.

Ngày hôm qua trên đường về, một câu nói trong lúc vô tình của Mộc Quý ngược lại nhắc nhở Thẩm Họa, "Biểu tiểu thư, vị phu nhân thế tử này thoát nhìn rất thích ngài đấy, đưa quà tặng quý trọng như vậy, có điều lại làm cho các vị tiểu thư trong phủ sinh lòng oán hận đối với ngài, cố ý có chút xa lánh đấy, em đều lắng tai nghe thấy các nàng nói gì đó, chỉ là thật sự chúng ta cũng không quan tâm họ, tiểu thư có Thiếu Tướng quân chúng ta đấy."

Câu nói kế tiếp Thẩm Họa không có nghe nhiều, phía trước ngược lại Mộc Quý nói đến trong đáy lòng của Thẩm Họa, Hoàng thị hình như thương yêu quá đáng đối với nàng, đã vượt qua thương yêu mà một tẩu tẩu mới gặp mặt hai lần nên có.

Mà loại thương yêu hình như khiến Thẩm Họa cảm giác nàng ta đang lôi kéo mình, rốt cuộc lại bởi vì sao lôi kéo mình? Hay là bởi vì nàng quá nhạy cảm, tất cả việc này lại có quan hệ với mình vào phủ hay không đây? Tất cả đều còn chờ nàng mau chóng biết rõ.

"Vậy Dục Ca Nhi, con đã từng nghe trả lễ lại hay không?"

Dục Ca Nhi gật đầu một cái, "Nếu vật này là lấy ra từ trong thư phòng của Nhị thúc con, con sẽ phải bù một vật lần nữa đưa đến thư phòng của Nhị thúc con trả lễ lại, có qua có lại mới toại lòng nhau, mấy ngày nữa ta và con cùng đi đưa."

Mặc dù Dục Ca Nhi không nghe rõ ràng lắm, nhưng vẫn là nặng nề gật đầu, ngay sau đó thân thể nhỏ bé lập tức chui vào trong ngực Thẩm Họa, cọ xát làm nũng, "Dục Ca Nhi muốn nghe điệu hát dân gian."

"Tĩnh ngủ còn nghe Tiểu Khúc gì?"

"Không phải Dục Ca muốn nghe, là phụ thân muốn nghe đấy! Hôm qua phụ thân gửi thư nói buổi tối ngủ không yên, cô mẩu là tiên nữ, người lắm nhảm hát phụ thân nhất định có thể nghe được, ban đêm thì có thể ngủ say sưa rồi!"

Thư của Tiêu tướng quân?

Lúc này mới nói được thư, Trụy Nhi đã tiến vào, chỉ nói Thiếu Tướng quân ra roi thúc ngựa để người ta đưa tới giấy viết thư, đã mở ra rồi.

Tiểu Kỳ Lân còn chưa nhận thức hết chữ, thường ngày đều là Trụy Nhi đọc cho Dục Ca Nhi nghe, nhưng bên trong này cũng nhắc tới biểu tiểu thư.

Bởi vì trên giấy viết thư không đặc biệt nói rõ là giao cho ai, Trụy Nhi thăm nghĩ nếu sớm biết nội dung cũng chỉ trông nom đây cho biểu tiểu thư mới phải, lần tới sẽ để cho biểu tiểu thư đọc cho Dục Ca Nhi đi. Nghĩ như vậy, mặt của Trụy Nhi cũng ửng hồng rồi, giao lá thư cho Thẩm Họa, vội vàng bậm mặt lui ra ngoài.

Thẩm Họa nhận lấy giấy viết thư đang định mở ra, Tiểu Kỳ Lân lại bắt chước bộ dạng đại nhân đứng chấp tay, hăng hái khá cao mà nói: "Cô mẩu, cô mẩu, gần đây Dục Ca lại biết rất nhiều chữ mới, cô mẩu có muốn kiểm tra Dục Ca Nhi hay không."

Nàng đương nhiên nghe được câu nhóc kia là đặc ý muốn tự mình đọc thư nghe, chỉ chớp mũi nhỏ, "Vậy thì kiểm tra con thôi, con đọc thư cho cô mẩu."

Dục Ca Nhi nhếch miệng, lộ ra một hàng răng trắng chính tề, âm non nót lạnh lạnh lập tức vang lên.....

Ngoài phòng hầu như tất cả người đều chờ ở bên ngoài hầu hạ hai chủ tử rời giường, lại sừng sốt nghe được tiếng tiểu công tử vang dội, trung khí mười phần (dồi dào sức sống) bay vào lỗ tai mọi người, ngay sau đó chính là im bất đi yên tĩnh.....

Mọi người y hệt như ở trong mộng mới tỉnh chỉ nghe được một câu, xin Họa biểu muội nhất thiết phải đưa tới một thứ theo bên mình để an ủi nỗi khổ tương tư!

Mà thứ theo bên mình chắc là không có thứ càng có thể giải trừ tương tư tình của nam nhi hơn cái yếm, mới vừa rồi không phải Dục Ca Nhi đọc đến một chữ "Bụng" liền không còn âm thanh rồi sao.

Mọi người thăm nghĩ: ai nói cơ hội tái giá với Mặc Lan biểu tiểu thư trở nên lớn, rõ ràng là Thẩm biểu tiểu thư mà!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vạch Trần

Lá thư kia của Tiêu tướng quân, Thẩm Họa chỉ có thể dùng ba chữ không biết xấu hổ để hình dung!

Thật ra thì nói đến tiểu biểu muội cũng có chút xử oan người, nếu đọc tiếp xuống phía sau thì có ẩn tình khác, chỗ nào là cái yếm mà mọi người tự phát bỏ nã.

Nhưng bởi vì Dục Ca Nhi muốn đọc, lúc ấy Thẩm Họa lại không suy nghĩ nhiều, bèn làm người mù một lần, lần nữa nằm trên gối ở giường nhỏ nhắm mắt, cậu nhóc quả nhiên tiến bộ thần tốc, đọc đúng là từng chữ rõ ràng, chờ đến lúc lên giường cố tình đọc lên là liên quan tới ngôn ngữ mới có.

Lúc ấy, nàng bèn trượt ngồi dậy che kín miệng đóng mở cửa cậu nhóc, mím môi cười ha ha, "Dục Ca Nhi không cần đọc, ta cũng đã xem xong rồi."

Dục Ca Nhi là một con khỉ nhỏ tinh ranh, nín thở khấn Trương Hít không khí, "Họa cô mẩu sử dụng pháp thuật rồi hả?"

Một lòng nhận định Thẩm Họa là tiên nữ, hai ngày trước, Dục Ca Nhi từng van xin bảo Thẩm Họa biến một con ngựa nhỏ còn sống ra ngoài cho cậu cười một chút, cậu cũng muốn bắt chước phụ thân làm đại tướng quân lên ngựa oai phong lẫm liệt một lần.

Thẩm Họa nói nàng không biến ra được, Dục Ca nói không tin, cuối cùng vẫn là Thẩm Họa đầu hàng, bịa chuyện lừa gạt trẻ em, tiên nữ ở nhân gian thì không thể dễ dàng sử dụng pháp thuật, nếu bị phát hiện sẽ bị người thần bí mang đi, biến mất không thấy bóng dáng. Lúc này, Tiểu Kỳ Lân mới không nỡ coi như thôi, ôm Thẩm Họa nói không muốn cô mẩu rời khỏi cậu và phụ thân.

Cho nên nói Tiểu Kỳ Lân hỏi lên như vậy, còn sắc mặt trắng bệch kéo ống tay áo của nàng, mở một đôi mắt to vô tội ngập nước nhưng kiên cường nhìn, chỉ sợ trong nháy mắt liền mất đi cô mẩu, lòng của Thẩm Họa nhất thời liền mềm nhũn rồi.

"Không có không có, trong đêm trước, cô mẩu đi tới trong mộng của phụ thân, nhìn tận mắt hấn viết thơ, cũng từng hát Tiểu Khúc cho hấn nghe rồi."

Dục Ca Nhi còn nhỏ, những thứ chuyện không đâu này còn có thể dỗ cậu, "Thật sao?"

Thẩm Họa nhéo khuôn mặt của cậu gắt đầu, thuận tiện bình tĩnh rút thư trở về để ở dưới gối, gọi nha hoàn chuẩn bị rời giường.

Bởi vì đồng ý Hồng Ngọc phải đi nhìn một chút ba vị tiểu thư rơi xuống nước, Thẩm Họa tự nhiên không dám chỉ làm dáng một chút.

Hồng Ngọc cũng không còn nhàn rỗi, tự tay sắp xếp canh thuốc ấm thân thể, Thẩm Họa nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp nhỏ, chỉ có thể âm thầm tiếc hận thay Hồng Ngọc, sợ rằng phải uống phí canh thuốc dụng tâm hầm nấu lần này. Một lát làm ra chính là sẽ mức hơn phân nửa đi, để Hải ma ma đưa cho lão phu nhân ẩm dạ dày thôi, tay nghề của Thẩm Họa cũng là bài sư từ Hồng Ngọc, đó mới thật sự là tuyệt vị nhất đẳng.

Trời chưa sáng, Hồng Ngọc liền đang bận việc, canh ấm làm xong bèn rót ở trong chén sứ, lại bọc một tầng vải bố cách nhiệt ở bên ngoài, trong vòng một canh giờ uống cũng còn có thể bông miệng tê dại lưỡi đấy. Đợi tất cả chuẩn bị đủ, nàng bèn muốn theo cô nương mình cùng đi đấy.

Thẩm Họa cũng không muốn để Hồng Ngọc nhìn thấy ba vị tỷ tỷ này là lên mặt nạt người như thế nào, đến đó không tránh được phải nghe họ chê cười, chỉ sợ đi một chuyến, Hồng Ngọc cũng sẽ tức giận ngã bệnh ở trên giường.

Vì vậy tìm Dục Ca Nhi làm bia đỡ đạn, chỉ nói hôm nay Dục Ca Nhi muốn ăn bánh xốp thịt bò và hoa quế lộ của nàng ấy làm, sau đó thì để cho nàng ấy yên tâm làm nữ đầu bếp cho tiểu công tử đi, bên cạnh nàng có Mộc Quý Mộc Cẩn chăm sóc.

Thật ra thì Thẩm Họa sắp xếp như vậy cũng là muốn để Hồng Ngọc thích ứng cuộc sống một mình, tương lai dù sao vẫn có một ngày nàng nên tìm một mối hôn sự cho Hồng Ngọc, sau này chủ tớ hai người chính là phải tách ra, chẳng bằng nước ấm luộc ếch xanh để cho nàng ấy từ từ quen thuộc mới phải.

Cô nương mình lên tiếng, làm sao Hồng Ngọc không nghe, vừa dặn dò Mộc Quý canh này rất nóng, lúc mức bảo cô nương ở cách xa một chút, tránh cho bị thương da dẻ mềm mại của cô nương.

Liên tục nhiều lần, tự mình cũng không biết dặn dò gì đó lung ta lung tung, may mà Mộc Quý là một người tính tình tốt, liên tục cười híp mắt gật đầu nói biết rồi, cuối cùng vẫn là Thẩm Họa thúc giục câu đi thôi.

Hồng Ngọc đuổi tới cửa Uyển tử chán nản hao tổn tinh thần một lúc lâu, nhìn Mộc Quý vui vẻ, lại nhìn một chút bản thân thường ngày thích khóc, nghĩ rằng không phải cô nương cảm thấy nàng không bằng nha hoàn của □□ Hầu phủ này thậm trọng làm cho người thích.

Thẩm Họa lần lượt đi từng nơi thăm ba người, Phù Dung uyển là Uyển Tử của Tiêu Tĩnh Mẫn, căn bản không có đi vào, nha hoàn đã mang tức giận ra ngoài nói thân thể tiểu thư không thoải mái còn chưa tỉnh ngủ, bảo nàng trở về đi thôi, cũng đừng không có chuyện gì tới đây làm phiền người khác thanh tịnh.

Tiêu Tĩnh Nhu tự nhiên cũng là thái độ như nhau, có điều đi nương nhà nàng ngược lại tính tình khôn khéo, khách khí lễ độ đối với Thẩm Họa, thái độ làm người rất êm dịu, còn giải thích nguyên do Tiêu Tứ không cách nào gặp khách, nói Thẩm Họa cũng thiếu chút nữa tin là thật.

Nếu không phải gương mặt tương tự thật đúng không nhìn ra Tiêu tứ là bò ra từ trong bụng Lâm di nương này, Thẩm Họa đã sớm dự đoán tới kết quả như thế, căn bản không quá nghĩ ngợi, chỉ cảm thấy Tiêu Tĩnh Nhu dù là thứ xuất, nếu như có thể học nửa phần tính tình của di nương, cũng không đến nỗi người trước người sau khiến người ta chê cười.

Mộc Quý và Hồng Ngọc tính tình khác biệt, đừng nhìn đều là thân phận làm nha hoàn, từ lần thủy tạ đó nàng đã định để tâm không lọt mắt đám ba người kia, lý lẽ an ủi biểu tiểu thư nói ai mà thêm đi uyển của các người ngồi đấy. Cuối cùng còn dư lại Mặc Lan thì ở tại Nhĩ Lan uyển cách lão phu nhân gần nhất, trước kia cũng không gọi cái tên này, sau khi Mặc Lan vào ở lão phu nhân mới bảo người đôi, lại mời hoa tượng (thợ trồng hoa) hết lòng cấy ghép tới rất nhiều hoa lan danh quý.

Bởi vì trong tên Mặc Lan có chữ "Lan", tính tình nàng cũng cực kỳ thích lan, cho nên vừa nghe đã biết là chỗ ở biểu tiểu thư Mặc Lan, bên trong uyển cũng thuận theo yêu thích của nàng có thể thấy được hoa lan khắp nơi, lộ ra lịch sự tao nhã, U Lan trầm hương, không khỏi làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Thẩm Họa báo cho nha hoàn nói đến thăm Lan biểu tiểu thư, mới biết lão phu nhân cũng ở bên trong, là Hải ma ma trực tiếp để Thẩm Họa tiến vào, Mộc Quý xách theo hộp đựng thức ăn đi ở phía sau, Hải ma ma vừa trông thấy Thẩm Họa sắc mặt hơi có vẻ lo lắng, Thẩm Họa nói: "Sao ma ma không thấy vẻ mặt vui mừng?"

"Lan biểu tiểu thư cảm lạnh, ở trong phòng lão phu nhân đầu lòng cũng không ăn bữa sáng, nghe nha hoàn nói là vì hái đài sen cho biểu tiểu thư mới rơi xuống nước, tiểu thư đi vào nhìn một chút đi, cẩn thận nói chuyện cho rõ ràng với lão phu nhân chúng ta."

Trong lòng bà chỉ sợ Lan biểu tiểu thư, chao ôi..... Có mấy lời một gia nô như bà không dám lỡ mắng bữa bãi, nhưng không đành lòng nhìn Thẩm biểu tiểu thư không hiểu rõ, nhất là sau ngày hôm đó tiểu nha hoàn vén rèm lặng lẽ đi tìm bà, khóc sụt sùi suốt một cuộc nói rõ ràng chuyện ngày ấy.

Bởi vì khi đó bị Tiêu lão phu nhân làm sợ, mới ngo ngắc hồ đồ đáp một tiếng phải, sau đó suy nghĩ một chút không dám giấu diếm, cuối cùng Hải ma ma mới biết thì ra chân tướng lại là như vậy..... Lại là Thiếu Tướng quân của chúng ta.....

Thẩm Họa đi vào, rèm bên ngoài cũng không có nha hoàn coi chừng, nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng, Thẩm Họa bèn quay đầu thì thấy Hải ma ma đang nói gì đó với nha hoàn bên cạnh Mặc Lan, trong tay nàng bung thuốc gặt đầu liên tục, ngay sau đó bèn giao thuốc cho Hải ma ma, xoay người rời đi.

Thẩm Họa biết Hải ma ma là có ý định điều nha hoàn của Mặc Lan đi, đại nha hoàn không có ở đây, lúc này nha hoàn nhị đẳng có thể đi vào phòng hầu hạ cũng không ở đây, nàng nghĩ Hải ma ma sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, có lẽ lúc nàng và Mộc Quý ở Uyển Tử bên ngoài báo cho hay sắp tới

thì Hải ma ma cũng đã điều những nha hoàn này đi, còn có lời mới vừa rồi kia của ma ma cũng thế.....

Nhất định là có ý để cho nàng biết gì đó, thời gian trong nháy mắt, đã nghe thấy bên trong Mặc Lan dường như là mới vừa tỉnh lại, hoa lê ẩm mưa tui thân khóc thút thít ở trước mặt ngoại tổ mẫu.

Tiêu lão phu nhân thở dài một tiếng, "Ồi, đứa bé này sao con không biết đau lòng thân thể mình."

"Muội muội nói Giang Nam có tập tục vì khách phương xa hái đài sen, con bèn nghĩ nếu đối tốt với muội muội, chính là việc một mối nữa cũng là phải làm. Không ngờ trên thuyền nhỏ kia có lỗ, còn có □□, ngoại tổ mẫu, lúc ấy Mặc Lan lại sợ hãi, vừa nghĩ nếu như rơi xuống nước lại không gặp được ngài thật là làm sao bây giờ."

Trong lòng Thẩm Họa cười lạnh, rõ ràng là Tiêu Tinh Mẫn cảm thấy một mình hái đài sen khó chịu trong lòng, cứng rắn kéo theo Mặc Lan và Tiêu Tinh Nhu cùng đi, vào lúc này Mặc Lan lại nói khéo léo hiển ngang lăm lăm, ngày hôm qua xem thường là ai lên lên trở mặt, chính là Kiều Mặc Lan nàng.

Ngay sau đó, mảnh mai trong phòng lại tiếp tục khóc lóc rồi rít nói: "Ồi, nhưng họa muội muội cũng quá không biết tiếc phúc cảm ơn, con thì thôi, ngày hôm qua biểu tỷ Tinh Nhu cũng chỉ là lời nói cười giỡn, muội muội lại không theo không buông tha nói nàng là dân quê, cũng may mà biểu tỷ Tinh Nhu mặc kệ hiềm khích lúc trước, còn muốn hái đài sen cho nàng....."

Tiêu lão phu nhân khẽ hừ một tiếng, "Tinh Mẫn tính tình xấu kia nói không sai, thật sự có chút hương dã khí, bị Thẩm nha đầu huấn huấn cũng là tốt, cứ không nhớ lâu, sớm muộn gì sau khi xuất giá sẽ ăn thua thiệt." Ở Mặc Lan xem ra bà ngoại rõ ràng có ý thiên vị giúp Thẩm Họa, thứ nữ không được, bèn muốn lấy trường nữ Tinh Mẫn đến nói chuyện.....

Thẩm Họa cũng không muốn cho nàng thêm cơ hội nói bậy nói bạ, sửa sang lại vẻ mặt, cất giọng nói: "Tỷ tỷ thân thể khá hơn một chút chưa? Hôm qua thấy tỷ tỷ rơi xuống nước đã muốn tới thăm Mặc Lan tỷ tỷ một chút đấy!" Nàng vén mảnh đi vào cắt đứt lời Mặc Lan.

Tiêu lão phu nhân nhìn lên hai tiểu tỷ muội nếu là tăng tiến tình cảm như vậy, lão bà tử cũng không tiện ở bên cạnh cản trở, bèn để lại thời gian cho hai nha đầu.

Lão phu nhân cũng đã từng làm cô nương, biết là có lúc va va chạm chạm giữa cô nương gia, chỉ cười cười nói nói mấy ngày thì hoà thuận rồi, đến sau khi xuất giá thỉnh thoảng nhớ tới cảm thấy khi đó thật là bụng dạ hẹp hòi, vì tranh cây trâm kiêu đáng đắt hàng, vì một câu miệng lưỡi cũng có thể tức giận lẫn nhau cả buổi sáng, sau xuất giá lại cực kỳ nhớ nhung ngày tháng khi đó.

Lão phu nhân thấy Thẩm Họa mang theo canh thuốc, cười khen tay nghề Thẩm nha đầu không tệ, hôm nay để ngoại tôn nữ cũng ném thử một chút. Mặc Lan cắn răng cười cười, đợi sau khi lão phu nhân đi, Thẩm Họa ngồi ở bên cạnh bảo Mộc Quý lấy ra chén nhỏ múc canh cho Mặc Lan.

Mặc Lan cười bụng lên, múc một muỗng nhỏ, thổi nguội sau khẽ nhấp một miếng, "Đúng như ngoại tổ mẫu nói tay nghề của muội muội quả nhiên không tệ."

Thẩm Họa cũng cười nói theo, lời nói ý tứ sâu xa: "Ta sẽ không làm sai nữa, cũng không bằng Mặc Lan tỷ tỷ há miệng, uốn ba tấc lưỡi nha, lại muốn cái gì cũng nói đen tối."

Mặc Lan nửa dựa vào thì thân thể khẽ cứng ngắc, biểu hiện khuôn mặt lại hết sức phong phú, một lát mặt vô tội, một lát mặt oan ức, nhỏ hơi nhỏ giọng nói: "Muội muội là làm sao? Nhất định là có cái gì hiểu lầm tỷ thì phải? Tỷ....."

Nàng muốn tiếp tục giải thích nhưng không nhận được che miệng ho nhẹ hai tiếng, dường như mảnh mai tới tay cũng đang yếu ớt run rẩy, chén canh thuốc kia càng thêm run run rẩy rẩy lắc lư theo, giống như sau một khắc thì sắp cầm không vững như là hất vẩy ra ngoài.

Lúc này Thẩm Họa thu lại ánh mắt, khóe miệng ẩn giấu ra một tia cười khê, bèn nhìn tay mềm mại như bông kia quả nhiên không chịu nổi gánh nặng buông đi, mạo hiểm canh đặc sương nóng trong phút chốc nghiêng đổ xuống, lại đúng lúc hướng về phía cánh tay trắng mịn như ngó sen của Thẩm Họa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giăng Co

Lúc tới cuối tháng năm, cô nương gia cũng đổi quần áo mùa hè phong phanh, loại độ dày này nếu thật sự gặp canh nóng, cũng sẽ bông ra vài vết sẹo phồng nước.

Dáng vẻ Mặc Lan kinh ngạc, rõ ràng khẽ trùng lớn mắt, mà trong nháy mắt đó nàng kinh ngạc không phải canh nóng sẽ bông đến người, mà là vì sao Thẩm Họa không có ý tránh né, ngược lại cặp mắt rực rỡ kia lại nhìn chăm chăm vào nàng, đáy mắt tràn đầy khinh bỉ, nàng không nhìn nhầm, là một loại khinh thường giống như đã sớm nhìn thấu mà lười phải vạch trần người.

Loại thân phận hèn mọn như nàng ta còn dám khinh bỉ nàng, có điều vừa nghĩ tới canh đặc sắp dội ở trên người của nàng ta, Mặc Lan vẫn không nhận

được lộ ra vài tia khoái cảm, đề xuống không vui mới vừa rồi, tiếp tục cau mày kêu lên.

Nhưng chỉ mấy giây này, không biết thứ gì chặn lại tầm mắt của nàng, mắt thấy canh nóng sẽ sắp dội qua, nhưng chỉ nhẹ nhàng lắc lư ra mấy giọt nước đặc vẩy xuống trên chân mỏng dưới người, mà chén sứ này lại được một cái tay vững vàng đón được, Mặc Lan còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, tiếp tục kinh hãi tròn xoe mắt, há to mồm thấy chén sứ đựng canh kia lại được ổn thỏa nhét về trong tay mình, bên tai thoáng xẹt qua ché cười nhàn nhạt, đó là tiếng Thẩm Họa ngồi ngay ngắn ở trên ghế gỗ thân hình không nhúc nhích chút nào.

"Nếu Lan biểu tiểu thư cảm không vững, nô tỳ có thể làm giúp." Mộc Quý khom lưng bụng chén sứ lạnh giọng nói với Mặc Lan, trong nháy mắt gương mặt giễu cợt thoáng nhếch lên một đường cong, cũng một loại với Thẩm Họa, chủ của nàng, có điều vẻ kinh thường trong mắt Mộc Quý hoàn toàn không thêm che giấu, chỉ cảm thấy tiểu thư trước mắt bộ dáng rất không tầm thường, tâm tư thật là u ám.

Nàng từng luyện công phu với Tiểu tướng quân, cho nên khi Mộc Quý đón được chén sứ lần nữa đưa đến trong tay biểu tiểu thư Mặc Lan, đồng thời thuận theo tiến lên nắm tay tiểu thư âm u, dựa theo huyết đầu hung hăng ra sức, khiến nàng ta vừa không nói lỏng ra, lại đau đỏ mồm hời.

Mặc Lan cắn môi sắc mặt thay đổi, hai người chủ tớ bọn họ lại dám. . . Lại dám dùng ánh mắt giống nhau nhìn nàng, tay của nàng bởi vì đau mà khẽ run, "Buông ra! Cái đồ hạ tiện cũng dám đụng ta." Nàng đau giùng giằng gào thét.

Mộc Quý đầu chịu nghe nàng ta, sức lực trên tay càng ra sức, ngay sau đó Mặc Lan không nhịn được đau hừ mấy tiếng, nàng ta dĩ nhiên cũng nhìn ra hôm nay là Thẩm Họa quyết tâm muốn tới khiêu khích nàng ta, đặc biệt không suy nghĩ một chút rốt cuộc là ai khiêu khích ai trước?

"Nghe được một tiếng quát lớn này của tỷ tỷ, muội muội đã yên tâm, xem ra thân thể tỷ tỷ không hề suy yếu giống nhìn thấy mới vừa rồi, ngược lại cũng không thiếu hơi sức đâu, nhưng lại cần gì làm ra vẻ trên tay không có sức, ngoại tử mẩu đã đi xa, đóa kiêu hoa như tỷ tỷ này là muốn diễn cho ai xem? Ta sao? Nhưng muội muội đã xem chán rồi?"

Đứng đấy, xem chán bắt đầu từ lúc Mặc Lan nói mình đẩy nàng ta, Thẩm Họa cũng không muốn có quá nhiều xuất hiện cùng một lúc với Kiều Mặc Lan nữa, nhưng vị biểu tỷ này lại dường như không muốn thấy nàng, lần nữa bôi nhọ nàng, nếu vậy nàng sẽ nói rõ ràng với nàng ta.

Thẩm Họa tiện đà lần nữa dẫn đề tài nói: "Mặc Lan tỷ tỷ luôn nói ta đẩy người, hôm nay ta sẽ thừa nhận tại đây đi, cũng không uổng công ta chịu thanh danh này lâu như vậy."

Mặc Lan câm tiếng hoàn toàn là vẻ mặt kinh ngạc rốt cuộc người chịu thừa nhận.

"Nhưng nếu là Mặc Lan tỷ tỷ đẩy ta trước, ta cũng chỉ là trả lễ lại, hôm đó chẳng lẽ tỷ tỷ không có đẩy ta sao?"

Mặc Lan run âm cười nhạo nói: "Dùng vội nói hươu nói vượn."

"Nơi này chỉ có hai người người và ta, không cần phải che che giấu giấu." Thẩm Họa vừa nghiêng thân thể, tiến tới gần Mặc Lan, trên mặt vốn cười nói tự nhiên trong nháy mắt sương lạnh băng rơi xuống, "Ta cho người biết Kiều Mặc Lan, Thẩm Họa ta không phải người chủ nặc cho người khi dễ, tuy rằng ta không bằng xuất thân của người, ở nơi Hầu phủ này cũng không có căn cơ có thể nói, nhưng ta sẽ không mãi như vậy, người cũng sẽ không mãi trời chày, nếu như người hùng hổ dọa người nữa, hôm nay người đối xử ta ra sao, ngày mai ta sẽ đáp lại người như thế."

Mấy câu nói của Thẩm Họa nặng nề rơi vào trong tai Mặc Lan, lại là không biết sao bị khí thế kia dọa một chút, hơi sững sờ, bởi vì đau mà trán rịn mồ hôi, trong lòng vừa nóng vừa giận, "Nơi này là Tiêu gia, không tới phiên người giương oai với ta."

"A, tỷ tỷ nói vậy cũng biết đây là Tiêu gia nha, vậy thì thuận tiện suy nghĩ thật kỹ, ta họ Thẩm, người họ Kiều, chúng ta là khách Tiêu phủ như nhau, ăn nhờ ở đậu, giường oai hay không giường oai không phải tỷ tỷ định đoạt."

Mặc Lan liếc xéo Thẩm Họa cười lạnh, giống như nghe được chuyện cười, "Hừ, ngoại tử mẩu thương ta nhất, cho dù ta họ Kiều, ta muốn giường oai thế nào thì giường oai thế đó. . ."

Thẩm Họa cũng không nóng giận, ngược lại ung dung nở nụ cười lần nữa, "Vậy sao, lòng người lại lớn như vậy, đều sẽ thay đổi, vậy cứ chờ xem, ngoại tử mẩu có thể yêu thích người đến khi nào?" Tuy rằng Thẩm Họa chưa từng nói xong lời phía sau, nhưng ánh mắt sắc bén kia, khóe miệng nghiêng và khí thế không tiếng động khiến Mặc Lan lập tức ý thức được nàng thật sự đã xem thường Thẩm Họa rồi.

Mà thái độ của Thẩm Họa lại cực kỳ rõ ràng, Mặc Lan thấy hai người đã làm rõ như vậy, ngay sau đó cũng không che giấu cảm xúc nữa, trợn lên giận dữ nhìn về phía Thẩm Họa. Có lẽ là bởi vì đau cần răng không lên tiếng trả lời, hô hô thờ dốt, trong lúc lơ đãng ánh mắt xẹt qua một chỗ, nàng chợt xoay mặt qua, không cam lòng là một mặt, còn có chính là trong lòng Mặc Lan đã có tính toán, đáy mắt kia không khỏi hiện ra vẻ vẩn vơ, sao lại có thể để cho hai người theo dõi.

Thẩm Họa mắt lạnh nhìn Mặc Lan, cũng không muốn dây dưa nhiều với nàng ta, Mặc Lan cũng tốt, Tiêu Tĩnh Mẫn cũng được, nàng chưa từng muốn chủ động trêu chọc người nào, chẳng qua là vì cuộc sống tốt đẹp. Loại không lên tiếng như Kiều Mặc Lan không hề là con gái của Tướng quân, coi như có chút khí phách, Thẩm Họa cũng không muốn làm quá đáng, bèn ý bảo Mộc Quý buông tay đi.

Hôm nay như vậy chỉ coi cảnh cáo Mặc Lan một tiếng, nàng đã biết nàng ta dối trá, trong lòng Thẩm Họa tự nhiên là có chừng mực. Nếu đến nước này, trước khi xuất phủ hai người nước giếng không phạm nước sông đó là tốt nhất, nếu không để yên đuổi theo nàng cần, nàng cũng biết nảy sinh ác độc.

Lúc trước trong ba năm Triệu tri huyện kia nhiều lần không thuận lợi, chính là có một phần chơi liều của Thẩm Họa ở đấy, rất có tư thế liều cá chết lưới rách với người, chuyện con thỏ nóng này cũng muốn cần người một chút cũng không giả.

Tay Mộc Quỳnh đưa mở ra, nhưng sợ nàng ta lập lại chiêu cũ vốn định bùng chén cùng rồi đi, Mặc Lan cũng không buông tay, quay đầu lại cười một tiếng thật thấp, khôi phục bộ dáng giả dối trước đó, cười vô hại, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn không xảy ra, nghiêm nhiên lại là một đôi tỷ muội tốt với Thẩm Họa, "Canh nóng này không phải là muội muội làm cho tỷ uống sao? Mới vừa rồi còn chưa nếm đủ đấy, bảo nha hoàn muội yên tâm, tỷ cũng không đến nỗi vờ ngớ ngẩn làm lại một lần."

Mặc Lan lại nói rõ ràng, Mộc Quỳnh nhìn chăm chăm nàng ta, trong lòng thầm nghĩ, bộ dạng này của nàng ta hẳn là ăn đau khổ, cho mình cái bậc thềm, lấy lòng với biểu tiểu thư đi, đúng theo như lời nàng ta không đến nỗi ngu đến mức dỗi một lần nữa, bởi vì coi như nàng ta dỗi một lần nữa, nàng cũng đã phòng bị rồi đấy, cũng bèn không cố chấp giành, cười hi hi hoàn toàn buông lỏng ra, thối lui đến sau lưng Thẩm Họa.

Ánh mắt Thẩm Họa sâu kín nhìn chén canh nóng vẫn bốc hơi như cũ kia, khóe miệng Mặc Lan cười càng cổ quái, nàng ta đột nhiên không có nguyên do nói: "Tỷ lớn hơn muội muội một tuổi, muội muội là một người đọc sách, nên nghe qua một câu nói, đạo cao một thước ma cao một trượng." Nói xong, Kiều Mặc Lan lại nâng cao cánh tay bùng chén.

Mộc Quỳnh kinh hãi vội bảo vệ ở trước người của Thẩm Họa, Thẩm Họa lại đột nhiên hiểu ra dụng ý của Mặc Lan, bèn vội vàng tiến lên, nhưng cũng không kịp ngăn cản. Mặc Lan lại đổ tất cả canh nóng này xuống trên chân mỏng dưới người mình, ánh mắt nhìn đau kia tuy rằng không giả cũng mang theo vài phần hả hê.

Tuy rằng chân mỏng sẽ dày hơn một chút so với quần áo mùa hè, nhưng bị phỏng đỏ cũng là dư dã, Mặc Lan chính là muốn trình diễn khổ nhục kế, đau một lát chỉ để ý dùng sức gào thét, kêu to tất cả người đến, đúng là muốn người ta xem một chút Thẩm Họa là làm sao dỗi phỏng nàng ta.

Nếu nói lần đầu tiên đẩy nàng ta là không cẩn thận, trước đây người khác không tin, ngoại tử mầu nửa tin nửa ngờ, nhưng bây giờ chuyện xuất hiện liên tục, chỉ cần nàng ta luôn chắc chắn là Thẩm Họa ghen tỵ quan hệ của nàng ta và đại biểu ca thân mật hơn so với nàng mà cố ý ra tay, dựa vào thương yêu của ngoại tử nẫu với nàng ta nhất định sẽ không bắt chước bỏ mặc như lần trước.

Mặc Lan chịu đựng nóng bỏng độ cong của khóe miệng cong lên lần nữa, nàng muốn cho Thẩm Họa nhìn một chút rốt cuộc Hầu phu này nàng có thể tùy ý làm bậy hay không, chính là muốn dùng sức há mồm gọi người tới, nhưng cũng chỉ phát ra một âm yếu ớt, tất cả lời nói lại kẹt ở trong cổ họng, bởi vì tay Thẩm Họa nhanh hơn nàng ta nhiều, đẩy nàng ta ở trên giường, năm ngón tay khép lại dùng sức bịt miệng nàng ta lại.

"Muội muội đã nói rồi, xem chán rồi, vì sao Lan tỷ tỷ nhất định không nghe?" Nàng cúi đầu ngắm nhìn nàng ta, ánh mắt dường như muốn ăn thịt người.

Hành động này của Mặc Lan thật sự có chút chọc giận Thẩm Họa, nàng không thể không thừa nhận vị biểu tỷ này của nàng thật sự có chút dũng khí tráng sĩ chặt tay, không trách được Mặc Lan có thể được Tiêu lão phu nhân cưng chiều như vậy, cũng là có chút bản lĩnh.

Loại kỹ xảo biểu diễn này và tâm tư đều không phải loại thiếu nữ bình thường có thể so sánh, nhưng nhìn Tiêu Tĩnh Mẫn hung hăng can quấy cũng chỉ là lục bình mặt sóng, một chút đã có thể nhìn ra là một kẻ thích đứng đầu. Nhưng Mặc Lan cũng không giống vậy, chính là rong trong sông kia, nói không chừng lúc nào sẽ cuốn lấy người, kéo người đang sống xuống sông chết chìm.

Nếu nàng ta cố ý muốn làm rong trong sông quán lấy nàng, thì nàng cũng sẽ không nương tay. . . . .

"Ừm. . . . . Ừm. . . . ." Mặc Lan bị bịt hơi không thở lên được, hôm qua nàng rơi xuống nước thật có chút cảm lạnh, lỗ mũi có chút không thông suốt biết bao. Hơn nữa, Thẩm Họa che miệng, chính là một hơi không hít lên được, ngực bí hơi khó chịu, sắc mặt ửng hồng lên không tự nhiên. Nàng không tin Thẩm Họa không nhìn ra, bộ dáng như vậy chẳng lẽ là giống như muốn ngạt chết nàng ta ư, nhưng nàng lại không tin Thẩm Họa thật sự dám tùy ý hại tánh mạng người ở Hầu phủ như thế.

Thẩm Họa giống như nhìn ra ánh mắt so tài kia, nói thật nhỏ: "Tỷ tỷ không tin?"

"Nhưng tay này của ta ngộ nhờ. . . . ."

Mặc Lan bắt đầu là không tin, thế nhưng ngộ nhờ cũng đang mọc rễ trong lòng, thêm nữa đôi tay kia bùng bít đến càng ngày càng chặt chẽ, không chút nào cho nàng cơ hội thở dốc. Bây giờ, ánh mắt Thẩm Họa lại giống như là ma quỷ, khiến nàng không khỏi bắt đầu run rẩy, cũng không biết là bịt thiếu đường khí hay là thật sự sợ, hai tay vô lực hất cánh tay Thẩm Họa ra, ừm a a cô họng sục sùi không ngừng.

"Tỷ tỷ một lát đi rồi, ta sẽ đẩy tỷ tới trong hồ ngoại viện, nói với ngoại tử mầu là tỷ tỷ muốn ra ngoài đi một chút trượt chân rơi xuống nước, ta cũng bắt chước Mặc Lan tỷ, lấy cách của người biến hoá đối với người đó."

Mặc Lan không thể tin trọn to hai mắt, giống như một cái chuông đồng vậy, trong nháy mắt Thẩm Họa nói chuyện đó, nàng thật sự cảm thấy nếu bị ngạt chết, ánh mắt của nàng ấy là đáng sợ như vậy, chết. . . . . Nàng còn chưa muốn chết. . . . . Liệu mạng lác đầu, liệu mạng giây giữa, cũng sợ hãi rơi xuống nước mất, rơi xuống theo khe hở trong tay Thẩm Họa ở trên chân, gương mặt đã nghẹn căng thành màu tím đen.

Trong mắt Mặc Lan cũng bùng lên màu máu đỏ, bên cạnh Mộc Quỳnh nhìn cũng mơ hồ có chút bờ ngõ, biểu tiểu thư lễ nào thật sự muốn. . . . .

Nhưng sau một khắc, Thẩm Họa lại đột nhiên buông lỏng tay ra, cười nhạo mấy tiếng, chợt vén lên chân của Mặc Lan, bấp dùi của nàng ta lại là một mảnh nước đọng, "Thì ra là tỷ cũng chỉ đến như thế!" Mới vừa rồi, Mặc Lan kéo ống tay áo của nàng trong hai mắt đầm lệ tràn đầy ý cầu xin tha thứ, trong loại khăn cầu thấp đến trong bụi bặm đó Thẩm Họa mơ hồ nghe được âm thanh rất nhỏ.

Mặc Lan vừa thẹn vừa cáu, miệng to thở dốc ho khan, nghĩ đến chuyện mới vừa rồi thật hận không thể chết đi mới tốt.

"Vây tỷ tỷ nghỉ ngơi thật tốt đi, muội muội sẽ không quấy rầy, về phần nước đọng dưới người của tỷ thật sự có thể nói thành không cần thận đồ nước canh." Thẩm Họa trở mặt với nàng ta nên nói đùa nói rồi, chính là không muốn ở lâu thêm một khắc với người này, cũng cảm thấy chán ghét, đứng dậy liền cất bước đi.

Mặc Lan càng tự mình tức không nhịn nổi, cảm gối mềm ném trên mặt đất, chân của Thẩm Họa mới vừa bước ra cửa, Mặc Lan liền bắt đầu a kêu lên, "Đứng lại, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao muốn đón ngươi vào phủ sao?"

Mộc Quý ở bên cạnh khuyên, "Biểu tiểu thư đừng để ý tới đồ điên này." Thẩm Họa gật đầu, Mặc Lan xấu hổ kêu gào, "Thẩm Họa, đừng tưởng rằng hiện tại có người làm chỗ dựa cho ngươi, ta cho ngươi biết ở Tiêu gia chỉ là một tượng gỗ, thể thân người khác thôi. Sau này chính là bản thù người không nhận ra nổi, ngay cả con của mình sinh cũng sẽ là của người khác, ha ha ha."

Không có thuốc nào cứu nổi, hai người cũng không muốn để ý đồ điên này nữa!

Trên đường, Mộc Quý luôn cười hi hi cũng không nhịn được mặt nghiêm túc hỏi một câu, "Biểu tiểu thư, mới vừa rồi là thật sự muốn. . . ." Ngạt chết Kiều Mặc Lan sao?

Thẩm Họa bước không chậm, cũng không để lại dấu vết hơi dừng lại, ngoảnh mặt làm ngơ đối với hỏi thăm của Mộc Quý, bởi vì hiện tại tay và đầu lưỡi của nàng cũng còn có chút mơ hồ đang run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đầu Mối

Editor: trang bubble ^^

Từ Nhã Lan uyển ra ngoài, Thẩm Họa bèn trực tiếp trở về Kỳ Lâm cư, dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của Mặc Lan, đọc sách, ngủ trưa, rất nhanh thì trời đã tối xuống, lúc tới cuối tháng, ước chừng cũng có khô nóng của đầu mùa hè, cửa sổ nhỏ bên cạnh chợt có mấy tiếng ve sầu lọt vào tai.

Thẩm Họa nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần lúc lâu, Tiểu Kỳ Lâm đã ngủ từ đầu này thẳng tới một đầu khác ở trên giường khắc hoa, lại đang say sưa lâm bả tiểu mẫu thân ôm ôm.

Nghe được âm thanh, nàng mới thở phào đứng dậy xuống giường, rón rén vén bức rèm che lên, lấy ra một hộp gấm mơ hồ hiện ra ánh sáng từ phía sau, đặt ở trên bàn trà Lê Hoa bên cạnh, mở hộp gấm ra, nàng sờ sờ Dạ Minh Châu kia, sáng chói tròn bóng, Tiêu tướng quân còn rất nhiều bảo bối tốt, chỉ một mình cái này là Thẩm Họa dùng thuận tay.

Bên trong phòng, mặc dù ánh sáng vẫn còn rất mờ tối, nhưng trên bàn trà lại sáng ngời, nàng ngồi ngay ngắn xuống, lấy ra bức tranh sáng nay Tiểu Kỳ Lâm mang ra từ gian phòng của Tiêu Thụy từ bên trong hộp gỗ đã khóa lại ở bên cạnh bàn trà.

Ở dưới dạ mình châu lại chậm chậm mở rộng, cô gái trong tranh lại một lần nữa bùng bùng trước mắt, phong thái khuyên thành tất nhiên là không cần hoài nghi, nhưng nhìn nàng kia đang nâng bướm màu tung tăng, lúm đồng tiền như hoa, một cái nhãn mày một nụ cười đều như Mẫu Đơn bung nở, xinh đẹp động lòng người, mặt mày không chỗ nào không đẹp để sinh động, thì biết người vẽ tranh nhất định là tình căn thâm chủng (rễ tình thâm sâu).

Thẩm Họa khẽ than một tiếng, hô hấp như giờ Thìn càng thêm nghẹn lại, cô gái trong cuộn này đúng như Tiểu Kỳ Lâm nói là giống y hệt với mình, nhưng Thẩm Họa lại có thể nhìn ra người kia tuyệt đối không phải là mình, trong mắt của nàng ấy là như trắng sáng núi xa, yên tĩnh mỹ lệ, giống như tiên tử không nhiễm thế tục, đầu phải tục nhân như nàng có thể so sánh, cũng chỉ là thân xác lớn lên tương tự thôi.

Nàng chỉ có thể lại một lần nữa thở dài thật sâu, chỉ than hồng nhan bạc mệnh, không trách được hai huynh đệ Tiêu Dịch và Tiêu Thụy đều si mê như vậy, mỹ nhân rất nhiều, mỹ nhân ý vị bức này cũng là nhân gian ít có.

Nhưng, hơn nửa đêm Thẩm Họa dậy cũng không phải là vì thương thức mỹ nhân, mà là có tính toán khác, lần nữa lấy ra mấy tờ giấy Tuyên Thành đã làm cho nhăn nhúm từ trong hộp, chỉ thấy phía trên đánh dấu rất nhiều thứ rậm rạp chằng chịt.

Thẩm Họa đề giấy Tuyên Thành ở phía trước nhất, trên mặt viết ba chữ Hải ma ma rất là rõ ràng, thì ra lời chú giải phía trên này là nội dung cuối cùng mà mấy ngày trước chính Hải ma ma tới Kỳ Lâm cư nói chuyện dài với Thẩm Họa, người kia cẩn thận tra xét chung quanh mới nói cho nàng biết bí mật.

Hôm đó, Hải ma ma nói phu nhân Hầu phủ Trần thị thu nhận Thẩm Họa là có mục đích khác, vị đệ đệ ruột kia của Trần thị, cũng chính là vị con thứ có hôn ước với Thẩm mẫu lúc trước kia, hiện tại thân thể mắc bệnh nặng, lại nhớ mãi không quên Thẩm mẫu, đại phu viết phương thuốc lời dẫn lại là bản thân Thẩm mẫu.

Nhưng Thẩm mẫu đã qua đời, Trần thị bèn muốn đón Thẩm Họa trở lại đóng vai bộ dạng Thẩm mẫu tháo gỡ bệnh trong lòng của thứ đệ, nhưng lần này thứ đệ của Trần thị cầu thầy dưỡng bệnh ở vùng khác, ước chừng tháng sáu mới có thể trở lại Kinh Thành.

Cho nên Hải ma ma ý là bảo trong lòng Thảm Họa sớm tính toán, chắc là Hải ma ma lo lắng Trần thị để Thảm Họa thay thế mẫu thân gả vào Trần gia làm vợ kế của con thứ này, tuổi như vậy lại cưới kiểu thế như hoa cũng không phải số ít.

Trần thị thương yêu đệ đệ ruột đó là sự thật không thể tranh cãi, mọi người đều nhìn vào mắt, vốn là Thảm Họa nghe xong ban đêm cũng đã lăn lộn khó ngủ mấy ngày, nhưng hôm nay nàng cũng không lo lắng, nàng nâng bút chấm mực Chu Sa, đánh một gạch chéo to lớn Hải ma ma trên tờ giấy Tuyên Thành kia.

Bởi vì hiện nay trong nội tâm Thảm Họa đã xác định mục đích Trần thị đón nàng trở về ắt sẽ không đơn giản như vậy!

Dù sao bà ta cũng là con dâu, muốn đón người vào phủ tiếng động lớn như vậy, bên lão phu nhân chắc chắn phải bẩm báo, vậy hầu gia cũng phải khai báo đơn giản, loại lý do Tiêu lão phu nhân một lòng đường bệnh như vậy vốn sẽ không suy nghĩ nhiều.

Hải ma ma là thiếp thân hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, biết những thứ này cũng không kỳ quái, nhưng nàng vào phủ đã hơn nửa tháng, vậy Trần thị cũng đã thấy dung mạo của nàng, cũng không tương tự với mẫu thân ruột, nhưng Trần thị lại không thấy nửa phần phiền toái, trên sinh hoạt vẫn rất săn sóc như cũ.

Nhất là hôm qua Tiêu Tĩnh Mẫn bị nàng chọc tức, với tính tình được nuông chiều này, sao có thể không đi tố cáo mẫu thân? Có lẽ là nàng quá nhạy cảm, nhưng Tiêu Tam không nói, trong phủ từ trên xuống dưới nhiều người nói chuyện như vậy, sợ là phu nhân Hầu phủ đã sớm biết. Nhưng lại không thấy Trần thị tìm nàng làm phiền chút nào, nàng cũng không tin Trần thị là bởi vì đau lòng nàng thân phận trẻ mồ côi mới từ tế như vậy.

Nhất là thái độ của Hoàng thị đối với nàng, quá mức kỳ lạ, còn có hôm nay Mặc Lan tức giận nói, tất cả những thứ này đều giống như chuỗi ngọc bị đứt, hoặc lớn hoặc nhỏ, Thảm Họa chỉ có thể tỉ mỉ khâu chuỗi lại, nàng có rất nhiều chỗ không hợp lý nghĩ không ra.

Nàng ghi chú lời hôm nay của Mặc Lan một chữ không thiếu ở trên giấy Tuyên Thành mới. Mặc Lan nhất định là biết được gì đó, ghi nhớ những đầu mối này là không muốn bỏ qua bất kỳ một chút cơ hội có thể phát ra hiện đầu mối.

Thảm Họa viết xong, lại trải tất cả đầu mối ở trên bàn trà nhỏ, nàng cẩn thận lướt qua mỗi một chỗ, ghi chú vẽ ra, lại sắp xếp tất cả mẩu chốt ở một chỗ mới, những tin tức lộn xộn này tập trung, rất nhanh lại trở nên rõ ràng, Thảm Họa nghiêm túc xem qua từng lần một.

Chẳng lẽ là muốn. . . . .

Bức tranh của Tiêu Dịch và Tiêu Thụy, thái độ của Trần thị và Hoàng thị, lời nói hung ác của Mặc Lan và lời đồn đãi trong phủ thế tử, cảnh trong mơ của Dục Ca Nhi. . . . . Giống như từng hạt châu một được khâu thành một sợi hoàn chỉnh.

Khó trách họ phải bịa ra cái cơ như vậy để đón nàng vào phủ, trang@ddlqđ@bubble editor chẳng trách Hoàng thị lại phải vui vẻ lời kéo dài tốt với nàng, âm u trong Hầu phủ này thật khiến Thảm Họa khiếp sợ.

Có điều bây giờ tất cả đều là suy đoán của nàng, cũng không có chứng cứ, nếu liệu lĩnh nói ra như thế chỉ sợ không ai sẽ tin, lại càng không có người làm chủ cho nàng, nhưng nàng xác định trong phủ này duy nhất có thể tạm thời che chở nàng chính là Đại Biểu Ca Tiêu Dịch, thế thân như nàng cũng xem như có chút giá trị.

"Phụ thân, Dục Ca Nhi rất nhớ người. . . . ." Trong bóng tối, trên giường Tiêu Kỳ Lân lại đang nỉ non, Thảm Họa bị âm thanh cậu bé làm phân tâm, bật cười một tiếng, hiện tại không chỉ có Tiêu Kỳ Lân đang mong đợi Tiêu tướng quân trở lại, Thảm Họa cũng hy vọng có thể mau chóng gặp mặt Tiêu Dịch mới tốt.

Thời gian mong đợi như vậy, cuối cùng đến đầu tháng sáu, trong Hầu phủ, tất cả đều cứ theo lẽ thường, Trần thị đã chuẩn bị xong đồ cưới thành hôn cho Tiêu Tĩnh Dư, kẻ tiếp chỉ cần chọn ra các ma ma nha hoàn cùng đích trường nữ vào Bùi phủ thì cũng không có chuyện gì lớn, vốn là nhà tân nương chuẩn bị sẽ đơn giản hơn nhà tân lang.

Trong thời gian này, lão phu nhân tra xét sổ sách hai lần, cũng không có gì, lúc Thảm Họa đi Hành Vu uyển thỉnh an cho lão phu nhân thì nghe ý Hải ma ma, lão phu nhân cảm thấy tháng sáu trong phủ bận rộn, chính là chờ sau khi Tiêu Tĩnh Dư thành hôn lại nói một chút chuyện trương mục với Trần thị. Nàng biết Tiêu lão phu nhân trải qua lần đó đã muốn bắt đầu lại lần nữa phân quyền quản lý Hầu phủ rồi.

Nói như vậy sau này chuyện Trần thị phải đối phó còn rất nhiều, phía bên nàng hình như cũng không gác lại, đều là Hoàng thị đang xử lý.

Từ sau lần tiểu nha yến đó, Hoàng thị thường mời nàng đi đến uyển ăn cơm với nàng ấy, cho tới hai lần Tiêu Tĩnh Dư tới Kỳ Lân cư đi tìm Thảm Họa, cũng không thấy người. Thảm Họa cảm thấy thất lễ nên cũng đến uyển tử của đại biểu tỳ, lại không khéo là Tiêu Tĩnh Dư cũng không ở đây, không cần nói cũng biết nhất định lại là nữ giả nam trang xuất phủ rồi. Thảm Họa thật là có chút cảm giác hâm mộ mơ hồ.

Gần đây Hoàng thị càng thương yêu với Thảm Họa giống như là bảo muội (em gái ruột) vậy, đồ đưa tới Kỳ Lân cư cũng đều là đồ thượng hạng đại bổ thân thể, tổ yến canh món ăn thì chưa bao giờ ngừng lại. Thân thể Thảm Họa lại không yếu ớt, cuối cùng toàn lừa gạt Hồng Ngọc ăn vào, vì vậy mấy ngày gần đây, Hồng Ngọc vẫn buồn bực lâm bệnh mình mập lên không ít, cũng không hề nghĩ rằng mỗi ngày ăn vào trong bụng kia lại là đồ đại bổ, không mập lên một chút thịt thì cũng thật xin lỗi tổ yến.

Về phần các vị tiểu thư Tiêu gia, hình như mấy ngày gần đây tâm tình nữ phu tử không sáng khoái lắm, đều là việc học mỗi ngày rất nặng.

Ba ngày một thi lớn, hai ngày một thi nhỏ, các vị tiểu thư cũng là người tôn sư trọng đạo, đầu dám chậm trễ lễ nghi, nếu để cho ngoại tổ mẫu và hầu gia

biết được, không thiếu được phải xử lý gia pháp, nghiêm trọng nữa thì đưa đến miếu ni cô Tây Sơn, mỗi ngày đối mặt với một đám sư thái mặt không có cảm xúc nghe thiền tụng kinh, rau xanh không ngon, chính là ba ngày sẽ muốn điên mất.

Ít ngày trước, trong lúc vô tình Hoàng thị lại nhắc tới một câu chửi qua hôn sự của Tiêu Tĩnh Dư, sẽ để Thẩm Họa cũng vào học đường đi học cùng tỷ muội. Thẩm Họa bày tỏ thật sự muốn xem một chút nữ phu tử có thể khiến các vị tiểu thư đều ngoan ngoãn nghe lời, là nhân vật lợi hại cỡ nào?

Hôm nay, Thẩm Họa lại bị Hoàng thị mời đến trong uyển cùng nhau thêu hoa, đợi đến trời chiều ửng hồng, nàng đi ra từ Huyền Phương uyển Hoàng thị ở, đi đến một chỗ yên tĩnh lại dùng sức xé rách đi một chỗ đầy vết bẩn ở góc váy, đó là lúc Thẩm Họa đang học thêu hoa với Hoàng thị mới vừa rồi, có nha hoàn đưa tới chén thuốc để Hoàng thị dùng, Thẩm Họa đang muốn đứng dậy thì nha hoàn kia đụng vào trên người của nàng mới nhuộm góc váy.

Vốn là Hoàng thị bảo nàng đổi quần áo rồi lại rời đi, Thẩm Họa nói: "Biểu tâu không cần phiền toái, hiện tại muội muội tiện thể trở về rửa mặt đổi bộ xiêm áo. Không phải Hành Vu uyển để người tới báo, hôm nay cửu cửu và hai vị biểu ca trở về phủ, buổi tối có gia yến (tiệc nhà), bây giờ muội sẽ đi sửa sang lại."

Hoàng thị gật đầu: "Vậy thì không giữ muội muội thay quần áo mới, buổi tối muội muội có lẽ ăn mặc thật đẹp một phen, nhị biểu ca muội thấy nhất định sẽ thích muội." Nàng dừng lại dường như cảm thấy lời này không ổn bèn lại cười bổ sung thêm một câu, "Muội muội tới chỗ nào cũng làm người thương đấy."

Thẩm Họa ngượng ngùng cúi đầu bèn nhắc váy cáo từ, ra khỏi uyển từ xé xuống góc váy, cẩn thận dọn dò với Mộc Quý, "Em chạy mau đi giao cho Mộc Căn, để trước khi mùi vị nó bay đi nghĩ biện pháp xuất phủ đi tìm đại phu hỏi một chút tất cả những thứ này là thuốc gì? Có công hiệu gì?"

Bây giờ Kỳ Lân cư, Mộc Căn cần bàn làm chức vụ quân sự (quản gia), xuất phủ dễ dàng hơn rất nhiều so với nha hoàn khác, Mộc Quý nhìn về mặt biểu tiểu thư nghiêm túc, cũng không hỏi nhiều, rời đi trước.

Đợi đến nắng chiều dần buông, Thẩm Họa trở về Kỳ Lân cư rửa mặt sạch sẽ, Mộc Quý đang ở bên cạnh chọn lựa kiểu đầu trâm bông tai đi gia yến hôm nay cho biểu tiểu thư, cười híp mắt giờ một cây trâm Dương Chi hoa lải ngọc trai lung linh cho Thẩm Họa nhìn, "Biểu tiểu thư, một lát mang cái này đi đi, Thiếu Tướng quân chúng em thích nhất hoa lải."

Thẩm Họa ngồi ở phía trước gương đồng khuôn mặt không biểu cảm bơi lên cao thom ở trên mặt, trong gương kia phản chiếu ra hình dáng trâm hoa lải tinh xảo, phù hợp với hương nữ nhi thanh nhã của Thẩm Họa, giống như cây trâm này thực sự sống động.

Thẩm Họa mỉm môi cười một tiếng, đẩy cây trâm ra, "Cái nào cũng không mang, em phái nha hoàn đến Hành Vu uyển nói với lão phu nhân hôm nay thân thể ta khó chịu, rất nhức đầu, chính là không quá nhiều hưng phấn của mọi người rồi."

Gia yến của Hầu phủ, nàng đi chẳng phải là dư thừa, lại nói Hoàng thị muốn nàng đi gặp Tiêu Thụy, nàng sẽ cố ý trốn tránh vị biểu ca này, ngược lại muốn xem một chút nàng ta và Trần thị làm phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Gia Yến

Hầu Gia và Thế tử sắp trở về, trong phủ từ trên xuống dưới đã sớm làm đủ chuẩn bị, Trần thị dĩ nhiên là nhớ nhưng trượng phu thật lâu không về nhà, dẫn theo con dâu Hoàng thị và cả đám vú già ở cửa nội viện đón hai người.

Nhưng hôm nay thấy mặt mày Trần thị trang điểm tỉ mỉ, mặc áo đơn hoa văn hình mây Như Ý lựa hoa nhũ vàng bạc mới chế, nửa người dưới váy hoa văn to mỏng nếp gấp mờ, đồ trang sức là một bộ trâm bạc đẹp khảm nam mã não đỏ sậm trên châu đen tròn. Tuy rằng dung mạo Trần thị không tính là thượng thừa, cũng là đoan trang, những năm này lại bởi vì Tiêu Cảnh Chu thương yêu, ngược lại không thấy nếp nhăn xuất hiện trên mặt lắm.

Từ lúc đứng ở cửa nội viện, Trần thị đã mấy lần vuốt tóc mai, nâng rồi lại đỡ đồ trang sức không hề nghiêng lệch chút nào kia, trên mặt khó nén khẩn trương và vui sướng. Nhưng dù sao bà cũng là nữ chủ nhân của Hầu phủ, bóng lưng đứng ở nơi đó ngược lại cố làm ra đáng vẻ trầm ổn trang trọng.

Sau lưng, tuy là cả đám ma ma nha hoàn không thấy biểu hiện trên mặt phu nhân, đáy lòng cũng là sáng tỏ, e ngại hai vị chủ tử không dám châu đầu ghé tai nói nhỏ, dĩ nhiên là biết tâm tình của phu nhân Hầu phủ, tuổi phu nhân gần bốn mươi, chính là độ tuổi như sói như hổ, nhớ nhưng trượng phu đã không gặp ba tháng cũng là chuyện thường tình của con người.

Trần thị đứng như vậy, sắc trời cũng đã gần nhuộm đen, chờ lâu không thấy trượng phu trở lại, trong lòng bà cũng đã nóng nảy, bèn muốn làm chút việc để phân tâm, vì vậy thì thăm hỏi con dâu Hoàng thị, "Dạo này trong phủ bận rộn, cũng quên hỏi con bên Thẩm Họa như thế nào rồi?"

Chân mày Hoàng thị nhíu lại, giống như tất cả nàng dâu của phủ trách cung kính trả lời với Trần thị: "Thuốc bổ đều tặng rồi, ăn hay không ăn con dâu cũng không biết, đã hỏi một lần, nói là thường ngày đều ăn rồi. Mẫu thân cũng biết bây giờ Kỳ Lân cư đều là người của đại thúc bá, không may mà dờ ra ý, mà con dâu tiếp xúc với Thẩm Họa này chừng mười ngày, đối xử với nàng ta cũng giống như thân muội nhi (em ruột) vậy, ngược lại không nhìn ra nàng ta có ý xa lánh với con chút nào, nếu là sau này thì nghĩ cũng dễ thuyết phục."

Trần thị hài lòng gật đầu, "Ngược lại thật ra ta không lo lắng nàng ta, lối thoát tốt như vậy nghĩ rằng nha đầu quen cuộc sống khổ cực kia cũng không phải là một kẻ ngu xuẩn, sao có đạo lý không chấp nhận, có thể vào Hầu phủ trải qua cuộc sống tiểu thư nghiêm chỉnh đó là phúc khí của nàng ta bởi vì ta tu được, tương lai ta lại sẽ tìm một hôn sự tốt môn đăng hộ đối cho nàng ta, để cho nàng ta nở mày nở mặt xuất giá."

"Mẫu thân suy nghĩ chu đáo, nếu là thuận lợi ngược lại cũng rất tốt, nhưng đại thúc bá mạnh mẽ để Thẩm Họa vào Kỳ Lân cư như thế, không biết có phải đại thúc bá cảm thấy cái gì hay không? Còn có. . . . ."

Nghĩ đến cây gai Tiêu Dịch này thì cả người Trần thị không thoải mái, Triệu thị sinh đứa con này quả thực là sự không hoàn mỹ trong đời của bà, Tiêu Dịch là giống như đúc với tướng mạo xinh đẹp của mẫu thân hẳn, nhất là mỗi lần đôi mắt lạnh lùng kia nhìn mình thì bà lại cảm thấy Triệu thị đúng là âm hồn không tan cất ngang giữa bà và Hầu Gia.

Lại nói, từ nhỏ Tiêu Dịch thêm tính tình lầm lì, sau khi lớn lên lại càng biến đổi giống như là một uy hiếp, vừa so sánh với Thụy Nhi của mình, một người trên trời một người dưới đất, lão phu nhân yêu thương trưởng tôn, Hầu Gia cũng coi trọng trưởng tử, Thụy Nhi lại thành một người đáng thương, đến cả vị trí Thế tử này cũng là con trai của Triệu thị kia nhường lại, nếu có một ngày hẳn nổi lên hứng thú lại muốn làm Thế tử, chính là ai cũng không ngăn được.

Bà hoàn toàn không đoán ra trong lòng đứa con riêng này đang suy nghĩ gì, nhưng ngôi Thế tử cũng không nói, nhưng mà lấy Thẩm Họa mà nói, cũng không biết vì sao ngày kia đột nhiên có loại yêu cầu này? Lúc ấy, bà bởi vì một chuyện tiểu Hồn Thế Ma Vương kia bị độc lộ khuyết điểm, lại là không cãi lại được nửa câu, ngày sau dù sao vẫn nghĩ cách đưa Thẩm Họa đi ra từ Kỳ Lân cư mới là ổn thỏa.

Mà do dự sau cùng của con dâu, bà cũng biết là ý gì. Tuy là bên Thẩm Họa không lo, ngược lại Thụy Nhi của bà rất cố chấp, suy nghĩ một chút nói: "Trước chuyện này có thể chậm rãi, xem một chút Thụy Nhi thấy Thẩm Họa có ý định ra sao? Hơn nữa cuối tháng Dur Nhi sẽ phải thành hôn, chuyện cần ta bận rộn còn có rất nhiều, vừa vận nhân lúc Thụy Nhi trở lại con cố gắng khuyên nhủ một chút, là liên quan Thụy Nhi có thể ngồi chắc Thế tử vị hay không, tạm thời con đừng chút tâm tư."

"Dạ, mẫu thân ngài yên tâm, con dâu cũng biết nặng nhẹ." Hoàng thị cụp mắt lên tiếng, thềm thì trong nháy mắt khoe mắt đuôi mày đều là buồn bực khổ sở không che giấu được.

Qua khoảng nửa canh giờ, rốt cuộc gã sai vặt vội vã chạy tới bẩm báo, "Phu nhân, Hầu Gia và hai vị công tử đến rồi."

Nói qua, Trần thị liền lộ rõ sắc mặt vui mừng, lại sửa sang dung mạo trang điểm lần nữa, để người làm đều cầm đèn chia ra hai bên, chiếu vị trí này sáng ngời lên, để bà cẩn thận nhìn một chút Hầu Gia và con trai, bản thân thì không tự chủ được lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, bóng đèn đang đưa theo bước chân của bà, nơi xa chợt xuất hiện ba bóng dáng.

Tiêu hầu gia ở phía trước nhất, một bộ quan phục đồ tía thêu hoa văn chim hạc thú, thân thể cao lớn nở nang, tuy là quan văn nhưng cũng khí vũ hiên ngang, trên mặt lạnh hiem thấy lộ ra một nụ cười, hai đứa con trai đi theo phía sau đều là mặc quan phục như nhau.

Tiêu Dịch là võ phục Kỳ Lân, Tiêu Thụy là văn phục chim muông xanh đậm, hai đứa con trai thừa hưởng tướng mạo tốt trong nhà, có điều đáng đáp Tiêu Dịch giống với Triệu thị, mà Tiêu Thụy thì lại giống với Hầu Gia một chút, phụ tử ba người đứng một chỗ Tiêu Thụy ngoại trừ tướng mạo không tầm thường, so với phụ huynh có vẻ gầy gò mỏng manh, thiếu chút khí khái nam nhi.

"Hầu Gia dọc đường mệt nhọc khổ cực, mau chóng thay quần áo, trong phủ đã chuẩn bị dạ tiệc, mẫu thân cũng trở lại từ biệt uyển, rất là nhớ nhưng Hầu Gia ngài và Thụy Nhi." Trần thị tiến lên, quan sát trạng thái phu tử đã lâu gấp gáp, lời nói dịu dàng săn sóc, đợi lúc liếc thấy con trai của mình, càng thêm loại ánh sáng nhu hòa từ đôi mắt, duy nhất khi xẹt qua Tiêu Dịch thì vẻ mặt phai nhạt, chẳng quan tâm.

Chỉ là Tiêu tướng quân cũng không để ý Trần thị lắm, nếu không phải là e ngại mặt mũi của phụ thân, hẳn đã rời khỏi đến Kỳ Lân cư sớm một chút, với Tiêu Biểu Muội và Dục Ca Nhi đã lâu không gặp, không biết hai người sẽ nhớ nhung mình như thế nào đây, nghĩ đi nghĩ lại thì càng muốn nhanh chóng đi tới gia yến, trên mặt trong trẻo lạnh lùng không tự chủ lộ ra một chút thiếu kiên nhẫn.

Lời của Tiêu hầu gia không nhiều lắm, đơn giản bảo hai đứa con trai cũng trở về viện của từng người đi chuẩn bị, bèn cất bước rời đi, Trần thị theo ở phía sau ra hiệu cho con dâu một ánh mắt, Hoàng thị ngoan ngoãn gật đầu theo, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng bảo Tiêu Thụy cũng dời bước tắm rửa.

Tiêu Thụy ngoảnh mặt làm ngơ, lại đi tới bên cạnh đại ca, trên mặt tuấn nhã hiện ra vẻ lúng túng bồn chồn, "Đại ca, vừa nãy có lẽ mẫu thân quá nhớ nhưng phụ thân, mới có thể có thái độ như vậy đối với đại ca, mong đại ca chớ để ý."

Tiêu Dịch nhủ mảy mai, khoe miệng chứa nụ cười nhạt, giơ tay lên dùng sức vỗ vỗ bả vai gầy yếu của đệ đệ, hất hất cằm, "Nhanh chóng theo đệ muội trở về, ta đây cũng phải trở về phủ tướng quân rồi."

Tiêu Thụy bị sức tay của đại ca nắm đau nhức một hồi, chính là miễn cưỡng nhếch ra nụ cười gật đầu, thái độ kính trọng đầy mặt, "Đại ca trở về, thì mau chóng tới Hầu phủ, hôm nay đệ với đại ca không say không về."

Tiêu tướng quân có ý sâu xa khác liếc mắt Hoàng thị một cái, "Hôm nay không thể được, nhị đệ vẫn là phải tỉnh táo chút tốt hơn!" Tiêu tướng quân nói thì nói như thế, trong lòng cũng không muốn uống say khướt đi gặp Tiêu Biểu Muội, cô nương gia nào thích gần người mang theo mùi rượu, đúng là bắt đầu tự gò bó, dù sao hôm nay chính là không uống.

Ba người long đong mệt mỏi trở lại khó được về nhà, đều là thoải mái rửa sạch thân thể, thay đổi thường phục mới chạy tới Hành Vụ uyển của lão phu nhân thỉnh an, trong thính đường tụ tập tất cả người trong nhà, ngay cả bốn kiều thiếp của Tam Phòng cũng kín đáo đứng phía sau Tam gia và Tam phu

nhân.

Một bên khác, Mặc Lan chờ mòn chờ mỏi trong đám tiểu thư, cái mông cũng không ngồi yên, vừa mới trông mong Tiêu Dịch tới đây, khi bóng dáng cao lớn, Mặc Y Bạch Ngọc, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người thì Mặc Lan thiếu chút nữa kích động đổ lỵ trà cầm trong tay xuống đất.

Khiến Tiêu Tinh Mẫn đối với điểm này trêu chọc hồi lâu trực tiếp đều gọi tiếng đại tẩu tử, dung mạo Mặc Lan vẽ trang điểm cực đẹp, hai gò má vốn là đỏ bừng, vào lúc này càng thêm lộ đỏ nhưng không che giấu được vui mừng cũng không phủ nhận ngượng ngùng cúi thấp đầu bảo Tinh Mẫn nhỏ giọng chút mới tốt. Nhắc tới cũng là kỳ quái, Trần thị không thích Trường Tử Tiêu Dịch, ngược lại ba đứa con bà sinh ra đều hết sức kính trọng vị đại ca này, chưa từng xa cách chút nào.

Trần thị đối với điểm này cũng là lòng bức bối mãi, ngay cả hai đứa con gái thân thiết nhất với mình còn từng bới vì thái độ của bà không tốt đối với đại ca mà âm ỉ khó chịu mấy ngày. Trần thị vỗ ngực đau lòng, ngược lại thật sự cảm thấy đời trước nhất định là thiếu mẫu tử Triệu thị cái gì, kiếp này con bà sinh ra mới đều xoay quanh con trai của bà ta. Thời gian lâu dài, Trần thị chính là xem như không biết, tùy theo tâm ý bọn họ thôi.

"Tôn nhi thỉnh an với tổ mẫu." Tiêu tướng quân hành lễ với Tiêu lão phu nhân ngồi trên, Tiểu Kỳ Lân trong ngực lão phu nhân nhếch miệng uốn éo người, hỏi một chút tổ mẫu có thể đi tìm phụ thân không, lão phu nhân sờ sờ tóc Dục Ca Nhi, nụ cười đã sớm nói rõ tất cả.

Coi như tăng tổ mẫu không bỏ được Tiểu Kỳ Lân, thân thể nhỏ bé kia cũng đã sớm liều mạng nhảy xuống rồi, chạy đến trước mặt phụ thân, Tiêu Dịch ôm con khi nhỏ vào trong lòng. Tiêu lão phu nhân thương nhất hai người này, dĩ nhiên là mau bảo nha hoàn dâng ghế lên cho tôn tử tâm can bảo bối của bà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiểu Kỳ Lân vúi lấy cổ phụ thân bắt đầu nói chuyện thú vị mấy ngày này, Tiêu tướng quân vừa nghe, mắt phượng híp lại, không hề che dấu chuyển sang phía Mặc Lan bên kia, dường như đang tìm gì đó. Tiêu Tinh Mẫn thấy vậy vội vàng kéo tay Mặc Lan nói: "Mặc Lan, Mặc Lan, nhanh lên một chút, đại ca đang tìm muội đây!"

Mặc Lan khẽ mím môi, gương mặt thẹn thùng càng đỏ, nhưng hôm nay nàng ngồi ước chừng một canh giờ ở trước kính trang điểm dốc lòng ăn mặc, từng cây trân ngọc trai trên đầu đều là nàng nhiều lần xem xét tuyển chọn ra, có thể nói là hoàn toàn đề tâm. Mặc Lan cũng có lòng tin đối với dung mạo của mình, cũng không muốn lỡ dịp để biểu ca thấy vẻ đẹp của nàng.

Ngẩng lên đôi mắt như nước, cũng yếu điệu nhìn qua phía Tiêu tướng quân, vóc người biểu ca cao to, anh tuấn bất phàm, chính là ở đâu cũng là Nhân Trung Long Phượng, chỉ liếc mắt một cái cũng làm người ta chói sáng không rời được đôi mắt.

Nhưng khi nàng nhìn sang thì Tiêu tướng quân lại chột thu lại ánh mắt, không biết Dục Ca Nhi nói câu gì, trên mặt biểu ca liền sa sầm xuống.

Bởi vì Tinh Mẫn ồn ào trêu chọc, tỷ muội bên cạnh đều đang nhìn vị đại ca mặt lạnh này của bọn họ, bởi vì lúc trước Tiêu Dịch soái lĩnh ở Nam Cung, trở về lại tự lập phủ đệ, cũng đã có nhiều năm không gặp, dáng dấp Mặc Lan xuất chúng bị đại ca nhìn trúng coi như là nhân chi thường tình (chuyện thường của con người), nhưng không ngờ. . . . . Thì ra là đang tưởng bở.

Mặc Lan nhất thời rất lúng túng, xoắn khăn mẫu đơn trong tay, khẽ cắn môi đỏ mọng kiểu diễm ướt át. Tiêu Tinh Mẫn nghiêng đầu cười khan ha ha hai tiếng, ai có thể biết đại ca cũng chỉ tùy tiện nhìn một chút mà thôi. Từ trước đến giờ cao ngạo lạnh lùng, Tiêu Tinh Dư ngồi ở một bên cũng không nghĩ như vậy, đại ca đâu phải là tùy tiện nhìn một chút, rõ ràng là đang nhìn người chưa từng tới đây kia.

Có người không chịu đi qua, vào lúc này, Trần thị và Hoàng thị cũng là buồn bực đành chịu, cơ hội để Tiêu Thụy thuận nước đẩy thuyền gặp Thẩm Họa như vậy là tốt biết bao, nhưng đều bị một biến số Kỳ Lân cư ngăn cách. Nếu Thẩm Họa không dọn vào Kỳ Lân cư, bị bệnh, coi như sắp chết, bà cũng phải bắt người tới đây.

Nếu mọi người đến đông đủ rồi, Trần thị liền bảo người bắt đầu gia yến, vốn đã khuya lắm rồi, gia yến này lại ăn một bữa, chính là sớm qua canh giờ nghỉ ngơi thông thường.

Tiêu tướng quân ngồi ở trong đó suy nghĩ tới lời con trai nói mới vừa rồi —— Họa cô mẫu bị bệnh rồi, không thể tới gia yến. Hắn ngay cả ăn cũng không hứng thú chút nào, tuy rằng khuya lắm rồi, có lẽ nàng cũng đã ngủ, nhưng Tiểu Biểu Muội bị bệnh, làm biểu ca dù sao cũng nên đi thăm một chút, hắn còn mang quà về cho nàng đấy

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Quà Tặng

Gia yến giải tán, Tiêu tướng quân ôm Tiểu Kỳ Lân trở về phủ tướng quân! Hiện tại dù sao Kỳ Lân cư có nữ quyến ở, lúc này thấy cũng thoải mái nghỉ ngơi, tỏ ý không nên quấy rầy nữa. Theo lý thuyết, Tiêu tướng quân chỉ có thể đến ngày mai lại thăm biểu muội, nhưng hắn thầm nhủ trong lòng, suy nghĩ, định liều mạng đổi một bộ quần áo dạ hành (đồ đi ban đêm), một lúc lâu sau trực tiếp ôm Tiểu Kỳ Lân ngủ say lách vào khuê phòng của Tiểu Biểu Muội.

Hắn ôm Dục Ca Nhi trở lại như vậy, cũng là tốn vài lần suy nghĩ, nếu không cẩn thận đánh thức biểu muội cố ý đuổi hắn rồi đi, hắn cũng có thể lấy thắng

nhóc này làm có, chỉ mở miệng nói Dục Ca Nhi ồn ào muốn trở về ngủ chung với biểu muội, nghĩ là con trai cũng hết sức vui về làm cái có.

Hắn đặt Dục Ca Nhi bọc chăn nhỏ mỏng ở trên giường êm phòng sách, bản thân thì lặng lẽ lấy ra một viên dạ minh châu khác, đi tới trước giường.

Giờ dạ minh châu, hắn khẽ dùng bàn tay ngăn cản, che lại chút ánh sáng, trên giường gỗ lê hoa vàng, tiểu nhân nghiêng người ngoảnh mặt về phía trong ngủ hình như rất sâu, nàng không nhìn thấy vẻ mặt khi ngủ của nàng.

Lại nhìn chần chừ đắp lên trên người của nàng, chất vải nhẵn nhụi dán sát, phác họa đường cong uyển chuyển bao bọc bên trong như ẩn như hiện, nhấp nhô, cổ họng Tiêu tướng quân căng thẳng, ánh mắt lóe lên không tự chủ dao động đến trên cổ thon dài mà trắng nõn kia.

Tóc đen của Tiểu Biểu Muội như là thác nước tăn ra ở bên gối, có lẽ là thời tiết quá khô nóng, trên cổ trắng bởi vì mồ hôi rịn còn dính vài sợi tóc thơm, hắn đến gần nàng thì mùi thơm trên người nàng càng nồng đậm, Tiêu Dịch thích mùi này.

Ngồi xồm người xuống, cũng không dám cách quá gần, len lén ngửi, Thảm Họa đột nhiên không yên ổn giật giật thân thể, ở trong lòng của Tiêu tướng quân cũng hơi xúc động theo, hắn còn rất khản trương, đầu từng làm kẻ gian vào khuê phòng của cô nương gia như vậy.

Sợ tiểu biểu muội hơi động vừa nãy là bởi vì dính tóc rơi mà ngủ không yên, bèn lại gần vài phần đưa tay định lấy sợi tóc của nàng lần nữa gộp lại một chút.

Nhưng vào lúc này, giai nhân vốn nên ngủ say kia lại đột nhiên nắm một thứ bén nhọn, mạnh mẽ vung tay vạch qua về phía sau lưng. Tiêu Dịch căn bản không có phòng bị, nào sẽ nghĩ tới giai nhân đột nhiên tỉnh lại còn ra tay như vậy. Tuy đã tránh né theo quán tính, nhưng vẫn bị thứ bén nhọn kia cắt đến một bên gương mặt tuần tú, dạ minh châu trượt xuống từ trong tay Tiêu Dịch, lóc cộc lăn đến gần giường, trong phòng lập tức tối đen như mực.

Lúc này, Thảm Họa đã xoay thân thể lại, trở người xê dịch đến chỗ sâu giường lớn, trong tay giờ cao "Hung khí", chính là trâm Dương Chi hoa nhài nhỏ mà hôm nay Mộc Quý muốn cài cho Thảm Họa.

"Kẻ trộm nào dám cả gan vụng trộm vào phủ tướng quân, nếu là kẻ thức thời thì mau chóng rời đi."

Trong bóng tối, Tiêu tướng quân đưa tay sờ gương mặt một lát, có sền sệt để lại ở lòng bàn tay, đã biết là thấy máu, đường đường một đại tướng quân khiến người ta hiểu lầm thành kẻ trộm len xông vào Hầu phủ, còn bị cắt làm bị thương cả mặt, thật là có chút mất hết mặt mũi, không nhận được sa sầm sắc mặt.

"Nếu ngươi không rời đi, thì ta sẽ gọi người tới. Nếu như ngươi không may gặp phải Đại Biểu Ca Tiêu Dịch của ta, nhất định là không có đường sống, chắc là ngươi đã từng nghe Tiêu tướng quân của doanh tuần phòng." Thảm Họa không thấy rõ tình hình cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ gọi người tới, nghĩ tới danh hiệu biểu ca vang dội, mới có thể dọa người một chút.

Tiêu tướng quân vốn trong lòng còn không thoải mái, nhưng trong bóng tối, Tiểu Biểu Muội mang mình ra hù dọa "Kẻ trộm" này, Tiêu Dịch lại thay đổi suy nghĩ, ít nhất chứng minh ở thời khắc nguy cơ trong lòng biểu muội vẫn sẽ nghĩ tới mình, lập tức lại cảm thấy bị cắt nhiều thêm mấy lần cũng là vô nghĩa, tỏ ý muốn trêu chọc một phen, nghe thêm mấy câu nhắc tới Tiêu đại tướng quân từ trong miệng biểu muội.

Nhưng giờ đây hắn lại thu ý định lại, bởi vì hắn có thể nghe được hô hấp của Tiểu Biểu Muội không ổn định, cả tiếng quát lớn lúc nãy cũng mang theo mấy phần khản khản run rẩy, đã nghĩ thật sự hù dọa đến nàng rồi.

Sau một hồi giằng co yên lặng, Thảm Họa lơ mơ thấy bóng dáng kia cũng không có ý muốn rời đi chút nào, chỉ sợ xảy ra biến cố, thậm chí nghĩ ra là tuần phòng Hầu phủ này cũng không an toàn, sau này vẫn là để cho Mộc Quý Mộc Cần bậc biết võ công này thay phiên gác đêm ở phòng sách đi, thừa dịp lúc này còn có thể há mồm nói chuyện, bèn muốn mau chóng làm ra chút tiếng động gọi tỷ muội Mộc thị tới.

Loại tập võ như Tiêu tướng quân quen thuộc nhất đối với hơi thở nặng nhẹ của người, tai nghe thấy Tiểu Biểu Muội hít mạnh một hơi, sẽ sắp mở miệng cầu cứu, Tiêu Dịch kịp thời nghiêng người che cái miệng nhỏ nhắn của giai nhân, "Là ta."

Trong bóng tối, Thảm Họa lại tròn to hai mắt, giọng nói quen thuộc này..... Là Tiêu Dịch!

Ngược lại không có gãy gục, tuy rằng bị che miệng, nhưng tay nàng còn có thể hành động, lấy ra một hộp gấm từ bên gối, một tay mở ra, vàng sáng của dạ minh châu tỏa ra chung quanh. Phòng có ánh sáng, Thảm Họa lại chột đời mắt với Tiêu tướng quân, quả nhiên là hắn.

Nhìn ánh mắt lạnh lạnh quen thuộc của nam nhân trước mặt, nàng rốt cuộc dần dần hô hấp vững vàng, nhưng đột nhiên nội tâm lại bắt đầu thấp thỏm không yên, mới vừa rồi nàng làm cái gì?

Là cắt làm bị thương Tiêu đại tướng quân Đại Lương giết địch vô số, tiếng tăm lừng lẫy, trên chiến trường không gì không thắng? Còn là gương mặt tuần tú đệ nhất trong kinh khiến công chúa Tương Vân mê luyến đến không phải là quân không lay.

Gương mặt tuần tú kia đích xác là bị nàng cắt làm bị thương rồi, Thảm Họa còn muốn dựa vào Tiêu đại tướng quân tị nạn ở Hầu phủ đấy. Chính là càng ngày càng cảm thấy chột dạ, nhỏ hơi nhỏ giọng bảo hắn buông tay ra, mới chậm rãi nói: "Hơn nửa đêm, biểu ca tới khuê phòng của người khác, ngược lại là muốn làm cái gì?"

"....." Tiêu Dịch khép chặt môi mỏng.

"Còn mặc quần áo dạ hành, sao có thể không khiến người ta....." Nàng vừa nói, vừa đẩy dạ minh châu trong hộp gần hai người một chút, nghĩ đến vết

thương kia, cuối cùng không nhìn được nhìn lại, dieendafnleequysddoon ngược lại hô hấp hơi chậm lại ngừng lời muốn nói. Da của Tiêu Dịch kỳ thật rất trắng rất mịn, không giống những võ tướng hàng năm đánh giặc ở bên ngoài kia, như vậy vết thương càng lộ ra rõ ràng, lại nhìn gương mặt tuấn tú nghiêm túc này của Tiêu tướng quân, nhất thời thật là không biết làm sao. Thật ra thì Tiêu Dịch có thể nói lên câu trong lòng với Tiêu Biểu Muội đã hài lòng đến cực điểm, nhưng vừa bắt đầu bị cho là kẻ trộm còn bị bắt làm bị thương cả mặt, dù sao vẫn không tiện còn cười híp mắt, ngược lại là phải có chút khí phách nam tử, về sau nếu sau khi tiêu biểu muội xuất giá hờ ra là cầm cây trâm vạch mặt, ngược lại không tốt rồi, dứt khoát liền mang bộ mặt sa sầm không lên tiếng, để cho nàng nhớ kỹ chút.

Thẩm Họa khẽ mấp máy miệng nhỏ nhắn, không đoán ra bây giờ Tiêu tướng quân là tâm tình gì, nghĩ thầm càng ân cần chút chắc là sẽ không sai, vì vậy quỳ gối ở mép giường, cuốn một góc tay áo, tiến tới thay biểu ca lau vết thương chảy máu, lại nói khuôn mặt tuấn tú đẹp như vậy, bị nàng bắt làm bị thương thật đúng là có chút đáng tiếc.

Tiêu tướng quân vẫn không lên tiếng, mặc cho tiểu nhân lắc lư trước mặt, bởi vì Thẩm Họa mới vừa khăn trương cộng thêm hiện tại vừa hoạt động, trên người ứa ra giọt mồ hôi nhỏ liền càng thêm khó đề nên mùi hương thoang thoảng. Từng đợt mùi hoa lải chui vào chóp mũi Tiêu Dịch, cánh tay dài của hắn chợt duỗi một cái, cầm lên "Hung kh" mới vừa rồi, nhìn chằm chằm, ngược lại cảm thấy không khí như vậy vừa vặn, liền lặng lẽ nhét cây trâm này trong vật áo vào trước ngực.

Thẩm Họa sợ hãi còn nhớ vừa nãy mình lỗ mãng, ngược lại tiếp tục giải thích, "Chuyện này..... Trước đó muội từng gặp hái hoa tặc ở quê nhà Giang Nam, đến đây liền có thói quen để cây trâm ở dưới gối phòng thân, không ngờ hơn nửa đêm sẽ làm bị thương biểu ca ngài."

Thẩm Họa giải thích đơn giản hàm súc, nàng có thói quen giấu cây trâm cũng không phải bởi vì thật sự gặp phải hái hoa tặc, mà là đồ càng vô si hơn hái hoa tặc kia. Chính là Triệu Tri huyện nửa đêm xông qua khuê phòng nàng kia, vì có được Thẩm Họa, Triệu Tri huyện hèn hạ đến không chỗ nào không cần, ngay cả loại chuyện lên xông vào khuê phòng cô nương gia không hợp lễ giáo này cũng làm được.

Lúc ấy, Thẩm Họa vừa vặn ở căn phòng cách vách chăm sóc Hồng Ngọc bị bệnh, không cẩn thận ngủ thiếp đi ở đó, sắp về đến cửa phòng mới thấy trong phòng có người. Lúc ấy, nàng bèn đập cửa kêu gào hàng xóm, Triệu Tri huyện sợ hãi nhếch nhác nhảy cửa sổ, nghe nói ba tháng sau đó Triệu Tri huyện thẩm tra xử lý vụ án đều là chân thật lên công đường.

Thẩm Họa hơi hốt nói xong, Tiêu Dịch cũng trầm mặc một hồi, Thẩm Họa không biết rốt cuộc Tiêu tướng quân đang suy nghĩ gì? Nhất thời cũng không biết phải nói cái gì mới phải. Trong trầm mặc, Tiêu Dịch lại đột nhiên nắm tay nhỏ bé đang lau của Thẩm Họa, tiếng nói quyết định: "Về sau sẽ không để cho muội gặp phải những kẻ càn rỡ kia."

Trong lòng Thẩm Họa oán thầm, trước mắt không phải là lúc có thể nghe hắn nói chuyện, liền biết là đồ dành không sao rồi, lập tức giục hắn mau chóng rời đi, đây dù sao cũng là khuê phòng của nàng, bất kể như thế nào Tiêu tướng quân cũng không nên xuất hiện tại nơi này, lại nói nàng bắt làm bị thương hắn cũng là hắn tự tìm không vui.

"Ta nghe Dục Ca Nhi nói muội bị bệnh, nhưng gia yến không rút người ra được! Khá hơn một chút chưa? Có từng xem đại phu?"

Thẩm Họa sững sờ, đêm khuya Tiêu tướng quân xông vào khuê phòng của nàng thì ra là vì lý do đơn giản như vậy, mơ hồ cảm thấy có chút buồn cười, loại hành vi này thật sự khá giống tác phong của Dục Ca Nhi, quả nhiên hồ phụ vô khuyến tử (hồ cha không sinh chó con)!

Thẩm Họa vẫn là muốn đuổi người đi, "Biểu ca, người cũng nhìn qua, muội đã tốt lắm, huynh nên trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải làm triều đấy."

Tiêu tướng quân là đang si mê đấy, nào có ý định đi, bèn nói: "Hưu mộc (nghỉ) ba ngày, biểu muội không cần vất vả những thứ này."

Thẩm Họa tiếp tục nói: "Nghe Mộc Quý nói Dục Ca Nhi được đón đến phủ tướng quân, huynh rời đi mấy đêm, bé vẫn thường kêu nhớ huynh, còn không đi nhìn chăm chăm chút."

"Ta biết rõ Dục Ca Nhi nhớ ta, thế biểu muội!"

Tiêu Dịch này mới vừa cho ít táo ngọt liền bắt đầu không đứng đắn, Thẩm Họa không lên tiếng, Tiêu Dịch cũng không buộc nàng trả lời, xoay người hình như muốn rời khỏi thật, Thẩm Họa ôm lấy chân móng đến trên người, thở ra một hơi, tưởng là bị chọc tức đi rồi.

Nhưng không nghĩ Tiêu tướng quân đi ra ngoài lại nửa đường trở về, trong ngực còn ôm Dục Ca Nhi, hắn đặt Dục Ca Nhi ngủ say lên giường, để ngang giữa hai người, hai người cùng nhau nhìn về Tiểu Kỳ Lân, "Dục Ca Nhi ằm ỉ muốn gặp muội, ta ôm nó trở lại ngủ với muội."

Trong lòng đã luyện câu nói mấy lần tới lui, nói ra quả nhiên không hề vấp vấp chút nào.

Thẩm Họa có chút kinh ngạc, bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn trong lòng Dục Ca Nhi phồng lên cái túi hình như có đồ, nàng hỏi "Là cái gì?".

"Quà tặng cho biểu muội!"

Tiểu Kỳ Lân ôm chặt, Thẩm Họa không lấy ra được, chỉ sợ đánh thức Dục Ca Nhi, Tiêu Dịch cũng không lo lắng, ước gì một nhà ba người đều tỉnh, đợi Tiêu tướng quân thô bạo rút ra, Tiểu Kỳ Lân cũng chỉ là ngọt ngào trở mình, kêu tiếng phụ thân và tiểu mẫu thân, bèn ôm lấy chân Thẩm Họa tiếp tục ngủ.

Nàng cầm lấy vật kia ở trong tay, trang@đlqđ@bubble editor mượn dạ mình chau nhìn kỹ hoá ra là một con hổ nhỏ làm bằng da, xúc cảm man mát lạnh lạnh rất tốt, mùa hè để ở bên người ôm một chút ngược lại là không cảm thấy khô nóng. Bởi vì là làm bằng da, đặt ở trên da thịt cũng sẽ không cảm thấy lạnh buốt, chỉ có man mát lạnh lạnh thoải mái, nhưng nhìn khối băng bên trong đã sớm hóa thành nước. Thẩm Họa ôm túi phồng con hổ nhỏ này trên

mặt lộ cười, Tiêu Dịch vừa nhìn không cần hỏi đã biết là biểu muội ưa thích.

Thẩm Họa giương mắt bỗng nhiên thấy trong mắt Tiêu Dịch tràn đầy dịu dàng, nụ cười trên mặt nàng đột nhiên cứng ở khóe miệng. Sự cung chiêu của Tiêu Dịch không phải là giả, Thẩm Họa cũng không hoài nghi đối với thật lòng của hắn, nhưng nàng biết rõ, "Người nợ" mà hắn muốn đối xử tốt với nàng đã không còn ở đây.

Bây giờ nàng chỉ là một thứ thay thế trong lòng Tiêu Dịch, nếu nàng muốn dựa vào biểu ca Tiêu Dịch xuất phủ, thì cũng phải học hy sinh một vài thứ, nàng cũng không buồn khi bị cho là lưu luyến trong lòng hắn, coi như sự bồi thường của nàng đối với hắn thôi, như vậy bèn ôm con hổ nhỏ rồi cong lên khóe miệng với Tiêu Dịch, có điều sẽ không cười sáng rõ giống như mới vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Thẩm Họa cũng không nhớ rõ hôm qua lúc nào thì Tiêu Dịch rời đi, chỉ là cuối cùng nàng thật sự khốn đốn không chịu nổi nữa, mới nói mình muốn ngủ, để đuổi Tiêu tướng quân "Tự tiện" không đi kia. Bởi vì có Dục Ca Nhi ở bên cạnh ngủ cùng nàng, Thẩm Họa mới dám an tâm khép đôi mắt lại, biết tuy Tiêu tướng quân muốn làm những cử chỉ cợt nhả gì đó cũng phải kiêng kỵ thẳng thóc ở đây.

Có điều sáng sớm vừa tỉnh lại, Thẩm Họa đã nghe thấy ngoài phòng hình như có tiếng biểu ca Tiêu Dịch, sao lại tới đây sớm như vậy? Nàng chợt nghĩ đến khả năng gì đó, vội vàng ngồi dậy, phát hiện rìa ngoài giường đệm cạnh lại mơ hồ có sột lún, tuyệt đối không phải một lúc hoặc là Tiểu Kỳ Lân ngủ không thành thật lẫn lộn có thể tạo thành.

Chẳng lẽ Tiêu Dịch lại là cả đêm không trở về, còn ngủ ở bên cạnh nàng?

Lần này, Thẩm Họa thật là có chút cảm thấy tức giận, được voi đòi tiên mà, bảo hắn tự tiện thật đúng là tuyệt đối không khách khí.

Một lát sau, tiếng Tiêu tướng quân rót cuộc cũng đã ngừng, Mộc Quý và một ma ma đẩy cửa đi vào, Mộc Quý bung nước trà, ma ma này bung chậu đồng vắt khăn, Mộc Quý luôn luôn thích cười híp mắt lúc này nhìn lại hơi cúi gằm đầu, "Biểu tiểu thư dậy rửa mặt đi."

Thẩm Họa hỏi nàng, "Thiếu Tướng quân ở bên ngoài lại nói cái gì với các em?"

Mộc Quý trầm thấp trả lời: "Bảo. . . . . Bảo bọn tôi tờ đều quản tốt miệng. Hơn nữa vẫn là Mộc Quý lười biếng, chưa từng gác đêm cho biểu tiểu thư, để tiểu thư bị sợ hãi!" Nói xong còn hơi cẩn thận ngước mắt liếc nhìn phản ứng của biểu tiểu thư, trên khuôn mặt căng thẳng kia rõ cuộc thả lỏng.

Còn biết thúc giục tôi tờ dán chặt miệng. . . . . Điểm này khiến trong lòng Thẩm Họa hơi thoải mái một chút! Nhưng nhìn bộ dáng Mộc Quý như vậy hẳn là bị Tiêu tướng quân hung hăng khiển trách, không để cho gác đêm là chủ ý một mình nàng, nếu cho nàng quyền sai bảo nha hoàn, chính là đánh hay phạt cũng nên để nàng làm chủ, có điều nói tới thì người của Kỳ Lân cư xem Tiêu tướng quân là chủ tử cũng là phải, loại "Cáo mượn oai hùm" giả chủ tử như nàng đây không tiện nói gì rồi, nhưng thật là oan ức Mộc Quý.

Đội nàng rửa mặt sạch sẽ, Tiểu Kỳ Lân đã bị Trụ Nhi đánh thức ôm đi, nàng mặc xiêm áo vào, Thẩm Họa mới phát hiện hôm nay Mộc Quý đang đốc lòng ăn mặc cho nàng, mặc trên người nàng là một bộ lụa mỏng la nhẹ màu xanh nhạt theo tời Hải Đường, chải lên búi tóc Phi Thiên, đầu cài trâm tròn lại rủ xuống châu ngọc, còn muốn về lòng mây thoa môi.

Thẩm Họa không thích những thứ này liền muốn nói miễn đi, Mộc Quý lại xoa xoa đôi bàn tay, khấn cầu: "Biểu tiểu thư cứu giúp hà bao tháng này của Mộc Quý đi. Tướng quân nói nếu hôm nay không trang điểm tiểu thư sáng rõ chiếu người, cộng thêm không gác đêm phá hư quy củ, chính là tiền bạc tháng này cũng không cần lĩnh. Biểu tiểu thư cũng không nhẫn tâm nhìn hà bao của Mộc Quý và Mộc Cẩn khô quắt nhè! Lại nói biểu tiểu thư đã từ chối nhiều lần, rõ ràng lần trước đồng ý Mộc Quý nói Thiếu Tướng quân trở lại để cho em trang điểm thật đẹp cho ngài."

Thẩm Họa vô lực vuốt ve cái trán, nhất thời á khẩu không trả lời được, hình như là có một việc như vậy! Lúc đầu tại sao nàng lại lên tiếng qua loa lấy lệ chứ!

Thẩm mỹ của Mộc Quý kế thừa loại luận điệu tóc mây mặt hoa trâm vàng đồng đưa là lướt theo bước chân của một vài giai nhân trong cung, cộng thêm Thẩm Họa thiên sinh lệ chất, vậy trang điểm tinh tế lên, ngược lại tuyệt đối không kém chút nào so với mỹ nhân trong cung, cuối cùng vẫn là Thẩm Họa kêu nặng đầu, xu thế loại trừ không ít trâm ngọc trai phía sau, mặc dù không tính là cao quý, lại cũng có cảm giác cánh hoa Bạch Lan mỏng nhẹ, eo nhỏ nhắn thất lưng ngọc múa sa trời.

Hồng Ngọc ngâm chút trà quả ngon miệng, cuối cùng trong lúc Mộc Quý đi, Thẩm Họa nâng mắt nhìn trái phải về phía gương đồng, luôn cảm giác gương mặt này trắng đến sắp phát sáng lên, bèn dùng khăn len len lau, cho đến lúc Tiêu tướng quân ôm Tiểu Kỳ Lân tới đây nàng mới ngừng tay.

Hôm nay hai phụ tử này mặc sắc thái cẩm bào màu xanh tương tự nhau, thật ra thì cẩn thận nhìn quần áo Thẩm Họa cũng là một sắc thái, cũng chỉ là một nhạt hai đậm, nhất là đai lưng thêu hoa trên eo nàng cũng là dùng hoa văn cảnh hoa sen đen đề lên màu xanh làm nền.

"Tiểu mẫu thân trang điểm xong chưa?"

Thẩm Họa nghe được tiếng nghiêng đầu đi, Tiêu tướng quân hí mắt nhìn chăm chăm Tiểu Biểu Muội, Thẩm Họa trải qua loại ánh mắt nóng bỏng này rất nhiều lần, nhưng chưa từng có lần nào kỳ quái như vậy, nhất là tiếng tiểu mẫu thân kia, giống như bọn họ thật sự là người một nhà vậy.

Thẩm Họa đi tới xoa bóp gương mặt của Tiểu Kỳ Lân, lúng túng nói: "Dục Ca Nhi cũng đừng kêu lung tung! Phụ thân con sẽ không vui đâu!" Thường ngày Tiểu Kỳ Lân chỉ kêu một chút trong mộng, Thẩm Họa đương nhiên là từng "Giáo dục" Tiểu Kỳ Lân không thể kêu lung tung.

"Phụ thân nói hôm nay Dục Ca muốn làm gì thì làm cái đấy? Con liền muốn tiểu mẫu thân theo con và phụ thân cùng nhau trải qua sinh nhật."

Thẩm Họa rõ ràng đang háng giọng, không khỏi nhìn về Tiêu Dịch, Tiêu tướng quân chỉ miễn cưỡng nói một câu, "Tới đây chút, đã xin phép với tổ mẫu rồi, bên ngoài chuẩn bị xe ngựa rồi, chúng ta dẫn Dục Ca Nhi đi ra ngoài." Càng là không có nửa phần ý nghĩ muốn sửa lại, đây mới là hải long đường như còn thiếu chút hồ một tiếng phu nhân kia!

"Là đi ra ngoài chúc mừng cho Dục Ca Nhi à, muội cũng không biết hôm nay là sinh nhật của bé, cũng không chuẩn bị quà tặng gì cho Dục Ca Nhi."

"Muội có thể làm mẫu thân một ngày cho bé chính là quà tặng tốt nhất, ba năm qua Dục Ca Nhi cũng chưa từng trải qua sinh nhật. Đây là lần đầu."

Thẩm Họa tràn đầy kinh ngạc, theo lý thuyết Dục Ca Nhi được cưng chiều đến loại trình độ này làm sao lại chưa từng trải qua sinh nhật?

Tiêu Dịch nhìn ra nghi ngờ của Thẩm Họa, nói thẳng: "Mẫu thân bé chính là hôm nay rồi đi, đây là sinh nhật đầu tiên bé trải qua."

Sinh nhật đầu tiên trong ba năm qua, có lẽ là có chút ý giữ đạo hiếu cho mẫu thân ở đây, việc này đối với một đứa bé mà nói hẳn là kỷ ức không đẹp nhất nhĩ. Nàng cười cười, cũng không từ chối nữa, ít nhất đồng ý bên này, thì có thể thuận nước đẩy thuyền từ chối Hoàng thị phái người mời nàng qua mới vừa rồi, "Vậy chúng ta đi!"

"Dục Ca Nhi, tiểu mẫu thân và phụ thân sắp lên đường!" Tiểu Kỳ Lân vỗ tay cao giọng hoan hô, cố ý muốn xuống đứng ở giữa hai người, mỗi người kéo một cái tay, cậu đứng chập chững nhót đi ở chính giữa.

Gần đến lúc ra khỏi Kỳ Lân cư, Thẩm Họa cảm thấy nếu để cho người nhìn thấy có vẻ hơi nói không rõ ràng, đang lúc chần chờ Tiêu Dịch lại đột nhiên kéo xóc Dục Ca Nhi như con khi nhò, "Con đi quá chậm, so sánh một chút sức chân với phụ thân như thế nào?"

"Được, đại tướng quân Kỳ Lân ta cũng không sợ người!" Nói xong, trước tiên thân thể nhỏ bé chạy về phía trước mặt, ngay sau đó còn làm mặt quỷ, vui vẻ kêu, "Tiểu mẫu thân, xem con chạy có nhanh hay không?"

Khỏe miệng Tiêu tướng quân cười một tiếng, không để ý thẳng nhóc kia lại đột nhiên kè sát Tiểu Biểu Muội, ngón tay trượt lên vành tai xinh xắn của nàng, nhìn như trong lúc lơ đãng vuốt một hồi, đầu quả tim của Thẩm Họa run lên, chưa từng nghĩ Tiêu tướng quân lại đột nhiên gần người như vậy, "Biểu ca, huynh. . . ."

"Khuyên tai lỏng ra." Hần hơi hột mà nói một câu, tay thì lại nâng vài phần, khẽ vuốt một cái ở trên đầu Tiểu Biểu Muội, "Biểu muội cần phải nhanh chút, chớ để cho chúng ta chờ lâu!" Nói rồi cũng nhanh bước đuổi theo Tiểu Kỳ Lân rồi đi.

Thẩm Họa mím môi thờ dài, đứng ở đó cảm thấy rốt cuộc mình đang làm gì? Gương mặt hậu tri hậu giác nóng lên.

Đội nàng đến cửa, hai chiếc xe ngựa đang chờ đợi bên ngoài, Thẩm Họa cho rằng rốt cuộc Tiêu tướng quân đã phát hiện lương tâm, chịu bận tâm một chút thanh danh của nàng rồi, nhưng lúc đi tới về phía sau chiếc kia mới phát hiện ngồi bên trong đều là nha hoàn và ma ma hôm nay lên đường mang ra ngoài, bên trong lại còn có một số chăn đệm quần áo ở đây. Thẩm Họa khẽ giương đuôi lông mày, trang@ddlqđ@bubble editor Mộc Quý và Mộc Cẩn đã sớm ngồi ở bên trong, Mộc Cẩn nói: "Biểu tiểu thư đi nhâm rồi, Thiếu Tướng quân và tiểu công tử đều ở chiếc xe ngựa trước mặt kia!"

"Tiểu mẫu thân, con và phụ thân ở chỗ này nè!" Tiểu Kỳ Lân thò đầu ra kêu gào Thẩm Họa, kinh hãi đến mức Thẩm Họa bèn vội vàng chạy tới phía bên kia. Chờ Tiểu Kỳ Lân rút đầu về, Tiêu Dịch ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa, mắt phượng hí lại mang theo một tia nghiêng ngẫm, vuốt vuốt đầu con trai, trẻ con thật là dễ dạy.

Không gian trong xe ngựa rất lớn, Thẩm Họa chọn vị trí ngồi cách Tiêu tướng quân xa nhất, mặc dù nàng không oán giận làm thế thân, nhưng cũng có điểm mấu chốt, cũng không định mọi chuyện đều thỏa mãn nhu cầu của Tiêu tướng quân, nhất là để cho hắn chiếm tiện nghi giống như mới vừa rồi nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận nữa.

Tiểu Kỳ Lân thật sự không nghĩ nhiều như vậy, hôm nay đặc biệt vui mừng, để tiểu mẫu thân ôm ôm, còn vuốt vuốt khuyên tai của Thẩm Họa, đáng vẻ hai người cười cười nói nói chơi đùa không hề lạnh nhạt, Tiêu tướng quân trực tiếp bị lãnh lạc rốt cuộc sắc mặt không kềm được, lại là có chút ghen với con trai, "Dục Ca Nhi chớ lộn xộn mẫu thân con. Tới đây, tới chỗ phụ thân này."

"Không đi." Tiểu Kỳ Lân trả lời thẳng một câu.

"Vậy phụ thân sẽ đi qua!"

Trong lòng Thẩm Họa căng thẳng, liếc mắt nhìn qua, hai cha con một xướng một họa là cố ý nhĩ, vừa nghĩ tới vậy, xe ngựa liền lắc lư ngừng lại, ngay sau đó đã truyền đến một lời quát lớn tiếng, "Lớn mật, lại đụng chạm xe ngựa của công chúa."

Lúc xe ngựa lắc lư, Thảm Họa ôm sát Dục Ca Nhi che chở cậu, mà Tiêu Dịch thì giang cánh tay ra lại bảo hộ hai người các nàng ở trong ngực. Đội xe ngựa ổn định, Thảm Họa khẽ nâng lên đôi mắt gọn sóng, Tiêu tướng quân cũng không nữa phần ý cười, sắc mặt nghiêm túc, nói thẳng: "Đừng sợ, ta đi ra ngoài xem một chút."

Thảm Họa nhìn bóng lưng Tiêu Dịch cao lớn lách ra xe ngựa, thật ra thì nàng thật sự không có sợ, bởi vì lúc ấy người đó kịp thời tới che chở, vòng ôm thật sự rất bền chắc.

Cũng không biết là đụng xe ngựa công chúa nào?

Thảm Họa trấn an Dục Ca Nhi trước, bản thân thì xê dịch thân thể vén rèm xe lên một góc, khép tốt mũ che mặt, khẽ lộ đầu ra một chút muốn nhìn bên ngoài rồi cuộc xảy ra chuyện gì, lại vừa vặn thấy một cô gái trẻ tuổi duyên dáng sang trọng đạp ghế ngã xuống, tư thái cao nhã vẻ tĩnh lặng, vừa thấy được Tiêu Dịch đi qua trên mặt giai nhân lập tức cười yếu ớt, ngay cả một vài cô gái đi ngang qua cũng không để ý dè dặt liên tục chuyển ánh mắt ái mộ tới bóng dáng cao to này.

Lúc này, có người đi qua từ bên cạnh xe ngựa Thảm Họa tầm tắc thở dài nói: "Đây không phải là công chúa Trương Vân và Tân Khoa Trương Nguyên lang năm nay! Ah, làm sao còn có Tiêu đại tướng quân! Thật là vừa ra kịch hay! Kịch hay!"

Đụng vào công chúa lại là công chúa Trương Vân mà ban đầu Thảm Họa cho là xấu xí! Thế này sao lại là xấu xí, rõ ràng là rực rỡ bức người và mặt mũi như hoa. Hiện tại Thảm Họa tuyệt đối không kinh ngạc, lúc đầu không biết ẩn tình, còn tưởng rằng Tiêu đại tướng quân là đồ háo sắc, hôm nay biết rồi, ngược lại cảm thấy thật ra thì công chúa này rất đáng thương! Chỉ tiếc ai cũng không thay thế được ánh trăng sáng đã thoáng biến mất kia trong lòng Tiêu tướng quân.

Mà cái vị thiếu niên áo lam bên cạnh xe ngựa công chúa kia, chắc là Trương Nguyên Lang trong miệng bọn họ, hần nhảy xuống từ trên lưng ngựa, bởi vì đưa lưng về phía Thảm Họa, nàng không thấy rõ ràng lắm tướng mạo. Thiếu niên áo lam chấp tay lễ phép chào hỏi với Tiêu Dịch, xem ra chắc là quen biết, cũng phải, Tân Khoa Trương Nguyên vốn là đồng liêu, triều đình cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sao lại có thể không biết.

Nhưng trong nháy mắt thiếu niên hành lễ kia, Thảm Họa lại mơ hồ liếc thấy mặt nghiêng, trong lòng khẽ động, bên vội đổi màn xe một bên khác để nhìn, thấy thiếu niên kia mặc cẩm bào cổ tròn màu xanh nước đường viền rai hoa gấm, ngọc thụ lâm phong, bên hông lại treo một khối ngọc bội ngọc bích dáng hoa tính chất vẫn đục, không hợp với cẩm phục tốt trên người!

Bỗng nhiên một cơn gió thổi qua, thổi mũ che mặt trên đầu nàng không ngừng tung bay, trùng hợp lộ ra cảm tình sảo lạnh lạnh và đôi môi mềm mại đỏ thắm, Thảm Họa lộ ra dung mạo, lại vội vàng khép chặt, hình như đôi mắt Trương Nguyên Lang vừa vặn khẽ nhúc nhích một chút về phía xe ngựa của Tiêu tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Editor: trang bubble ^^

Tuy là Thảm Họa ngồi trở lại trong xe ngựa, tinh thần vẫn còn dạo chơi ở trên thân tấm ngọc bội thô kệch này!

Nhớ tới năm song thân đều rời đi ấy, Thảm phụ, bốn đời Thư Hương Thế Gia, sẽ không giống như tình trạng ngày trước. Thật ra thì từ đời Thảm phụ, Thảm gia cũng đã từ từ suy thoái, phần lớn dựa vào cảm cố đồ nữ trang trong nhà sống qua ngày, còn phải nuôi mười mấy tôi tớ sai khiến.

Khi đó nàng còn rất nhỏ, nhưng cũng hiểu chuyện, biết trong nhà khó khăn, bèn đề ra phân phát gia nô, nhưng phụ thân luôn thở dài cảm thấy đã tui thân mẫu thân gả cho ông, tuyệt đối không thể không có người hầu hạ, nhưng cũng là ngày càng bị năm đầu gạo ép tới tóc đen nhuộm trắng, nhất là thuốc kéo dài tánh mạng của mẫu thân ngay cả cảm của cái cũng không mua nổi, chỉ có thể vay tiền khắp nơi, miễn cưỡng sống qua ngày. Cho đến có một ngày, mấy người đại hán tới cướp đoạt đập phá một trận trong nhà, còn đánh Thảm phụ thương tích khắp người. Thảm Họa được phụ thân che mắt bảo vệ ở trong ngực, nàng mới biết phụ thân đã tới tiền trang ngâm mượn lãi suất cao.

Đến đây, trong nhà ngày đã càng ngày càng chật vật, cuối cùng ước chừng Thảm phụ cũng là ấy nấy tự trách lại đi còn nhanh hơn so với mẫu thân bệnh lâu, cũng vào năm đó, Thảm mẫu ói ra một chậu máu sau đó cũng ra đi theo.

Thảm Họa hoàn toàn không kịp yếu điệu khóc thút thít, đã phải lần lượt xử lý hậu sự của phụ mẫu, rồi sau đó ngay cả thời gian đau lòng cũng chưa từng quá độ đã phải mặc vào trường bào của phụ thân, nữ giả nam trang đến học đường làm trợ giáo kiếm tiền. Năm ấy, nàng biết bạn đồng môn đầu tiên ở học đường chính là Tống Tử Quận, Trương Nguyên Lang hôm nay.

Năm đó, gia cảnh Trương Nguyên Lang bần hàn đến quần áo mùa đông che cũng không che kín thân thể, luôn cầm một quyển sách rách gập gù đặc ý, ngại ngủ như một con ngỗng ngốc. Chợt có cô gái cười hi hi tới học đường đưa đồ ăn cho ca ca trong nhà đi học, có vài cô gái ngư dân tính tình sáng lãng cũng sẽ tiến lên chào hỏi với đám học sinh cùng trường của ca ca, thì vị Trương Nguyên Lang ngại ngủ kia luôn đỏ mặt trốn xa xa, vẫn chấp tay cầm sách nát sau lưng như cũ.

Ngày đông ở Giang Nam tuy thua kém phương bắc, nhưng cũng là từng cơn gió lạnh ươn ướt, đường nét khuôn mặt Trạng Nguyên Lang thanh tú đẹp đẽ thường bị cồng đến sưng cục xanh cục tím, không nhìn ra hình người, đầu có thoáng nhìn Hoa Y Mỹ Phục (quần áo đẹp đẽ) trên người, tuấn tú phong lưu, văn chất thiên thành (tự nhiên) như vừa nảy kia, ngược lại sinh ra là tướng mạo văn nhã mà cô gái yêu thích, thật giống như là kịch nam hiển nhiên luôn là thư sinh bần hàn quyền rũ tiểu thư thế gia bỏ trốn.

Khi đó, Thẩm Họa thấy hân đáng thương, lại cảm thấy hân không thương tiếp xúc với cô gái, không dễ nhìn ra nàng nữ giả nam trang, chính là gần gũi hơn một chút, lục tìm một số quần áo và đồ dùng hàng ngày mà phụ thân để lại, trừ mình mặc ra, còn lại nàng cũng là bảo Hồng Ngọc sửa lại đường may thích hợp, đưa cho Từ Quận huynh mặc.

Lại nói thật ra là tình nghĩa bạn đồng môn, có điều hai người ra vào thân thiết, vẫn theo nhau gọi huynh đệ. Trạng Nguyên Lang có chí lớn, muốn lên Kinh Thành tiếp tục cầu học. Thẩm Họa làm hiền đệ cùng trường dĩ nhiên là phải tới trường đình cô đạo (đình nghi chân đường cô) đưa tiễn, trước khi chia tay, kéo xuống miếng ngọc bội ngọc bích đẳng hoa duy nhất có thể cảm ra được trên người kia đi tặng.

"Từ Quận huynh trên đường đi lên kinh xa xôi, tiểu đệ cũng là trong túi ngượng ngùng (viêm màng túi á), duy chỉ có cái ngọc bội này coi như đáng giá chút bạc, huynh thuận tiện làm lộ phí đi!"

Trạng Nguyên Lang nắm tay Thẩm Họa trầm mặc lại kích động, lúc lâu mới lắp ba lắp bắp nói: "Như thế nào cũng không thể làm lộ phí, ta sẽ cất giữ nó cẩn thận. Cho là . . . ." Câu nói phía sau kia của hân nhỏ giọng giống như con muỗi, Thẩm Họa cũng không nghe rõ cũng không nắm chặt cật kề, chỉ cười vẫy tay bảo hân dọc đường hết sức bảo trọng.

Trạng Nguyên Lang đi ra ngoài không xa bên kêu Thẩm Họa phát tay, lớn tiếng nói: "Lần trước ngẫu nhiên nghe hiền đệ nói trong nhà đệ có một bảo muội sinh đôi, nếu ta đến bước cao này trạng nguyên sẽ xem ngọc bội kia là tín vật đưa đến trong phủ cầu hôn, hiền đệ nhất định phải chờ ta."

Ngôn ngữ nóng bỏng như vậy lại ra từ thiếu niên xấu hổ kia, khiến Thẩm Họa kinh hãi đến mức trong lòng run lên, đột nhiên cảm thấy ngọc bội tặng ra kia có chút chói mắt, chính là muốn thu hồi lại cũng không có lý do. Trong lòng quay vòng một cái ý nghĩ, sau này gặp lại chỉ nói gia muội đã xuất giá đến nơi xa, vẫn là đòi trở về mới tốt, nhưng ngẫm lại vừa nghĩ lần biệt ly trời nam đất bắc này nào còn có cơ hội gặp lại, nếu "gia muội Nhan Như Ngọc" (dung nhan như ngọc) này có thể kích thích hân hăm hở tiến lên, ngược lại cũng là một chuyện tốt giúp người hoàn thành ước vọng.

Liên cũng háng giọng hô trở lại: "Đệ và gia muội chờ Từ Quận huynh trở lại!"

"Được, chờ ta." Thiếu niên cười trong sáng mà kích động.

Thoáng một cái hai năm trôi qua, hai người đã sớm mất liên lạc, Thẩm Họa cho rằng hân đoán chừng cũng đã quên đồng môn là nàng. Không ngờ được hôm nay gặp gỡ, hân đã thi đậu Trạng Nguyên, vẫn còn mang theo mảnh ngọc bội kia, điều này không khỏi làm cho Thẩm Họa khiếp sợ, trong lòng sóng lớn hơi động, không khỏi ngồi ngay ngắn mắt hân ở chỗ đó.

Đợi lúc Tiêu tướng quân đi lên xe ngựa lần nữa, Thẩm Họa mới khôi phục về mặt, hỏi "Giải quyết rồi?"

Hân ngồi xuống không lạnh không nhạt ừ một tiếng, gọi phu xe tiếp tục gấp rút lên đường, hai tay chọt vòng lại bên dựa vào ở trên vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi, không lên tiếng nữa, cứ có cảm giác sắc mặt của Tiêu tướng quân so với mới vừa rồi không được đẹp mắt lắm. Thẩm Họa lười đi tiếp xúc rui ro của hân, bên thu ánh mắt không hỏi thêm nữa, chỉ cười ôm Tiểu Kỳ Lân. Cậu nhóc ở trong ngực Thẩm Họa tự nhiên chơi đùa con hồ vãi và kiếm gỗ một lát, chọt ngẩng mặt nhìn phụ thân một chút, lại nhìn tiểu mẫu thân một chút, nằm nhào ở bên tai tiểu mẫu thân nhỏ giọng nói: "Phụ thân giống như là tức giận! Người mau dỗ dành hân!"

Không hiểu ra sao tức giận, cũng không phải là trẻ con như Dục Ca Nhi còn cần người dụ dỗ, thật ra thì trong lòng Thẩm Họa hiểu rõ ràng, chắc là Tiêu tướng quân tôn thương tự ái, cũng không tính là không có nguyên do. Từ trước đến giờ, công chúa Tương Vân luôn si mê hân hôm nay lại ra ngoài dạo chơi với một thiếu niên trắng nõn xanh tươi, tâm tư dễ dàng xoay chuyển như vậy, chắc là một loại khiêu khích đối với lòng tự ái nam nhi, không liên quan tới yêu thích, giống như một cây hành củ đựng phải hành non, quân sự chọn mua vứt bỏ hành củ chọn hành mới, dù sao thì hồi ức thì giờ như nước, trong lòng hành củ khó chịu một chút.

Thẩm Họa hiểu ý cười một tiếng, xoa xoa đầu Tiểu Kỳ Lân cũng thấp giọng trả lời, "Phụ thân con rất tốt, không cần dụ dỗ! Cũng chỉ là lớn tuổi thêm chút phiền muộn, suy nghĩ ra là tốt rồi, lại nói còi chuông phải do người buộc chuông, coi như là ta dụ dỗ cũng không dùng được!"

Tiểu Kỳ Lân cái hiểu cái không nháy mắt, thật ra thì chỉ cần phụ thân và tiểu mẫu thân ở chung một chỗ cùng với cậu chính là vui vẻ nhất, vì vậy tiếp tục không tìm không phối đùa kiếm gỗ nhỏ tinh xảo trong tay đâm vào chỗ tìm con hồ vãi, trang@ddlqđ@bubble editor còn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc trác cười hi hi nói: "Đây là kiếm gỗ phụ thân tự tay làm cho con, Dục Ca cũng không nỡ cho ai sờ, chỉ cho tiểu mẫu thân sờ sờ nó."

Thẩm Họa cầm ở trong tay thấy kiếm gỗ kia quả nhiên tinh xảo, thân kiếm đánh bóng mượt mà bóng loáng, chuôi kiếm khảm ngọc thạch thượng hạng, không trách được Dục Ca Nhi thích như thế, nàng không khỏi khen ngợi một tiếng, "Quả thật là thanh kiếm gỗ tốt!"

Tiêu tướng quân bỗng nhiên nhúc nhích, Thẩm Họa thoáng liếc nhìn về phía Tiểu Kỳ Lân sắp nhếch miệng cười hắc hắc, gợn ngón tay giữa lên đặt ở khóe miệng, "Nhỏ giọng một chút! Phụ thân con ngủ thiếp rồi!"

"Dạ." Dục Ca Nhi vui vẻ trả lời.

Xe ngựa lặc lư đi một lát, rời khỏi khu náo nhiệt, mí mắt Tiểu Kỳ Lân khép mở câu được câu không, cuối cùng thì không chịu nổi, con hồ vãi trong tay cũng mí mắt khép mở theo lộp bộp lẩn lộn xuống. Đứng vào lúc này, Tiêu Dịch khẽ nhếch mắt phượng, tay mát lạnh lẹ đón được.

Vào lúc này, Tiểu Kỳ Lân cũng ngủ không yên ổn, trong mơ mơ màng màng vung tay tìm con hổ vãi của mình, Thẩm Họa tự nhiên dành ra một cái tay đi đòi hỏi cho Dục Ca Nhi. Tiêu Dịch lại ném con hổ vãi ở một bên, trực tiếp thuận thế kéo tay Tiểu Biểu Muội lại, đôi mắt thâm thúy chậm rãi nhìn chăm chăm nàng. "Mới vừa rồi, biểu muội thò đầu ra cảm thấy Tần Khoa Trọng Nguyên đứng bên cạnh công chúa như thế nào?"

Thẩm Họa kinh ngạc nhìn mặt của Tiêu tướng quân, trong nội tâm hồi hộp một lúc, lại là nhàn nhạt cười: "Biểu ca là thế nào? Sao lại hỏi muội như vậy?"

Nàng ý đồ tỉnh bơ rút tay của mình về, tuy nhiên lại bị bàn tay to giống như mỏ cặp kia siết thật chặt không buông, miệng hần căng thẳng chột từ từ mở miệng, "Thì cũng chẳng có gì? Mới vừa rồi, công chúa Trương Vân nói với ta trong cung mời diễn viên gánh hát nổi tiếng tới dựng đài, công chúa muốn cho Dục Ca Nhi vào cung đi xem náo nhiệt một chút."

"Có Võ Tông đánh hổ mà bé thích, còn có Mẫu Đơn đình mà các cô nương gia như muội thích, nghe nói tiểu sinh kia hoá trang tuần tú văn nhã, ngược lại có mấy phần chân dung với Trọng Nguyên Lang năm nay của chúng ta! Nếu biểu muội nhìn thấy thích Trọng Nguyên Lang này, chắc cũng sẽ thích với kịch này, ta để biểu muội và Dục Ca Nhi cùng đi."

"Mẫu Đơn đình sao? Biểu ca, muội có thể đi xem sao?!" Trong lòng Thẩm Họa vui mừng bật thốt lên. Lúc rồi rồi nàng từng đọc thoại bản Mẫu Đơn đình, nhưng lại chưa từng xem màn kịch này, trước kia phải bận rộn vì kẻ sinh nhai, hiện nay thì cũng chẳng có gì chuyện có thể làm, bèn muốn thử một lần tất cả những gì cô nương chưa từng làm, cho nên chính là chưa từng suy nghĩ nhiều ý trong lời Tiêu tướng quân nói.

Tiêu Dịch đột nhiên sầm mặt xuống, "Có gì hay, chẳng qua là một thư sinh lụi bại, không phải trẻ tuổi anh tuấn lại chưa từng trải, biểu muội hẳn là thích loại oắt con vô dụng trăm điều không dùng được, nhưng nhìn ánh mắt của biểu muội liếc về Trọng Nguyên Lang này lại đuổi sát vô cùng, ngược lại những hán tử thô lỗ tuổi lại hàng năm đánh lẫn nhau ở trại lính như bọn ta so ra kém tuần tú, có phải hay không?"

Thẩm Họa đột nhiên ý thức được mới vừa rồi mình đã rơi xuống bẫy rập của người khác, còn có câu thì thầm với Dục Ca Nhi kia lại để Tiêu Dịch nghe được? Có điều Tiêu tướng quân tức thì tức, công phu mắng người cũng là dày công tôi luyện, trực tiếp ví Trọng Nguyên Lang với con hát vườn lê, còn khí thế khá mạnh quả trách một trận.

Vào lúc này, Thẩm Họa rốt cuộc hiểu rõ nguyên do, giả bộ ngu cười một tiếng, "Hà? Mới vừa rồi muội chỉ cố nhìn công chúa Trương Vân, nghe nói nàng ấy vì biểu ca ngài cũng muốn xuất gia làm ni cô, sức quyến rũ cỡ này đâu phải loại con hát gì kia, Trọng Nguyên Lang gì đó so được."

Tiêu Dịch là không chịu nổi lời dụ dỗ như vậy của biểu muội nhất, mặc dù trong lòng hẳn cũng biết tiểu nhân trước mắt nếu muốn dụ dỗ người nào, lời ngọt trong miệng chính là giống như nước mật, nghe đến lòng người ta thoải mái.

Tiêu tướng quân cảm nhận đôi tay nhỏ bé mềm mại trắng trẻo kia vẫn muốn rút ra như cũ, cũng không thuận theo, từ từ hỏi: "Muội thật sự không biết hẳn? Biểu muội mới tới trong kinh không phải nói liếc thấy không ít thiếu niên tuần láng bắt phạm, mặc dù Tần Khoa Trọng Nguyên năm nay xuất thân bản hàn, cũng là tuổi trẻ tài cao, cũng vẫn có thể xem là lang quân như ý trong miệng biểu muội, không bằng biểu ca thay muội xem xét cẩn thận một chút."

Thẩm Họa không ngờ trí nhớ Tiêu tướng quân tốt như vậy, còn nhớ rõ câu chột hẳn kia, nếu nàng nói đồng ý, ngộ nhờ Tiêu Dịch đi tìm Từ Quận huynh làm phiền, đúng là tội lỗi của nàng. Hẳn vốn là học sinh bản hàn, khó được thi đậu Tần Khoa Trọng Nguyên, lại không có căn cơ ở kinh thành. Nếu loại con cháu nhà quan chiến công hiển hách như Tiêu Dịch thật sự muốn tìm hẳn làm phiền một chút, vậy sợ là tiền đồ của hẳn bị hủy rồi, mà những lời đó của Tiêu Dịch nói ra khỏi miệng Thẩm Họa nghe hiểu từng câu, rõ ràng là giọng điệu uy hiếp.

"Không biết!" Trên miệng nàng đáp hết sức dứt khoát, Thẩm Họa làm thiếu nữ vốn là không biết hẳn, không tính là nói láo nhì, nhưng mà rốt cuộc trong lòng lại có chút rung động không ổn, rũ mắt thì thấy Tiêu Dịch hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay xẹt qua theo ngón tay nhỏ nhắn của nàng, ngược lại buông lỏng ra. Mới vừa rồi ở bên ngoài Tiêu tướng quân nhìn rõ ràng một màn biểu muội thò đầu ra kia, Tiểu Biểu Muội đâu phải đang nhìn công chúa, rõ ràng là thẳng nhóc bên cạnh công chúa kia.

Gương mặt tuần tú của Tiêu tướng quân tràn ngập không tin, Thẩm Họa mím mím môi, cười ha ha, mới vừa rồi còn cảm thấy người buộc chuông là người kia, vào lúc này nắm bắt nguồn gốc nguyên nhân lại là chỗ này. Tiểu Kỳ Lân nhắc nhở không sai, hơn nữa lời nói dối vừa nãy của nàng, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, vẫn là hạ thấp thái độ chút dụ dỗ nữa đi, coi là vì cho Tiểu Kỳ Lân một sinh nhật mỹ mãn, tay thom mềm mại từng bị cầm kia kéo tay áo Tiêu tướng quân, "Biểu ca, tay muội mới!"

Đôi mắt nàng lấp lánh loang loáng, đôi mắt Tiêu Dịch nhìn chăm chăm nàng, trực tiếp kéo Tiểu Kỳ Lân lại đây, cậu nhóc trong ngực căn bản không biết gì xảy ra chuyện gì, chép chép miệng ngủ tiếp.

"Biểu ca, huynh thật tốt." Nói xong cũng thở ra một hơi như rống mây vén màn xe, nhìn đường hẻm đậm hoa cỏ màu xanh bên ngoài, xoay người hỏi: "Hôm nay chúng ta muốn làm sinh nhật cho Dục Ca như thế nào? Đây là đi nơi nào, muội thấy đã ra khỏi thành."

"Đi mã trường ngoại ô của Ngự gia, có một con ngựa con hãn huyết sắp kêu giá mở bán! Dục Ca Nhi vẫn muốn một con ngựa."

Kêu giá ý chính là chỉ định giá bắt đầu, người trả giá cao sẽ có được, Hãn Huyết Bảo Mã giá trị ngàn vàng vạn lượng, đúng là một khoản chi không nhỏ nha.

"Vậy biểu ca chuẩn bị bao nhiêu bạc?"

"Không mang một văn!" Tiêu tướng quân đáp nhẹ nhàng hoạt đến cực điểm, Thẩm Họa khẽ há mồm, nghi ngờ nhìn qua Tiêu đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, ý này cũng không phải là muốn đi cướp chứ!

"Yên tâm!" Tiêu Dịch vỗ vỗ lưng Dục Ca, khỏe miệng hơi vênh, "Ngày mai, biểu muội thay Dục Ca Nhi kêu giá đi."

"Ngày mai? Vậy hôm nay đến mã trường sớm như vậy làm cái gì?"

"Trước tiên giúp Tiểu Biểu Muội chọn một con ngựa tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tháng sáu mặt trời chói chang, trường ngựa Ngụy gia ngoại ô kinh thành cũng cực kỳ náo nhiệt như thời tiết này, tuy là ngày mai mới có hân huyết mã câu ra sân, nhưng không ảnh hưởng tới nhiệt tình của người đến.

Tới trường ngựa của Ngụy gia chạy mấy vòng cũng làm người ta thoải mái, ai chẳng biết Ngụy gia kiến tạo trường đua ngựa cũng không kém bao nhiêu so với trường ngựa hoàng cung, cho nên xe ngựa liên tục chiếc một chạy tới dừng lại, nhưng nhìn trang trí xa hoa ở mặt xe đã biết người tới đều là người không giàu cũng quý.

Nữ chủ nhân của trường ngựa, Ngụy phu nhân là một người yêu thích giao tiếp, thừa dịp trường ngựa của phu quân ra giá ngựa con hân huyết cũng bèn theo đó tặng thiệp mời phu nhân và quý nữ các nhà tới trường ngựa dạo chơi, sau khi kêu giá ngựa khỏe lại tổ chức bữa tiệc ngắm ngựa.

Đây cũng là một trong những nguyên do vì sao Tiêu Dịch dẫn Thẩm Họa tới, một mặt là ngày mai mua ngựa quý cho Dục Ca Nhi, mặt khác cũng là muốn dẫn Tiểu Biểu Muội ra ngoài dạo chơi hai ngày.

Nhưng Ngụy phu nhân cũng không đưa thiệp cho nữ quyền Hầu phủ Tiêu thị, cho nên khi nghe quân sự vội vã chạy tới nói Tiêu tướng quân dẫn theo nữ quyền, hơi thở của nàng lập tức liền không thông thuận rồi, cất cao tiếng hỏi: "Nhưng có thấy là dẫn người nào không?"

Quân sự này đứng tại chỗ không ngừng lau mồ hôi, khổ sở nói: "Phu nhân, tiểu nhân cũng không biết, vị kia bên cạnh Tiêu tướng quân mũ mạn che mặt cực kỳ chặt chẽ, nhìn không rõ dung mạo lắm, chỉ là nhìn thân cao gầy, phong cách không tầm thường, hẳn là vị tiểu thư nào đó của Tiêu gia thôi."

Mặt Ngụy phu nhân liền biến sắc lại hỏi: "Đồng gia (ông chủ) đâu?"

"Vào lúc này đi ra ngoài nghênh đón Tiêu tướng quân rồi."

Ngụy phu nhân sửng sốt, không biết đang suy nghĩ gì, ngay sau đó bèn gọi nha hoàn rửa mặt qua loa, lại cài mấy cây trâm cài tóc tinh xảo lộng lẫy, vội thay một bộ xiêm áo màu sắc diễm lệ, được nha hoàn dìu đỡ, cũng vội vã đi ra ngoài.

Chờ đến cửa trường ngựa, quả nhiên là trông thấy có một cỗ xe ngựa tinh xảo xa hoa đậu ở chỗ đó, Tiêu Dịch và cô gái khép lại mũ mạn che mặt bên cạnh đã xuống xe, sau lưng có ma ma và nha hoàn chờ một đám người làm ôm một cậu bé ngủ say, mà đứng ở đối diện phu quân của mình thì mặc cẩm bào cô thẳng đứng màu nâu xám kéo tơ hoa văn hình mây Như Ý, tác phong khí thế nho nhã, nàng vội vã khẩn thiết đi lên trước, bởi vì đã là người có chồng, không cần giống như cô nương gia chưa lấy chồng che giấu dung mạo.

Ngụy Tiệp Uyên nhìn người bên cạnh nói: "Sao phu nhân tới rồi?"

"Thiếp nghe nói Thối Chi muốn tới, hẳn là ân nhân của phu quân, lại là bằng hữu nhiều năm, làm tâu tâu sao có đạo lý không tới đón. . . . ." Nàng dừng lại lời nói, đôi mắt to điểm điểm lệ có ý chuyển hướng nhìn chăm chăm Thẩm Họa hỏi: "Vị này là?"

Ở trong lúc Tiêu tướng quân và chủ nhân Ngụy gia nói chuyện mới vừa rồi, Thẩm Họa chắc đã biết được quan hệ của hai người, bèn lễ phép gật đầu khom người với Ngụy phu nhân, vén lên mũ mạn che mặt ngẩng mặt cho nàng ấy nhìn, cũng coi là lễ phép.

"Tâu tâu, có thể làm phiền ngài dẫn gia muội đến sương phòng nữ quyền nghỉ ngơi trước?" Đừng thấy Tiêu Dịch gọi nàng một tiếng tâu tâu, ngược lại chỉ cùng tuổi với nàng, chẳng qua Tiêu Dịch tôn xưng người đối diện một tiếng Ngụy huynh, lại bởi vì Ngụy Tiệp Uyên lớn hơn Tiêu Dịch ba tuổi, chính là lời nói khách sáo, lại nói hai người còn là bạn tri kỷ.

Ngụy Tiệp Uyên gần tới tuổi lập gia đình, chuyện buôn bán lại làm rất lớn, chính là một trong những hoàng thương cung ứng, kỳ tài buôn bán, sản nghiệp phía dưới lớn như có buôn bán khoáng thạch, nhỏ như sơn hương phấn. Tuy rằng Ngụy gia kinh thương (buôn bán), nhưng cũng thường ra vào ở trong vòng quý tộc.

"Không biết muội muội xưng hô như thế nào?" Ngụy phu nhân giống như là thuận miệng hỏi một câu.

"Phu nhân, ngài kêu muội Tĩnh Dư là được." Thẩm Họa cũng không muốn để người khác hiểu lầm quan hệ của nàng và Tiêu Dịch, không thể làm gì khác hơn là mượn dùng tên gọi của biểu tỷ một chút, dù sao huynh muội ruột thì bất kỳ ai cũng sẽ không suy nghĩ nhiều. Huống chi, Tiêu tướng quân trả lời lap

lờ nước đôi mới vừa rồi, xưng hô nàng là gia muội, chắc là cũng có ý như thế, Thẩm Họa bèn thuận nước đẩy thuyền, ngồi vững xưng hô gia muội này.

Tiêu Tinh Dư ấy là nổi tiếng ở trong vòng quý nữ, chưa từng thấy cũng chắc chắn từng nghe qua tên của nàng.

"Thì ra là Tiêu đại tiểu thư, muội muội của Thối Chi!" Ngụy phu nhân càng thêm dễ gần cười một tiếng, quan sát tỉ mỉ khen ngợi: "Chỉ nghe qua muội muội, ngược lại vẫn chưa được gặp nhau, quả thật là mỹ nhân bại hoại."

Tiêu Dịch hơi quay qua một cái, vẫn là như thường, căn bản không muốn vạch trần ý của nàng, "Muội theo Ngụy phu nhân đi nghỉ ngơi, ăn một ít thức ăn trước! Một lát, ta dẫn muội đi chọn ngựa!"

Thẩm Họa thuận theo gật đầu, nàng thật sự vẫn thấy hơi ỉu oải, có điều lúc vừa muốn xoay người, thì nghe được một tiếng Hán không lưu loát truyền đến từ sau lưng, "Là Tiêu tướng quân sao?"

Mấy người rồi rít nhìn lại theo tiếng nói, thì nhìn thấy một người đàn ông Dị tộc đầu đội mũ bảo thạch quần quanh cười đi tới.

Ngụy phu nhân gần sát Thẩm Họa ngược lại đúng là nhiệt tình giống như tẩu tẩu nhỏ giọng giới thiệu cho nàng: "Có phải muội muội cảm thấy hán không giống người Đại Lương hay không?"

"Ừ, giống như là người Nam Cương."

"Đúng là người Nam Cương, hán là Mộc Lạp thị buôn bán lá trà cấp sát Nam Cương."

"Tiêu tướng quân, tiếng Hán mà ta nói không tốt lắm, nhưng vô cùng ngưỡng mộ đã lâu tiếng tăm của ngài, trang@ddlqd@bubble editor chẳng biết có được riêng mình ngồi với Tiêu tướng quân uống trà tâm sự một chút hay không? Ta có mang theo công trà cao cấp!"

Tiêu Dịch hơi chần chờ một chút, cũng không lên tiếng, đi vào bên trong, ngược lại Ngụy Tiệp Uyên bên cạnh làm một tư thế xin mời.

Đám đàn ông muốn nói chuyện, các nữ quyền dĩ nhiên là không thể quấy nhiễu, hơn nữa vốn chính là muốn đi nghỉ ngơi, Ngụy phu nhân kéo Thẩm Họa rời đi. Dọc theo đường đi, Ngụy phu nhân rất là nhiệt tình, tự mình chỉ dẫn Thẩm Họa đến sương phòng, còn cố ý dặn dò đầu bếp mở bếp nhỏ làm một chút thức ăn lợi cho tỳ vị giải nóng. Cả người Thẩm Họa đều kiệt sức, sau khi tạ ơn bèn mời nàng đi chào hỏi khách nữ quyền khác, "Làm phiền phu nhân."

Ngụy phu nhân cười cười, "Không vội, hôm nay phần lớn là khách nam tới, các phu nhân các tiểu thư theo tới hơi ít, muội là muội muội của Thối Chi, lẽ ra tỷ nên chăm sóc thật tốt." Nói xong cũng dặn dò nha hoàn lấy chút nước tới đun lên, một lát có thể để cho Thẩm Họa nghỉ ngơi dậy tiện rửa mặt.

Vẫn theo sau lưng, Mộc Quý ôm bọc hành lý của biểu tiểu thư, lăm lăm lăm lăm một câu, "Giống như đã gặp qua ở nơi nào."

Buổi trưa sau khi nghỉ ngơi, Tiêu Dịch quả nhiên tới đón Tiểu Biểu Muội đến trường ngựa chọn ngựa, Mộc Quý ôm hai bộ nam trang đi vào trải ở trên giường, dò hỏi: "Biểu tiểu thư, người nhìn xem thích bộ nào?"

Thẩm Họa cũng không bắt bẻ, sau khi ngủ một giấc tinh thần sảng khoái, tự mình ngồi ở trước gương đồng ngắm nga tiểu khúc Giang Nam nông mềm, vén sợi tóc lên thật cao, quần tóc thành búi tóc nam tử, Mộc Quý giúp nàng đeo ngọc quan xinh xắn, không khỏi trêu chọc, "Thường ngày biểu tiểu thư búi tóc cô nương gia không có một cái có thể vắn tốt, ngược lại cái này quần cực tốt, tương lai Thiếu Tướng quân của chúng ta cũng không lo đến đáng về rồi."

Thẩm Họa cười trừng mắt nhìn nàng ấy, lại soi gương nhìn một chút, cũng thật là hoài niệm bộ đáng lâu ngày không gặp, "Cái gì cũng ngăn không được miệng của muội."

Mộc Quý cười hi hi, "Biểu tiểu thư ngài mau thử một chút xiêm áo đi, thiếu tướng quân vẫn còn chờ ở bên ngoài đấy!"

Thẩm Họa thay quần áo đàn ông hết sức thành thạo, không cần Mộc Quý giúp đỡ chút nào, chỉ chốc lát sau trước mặt của Mộc Quý đã đột nhiên xuất hiện một vị công tử ca khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, trang phục cổ tròn tơ bạc tím nhạt, dưới chân là ủng da hươu mỏng nhẹ.

Mặc dù chỉ từ mặt trắng tròn tron bóng này và bộ ngực lồi lên cũng có thể nhìn ra là một cô nương gia, nhưng Thẩm Họa mặc bộ nam trang nhiều năm không thiếu khí khái anh hùng hùng hực, càng có ý vị kiên cường mà cô gái mặc không ra, chẳng qua không giống ở Giang Nam trước ngực phải thít chặt vải che giấu, như vậy càng thêm thoải mái, Mộc Quý nhìn vui mừng mau chóng mở cửa cho Tiêu tướng quân nhìn.

Tiêu Dịch nghe được tiếng Mộc Quý xoay người, Tiểu Khúc nông mềm mới vừa kia của Tiểu Biểu Muội khiến hán nghe thoải mái cả người, khẽ híp đôi mắt thương thức tỉ mỉ. Vào lúc này lại gặp Tiểu Biểu Muội thay nam trang trước mặt, màu da trắng đẹp như ngọc, mặt như đào xuân, một đôi mắt to gọn sóng lưu động, vẻ mặt sáng láng, không chỗ nào là không kinh ngạc. Tiêu tướng quân mở to mắt phượng quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới, tâm thần rung động sau đó thu ánh mắt vươn tay ra mời tiểu cô nương, "Tới đây, ta dẫn muội đi chọn ngựa."

"Ừ." Thẩm Họa gần như chạy chậm tới, vẻ mặt thoải mái, Tiêu Dịch nhìn gương mặt xinh đẹp tràn đầy mong đợi, cũng không tự giác khẽ nhếch lên khóe miệng, sau này nhất định là phải dẫn nàng ra dạo chơi nhiều hơn, mới nhìn thấy nụ cười khuyên thành không hề che giấu với hán như vậy.

Trường ngựa Ngụy gia bát ngát, ngay đầu mùa hè, cỏ non sinh trưởng rất tốt, xu thế một mảnh đậm màu xanh hoa cỏ, trên trường ngựa đã có người đang vung roi giục ngựa, trong đó càng có không ít một số thiếu nữ tuổi xuân nữ giả nam trang. Rất có thể là về ngoài Tiêu tướng quân và Tiểu Biểu Muội quá mức chú ý, giống như một đôi bích nhân trên trời, cùng lúc hấp dẫn không ít ánh mắt của chàng trai và cô gái.

Tiêu tướng quân không thích từng ánh mắt ác lang sáng lên, nghiêm sắc mặt kéo Thẩm Họa bèn đi tới phía chuồng ngựa, gã sai vặt dẫn đường trước mặt là Ngụy Tiệp Uyên đã cố ý dận dò, phải cung cấp ngựa khỏe tốt nhất tái ngoại cho Tiêu tướng quân chọn lựa, Thẩm Họa đi qua một vòng đến thẳng chuồng ngựa, cũng không chọn được thứ trong lòng ngưỡng mộ.

Hình như Tiêu Dịch cũng không hài lòng lắm, những con ngựa này không phải quá cao, chính là quá mạnh, không thích hợp cô nương gia như biểu muội cười lái. Nhưng Thẩm Họa nghĩ tới lại là một chuyện khác, chọn ngựa đương nhiên phải chọn một con màu lông xinh đẹp, cho nên lựa chọn xem một chút thì đều cảm thấy những con ngựa này hơi có vẻ thô và mạnh chút, nhưng mà những con ngựa tái ngoại cường tráng này cũng là không tránh khỏi.

"Còn nữa không?" Tiêu Dịch cau mày hỏi.

Gã sai vặt kia do dự một chút, mới cung kính trả lời: "Đúng là còn có một con ngựa trắng mới tới, có điều tính tình mãnh liệt chút, vẫn chưa thuần phục được."

Thẩm Họa vừa nghe là ngựa trắng chính là nổi lên hứng thú, ngựa tái ngoại màu trắng cực ít, coi như thuần phục không được, cũng nên đi nhìn một chút thường thức một phen, "Biểu ca, chúng ta đi xem một chút đi."

Bộ dạng Tiểu Biểu Muội hào hứng bùng bùng, Tiêu tướng quân đương nhiên không muốn quét đi hăng hái của tiểu cô nương, thì liền đáp yêu cầu, chỉ chốc lát sau chính là ở trong một chuồng ngựa đơn độc chỗ khác nhìn thấy một con ngựa màu sắc trắng như tuyết mạnh mẽ kia.

Thẩm Họa chỉ liếc mắt một cái liền thích, ngựa trắng này màu lông sáng rõ, trắng như tuyết như ngọc, đuôi ngựa thon dài mà có lực, lông mi dài, mắt to nhếch lên, vút sáng xinh đẹp, có điều dường như là thấy người lạ đến gần, lo lắng và cảnh giác đi tới đi lui, mũi phun phát ra tiếng phì phì.

Tiêu Dịch đã sớm nhìn ra tia sáng trong mắt Tiểu Biểu Muội, bèn cười hỏi nàng: "Muội thích nó?"

Thẩm Họa thành thực gật đầu một cái, có điều nàng cũng biết coi như thích con ngựa này đi nữa cũng là không được, "Muội xem một chút là tốt rồi."

Tiêu Dịch nghiêng đầu, mắt phượng híp lại, thấy biểu hiện trên mặt Tiểu Biểu Muội khó nén mắt mác. Ánh mắt Tiêu Dịch yên bình lại chuyển trở lại xác định nhìn con ngựa trắng kia, chợt lên giọng nói: "Dắt nó ra đây, ta muốn thuần phục ngựa."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tin tức Tiêu tướng quân muốn thuần phục ngựa rất nhanh đã truyền ra ở trường đua ngựa.

Tuy trường ngựa rất lớn, nhưng để tránh cho lúc thuần phục ngựa hoang chạy tán loạn khắp nơi, kinh động đến khách quý khác, Ngụy Tiệp Uyên bèn chạy tới bảo từng gã sai vặt đi nói rõ nguyên nhân với khách.

Thật ra bình thường thuần phục ngựa thì có thuần mã sư chuyên môn thuần phục đã tính vào lúc không người, nhưng bởi vì con ngựa trắng tái ngoại này tính tình quá mãnh liệt, đã liên tục làm bị thương hai người huấn mã sư. Ngụy gia chủ cũng đau khổ rất lâu, nay vừa nghe Tiêu Dịch muốn thuần phục ngựa, cũng không ngăn cản, trực tiếp ngăn những người khách khác.

Đa số người nghe được là Tiêu tướng quân muốn thuần phục ngựa thì tùy tiện nói lòng đầy cương giao cho gã sai vặt dắt đi, còn có một vài cậu ấm ngây ngô chưa từng thấy bản thân Tiêu tướng quân, lại bởi vì lòng tự ái của nam nhi quấy phá, ngược lại khuyên như thế nào cũng không chịu rời đi.

Hơn nữa ngay trước mắt khu nghỉ ngơi của trường đua ngựa dần dần tụ tập đủ loại giai nhân, hoặc là ăn mặc thân nữ nhi mũ che mặt khép lại phía trước, hoặc là trên người ăn mặc quần áo nam nhân như Thẩm Họa vậy, còn có một số quý phu nhân kết đoàn cầm quạt hương bồ, mỉm cười thì thầm, đều là mỗi một loại phong cảnh xinh đẹp.

Mà trong đó một vị "Thiếu niên mặc áo tím" bởi vì vóc người cao gầy, phong cách dung mạo bậc trên, đứng ở bên trong cô nương vây xem lại có vẻ đẹp hạc đứng trong bầy gà, dẫn tới các huynh đệ tại chỗ không ngừng tỏa ra ánh mắt lửa nóng.

Giai nhân tuyệt sắc ở phía đối diện như vậy, sao có thể bởi vì nghe được Tiêu Dịch thuần phục ngựa thì bị hù dọa chạy đi, trong lòng dâng lên luồng dũng khí, ngược lại sống lưng cười trên tuấn mã càng thẳng tắp, ngảnh đầu nhìn giai nhân nơi xa biểu diễn phong thái hùng dũng, chứng minh mình mới là người nam nhi chân thật.

Chỉ tiếc đôi mắt của các cô nương hoàn toàn không ở trường đua ngựa này, mà là ở trên người của Tiêu tướng quân cách đó không xa, từng người một mím môi, thẹn thùng cười như không cười. Dân phong Đại Lương đã cởi mở không ít so với lúc mới vừa lập triều, nhất là rộng rãi hơn nhiều đối với nữ tử đi ra ngoài.

Các quý nữ tầng lớp trên một mình đi chơi, hẹn nhau tụ hội, hoặc là đến biệt uyển ngoại ô cưỡi ngựa ngắm hoa, thậm chí là nâng ly chè chén ở trong quán

rượu, du lịch sông núi, đều có tung tích nữ tử có thể tìm ra, Tiêu Tĩnh Dư chính là một đại biểu loại nữ tử này, ngay cả thường bị người chỉ chỗ, cũng là nhìn mãi quen mắt rồi.

Lúc này đã có vậy xem, một số là yêu thích thuật cười ngửa thật lòng tới xem thuần phục ngựa một chút, tìm kiếm kích thích, có một số chính là có dụng ý khác, nhắm về Tiêu tướng quân mà tới, đều nói Tiêu Dịch là mỹ nam đệ nhất trong kinh, ngay cả đích Nhị Tử nhà Bùi Thái Phó cũng bị hạ thấp, dĩ nhiên là muốn cố gắng nhìn một chút.

Ngụy Tiệp Uyên đứng ở bên cạnh Tiêu Dịch, hai người cũng chưa từng để ý tới thiếu nữ ôm ấp tình cảm bên kia, ngược lại nhìn những kẻ "Cây hành xanh miết" không tự lượng sức xa xa kia. Ngụy Tiệp Uyên bất đắc dĩ cười một tiếng, "Thối Chi nề tình ta mà cách xa bọn họ một chút, tránh cho hù dọa đến các công tử hoa cỏ này!"

Tiêu Dịch nhếch môi, căn bản không để bọn họ ở trong lòng, ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng xẹt qua, chỉ là siết chặt dây buộc tơ lụa trên cổ tay, ánh mắt đặt ở trên người Thẩm Họa như mọi khi.

Hắn sắp dạo bước đi tới trước mặt Tiểu Biểu Muội, chọc cho các thiếu nữ chung quanh càng thêm kích động. Thẩm Họa thật sự không quen này những quý nữ hoa si này, may mắn là ở cách xa một chút, tránh ba thước với bọn họ. Tiêu Dịch càng là thấy nhưng không thể trách đối với những việc này, giọng điệu hoàn toàn là trong lòng đã có dự tính, "Chờ ta một lát là xong." Nói xong còn giơ tay búng một cái lên cây dù che ánh nắng trên đầu Thẩm Họa.

Ngay tức khắc, Mộc Quỷ liền hiểu được ý Thiếu Tướng quân, càng thêm hạ thấp viên ô xuống, trong lòng bày tỏ quyết không để ánh mắt sắc hí hí của những thứ "Công tử hoa cỏ" kia chằm mắt thiếu phu nhân tương lai của mình.

"Biểu ca không cần phải gấp gáp, muội còn muốn xem thêm thuần phục ngựa này một chút rồi cuộc là thuần hóa như thế nào, chắc là rất thú vị." Trong lòng nàng do dự cuối cùng vẫn là nói lời quan tâm dịu dàng như vậy.

Vì sao Tiêu Dịch đột nhiên muốn thuần phục ngựa, người biết chuyện ở đây cũng rõ ràng trong lòng, còn không phải là vị cô nương xinh đẹp này coi trọng con ngựa này mạnh mẽ. Thẩm Họa càng thêm hiểu lại không kịp ngăn cản, rõ ràng nếu Tiêu Dịch làm ra quyết định, chính là không dễ thay đổi.

Nhưng thuần phục ngựa này vốn là có thú vị trong nguy hiểm, cho nên mới cảm thấy trong lòng ngực bị đè nén buồn bực, trong lòng của nàng là không muốn Tiêu Dịch bị thương, thật ra thì càng không muốn hắn bởi vì mình mà bị thương.

"Yên tâm, ta không có việc gì, lại nói Tiểu Biểu Muội lo lắng ta như thế, làm sao nhẫn tâm để cho muội rơi nước mắt." Tiêu Dịch giống như nhìn thấu tâm tư của nàng.

Thẩm Họa nghe được câu này lại cảm thấy có loại ý vị tự bẽ đá đập vào chân của mình, quay mặt không chịu lên tiếng nữa. Tiêu Dịch lại bỗng nhiên vươn tay sờ đầu biểu muội, sau khi nhẹ nhàng xoa xoa thả tay xuống, một động tác này dẫn tới các thiếu nữ khác không khỏi muốn nhìn một chút người Tiêu tướng quân cưng chiều là ai, cũng không biết tin tức từ đâu tới, truyền tới truyền lui phần lớn nói Tiêu tướng quân dẫn đến là trưởng nữ Hầu phủ.

Chỉ là cũng có vài quý phu nhân hoàng thất lắc đầu một cái, mơ hồ nói một câu, "Ah, cô nương này như là không giống. . . ."

Có phu nhân bèn cầm quạt hương bồ che môi lại thở dài một tiếng, "Chớ nói ra, tránh cho gây nên thị phi!"

Cũng chẳng trách được những quý nữ yêu kiều đẹp đẽ như bọn họ không biết Tiêu Tĩnh Dư, từ trước đến giờ nàng không thích tiếp xúc với các quý nữ thế gia, đừng nói tiệc trà, tiệc rượu, có lúc chính là công chúa tự mình đưa thiệp mời, nàng cũng sẽ nhã nhặn từ chối, còn thường lấy nam trang gặp người, vóc người lại không kém bao nhiêu so với một số nam tử, cứ thế làm cho người ta hiểu lầm.

Còn có vài tiểu thư thế gia to gan viện cớ là bạn tốt trong khuê phòng của Tiêu Tĩnh Dư tiến lên chào hỏi với Thẩm Họa, hỏi nàng có từng nhớ bản thân. Thẩm Họa vừa vặn cũng nghe thấy lời nói của các nàng, cũng không giải thích, học Tiêu Tĩnh Dư hay lạnh lùng, chỉ nhân nhặt nghiêng mắt hỏi một câu, "Người là ai?"

Làm cho những cô nương tới nhìn trộm Tiêu Dịch kia lúng túng không biết làm sao, ảo não bèn xoắn khăn rồi đi.

Thẩm Họa trầm nghĩ đến cả bộ dáng Tiêu Tĩnh Dư cũng không rõ ràng lắm lại tới thăm hỏi, có ý đồ xấu nha!

Người khởi xướng, Tiêu tướng quân cười một tiếng, hỏi "Biểu muội ghen?"

Thẩm Họa nhân nhặt đáp một câu, "Bây giờ muội là bào muội của ngài, nào có ghen tuông."

Ngụy Tiệp Uyên cười không nói, thấy Tiêu Dịch chuẩn bị xấp xỉ rồi, lập tức dặn dò gã sai vặt đi dắt ngựa trắng kia ra. Tiêu Dịch đi lên trước nhận lấy cương ngựa, lập tức ngựa trắng này không yên phận hí một tiếng, đã tính khó thay đổi, trang@đđlqđ@bubble editor nhưng bước chân của hắn không lui về phía sau chút nào, lại là mạnh mẽ xoay người lên ngựa, động tác gọn gàng dứt khoát, bên này tai người sai vặt còn văng vẳng tiếng ngựa hoang hí vang, bên kia Tiêu tướng quân cũng đã bắt đầu thuần phục ngựa rồi.

Chỉ thấy sau một khắc, ngựa trắng bèn điên cuồng nâng vó trước lên dẫm đạp chung quanh, tức giận hí lên, bãi cỏ bị vó ngựa bước qua lồm xồm hố đen, bốn phía bụi đất tung bay. Tiêu Dịch khẽ kéo dây cương phía bên trái, ngựa hoang lại nhảy về đám công tử hoa cỏ cách đó không xa.

Những công tử hoa cỏ kia không chịu rời khỏi trường đua ngựa, con ngựa mà bọn họ cười nhìn như cũng bị nhiễm cái loại không an phận tung vó khắp nơi, mấy người vốn còn đang thưởng thức mỹ nhân áo tím, đầu còn có tâm tư chú ý nữa, tự lo không xong rồi rút nắm chặt dây cương ổn định con ngựa

phía dưới.

Tiêu Dịch nhìn bọn họ đều hốt hoảng như vậy, khóe miệng nhếch lên, mới thật sự sử dụng sức mạnh, ngón tay thon dài nắm chặt dây cương, hạ thấp thân thể, ở trong so tài như vậy cũng khiến cho ngựa hoang càng thêm biến hóa điên cuồng.

Mọi người nhìn Tiêu tướng quân lắc lư kịch liệt như vậy cứ có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị quăng xuống, về mặt Thẩm Họa căng thẳng, dường như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ hết như cũng đang nắm một sợi dây cương gì đó, siết chặt quần áo, không khỏi đi lên trước hai bước, nỉ non một câu, "Cẩn thận."

Ở bên cạnh, Ngụy Tiệp Uyên lại nhàn nhạt mở miệng, "Thẩm cô nương không cần kinh hoảng, đáng về Thôi Chi huynh hần là nắm chắc." Từ lần đầu tiên hần tiếp xúc với Tiêu Dịch thì cũng biết người này không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

"Người biết ta không phải Tiêu Tinh Dư?" Nàng chợt ý thức được xưng hô của Ngụy Tiệp Uyên.

Ngụy Tiệp Uyên mỉm cười nho nhã, gật đầu một cái, "Tóm lại cô nương yên tâm là được!"

Cũng phải, nếu biểu ca không nắm chắc, sao lại đặt mình vào nguy hiểm? Tuy rằng Thẩm Họa nghĩ như vậy sau lưng vẫn ứa ra một lớp mồ hôi lạnh, thuần phục ngựa trước mắt thật sự nguy hiểm. Có điều quả thật theo như lời Ngụy Tiệp Uyên, mặc dù ngựa trắng này tới trạng thái điên cuồng, chân lướt chạy như bay nhanh chóng mà xóc nảy, lại là vung hất như thế nào, hần đều vững như bàn thạch, lù lù bất động.

Bỗng nhiên, ngựa trắng lại ngửa mặt lên trời hí lần nữa, vó trước vung lên một đường cong thật cao. Ngay sau đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, ngựa trắng đột nhiên bình tĩnh lại, không nhảy lên nữa, lập tức lại bắt đầu lao ra ngoài chạy. Trong lòng mọi người biết con ngựa hoang này đã bị thuần phục hoàn toàn, không khỏi vỗ tay khen ngợi, chắc vẫn chưa tới thời gian một khắc đồng hồ nhỉ.

Tiêu Dịch cười ngựa trắng bị thuần phục chạy đến trước mặt Tiểu Biểu Muội, vó ngựa tuấn mã vang lộc cộc, giống như kèn lệnh khai hoàn. Thẩm Họa một lòng ngưỡng mộ nam nhân trên ngựa, thân thể vĩ đại bao phủ xuống một bóng râm cao lớn. Hần nhìn xuống nàng từ trên cao, trong mắt phượng là tự tin và kiêu ngạo mà hần từ chân chính mới có, "Ta đã đồng ý không để cho biểu muội chờ lâu."

Khoảnh khắc kia, Thẩm Họa giống như mất hồn, nhìn lại nam tử chỗ cao, dung mạo của hần tuấn mỹ như người trời, cánh tay bộc phát mà có lực, mà tất cả những thứ này cũng là độc diễn về phía nàng.

Hồi tưởng mới vừa rồi hần thuần phục ngựa thông dong kiên định với tự tin giờ phút này, lại phảng phất có vài tia sáng mặt trời lan tràn ra, chiếu rọi bóng dáng của Tiêu Dịch càng cao lớn vĩ đại, hô hấp của Thẩm Họa bỗng dừng rơi nửa nhịp, trong lòng lo sợ.

Mắt phượng cười, Tiêu Dịch đột nhiên khom lưng cúi tay, một tay kéo người ngã ngửa trước mặt lên lưng ngựa. Thẩm Họa hoàn toàn không có phòng bị, chỉ có thể bất ngờ không kịp đề phòng bắt được vạt áo của biểu ca, mọi người càng không kịp phản ứng lại xảy ra chuyện gì, đã thấy hai người giục ngựa lao chạy xa rồi.

Mang theo Tiểu Biểu Muội vui sướng chạy một vòng chung quanh trường ngựa, hần hãm lại tốc độ, ngồi chung trên ngựa trắng chậm rãi trở về, trong lòng Tiêu tướng quân không khỏi hài lòng, đừng thấy biểu muội eo nhỏ chân mảnh, trên lưng ngựa mỏng mảnh sát bên thân thể hần đúng là mượt mà là lướt, nhoáng một cái này hô hấp của Tiêu tướng quân không khỏi nặng thêm.

Thẩm Họa còn đắm chìm ở trong sung sướng giục ngựa chạy băng băng mới vừa rồi, lúc này tâm tư ổn định lại, liền phát hiện hơi nóng phun ở giữa cổ, bên tai hô hấp càng ngày càng thô, ngay cả ngồi sau lưng cũng không bằng phẳng, nàng ước chừng biết được tình cảnh bây giờ của mình, tuyệt đối không dám lộn xộn thân thể, ngay cả hô hấp cũng từ từ cẩn thận.

"Họa . . . . ."

Hần mềm mỏng kêu nàng một tiếng, Thẩm Họa lại cảm giác hình như có ẩm ướt rơi vào cần cổ, thân thể nàng khê cứng đờ. Tiêu Dịch lần nữa vung dây cương đổi lại chạy đi về phía chỗ xa hơn, giục ngựa chạy đến một chỗ bụi cỏ dài che lấp, hần đột nhiên ghim chặt dây cương, tung người xuống ngựa, ngay sau đó đưa tay kéo Thẩm Họa từ trên lưng ngựa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Chân vừa mới đạp đất, nàng hơi có vẻ căng thẳng, mặt cười liền cố ý nhấn ở một chỗ, che bụng bằng phẳng, "Đa..... Đa tạ biểu ca săn sóc, Họa Nhi đã mót quá lâu." Nói xong cũng không quan tâm không để ý giây thoát bàn tay Tiêu Dịch ôm dán bên hông nàng, vội vàng hấp tấp bèn chạy tới phía trong bụi cỏ, liều mạng chạy trốn chết giống như một con thỏ bị sói hung ác đuổi theo.

Lúc tư lự mềm mại chợt thoát khỏi trong tay Tiêu tướng quân, nhìn tiểu nhân chạy trốn chết như vậy luôn cảm giác có chút ý bị ghét bỏ, trên mặt không khỏi sa sầm mấy phần, nóng bỏng bụng dưới tất cả bị một lý do sứt sọ của Tiểu Biểu Muội hòa tan không ít, cuối cùng trong lúc đợi Tiểu Biểu Muội trút

xuống "Quỳnh tương ngọc lộ" lại là hành quân lặng lẽ.

Trên đường trở về, Tiêu Dịch không nói câu nào, chỉ nghiêm túc cẩn thận điều khiển ngựa, Thẩm Họa cưỡi ở phía sau hắn cố gắng ngửa thân thể ra sau, trước mặt chính là sau lưng dày rộng rắn chắc của Tiêu tướng quân, mềm mại trước ngực nàng chính là không chỗ có thể để, chỉ có thể cố gắng không để cho một mềm một cứng bị dán vào, trong lòng Thẩm Họa cũng có chút sợ, sợ lại chọc hắn kích động.

Phải biết Đại Biểu Ca Tiêu Dịch lại là người không vợ ba năm rồi, thêm nam nhi huyết khí phương cương (máu nóng), nàng và mẫu thân Dục Ca Nhi tướng mạo tương tự, đừng nói thấy vật nhớ người, một người giống như ảnh ngược đi ra từ trong nước như nàng mỗi ngày lác lác ở trước mắt hắn, có lẽ cũng sẽ nhất thời ý loạn tình mê, không phân rõ thật giả.

Có vài mộng đẹp thì Thẩm Họa bằng lòng làm cùng Tiêu tướng quân, có một số chính là vấn đề nguyên tắc, nàng không làm được. Cho nên càng nghĩ tới những thứ này, ngay cả chút rung động khó hiểu hôm nay này của mình cũng tiêu tán không còn bóng dáng. Thẩm Họa cảm thấy mình như vậy cũng là bình thường, có một loại nam tử chính là một chút đã có thể làm cho người ta động lòng mãi, Tiêu tướng quân tuyệt đối nhận nổi. Có điều, Thẩm Họa biết mình đang làm gì, thỉnh thoảng thường thức một chút không ảnh hưởng toàn cục.

Lúc này nàng cũng cực kỳ tinh táo, Tiêu Dịch cung chiều nàng đều là thân xác tương tự với người này tặng cho, lúc nàng ở trường đua ngựa đúng là da mặt dày thiếu chút nữa không nhớ được. Trong thoáng chốc trong đầu lại hiện ra bóng dáng Tiêu Dịch mạnh mẽ ôm nàng giục ngựa bay nhanh, Thẩm Họa vội vàng lác đầu một cái tự giấu cười một tiếng, càng thêm thẳng tắp thân thể cách xa hắn.

"Biểu muội ôm chặt, chúng ta còn có thể nhanh chóng trở về một chút, muội như vậy ta hoàn toàn không có phương pháp gia tăng tốc độ."

Sau khi tiêu cô nương nghe được lời nói, hai cánh tay thật sự là rất bình tĩnh ôm sát mấy phần.

Tiêu Dịch nhất thời tắc nghẽn, ngay khi nói chuyện mặt đen cũng sắp nhỏ ra mực rồi, tư thế Tiêu Biểu Muội xa cách lạnh như băng như vậy, khiến trong lòng hắn càng cảm thấy khó chịu, hắn đã sớm nhận định nàng, dù như thế nào bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ là phu thê.

Nhưng hắn bỏ ra thật lòng, nhưng ngay cả nửa phần cũng bùng nổ không nóng, vừa nãy là hắn nhất thời xúc động, cũng là tình cảm ập đến, kiềm chế khó nén, nhưng hiện tại biểu muội lại làm cái gì, để phòng hắn đến mức không để ý tình cảnh nguy hiểm của mình như vậy, ngửa thân thể về sau như vậy rất dễ dàng ngã xuống từ trên ngựa, sau đó lại không thể không vì mau chóng rời khỏi mà bản thân uất ức cầu toàn, quả nhiên là rất tốt.

Ước chừng Tiêu tướng quân cũng có mấy phần chán nản vì cầu hoan bị từ chối, ở trong quân doanh có lúc bọn họ hành quân đánh giặc, mấy tháng cũng không trông thấy nữ tử, nhìn cứ nhìn, hắn cũng nhìn ba năm rồi, nhưng kể từ khi Tiêu Biểu Muội tới hận không thể lập tức cưới về ném ở trên giường lớn thương yêu.

Chỉ tiếc Thẩm Họa còn chưa cập kê, những người không câu nệ tiểu tiết đi ra từ trong quân doanh như bọn họ, trước chưa xong lễ trộm hương cắp ngọc cũng không phải là số ít nữa. Chẳng qua Tiêu Dịch thật sự sợ hù dọa nàng, nên muốn chờ Tiêu Biểu Muội lớn hơn một chút nữa mới thành hôn báỉ thiên địa, chỉ là hôm nay thật sự là không nhìn nổi nữa.

Hai người trở lại chỗ ở trường ngựa, một câu cũng không nói thì mỗi người đi một ngã, trước khi đến Tiêu tướng quân còn vui thích dẫn dò để Mộc Cẩn dẫn theo ma ma đến vườn ở trường ngựa hái chút rau quả mới mẻ, lại dặn dò đầu bếp làm mấy món ăn mỹ vị, buổi tối một nhà ba người sẽ ăn chung bữa tối chúc mừng ngày sinh của Dục Ca Nhi.

Ở phòng, Thẩm Họa chơi với Tiểu Kỳ Lân một lát, thức ăn đã từng đĩa một bày ra ở trên bàn, thật ra thì trong lòng nàng cũng mơ hồ có chút bực tức, buồn bã ngồi ở chỗ đó. Dục Ca Nhi chu môi hỏi sao phụ thân còn chưa tới, Thẩm Họa nín môi cười cười chỉ trấn an nói rất nhanh, bèn lên lên bảo Mộc Quý bên bên Tiêu tướng quân hỏi hắn một chút khi nào tới đây.

Mộc Quý qua đây chỉ cẩn thận từng ly từng tý một trả lời, Tiêu tướng quân và Ngụy gia chủ, còn có Mộc Lạp Thị của Nam Cương kia ở một chỗ, không biết thương lượng cái gì, còn phải người coi chừng cửa phòng không cho quấy rầy, nàng thử bầm bầm, lại bị người ngăn cản trở lại.

Thẩm Họa vừa nghe, trên mặt liền giật mình, ôm lấy Dục Ca Nhi đặt ở trên đùi sờ sờ đầu cậu, Dục Ca Nhi ngửa mặt ngây thơ nhếch miệng cười cười dựa sát vào tiểu mẫu thân. Thẩm Họa bình tĩnh đợi thêm một lát nữa, thỉnh thoảng an ủi Tiểu Kỳ Lân tràn đầy mong đợi.

Sinh nhật đầu tiên của Dục Ca Nhi, tại sao Tiêu tướng quân có thể bởi vì khe hở ở giữa hai người bọn họ, lại không xuất hiện như vậy, rõ ràng hắn đã đồng ý trải qua sinh nhật với Dục Ca, chẳng lẽ hắn không biết Dục Ca Nhi mong đợi ngày hôm nay đến cỡ nào sao.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên gió lớn gào thét, sấm sét vang dội, khoảng không đen áp sát liền tối lại, Dục Ca bị tiếng sấm kia dọa sợ hết hồn, Hồn Thế Tiểu Ma Vương không sợ trời không sợ đất, sợ duy nhất chính là sấm đánh, không ngừng chui vào trong lòng Thẩm Họa giống như tất cả trẻ con, không yên phận bịt lấy lỗ tai, "Tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi sợ, con muốn phụ thân... Con muốn phụ thân."

"Đừng sợ, đừng sợ, Dục Ca Nhi đừng sợ."

"Dục Ca Nhi muốn mẫu thân, cũng muốn phụ thân....."

Thẩm Họa không vỗ về được cảm xúc của Dục Ca Nhi, nhìn Dục Ca co rúm lại run lên một cái, lòng nhũu chặt đau đớn, bèn nói với Mộc Quý và Trụy Nhi: "Các em trông Dục Ca Nhi một chút, ta đi mời biểu ca tới đây."

Trụy Nhi gật đầu, Mộc Quý đã mang cây dù tới, "Bên ngoài thời tiết không tốt, biểu tiểu thư ở lại trong phòng, vẫn là em đi cho."

Thẩm Họa lại lấy cây dù trong tay Mộc Quỳnh tới, "Em ở lại, ta sợ em không gọi được vị chủ nhân giận dữ của nhà em."

Ánh mắt Trụy Nhi có thâm ý khác hỏi thăm Mộc Quỳnh, hai người là làm sao.

Mộc Quỳnh nhún vai một cái, bày tỏ cũng không rõ ràng lắm, lúc đi còn vui vẻ, sau khi trở lại thì thành như vậy.

Mới vừa bước khỏi phòng, bên ngoài đã tối đen lại, gió lạnh không ngừng mãnh liệt thổi qua trên mặt và chui vào trong ống tay áo của Thẩm Họa, trong khoảnh khắc chính là nước mưa lớn chừng hạt đậu nện xuống rào rào, nàng chống dù lên bị gió lớn thổi xiêu vẹo, cuối cùng mất thăng bằng ngay cả người và dù cùng nhau bị thổi lui về phía sau mấy bước.

Gió vùng ngoại ô Kinh thành quả nhiên rất mạnh mẽ, mặt dù xoàn xoạt một cái liền gãy mất. Thẩm Họa cũng không doái hoài tới vật che chắn trực tiếp ném xuống đất, nàng đội mưa đi về phía trước, nước mưa đập vào thân thể của nàng, chỉ cần trong chớp mắt thì cả người nàng cũng ướt nhẹp, mắt càng là ngay cả đường dưới chân cũng không thấy rõ lắm.

Trong nháy mắt Thẩm Họa hơi do dự, có nên quay lại hay không, nhưng nghĩ tới Tiểu Kỳ Lân run rẩy thì áp ủ mấy phần ý nghĩ không dám xia tới, dùng tay áo lau nước mưa trên mặt, cũng như muối bỏ biển, miễn cưỡng mở đôi mắt chạy đến phòng ốc chỗ Tiêu Dịch ở. Nhưng lại chạy tới phía trước này, nàng lại luôn cảm giác hình như sau lưng có gì đó mơ hồ đi theo mình, bởi vì nước mưa quá lớn, trời lại quá tối, nàng quay người qua nhìn thì không thu hoạch được gì.

Lại cảm thấy là mình đa nghi rồi, nhưng lúc đi lên một cây cầu gỗ hình vòm trên hồ nước thì bởi vì trên đỉnh rộng mở thì công đèn cầu đặc sắc, hai đầu cầu chia ra dựng lên hai giá gỗ kiểu dáng bất mắt, treo đèn chiếu sáng, mưa to như vậy bên trong đèn chiếu sáng tự nhiên bị giới tắt ánh sáng.

Bỗng nhiên một cơn gió lớn đánh tới, bên tai đột nhiên vang lên ken két vang dội, trùng hợp chiếu ánh sáng của một tia chớp đánh xuống. Thẩm Họa hốt hoảng ngẩng đầu thấy giá gỗ lắc lư nghiêng ngả sẽ sắp nện xuống trước mặt.

Nàng kinh hãi trợn to hai mắt, trong miệng gào thét cũng không ra tiếng, liền cảm giác một sức mạnh khổng lồ dẫn mình xông ra, lộn một vòng ở trên đất bùn lầy, ngay lúc trời đất quay cuồng thì nàng cảm thấy rơi vào một vòng ôm khỏe mạnh.

Trên người không có bất kỳ cảm giác bị ném đau, tất cả đều mềm mại như vậy, nước mưa vẫn cọ rửa ánh mắt của nàng như cũ, nàng run rẩy lông mi, chăm chú nhìn lại, người bảo vệ ở trên người nàng chính là biểu ca Tiêu Dịch.

"Biểu ca?"

"Họa Nhi, muội muốn làm gì? Không muốn sống nữa sao? Loại thời tiết quỷ này lại chạy ra!" Tiêu tướng quân rống, nhưng hạt mưa tiếng sấm quá lớn, rất nhanh đã nhấn chìm tiếng của hắn, nhưng lại không bao phủ được tức giận trong mắt Tiêu Dịch.

"Dục Ca Nhi, bé muốn huynh, muội thay bé tới gọi phụ thân." Thẩm Họa cũng không cam chịu yếu thế, âm thanh gào thét tương tự, "Biểu ca lại làm gì? Cầu kinh với muội sao? Chính là ngay cả sinh nhật của Dục Ca Nhi cũng không muốn qua."

Tiêu Dịch đột nhiên nắm chặt cánh tay Thẩm Họa, ánh mắt có chút lạnh lùng hỏi ngược lại nàng: "Cầu kinh? Ngược lại ai đang cầu kinh?"

Thẩm Họa từ chối cho ý kiến, lại âm thầm tức giận, thân thể hai người quấn lấy, nàng cố gắng muốn giãy thoát hắn bỏ chạy, duỗi chân dài, lại nghe được Tiêu Dịch rên khẽ một tiếng. Nàng không khỏi nhìn về phía bên chân, lại là mơ hồ có nước mưa màu đỏ đậm vào trong mắt. Đây rõ ràng là máu, chân của nàng không bị thương, vậy khẳng định chính là Tiêu Dịch.

"Huynh bị giá gỗ đập trúng?"

Tiêu Dịch chỉ nhú chặt mày không lên tiếng, giống như là chấp nhận, Thẩm Họa cắn răng, "Biểu ca, huynh chờ muội, muội đi gọi Ngụy gia chủ và những người khác tới đây."

Tiêu Dịch kéo cổ tay biểu muội lần nữa, giữ chặt lại không buông ra, "Đừng đi, nguy hiểm!"

Thẩm Họa gấp gáp, lúc này đâu còn có nguy hiểm gì, nước mưa đã nhỏ hơn nhiều so mới vừa rồi, bằng không cũng không thấy được vết thương trên đùi hắn, "Biểu ca, hiện tại huynh nguy hiểm hơn, chỉ cần một lát, muội trở lại rất nhanh."

"Đừng đi, cứ ở bên cạnh ta, giá gỗ là có người cố ý đập gãy."

Những lời này khiến Thẩm Họa trở mắt trong nháy mắt, lúc này nàng mới ý thức được Tiêu Dịch nói nguy hiểm là cái gì, có người lại cố ý muốn hại nàng, nếu không phải biểu ca kịp thời chạy tới che chở nàng, có lẽ giá gỗ kia sẽ đập ở trên người của nàng, đâu phải một cô nương như nàng có thể chịu đựng không chết cũng chắc chắn tàn phế.

Thẩm Họa lại không nhận được thân thể hơi run lên, cũng không biết là nước mưa gió mạnh thổi lạnh cả người, hay là bị chuyện này khiếp sợ rồi, thì ra mới vừa rồi hoàn toàn không phải ảo giác, quả nhiên là có người theo đuôi đang tìm cơ hội hại nàng, suy nghĩ một chút thậm chí có chút sợ hãi.

"Họa Nhi, đừng sợ, ta sẽ không để cho muội bị tổn thương." Tiêu Dịch vội vàng ôm Tiểu Biểu Muội, "Đỡ ta, đến chỗ của ta."

Thẩm Họa phục hồi lại tinh thần, gương mặt phờ phạc gật đầu một cái, tình hình trước mắt cũng may mà Tiêu Dịch ở bên cạnh không đến nỗi rối loạn tay chân, một lúc lâu mới nhỏ giọng ní non, "Ừ, muội không sợ."

Rõ ràng là tìm đến Tiêu tướng quân về tâm tình Dục Ca Nhi, lúc này mình lại thật sự được vỗ yên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

ditor: trang bubble ^^

Hai người vào trong phòng, trước tiên Thẩm Họa đỡ Tiêu Dịch đến bên giường nghỉ ngơi, bèn lập tức đi ra ngoài kêu gã sai vặt tìm đại phu và thông báo Ngụy gia chủ, mặt khác lại gọi hai người nha hoàn đi nấu chút nước sôi trước, một lát đại phu tới không tránh được phải rửa sạch vết thương và băng gạc sạch sẽ, khăn các loại. Nàng làm ngay ngắn rõ ràng, không hoảng hốt không rối loạn chỉ huy người làm có thể gọi tới đi làm việc.

Tiêu tướng quân bèn đặt ngang chân phải chảy máu dựa vào ở bên giường, lẳng lặng nhìn Tiểu Biểu Muội dặn dò đủ loại chuyện trước mặt, mơ hồ lộ nụ cười. Bộ dáng này của nàng bày tỏ có mấy phần tư thế bài binh bố trận, biểu muội thông minh như vậy sao có thể khiến người ta không thương.

Thừa dịp Thẩm Họa bận trong bận ngoài không chú ý, Tiêu Dịch lại khom eo nặng nề gõ chân hai cái, chỗ đó vốn là quần nền trắng nhuộm đỏ thẩm lập tức lại bắt đầu ngấm máu.

Thẩm Họa trở lại vừa nghiêng đầu, thì thấy tình cảnh đáng sợ như vậy, chân dài cường tráng bị quần trắng bao bọc, đã sớm loang lổ vết máu, vẫn còn đang không ngừng nhuộm rộng ra. Nàng suy sụp thở dài một tiếng, vội vàng đi hai bước về phía trước, ngồi xổm người xuống nhào người ở bên giường kiểm tra cẩn thận, đôi mắt lo lắng nhìn chăm chăm vết thương kia, nhưng lại chịu bó tay, nhất thời giọng khàn khàn, "Sao máu lại không ngừng được nhỉ."

Tiêu Dịch vỗ vỗ chỗ trống mép giường, "Biểu muội đừng ngồi xổm, dễ choáng váng đầu."

"Hả?" Lúc này lòng Thẩm Họa tràn đầy đều là cái chân bị thương kia, nhất thời không nghe rõ, ngẩng mặt lên quan sát hỏi thăm, "Biểu ca, huynh choáng váng đầu sao? Có muốn muội đỡ huynh nằm xuống hay không?"

Lúc này khoảng cách gần rồi, Tiêu Dịch mới nhìn thấy khắp khuôn mặt Tiểu Biểu Muội là dấu vết nước mưa, trên váy và tay áo của nàng nhuộm máu của hắn, sắc mặt khẽ trở thành có chút trắng bệch, bộ dáng này của nàng cực kỳ giống bị thương ghê lắm.

Nhất là trong hai mắt của nàng ngập nước, thậm chí hốc mắt có chút đỏ bừng, trong lòng Tiêu Dịch lập tức đau xót, bản thân xót xa ân hận mới vừa rồi làm gì còn muốn hù dọa nàng, nhất định là đã khóc rồi, một tiểu cô nương nơi nào thấy nhiều máu như vậy, nhất định là bị dọa sợ rồi.

Hắn nhún mày không trả lời, trên tay chợt ra sức kéo nàng đi lên ngồi ở bên cạnh hắn, cười cười, "Ta không sao, chút vết thương nhỏ mà thôi."

Ngay sau đó gơ tay lên bên dùng bàn tay lau một chút giọt nước trên mặt nàng, lại kéo chăn mỏng bên cạnh tới phủ ở trên đầu Tiểu Biểu Muội, thay nàng lau mái tóc ướt nhẹ, còn vừa cảnh cáo nàng, "Đừng nhúc nhích".

Trong lòng Thẩm Họa vừa áy náy vừa mệt mỏi, không muốn chọc Tiêu Dịch không vui nữa, may mà cũng không có giấy gạc, chỉ mở một đôi mắt thật to nhìn chăm chăm trên sườn mặt tuấn mỹ của biểu ca, nơi này cũng là nàng làm bị thương, hôm nay lại hại chân của hắn bị thương.

Tiêu Dịch tỉ mỉ thay nàng lau xong, nhìn đôi mắt sáng rỡ của nàng theo bản năng luôn theo dõi chân của hắn, hắn sợ một tiểu cô nương như nàng thấy máu nhiều lại bị hù dọa, trực tiếp sử dụng chăn mỏng bao bọc đầu của nàng, ôm nàng đè ở ngực mình, "Ta đã nói không có việc gì, muội không cần lo lắng." Hắn còn vuốt ve lưng của nàng cách chăn mỏng không ngừng trấn an.

"Nhưng mà, huynh chảy rất nhiều máu."

"Họa Nhi ngoan, không cần nghĩ những thứ này, ta không sao." Hắn lại ôm sát mấy phần, đoán chừng là sợ biểu muội hiểu lầm hắn có ý đồ xấu, ngay sau đó lại bổ sung một câu, "Đừng sợ, đừng sợ, ta chỉ là muốn sưởi ấm cho thân thể muội."

Thẩm Họa nằm ở ngực của hắn, nghe trái tim kia có lực nhảy lên chợt an tâm cười cười.

"Sao thế?"

Hoạt bát như Thẩm Họa, lúc lâu nàng mới chậm rãi nói: "Muội không sợ máu, thật sự! Chỉ là sợ biểu ca tàn phế giống như phụ thân muội vậy!" Hàng năm máu thân họ ra máu, nàng đã sớm không nhạy cảm đối với máu như vậy rồi.

"Nếu mà ta tàn phế, vậy ta vừa vặn muốn ý lại biểu muội cả đời."

Những lời trêu chọc này lại không biết thế nào khiến nước mắt của Thẩm Họa rơi xuống trong khoảnh khắc. Tiêu Dịch luống cuống, nâng thẳng thân thể của nàng, thay nàng lau nước mắt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy người trong ngực khóc, lại ôm vào lòng liên tục chịu tội, "Được rồi, tốt lắm, không khóc,

ta thì ta sẽ không què."

Hôm nay Thẩm Họa đa cảm cũng bởi vì năm đó Thẩm phụ bị đánh thành trên đùi bị thương nặng sa sút tàn tật, lại mấy lần sau đó chính là người đi đứng bất tiện ngay cả tránh cũng không tránh được chỉ có thể cuộn tròn thân mình chịu đòn, miễn cưỡng mấy lần thì bị đánh chết. Thẩm Họa chính mắt thấy tất cả, trước khoảnh khắc phụ thân tắt thở còn nói không bỏ nữ nhi và mẫu thân, muốn nương nhờ bên cạnh mẫu tử các nàng, nhưng đảo mắt liền nhắm mắt lại, không nói một câu nào nữa, chỉ để lại thân thể trở nên cứng ngắt lạnh buốt.

Biểu ca Tiêu Dịch là đại tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã, làm sao cũng không thể biến thành người què.

Tiêu tướng quân đau lòng tiểu nhân trong ngực, giọng nhỏ nhẹ mà nói: "Đều là ta sai rồi, nếu ta có thể về sớm một chút muối cũng sẽ không chạy đến gặp mưa. Họa Nhi sẽ không cần tức giận với ta, đều là ta sai rồi." Hân kiên nhẫn và khiêm tốn dụ dỗ như vậy, khiến Thẩm Họa hơi ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn hắn.

"Huynh không tức giận muối, vậy tại sao không đến qua sinh nhật với Dục Ca Nhi?"

Tiêu tướng quân sờ sờ gương mặt của nàng, đầy mặt bất đắc dĩ, "Biểu muối hiểu lầm, ta là bị Mộc Lạp Thị dây dưa không thoát thân ra được."

"Thật?"

"Ừ, thật! Họa Nhi ngoan, đi đổi bộ quần áo của ta mặc vào trước."

Thế này, Thẩm Họa mới ý thức được mình bị Tiêu tướng quân ôm ấp áp không ít, Tiêu Dịch vừa thúc giục nàng đi thay quần áo, trang@ddldq@bubble editor nhưng trên người hắn lại là ướt nhẹp. Thẩm Họa tỏ ra rất nghe lời, đi tìm kiếm xiêm áo Tiêu Dịch trong ngăn kéo rồi đến thẳng sau tấm bình phong khoác vào phía trên.

Sau đó lại lấy một bộ áo khoác sạch sẽ và khăn khác, trực tiếp ngồi ở bên giường, cũng giúp hắn lau tóc ẩm ướt, sau đó bèn muốn đưa tay chủ động cời xuống cằm bảo ướt cho hắn, không có may mắn dè dặt kiểu cách của cô nương gia.

Ngay vào lúc nàng giơ tay lên lật mở ra cái nút buộc, Tiêu Dịch rú mắt chăm chú vào quần áo của nàng bởi vì mặc không vừa vặn, trong tay áo vừa rộng lại dài đuôi ra một đôi tay trắng nõn cân xứng, chỉ lộ nửa đoạn móng tay mượt mà như thủy tinh, linh hoạt cời nút áo, trong lúc lơ đãng lại xẹt qua da thịt ở cổ hắn. Đầu ngón tay này cũng giống như một vệt ánh sáng chợt hiện rung động lòng người, không nhận được muốn làm cho người ta cúi đầu liền ngậm trong miệng mà hôn.

Hầu kết của hắn khô khốc hoạt động lên xuống một chút, lần nữa nắm tay nhỏ bé đang bận rộn của nàng chợt kéo vào trong ngực, nhỏ giọng cảnh cáo: "Đừng đi chuyển tiếp nữa, nếu không....."

Không còn chặn móng phủ lên trên đầu, mặt của nàng liền chợt dán vào ngực của hắn, tuy là ướt, lại cảm giác lồng ngực kia nóng giống như đang phập phồng lên xuống, một luồng khí nóng bao phủ nàng, "Sao..... Sao thế?"

Tuy là Thẩm Họa hỏi như thế, nhưng chắc là thầm buồn bực mình mặc nam trang chính là thật sự xem mình là nam tử? Lại nhất thời vội vàng quên trước kia nàng từng nói nam nữ chỉ phòng với Tiêu tướng quân, vậy mà không có thẹn thùng của nữ nhi gia cời xiêm áo của người ta, còn không thấy ngại nói những lời kia.

"Vây..... Biểu ca tự mình mặc quần áo đi, tránh cho lạnh." Nàng vui ở nơi đó cẩn thận từng ly từng tí mà nói.

Thẩm Họa vốn không biết khoảnh khắc nàng mặc quần áo của hắn kia, áo khoác to lớn bao quanh thân thể mảnh khảnh là lướt của nàng, lại tới cời nút áo của hắn như vậy, chớp mũi lẫn vào mũi vị lẫn nhau, giao hòa chung một chỗ. Tiêu Dịch đã sớm bị nàng loay loay làm tâm thần chập chờn, ngay cả vết thương trên đùi cũng không nhớ ra được đau, chỉ muốn..... Nhưng hắn không muốn lại hù dọa nàng lần thứ hai, bảo nàng xa cách mình, bèn không thể làm gì khác hơn là ôm thân thể mềm mại thơm ngát này vào trong ngực thật chặt.

Chờ Ngụy Tiệp Uyên và đại phu tới, mưa to cũng dần dần ngừng lại, từng giọt mưa tí tách vẫn rơi lác đác, Tiêu Dịch sợ Tiêu Biểu Muội thật sự cảm lạnh, bèn dặn dò Thẩm Họa tắm ngâm nước nóng trước, một lát gọi Trụy Nhi ôm Dục Ca Nhi tới bên này, cơm tối ăn không được, không thể làm gì khác hơn là xem như bữa ăn khuya ăn mừng sinh nhật Dục Ca Nhi, Thẩm Họa gật đầu, bèn đi theo nhà hoàn.

Ngồi dựa vào trong thùng gỗ, vào lúc này Thẩm Họa bị hơi nóng đồ ẩm áp, hơi lạnh trên người bị nước mưa ướt nhẹp cũng được quét sạch, không khỏi hồi tưởng lại một màn trong mưa.

Bóng đen theo sát ở sau lưng đó, rốt cuộc ai muốn hại nàng? Nàng tới Kinh Thành không thù không oán, lần đầu tiên bước ra cửa, vẫn là dùng thân phận của Tiêu Tĩnh Dư, chẳng lẽ..... Không phải là người nọ muốn hại nàng, mà muốn hại vị trưởng nữ của Hầu phủ?

Ngay tại lúc đó bên Tiêu Dịch, "Ngụy huynh, huynh cảm thấy là ai muốn hại biểu muội của đệ?"

Ngụy Tiệp Uyên đứng lên từ trên ghế gỗ, chậm rãi dạo bước đến phía trước cửa sổ nhìn màn mưa bên ngoài. Hắn đứng chắp tay, cau mày, vẫn không giảm khí chất nho nhã trên người như cũ, ngược lại ở trong ánh nến chập chờn chung quanh lại tăng thêm mấy phần trầm tĩnh và cơ trí, "Thối Chi, ta biết rõ là ai sai khiến, nàng ta không phải là muốn hại Thẩm cô nương, mà là —— Tĩnh Dư."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Editor: trang bubble ^^

Thẩm Họa ngấm xong tắm nước nóng, trong lòng lo lắng Dục Ca Nhi, trực tiếp về đông phòng khách, nhưng vừa lại đây thì thấy Trụy Nhi và Mộc Quỷ mở cửa đều đứng ở bên ngoài thò đầu vào trong. Hai người vẫn còn đang riu rít thương lượng người nào đi mời Thiếu Tướng quân và biểu tiểu thư trở lại, nhưng sợ quấy rầy hai chủ tử phát triển tình cảm, cho nên Thẩm Họa đợi mưa đi lâu như vậy không trở về, hai nha hoàn cũng không lo lắng cũng là có nguyên do.

Việc này là phải nói tới từ Thẩm Họa bị Tiêu Dịch ôm vào trong ngực, lúc Ngụy Tiệp Uyên dẫn theo nha hoàn tiến vào, Tiêu tướng quân đang ôm chặt Tiểu Biểu Muội, trên tay kia cũng càng trở nên không đành lòng. Cho nên lúc nha hoàn trường ngựa Ngụy gia tới báo tin, hai người hỏi chủ tử nhà mình như thế nào? Tiểu nha hoàn này vụt cái gò má ửng lên một vết rửng đỏ, Trụy Nhi và Mộc Quỷ liền rõ ràng trong lòng, có lẽ đây chính là cái gọi là đầu giường cái cuối giường hoà đây.

Thẩm Họa nghe được Trụy Nhi và Mộc Quỷ thương lượng, gò má cũng khẽ nóng lên, vốn tưởng rằng mình đã sớm da mặt dày đến thờ ơ ờ hờ, lần này bí mật nghe bàn bạc nghĩ đến không khí ngay lúc đó cũng thật sự làm cho người chịu giày vò.

Nàng vỗ nhẹ gương mặt mới bình tĩnh lại tinh thần, kêu một tiếng, đuôi lông mày hai người vừa động, giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng vậy, "Biểu tiểu thư, ngài mau đi dành tiểu công tử đi!"

Thẩm Họa kinh ngạc, vội vàng đi vào trong phòng, chân vừa rơi xuống đất, một con cạp vải đen thui lúi đã lẩn ngay ở bên chân, nàng nhặt lên vỗ vỗ, liếc thấy bên trong vô cùng bừa bãi giống như bị người cướp sạch vậy.

Dưới chân là các loại chén sứ và thức ăn bẩn thỉu, còn có các loại con rối và binh khí nhỏ mà Dục Ca Nhi mang tới, chuyện này..... Không phải là một mình Tiểu Kỳ Lân làm chứ?

Lúc ở Hầu phủ, người khác đều nói tiểu chủ nhân của Kỳ Lân cư là một Hồn Thế Ma Vương, Thẩm Họa thấy Dục Ca Nhi cũng là khéo léo làm người hài lòng, thường thường cạo xát đầu nhào vào trong ngực người giống với sói con háu sữa làm cho người thích, nên nhất thời quên mất lần đầu gặp cậu thi đường cao đầy đất cũng là kiệt tác của cậu.

"Dục Ca Nhi." Ở cửa ra vào, nàng dò xét nhẹ nhàng gọi đứa nhỏ một tiếng.

Tiếng chạy ma sát bịch bịch quen thuộc vang lên, đó là tiếng bước chân dồn dập thường xuyên vang lên khi đứa nhỏ nhào tới trong ngực của nàng ở Kỳ Lân cư. Nhưng lúc này Thẩm Họa lại vẫn không thấy bóng dáng đứa nhỏ xuất hiện, trên mặt nàng nhếch lên nụ cười rục rờ chột phai nhạt, vẻ mặt khó nén mất mát, ngay sau đó trong phòng lại là giọng nói ồm ồm gào thét: "Tiểu mẫu thân và phụ thân xấu xa?"

Trong lòng Thẩm Họa sốt ruột, đang muốn vòng qua những chướng ngại vật kia tiến lên, một bóng lưng cao lớn quen thuộc đã ngăn ở trước người của nàng, cũng kéo nàng, cầm bàn tay trắng nõn của nàng dẫn nàng đi vào chung. Tiêu Dịch đá mảnh sứ mảnh sành vỡ ở trước mặt mới bằng lòng để Tiểu Biểu Muội đi tới.

Thẩm Họa nhìn chân hơi khập khiễng dưới cảm bảo kia, lại nhìn một chút bàn tay to nắm mình, loại che chở không nói gì ở đêm khuya này đặc biệt làm người ta xao động. Thẩm Họa do dự một chút, vốn bàn tay nắm ngón trắng nõn không có phản ứng lại nắm lại. Tiêu Dịch rõ ràng cảm nhận được, hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn nàng. Thẩm Họa chỉ cười cười thật giống không biết xảy ra cái gì như bình thường, "Sao vậy? Biểu ca cẩn thận đường phía trước."

Tiêu Dịch không lên tiếng nở nụ cười, tâm tình rõ ràng rất tốt, hai người đi vòng qua tới bên giường. Dục Ca Nhi che chắn cuộn mình thành một cái bọc phồng lên. Thẩm Họa ý bảo biểu ca buông tay ra, nhưng Tiêu tướng quân cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác đó lại siết chặt mấy phần sức lực. Chỉ là lúc này Thẩm Họa cũng không vội vã rút ra giống như ở xe ngựa vậy, hình như bị nắm lấy như vậy trong lòng nàng cũng không chán ghét giống như trước, chỉ khẽ tròn mắt nhìn tới Tiêu Dịch, duỗi ra một tay để không khác vuốt ve cái bao phồng lên, "Dục Ca Nhi, con ra ngoài đi?"

"Không cần, dù sao phụ thân và tiểu mẫu thân không cần Dục Ca Nhi rồi, Dục Ca Nhi cũng không cần thấy các người."

"Dục Ca Nhi hiểu lầm rồi, là bởi vì lúc ta ra ngoài bị ngã xuống ở trong mưa, phụ thân con phải bảo vệ ta mới đến chậm. Ta và phụ thân là yêu Dục Ca Nhi, đúng không, biểu ca?"

Tiêu tướng quân ừ một tiếng, hỏi cậu, "Bây giờ con có muốn trải qua sinh nhật hay không?"

"Muốn." Trong bọc phồng lên lập tức truyền ra âm thanh non nớt mà kiên trì.

Thẩm Họa vội vàng phụ họa nói: "Con mau ra đây, ta và phụ thân con làm sinh nhật cho Dục Ca Nhi."

"Vậy phụ thân và tiểu mẫu thân đồng ý với Dục Ca Nhi ngày mai sẽ theo con ăn heo sữa nhỏ nướng, Dục Ca Nhi mới ra ngoài."

Tiêu Dịch cách chặn mông vỗ vỗ cái mông nhỏ của cậu, "Lại nói điều kiện với phụ thân, ngày mai không được, chúng ta phải về nhà, lần tới đi."

"Không được, phụ thân đã đồng ý Dục Ca Nhi nhiều lần, mỗi lần đều nuốt lời nói lần tới, Dục Ca Nhi chỉ muốn ăn heo sữa nhỏ nướng."

"Được được được, ta bảo đảm với Dục Ca Nhi trở về nhất định có thể ăn heo sữa nhỏ nướng, ta bảo Hồng Ngọc làm cho Dục Ca Nhi được không? Hồng Ngọc làm heo sữa nhỏ nướng giỏi nhất, còn có thể thoa mật ong con thích, nướng dầu thêm thơm ngát, cắn một cái đều là loại giòn chảy mỡ đó."

"Oa, chắc là heo sữa nhỏ nướng ăn ngon nhất!" Rốt cuộc Dục Ca Nhi thò đầu ra từ từ ùi đến trong ngực tiểu mẫu thân, lại giống như sói con háu sữa kia, "Tiểu mẫu thân ngài có đau không? Dục Ca Nhi thổi một chút cho nguội."

"Không đau." Tiêu tướng quân chắc chắn là đau, ánh mắt nàng chuyển sang người bên cạnh.

Lúc này, Tiêu Dịch lại là gương mặt hung dữ, nhìn khắp nơi bừa bộn ở dưới đất, "Những thứ này đều là con ném?"

Dục Ca Nhi biết sai rồi bình thường không lên tiếng, chỉ là ừ ừ đầu trong ngực tiểu mẫu thân, ngay sau đó thừa nhận gật đầu một cái. Thảm họa rủ mắt nhìn trên từng chiếc lông mi đen rõ ràng còn vương giọt nước của đứa nhỏ, thật là đau lòng.

Cái tay bị Tiêu tướng quân nắm kia quơ quơ, lại hạ giọng nói trong trẻo, đại ý chính là bảo Tiêu tướng quân đừng khiển trách Dục Ca Nhi nữa. Nếu không phải là hai người bọn họ tri hoãn sinh nhật của Tiểu Kỳ Lân, làm sao cậu lại giờ trở xấu tính, xét đến cùng là hai người có lỗi trước.

Tiêu Dịch cũng là kẻ sát Tiểu Biểu Muội nhẹ giọng giải thích, "Nó là nam nhi, cũng không thể nuông chiều như nữ nhi thế."

"Nhưng nó cũng là đứa bé."

"Mẹ nuông chiều thì con hư." Tiểu Biểu Muội cũng không thích nghe lời này, lần nữa trừng lớn mắt, liền không vui muốn rút tay. Tiêu Dịch không hề phòng bị, nhất thời để tay thon mềm trơn như cá thoát khỏi khống chế. Có điều, Thảm họa nhanh hơn nữa, cũng không ngăn nổi độ nhanh nhẹn của loại người tập võ của Tiêu tướng quân.

Hắn kịp thời đặt mu bàn tay của nàng ở trên đệm, bởi vì lúc Tiểu Kỳ Lân vén chặn mông lên đi ra đúng lúc bao trùm ở trên tay của hai người đang lồi kếu, không thấy được cảnh bàn tay lớn kia càng thêm không chút kiêng kỵ, có chút ý trừng phạt, không buông ra còn chưa tính, ngược lại vuốt ve qua lại mỗi một ngón tay của nàng, còn đang hoàng tịnh trọng trầm giọng, "Lần sau không thể chiều theo lệ này nữa."

Nghe tới lại nói Tiểu Kỳ Lân, nhưng Thảm họa lại cứ có cảm giác trong lời nói kia phảng phất như đang nói nàng vậy, không cho phép nàng ngỗ nghịch ý của hắn. Hôm nay, Thảm họa luôn cảm giác thiếu hai cha con này, nhưng làm sao cũng không có ý định muốn khuấy động đầu lười linh hoạt.

Yên lặng không có một tiếng, mà trừng phạt mới vừa rồi của Tiêu Dịch cũng chỉ bởi vì cảm giác Tiểu Biểu Muội muốn xa cách lần nữa, hắn muốn cắt đứt ý nghĩ này của nàng.

Cả phòng đều là một mùi vị thức ăn lẫn vào bụi bặm, Tiêu Dịch gọi nha hoàn dọn đồ bọn họ thu dọn căn phòng này sạch sẽ, dieendafleequysddoon Tiểu Kỳ Lân ôm cổ mẫu thân hoàn toàn là bộ dáng nhóc đáng thương.

Trong lòng Thảm họa suy nghĩ nếu lại sai người đi làm cơm, sợ có chút ý quấy rầy, hơn nữa đã muộn như vậy, lại ăn vào những thứ ngọt cay đầy dầu mỡ kia cũng không tốt lắm với dạ dày, chợt ý tưởng lóe lên, cười nói: "Dục Ca Nhi có muốn biết người nhà nghèo là trải qua sinh nhật như thế nào hay không?"

"Hả?" Vừa dứt lời, thêm bụng của người cũng không chịu cô đơn kêu lên "Ừng ục", Tiểu Kỳ Lân hiếm khi xấu hổ che mắt, Tiêu Dịch nhìn Tiểu Kỳ Lân cười, "Lúc này con ta lại không có ăn vụng."

"Dục Ca Nhi chưa bao giờ ăn vụng."

Thảm họa sờ sờ đầu đứa nhỏ đang phản bác với phụ thân cậu, đặt Tiểu Kỳ Lân dưới đất, "Kia có cái ghế đá, Dục Ca Nhi ngoan cùng phụ thân con ở trong sân chờ một lát."

Tiêu Dịch không yên lòng, "Ta và muội cùng nhau."

"Không cần, muội bảo Mộc Quý theo cùng muội, trên đùi huynh không tiện."

Lúc Thảm họa trở lại, Tiểu Kỳ Lân đói bụng đến mức đã nửa người nằm ngoài ở trên bàn đá. Nguyên do bởi vì mới vừa có mưa, trong sân không khô nóng chút nào, ngược lại từng luồng gió mát làm cho người ta vừa lòng. Thảm họa tự mình xách theo hộp đựng thức ăn tới đây, Mộc Quý đã sớm bày xong bát đĩa, cũng treo vài chiếc đèn lồng trên đỉnh, đã lui ra rất sớm.

Giờ phút này trong sân yên tĩnh chỉ có trùng kêu ếch gọi, thỉnh thoảng còn có cái bụng đứa nhỏ kêu ục ục, hỏi thăm phụ thân làm sao tiểu mẫu thân còn chưa trở lại.

"Tới rồi." Thảm họa đi thẳng qua, lấy ra chén sứ trong hộp đựng thức ăn. Tiểu Kỳ Lân không thể chờ đợi muốn đưa tay mở nắp, Thảm họa khẽ mỉm cười, nhắc nhở Tiểu Kỳ Lân, "Đừng đụng, phồng tay."

Nói rồi, Thảm Họa bèn lấy một cái khăn bông dự bị trong hộp đựng thức ăn, đặt lên trên nắp hộp muốn mở nó ra. Lúc này, Tiêu Dịch lại không nói tiếng nào can lại, trực tiếp mở nắp lên, "Muội cũng đừng đựng, loại chuyện nhỏ này vẫn là để ta làm."

Đôi tay da mịn thịt mềm kia của Tiểu Biểu Muội cũng không nên sờ loại đồ phòng tay này, sau này thì ngay cả phòng bếp kia cũng nên ít đi mới phải.

Ngay sau đó, một mùi thơm toát mùi đã đập vào mặt hai cha con, trong bồn sứ trắng này là một tô mì nóng hôi hổi. Hành lá vừa xanh vừa trắng, cắt nhỏ tỉ mỉ tinh xảo rắc vào giữa chén, món ăn vàng rực rỡ xèo xèo mùi thơm mờ mờ, bên trong mì sợi thật dài còn nằm lẫn lộn một cái trứng trần tròn vo.

"Mỹ trường thọ, con nhà nghèo ăn không nổi sơn trân hải vị, chỉ biết làm một chén mì trường thọ như vậy, người một nhà vậy quanh ăn."

Tiểu Kỳ Lân vỗ tay hoan hô, "A, Dục Ca Nhi và phụ thân, tiểu mẫu thân trải qua sinh nhật đi."

Thảm Họa nhìn đứa nhỏ vui mừng nhiệt tình, bèn múc chén nhỏ đưa trước đến trước mặt Tiểu Kỳ Lân, dĩ nhiên Tiêu tướng quân cũng có phần. Tiểu Kỳ Lân hươ tay múa chân dùng đũa ngọc chọc chọc trứng trần trắng nõn kia, không biết phát huy trí tưởng tượng gì chợt hỏi phụ thân, "Giống tiểu mẫu thân hay không?"

Tiêu tướng quân hí hí mất phượng, ánh mắt tinh rui rơi xuống nơi nào đó lời lên của Thảm Họa từ từ phun ra một chữ, "Giống."

Thảm Họa hồn nhiên không biết, dờ khóc dờ cười thầm nghĩ nơi nào giống?

Tiểu Kỳ Lân vụng về cầm đũa ngọc, gấp hai ba lần rút cuộc kẹp lại, đang muốn ăn một miếng. Tiêu Dịch lại chặn ngang một cước, đưa đũa ngọc tới dùng sức kẹp lấy, trứng trần đã trở thành hai nửa, "Con trai ta cũng không thể ăn một mình."

"Tại sao? Rõ ràng là Dục Ca Nhi trải qua sinh nhật mà. Hôm nay, Dục Ca Nhi lớn nhất." Tiểu Kỳ Lân lễ thẳng khí hùng hỏi phụ thân.

"Dù sao sau này chỉ có thể là phụ thân ăn."

Thảm Họa chưa từng thấy hành vi Tiêu tướng quân bắt nạt nhi tử của mình, bèn lên tiếng nói: "Dục Ca Nhi mau ăn." Cuối cùng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn, vẫn là vỗ về một chút người giành ăn với đứa nhỏ này đi, tránh cho mặt lại âm trầm, tiện đà bồi thêm một câu, "Người một nhà ăn chung!"

Tiêu Dịch nhướng nhướng đuôi lông mày, từ từ nhếch khóe miệng, thường thức sự ám áp của người một nhà này ăn chung, "Ừ, người một nhà chúng ta trải qua sinh nhật, sau này hàng năm cũng phải làm sinh nhật cho Dục Ca. Họa Nhi, muội nói được không?"

Sau cơn mưa trời lại sáng, mặt trăng dần dần lộ ra chút ánh sáng từ trong một mảnh mây mù tăm tối, tôn lên đèn lồng mộng lung chiếu rọi ở trên gương mặt tuấn mỹ của Tiêu Dịch, vết thương bị năng quét tổn thương kia dường như cũng không thấy, đứa nhỏ bên cạnh hút mì sợi tròn, nhếch miệng cười về phía tiểu mẫu thân.

Môi nàng kéo kéo, chẳng qua là muốn dùng nụ cười không nói ứng phó qua loa, bởi vì nàng không cách nào cam kết những thứ này. Nhưng ai biết cuối cùng nhìn hai cha con này, lại Quý Phá Thần Sai mở miệng, chậm rãi nói ra một chữ "Được".

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Hôm sau, trường đua ngựa Ngụy gia lại xuất hiện hai vị khách quý mới, công chúa Tương Vân và quận chúa Bình Nam. Nghe nói đêm hôm qua hai người đã điệu thấp đến đây, bởi vì gặp phải mưa to, hai người đều chịu chút phong hàn (cảm lạnh), bây giờ thu xếp thoải mái rồi mới nắm tay cùng lộ mặt, xuất hiện ở trường đua ngựa.

Ngụy phu nhân không ngờ hai vị nữ quyền hoàng thân sẽ đến, sáng sớm cũng bảo người đang gọi bán ngựa con trải thảm đỏ trên Vọng Vân lâu, chuẩn bị nhả gian, còn dặn dò người làm lấy ra một bộ ly trà hoa văn cổ xuân năm màu của đại gia từ trong nhà kho đặt ở bên trong.

Tuy là Ngụy gia phú quý, lại là hoàng thượng, nhưng năm gần đây Ngụy Tiệp Uyên lại dần dần có lòng cách xa tranh đấu hoàng quyền, chỉ làm ăn buồn bán giữ khuôn phép, có vài hoàng tử phái môn khách tìm tới Ngụy gia để thuyết phục Ngụy Tiệp Uyên ủng hộ tiền bạc, sau khi chuyện thành có thể lấy đủ loại chỗ tốt, phong hầu bá tướng đều là điều chắc chắn, hẳn cũng từ chối chu toàn hơn nữa, loại thái độ này lại khiến Ngụy phu nhân không thích.

Nàng lén lút tính toán, tuy là trượng phu có lòng khước từ, nàng làm nội trợ hiền cũng phải giúp hắn gộp lại chắc chắn, cho nên càng thêm chịu khó giao du ở giữa quý phu nhân trong kinh thành. Trượng phu không ủng hộ, xuất thân của nàng lại không cao, cũng coi là vấp phải trắc trở khắp nơi mới đi tới hôm nay.

Loại nữ quyền hoàng gia không thể giả được giống như công chúa Tương Vân và quận chúa Bình Nam này, từ trước đến giờ lại chỉ có thể đứng xa nhìn, mà có thể kết giao với các quý nữ hoàng thân này, cũng làm cho trong lòng Ngụy phu nhân đã nổi lên từng chút ngạo nghễ.

Đây mới là cuộc sống nàng thích!

Cho nên Ngụy phu nhân làm nữ chủ nhân trường ngựa, hầu ở bên cạnh hai vị khách quý, cũng coi như thuận nước đẩy thuyền, đi theo còn có được thiệp mời tới của quý phụ nhân và các tiểu thư khác, đều là cùng nói chuyện phiếm với Ngụy phu nhân khiêm nhường bồi cười cùng công chúa và quận chúa.

Hai người kia khí thế cả người cao quý ung dung đi ở phía trước, còn có thị vệ mở đường, liền lập tức dẫn tới ánh mắt của người khác.

Công chúa Tương Vân nổi tiếng kia tất nhiên không cần phải nói, tuổi trẻ tướng mạo đẹp, không chỉ vì là công chúa hoàng thượng sủng ái nhất, mà càng bởi vì một câu không phải Tiêu tướng quân không lấy, cũng khiến bao nhiêu nam tử gât lệ tương tư, chỉ có thể giương mắt nhìn đóa kiêu hoa nhà Đế Vương này nở rộ vì một người.

Mà biểu tỷ quận chúa Bình Nam bên cạnh công chúa Tương Vân này lại càng là lấy "Thuần phu (chồng) có đạo" xưng tên, chỉ là "Phu" của quận chúa Bình Nam này ở đất phong cũng không chỉ một người. Nàng ba mươi tang phu, không có con cái, ở goá năm năm chưa từng tái giá, năm năm qua cũng không ít "Khách quý".

Chuyện □□ vốn là nhân chi thường tình, nhưng quả là tới quả phụ thì phải mập mờ chút, nhưng nàng ngược lại không e dè khắp nơi, phong lưu tiêu sái, du sơn ngoạn thủy, mọi chuyện tận hứng, cũng kiêu căng tùy hứng, cười ngựa xem hoa y hệt với một người thêm một người nam tử sống vai du lịch.

Lúc đầu, người khác đều cho rằng những lang quân kia cũng chỉ là ham muốn quyền thế và tiền tài của quận chúa, mỗi người lòng không cam tình không nguyện hầu hạ giường chiếu. Ai ngờ, sau khi quận chúa vứt bỏ rời khỏi bọn họ, những người này đều là mua say khóc rống, cầu xin ở trước mặt quận chúa Bình Nam, hi vọng gương vỡ lại lành, lại nối tiếp ân ái.

Lần này, mọi người nghe nói quận chúa Bình Nam vào kinh thành, lại đúng lúc gặp phải ở trường ngựa, đều là ôm lòng hiếu kỳ tràn đầy. Không biết vì sao mới vừa rồi mọi người còn rít rít suy đoán quận chúa nhất định là một phu nhân duyên dáng thân thể mềm mại đầy đặn, xinh đẹp mê người.

Nhưng khi phu nhân đất công chúa Tương Vân vừa xuất hiện trong Vọng Vân lâu, mọi người liền mắt choáng váng, nhìn thấy lại là một cô gái ăn mặc giản đơn tao nhã, xoa phấn trang điểm sơ lược, tướng mạo mảnh mai hơi bình thường, chỉ là bảo dưỡng thoả đáng, tuổi không giống gần bốn mươi, lại bởi vì xuất thân không tầm thường, ngược lại cử chỉ đều là tự có quý khí giống như công chúa.

Nếu không phải biết tuổi tác quận chúa Bình Nam còn bày ở đó, đa số sẽ ngộ nhận thành công chúa Tương Vân bên cạnh mới là quận chúa ở goá kia đây.

Cùng nhau đi tới, chạm phải ánh mắt âm thầm mắt mác của mọi người, ngược lại quận chúa Bình Nam không để ý chút nào, nụ cười trên mặt không giảm, dường như bọn họ đều không liên quan với nàng, ngay cả khi lên lầu hai quan sát lầu một đông nghẹt, cười nói với công chúa bên cạnh: "Bây giờ, người tới thật là không ít đấy, thật náo nhiệt!"

Các vị phu nhân cũng rời rít phụ họa, ở dưới ánh mắt ra hiệu của Ngụy phu nhân, có người bèn muốn dẫn đề tài tán gẫu Ngụy phu nhân và công chúa biết, thế nhưng vị công chúa được chiêu chuộng này lại hứng thú không lớn, một đôi mắt hết như nước xanh biếc chăm chú nhìn lối vào, lòng không yên giống như mất hồn, lẩm bẩm nói: "Sao tướng quân còn chưa tới?"

Lời nói này âm thanh nhỏ, chỉ để quận chúa Bình Nam kể người nghe được, khẽ kéo xiêm áo công chúa. Vậy, công chúa Tương Vân mới dường như hoàn hồn lại, chú ý bản thân mất dáng vẻ, lại ngẩng cằm nhỏ nhấc lên biến thành công chúa cao cao tại thượng, mà không phải tiểu cô nương lộ ra tương tư vừa nãy kia.

Lần này công chúa Tương Vân tới trường ngựa tất nhiên là đuổi theo bước chân của Tiêu Dịch. Gần đây, quận chúa Bình Nam đặt mua một tòa phủ đệ ở kinh thành, tính ở kinh thành lâu dài, mới từ đất phong tới, ghen nể là bị những khách quý này dây dưa một mối. Bởi vì Quận chúa không thể so với những vương gia thụ phong đất kia, không cần bổng lộc chiếu chỉ cũng có thể vào kinh thành. Công chúa và vị quận chúa Bình Nam này cũng không tính là quen thuộc, vẫn là nghe chủ ý của một vị ma ma, mới bắt đầu thân thiết.

Dĩ nhiên là hi vọng loại thủ đoạn bắt nam nhân làm tù binh của quận chúa Bình Nam có thể chỉ điểm nàng một chút, làm sao mới có thể có được lòng của Tiêu tướng quân. Quận chúa Bình Nam không dây dưa nổi với Tương Vân đeo bám dai dẳng, ngược lại cuối cùng đồng ý.

Lúc đầu, nàng cũng là nửa tin nửa ngờ, cho đến khi vị biểu tỷ này vào cung cùng nhau xem kịch với nàng ở rạp hát, trên đường trở về tầm cung lại thấy con trai rất có tài danh của Thẩm đại nhân lại vì chuyên tâm nhìn quận chúa biểu tỷ mà leo lên núi giả, bởi vì mở to mắt nhìn mà tròn tròn mắt, không cẩn thận rơi xuống té gãy chân.

Công chúa biết đứa con trai này của Thẩm đại nhân, lúc trước phụ hoàng còn có lòng muốn tứ hôn hẳn thành phò mã. Công tử kia hết sức ân cần, chỉ là lòng nàng vẫn vương Tiêu tướng quân, chưa từng để ý tới. Đào mắt, quận chúa Bình Nam chỉ vào kinh hai tháng, vốn trong thư Thẩm tài tử còn nói ái mộ mình lại bởi vì quận chúa mà mất hồn như vậy.

Điều này không khỏi làm cho công chúa Tương Vân dấy lên hi vọng kết thành vợ chồng với Tiêu tướng quân lần nữa, nên mọi chuyện đều nghe theo vị quận chúa biểu tỷ này dặn dò.

Tuy rằng công chúa Tương Vân không còn biểu hiện tương tư ở trên mặt nữa, nhưng vẫn không nhìn được đôi mắt dừng lại, vừa thoáng nhìn liền thấy một nam tử mặc áo bào anh hùng to lớn cùng một cô nương cao gầy đầu mang khăn che mặt vào trong lầu. Tương Vân không thấy được dung mạo của cô nương, chỉ thấy mép dưới váy Vân La màu hồng nhạt nở hoa đông đưa, phối với đôi giày thêu Ngọc Liên tô điểm trên châu trắng, dáng vẻ giống như một đóa hoa đào, làm cho người ta không nhìn được muốn vén mũ che mặt lên coi trộm một chút, ở dưới kia dung mạo có thể thật sự như là đóa hoa đào tháng ba đẹp nhất kia hay không?

Bên cạnh, các phu nhân thảo luận: "Bên cạnh Tiêu tướng quân hẳn là thiếu niên mặc áo tím hôm qua nhỉ."

"Ồ đâu là thiếu niên, rõ ràng là nữ nhi gia, nghe nói là gia muội của Tiêu tướng quân."

"Chính là Tiêu Tĩnh Dư mười tám còn chưa lấy chồng ư?"

"Đúng vậy, còn là một mỹ nhân bại hoại mười phần đủ mười, Nhị công tử nhà Thái Phó thật đúng là có phúc khí."

Sau lưng, các vị các tiểu thư, phu nhân lại châu đầu ghé tai thảo luận, đều là tán dương dung mạo không tầm thường của nàng ấy, còn có một số giọng nam cũng đều rơi vào trong tai Trương Vân. Mặc dù có thị vệ coi chừng chung quanh không cho phép người không có nhiệm vụ đến gần công chúa, nhưng những lời tán dương mỹ nhân loáng thoáng này cũng bên tai không dứt, công chúa Trương Vân nghe khẽ cần mồi đỏ mọng, trên mặt hiển nhiên là mất hứng.

Hôm qua nàng chính là nghe nói Tiêu tướng quân dẫn theo nữ quyến tới đây, hỏi thăm một phen mới biết là Tiêu Tĩnh Dư, trái tim vốn lơ lửng rồi cuộc có thể rơi xuống, bèn bảo cung nữ thiếp thân (theo bên cạnh) đi mời Tiêu Tĩnh Dư tới đây ngồi một lát. Bởi vì cung nữ của nàng biết Đại tiểu thư Hầu phủ, trước kia Tiêu Tĩnh Dư và Tiêu Tĩnh Mẫn thường thường được nàng mời vào trong cung, khi trở về cung nữ lại nói người họ vốn không phải Tiêu Tĩnh Dư.

Trước kia, Tiêu tướng quân nói hần nhớ nhưng vong thế, nàng không chiêm được cũng sẽ không chiêm được, bởi người khác cũng không thể có được Tướng quân. Hần giống như một vệt mây chân trời, cách tường cao của cung đình, nàng không cách nào chạm đến. Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện gì, Tiêu Dịch lại dẫn theo nữ quyến, còn phải nói dối gọi nàng là bảo muội (em gái ruột) của mình.

So với bây giờ bị người đoạt lấy Tiêu Dịch, loại cảm giác này lại càng thêm ghen tỵ mãnh liệt đến mức làm người ta hít thở không thông. Nàng lập tức đi tìm quận chúa Bình Nam, nói với nàng ấy. Quận chúa chỉ cười bảo nàng chờ ở trong lòng, lại tỉ mỉ nói cho nàng biết phải làm như thế nào. Nàng rất nhanh bình tĩnh lại, nàng nghĩ chỉ cần từng bước một theo sự dẫn dắt của Quận chúa tất nhiên có thể có được trái tim của Tiêu tướng quân.

Giờ phút này, nụ cười trên mặt quận chúa Bình Nam vẫn như cũ, kéo tay Trương Vân công chúa chậm rãi dẫn nàng đi về phía trước mấy bước, "Nhớ lời ta từng đã nói với muội chứ."

Trương Vân gật đầu, "Bỏ cung nhớ."

"Công chúa nói một chút là cái gì?"

"Bảo Bỏ cung chỉ làm công chúa, không phải là kẻ □□ mộ Tiêu tướng quân."

"Cho nên Bỏ cung mới thuận theo ý phụ hoàng đi chơi với Tân Khoa Trạng Nguyên kia. Nếu Quận chúa bảo Bỏ cung không cần để ý Tiêu tướng quân, nhưng vì sao Bỏ cung thăm dò hần muốn đến trường ngựa mua ngựa, tỷ lại kéo Bỏ cung, để cho hần thấy chẳng phải lại cho là Bỏ cung theo tới, mất thể diện, lại mâu thuẫn lẫn nhau với lời quận chúa nói rồi."

Nàng đã bởi vì Tiêu Dịch trở thành trò cười trong kinh thành, trong lòng cũng biết nếu không phải mình là công chúa, sợ là lời đàm tiếu càng nhiều hơn, nhưng nàng chính là không không chế được ái mộ người nam nhân kia.

Quận chúa nói để cho nàng cố gắng chung đụng với Trạng Nguyên Lang, chỉ coi không nhìn thấy Tiêu tướng quân kia, nhưng hôm qua nàng vẫn là không khỏi lén phụ xe vòng khúc cong quết phải xe ngựa của Tiêu Dịch, tạo cơ hội chỉ vì nói lên đôi lời với hần.

Quận chúa Bình Nam cười nhẹ, "Công chúa yên tâm, bây giờ trong mắt hần còn chưa chứa công chúa, sao lại sẽ có loại ý nghĩ dư thừa kia. Hiện tại công chúa phải làm chính là đưa tới sự chú ý của hần đối với muội. Cho nên hôm nay Tiêu tướng quân muốn mua lại ngựa con, thì muội phải đối nghịch tăng giá với hần khắp nơi, bắt lại con ngựa mà hần muốn mới phải."

Công chúa Trương Vân lại không hiểu nói: "Nhưng cô gái kia bên cạnh hần thì bỏ mặc không quan tâm sao?"

"Công chúa là thiên kim tôn quý cỡ nào, chẳng lẽ còn e ngại tiểu nữ tử lấy sắc hầu người như vậy. Một lát, muội thuận tiện coi nàng là Tiêu Tĩnh Dư tiến lên bắt chuyện với nàng ta, nhìn một chút nếu nàng giả mạo thân phận này thì có thể trấn định mấy phần, giống như hôm qua ta phân tích cho công chúa vậy? Thuận tiện cũng để cho Tướng quân nhìn một chút công chúa ngài thay đổi vì hần, nhưng nhớ lấy vẫn không thể lại nhìn Tiêu tướng quân một cái nữa."

Trương Vân đang nhìn trang điểm mới của mình, cũng càng ngày càng có lòng tin. Nàng là Lục công chúa được sủng ái nhất Đại Lương, trước kia ăn mặc đều là lấy đẹp để ngọt ngào để phụ hoàng yêu thích, bởi vì phụ hoàng nói thích nhất ngày thơ hồn nhiên của nàng.

Quận chúa Bình Nam lại nói nam tử từng thành hôn giống như Tiêu Dịch làm sao lại thích một cô nương ngày thơ giống y hệt muội muội, cho nên ra lệnh cho cung nhân lại cắt một bộ quần áo mới, đều là lụa mỏng thướt tha buộc eo lộ ngực mỏng.

Búi tóc cũng từ song khai kế yêu thích lúc đầu biến thành kinh hồng kế dồi dào ý vị nữ tử. Bây giờ, công chúa Trương Vân khắp nơi lộ ra tư vị nữ nhi gia thành thực, giống như một quả hồng mới mẻ đợi hái, dụ người nhất.

Những phu nhân đi theo kia cũng là khen không dứt đối với trang phục mới của công chúa.

Đội Tiêu Dịch dắt Thẩm Họa vừa đi lên lầu hai, nụ cười của công chúa Tương Vân sâu mấy phần đuổi theo sát, nhắc vấy lên trước, "Tĩnh Dur....."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Thần tham kiến công chúa điện hạ." Tiêu Dịch tuân thủ lễ quân thần đi đến đối diện công chúa gập đầu, Thẩm Họa bên cạnh cũng theo sát ở sau lưng Tiêu tướng quân không nhanh không chậm nói một câu, "Công chúa kim an."

Bởi vì phải làm lễ với công chúa, Thẩm Họa cũng không tiện tiếp tục khép lại áo choàng mũ che mặt, nhưng cũng sợ vừa vén lên sẽ khiến người ta nhận ra nàng không phải Tiêu Tĩnh Dur. Hôm qua đến trường ngựa phần lớn là tiểu thư thế gia ái mộ Tiêu tướng quân, người cũng không coi là nhiều. Nhưng hôm nay khác, trong những phu nhân kia có lui tới với phu nhân Hầu phủ, khó tránh sẽ có mấy người nhận ra Tiêu Tĩnh Dur.

Lại nghe nói Tiêu Tĩnh Dur thường vào cung tụ họp nhỏ với Lục công chúa, nếu công chúa hỏi thăm nàng là người phương nào ở trước mặt của mọi người?

Lúc này không chỉ là sự trong sạch của mình, ngay cả mặt mũi của Tiêu tướng quân cũng sẽ không nén được giận. Hai người cô nam quả nữ ra ngoài dạo chơi che giấu thân phận như vậy, bày tỏ có một chút ý tứ không nói rõ được cũng không tà được làm người ta suy nghĩ xa xôi.

Mà đám phu nhân sau lưng công chúa kia luôn có mấy người thích bát quái nói dóc, hơn nữa, nàng khẽ ngược mắt liếc về phía công chúa Tương Vân dò xét một phen, chỉ cảm thấy nếu nàng lấy áo choàng xuống, tình cảnh hai người đối lập chắc chắn là hết sức khó xử.

Nàng cũng không muốn chọc ra rắc rối dư thừa, huống chi nơi này còn dính dấp một công chúa ái mộ Tiêu tướng quân cuồng nhiệt, nếu để nàng ấy thấy mình không phải Tiêu Tĩnh Dur, có thể nảy sinh ghen tuông hay không? Rước lấy phiền phức không cần thiết!

Nhưng bây giờ đã mưa dây buộc mình, dùng thân phận của biểu tỷ Tiêu Tĩnh Dur! Vốn tưởng rằng không có mấy người biết được, lần này gặp phải người quen, tuy là tâm trạng Thẩm Họa có chút bất bình, cũng may chân răng còn chưa mềm xuống, vẫn là một bộ dáng vững vàng, áo choàng thì tạm thời không thể lấy xuống, chỉ yên lặng chờ đợi theo dõi biến hóa thôi.

Lúc này, không biết ai dẫn đề tài, có người lại bắt đầu chỉ chỉ chỗ chỗ nói "Tiêu Tĩnh Dur" Thẩm Họa không biết lễ nghi, công chúa tôn quý cỡ nào đến đây chủ động bắt chuyện, là nhìn trúng Hầu phủ ở trong mắt, nhận thức Tiêu Tĩnh Dur là bạn khuê phòng, đây là tôn vinh biết bao, nhưng nàng lại không có lễ nghi như vậy, ngay cả áo choàng cũng không chịu cởi xuống.

Nhất là thiếu nữ thước tha cả người mặc quần áo thủy lam (màu xanh của nước) sau lưng công chúa, bộ dáng không kém, trong miệng lại khiến người ta nghe sinh chán ghét, "Hầu phủ nuôi dạy chính là như vậy ư? A, ta đã quên mất Tiêu đại tiểu thư không thường ở lại trong phủ, sợ rằng ma ma giáo dưỡng cũng bất đắc dĩ với người thường thường theo người ra ngoài du ngoạn giống hệt người đấy. Sao hôm nay chỉ có Tiêu tướng quân đi cùng?"

Lời nói này thật là có ý nghĩa đen tối, sao Thẩm Họa lại nghe không hiểu ý thù địch trong lời nói kia. Ngay cả phu nhân tiểu thư khác chung quanh cũng cảm thấy lời nói này là có chút "Không lựa lời nói" rồi, rồi rít nhìn thiếu nữ áo lam, vừa liếc nhìn mới biết là tiểu nữ nhi nhà Thượng Thư Lễ Bộ, Chu Yên Yên.

Dường như đã từng có hôn ước với nhà Bùi Thái Phó, không biết làm sao hai nhà ồn ào đến rất là không vui liền từ hôn, nghe nói lúc đầu tiểu nữ nhi nhà này chưa từng thấy Nhị công tử, vẫn buồn bực không thích cuộc hôn nhân này.

Sau khi từ hôn một lần gặp phải Bùi nhị công tử, ngược lại trở về khóc ròng muốn Thượng Thư Lễ Bộ đến Bùi gia định ra hôn sự một lần nữa, đáng tiếc khi đó Nhị công tử Bùi gia lại kết thành thân gia với Hầu phủ, tháng này sẽ sắp lập gia đình, cho nên mới tức tối với Tiêu Tĩnh Dur như vậy, thái độ ngày hôm nay cũng coi là xác minh một số lời đồn đãi một thời.

Trong lòng Thẩm Họa hơi giận, hất cằm lên, lộ ra đôi môi đỏ mọng, nhắm thẳng vào nói: "Một cô nương gia chưa lấy chồng như người, trong đầu lại đều là ý nghĩ bần thiêu gì đó?"

Tuy rằng nàng chưa từng lộ ra dung mạo, thế nhưng lời nói lạnh bạc, trầm tĩnh không kiêu ngạo không tự ti, khí thế ép Chu Yên Yên cũng chột dạ mấy phần, lại không dám lễ thẳng khí hùng (có lý chẳng sợ) như vậy, "Ta..... Chẳng lẽ ta nói sai sao?"

"Nói không sai." Thẩm Họa nặng nề đọc rõ chữ trả lời nàng.

Chu Yên Yên bởi vì những lời này tìm về chút mặt mũi, ánh mắt liếc nhìn qua mọi người, hơi đắc ý, nhìn một chút Tiêu Tĩnh Dur không giữ quy củ câu tam đáp tứ (trêu hoa ghẹo nguyệt) thừa nhận này, nhưng ngay sau đó Thẩm Họa chính là cười lạnh trào phúng một tiếng.

"Ta là nói..... Người nói không sai, hôm nay công chúa, quận chúa và phu nhân tiểu thư các nhà đều ra ngoài dạo chơi, cũng bao gồm cả tiểu thư người, người nào chưa từng xuất phủ, chưa từng dạo chơi ngoài thành, ngược lại người muốn tính nói riêng là ai? Là ta? Công chúa? Hay là..... Quận chúa? Vậy, người lại là nơi nào tới giáo dưỡng (nuôi dạy)?"

Mọi người bị những lời này dẫn dắt không khỏi nhìn về phía quận chúa Bình Nam bên cạnh công chúa. Chu Yên Yên hiểu ra ý, sắc mặt xoay một cái tái xanh rồi, lần này ngay cả Chu phu nhân cũng luống cuống, vốn tưởng rằng sẽ để cho nữ nhi đánh một trận đấu khẩu cũng sẽ qua đi, ai ngờ. Chu phu nhân bèn vội vã tát một cái vào trên mặt Chu Yên Yên, quát lớn nàng, "Còn không nhanh chóng bồi tội với công chúa và quận chúa."

Chu Yên Yên bụm má khóc kịch liệt, Chu phu nhân bèn tăng cường âm thanh sợ hãi nói, "Tiểu nữ vẫn còn nhỏ, nhất thời không lựa lời nói, mong rằng công chúa và quận chúa chớ nên trách tội."

Công chúa cũng bị Chu Yên Yên này ồn ào làm phiền, hơn nữa càng làm trễ nãi chính sự của nàng, bèn không nhịn được nói: "Phu nhân dẫn nàng đi xuống chính đồn trang điểm mặt mày đi!"

Những người bên cạnh vừa thấy công chúa mất hứng, bèn lại đổi chiều gió, rồi rít nói đến Chu Yên Yên vẫn tính là nữ nhi của Thượng Thư Lễ Bộ, lại khiến mọi người mất hứng, nói vào lời không thỏa đáng.

Thẩm Họa mắt lạnh nhìn, không nói thêm gì nữa, ngược lại Tiêu tướng quân bên cạnh vẫn ung dung nhìn Tiểu Biểu Muội bốn lạng bạt ngàn cân. Từ giằng co với tổ mẫu ở Kỳ Lân cư lần trước, hẳn đã biết tiêu cô nương này không phải là người dễ bị bắt nạt, cho nên mới không ra tay, cũng để cho Tiểu Biểu Muội hoạt động gân cốt một chút.

Nhưng mà những người đó lại bắt đầu nói lời đàm tiếu chuyện Thẩm Họa không mở áo choàng, chung quy nàng không tiện lại để cho người mượn loại lý do vô cớ này bôi đen Tiêu Tĩnh Dư, bèn nhắc tay muốn cởi bỏ dây buộc, nhưng sắc mặt Tiêu Dịch sa sầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đám chỉ chi chớ chớ kia. Mấy phu nhân không ngờ Tiêu tướng quân bỗng nhiên lại như vậy, đều là cứng cổ, không dám nói thêm nữa.

"Gia muội thần bồi vì hôm qua mưa to hơi nhiễm phong hàn (cảm lạnh), là sợ lây bệnh công chúa ngài, mong rằng công chúa thể lượng một mảnh dụng tâm của gia muội."

Trong lòng Thẩm Họa mơ hồ cười một tiếng, Tiêu tướng quân này nói láo cũng là bộ dáng nghiêm trang, thật là dọa người nha, nên không thể làm gì khác hơn là phụ họa, che miệng ho khan hai tiếng.

Tiêu Dịch đã ra mặt giải thích, nếu công chúa và mọi người chỉ trích như vậy nữa chính là không có tình người, huống chi "Tiêu Tĩnh Dư" cũng có ý tốt sợ lây bệnh công chúa.

"Chuyện này....." Công chúa Trương Vân nhất thời bị lời nói này không biết nên làm sao tiếp tục tiến hành, Tiêu Dịch rõ ràng là đang bảo vệ nữ nhân bên cạnh, vậy thì càng làm cho Trương Vân phần uất trong lòng. Lúc này quận chúa Bình Nam đứng ra nhắc nhở Trương Vân, nói: "Công chúa, không phải ngài mang dư một cái Ngân tâm ti làm áo choàng sao? Ta mặc không quen, không bằng đưa cho Tĩnh Dư sưởi ấm thân thể đi. Ngân tâm ti này tốt với da thịt nữ tử, lại thoáng khí so với áo choàng bình thường, thích hợp nhất với người mùa hè bị lạnh, lại không dễ bởi vì khô nóng bí hơi sinh ra bệnh sốt."

"Quận chúa thật là tri kỷ, ngược lại nghĩ chu toàn cho bạn khấn tay của Bồn cung." Nói xong cũng không cho từ chối lệnh cung nữ đi lấy, Thẩm Họa chính là lập tức bị bắt đi ra ngoài, muốn từ chối cũng không thể từ chối, lại mơ hồ thấy hai người kia luôn có loại cảm giác công chúa là đang cố ý. Tiêu tướng quân càng thêm không vui, sắc mặt âm trầm.

Công chúa Trương Vân thấy vậy trong lòng căng thẳng theo, vậy là nàng chọc cho Tiêu Dịch không vui, nhưng loại tình trạng này cũng đúng như quận chúa Bình Nam dự liệu ngày hôm qua. Nàng phải dựa vào nàng ấy nói đi tiếp mới không đến mức kiểm cũi ba năm thiêu một giờ. Vì vậy ở trong mắt phượng Tiêu tướng quân không vui vẻ, nàng sai người đưa áo choàng đến trước mặt Thẩm Họa.

"Tĩnh Dư, mau thay đi."

Thẩm Họa đây là không trâu bắt chó đi cày, không thể làm gì khác hơn là thu lại biểu cảm nhận lấy. Tiêu Dịch nghiêng người rõ ràng muốn ngăn cản, nàng lại nói: "Đại ca, sao muội có thể phụ lòng một mảnh ý tốt của công chúa." Đây Tiêu tướng quân bước lên trước, "Thần nữ cảm ơn công chúa."

Nàng trực tiếp cởi áo choàng, mặc kệ công chúa có phải cố ý hay không, nàng cũng không thể khước từ rồi, dù sao bây giờ thân phận của nàng là trưởng nữ của Hầu phủ.

Lại không ngờ rằng Thẩm Họa vừa mở áo choàng, mọi người định thần nhìn lại, mỗi một người đều có chút nhìn ngây người.

Chỉ thấy "Tiêu Tĩnh Dư" trước mắt đổi thành nữ trang, mặc một bộ váy dài màu vàng hồng phấn Mầu Đan khói nước mỏng uốn lượn nở hoa, áo hồng phấn như sen như đào, xiêm áo không biết là chất vải gì, nhìn như trong suốt cũng không lộ ra thịt, chỉ lóe màu hồng mạ vàng y hệt ánh sáng lộng lẫy.

Một đầu tóc đen thui cuốn lại kinh hồng kế, bộ trâm cài vàng ngọc tua rua trần châu rũ xuống, thêm với dung mạo cực thịnh, quả thực là đẹp không sao tả xiết. Chỉ là trang phục trước mắt này lại chính là giống nhau như đúc với công chúa Trương Vân mặc đối diện, ngay cả hôm nay chọn khuyên tai cũng là khuyên tai Minh Châu leng keng.

Công chúa Trương Vân cũng là nhất thời kinh ngạc khẽ trừng lớn mắt nhìn người đối diện.

Thẩm Họa vốn lớn lên cao gầy, dáng vẻ tinh xảo, là lột xinh đẹp. Chỉ là một cặp so sánh cực kỳ rõ ràng như vậy, chỉ luận về dung mạo, dáng vẻ công chúa liền thua. Hơn nữa Thẩm Họa này đối đáp khéo léo, đành khiến công chúa lớn lên ở hoàng gia cũng có vẻ hơi hẹp hòi.

Quần áo này thiết kế chính là cực kỳ bắt mắt cổ người mặc, cổ thiên nga của Thẩm Họa trắng nõn thon dài làm nổi bật quần áo càng đẹp hơn. Công chúa Trương Vân không ngờ bản thân sẽ làm cho cuộc đời mình bị hạ thấp như vậy, vốn định để chuyện này làm người đối diện mất hào quang lại chuyển thành

làm nền.

Nàng ngẩn ra, trong mắt càng chiếu rọi ra ánh mắt thán phục của nam nhân đối diện. Thật ra thì lúc Tiêu Dịch tới đón Thẩm Họa, nàng cũng đã khoác xong áo choàng rồi, ai ngờ hôm nay Tiểu Biểu Muội lại chăm chút ăn mặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khiến người thương, khóe mắt đuôi mày tự có một cỗ quyền rũ thướt tha như có như không. Dung mạo xinh đẹp như vậy không chỉ khiến mắt người bên cạnh thoáng cái trống rỗng, càng dẫn tới nam tử đi ngang qua cũng từng người một nhìn ngầy người. Ngay cả vẻ mặt Minh Châu công chúa thứ thiệt của Đại Lương kia cũng bị phai nhạt, làm nền.

Thật ra thì nói đến ngày hôm nay nhờ có Mộc Quý kiên trì, không biết nàng ấy nghe nói công chúa tới từ nơi nào, cũng chưa từng nói cho Thẩm Họa, chỉ dụ dỗ biểu tiểu thư mặc xiêm áo đẹp mắt nhất ra ngoài với Thiếu Tướng quân.

Từ trước đến giờ, Tiểu tướng quân không thích những thứ ánh mắt ác lang kia, trên mặt càng thêm tối tăm, vội vàng giật áo choàng của công chúa lấy ra mặc vào cho Tiểu Biểu Muội.

Sau khi mọi người ngẩn ra, đã có người hiểu ra ý, người này vốn không phải Tiêu Tĩnh Dư, "Đây không phải là....."

"Nhìn không giống....."

"Là Tiêu đại tiểu thư Hầu phủ sao?"

Mà ở sự nhắc nhở dưới quận chúa Bình Nam, công chúa Trương Vân cũng khẽ phục hồi tinh thần lại, ý bảo nàng xốc lại tinh thần làm chuẩn bị tiếp đó, chỉ thấy mọi người nghi ngờ nửa ngày. Lúc có người sắp chỉ ra chỗ sai, công chúa Trương Vân lại tiến lên phía trước nói: "Tĩnh Dư lại mặc cùng một dạng với Bốn cung. Thật là trùng hợp! Quả nhiên là sắp lập gia đình rồi, thay đổi đáng vẻ giống như tiên nữ vậy, càng xinh đẹp hơn rồi. Thiếu chút nữa, bốn cung không nhận ra được."

"Công chúa khen trật rồi, thần nữ cũng chỉ là học hỏi về mèo!"

Từ khi nàng cỡi áo choàng ra thì vẫn vững vàng không hề mấy may kinh hoảng đến không biết làm như thế nào như nàng ta dự đoán, dường như nàng thật sự chính là Tiêu Tĩnh Dư. Ánh mắt cao lãnh đó, cử chỉ khí định thần nhàn, đều không khác biệt nửa phần với phong cách của Tiêu Tĩnh Dư. Những người nhận ra thân phận của Tiêu Tĩnh Dư cũng nhất thời bị dọa không dám xác định rồi. Dù sao Tiêu Tĩnh Dư "Đường bệnh một năm" chân chính không lộ diện ra ngoài, vẫn là mơ hồ gặp qua những năm trước đây.

Lại nói, loại thái độ này của công chúa khiến người phía sau nhất thời càng không tìm ra được đầu mối, nhưng hơi thông minh liền hiểu công chúa là đang cho Tiểu tướng quân bậc thang xuống. Công chúa còn nhỏ tuổi, lòng dạ cỡ này thật là phu nhân gương mẫu.

Thật ra thì đây cũng là phân tích và kế hoạch hôm qua của quận chúa Bình Nam, nàng nói nam nhân đều rất sĩ diện. Nhất là loại đạt được công danh như Tiểu tướng quân, có thể chọn xong việc trước, lại giúp hãn che giấu, tức có thể để Tiêu Dịch thấy công chúa xử sự chừng chặc và bảo vệ đối với hãn, tự nhiên Tiểu tướng quân sẽ có lòng cảm kích đối với công chúa.

Biến số duy nhất chính là làm tô điểm con người nàng mới vừa rồi, từ đầu đến cuối điểm này khiến công chúa Trương Vân canh cánh trong lòng. Nữ tử trước mắt cũng không biết kế hoạch của nàng và quận chúa, một ở ngoài sáng, một ở trong tối, giả Tiêu Tĩnh Dư chỉ là vô ý bị buộc lộ mặt ra, nàng đã thua rồi.

Đột nhiên sinh ra một loại cảm giác khổ sở bê đá tự đập vào chân của mình, trên người hơi run rẩy, vẫn là Bình Nam Quận chúa kéo nàng, mới ổn định dáng vẻ.

Bên này, Thẩm Họa cũng không ngờ công chúa sẽ giúp mình, nghĩ cũng là vô tình thôi, như vậy chính là kết quả tốt nhất. Tiêu Dịch thấy chuyện kết cuộc, ngược lại không có gì kéo biểu muội cáo từ với công chúa, ngồi vào nhà gian sắp xếp xong.

Bên công chúa, quận chúa Bình Nam nhú mày, "Công chúa đúng là gặp một đối thủ mạnh mẽ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Hôm nay, người tới ra giá ngựa khỏe không phải số ít, lâu một đã bố trí không ít phòng trang nhã, nhà gian lâu hai đều lấy từng màn trúc một tách ra.

Mỗi lần kêu giá chỉ cần người đưa tay lắc chuông treo lưng lưng rủ xuống bên cạnh rèm, bởi vì Tiêu Dịch đi đứng bất tiện, việc này rung chuông tự nhiên rơi vào trên người tiểu biểu muội. Thẩm Họa chạy một vòng ở trong phòng, lại thấy được từng cái rương gỗ sơn lớn ở góc tường, một vụn lượng bạc nằm lẳng lẳng bên trong, "Biển ra từ nơi nào?"

"Quà tặng sinh nhật của Ngụy huynh cho Tiểu Kỳ Lân."

Thẩm Họa chắc chắn hai tiếng, thăm nghĩ Tài Đại Khí Thô (giàu nứt đổ đổ vách) quả nhiên là không giống nhau, một vạn lượng lại tùy ý ném ra hết như vãi đậu vậy. Chẳng trách trên đường tới đây, Tiêu tướng quân cũng không lo lắng tý nào, thì ra là có thần tài bên người. Nhưng coi như mua ngựa cũng là bản thân Tiểu Kỳ Lân mua cho mình, Tiêu tướng quân cũng thật biết mượn hoa hiến Phật.

"Tiền bạc của ta đều giữ lại cho Họa Nhi tiêu." Hình như Tiêu Dịch nhìn ra tâm tư của nàng, gương mặt tuấn tú lộ ra mỉm cười, rốt cuộc chợt nói một câu. Thẩm Họa ngẩn ra, nhìn đáng vẻ Tiêu Dịch không giống như là đùa giỡn, môi khẽ nhúc nhích, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là kéo ra một nụ cười nhìn như nhẹ nhàng, vòng vo lên tiếng, "Biểu ca có thể tìm được người muốn hại ta trong mưa hôm qua kia."

Tiêu tướng quân bùng lên một ly trà nóng trên bàn, lá nhỏ trong nước dần dần giãn ra, màu sắc đỏ vàng thấm ra từng tia từng sợi, nước nóng nồng đậm, hần nhấp một miếng, "Còn chưa tìm được, chuyện này ta đã giao cho Ngụy huynh xử lý, nên biểu muội không cần phải lo lắng, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa."

Nếu Tiêu Dịch đã nói như vậy, còn nói mơ hồ như vậy, Thẩm Họa cũng biết là không nên tự mình hỏi nhiều. Nhưng nếu thái độ Tiêu Dịch như thế, vậy thân phận người muốn hại nàng, quả thật mà nói có lẽ là muốn hại Tiêu Tình Dư kia nhất định là không giống bình thường, sẽ là ai?

Chỉ là suy nghĩ của nàng còn chưa duy trì quá lâu, ngựa con hần huyết rất nhanh sẽ dưới sự dẫn đường của một quân gia trung niên tiến vào giai đoạn ra giá.

Tiêu Dịch uống trà ngược lại buông lỏng hơi hít mắt nghỉ ngơi, "Chuông kia, biểu muội tùy ý lắc chơi."

Lòng Thẩm Họa thần thờ, tùy ý lắc một cái chính là năm trăm lượng bạc, phải biết lúc ấy ở Hàng Châu vì tiền bạc, nàng trôi qua gian khổ cỡ nào.

Rất nhanh lâu các này vang lên tiếng chuông đã nâng giá tiền ngựa con lên năm ngàn lượng bạc, Thẩm Họa lắc lư hương lần nữa, lần hai một gã sai vặt hô vang đội: "Phòng số một chữ Thiên năm ngàn năm trăm lượng."

"Phòng số bốn chữ Thiên sáu ngàn lượng." Không lâu lắm, gã sai vặt sương phòng đối diện hô ngay sau đó, mà người rung chuông chính là công chúa Trương Vân.

Giá tiền đã kêu lên cao như vậy, hiển nhiên người trong lâu đã có chút cảm thấy có hết sức, không chịu theo nữa, chỉ còn lại chủ nhân hai gian sương phòng đối diện vẫn còn đang giằng co. Thẩm Họa biết được là công chúa đang kêu giá ở đó, nhưng ngựa con sẽ là quà tặng sinh nhật cho Tiểu Kỳ Lân, mặc kệ có phải là công chúa hay không, chỉ để ý lắc thôi.

Dù sao cuối cùng nếu công chúa không giành được mà nổi giận, biểu ca bên cạnh chỉ cần bán sắc đẹp một chút chắc là có thể gánh vác. Bởi vì ý nghĩ * chắc chắn trong nháy mắt, Thẩm Họa tự giễu ngượng ngừng cười một tiếng, lúc nào thì nàng lại học được lệ thuộc vào bên cạnh người kia.

"Sáu ngàn năm trăm lượng."

"Bảy ngàn lượng."

Nhưng mỗi khi nàng lắc kêu giá, công chúa bên kia liền theo sát không bỏ, Thẩm Họa ước chừng cảm thấy như vậy không còn ý lắc tiếp, tay cũng sắp lắc mỏi. Công chúa rõ ràng là tình thế bất buộc, nhưng nếu nàng tiếp tục theo cùng nữa, hiển nhiên sẽ vượt ra dự tính một vạn lượng.

Chỉ là Dục Ca Nhi sẽ mất mánh ròi, nghĩ tới bên muốn thu tay lại, Tiêu Dịch đột nhiên mở mắt ra nói: "Biểu muội tiếp tục lắc chuông, không thể ngừng." Nói xong, Tiêu tướng quân vén rèm bên cạnh bước đi ra ngoài.

Tiêu Dịch đi một mạch tới sương phòng đối diện, có thị vệ coi chừng ở cửa ra vào, vừa thấy được Tiêu tướng quân bên gập đầu thông báo, ngay sau đó bên trong liền truyền đến tiếng công chúa đoan trang tao nhã, "Mời tướng quân đi vào."

Công chúa Trương Vân nhìn nam tử vĩ đại này đi tới, không khỏi kích động, quận chúa Bình Nam nói không sai, chỉ cần nàng làm tốt công chúa, một ngày nào đó Tiêu tướng quân sẽ chủ động tới tìm nàng. Có điều nàng không ngờ sẽ nhanh như vậy, nàng thành công dẫn tới sự chú ý của hắn, nhất định là Tiêu Dịch thay đổi cái nhìn đối với nàng, vì vậy bên mỉm cười mời Tiêu Dịch ngồi xuống, "Tiêu tướng quân, không biết ngoại qua đây là làm gì?"

Tiêu Dịch khẽ liếc mắt cung nữ kia một cái, cung nữ bên cạnh vẫn còn đang lắc chuông kêu giá.

Hắn nói, "Vi thần thay gia muội cảm tạ công chúa giải vây vừa nãy."

Quận chúa Bình Nam lại nói trúng rồi, nàng bảo lưu lại mặt mũi của Tiêu Dịch, chính là thay hắn trải lên bậc thang, hắn tất nhiên sẽ cảm kích.

Công chúa Trương Vân lập tức như mở cờ trong bụng, bên vội vàng nhỏ giọng nói: "Tướng quân không cần để ý, chỉ cần là chuyện của tướng quân thì cũng là chuyện của bốn cung, nhưng không biết vị cô nương kia là....."

"Là biểu muội của vi thần." Tiếng Tiêu Dịch không có phách phồng gì, giống như là không muốn nhiều lời, nhưng rốt cuộc là không muốn nhiều lời đối với một người ngoài, hay là không đáng nói chuyện thì chỉ có chính hắn biết.

Dĩ nhiên công chúa Trương Vân đương nhiên cho là cái phía sau kia, ngoài mặt lộ ra nụ cười khéo léo, đáy lòng lại âm thầm không thích, lại là một biểu muội. Kiều Mặc Lan đó đã làm người ta ghét, hiện tại lại đến một kẻ này.

Có điều mặc kệ là biểu muội nào, bây giờ nàng cũng không để ý, trước kia đều là nàng đuổi theo Tiêu Dịch khắp nơi, hôm nay hắn chịu chủ động tìm

nàng, lòng công chúa Trương Văn hơi rung động, vui mừng.

"Công chúa chung tình con ngựa này?" Tiêu Dịch đột nhiên lên tiếng hỏi nàng.

Có thể lên lút nói nhiều với Tiêu tướng quân giống như vậy, thật ra thì trong lòng Trương Văn vừa xấu hổ vừa vui mừng, chính là ngượng ngùng gật đầu, cúi đầu ừ một tiếng.

"Không khéo, biểu muội của thần cũng thích, vì thần cả gan xin công chúa nhường cho."

Tiêu Dịch nhìn qua công chúa Trương Văn trước mắt, trong mắt phượng thể hiện ánh mắt kiên định mà quả quyết, rồi lại sắc bén như vậy, phảng phất nhìn thấu tất cả tính toán hôm nay của Trương Văn ở trong mắt.

"Theo thần biết được công chúa dị ứng đối với lông ngựa, căm ghét con ngựa nhất. Ngoài ra, công chúa tới trường ngựa chẳng lẽ chưa từng thăm dò quy củ của nơi này, một lát sau khi kêu giá thì phải trực tiếp giao bạc tại chỗ. Nếu không giao ra sẽ rơi xuống nhà tiếp theo, đến lúc đó công chúa mất thể diện, lại là khó coi."

Lúc này công chúa Trương Văn không nhìn ra ý của Tiêu tướng quân nữa thì thật quá ngu rồi, mới vừa rồi còn cho là.....

Mắt phượng của Tiêu Dịch như chim ưng lại nhìn chăm chú vào công chúa, giọng nói lạnh nhạt từ từ vang lên, "Hôm qua, cung nữ chuông rung đi qua chỗ biểu muội của thần....." Chỉ một câu đã vạch trần sự cố ý của Trương Văn hôm nay, nàng nhất thời sợ hãi thay đổi sắc mặt, ngẩng mặt nhìn về Tiêu tướng quân muốn giải thích. Tiêu Dịch lại không muốn nán lại với công chúa nữa, nói thẳng: "Biểu muội lắc tay mồi, thần không đánh lòng, kính xin công chúa nhường cho." Lời Tiêu Dịch nói trực tiếp, cũng là bá đạo không cho phản bác.

"Tướng quân..... Ngươi....." Trương Văn run âm kêu một tiếng.

Thế nào nàng cũng không ngờ được chỉ vì tiểu biểu muội thích, tay lắc mồi thì tới tự mình kính xin —— hấn, đây là hấn làm mất mặt nàng mà! Trên mặt công chúa Trương Văn lộ ra sắc thái, hơi thở suýt nữa không vững vàng, mà Tiêu Dịch bên cạnh giống như truyền đạt được ý đồ, ngay cả một khắc cũng không chịu chờ lâu đứng dậy từ biệt rồi đi.

Công chúa Trương Văn nhìn bóng lưng Tiêu Dịch hầu như nóng lòng trở về, nhất thời tức giận khó nhịn, giành chuông từ trong tay cung nữ hung hăng quăng trên mặt đất, bị bắt nạt như vậy, còn lắc cái gì mà lắc.

Quận chúa Bình Nam bởi vì đi tiểu mới nảy lúc này vừa vặn trở lại, thấy công chúa như vậy, chuông cũng ném, hỏi thăm cung nữ xảy ra chuyện gì? Công chúa đã gục xuống bàn khóc không thành tiếng, quận chúa Bình Nam nghe xong ngược lại không nói thêm gì, chỉ là nhẹ nhàng an ủi Trương Văn, "Công chúa không nên để Tiêu tướng quân tiến vào."

Công chúa Trương Văn nghe cung nữ hỏi bẩm quận chúa mới vừa rồi, càng thêm khó chịu, không giấu lừa giận dút khoát xông lên, "Đều là ngươi bảo bọn cung, nhìn đi, bị nhục nhã như vậy!" Chợt vùng tay quận chúa ra, nhiều là giận chó đánh mèo.

Quận chúa thu hẹp tay nắm lại dưới tay áo, trong con ngươi xẹt qua một vết u ám, giọng nói thật là càng ngày càng êm dịu, "Công chúa lại quên lời ta nói, thấy người thiếu kiên nhẫn như vậy, không ngại nghe một chút chủ ý của ta được không?"

Công chúa tức giận làm bừa, tâm tư hơi ổn định, nghe nàng ta lại có chủ ý, nửa là nghi ngờ chăm chú nhìn tới nàng ta, "Còn không mau nói."

Ánh mắt quận chúa khép khép, mở môi đỏ mọng, "Nếu Tiêu tướng quân thích tiểu biểu muội như vậy, thì ngày khác chúng ta mời nàng ta vào cung..... Sau đó....."

Sau khi công chúa Trương Văn nghe, trong mắt sáng loáng hừng hực theo, dút khoát ném chuông, khen lớn hay lắm.

Bên này bởi vì công chúa ném chuông, thì không còn ai lại muốn tranh giành con ngựa kêu giá với Thẩm Họa.

"Một vạn lượng lần một, một vạn lượng lần hai, một vạn lượng....." Quân gia trung niên đang muốn hô lần thứ ba xác định không người nào kêu giá, đưa ngựa về cho Tiêu tướng quân, nhưng Vọng Vân Lâu lại đột nhiên vang lên một tiếng.

"Hai vạn lượng." Một âm thanh vang dội đưa tới sôi trào tại chỗ.

Là ai muốn dùng hai vạn lượng giá cao như vậy mua một con ngựa khỏe, phải biết hai vạn lượng cũng có thể mua được mấy con ngựa thượng hạng tái ngoại (phía bắc Trường Thành) rồi.

Mọi người rối rít nghiêng đầu nhìn về phía người đi vào nọ, nhưng bị một viên bảo thạch quán trên mũ chột hiện vào mắt, người tiến vào là một người trang phục Nam Vân, bên cạnh còn đi theo mấy gã sai vặt nâng rương gỗ.

"Là Mộc Lạp Thị." Thẩm Họa vén lên màn trúc lộ ra nhìn, hết sức giật mình, một khắc trước người này còn không ở đây, thế nào sau một khắc đã đến còn dùng giá cao giành con ngựa, hai vạn lượng này ép Thẩm Họa không thể không từ bỏ rung chuông.

Hai vạn lượng bắt được con ngựa, Mộc Lạp Thị hào hứng bừng bừng đi lên lầu hai. Thẩm Họa nghiêng đầu đi nhìn lại trở về Tiêu Dịch, lại thấy hấn nhẹ nhàng uống nước trà, vậy mà không bởi vì ngựa câu bị cướp đoạt mà tức giận, không nhìn ra cảm xúc.

Mộc Lạp Thị chạy thẳng tới Tiêu Dịch bên này, Ngụy Tiệp Uyên cũng chạy tới từ phía sau đài.

Tiêu Dịch lạnh lùng nói: "Chúc mừng." Thực chất lại không có ý thật lòng gì.

"Ta cũng là thấy Tiêu tướng quân giằng co không xong, muốn giải vây cho Tướng quân, con ngựa này vốn là ta bắt được chính là muốn tặng Tiêu tướng quân, là thành ý của ta."

"Con ngựa hai vạn lượng cho ta, không duyên cớ tổn thất hai vạn lượng bạc, Mộc huynh cũng không phải là người sẽ làm chuyện buôn bán lỗ vốn chứ."

Mộc Lạp Thị cười ha hả, giờ phút này tiếng Hán nói cực kỳ có thứ tự, "Đúng, chỉ cần tướng quân đáp ứng thỉnh cầu của ta, con ngựa này không chỉ sẽ tặng cho Tiêu tướng quân, sự kiện kia, ta cũng sẽ nhắc tới nhiều hơn một tầng cho tướng quân."

Tiêu Dịch nhíu lại mắt phượng, "Người nói là nếu ta đồng ý yêu cầu của người, người không chỉ tặng con ngựa này cho ta, còn có thể lấy ra một tầng lợi?"

Mộc Lạp Thị cười lần nữa, "Tiêu tướng quân, ta rất là có thành ý."

Tiêu Dịch lại đột nhiên cười lạnh, "Đáng tiếc ta đã mất hứng đối với con ngựa." Nói xong, bèn kéo tiểu biểu muối xoay bước rời đi về phía lầu dưới. Thẩm Họa nhìn lướt qua Mộc Lạp Thị đỏ mặt lên, trong mắt kia tỏa ra sát khí mờ hồ xuyên vào trên người của hai người, khiến Thẩm Họa không khỏi nhủ chặt chân mày.

Mà nguyên nhân sự kiện kia vẫn là sau đó Ngụy Tiệp Uyên giúp Tiêu Dịch giải thích, thì ra là Mộc Lạp Thị này vốn không phải trả thương (thương nhân trả) đứng đắn gì, mà là lấy làm buôn bán trả thương che giấu tai mắt người, dùng thuyền buôn chở đầy lá trà buôn thuốc láo.

Đó là Nam Cương một loại bột lấy ra từ hoa vô cùng mỹ lệ, giá tiền cực kỳ đắt đỏ, nhưng lại có thể khiến người ta sung sướng mê mẩn hút thành ghiền. Nếu mắc vào nghiện thì không hút được, người ta có thể điên cuồng đến Lục Thân Bất Nhận (mất hết tính người), giết người đốt nhà. Chất độc như vậy, lúc Tiêu Dịch ở Nam Cương đã nghiệm tra tiêu hủy, Mộc Lạp Thị cũng không dám thật sự đụng hòng súng của Tiêu Dịch, cho tới nay đi vòng đường xa gia tăng chi phí lên vận chuyển đến Đại Lương.

Mà sau khi Tiêu Dịch rời khỏi Nam Cương do quốc cữu gia tiếp nhận, lá gan Mộc Lạp Thị liền lớn lên, lại trắng trợn vận chuyển đường sông một lượng lớn thuốc láo, nhưng khiến hắn không ngờ là tuy người Tiêu Dịch cách thành trấn thủ biên cương Nam Cương. Nhưng tất cả đầu ngựa lại đều là thể lực của Tiêu Dịch, tướng quân thủ thành trực tiếp tịch biên mấy thuyền hàng hóa lại, còn noi theo quân lệnh của Tiêu tướng quân lúc ở đây định đốt hủy, nếu không phải quốc cữu gia hết sức ngăn thì những thuyền hàng kia hiện nay đã sớm tiêu hủy.

Mộc Lạp Thị khản trương như vậy dĩ nhiên là lợi nhuận mấy thuyền hàng hóa này ngàn vàng, không sợ xuất được.

Nhưng hiện nay trấn thủ biên thành Nam Cương vận chuyển đường sông mấy cửa khẩu bờ quan trọng, những thủ thành cấp dưới kia đều là một tay Tiêu tướng quân đề bạt, trung thành tuyệt đối, càng là nghĩ cho trăm họ, không có thư tay của Tiêu Dịch, cũng không chịu thả hàng, ngay cả quốc cữu gia tiếp nhận biên giới Nam Cương hiện tại ra mặt cũng vô dụng, quốc cữu gia tức giận ra roi giục ngựa đưa tấu chương vạch tội Tiêu Dịch không chịu buông quyền.

Cho nên Mộc Lạp Thị chỉ có thể tự mình vào Đại Lương quần quít lấy Tiêu Dịch thả hàng, bởi vì Đại Lương cũng không thật sự cấm loại thuốc độc này. Lại nói, Tiêu tướng quân cũng không có luật văn Đại Lương thực chất có thể tịch biên, dĩ nhiên là tìm lý do nào khác, còn có chính là trời cao hoàng đế ở xa.

Tiêu Dịch tình nguyện bị hoàng thượng hiểu lầm như vậy cũng muốn ngăn cản. Hắn đã nhiều lần đệ trình tấu chương kính xin hoàng thượng hạ lệnh tới một số nước nhỏ xung quanh Nam Cương, cấm thuốc láo này truyền vào Đại Lương, nếu không hậu họa vô cùng. Nhưng tuy hoàng thượng hơi có ý muốn gạt đầu, lại chậm chạp không thật sự hạ chiếu, thái độ không rõ.

Các quan viên lắc lư theo gió, rồi rít phồng đoán Thánh Tâm, cũng đặc biệt cẩn thận đối với thuốc láo này. Tiêu Dịch khiến Mộc Lạp Thị làm loại chuyện buôn bán thuốc láo Nam Cương này không thể không đóng vai trả thương lên vận chuyển. Giá tiền thuốc láo tăng lên một bậc, nhưng phí tổn vận chuyển của Mộc Lạp Thị cũng không thấp như vậy đại khái là không bằng trước kia.

Hôm qua mưa to, Tiêu tướng quân chính là bị chuyện này quấn lấy. Lúc ấy, Mộc Lạp Thị hứa cho Tiêu Dịch lợi nhuận bốn tầng, còn gọi Ngụy Tiệp Uyên tới hi vọng mượn dùng thương đội của hắn cùng nhau vận chuyển, như vậy cũng sẽ thông suốt rồi. Mọi người cùng nhau vui vẻ hòa thuận kiếm bạc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tuy không mua được ngựa con hãn huyết, nhưng mà Ngụy Tiệp Uyên lại chộp được ngựa con hai vạn lượng bạc cho Tiểu Kỳ Lân, cộng thêm một vạn

trước đó, Tiểu Kỳ Lân đã có gia sản ba vạn ngân lượng. Ba vạn lượng vàng ròng bạc trắng, đủ Thảm Họa ở Thảm trách quê quán Hàng Châu trải qua bình bình đạm đạm cả đời với Hồng Ngọc. Cho nên, trên xe ngựa Thảm Họa ôm Tiểu Kỳ Lân cảm giác là ôm một “Em bé vàng”, sức nặng trên đùi cũng cảm thấy nặng trĩu vài phần.

Lại nói, cũng không biết là Tiêu tướng quân dỗ em bé vàng này như thế nào, Tiểu Kỳ Lân lại không buồn bực bởi vì chuyện ngựa con hãn huyết, mà ngược lại ôm cạp vai và kiếm gỗ chơi đùa chém giết giống như bình thường, cũng không bị ngựa con ảnh hưởng tí nào.

Bởi vì sinh nhật lần đầu tiên của Dục Ca Nhi chưa mua cho cậu con ngựa sớm nhớ chiều mong, để lại tiếc nuối, đáy lòng Thảm Họa thương tiếc cậu nhóc này, trên đường cũng bèn chăm sóc càng cẩn thận, lấy khăn bên hông lau cái trán rịn mồ hôi của cậu nhóc một cái, thuận tay cầm một khối quế hoa cao trên đĩa ở bàn trà nhỏ khác đưa cho Tiểu Kỳ Lân ăn. Ở trước mặt con trai, Tiêu tướng quân luôn có loại cảm giác ảm ức, khi nào Họa Nhi nàng cũng có thể tự nhiên thân thiết với hãn như vậy.

Thảm Họa chỉ lo Tiểu Kỳ Lân, chưa từng nhìn thấy gương mặt tuần tú u ám này, vừa vui mừng chăm sóc Dục Ca Nhi, vừa kinh ngạc hỏi: “Hôm qua trở về, biểu ca là nói thế nào dụ dỗ Dục Ca Nhi? Sao hôm nay yên tĩnh dễ dụ như vậy?”

Tiêu tướng quân dựa vào buồng xe, mắt phượng nhướng lên, “Biểu muội thật sự muốn nghe?”

Chỉ là không đợi Tiêu Dịch nói rõ, Tiểu Kỳ Lân bèn ngừng động tác trong tay, dùng thịt móng vuốt dính chèm nhẹp vươn tay sờ bụng tiểu mẫu thân, mắt sáng lên, “Phụ thân nói chọn ngựa con thì không thể chọn tiên nữ muội muội? Cho nên Dục Ca chọn tiên nữ muội muội.”

Cậu nhóc nâng lên gương mặt tuần tú chưa nảy nở như là ngọc đeo, con ngươi màu đen đen lúng liếng mong đợi, hỏi: “Lúc nào thì muội muội mới có thể ra ngoài từ trong bụng tiểu mẫu thân?”

Thảm Họa đã sớm lãnh hội sự “Không biết xấu hổ” của Tiêu tướng quân, khẽ tròn mắt qua, gương mặt tuần tú của Tiêu Dịch lại tràn đầy vẻ há hê, không hề tự giác chút nào. Hiện tại, Thảm Họa “Ăn nhờ ở đậu” lại không cách nào kiên cường lên, lồng ngực khẽ chất chứa một hơi.

Tiểu Kỳ Lân bắt đầu hỏi đông hỏi tây ở bên tai nàng, rất hiếu kỳ đối với “Tiên nữ muội muội”, một lát hỏi nàng “Dáng dấp muội muội giống ai?”, một lát lại hỏi nàng “Muội muội có thể thích Dục Ca Nhi hay không?”.....

Loại vấn đề này bảo nàng trả lời thế nào? Chính là giờ tay lên giả bộ một mồi, ngáp một cái, “Dục Ca Nhi, đi tìm phụ thân con hỏi, ta muốn ngủ một lát.”

Tiêu Dịch trực tiếp lấy ra một nệm êm thơm hương từ chỗ xếp gọn phía sau, “Gối lên ngủ.”

Nhưng tiểu biểu muội lại khép mắt lại, dựa vào trên vách xe xoay người đưa lưng về phía hãn, nói rõ là không muốn để ý đến hãn. Tiêu tướng quân cũng không buồn phiền, ngược lại cảm thấy Tiểu Biểu Muội có thể hiện rõ tâm tình chân thật như vậy ở trước mặt hãn mới là tốt nhất. Hãn cũng không thu tay lại, nhưng cường chế đưa nệm êm đi qua, để cho nàng dựa vào.

Ước chừng là thoải mái hơn so với trước kia, Thảm Họa vốn muốn giả bộ ngủ một lát, nhưng theo bánh xe lắc lư thông thả, nói thật cảm thấy mí mắt càng thêm nặng nề.....

Tiêu Dịch thấy Tiểu Biểu Muội thật sự là ngủ thiếp đi, cái mũi nhỏ mướt mà phát ra hô hấp dần dần đều đặn mà an ổn, lập tức đứng dậy gào thét phu xe dừng xe ngựa lại nghỉ ngơi tại chỗ, lại gọi Trụ Nhi dẫn dò ôm Dục Ca Nhi đến cạnh dòng suối nhỏ bên ngoài chơi một lát.

Tiêu Dịch thì lại dịch thân thể ngồi một mình ở bên cạnh Thảm Họa, ngoài xe ánh nắng vàng rực rỡ, có điều cách một tầng cửa sổ xe che lóa mòng, chỉ có chút âm áp chiếu vào, bao phủ ở trên mặt nàng dựa vào một góc ngủ, tóc đen như tơ lụa mềm mại tán ra ở một bên, nổi bậc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm xinh đẹp tròn bóng, lông mi đen đậm dường như cũng phấp một quãng màu vàng sáng, chói người không dời nổi mắt.

Nàng khép lại con ngươi, ngủ điềm tĩnh mà yên ổn, gò má non mềm trắng hồng hào, môi đỏ mọng khẽ mở.....

Trái tim Tiêu Dịch rung động rất nhỏ một cái..... Còn có thể có cơ hội gặp lại được người này, hơn nữa giữ nàng chân thật ở bên cạnh giống như bây giờ, nhất định chính là trời cao cho cả đời Tiêu Dịch hãn quà tặng tốt nhất, về sau liền muốn vững vàng bắt được nàng giống như vậy, ở lại bên cạnh mình cố gắng che chở như là trân bảo, cũng không dám vứt bỏ nữa.

Hãn không tự chủ được duỗi ra cánh tay thật dài, ôm tiểu cô nương vào trong ngực, lại chăm chú nhìn nàng, mu ngón tay trượt nhẹ qua gương mặt của nàng, lại không nhận được vuốt ve lên cánh môi mềm mại này, muốn dán lên.....

Nếu nhất định phải làm thê tử của hãn, vì sao lại không thể? Nghĩ tới đây, hãn không do dự nữa, từ từ cúi người xuống, cúi đầu đến gần nàng, mùi thơm hoa nhài trên người nàng nhẹ nhàng quấn quanh truyền đến chóp mũi hãn.

Đến gần môi này chỉ có khoảng cách một ngón tay, Tiêu Dịch đột nhiên dừng lại, lại chuyển lên trên, môi chỉ rơi vào tóc rối trên trán Thảm Họa. Dung nhan tuần mỹ của hãn chợt lộ ra nụ cười, lưu lại một câu nói bèn nhẹ nhàng để nàng xuống, vén rèm lên nhảy xuống từ trên xe ngựa.

“Ngủ đi, Họa Nhi.”

Ngay sau lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của nam tử này, Thảm Họa đột nhiên mở mắt, nàng ngồi dậy, thân thể dựa vào trên vách tường hít một hơi thật sâu. Vách tường xe ngựa bị mặt trời sưởi ấm áp, nhưng so ra kém nóng bỏng hơn trên mặt nàng bây giờ. Nàng ngơ ngác ngồi một lát, đôi mắt vốn là pha lẫn tâm tối càng ngày càng trong trẻo lên, lúc này mới vén rèm xe lên nhìn bên ngoài, kêu một tiếng, “Dục Ca Nhi, biểu ca.....”

.....

Đội xe ngựa vào thành, bèn chuyển tới một chỗ chợ náo nhiệt, Tiêu Dịch nhảy xuống xe ngựa trước, một tay ôm lấy Dục Ca Nhi, một tay đỡ Thẩm Họa xuống. Nàng khép lại mũ che mặt theo Tiêu tướng quân cùng nhau đi dạo mấy gian tiệm tranh.

Cuối cùng Tiêu tướng quân đều nói không hài lòng, lấy ra ba vạn lượng hôm nay đổi thành ngân phiếu. Chương quỹ kia mới khẽ mở mắt, nhìn cũng tròn, vội vàng kéo xuống một cái chìa khóa dài dài từ bên hông, bảo gã sai vặt lội về nhà của hắn tìm kiếm ra một bộ tranh.

Thận trọng lần lượt trình cho hắn, chỉ nói mình cũng là người yêu thích tranh, bức họa tác (tác phẩm hội họa) “Cao Sơn Lưu Thủy” này vốn là không muốn lấy ra, nhưng..... Hắn nhìn chăm chăm ngân phiếu này đã đồ cả mắt.

Xương tay Tiêu Dịch thon dài quen thuộc mở rộng, sau khi nghiền cứu tỉ mỉ, hài lòng trả tiền, cuộn lại xếp gọn lại dẫn Thẩm Họa trở về xe ngựa.

Thẩm Họa quả thật có chút không dám tin, ba vạn lượng còn chưa có áp nóng, đã cất vào túi tiền của người khác, nàng muốn hỏi hắn đây là vì sao? Cảm giác Tiêu Dịch không giống loại trong lúc rảnh rỗi sẽ đặc biệt dùng ba vạn lượng mua một bức tranh sông núi của danh gia tiền triều, tuy họa tác kia quả nhiên tuyệt diệu. Mà mới vừa rồi, nàng thấy từ trong mắt Tiêu Dịch chỉ có thương thức phong nhã, nhưng không có cái loại cảm giác tình cảm chân thành gặp phải trên bảo đồ.

Môi mấp máy, cảm thấy hơi như vậy là có chút chất vấn thương thức phong nhã của Tiêu Dịch, hơn nữa nếu giống như tò mò ở trên xe ngựa lại hỏi ra chủ ý không đúng đắn, chẳng phải là càng lúng túng.

“Muội muốn hỏi ta vì sao muốn mua bức họa này?”

Thẩm Họa ngẩn ra, không biết làm sao Tiêu Dịch nhìn ra nghi ngờ trong lòng nàng, thuận theo nở nụ cười, gật đầu một cái.

Thật ra thì sáng sớm Tiêu tướng quân đã thấy Tiểu Biểu Muội nhúc nhích khoe miệng, hắn biết là nàng muốn hỏi chút gì, lại băn khoăn cái gì ở trong lòng, hắn đang đợi nàng há mồm. Có điều cuối cùng bờ môi đóng chặt kia nói cho Tiêu Dịch nếu hắn không hỏi nàng, có lẽ Tiểu Biểu Muội sẽ giấu ở trong lòng theo hắn trở về Hầu phủ rồi, trong lòng không khỏi xẹt qua vẻ mất mát.

Nàng..... Trước sau mang theo cẩn thận lấy lòng khi ở chung với hắn, ở trong lòng của nàng thay vì nói hắn là biểu ca của nàng, chẳng bằng nói hắn là Tiêu tướng quân có thể che chở nàng ở Hầu phủ.

Tiêu Dịch nói: “Đây là yêu thích trong lòng của Tĩnh Dư, ngày mai Họa Nhi có thể bằng lòng thay ta tặng cho nàng ấy.”

Ý lời này của Tiêu Dịch, sao có loại cảm giác nàng phải đi “Chịu đòn nhận tội”, cũng phải, nàng dùng thân phận của Tiêu Tĩnh Dư ra ngoài dạo chơi, lại đụng phải công chúa để cho người ta biết được, ngược lại thật sự phải đi giải thích rõ ràng một phen mới phải, nên nghiêm túc gật đầu một cái, “Ngày mai muội sẽ đi.”

Đến Hầu phủ, Thẩm Họa theo Tiêu tướng quân và Dục Ca Nhi đi Hành Vụ uyển thỉnh an cho lão phu nhân trước, ngược lại không khéo gặp phải Mặc Lan cũng ở đây.

Mặc Lan quen sẽ vờ ngoan ngoãn, không chỉ là ở trước mặt lão phu nhân, ngay cả Tiêu Dịch cũng là biểu ca dài, biểu ca ngắn. Thật sự nhìn giống như là một thiếu nữ thiên chân vô tà (ngây thơ), còn không ngừng hỏi biểu ca vì sao không dẫn theo nàng cùng đi.

Tiêu Dịch cũng nhìn không ra cảm xúc, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu, “Là Dục Ca Nhi yêu cầu.”

Một câu nói chẹn họng Mặc Lan chỉ có thể lúng túng cười đi sờ sờ đầu Dục Ca Nhi. Dục Ca Nhi không thích Mặc Lan đó là biểu hiện ở trên mặt, làm mặt quỷ lớn về phía Mặc Lan, ngược lại chọc lão phu nhân cười sung sướng.

Mà kể từ khi trở mặt lần trước, Thẩm Họa và Mặc Lan cũng chưa từng tiếp xúc nhiều hơn nữa. Ăn xong bữa tối, lão phu nhân giữ lại Dục Ca Nhi tối nay ngủ ở Kỳ Lâm cư, ba ngày không thấy tâm can bảo bối này thật là nhớ nhung, Tiêu Dịch thì phải về phủ tướng quân.

Thẩm Họa ở lại phía sau một mình đi tìm Hải ma ma ngầm hỏi thăm mấy ngày nay Mặc Lan có thể nói những gì không tốt. Hải ma ma cũng thiên vị Thẩm Họa, nói là gần đây việc học bên nữ học đường rất nặng, thời gian Mặc Lan tối ít, tuy tới thái độ hình như có chút vòng vo luôn là tán dương Thẩm Họa muội muội tốt với lão phu nhân.

Hải ma ma lo lắng tâm tư tiểu cô nương đơn thuần, vẫn cố ý nhắc nhở Thẩm Họa một câu, ngược lại tính tình con người không phải có thể thay đổi dễ dàng như vậy.

Thẩm Họa gật đầu một cái cho biết là hiểu rồi, thật ra thì Mặc Lan rất thông minh, nhưng loại này thông minh lại nhất định làm cho người ta đề phòng. Không phải nàng muốn lấy lòng tiểu nhân đồ bụng quân tử, có điều Mặc Lan thật sự không thể xưng “Quân tử”, ngược lại giống như con rắn độc, nói không chừng ngày nào đó sẽ xông tới cắn người một hớp, không thể không đề phòng chút.

Trở về Kỳ Lâm cư, Thẩm Họa rửa mặt chải đầu đi qua nghe được Mộc Cẩn gõ cửa đi vào, lúc đưa xiêm áo về cũng đưa cho Thẩm Họa một tờ danh sách viết rậm rạp chằng chịt đầy giấy, nói: “Đây là lần trước biểu tiểu thư giao xiêm áo cho ta, bởi vì mùi vị quá nhạt, tìm không ít đại phu làm chậm trễ, cuối cùng có một vị y thuật cao minh đoán được. Đây là phương thuốc mà đại phu đoán được.”

Thẩm Họa nhìn kỹ lần nữa, mặc dù có mấy vị thuốc không biết lắm, nhưng hương phụ, Bạch Thuật, cốt cân thảo này đều có thể cùng cố cầm máu, ích

khí nâng cao công dụng. Thảm Họa dường như có chút phỏng đoán, hít vào một ngụm khí lạnh, nếu nàng đoán không sai, phải là..... bèn vội vàng hỏi: “Có thể nói là phương thuốc trị liệu cái gì?”

Mộc Quỳnh từ từ nói ra ba chữ: “Thuốc dưỡng thai.”

Thuốc dưỡng thai? Hoàng thị lén lút an thai như vậy làm cái gì? Mang thai rồi? Vì sao không báo cho Hầu phủ, chẳng lẽ đứa bé vốn không phải của Tiêu Thụy, như vậy lại suy nghĩ rõ ràng, hình như kết quả như thế càng xác minh suy đoán của nàng trước đó. Chợt lại nghĩ đến cái gì, sắc mặt Thảm Họa tự nhiên biến đổi, lại dặn dò Mộc Cẩn, “Ngày mai những thứ thuốc bổ cho Hồng Ngọc ăn kia, nhất là tổ yến gì đó cũng đều đưa đi bên ngoài để đại phu nhìn một chút, hợp với thứ nhân sâm gì đó.”

Từ trước đến giờ Mộc Cẩn chừng chặc, vừa nghe như vậy sắc mặt cũng thay đổi một chút, chỉ nói sẽ mau chóng làm xong.

Bàn giao toàn bộ, Thảm Họa bèn để Mộc Cẩn lui ra, trong lòng mơ hồ không cách nào bình tĩnh. Nàng yên tâm giao cho Mộc Cẩn đi thăm dò như vậy, không cần suy nghĩ nhiều Tiêu Dịch bên kia cũng sẽ biết được tin tức giống với nàng. Nàng là hi vọng Tiêu Dịch biết, ở Hầu phủ nàng thật sự không cách nào một mình xử lý. Chỉ là không biết Tiêu Dịch sẽ đưa tới hoài nghi đối với việc này hay không?

Lăn qua lộn lại ngủ không yên, lúc chợt nhớ tới tiểu nhũ yển lần đó Tiêu Tĩnh Dư tặng cho nàng bộ sách cũng còn chưa mở ra xem, bèn đứng dậy đi lấy tới một quyển, dựa vào trên gối mềm tỉ mỉ đọc. Có điều tùy ý mở cái này ra, vốn tưởng rằng là câu thơ tu thân dưỡng tính, không ngờ nhìn thấy lại là một đoạn “Thơ tình yêu nhiệt liệt khang khát”.

—— “Biểu ca, không thể..... Nơi đó không hôn được.” Đại tướng quân ngậm lấy một chỗ cao vút từ từ dời xuống.....

—— “Biểu muội mau mau tách chân ra, đợi làm một lát sẽ biết chỗ tuyệt diệu trong này, thật ra để cho biểu muội nhìn một chút biểu ca uy vũ.

Sau đó từ trong tập còn rơi xuống một bộ tranh vẽ minh họa nam tử và nữ tử thân thiết, chỉ là thân thể nam tử cường tráng nằm ở trên người nữ tử, không thấy được mặt mũi.

Thảm Họa ngẩn ra, trong đầu lại không tự chủ được bổ sung khuôn mặt không thấy được kia.....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Ánh nắng thật tốt, Thảm Họa nằm ở trên giường cũng không muốn dậy, thật sự là hôm qua ngủ trễ. Ngay cả hai người Mộc Quỳnh và Hồng Ngọc phân công nhau ra vào nhỏ giọng nói gì đó ở bên tai nàng, Thảm Họa cũng chưa từng nghiêm túc nghe rõ, chỉ nỉ non thật thấp câu, đừng để cho Hồng Ngọc quên cho lão phu nhân vậy đưa canh dưỡng sinh, dặn dò xong lại tiếp tục ngủ say sưa.

Trong đầu mơ mơ màng màng ẩn chứa vài hình ảnh, khiến cho nàng không khỏi rịn ra mồ hôi cả người, áo ngủ lụa mỏng dán chặt thân thể là lướt. Nàng dùng hai chân kẹp chặt thêm một gối thêu hoa mềm nhũn thật dài trên giường lớn, tùy ý lật người hai cái, bên trong nhà liền vương vít mùi hương.

Ngay cả nha hoàn ma ma hầu hạ ở ngoài phòng cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm ngát này. Gần đây, trong uyển mới dời trồng được kiêu hoa đang nở tươi đẹp, đều rất giống bị so với đầu ỉu xiu, tự mình xấu hổ đón nắng gắt, cũng không dám tranh đẹp với tiên tử trong phòng.

Có điều, vào lúc này tại sao bên tai có thể có tiếng vang sột soạt của trang giấy chuyển động, quá nhiều cơn buồn ngủ của nàng. Thảm Họa cau lại đuôi mày đẹp, hiếm khi như tiểu cô nương xin khoan dung để Mộc Quỳnh dẫn Dục Ca Nhi đi chơi một lát, nhưng Mộc Quỳnh không những không đồng ý, ngược lại càng gấp gấp khê gọi, "Biểu tiểu thư, ngài tỉnh lại đi!"

Mộc Quỳnh như vậy, Thảm Họa bị om sòm không có cách nào khác, chỉ có thể mở mắt, còn buồn ngủ hỏi: "Hả? Lúc nào rồi?"

"Đã đến trưa rồi." Đáp lời cũng không phải tiếng của Mộc Quỳnh, mà là một giọng nam trầm thấp lưu loát. Thảm Họa kinh hãi lập tức tỉnh táo hơn nhiều, tỉ mỉ nhìn lên mới thấy Mộc Quỳnh đứng phía sau nam tử mặc trang phục cấm bào, khuôn mặt anh tuấn quen thuộc ôn nhu nghiêm túc lạnh nhạt, thế nhưng lúc này lại thay đổi, đầy mắt thêm dịu dàng cưng chiều, chính là Đại Biểu Ca Tiêu Dịch.

Tiêu tướng quân khẽ cười, nhìn người nhỏ bé trước mắt, tóc mai xóc xếch, tóc đen lông léo trải ra ở chân nệm màu đỏ tươi trên giường, mắt buồn ngủ như ánh sao mơ màng lại vẫn sáng chói như cũ, thật giống như một đóa hoa yêu kiều nở rộ, khiến trong lòng người ngựa muốn đi hái.

Bởi vì mới vừa kinh hoàng, Thảm Họa bèn kéo cao chân mỏng mấy phần, chỉ hơi lộ đầu, liếc mắt giận dữ Mộc Quỳnh đứng ở bên cạnh một cái. Đại ý là sử dụng ánh mắt hỏi thăm nàng —— Lúc này cũng chưa mặc quần áo rửa mặt, sao lại để người đi vào?

Mộc Quỳnh cũng là bất đắc dĩ, nhỏ giọng giải thích, "Muội và Hồng Ngọc tỷ tỷ tới tới lui lui gọi ngài lúc lâu cũng không kêu tỉnh. Thiếu Tướng quân lo lắng ngài bị bệnh, cho nên..... Chúng ta không ngăn được."

Trên mặt Thẩm Họa ngưng ngưng cười một tiếng, hôm nay là ngủ hơi sâu chút, đáy lòng ước chừng biết được tình huống, trên mặt cũng đỡ khóc đỡ cười. Vị biểu ca tướng quân này, từ trước đến giờ hẳn đối với nàng không thêm đề ý nam nữ chi phòng (đề phòng giữa nam nữ). Thẩm Họa lại không mở miệng oán giận được, chỉ có thể trong lòng không ngừng kêu khổ.

Lúc này, Tiêu tướng quân đã phát tay cho Mộc Quỳnh lui, hẳn đi tới ngồi ở bên giường, mắt phượng không hề chớp nhìn chăm chăm nàng. Thẩm Họa bị nhìn có chút xấu hổ, lại hơi hơi kéo cao chăn mỏng một chút, mềm mỏng hô một tiếng, "Biểu ca."

Nếu mà tiếng nói này đổi biểu ca thành phu quân, đoán chừng Tiêu tướng quân sẽ không kiềm chế được nhào qua như là chó sói. Bởi vì con mồi trước mắt thật sự tươi mới, rất là thơm ngon, nhất định phải dùng răng nanh cắn thận xé da thịt trắng nõn cả người này, lại như giao long vào sâu ra cạn, không làm cá dơi sông lấp biển cũng sẽ không từ bỏ.

"Hôm qua ngủ trễ?" Ánh mắt hần sáng quắc nhìn đáng vẻ lười biếng của nàng, hơi lảng lại một chút nóng bỏng trong lòng, nhẹ giọng hỏi nàng.

Thẩm Họa lộ đầu ra gạt một cái, "Mấy ngày nay quả thật rất mệt....."

Tiêu Dịch thoáng chút đắm chiêu, ồ một tiếng, ánh mắt chợt cố định, giống như thấy gì đó, chỉ thấy bèn nâng lên một quyển "Quân Sơn tập" ở bên gối nàng, "Hôm qua, biểu muội mệt nhọc, thế nhưng lại xem quyển sách này mà ngủ muộn?"

Thẩm Họa giật mình một cái, thầm buồn bực sao lại quên vụ này, đúng lúc ngủ chắc là quên mất cẩn thận, khẽ mím mím môi, trên mặt càng ngày càng bình tĩnh mấy phần, cảm thấy không thể để cho Tiêu Dịch biết là nàng xem cái gì. Nàng dường như cũng có thể tưởng tượng ra nếu Tiêu tướng quân biết được, trong lòng còn không biết "Giày vò" nàng như thế nào đấy, vì vậy hơi nở nụ cười, cố vờ bình tĩnh: "Biểu ca cũng thích thi tập của hần?"

Ánh mắt Tiêu tướng quân dừng lại, nhìn quyển sách kia thông thả ung dung trầm giọng nói: "Quân Sơn tập? Thật là nhân tài tài hoa có thể viết ra thi từ tuyệt diệu như thế, ta dĩ nhiên là bội phục, biểu muội thích nhất bài thơ nào của hần vậy?"

"Muội..... Còn chưa học xong, ngược lại không dám kết luận lung tung, không bằng chờ muội tỉ mỉ phẩm xong, sẽ nói một chút với biểu ca."

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu tướng quân cười một tiếng, trong mắt sáng rực, "Không sao, ta và biểu muội chọn một chút trước, có vài chỗ viết hay lắm, thí dụ như chỗ này, ta lật cho muội xem."

Mắt thấy bàn tay thon dài kia của Tiêu tướng quân sắp lật trang sách ra, sắc mặt Thẩm Họa căng thẳng, không kịp ngẫm nghĩ nữa, bèn vội vàng gọi hần lại, "Biểu ca, biểu ca, miệng Họa Nhi khát, có thể làm phiền biểu ca rót cho muội chén nước trà hay không?"

Tiêu tướng quân dừng động tác trong tay, ánh mắt cố định ở trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn yêu kiều cười khê kia, khóe miệng lại đã ẩn hiện nụ cười như có như không, ánh mắt trở nên nóng bỏng, "Ta kêu Mộc Quỳnh rót nước cho muội."

Trong lòng Thẩm Họa quỳnh lên, bèn không thêm đến xia nữa không nề mà nói: "Họa Nhi chỉ muốn uống nước trà biểu ca rót."

Tiêu tướng quân nghe tâm tình không tệ, để thi tập xuống, quay người đi đến cái bàn phía sau rót nước, nhìn bóng lưng kia đi rót nước, Thẩm Họa thấp thòm trong lòng rót cuộc roi xuống, âm thầm thở phào một hơi, bèn vội vàng đề bản "Quân Sơn tập" mà hần bỏ xuống kia ở dưới cái gối.

Tiêu Dịch rót nước xong tới đây, tư thế kia chính là muốn ngồi ở bên giường dứt nàng uống xong, Thẩm Họa nửa cắn môi, giờ phút này cũng có chút không dám giương mắt nhìn Tiêu Dịch. Thật sự là nghĩ đến một vài tình tiết trong sách này, thân thể đại tướng quân □□ cường tráng dứt nước trà cho Tiểu Biểu Muội, rất nhiều trò gian.

Như vậy cũng cảm giác có mấy phần trùng hợp với người trước mặt, càng phát giác phải ngăn lại mới phải, cũng bèn không đề ý nam nữ chi phòng gì đó, duỗi ra cánh tay như ngó sen từ trong chăn găm, cũng may mà có áo ngủ sa mỏng che kín, "Muội tự làm là được rồi."

Cái miệng nhỏ nhắn của Thẩm Họa cảm chén uống từng chút một, Tiêu Dịch thấy sách đã sớm không còn bóng dáng, khóe miệng mơ hồ nhếch lên, lại nói: "Biểu muội đặt sách xuống, sợ là không muốn nghe ta nói trước một chút rồi. Cũng phải, như vậy thì không thú vị, không bằng chờ ta trở lại từ Hoài Châu, lại nói kỹ càng với biểu muội. Muội tuổi còn nhỏ quá, có vài chỗ nếu không có ai chỉ bảo, sợ là không lĩnh hội được chỗ ảo diệu trong thơ này?"

Thẩm Họa chỉ uống nước, không lên tiếng, lại nghĩ tới mới vừa rồi Tiêu Dịch nói hần trở lại từ Hoài Châu, ý này chính là sắp đi Hoài Châu sao?

Nàng đề cái chén ở bên cạnh, kinh ngạc hỏi: "Biểu ca phải đi Hoài Châu?"

"Ừ, hôm nay lâm triều hoàng thượng mới vừa hạ chỉ để ta đến Hoài Châu trừ phiền loạn, buổi chiều chính đón xong quân vụ thì phải lên đường."

Hoài Châu thì Thẩm Họa biết, đó là châu quận gần sát với Hàng Châu. Giang Nam là đất lành, Hoài Châu càng là sản xuất mễ lương (lương thực gạo thóc) tốt nhất nhiều nhất, nơi giàu có và đông đúc. Hàng năm, kho lúa Hoài Châu đều là tràn đầy nhất, thậm chí là thu thuế gạo công cũng đủ Kinh Thành ăn lâu dài đến hơn nửa năm.

Một nơi sản xuất lương thực giàu có và đông đúc như vậy, gần hai năm không biết tại sao trên chóc mất một đám đạo tặc, vừa vào mùa thu hoạch, sẽ gặp phải lần lượt từng đợt đến trong thôn cướp bóc mễ lương, ngay cả Hàng Châu cũng bị đám đạo tặc này cướp lấy.

Cho nên hai năm qua không chỉ có triều đình không thu được gạo cống, còn khiến rất nhiều nông hộ sống bằng trồng lương thực thành lưu dân, đến nỗi càng là một nhà đang sống đói chết. Mà, đám đạo tặc này nhất định là một đám xảo trá và là kẻ liều mạng hung ác cực kỳ, nếu không phải dân liều mạng sao dám trắng trợn giành gạo cống với triều đình như vậy. Mùa hè vừa qua chính là thu hoạch vụ thu, lại sắp đến mùa thu lương, hoàng thượng vì thế ưu

phiền, ngược lại là bình thường.

Nhưng sao lại luôn phải Tiêu Dịch đi làm loại nguy hiểm này, Bình Loạn Nam Cương, lúc này lại phải đi Hoài Châu trừ phiến loạn, chỉ sợ đám ác đồ kia không phải dễ đối phó, đều là một đám dân liều mạng, có thể nghĩ được là ở trong hung hiểm.....

Tiêu Dịch bỗng nhiên lại khàn giọng nói: "Là Anh Quốc Công đề nghị."

Anh Quốc Công thượng tấu lên sô con chỉ đích danh Tiêu Dịch từng trừ phiến loạn đại thắng ở Nam Cương, có thể có kinh nghiệm trừ phiến loạn, cho nên mới nhân lúc xin đề Tiêu tướng quân đi trừ phiến loạn, vừa có thể dẹp yên lòng dân, vừa có thể giải quyết bọn đạo tặc này. Nhưng, Thẩm Họa lại nghe ra ý vị khác, hẳn đặc biệt nhắc tới Anh Quốc Công nhất định là có thâm ý, Anh Quốc Công, đó là nhà mẹ của phu nhân Thế tử.

"Cho nên ta đi lần này, muội ở trong phủ này càng phải thêm cẩn thận, chờ ta trở lại, sẽ nghĩ biện pháp đưa muội rời khỏi Hầu phủ."

Thẩm Họa nghe đến đó thì biết Tiêu Dịch đã biết sự kỳ lạ của chuyện Hoàng thị mang thai, hoặc là bảo Mộc Cẩn đi kiểm tra đám thuốc bổ kia cũng đã có kết quả rồi. Thẩm Họa không khỏi suy đoán chuyện liên quan đến an nguy của mình, hỏi: "Ước chừng phải đi bao lâu?" Có lẽ còn có vài phần những ý định khác bèn nghĩ cũng không nghĩ bật thốt lên hỏi.

Tiêu Dịch trầm giọng, "Ít thì ba tháng, lâu thì nửa năm, ta đi lần này sẽ mau chóng trở về." Hắn nheo lại mắt phượng, nghiêm túc nhìn lên Tiểu Biểu Muội trước mặt, nói giống như là cam kết cực kỳ trịnh trọng.

"Vậy huynh sẽ không tham gia được hôn lễ Dur tỷ tỷ." Đôi mắt nàng khó nén mắt mắ, giống như là thay Tiêu Tĩnh Dur tiếc hận.

Tiêu Dịch gật đầu ừ một tiếng, "Thánh chỉ làm khó, thật may là còn có biểu muội thay ta nhìn nàng xuất giá. Tĩnh Dur là dòng chính nữ Hầu phủ, ta cũng không lo lắng muội ấy, ngược lại là muội. Nếu có gì khó xử, đừng quên Dục Ca Nhi, địa vị nó ở Hầu phủ có lúc có tác dụng hơn ta."

Thẩm Họa cảm giác hôm nay bản thân nói hơi nhiều, chỉ trầm thấp nói: "Vậy biểu ca lên đường nhất định phải cẩn thận."

Tiêu Dịch ừ một tiếng, lại nói: "Lần trước trong thư ta hồi âm có nhắc tới bảo biểu muội chuẩn bị cho ta đồ cận thân, hôm nay có thể mang đi?"

Cái yếm sao?

Thẩm Họa nghĩ đến chính là ý định hơi náo loạn, cái loại đồ cận thân của nữ nhi gia đó sao có thể cho hắn! Vậy nên nói thế nào để từ chối mới được?

Mặc dù đã có chút biết được Tiêu Dịch không biết xấu hổ, nhưng cái này..... Tiêu Dịch thấy Tiểu Biểu Muội chau mày do dự, bèn dụ dỗ, "Ta biết tóc của cô nương gia không dễ tặng người, lần này ta đi lâu như vậy, chỉ mong biểu muội thương xót....." Dứt lời, ánh mắt chăm chú thẳng vào một túm tóc đen đẹp để trượt xuống trước mặt, bởi vì gió nhẹ nhàng lay động phát phoi, mùi thơm quanh quẩn, trêu chọc trái tim.

Thẩm Họa ngẩng mặt lên, kinh ngạc chớp mắt một cái, rốt cuộc không phải là cái yếm, mà là tóc của nàng?

Thì ra là hôm đó đưa nhỏ đọc được một nửa, chính là cảm thấy bụng nhỏ trống không khó nhịn, bèn muốn nói ra là đói bụng rồi, chỉ là vừa ra một chữ "Bụng" đã bị ngón tay thon thon che miệng, ước chừng đã hiểu lầm là cái yếm.

Hơn thế, đợi sau khi Tiêu Dịch đi, Thẩm Họa mới lục ra lá thư đã nhả nhúm kia từ trong rương, đọc lại một lần nữa, trừ lộ ra nhưng nhớ * trong lời nói, ngược lại thật sự là không có gì quá đáng, chỉ là muốn đòi hỏi tóc đen của Tiểu Biểu Muội thôi.

Có điều ở trong lòng Tiêu tướng quân, muốn tóc đen cũng chỉ là ý nghĩ trực tiếp nhất mà thôi, thứ hắn muốn có còn nhiều hơn, đâu chỉ là một luống tóc đen, một cái yếm có thể thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Gần đây, Mộc Quý điều chế ra một loại nước dưa, nói là vô nhẹ nhàng trên gương mặt, có thể khiến da thịt bóng loáng non mịn như nước trong nháy mắt, Thẩm Họa rửa mặt xong dùng một chút, ngược lại thật sự cảm thấy không tệ.

Bèn dặn dò Mộc Quý đi lấy bình sạch sẽ mà tinh xảo tới đây trang phục lộng lẫy đi ra ngoài, bởi vì một lát nàng muốn mang tặng cho Tiêu Tĩnh Dur, mà đương nhiên cũng sẽ không quên《 Cao Sơn Lưu Thủy đồ 》dùng giá ba vạn lượng vàng mua, nàng đồng ý Tiêu tướng quân sẽ đưa đến chỗ biểu tỷ.

Đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Họa đến uyển của Tiêu Tĩnh Dur, mấy lần trước đến cũng không thấy người, hôm nay đến lần nữa lại cảm thấy uyển này đỏ xanh biếc sáng, càng thêm hương vị ngọt ngào mát mẻ.

Ánh nắng kia dồi dào ở một chỗ mở ra một mảnh đất trống, thêm vào cây trúc tùm năm tùm ba, để dây leo xanh lá bò đầy phía trên.

Lần trước đến đã thấy trên dây leo kết quả tròn hết như trái cây xanh đậm, thật giống như tô vẽ từng viên Luru Ly xanh biếc một, hôm nay tới Luru Ly xanh biếc lại đã vừa lớn vừa tròn, còn đỏ hồng hồng, nếu không phải đã thấy trong vườn rau ở trường ngựa Ngự gia, thật đúng là sẽ nhất thời tò mò là trái cây kỳ ở đâu.

Nghe nói đó là một loại hạt giống rau ở nước Đại Uyên Tây Vực, dân bản xứ gọi nó quả hồng đỏ, nước chua chua rất là ngon miệng, có thể kết hợp món ăn cũng có thể ăn trực tiếp, khai vị lại ngon miệng.

Mà nhìn Luru Ngọc uyển của Tiêu Tinh Dư thì chỗ loại rau trái này phát triển không ít, đều là một chút đồ cực kỳ kỳ kỳ, đã nói quả màu tím kia như hình quả lê, Thẩm Họa đã không biết là thứ gì rồi.

Luru Ngọc uyển tùy tính, đơn giản như vậy, ngược lại thật sự không giống uyển của cô nương gia, vẫn không khỏi làm cho lòng người sinh ra yêu thích.

Nhà hoàn thiếp thân của Tiêu Tinh Dư, một người tên là Tú Lệ, một người tên là Khương Sơn, lúc này hai người giống như là con gái nhà nông, đội khăn trùm đầu, đang đi tới đi lui trong những cái giá trúc kia, đeo một cái giỏ nhỏ bằng tre trúc hái quả, vừa thấy được người tới, hai người bèn cười nhẹ nhàng đi tới chào hỏi.

Mộc Quý, Hồng Ngọc tỏ rõ ý đến, nhà hoàn chỉ nói tiểu thư không tiện ra ngoài, để Thẩm biểu tiểu thư trực tiếp đi vào là được rồi.

Thẩm Họa do dự sợ là quấy rầy, Tú Lệ càng thêm thân thiết nói: "Đại tiểu thư chúng ta đã dặn dò, nếu là biểu tiểu thư tới không cần thông báo, trực tiếp mời ngài vào trong phòng."

Đội nghe xong, trong lòng Thẩm Họa vui mừng Tiêu Tinh Dư ưu đãi lần này, cười một tiếng với hai vị nha hoàn, bèn giữ Mộc Quý và Hồng Ngọc ở lại bên ngoài.

Mộc Quý là một người tính tình quen thuộc, đã sớm nhìn chăm chăm quả hồng đỏ trong giỏ xách, xem ra là thèm thuồng, biểu tiểu thư đi vào bèn kéo Hồng Ngọc chủ động đi giúp đỡ hai vị tỷ tỷ. Những đồ ăn này thường được đưa đến uyển của biểu tiểu thư, biểu tiểu thư đã quen hào phóng, họ cũng có thể nếm món ngon.

Mà bên này, Thẩm Họa đẩy cửa vào bên trong, chỉ thấy Tiêu Tinh Dư mặc quần dài nam tử, áo trong đến áo choàng nhét vào chỗ đai lưng, nửa nằm trên mặt đất, trong miệng ngậm một cây bút lông thật nhỏ, trên tay đang trải giấy Tuyên Thành ra, trải bằng rồi mới gờ bút lông xuống nhìn kỹ về phía giấy Tuyên Thành một lúc, lại so sánh tiếp trang giấy tìm đường nét với những thứ nhìn như bỏ đi chung quanh kia.

Thẩm Họa thấy Tiêu Tinh Dư chuyên chú nghiêm túc như vậy, bèn còi giấy thêu giảm nhẹ nhàng ở trên sàn nhà gỗ anh đào, giường mắt lạng lẽ ngắm nhìn bốn phía, trong phòng sạch sẽ gần như không có đồ dùng trong nhà gì, ngay cả bàn trang điểm mà nữ nhi gia vô cùng yêu thích hình như cũng dời đến góc không chú ý.

Trong khuê phòng làm người khác chú ý nhất chính là một bức tranh thêu khổng lồ như bình phong, nàng đứng ở đó chăm chú tỉ mỉ, mấy loại màu sắc đơn giản đã phát họa ra hình dạng bề mặt sông núi Đại Lương, thậm chí còn có để lại rất nhiều chỗ trống, kéo dài liên tục đến nước nhỏ mà Thẩm Họa vốn chưa từng nghe qua, trong đó còn đánh dấu hết sức cận kề, ở đâu là sông núi, sơn cốc, dòng sông, tên gọi là gì đều chú giải ở bên cạnh từng cái.

Trong ngày thường, Thẩm Họa từng đọc《hà khách du ký》, cũng từng đọc《Kỷ yếu sông núi》, có nhiều chỗ hẳn là còn cận kề hơn so trên sách viết, có một số đã trực tiếp sửa chữa đối với chỗ sai lệch trong sách.

Ví dụ như một cái hồ ở phía nam Hàng Châu, trong sách ghi lại chỗ hạ lưu kia là Dương Hồ, kì thực không phải vậy, thượng lưu mới là Dương Hồ, hạ lưu là Nguyệt Hồ.

Thẩm Họa sinh trưởng ở nơi đó, tất nhiên biết được, nhưng bức tranh thêu trước mắt cũng không kém, trong lòng nàng không khỏi âm thầm bội phục, loại tác phẩm như vậy là phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết mới có thể làm hoàn thành được như bây giờ.

"Họa muội muội có thể giúp ta cảm khối nghiến mực đến hay không? Cứ đặt trong hộp gỗ ở bà trà nhỏ của ta." Thẩm Họa nghe Tiêu Tinh Dư chọt lên tiếng, đáp lại lời nhanh chóng đi lấy tới nghiến mực giúp nàng, lại tự mình bắt tay vào mài một lúc đưa cho nàng.

Tiêu Tinh Dư gật đầu cảm kích, bút lông nhỏ chấm mực lại quên mình bận rộn trong thời gian một chén trà. Trong lúc đó, Thẩm Họa cũng không lăm miệng, chỉ đơn giản hỏi thăm có thể lật xem một quyển sách trên bàn trà nhỏ không? Sau khi Tiêu Tinh Dư đồng ý, Thẩm Họa bèn kéo nệm êm tới ngồi ở bên cạnh xem kỹ.

Sách vở kiểu chữ đây ý nghĩa, còn có hương mực chưa khô, hẳn là gần đây mới viết lên, bên trong ghi chép rất nhiều phong tục và nhân văn đặc chí thú vị, thật là đặc sắc.

Thẩm Họa đang cầm xem say sưa ngon lành, Tiêu Tinh Dư ngược lại như là biết xấu hổ rồi, ngừng động tác trong tay, vươn người mạnh mai, nói với Thẩm Họa: "Cũng hơi mệt mỏi rồi, muội muội và ta cũng nghỉ ngơi một lát thôi." Nói xong bèn kéo qua một cái nệm êm khác ngồi ở bên cạnh Thẩm Họa.

"Những thứ ghi chép trong sách đều là địa phương Dư tỷ tỷ từng đi qua sao?" Trong lòng Thẩm Họa không khỏi bội phục, bèn tò mò hỏi thăm.

Tiêu Tinh Dư cười nhạt, "Ta thích những thứ sông núi tráng lệ này, nhỏ như từng cọng cây ngon cỏ, lớn như dòng sông sơn cốc. Chỉ tiếc là tạm thời không có cơ hội đi ra ngoài." Sau khi nàng cười xong, ngay sau đó đôi mắt sáng ngời âm thầm mấy phần, Thẩm Họa có thể nhìn ra là nàng khát vọng những thứ nàng thích này cỡ nào.

"Dư tử tử chỉ là sắp lập gia đình thôi, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian làm thứ tử thích, có điều như vậy sẽ rất khổ nhĩ?"

Tiêu Tinh Dư lắc đầu một cái, "Khó cũng không phải sợ, chỉ tiếc mình là thân nữ nhi, lên đường có nhiều bất tiện. Không sợ muội muội cười nhạo, ta cũng là chí ở bốn phương, nếu có thể giống như Hà Khách tiên sinh, không tránh gió mưa hồ sóng, làm bạn với gió lớn mây mù, lấy quả đại lột da, lấy tuổi trong giải khát, ngược lại là thú vị hơn nhiều so với ở lại trong nhà giúp chồng dạy con."

"Còn có thể ghi chép căn cơ danh thắng cổ tích, phong thổ mà ta đi qua, tỏ rõ không làm liều tới cõi đời này đi một lần. Nếu mà có thể có người một đời một kiếp một đời làm bạn nơi này, cũng thích sông núi cầm tù giống như ta, có thể nói là hạnh phúc."

Thẩm Họa nghe nàng nói xong mấy câu, cảm thấy biểu tử trước mắt chỉ là trên mặt cao lãnh, thật ra thì cũng giống như tất cả thiếu nữ. Có điều, nàng có khát vọng lớn, mà thể đạo lại không cho phép nữ tử có lý tưởng.

"Dư tử tử, loại lòng dạ này khiến người khâm phục, mặc dù thân là nam tử sợ rằng cũng cảm thấy không bằng!"

Hai người tuy là lần đầu tiên nói chuyện, nhưng giữa đôi bên lại có một loại cảm giác quen thuộc nhưng nhớ tình tảo. Tiêu Tinh Dư cũng không cao lãnh giống như người thường thấy vậy, Thẩm Họa cũng không giống nữ tử nghe lời Tiêu Tinh Dư nói lại cảm thấy là người si nói mộng (nói chuyện viễn vông), lo lắng nữ tắc.

Họ nói từ sông núi Đại Hà cho tới thế cục đương triều, lại lặng lẽ nói vài lời nữ nhi gia khuê phòng..... Trong lúc nhất thời cả phòng cười nói không ngừng, bọn nha hoàn hái rau quả ở bên ngoài nghe được, cũng cười ha ha. Nhất là Khương Sơn và Tú Lệ thật lòng vui mừng thay tiểu thư nhà mình có thể kết giao bằng hữu quen thuộc, thật sự là nhiều người cũng không chịu hiểu tiểu thư của họ.

Thẩm Họa không quên chính sự hôm nay tới, sau khi cười xong bèn lấy ra "Cao Sơn Lưu Thủy" mà Tiêu Dịch tốn ba vạn lượng mua giao cho Tiêu Tinh Dư, "Muội còn vội tới tặng đồ cho Dư tử tử?"

"A, là quà tặng thế nào?" Tiêu Tinh Dư làm như hứng thú lập tức liền mở ra xem, chỉ là trên mặt thanh lệ lộ ra lại là trở mắt một hồi. Thẩm Họa kêu một tiếng, Tiêu Tinh Dư mới phục hồi lại tinh thần, từ từ cất cẩn thận, vẻ mặt hơi cổ quái: "Đây là..... Muội muội mua?"

Thẩm Họa giải thích: "Phải, hôm qua khi trở về biểu ca mua cho Dư tử tử, muội chỉ là nghe sai phái tới."

Tiêu Tinh Dư nghe Thẩm Họa giải thích lúc này ngược lại làm nổi bật ý tưởng đáy lòng. Họa tác danh quý như thế không phải Thẩm Họa có thể gánh nổi, ca ca này của nàng quả nhiên là dụng tâm rồi, có điều nàng thiếu chút nữa cho là.....

Lại sờ bức vẽ kia, ánh mắt lờ lờ, hiển nhiên là thứ yêu thích chân thành, yêu thích không buông tay, nàng rù mắt nhẹ giọng nói: "Đại ca thật là tốn kém, ta sớm đã từ bỏ."

"Có chuyện, muội còn muốn nói một chút với Dư tử tử, chính là mấy ngày nay đi ra ngoài đến trường ngựa Ngụy gia....." Trên mặt Thẩm Họa xẹt qua vẻ do dự, sau đó cổ vũ dũng khí thẳng thắn.

Tiêu Tinh Dư cũng ngậm cười khoát tay áo, cắt đứt lời của nàng, "Chuyện này, ta đã nghe đại ca nhắc qua với ta rồi. Ngược lại, thật ra ta hi vọng về sau muội muội dùng tên của ta đi ra ngoài nhiều hơn. Thứ nhất, sáng sớm ta đã nghe bên ngoài nói tới, ngược lại mượn ánh của muội muội nhiên thành mỹ nhân mới tiến vào trong kinh. Còn nữa, nếu sau này dùng đều có thể lấy được lễ vật quý trọng như vậy của đại ca, thật là đáng giá."

Nàng nói xong bèn chuyển sang trực tiếp hỏi: "Đúng rồi,《 Quân Sơn tập 》 kia muội xem chưa?" Mặt nàng sáng ngời, hết sức thân thiện.

Thẩm Họa ngần ra, sự nhớ tới hình ảnh còn khắc vào trong đầu một lúc, nhất thời trên mặt bắt đầu đỏ ửng, đúng lúc tư thế nọ không cảm được. Thật sự là hơi quá đột nhiên, nếu là bình thường mà nói thì nàng cảm thấy còn có thể bình tĩnh mấy phần, thế nhưng nhân vật chính trong sách lại là Tướng quân biểu ca và Tiểu Biểu Muội, nhất thời cứ phải suy nghĩ lung tung một phen.

Tiêu Tinh Dư nhìn bộ dáng kia của nàng, đường cong ý cười ở khóe miệng lớn hơn, "Xem ra là nhìn qua rồi, muội muội cảm thấy thế nào?"

Không e dè chút nào hỏi tới làm cho Thẩm Họa đỏ mặt lên, sững sờ không còn dáng vẻ cơ trí chút nào, vừa nâng mắt đối diện đầy mắt chứa đựng nụ cười sáng loáng ranh mãnh của nàng, cũng biết mình bị trêu đùa, nói không chừng trong sách này có lẽ vẫn là biểu tử có ý thẩm định chọn ra đây này.

Gương mặt Thẩm Họa đỏ thắm như ngọc mang theo từng tia tức giận, giả vờ cắn răng nghiêng lợi nói: "Nhờ phúc Dư tử tử, biểu ca cũng đã hỏi vấn đề này."

Tiêu Tinh Dư thông minh bức nào, vừa nghe xẹt qua kinh ngạc, khẽ mở môi đỏ mọng nói: "Sao muội muội không cẩn thận như vậy chứ?" Có điều giọng điệu kia mang theo âm cuối tiếng cười trong trẻo, nghe tới chẳng thành tâm tử nào thôi.

Thẩm Họa coi như là có chút thăm dò rõ ràng tính tình của nàng, quả nhiên là chảy cùng một huyết mạch với Tiêu tướng quân, bắt đầu trêu chọc như vậy cũng không chịu nổi, "Tỷ tử còn cười muội muội! Muội muội lại không ngồi được phải đi đây."

Tiêu Tinh Dư tự nhiên biết Thẩm Họa đang cố ý vờ tức giận, phụ họa vội vàng ngăn lại, "Muội muội tốt nghe ta giải thích."

Nàng thu lại nụ cười trên mặt, cũng lại trở thành đoá Thiên Sơn tuyết liên, hơn thế nghiêm trang nói: "Muội muội đừng có hiểu lầm, Quân Sơn tập này vốn là có hai phiên bản, một bản thật sự là thi tập, còn có một bản chính là..... Muội xem"

"Chỉ là nha hoàn trong uyển của ta rất vô ý, bỏ nhầm phiên bản, sau khi ta biết được đã đi tìm muội muội hai lần, vốn định đổi trở lại, ai ngờ đến cuối cùng không đúng lúc, bèn dứt khoát coi như thôi."

Thẩm Họa rót cuộc hiểu rõ cái gọi là đám đại gia khuê tú đều thích xem 《 Quân Sơn tập 》 chắc là phiên bản trong tay nàng!

Nàng chợt chế nhạo cười một tiếng, "Cũng thật may là tỷ tỷ không đổi trở về, ngược lại thật sự là thú vị hơn nhiều so với đọc thi tập kia....."

Thẩm Họa thành khẩn không hề che dấu như vậy khiến đôi mắt Tiêu Tinh Dư sáng lên, cũng vừa vặn đúng là sở thích của nàng, "Được rồi tốt lắm, không lộn xộn, nói chính sự. Muội muội có thể muốn đi ra ngoài dạo chơi với ta một lần?"

Thẩm Họa nhìn chằm chằm, dĩ nhiên gật đầu, có thể đi chơi với Tiêu Tinh Dư vậy tất nhiên là mở mang kiến thức, huống chi nàng cũng không muốn ở lại Hầu phủ đâu.

"Ừ, vậy thì nói như vậy tốt lắm, lại qua chút thời gian, chờ ta vẽ xong bản đồ trong tay sẽ hẹn muội muội cùng đi." Tiêu Tinh Dư cười nói.

Thẩm Họa khéo léo gật đầu, trong lòng cũng vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Mãi đến cuối tháng sáu, cuộc sống Thẩm Họa cũng trôi qua cực kỳ chậm chạp mà thoải mái. Thường ngày, Dục Ca Nhi trở về Kỳ Lân cư thích làm âm ỉ tất nhiên không cần phải nói. Trước khi Tiêu Dịch đi từng đặc biệt dặn dò nàng, nếu là chuyện không cần thiết, thì an tâm ở Hầu phủ chờ hần trở về, còn nhỏ giọng bảo đảm tuyệt đối không để cho nàng buồn bực.

Ban đầu, Thẩm Họa vẫn không rõ đó là ý gì, khi thấy Trụy Nhi đưa tới một rương sách mới, bên trong lại xen lẫn một vài《 Quân Sơn tập 》không cùng phiên bản. Thẩm Họa đang cầm sách, ngăn người mới phản ứng được thâm ý trong lời nói của hần ngày đó.

—— "Tuổi muội còn nhỏ quá, có vài chỗ nếu không ai chỉ bảo, sợ là không lĩnh hội được chỗ ảo diệu trong thơ này."

Thẩm Họa nghĩ đến đây chính là đồ hết thân thể..... Đúng là trong miệng biểu ca này của nàng sẽ không có lời nói nguyên vẹn nghiêm chỉnh.

Mà đối với mục đích của Hoàng thị và Trần thị để cho nàng vào phủ, mặc dù Tiêu Dịch không nói rõ chuyện này giao cho hần toàn quyền xử lý, nhưng thấy gần đây Kỳ Lân cư lại tới vài khuôn mặt mới, ngay cả gã sai vặt cũng nhiều thêm vài người so với bình thường, thật là khiến đám tiểu nha hoàn mới biết yêu sường đến phát rồ rồi.

Bởi vì gã sai vặt mà Tiêu tướng quân mới điều tới dựa theo bọn nha hoàn lên lút kẻ tai thảo luận nói mỗi người toàn là cời quần áo có thịt, thân thể dày dặn mặc quần áo lộ vẻ gầy, không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với những kẻ khom lưng gầy yếu ở Hầu phủ này.

Đáy lòng Thẩm Họa ước chừng rõ ràng những người này đâu phải là gã sai vặt chân chính, suy đoán đều là người võ công không thấp thâm tàng bất lộ, mà ý Tiêu tướng quân sắp xếp như vậy lại là rõ ràng hết mức.

Kỳ Lân cư nghiễm nhiên thành phạm vi thế lực của Tiêu tướng quân, nếu Thẩm Họa trốn ở Kỳ Lân cư không ra, chính là ai cũng không động chạm được nàng, coi như nàng đi lại ở trong phủ, một người trong Mộc Cẩn và Mộc Quý nhất định sẽ theo sát.

Ở đây, nàng bèn thoải mái thư thái thật sự cái gì cũng không trông nom. Chỉ là tình thế phát triển, Thẩm Họa cũng không bỏ lại, thường sẽ hỏi Mộc Quý và Mộc Cẩn một câu. Đặc biệt là nàng bảo Mộc Cẩn tra thuốc bổ Hoàng thị đưa tới có có vấn đề hay không?

Mộc Cẩn nói không tra ra đầu mối, lúc đầu Thẩm Họa cũng tỏ ra không sinh lòng nghi ngờ, nhưng lại phát hiện Mộc Cẩn len lén mồi lang trung vội tới châm cứu dùng thuốc cho Hồng Ngọc. Chủ tớ hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, một chút biến hóa trên người Hồng Ngọc cũng không chạy khỏi ánh mắt của nàng, mà gần đây Hồng Ngọc lại lỳ kỳ học được dùng hương lộ (nước thơm) tiềm nhiễm (phun vẩy) áo rồi.

Và lại nói rõ ràng là có phát triển chậm chạp, sắc mặt cũng nhìn hồng hào không ít, nhưng Hồng Ngọc lại thường thường sẽ mắc choáng đầu. Có lần còn té xỉu ở trước mặt của Thẩm Họa, Hồng Ngọc kiên trì nói là bị trúng gió, ánh mắt lấp la lấp lánh, Thẩm Họa híp mắt lại càng không tin.

Trong lòng nàng biết nhất định là có gì đó đang gât nàng, cho nên khi nàng âm thầm quan sát, tình rui xuất hiện ở trước mặt mấy người thì tỷ muội Mộc Quý và Mộc Cẩn hai người đầu tiên là kinh ngạc một hồi, cuối cùng cũng cúi thấp đầu im tiếng.

Lúc ấy Thẩm Họa đang bắt đầu bức bối, bước nhanh đẩy rèm ra, chỉ thấy thân thể Hồng Ngọc trần truồng ngâm ở trong thùng gỗ, trong phòng mùi thuốc cực kỳ nồng nặc gay mũi. Có lẽ là sợ Thẩm Họa ngại thấy sinh nghi, trời rất nóng đóng chặt cửa sổ cửa phòng lại, còn cố ý bỏ chút hoa cỏ hút mùi.

Nàng nhấc chân lên từ từ đi qua, quan sát Hồng Ngọc tắm thuốc bên trong, sắc mặt của nàng không còn sức sống, da thịt bị ngâm qua nước thuốc cũng nhiễm một tầng màu xanh tím mất tự nhiên, nhân nhúm chất chồng ở chung một chỗ giống như là bị ăn mòn, trên mặt càng thêm lộ vẻ khô sò, lúc ý thức không rõ còn có thể đau ra tiếng □□ trầm thấp.

Trong lòng Thẩm Họa xoắn một phát, ước chừng đoán được mấy phần, thân thể không nhịn được run rẩy, bèn đi ra ngoài mặt sắc lạnh lẽo, bảo Mộc Cần và Mộc Quý nói rõ ràng cho nàng, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mộc Cần và Mộc Quý biết sai quỳ trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả Mộc Quý luôn luôn thích cười, nhìn đôi mắt đẹp ẩn chứa tức giận trước mặt kia, khóe miệng cũng hơi ním chặt vài phần.

Thẩm Họa thấy hai người đều không nói chuyện, sắc mặt càng lộ vẻ không thiện chất vấn: "Là đại công tử không để cho các muội nói cho ta biết?"

Mộc Quý sợ nhất biểu tiểu thư hiểu lầm tướng quân mình, vội vàng ngăn đầu giải thích: "Không phải vậy, là chủ ý của chúng ta. Nhất là Hồng Ngọc tỷ tỷ xin chúng ta đừng nói cho biểu tiểu thư ngài."

Ngược lại thật sự là chuyện giống như Hồng Ngọc có thể làm ra.

Thẩm Họa ổn định lại nổi lòng, thở dài, mới hòa hoãn sắc mặt, "Đều đứng dậy đi."

Nàng không phải muốn giận các nàng thật sự, chỉ là chuyện lớn như vậy lại đều gạt nàng. Nhất là thấy Hồng Ngọc dày vò đau đớn, nàng là đang giận chính mình không cẩn thận. Trong lòng nàng đã có phỏng đoán, nhất định là thuốc bổ này có vấn đề, hẳn là nàng không cẩn thận tổn hại thân thể vốn yếu đuối của Hồng Ngọc.

Cho nên Thẩm Họa thầm tự trách, cực nhanh trấn định lại, bèn hỏi thẳng vào mấu chốt: "Thật là thuốc bổ phụ nhân Thế tử tặng có vấn đề?"

Mộc Cần gật đầu, cẩn thận trả lời: "Trong thuốc bổ bổ một loại cảm được, nữ tử đến tuổi ăn vào chỉ cần giao hợp với nam tử thì nhất định có thể một lần thụ thai thành công, nhưng mà tổn thương đối với cơ thể mẹ và thai nhi cũng đặc biệt lớn."

"Nhất là thường xuyên sinh đẻ thường không nhịn được, cũng có lúc một xác hai mạng, coi như sinh ra đứa bé, thân thể mẫu thân đã bị đào rỗng, cũng không sống nổi. Thân thể Hồng Ngọc vốn yếu ớt, bổ nguyên khí, lại tổn căn cơ, chỉ là còn chưa thụ thai, triệu chứng này cũng không rõ ràng."

Mộc Quý cũng bổ sung: "Biểu tiểu thư không cần lo lắng quá mức, thật may là phát hiện kịp thời, vẫn còn cứu được, dùng tắm thuốc này từ từ có thể loại trừ độc tử trong thân thể, chỉ là ngấm xương đổ máu, phải chịu không ít tội."

Thẩm Họa nghe xong mặt liền biến sắc, hít vào một hơi. Trong tay áo, bàn tay trắng nõn siết chặt nổi lên gân xanh.

Chưa từng nghĩ Hoàng thị ác độc như vậy, vốn biết nàng ta có thai, rất có khả năng không phải của Tiêu Thụy. Thẩm Họa dự định chẳng quan tâm, giả bộ không biết đối với việc này.

Chỉ cần trên hành động, nàng ta chưa từng thật sự muốn hại mình, nàng cần gì phải đi nhiều cuộc sống của nàng ta. Nàng không phải là chưa từng hoài nghi đề phòng, cho nên mới bảo Mộc Cần đi thăm dò thuốc bổ, Mộc Cần nói không thành vấn đề, Thẩm Họa bèn yên tâm, chỉ là mỗi ngày đếm thời gian chờ Tiêu Dịch trở lại đón nàng rời khỏi Hầu phủ.

Nhưng bây giờ Thẩm Họa mới biết sợ là Hoàng thị đánh chủ ý ác độc nhất trên đời ở trên người nàng đấy. Vốn căn cứ suy đoán của nàng thì Trần thị và Hoàng thị đã đủ lợi hại, hiện tại Hoàng thị còn muốn dùng loại thủ đoạn ác độc này, định là bụng dần dần hiện ra, không kịp đội, lại sợ bà và Trần thị trên cùng một chiếc thuyền biết được nghi ngờ, lại không dám đội thêm.

Nếu mà bà ta biết con dâu tốt của bà mang thai, nên tức cười cỡ nào?

Nếu tâm tư Hoàng thị quá sâu, đánh chủ ý vào trên người của nàng, vậy thì đừng trách bàn tay nàng cũng quá dài.

Mộc Cần nhìn trong mắt biểu tiểu thư khúc xạ sáng bóng sắc bén, liền biết là nàng có chủ ý rồi, lập tức lấy ra một cái còi hắc ngọc đen nhánh khắc hoa từ trong ngực, cung kính dâng cho Thẩm Họa, "Là thiếu Tướng quân bảo Mộc Cần chuyển giao cho biểu tiểu thư."

"Nó là?" Thẩm Họa vuốt ve cái còi xúc cảm thật tốt kia, thì có thể cảm thấy nhất định không phải vật tầm thường.

Mộc Cần trình trọng giải thích, "Còi liên lạc đội ám ảnh Tiêu Kỳ quân. Tướng quân từng dặn dò muội, nói biểu tiểu thư là một người có chủ ý, nếu không ngăn được thì hãy giao cái còi này cho tiểu thư, chỉ cần thổi nó lên, đội ám ảnh mặc cho tiểu thư phải đi."

Thẩm Họa chăm chú nhìn thật sâu cái còi đen này, cái còi này nắm ở lòng bàn tay đã có chốc lát, bị áp nóng không ít, tay đứt ruột xót, đã nổi lên từng chút ẩm áp theo đầu ngón tay lan tràn tới trong lòng. Có đội ám ảnh của Tiêu Dịch, vậy tay nàng muốn duỗi dài bao nhiêu thì không có ngăn cản có thể duỗi dài bấy nhiêu rồi, chỉ là nàng nợ Tiêu Dịch lại sẽ càng ngày càng nhiều.

Thẩm Họa từ từ dời bước về phía trước cửa sổ, chậm rãi đẩy ra, đặt cái còi ở khóe miệng, do dự một chút, quay đầu nhìn về phòng Hồng Ngọc ngâm bồn, trong mắt không còn lấp lóe, đột nhiên thối lên.....

.....

Thẩm Họa ngồi yên ổn cả đêm, ngày hôm sau bèn chủ động đến chỗ ở của Hoàng thị, không vào hang hổ sao bắt được hổ con, dưới ngòi nổ như thế nào làm cho người ta mắc câu. Hai người cười cười nói nói hết như thường ngày, thêu cái hà bao vẫn chưa thêu xong kia, dần dần đến trời chiều hạ xuống. Thẩm Họa buông may vá trong tay, "A? Sao cả ngày cũng không thấy Nhị biểu ca?" "Hôm nay, chàng theo mẫu thân đến Bùi phủ làm khách, thương lượng một chút chi tiết Tình Dư thành hôn, chắc cũng sắp trở về rồi."

Thẩm Họa biết được gât gù, lại nói: "Sau khi Nhị biểu ca trở lại, khí sắc tầu tầu tốt hơn trước kia nhiều, ngay cả thân thể cũng thấy mượt mà hơn trước kia không ít đấy?"

Hoàng thị nắm may vá trong tay dừng lại, thiếu chút nữa đâm lên ngón tay, trên mặt xẹt qua vẻ mất tự nhiên mờ ảo, "Vậy sao? Nhất định là gần đây ăn tổ yến có hơi nhiều, chẳng qua ta hâm mộ muối muối nhất, dù ăn không ít thuốc bổ cũng không thấy tăng thêm thịt. Muối muối, những tổ yến kia có lẽ sắp ăn hết rồi nhỉ, nếu ăn hết rồi, ta bảo người đưa thêm một chút cho muối muối nhé."

Thẩm Họa hình như bị nhiệt tình của Hoàng thị cảm động, cười nói tự nhiên nheo lại đôi mắt, ngẩng mặt lên nhưng muốn nói lại thôi, chợt nâng trán đứng không vững một lúc giống như nhắm mắt. Hoàng thị càng hiền hòa khản trương, lập tức đỡ nàng, trong mắt lại chứa mấy phần kích động không nói được, trước khi Thẩm Họa mở mắt ra lại giấu đi, lời nói cũng không lộ vẻ, "Muối muối thế nào rồi? Ta kêu đại phu tới đây khám một chút cho muối muối nhé."

"Tầu tầu không cần gọi đại phu, trước đó muối đã khám rồi, đại phu nói có thể là thời tiết nóng. Ồi chao, cũng không biết vì sao gần đây cứ dễ choáng đầu mặt rồi?"

Hoàng thị cau mày, trấn an cảm xúc của Thẩm Họa, "Thân thể muối muối yếu đuối, thuốc bổ nhất định là không thể ngừng rồi. Hôm nay, ta cũng bảo người đưa qua nhiều một chút, muối phải chịu khó ăn chút."

"Cám ơn biểu tầu, ở chỗ Hầu phủ này không có ai cang đối tốt với Họa Nhi hơn biểu tầu rồi. Về sau, nếu Họa Nhi có gì có thể giúp được biểu tầu chắc chắn tận tâm tận lực." Thẩm Họa nói rồi, vành mắt ben đỏ mấy phần, bộ dáng nghẹn ngào hết sức tin tưởng.

"Ta với Họa Nhi muối muối hợp ý, thì chỉ muốn thương muối muối chút, cũng chỉ là chút tổ yến, muối chỉ cần ăn thật ngon."

Thẩm Họa gât đầu một cái, cầm lên hà bao chưa thêu xong bảy xiên tám lệch ra, "Muối muối thêu hà bao này xong rồi sẽ tặng cho tầu tầu nhé."

Hoàng thị nhắm mắt nhìn động vật kỳ quái trên hà bao này, nặn ra một nụ cười âm áp, "Đương nhiên là được, muối muối thêu rất đặc biệt."

Thẩm Họa cười cười, Hoàng thị bởi vì cúi đầu nhìn hà bao, đôi mắt nàng ben ung dung nhìn chăm chăm Hoàng thị trước mặt. Nàng mất tinh, kết thúc mỗi ngày, hai người khó tránh khỏi phải chuyển động một chút. Thẩm Họa vừa nhìn liền thấy từ nơi cổ trắng nõn của nàng ta có vết đỏ mơ hồ, có điều lúc phần lớn sắp lộ ra thì nàng ta sẽ kịp thời sửa sang lại cổ áo. Thẩm Họa chậm rãi thu hồi ánh mắt tiếp tục làm nữ công mình không am hiểu, khóe miệng kéo ra một đường cong nghiêng ngả đáng giá.

Ngày đã tối đen, đến lúc ăn cơm tối, Hoàng thị giữ Thẩm Họa dùng bữa. Lúc này, Thẩm Họa ben không từ chối, một bàn đồ ăn đúng hạn do bọn nha hoàn bày xong ở trên bàn, chuẩn bị tốt ba đôi bát đĩa, "Chúng ta đợi Thụy biểu ca của muối một chút."

Thẩm Họa đương nhiên lên tiếng nói được, hai người lại nói lời thân thiết một lát.

Ước chừng thời gian một chén trà, Tiêu Thụy cúi xuống trường bào lụa mỏng ở ngoài sảnh, đi vào trong phòng có bàn ăn. Hoàng thị nghe được tiếng đứng lên ngoan ngoãn đi nghênh đón, nụ cười đầy mặt hỏi thăm: "Sao rồi?"

"Tất cả thỏa đáng." Hai người nói là hôn sự của Tiêu Tình Dư.

"Thương lượng ổn thỏa là tốt rồi. Phu quân mau tới ăn một ít món ăn, hôm nay Họa biểu muối của chàng tới, cùng nhau dùng bữa với chúng ta. Họa muối muối tới lâu như vậy, chàng còn chưa gặp muối ấy đấy."

Thẩm Họa theo hai người đi vào, cũng đứng lên cúi chào, "Chào Thụy biểu ca."

Tiêu Thụy hình như mất tập trung đi tới, cũng không có quá nhiều gọn sóng hào hứng, nhưng từ khi Thẩm Họa cúi chào từ từ ngẩng mặt lên thì gương mặt tuấn tú kia của Tiêu Thụy chợt biến đổi.

Giày đen đế mềm trắng nõn dường như không khỏi lui hai bước, bộ mặt khiếp sợ và vui mừng đan xen. Bên cạnh, Hoàng thị ẩn ở sau lưng ánh mắt lóe lên vài cái, khóe miệng xẹt qua một thoáng run rẩy mơ hồ, cũng rất nhanh liền biến mất, lại cười như gió xuân âm áp, "Cũng nhanh ngồi xuống thôi."

Tiêu Thụy là một người thành thật, ánh mắt si ngốc cố định ở trên người Thẩm Họa, hiền lành ừ một tiếng, ben ngồi ở chỗ phía trên. Hắn vốn định thay quan phục đi Hoàng Văn quán qua đêm, có điều hiện tại phút chốc cũng không nhúc nhích, nhìn người trước mặt trở nên vừa si vừa ngốc, không thể tin tại sao thế gian này có thể có một người giống nhau như thế, quá giống.

Bữa cơm này ăn tiếp, không khí giữa ba người rất là tế nhị, Tiêu Thụy không nói nhiều lắm, ánh mắt lại giằng co ở trên gương mặt làm hắn si mê kia. Hoàng thị lại chỉ làm như không nhìn ra, không ngừng chia thức ăn cho phu quân.

Thẩm Họa nhìn hai người nhìn như thân mật này, trên thân thể lại vô cùng xa lạ. Khi Hoàng thị bởi vì chia thức ăn không cẩn thận đụng phải ngón tay Tiêu Thụy, ngược lại hấn lúng túng lập tức rút trở về, khóe miệng Hoàng thị rõ ràng kéo ra một thoáng khổ sở. Nếu không phải là Thẩm Họa lưu lại tâm tư quan sát, có lẽ cũng không nhìn ra.

Hai người Tương Kính Như Tân (tôn trọng như khách) như vậy, nào giống như là phu thê tân hôn yển chứ.

Cơm tối ăn xong, Thẩm Họa dẫn theo nha hoàn cáo từ trở về Kỳ Lâm cư, Hoàng thị đi tiễn nàng, rồi quay người trở về. Nha hoàn đang giúp Tiêu Thụy buột nút áo quan phục, Hoàng thị đuổi nha hoàn tiếp nhận việc này, nhỏ giọng nói: "Hôm nay lại muốn đi Hoảng Văn quán sửa sang lại sách sử sao?"

Hiện giờ Tiêu Thụy đang nhậm chức ở Hoảng Văn quán, tuy nói là quan chức nhàn tản, cũng chỉ là sửa sang lại sách sử, tiến cử một vài sách để quốc gia dùng tài liệu. Một tháng này chính là phải chỉnh lý hợp nhất một số sách cũ tiền triều, hần bèn thường đi Hoảng Văn quán qua đêm, ở đây rất có ý trốn tránh Hoàng thị.

Hoàng thị dịu dàng nhìn phu quân dung mạo tuấn nhã trước mặt, từng ngón tay thon dài cài cúc, ánh mắt Tiêu Thụy không dám nhìn thẳng nàng, lo lắng xoay vạy cô, "Ừ, sớm đi chỉnh lý ra được báo cáo kết quả càng tốt hơn."

Hoàng thị không lên tiếng, chỉ là từ từ lắc lắc vòng quanh khuỷu cài, lúc đến trước ngực lại dừng động tác trong tay, cách vài áo thật mỏng chậm rãi đưa tay dọc theo khe hở chưa cài luôn đi vào, vuốt ve lồng ngực trước mặt, hơi thở như lan cũng càng tăng thêm. Hầu kết Tiêu Thụy cuộn lên cuộn xuống, trong mắt có mấy phần áy náy, lập tức bắt được bả vai Hoàng thị, cúi thấp đầu hơi đẩy nàng ra, giọng khàn khàn: "Như Như, ta không được."

Hần nói không được, làm sao nàng lại không hiểu? Thân thể nàng dán chặt hần, hai người □□ vuốt ve ở chung một chỗ, đó vốn là chỗ nên có phản ứng lại vẫn bình thản như cũ. Không đợi Hoàng thị chán nản đau khổ, Tiêu Thụy đã tự động lui hai bước, cất bước rời đi, gần đến giờ cửa chỉ khàn giọng, "Hôm nay nàng nghỉ ngơi thật tốt đi."

Hoàng thị ngây ngẩn tại chỗ, roi lệ, khóc một hồi liền thu hồi nước mắt, rồi lập tức gọi nha hoàn theo gả của mình.

Ban đêm, mưa xuống xối xả như trút nước, trong Tầm Phuong uyển yên tĩnh không có một tiếng động, ma ma và nha hoàn gác đêm đều bị Hoàng thị đẩy ra, chỉ chốc lát sau thì thấy Hoàng thị khoác áo choàng mũ rộng vành màu đen ra ngoài, đi một chỗ nhà kẻ không người hỏi han của Tầm Phuong uyển. Đó là phòng trẻ chuyên giữ lại để cho sau này Hoàng thị sinh con, hiện tại lại không có con trẻ, nên vẫn trống không.

Giờ phút này nơi đó lại có ánh nến hơi yếu lay động, Hoàng thị lách đi vào trước, chỉ chốc lát sau thì có bóng dáng của một nam tử cũng theo vào bên trong.

Hoàng thị đã nằm ở trên giường trải mềm mại, cả người tỏa ra mùi hoa, lụa mỏng manh nhẹ nhàng nửa che ở trên người, nút áo cởi ra, lộ ra cái yếm màu đơn màu hồng cánh sen bên trong, bụng hơi thấy nhô lên. Nếu không nói rõ mang thai thì cho rằng chỉ là có chút bụng thịt mà thôi, Hoàng thị như vậy tự có một loại phong tình quyến rũ người.

"Phu nhân, Tiểu Giang Đờ đến chậm." Một hần tử cường tráng chậm rãi lần mò đến bên giường, kêu một tiếng, người nọ mặc trang phục thị vệ, nếu thừa dịp ánh đèn yếu ớt cẩn thận nhìn lại, rõ ràng là một tên hộ vệ nhà Hầu phủ.

Hoàng thị không khóc thút thít như trước nữa, cười khẽ một tiếng, "Giang lang, tới đây một chút, để cho thiếp nhìn cho kỹ."

Nam tử rất nghe lời, bèn cười tủm tỉm bò lên giường, "Để phu nhân chờ lâu, sau khi tiểu nhân thay ca phải đợi bọn họ ngủ mới dám mò tới."

Hoàng thị khẽ mỉm cười, ngón tay sờ lên lồng ngực của hần, "Giang lang cẩn thận chút là tốt, còn không mau tới đây."

Lúc này Giang Đờ vừa nghe đã biết Hoàng thị vội vã hẹn ước màn trưởng lần nhau đây, cũng bèn nhanh nhẹn vội đẩy quần ra, thân thể trần truồng nằm ở trên thân thể mềm mại của nàng. Nam nhân găm cán cổ của nàng, Hoàng thị thờ dốc đẩy đẩy hần, "Lát nữa nhẹ một chút, hài nhi tháng còn nhỏ, chớ tổn thương thai khí."

"Tiểu nhân rõ." Nói xong bèn ưỡn người một cái vào hương huyết, nhẹ nhàng lắc lư vòng eo cường tráng, Hoàng thị nhiều ngày không thấy mưa móc, chút này nào có đủ, bèn tự động xoay người, bên ngoài tiếng mưa rơi lớn dần, trong nhà cũng toàn là tiếng rên rỉ trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: trang bubble ^^

Dưới người của hai người sóng đỏ cuộn cuộn ngất trời, mỗi người sáng khoái đủ rồi, Hoàng thị mới miễn cưỡng kêu nha hoàn theo gả Đông Vũ, để đưa nước nóng và khăn tay vào.

Giang Đờ kia ân cần giúp đỡ Hoàng thị lau sạch sẽ thân thể, con người đảo một vòng liền nhìn chăm chăm một chỗ, muốn mượn cơ hội sờ bụng hơi nhô lên của nàng một cái.

Trong bụng này đúng là mang máu mủ của hán đày! Một thị vệ hạ đẳng như hán, có thể ôm lấy một dòng chính nữ của phủ Quốc Công, bây giờ là phu nhân Thế tử, quả thực là phúc phận đã tu luyện tám đời, hiện tại lại mang thai con của hán, đây chính là chuyện tốt mà hán nằm mộng cũng không nghĩ tới.

Vốn chỉ là mạng cưới thôn phụ hương dã, nhưng bây giờ ôm lấy tiểu thư thế gia cao quý như thế..... Hán tự có lòng hư vinh và tự ti.

Hoàng thị nhìn lại lập tức trừng, ửng hồng trên mặt cũng không biến mất đi hết toàn bộ, nụ cười gió xuân gì đó cũng không thấy, lạnh lùng nói: "Hài nhi này đúng là người có thể si tâm vọng tưởng hay sao?"

Giang Đồ ngưng ngừng thu tay lại, đương nhiên nghe hiểu ý phu nhân. Nàng là muốn cho đứa nhỏ này làm đích công tử Hầu phủ, cho nên Giang Đồ cũng không gấp, chờ đứa bé ra đời trưởng thành. Tóm lại là huyết mạch phụ tử cắt không đứt, đến lúc đó..... Hắc hắc..... Hán cũng muốn thể nghiệm tư vị "Thái Thượng Hoàng" một phen.

Cho nên càng nhún nhường nằm ở bên giường, "Là tiểu nhân lỗ mãng rồi, phu nhân đừng tức giận, tức hư thân thể thì lại không tốt." Nói xong vẫn không quên ôm ôm mỹ nhân, dụ dỗ bảo đảm nói: "Tiểu nhân tuyệt đối không dám có ý đồ không an phận đối với những thứ khác, trong lòng chỉ cần phu nhân ngài tốt chính là tâm nguyện to lớn nhất của tiểu nhân."

Tuy Hoàng thị chán ghét sắc mặt đê tiện cố ý lấy lòng kia của hán, nhưng vẫn nặn ra một đường cong, cười cười thúc giục, "Giang lang, những lời dụ dỗ người êm tai này vẫn là giữ lại lần tới sẽ nói với thiếp đi. Được rồi, chàng mau chóng thu dọn rồi đi, đừng để cho người ta phát hiện."

Lúc này Giang Đồ cũng không phải là một kẻ ngu, coi như biết được tiến lùi, mặc dù tham luyến cảm thụ đang lúc trên giường, nhưng cũng biết nếu để cho người phát hiện, hậu quả không dám suy nghĩ, nhất là cái mạng nhỏ của hán e rằng sẽ khó bảo toàn.

Tiền đưa Giang Đồ đi, Hoàng thị nằm ở trên giường cũng không nhúc nhích, mới vừa rồi gãy dựa quá mức, ngang eo lại có chua xót, nhưng bệnh nhẹ trên thân thể này sao lại có thể so với cô đơn và cay đắng trong lòng.

Vốn nam nhân nằm ở trên người của nàng phải là trượng phu của mình, Tiêu Thụy, nhưng hôm nay từng bước một càng diễn biến thành loại tình huống hiện tại này, đã ép nàng không còn đường lui.

Nàng đã từng, lòng tràn đầy vui mừng gả vào Hầu phủ, cho là bắt đầu hạnh phúc, bộ dáng Tiêu Thụy tuần nhã lại là Thế tử Hầu phủ, nàng chính là phu nhân tương lai của Hầu phủ. Không phải nàng lưu luyến vị trí quyền thế của phu nhân Hầu phủ, nhưng cô nương đợi gả nào không hy vọng trượng phu mình ưu tú hơn.

Khi nàng mặc giả y hoa văn phượng hoàng đỏ thắm ngồi ở bên giường, cup mắt thẹn thùng, kìm đồng tiền như hoa chờ đợi Thế tử vén lên khăn voan của nàng Động Phòng Hoa Chúc, chưa từng nghĩ rằng chờ tới lại là dưới đống quần Tiêu Thụy trả lời thành thật, hán không được.

Hán không được rất đặc biệt, ở giữa hai đôi nền đỏ uyên ương đang cháy, hán cởi hết xiêm áo nằm rạp ở trên người của nàng cố gắng, nàng thẹn thùng run rẩy. Bởi vì trước khi thành hôn đều sẽ do ma ma cầm sách tranh chỉ bảo chuyện người, nàng ước chừng cũng biết được cuối cùng sẽ như thế nào, vừa mong đợi vừa khản trương vịn bả vai Tiêu Thụy, chờ đợi thời khắc trở thành nữ nhân kia.

Nhưng từ đầu đến cuối cái kia của hán lại mềm nhũn, Tiêu Thụy đứng dậy ảo não ngồi ở bên giường. Hoàng thị cũng nghe ma ma từng nói nam nhân cũng có lúc to cao mạng ngắn, lên xuống đều khó, nhất là vợ chồng tân hôn, Hoàng thị muốn an ủi trượng phu thử một lần nữa.

Tiêu Thụy nâng trán thống khổ nói ra tình hình thật tế, thì ra là hán đối với những khác nữ nhân đều không được, duy chỉ có nữ nhân ở trong bức tranh kia thì có thể khiến cho có cảm giác. Loại trượng phu cổ quái này hết như sấm sét giữa trời quang lập tức bổ trúng dòng chính nữ dạy dỗ nơi khuê các như nàng, phảng phất như một tiếng sấm rền, chấn động nàng nhất thời kinh ngạc không biết làm sao.

Trần thị ép Tiêu Thụy thành thân, tính tình Tiêu Thụy lại thành thật, đã nói lời thật, buổi tối liên tục áy náy nói vô số lời thật xin lỗi với nàng. Hán gắng sức muốn làm điều một trượng phu nên làm, nhưng hán thật sự không được.

Hôm sau bà bà Trần thị giống như tận mắt thấy được cái gì xảy ra ngày hôm qua, nói xa nói gần dặn dò con cháu dù như thế nào cũng phải viên phòng với Tiêu Thụy, mang thai con nối dõi, còn nhắc nhở không cho phép nói ra thế tử quá giờ kia.

Trong lòng nàng có cảm thụ nói không ra lời, khổ sở không chịu nổi.

Nàng và Tiêu Thụy thử qua rất nhiều biện pháp, nàng nhẫn nhịn lòng xấu hổ để cho treo bức họa ở đầu giường, hai người lại làm chuyện phòng the. Mới đầu, Tiêu Thụy cũng còn tốt, cuối cùng còn chưa tiến vào lại là tan tác không được. Dù loại phương pháp thí nghiệm cũng làm cho hai người mệt mỏi không chịu nổi. Nhưng Trần thị lại đuổi sát việc này, nàng không chỗ kể khổ, chỉ có thể hàng đêm mắt ngủ khóc lóc một mình chịu trách nhiệm. Khi Hoàng thị và Tiêu Thụy lại mặt, phu nhân Quốc Công hỏi nàng chuyện này, sắc mặt nàng tiểu tụy đương nhiên không gạt nổi tâm tư, nói ra tất cả.

Lúc này, phu nhân phủ Quốc Công vừa giận lại không biết làm thế nào, chính là buồn bức không phát hiện Thế tử Hầu phủ này lại là kẻ trời sinh kiếm khuyết đặc thù. Bất đắc dĩ lại đã gả con gái đi, chính là nước đổ khó hót, ngược lại bà và Trần thị ăn ý cũng đã đạt thành nhận thức chung, phải viên phòng mang thai đứa bé.

Phu nhân Anh Quốc Công ra chủ ý giúp nữ nhi, gọi ca ca vô dụng thích lưu luyến kỹ viện kia của bà tới. Nếu những phương pháp bình thường kia đều không được chút nào, thì dùng chút thủ đoạn bản thiêu trong ngõ Xuân Liễu kia —— Xuân Hương lộ.

Hoàng thị nghe nói Xuân Hương lộ này tổn thương người cực lớn, nên vẫn do dự chưa từng cho Tiêu Thụy sử dụng. Cho đến khi một ma ma bên cạnh Trần thị nhớ lại lúc ấy đến Giang Nam phúng viếng Thâm phu nhân, nhìn thấy nữ nhi của bà ta dường như rất là tương tự với nữ tử trong tranh, Trần

thị vừa nghe bèn đánh chủ ý đón Thảm Họa vào phủ.

Có ý lại để cho ma ma đến Giang Nam len lén tìm người vẽ bức họa cảm về, trong lòng Trần thị hưng phấn tính toán một kế hoạch man thiên quá hải (lừa dối).

Chính là đón Thảm Họa vào phủ, để cho nàng ta thay nàng mang thai, nếu Thế tử không thể sinh con, vậy sẽ nảy sinh ra uy hiếp to lớn đối với vị trí thế tử của hân.

Nếu nhi tử có cảm giác đối với gương mặt đó, bà bèn tìm "Bức họa sống" thật sự cho hân, còn có thể sinh dục trở lại.

Nhưng mà Tiêu Thụy nhận lễ giáo sâu đậm, sẽ kiên quyết không đồng ý loại chuyện hoang đường như vậy, trang@d#d#q#d@bubble chuyện này còn phải do Hoàng thị khuyên từ từ. Thái độ Trần thị cứng rắn, nói ra tính toán trong lòng với Hoàng thị, không có chỗ thương lượng chút nào.

Lúc ấy nàng hoàng hốt, trong lòng khó tránh khỏi ghen tỵ và đau lòng đan xen, vừa xấu hổ lại nhục nhã.

Bèn quyết định vậy "Xuân Hương lộ" ở ly rượu, vậy mà ngày đó Tiêu Thụy lại không trở về, ngày hôm sau lại trực tiếp theo Hầu gia đi bãi săn bắn Tây Giao của hoàng gia, ý trốn tránh nàng thật là rõ ràng. Nào có tân hôn chưa tới một tháng lại ra ngoài đi xa, huống chi vậy thân thể hân vẫn nhược (nhỏ yếu đuối), cũng không thể là Hoàng đế bỏ nhiệm đi qua.

Sau khi nàng đau lòng nhất thời ngã lòng, lại không nhớ rõ đó là rượu gì, chỉ là trong lòng khó dần phần uất một hóp uống sạch, rượu nóng hùng hực lướt qua cổ họng, cả người nhất thời nóng ran.

Đồ ngộ Xuân Liễu quả nhiên không thể coi thường, ban đêm Hoàng thị nóng ran khó nhịn, nào chỉ là tác dụng của Xuân Hương lộ. Nàng đã lặng lẽ ném được một ít cảm thụ giường chiếu, nhưng mà lướt qua rồi thôi, mong mà không được, vẫn giữa ngày trong lòng, lại bị hành hạ □□ như vậy, hết như một thanh củi khô bị đốt lên, không cần thêm củi, trong nháy mắt đã đốt khắp toàn thân, bộc phát một thứ không nhịn được.

Lý trí tan rã là chuyện sớm hay muộn, không thể làm gì khác hơn là bảo Đông Vũ len lén gọi một tên thị vệ "Thuốc giải" tới. Thị vệ kia là người giúp mang hộ "Xuân Hương lộ" cho nàng, lập tức bèn hiểu ý. Hai người quán một đêm, ước chừng Hoàng thị cũng không ngờ đêm hôm ấy nàng phóng đảng cứ như một Hoa nương đi ra từ ngõ Xuân Liễu.

Càng làm cho nàng không ngờ tới là một buổi sáng trong phủ, mình đã mang thai, nhưng đứa bé cũng không phải của Thế tử Tiêu Thụy.

Con người một khi lạc lối, sẽ càng chạy càng xa, Hoàng thị cũng bèn quyết tâm, nếu thân thể đã không sạch sẽ, ngay cả trái tim cũng không cần.

Bên kia, nàng không dám để cho bà bà Trần thị biết được, nên không thể làm gì khác hơn là lại thương lượng với mẫu thân phu nhân Anh Quốc Công. Mặc dù nữ nhi phạm vào chuyện hồ đồ, cuối cùng là nữ nhi, bèn gọi ca ca ruột thịt của bà tới cùng một chỗ, ba người bèn quyết định thuận nước đẩy thuyền làm bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Chờ Thảm Họa sinh con lại đánh tráo cái kia, dĩ nhiên là phải nâng đỡ con của mình ngồi lên vị trí trưởng tử Hậu phủ.

Trong lòng Hoàng thị cười lạnh lùng, bà bà Trần thị vốn không để ý cảm nhận của nàng, Tiêu Thụy lại chỉ tâm tâm niệm niệm người trong bức họa, Hầu phủ lạnh lẽo này còn có ý nghĩa gì đối với nàng. Vì sao lại phải vì hân thủ thân, nếu đã thành như vậy, nàng sẽ vứt bỏ tất cả mưu đồ tương lai cho bản thân.

Tiếng mưa rơi dần dần giảm nhỏ, ngay cả kiểu diêm trong phòng cũng tiêu tan xuống, chỉ có ánh nến leo lên nương theo từng tiếng vang lộp bộp, chiếu rọi ở trên khuôn mặt cười quỷ dị, giữa lúc chuyển đổi một sáng một tối.

Mà ngoài phòng trên nóc nhà, một ám ảnh từ lúc hai người kia vụng trộm lẫn lộn cũng vẫn ẩn náu, lặng yên không một tiếng động. Cho đến Hoàng thị nhỏ giọng kêu nha hoàn tới mặc quần áo cho nàng rồi đi, ám ảnh mới giật giật, ở ban đêm đen ngòm qua lại nhẹ nhàng như gió trực tiếp vào Kỳ Lân cư.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: trang bubble ^^

Mưa liên tục tí tách nhỏ giọt xuống mấy ngày, lại có chút ý vị thanh thế to lớn không chịu ngừng nghỉ. Thật là làm trên dưới Hầu phủ sầu chết rồi, tân nương tử xuất giá sợ nhất gặp phải thời tiết mưa dầm. Điềm xấu là một cách nói, nhiều hơn thường là làm cho hai nhà thành hôn luống cuống tay chân, chật vật không chịu nổi.

Cũng may ông trời tốt bụng, ngay ở một đêm trước hôn lễ của Tiêu Tĩnh Dư, rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng, ngược lại rửa sạch nóng bức và ngọt ngào mấy ngày liên tiếp.

Bên kia, Hoàng thị và Trần thị bởi vì có đội ám ảnh của Tiêu tướng quân theo dõi, Thẩm Họa biết được tin tức càng ngày càng nhiều, ước chừng cũng làm rõ tất cả đầu mối. Trần thị bận rộn lễ thành hôn, không rảnh bận tâm, Hoàng thị ần ần không phát, chỉ lặng lẽ bảo Giang Đồ kia lại đòi chút "Xuân Hương lộ" từ chỗ ca ca phủ Anh Quốc Công cất giấu.

Hình như tất cả mọi người đang đợi đám cưới Tiêu Tĩnh Dư, Tiêu lão phu nhân đang đợi sau đám cưới kiểm tra sổ sách chính lý Hầu phủ, Hoàng thị và Trần thị đang đợi sau đám cưới củng cố vị trí Thế tử, ngay cả Thẩm Họa cũng đang chờ.....

Sau khi Tiêu Tĩnh Dư thành hôn, nàng bèn muốn vạch trần mặt nạ giả nhân giả nghĩa mà gian trá của hai người kia. Nàng và Tiêu Tĩnh Dư vừa gặp như đã quen, hết sức hợp ý, cũng không muốn khiến Hầu phủ gây ra sóng gió ở trước đám cưới của nàng ấy.

Mà trong phủ trên tới Tiêu lão phu nhân, dưới tới người đánh xe nuôi ngựa, đều đang làm chuẩn bị cuối cùng và kiểm tra số lượng cho thành hôn, nhưng tân nương từ Tiêu Tĩnh Dư dường như lại không có mây may khăn trương, lại mặc nam trang tới Kỳ Lân cư mời Thẩm Họa buổi tối chuẩn ra phủ dạo chơi.

Thẩm Họa do dự trong nháy mắt, nhủ lại đuôi lông mày, nhưng thấy nụ cười tiêu sái của Tiêu Tĩnh Dư, thì thấy là bản thân thay Dư tỷ tỷ quan tâm quá mức, không có ý định từ chối nữa, thật ra thì nàng mong đợi lần thứ hai xuất phủ đã lâu rồi.

.....

Màn đêm buông xuống, ngân hà ần ần lay động, đèn đuốc hai bên bờ sông Kim Lăng như trăm hoa nở rộ, lấp ta lấp tấp, phản chiếu trong nước giống như là nhiều đóa hoa thủy tinh nở rộ to lớn mà sáng chói.

Hiện tại hai người đều ăn mặc nam trang, Tiêu Tĩnh Dư mặc quần áo trắng, Thẩm Họa cũng tương tự là một bộ áo dài nguyệt sắc (xanh lơ), khác biệt chính là hoa văn cổ áo và màu sắc đai lưng của hai người.

Có câu nói nếu muốn thanh tú thì mặc bộ tang phục, dọc đường tới hai vị công tử áo trắng kia cười tươi rồi không biết chộc bao nhiêu ánh mắt thiếu nữ tập trung.

Lại nói, trong tay Tiêu Tĩnh Dư kia là một cây quạt giấy mạ vàng hoa văn nho nhã chơi cực tốt, là trang phục và đạo cụ chuẩn bị cho công tử trâm anh thế gia. Thẩm Họa chê cười, cũng học theo chột lảnh lẹ mở cây quạt ra, che lại khóe môi nhếch cười, đầu nghiêng lại gần, "Dư tỷ tỷ như vậy đúng là muốn gọi Mỹ Kiều Nương (vợ đẹp) đến quý phủ làm mai."

Tiêu Tĩnh Dư hăng hái khá cao, còn đáp lời, "Có làm mai hay không cũng không biết. chẳng qua ta thấy là Họa muội muội chộc không ít khoản nợ hoa đào thôi." Nàng dùng cây quạt đẩy mặt của Thẩm Họa một cái, ý bảo nàng nhìn thiếu nữ tuổi xuân chọn lựa cây trâm ở một chỗ trước sạp đồ trang sức.

Thẩm Họa ngược mắt dò xét cẩn thận, nữ tử kia áo hạnh hoàng (vàng hơi đỏ), suối tóc đen như mây tản mát ở phía sau, ánh mắt hờn dỗi. Khóe mắt chột nghiêng dường như bởi vì thấy Thẩm Họa nhìn nàng, bèn lập tức mắt tự nhiên xoay người đi, đưa lưng về phía hai người bọn họ chọn lựa lựa lựa ở trước gian hàng, thỉnh thoảng còn có thể khoa tay múa chân ở trên đầu hỏi thăm nha hoàn có phải là đẹp mắt.

"Vị tiểu thư kia vừa đi theo chúng ta một đường, khắp nơi nhìn chăm chăm Thẩm công tử ngài đấy."

"Có lẽ chỉ là vừa vận thuận đường thôi, tỷ tỷ đa nghi rồi."

Tiêu Tĩnh Dư khẽ mỉm cười, "Muội muội băng tuyết thông minh như thế, làm sao lại không nhìn ra? Loại tiểu thư gia đình giàu có như nàng, đồ trang sức trâm ngọc trai đều là loại tốt nhất, chỉ đeo một khuyên tai cũng đủ mua lại toàn bộ đồ trang sức của gian hàng, sao lại hiếm lạ, trừ phi là ở đây....."

Trừ phi là trong lòng trống vắng gì đó.....

Kì thực Thẩm Họa đã sớm nhìn ra, chỉ là nàng vốn định giả bộ như không biết, chơi xong liền muốn trở về phủ, nhất thời khiến Tiêu Tĩnh Dư nhắc ra chỉ có thể lúng túng cười một tiếng, "Ôi, đây quả thật khó làm, tỷ tỷ nói làm sao mới có thể bỏ rơi nàng!"

"Có gì khó khăn, chúng ta cũng bỏ rơi Mộc Quý và Khương Sơn, còn sợ không bỏ rơi được vị tiểu thư yếu điệu này?" Càng tiếp xúc, Thẩm Họa càng biết được, thậm chí Tiêu Tĩnh Dư là người cao lãnh trước kia, lén lút cũng là một người phái linh hoạt, nàng vội vàng đuổi theo hỏi: "Tỷ tỷ có chủ ý gì hay?"

Bộ dáng Tiêu Tĩnh Dư giữ kín như bưng, lại tao nhã xoay quạt một cái, chỉ về phía một chỗ thuyền hoa sông Kim Lăng, chỉ thấy trên boong thuyền hoa năm sáu nữ tử lựa mòng nhẹ nhàng nhảy múa, một bộ phong thái thướt tha dùng kỹ thuật nhảy mời người.

Trên sông Tản Hoài, Giang Nam cũng thường như vậy, trong lòng Thẩm Họa biết đây chính là thanh lâu.

"Mỹ Kiều Nương chỗ kia chỉ nhận tiền bạc, cũng không nhận người, huống chi loại đại gia khuê tú như nàng ta nào dám theo chúng ta cùng uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu)?"

Thẩm Họa cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, vừa vặn có thể đi mở mang tầm mắt, phong cảnh và náo nhiệt ở phương bắc này cũng khác nhau rất lớn với Giang Nam. Thẩm Họa đã từ từ quen thuộc âm thực sinh hoạt thường ngày ở nơi này, cũng bèn muốn nhìn một chút những thứ khác, lúc này liền tán thưởng.

Thuyền hoa kia đông như trẩy hội, nối liền không dứt, thuyền nhỏ chở người cũng khó cầu. Hai người ném một thỏi bạc về phía người chèo thuyền, mới ngồi được thuyền nhỏ, lướt qua tới thuyền hoa. Thật ra thì thuyền hoa kia cũng chỉ là một chỗ "Xuân Vũ các" đón khách ban đêm, mới vừa lên đèn, chính là đèn hoa rực rỡ, cực kỳ chói mắt.

Thuyền hoa tổng cộng có chiều cao ba tầng, sáo trúc diễn tấu nhạc khí bên tai không dứt, đến phần lớn là văn nhân thích học đòi văn vẻ, mà chợ phiên Xuân Vũ các tổ chức trong ngõ lại là một loại buôn bán giường chiếu khác tương đối mờ.

Còn chưa dừng thuyền đã loáng thoáng nghe trong thuyền hoa có tiếng một cô gái dịu dàng truyền tới, âm thanh quanh quẩn, ai oán nghe cảm động.

Một bộ áo tơ trắng khác xa, cười quên sách. Dây đàn ly hợp, một khúc cũ, mặt đào biến sắc. Năm tháng lập đi lập lại, trước mắt hàng tháng Tiêu Lâu vẫn cứ tràn đầy, lấy bóng dáng đẹp Sơn Thủy, vẫn còn trở lại.

Âm thanh gọn sóng, dòng suối lặng lẽ trôi, xuân thu tuần hoàn, cỏ cây vẫn còn héo tàn, nhân gian lại mấy năm. Nhất Tiêu thổi xuống tuyết hoa lê, bản thân quân ngũ dưới hoa, không hỏi hồng trần, mất đi tục niệm.

Thẩm Họa vênh tai, không khỏi tán dương, "Hát rất hay, chỉ là nghe quá mức ai oán rồi, giống như từ đây muốn ly biệt với người yêu."

Tiêu Tinh Dư nhún vai một cái, "Có lẽ muội muội đoán không sai. Hôm nay chúng ta cũng vừa vặn rồi, trang ## bubble tiếng hát này nhất định là cô nương "Thanh Nguyệt"."

Thẩm Họa nghi ngờ nói: "Hả? Nghe tý tý vừa nói như thế, xem ra cô nương Thanh Nguyệt này rất có danh tiếng."

Tiêu Tinh Dư lại mở quạt bắt đầu phe phẩy có hình có dạng, không đợi nàng mở miệng, người chèo thuyền trước mặt bèn hào hứng bưng bưng nói: "Vị công tử thanh tú này nhất định là người vùng khác rồi, cô nương Thanh Nguyệt lại là đầu bài bán nghệ không bán thân của Xuân Vũ các, không biết bao nhiêu vương tôn quý tộc vùng tiền như rác muốn thấy dung mạo như hoa, đều ăn bế môn canh. Lão hủ chèo thuyền mười năm ở chỗ này, kể từ khi cô nương Thanh Nguyệt xuất bài ba năm trước đây, đến nay cũng chưa từng nghe nàng gặp mặt ai đó."

Thẩm Họa cười cười, "Nhưng nghe giọng, nhất định là một khuynh thế mỹ nhân phong hoa tuyệt đại. Dư tỷ tỷ, tỷ có thể từng gặp được?" Câu Dư tỷ tỷ phía sau kia dĩ nhiên là Thẩm Họa hạ thấp giọng hỏi, hai người ra ngoài, lại bỏ rơi nha hoàn thị vệ, thế nào cũng phải cẩn thận khắp nơi chút thì tốt hơn.

Tiêu Tinh Dư nhàn nhã lắc đầu một cái, "Dĩ nhiên là chưa thấy được. Có lẽ Thẩm huynh có cơ duyên này đấy, không phải mới vừa rồi còn trộm trái tim của một cô nương người ta."

Thẩm Họa dở khóc dở cười, không công làm hại trái tim cô nương người ta mới đúng.

Hai người cũng chỉ là tán gẫu trong một lúc, chỉ chốc lát sau liền đến, người chèo thuyền đậu xong thuyền ở vị trí riêng biệt, thì lập tức có gã sai vặt đến đây nghênh đón.

Tiêu Tinh Dư ra tay hào phóng, trực tiếp ném khối vàng nhỏ, thoạt nhìn chính là khách quen, quen việc dễ làm chọn nhả gian lâu hai, trên đất trải gỗ Loan Diệp Tô thượng hạng, bên trong bày bình phong vẽ mỹ nhân, trên sàn nhà xếp một tấm chiếu trúc, sắp đặt bàn thấp gỗ hương lẳng lẳng đặt ở chính giữa, bốn phía bàn thấp là nệm êm tơ lụa cho người quỳ ngồi, bởi vì là ở giữa sông, coi như không cần bỏ khối băng, cũng dễ chịu nhẹ nhàng khoan khoái.

Mà tầm mắt nhả gian lại cực tốt, có thể nhìn rõ ràng tầng một thuyền hoa, vũ đài (sân khấu) chính giữa đã dùng tầng tầng màn trướng che phủ, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người ngồi ở bên trong đánh đàn, tài nghệ cực cao, chắc hẳn chính là "Cô nương Thanh Nguyệt" trong miệng bọn họ rồi.

Thẩm Họa đi theo Tiêu Tinh Dư quỳ ngồi xong, bèn hiếu kỳ coi trộm một chút cách màn che, nhưng thấy có nữ tử đi ngang qua trong đó, mặc áo sa mỏng tươi đẹp, cổ áo mở thấp hơn một chút so nữ tử bình thường, phong thái thướt tha, ánh mắt lúng liếng đưa tình quyến rũ người. Dù sao nơi này cũng là thuyền kỹ, lại không thể là tiệc trà thơ giữa quý tộc, mặc thành như vậy cũng không kì lạ, chỉ là ngược lại không thấy là lướt □□ của thuyền kỹ tầm thường trái ôm phải ấp giống như vậy.

Lúc Thẩm Họa nhìn chung quanh, người sau bèn thành thạo chọn trà rượu, lại sẵn sóc khẩu vị của nàng chọn mấy món điểm tâm Giang Nam. Chờ tất cả trà rượu đặt ở trước mặt, Thẩm Họa bởi vì mùi thơm thu hồi ánh mắt, đánh hơi được mùi thơm ngát của rượu mơ trước mặt Tiêu Tinh Dư, nhồm lên mấy phần, "Lần này ngày tốt cảnh đẹp, uống trà sao không đáng tiếc."

Tiêu Tinh Dư nhìn Thẩm Họa giả bộ dáng đoan chính cười hi hi mũi tiếng, bèn kêu gã sai vặt qua lại lấy một bầu rượu hoa quế, sau đó thấy nàng như ý mặt này cong cong, không khỏi trêu ghẹo, "Muội muội và ta thật sự chính xác là đáp ứng uống hoa tửu nói chuyện. Chỉ là muội muội có thể không biết, trước khi đại ca đi còn đã cố ý dặn dò không cho ta dẫn muội ra ngoài chơi, hiện tại không chỉ có ta và muội ra ngoài, ngay cả rượu cũng uống rồi."

Thẩm Họa nghe nàng nói tới người nọ, bày ra dáng vẻ lơ đãng, uống một ngụm nhỏ rượu nói: "Muội như thế nào cũng không tới phiên biểu ca trông nom muội. Lần tới, muội còn muốn đến tiểu quan đi dạo một vòng với tỷ tỷ đấy."

Tiêu Tinh Dư ha ha một hồi, "Chính là muội muội muốn đi ta cũng thật sự không dám dẫn muội đi, đại ca trở lại biết được nhất định là sẽ tìm ta làm phiền một hồi."

Đang cười nói như vậy, Thẩm Họa lại thấy trong tay Tiêu Tinh Dư bụng rượu mơ bị đặt xuống. Nét mặt của nàng ấy chợt trở nên vô cùng vui vẻ, một đôi mắt thần thái đen nhánh chuyển sang phía cầu thang, không chớp mắt. Nàng cũng tò mò, nhìn lại theo tầm mắt của nàng ấy, chỉ thấy hai bóng dáng

cao to đứng thẳng ở bậc thêm cầu thang vào tầng một, đang được gả sai vật dẫn lên lầu.

Một vị công tử trong đó châu quan ngọc bảo, bộ dáng thanh nhã, khoe miệng ngậm cười, ánh mắt quay lại, hình như cũng có thể khiến nữ tử đi qua lựa mòng bên cạnh mắt sáng rỡ. Mà một vị công tử khác, cũng là đứng dịp, chính là Ngụy gia chủ mà Thẩm Họa đã gặp ở trường ngựa Ngụy gia trước đó.

Mà lúc hai người nói chuyện, Thẩm Họa dường như nghe được người nọ gọi Ngụy gia chủ là "Cửu cửu", thân phận người nọ chẳng phải là.....

Tân lang quan!!!

Lúc ở trường ngựa Ngụy gia, Thẩm Họa nghe Tiêu Cảnh Quân đề cập tới, Bùi Diễm mà Tiêu Tinh Dư sắp gả chính là cháu ngoại trai của Ngụy Tiệp Uyên. Bùi phu nhân sinh hai đứa con trai, trưởng tử (con trai cả) bên ngoài, con thứ bởi vì thân thể không tốt bèn ở lại trong kinh. Huống chi, dung mạo Bùi Diễm xuất chúng, nếu không phải thân thể không tốt, sắc mặt âm nhu thiên về trắng chút, danh hiệu đệ nhất mỹ nam trong kinh này sợ là Tiêu Dịch phải khiêm nhượng lại.

Nghĩ như thế, Thẩm Họa đã biết vì sao mới vừa rồi Tiêu Tinh Dư đột nhiên như vậy rồi. Hai người cũng ăn ý, ngày mai lại sắp phải thành thân, hai người thật sự là không hề khal trương, đều thành thoi chạy tới thuyền hoa này uống hoa tửu. Lại liếc mắt nhìn về phía Tiêu Tinh Dư vốn định trêu ghẹo một phen, hôm nay hẳn là để cho nàng ấy luôn trêu ghẹo bản thân rồi. Thẩm Họa nhếch miệng, muốn há mồm, lại bỗng nhiên phát hiện, hình như bóng dáng chiếu rọi trong mắt Tiêu Tinh Dư cũng không phải là tân lang quan, mà là Ngụy gia chủ bên cạnh tân lang quan.

Vài cây hoa ngọc trầm băng thanh ngọc khiết nghiêng nở, cắm trong bồn cảnh khổng lồ ở cầu thang, vừa vắn che về ngoài cửa Bùi Diễm, mặt mày Ngụy Tiệp Uyên trầm ổn đi tới phía bên này. Tiêu Tinh Dư lại trốn tránh tâm mắt giống như tiểu thư áo vàng trước sạp đồ trang sức kia.

Thẩm Họa hơi suy nghĩ, trong đầu không khỏi thoáng qua một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi, không phải là giữa hai người này có cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Editor: trang bubble

Thẩm Họa nhìn hai người kia chậm chậm đi qua từ nhà gian của bọn họ, Tiêu Tinh Dư lại giống như nhắm mắt làm ngơ, chậm rãi bùng ly rượu nhỏ lên, thân thể lười biếng nửa chống ở trên bàn trà, nhướng lông mày thanh tú lại không nhanh không chậm tán gẫu với nàng.

Nhưng ánh mắt vốn là còn thần thái kia đã cách xa ở chân trời, Thẩm Họa luôn luôn mất tinh, sao có thể không nhìn ra biến hóa vi diệu trên người Tiêu Tinh Dư. Ngược lại, ý định trêu ghẹo kia dừng lại một chút, nhưng cũng không tiện hỏi thăm. Nếu mà Tiêu Tinh Dư bằng lòng nói ra, chính là không hỏi, nàng ấy cũng sẽ nói.

Chính vào lúc này, trên vũ đài Thanh Nguyệt cô nương cũng đã khảy đàn hết một khúc, dáng người nàng thướt tha xuyên qua màn che lò mờ đứng dậy, khom người thi lễ về phía các công tử bên ngoài, tiếng ủng hộ liên tiếp bốn phía. Ngay sau đó thì nàng lại ngồi xuống, ngón tay ngọc vừa chuyển động, tiếng gảy đàn trong trẻo, chỉ đơn giản tô điểm cho nổi bật không khí.

Chỉ nghe bên trong lần nữa truyền ra giọng uyển chuyển của nàng, trong trẻo mà uyển chuyển, "Thanh Nguyệt treo bài ba năm, nhờ các công tử nể mặt, tiêu tiền như nước muốn thấy tướng mạo của ta. Hôm nay, ta bèn chấp nhận cam kết, cũng không ân hận. Ta có một mùi hương, nếu vị công tử nào biết được hương nào, đáp án báo lên giống với ta viết xong, Thanh Nguyệt nguyện ở cùng một đêm."

Môi anh đào vừa dừng lại, trong thuyền hoa liền trở nên sục sôi giống như vỡ tổ, mỹ nhân thần bí như vậy kẻ nào không muốn nhìn mặt thật một chút? Hơn nữa còn không cần bỏ ra bạc, cho dù là táng gia bại sản cũng đồng ý.

Mọi người nóng lòng muốn thử, xoa tay muốn giờ ra bản lĩnh, lấy được mỹ nhân thêm thưởng, rồi rít gào thét mau chóng bắt đầu.

Thanh Nguyệt cô nương cũng không gấp gáp, đầu tiên là dẫn dò người mang giấy và bút mực tới, ở trong màn che tự mình viết xuống đáp án vào chỗ trống trên cuộn giấy trắng, cuộn lại cũng buộc dây đỏ cẩn thận, ngay sau đó đưa ra đề gả sai vật treo ở chỗ cao chính giữa vũ đài, một lát chỉ cần lấy ra cây gậy trúc khêu dây đỏ, thì có thể công bố đáp án.

Vô số đôi mắt đều đang nhìn chăm chăm đáp án trong bức tranh cuộn tròn đó, chờ đợi khoảng khắc * cùng mỹ nhân.

Rất nhanh đã có hai ca cơ mặc xiêm áo sa mòng, một bùng khay, một ôm hộp nữ trang. Bên trong hộp nữ trang có một cái túi thơm tinh xảo thợ khéo thêu thùa năm đó, ca cơ lần lượt đến nhà gian cho những người khách có ý muốn thấy đầu bài ngữ thử. Đến phiên nhà gian của hai người bọn họ, ca cơ mặc sa mòng nhẹ giọng hỏi thăm Thẩm Họa và Tiêu Tinh Dư có muốn gửi đáp án?

Cầm Tiêu Tinh Dư hiên ngang xinh đẹp tuyệt trần, giọng nói to thêm hỏi: "Hiện đệ muốn đoán không?"

Thẩm Họa khẽ híp một đôi mắt cười nói tự nhiên, ngay lúc tinh thần nhanh chóng nhìn quanh liền khiến gương mặt hai ca cơ nóng bỏng, thật sự là công tử còn tuấn tú hơn nữ nhân.

"Lúc lên thuyền Dư huynh còn nói có lẽ có cơ duyên này, cơ duyên đã tới dĩ nhiên là muốn đoán rồi."

Lúc này, hai người nhìn nhau cười một tiếng, ý định chơi là có, mặc kệ có thể đoán trúng hay không, chỉ coi như nhìn một chút câu đố mà đầu bài ra cũng được!

Ca cơ này nhìn hai vị công tử tuấn tú không tầm thường, trong lòng cũng vui mừng. Chỉ là còn phải nói lên nói chuyện đứng đắn một chút, "Thanh Nguyệt cô nương nói rõ, các vị cũng không được đụng túi thơm này, chính là do ta cầm các vị ngửi lên một chút là được, lại viết xuống đáp án và tên họ ở nơi đây giao cho ta."

"Cơ đưa tới để cho ta ngửi một chút?" Tiêu Tinh Dư đứng dậy, tao nhã đi tới lại phát huy Tất Sát Kỹ của công tử trăm anh thế gia. Về ngoài của nàng không phải lớn lên tuyệt mỹ giống Thẩm Họa, khiến người ta luôn có loại cảm giác khoảng cách chỉ có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể khinh nhờn.

Ngược lại lúc Tiêu Tinh Dư giả trang nam tử, thần thái phấn khởi, khí khái anh hùng hùng hực, cả người thêm vào trang phục và đạo cụ quý khí, nếu nàng muốn chỉ một câu lấy đi trái tim của nữ tử, nhất định là bắt vào tay.

Lúc này chính là dùng trên người hai vị ca cơ ở thuyền hoa này, nàng nghiêng người áp sát, "Cơ có thể để cho ta sờ túi thơm một cái hay không?"

Ca cơ quả nhiên không thể so với những Hoa nương ở Xuân Vũ các kia, lập tức liền bị trêu đùa đỏ mặt, khó xử nhíu mày, "Chuyện này..... Thanh Nguyệt cô nương đã dặn dò....."

Tiêu Tinh Dư nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, "Ta chỉ là đau lòng một cô nương gia gầy yếu như nàng cầm lâu như thế....."

Thẩm Họa nhìn ở bên cạnh, trong lòng âm thầm chê cười, thật đúng không hổ là hai huynh muội. Hai người rớt cuộc là giống nhau như đúc, người trước cao lãnh, người sau phong lưu. Ca cơ này dường như là không chống đỡ được, cuối cùng lại buông lỏng, "Công tử nói, sờ một cái thì phải trả ta."

Môi anh đào của Tiêu Tinh Dư cong vênh lên, từ chối cho ý kiến, thừa dịp thu hẹp khe hở cây quạt, còn chớp chớp mắt mảy với Thẩm Họa.

Đến lúc Thẩm Họa ngửi túi thơm thì nàng quy củ hơn nhiều, chỉ thêm cách hộp nhìn, thì liếc thấy túi thơm này thêu hoa rất là khác biệt —— cúc Bách Nhật. (Cúc ngũ sắc, cúc bạch nhật)

Mùa hiện giờ chính là thời gian tốt của cúc Bách Nhật, thời kỳ nở hoa từ tháng sáu nở đến tháng chín, đóa hoa lục tục nở ra, trong lúc nở hoa màu sắc đặc biệt tươi đẹp. Chính là cúc Bách Nhật mang ý nghĩa tình hữu nghị lâu dài như vậy, bình thường thêu ra chính là thứ tặng cho khuê trung mật hữu (bạn thân chốn khuê phòng). Lại nhìn túi thơm này, mặc dù bảo vệ rất tốt, nhưng có thể nhìn ra là nhiều năm rồi. Thẩm Họa nhẹ nhàng khẽ ngửi lên một chút, trong lòng có suy đoán, nhắc bút viết đáp án giao cho ca cơ.

Hai vị ca cơ thối lui khỏi nhĩ gian.

"Muội muội cơ duyên tới, xem ra là đã tính trước!" Ánh mắt Tiêu Tinh Dư bình tĩnh đột nhiên nhìn sang Thẩm Họa, lời nói hình như có thâm ý khác.

Thẩm Họa cười nhạt, "Muội cũng không xác định." Nàng chợt hỏi: "Dư tỷ tỷ mới vừa rồi sờ sờ túi thơm này, bên trong bỏ thực sự là cao thơm, một loại lá thơm?"

Tiêu Tinh Dư lắc đầu một cái, "Đều không phải, hẳn là một lợn tọc."

"Tọc?" Thẩm Họa như có điều suy nghĩ, ánh mắt chợt sáng lên, "Dư tỷ tỷ, có lẽ muội thật sự sẽ có cơ duyên gặp Thanh Nguyệt cô nương đầu bài này một lần." Dịp thời gian Thẩm Họa và Tiêu Tinh Dư dùng chút bánh ngọt, tí rượu, gã sai vặt bên ôm tập câu trả lời tràn đầy sắp xếp nối tiếp đi lên vô đài. Vì lý do công bằng, gã sai vặt theo sự dặn dò của Thanh Nguyệt đọc ra từng cái đáp án trong tập, lại đều có đoán lung tung gì đó, đọc đến lại có người viết "Nữ nhi hương" thì lại càng có người chê cười, "Đây sao có thể là nữ nhi hương! Bịa chuyện cũng không thể viết linh tinh như vậy."

"Bên trong nhất định là có vị hương liệu hoa lài, hẳn là hương Nghê Thường!"

"Không đúng, có chút hương vị Mạn Đà La."

Mọi người thảo luận âm ỉ, duy chỉ cảm thấy nữ nhi hương mới vừa đọc lên kia không đáng tin nhất. Mỗi người lắc đầu xì mũi coi thường, mong đợi nghe đáp án kế tiếp. Nhưng lúc Thanh Nguyệt nghe được đáp án này thì đứng lên trước mắt bao người, lên tiếng nói: "Không cần đọc, mùi hương này chính là nữ nhi hương, không biết là đáp án của vị công tử nào viết?"

Tiêu Tinh Dư vừa nghe: "Chính là muội muội viết nữ nhi hương ư." Bèn đứng dậy không nói lời nào lập tức kéo Thẩm Họa ra khỏi nhĩ gian, hô về phía người: "Là vị hiền đệ này của ta đoán trúng".

Nàng ranh mãnh nhìn người bên cạnh, trang ## bubble dùng cánh tay đụng đụng Thẩm Họa, âm thanh nhỏ như muỗi cười trêu nói: "Họa muội muội điểm phúc không cạn nha." Lập tức là ánh sáng óng ánh xem trò vui.

Thẩm Họa lập tức bị kéo ra, phía dưới là một trận vang động, xen lẫn mọi người thôn thức không thể tin chui vào trong tai.

"....." Thảm Hoa thoáng cái chịu đủ loại về mặt ghen tỵ, chưa bao giờ nghĩ tới giành nữ nhân với một đám nam nhân, còn giành được trắng trợn như vậy. Tuy là vô tình, nhưng bây giờ dù sao cũng là một nam tử, cũng đành phải hào phóng lễ phép gật đầu, "Tại hạ bất tài, Thảm Hoa."

Có người nhìn lên lại là một tiểu lang quân vô cùng tuấn tú, âm thanh thô lỗ không phục gào thét, "Thanh Nguyệt cô nương không phải đã sớm nhìn trúng cái tên mặt trắng nhỏ này, mới cố ý nói là đáp án chứ."

Thảm Hoa tìm âm thanh chăm chú nhìn lên, chính là người đối diện, nhưng thấy người kia lớn lên tai to mặt lớn, đầy bụng màu mỡ như vậy, lại còn đang mặc một bộ quần áo hoa lệ màu son tươi đẹp, vô tình bạo lộ khuyết điểm thịt béo toàn thân. Hơn nữa, quan hoa màu vàng kim không lồ kia khoa trương buộc tóc lên đỉnh đầu, giống như khao khát người khác không biết đầu hán sinh ra lớn bao nhiêu vậy.

"Vị huynh đài này nói chuyện thêm tôn trọng." Thảm Hoa nói thỏa đáng, khí thế lại là ép người, không kiêu ngạo không tự ti. Nếu là người bình thường thấy trang phục vàng rực rỡ cả người của nam tử kim quan này, nhất định là sẽ thấp hơn mấy phần, không khỏi cũng khiến cho người khác chế giễu thêm mấy phần tinh thần.

"Ồ, nói người mặt trắng nhỏ còn không vui? Người có thể thế nào?" Nam tử ngược lại ưỡn ngực, thịt trên người đều run rẩy theo.

Thảm Hoa lại nghiêng mắt, cười lạnh một câu, "Bộ dạng chuột có da, người mà không có lễ nghi! Người mà không có lễ nghi, vì sao không chết?"

Nam tử kim quan nhất thời nghe bối rối, chỉ nhìn về mặt mọi người biến đổi, lại còn có người vỗ tay khen tuyệt diệu quá, hay cho một cái Tiên Lễ Hậu Binh. Mặc dù hán nghe không hiểu, lại có thể cảm thấy là đang chê cười hán, nhất thời cắn răng, vội vàng kéo một kẻ tương đối mặc mạc bên cạnh, xách theo vạt áo trước ngực hán về mặt hung ác hỏi: "Người nói cho lão tử một chút là có ý gì?"

Người nọ bị tóm run run rẩy rẩy hoảng sợ nói: "Nói..... Nói người còn không. . . Không hiểu lễ nghi bằng con chuột....."

"Tốt, lại dám so sánh lão tử với con chuột."

Tiêu Tinh Dư đột nhiên lạnh lùng đảo qua một cái, "Ồ đâu ra ếch trâu om sòm, có phải là đáp án hay không? Nhìn một chút không phải đã biết, cần người kêu gào ở đó."

Mọi người ríu rít nói phải, hơn phân nửa cũng thấy nam tử kim quan cực kỳ phách lối và thiếu lễ độ, nhưng có vài người vẫn không tin đáp án sẽ là nữ nhi hương như cũ.

Thanh Nguyệt cũng không giải thích, chỉ bảo gã sai vặt cầm cây gậy trúc lên đài, khều dây đỏ. Khắp mọi nơi, mọi người nín thở đưa mắt nhìn, đều muốn nhìn một chút đáp án lại là cái gì. Trục cuốn tranh ào ào trải xuống, bên trên bỗng nhiên viết chính là, nữ nhi hương.

Thảm Hoa gặp mọi người lại kêu: "Còn có chất vấn gì?"

"Nếu công tử đoán đúng, thì theo ta đến khuê phòng thứ nhất."

Thảm Hoa gật đầu, bảo Tiêu Tinh Dư chờ một lát, nàng chỉ gấp gờ bấm rõ mình là thân nữ nhi, nhìn trúng đầu bài thần bí này một chút sẽ trở lại, cả đêm chắc chắn không nán lại được.

Đội đến Thảm Hoa đi xuống lầu, lại là rối loạn tung bừng, có bảy tám kẻ trên mặt hung thần ác sát chọt bao bọc vây quanh Thảm Hoa.

Thịt trên mặt nam tử kim quan rõ ràng đang run rẩy, mới vừa bị mắng con chuột, lại bị mắng ếch trâu, hơi thở hán không đều, xấu xa cười, chỉ vào Thảm Hoa nói: "Thanh Nguyệt cô nương là của lão tử. Ta thấy cái kẻ mặt trắng nhỏ này là cho thể diện mà không cần, hung hăng đánh cho ta. Ai đánh tàn nhẫn nhất, hôm nay bản công tử thưởng một trăm lượng."

Vẫn còn ở trên lầu, Tiêu Tinh Dư nhìn thấy tình trạng không ổn, tròng mắt đen híp lại, về mặt đột nhiên căng thẳng, vội vàng muốn lấy ra yêu bài của Hầu phủ từ trong ngực. Thế nào chỉ mới vừa lấy ra, lại bị người qua đường rời khỏi nhà gian xem náo nhiệt lập tức dưng vào lầu dưới.

Tiêu Tinh Dư lại tiếp tục đi tra xét thì người đầu áp sát chia ra đứng hai bên, yêu bài sớm không biết lẫn đến nơi nào. Nàng buồn bực bèn muốn đi xuống, chọt cổ tay lại bị một luồng sức mạnh níu lại, bên tai xẹt qua tiếng một nam tử trầm ổn, "Đàng hoàng ở lại, Thảm cô nương sẽ không sao."

Bên này, Thảm Hoa bị người vây quanh, mọi người thấy điệu bộ này, Thảm Công Tử gầy yếu như thế, chống lại mấy Ác Hán (người đàn ông hung ác), thật sự là thay hán hít vào một ngụm khí lạnh, ngay sau đó trốn xa xa, chỉ sợ tai họa đến cá dưới ao, có vài kẻ dù bận vẫn ung dung xem kịch hay, có vài kẻ lại lắc đầu cảm thán, sợ là không chết cũng sẽ tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

"Ồi, đợi chút." Lúc này, nam tử kim quan chợt giẫm đạp đi hai bước về phía trước, ló cổ nhìn, lại lắc lư thân thể cũng nghênh ngang đi xuống lầu, đều có loại cảm giác đất rung núi chuyển. Ánh mắt giăng co nhìn chằm chằm Thẩm Họa ti mi lại quan sát một vòng, mặt mờ lóe một tia háo sắc bản thủ, "Chắc chắn, không tệ! Đáng đáp thật không tệ, cả người này da mịn thịt mềm."

Hắn dứt khoát nhìn chằm chằm Thẩm Họa bị vây lại, chợt xoay chuyển thái độ, mặt mày ti hí nói: "Tại hạ Chu Vạn Sơn, muốn mời Tổng công tử đến nhậu gian kia của ta ngồi một chút uống một tí rượu, sao? Nếu mà Tổng công tử đồng ý, ân oán mới vừa rồi của xóa bỏ, Chu Vạn Sơn ta nói lời giữ lời. Nếu không đồng ý..... Hắc hắc....."

Hắn hừ lạnh hai tiếng, ý lời phía sau lại cực kỳ rõ ràng, nếu không chịu đi theo chính là đáng đánh rồi.

Có người nghe được cái tên Chu Vạn Sơn này bắt đầu chỉ chỉ chỗ chỗ, thảo luận âm ỉ. Người này lại là Chu Vạn Sơn, chính là kẻ vô lại hoành hành phố phường, dựa vào cho vay nặng lãi tích lũy gia nghiệp, ý vào các nơi tặng lễ có chỗ dựa, không chỗ nào không làm, đã cưới mười phòng Di phu nhân, thường là thấy hợp ý bèn để cho gia nô đuổi theo chính là bức người lương thiện làm kỷ nữ.

Chính là một kẻ tiểu nhân!

Hơn nữa thái độ Chu Vạn Sơn biến chuyển, người sáng suốt cũng nhìn ra, kẻ này hẳn là nam nữ đều ăn, vừa thích Thỏ Gia cũng yêu Hoa nương. Nhưng mà, công tử trước mắt này quả thật lớn lên anh tuấn, trên mặt da thịt mịn màng hết như một cô nương, môi hồng răng trắng, mặt mày tinh xảo, làm cho người nhìn liên miến cường có chút không dời mắt nổi.

Trong lòng Thẩm Họa lại buồn nôn lan tràn, chỉ cảm thấy toàn bộ da thịt nổi lên tảng da gà. Bây giờ nàng là một nam tử, ngược lại không cần học nữ nhi gia tuấn thủ lễ nghi, lúc này bèn khinh thường nhô một phát. Một động tác này, nếu là những người khác làm chắc chắn lộ vẻ thô bỉ, riêng Thẩm Họa lại không làm cho người ta cảm thấy vậy. Đại khái là nguyên nhân đáng đáp quá tuấn tú, càng giống như là miệng phun hoa sen.

"Chu đại công tử hành động như bọn chuột nhắt thế, ta sợ quay lại uống rượu với người sẽ ối." Nàng đương nhiên cũng đã nghe được tiếng bàn luận của người khác, nhiều hơn là khinh bỉ đối với kẻ tâm tư dơ bẩn này.

"Mặt trắng nhỏ..... Đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt." Câu nói trắng ra này, hẳn không cần túm cổ áo người khác cũng có thể nghe hiểu, nhưng cũng lập tức khơi dậy tức giận của hắn.

Khỏe miệng Thẩm Họa lại lộ ra một thoáng gần như là cười lạnh trào phúng, "Người nào uống mời rượu phạt còn chưa biết đâu? Người dám đụng ta một cái thử xem?"

Chu Vạn Sơn to đầu béo bụng ngửa mặt lên trời cười dài ha ha, luôn cảm thấy là nghe được một chuyện cười lớn. Hắn chỉ có một mình, mà mình lại có một đồng tay chân, còn có người hắn không thể chạm vào sao?

Mặc dù cả người Thẩm Họa khí thế bén nhọn, nhưng quả thật thực lực cách xa nhau, người đứng xem chỉ cảm thấy công tử tuấn tú này lấy trứng chọi đá đúng khi đáng khen đấy, phần thắng không lớn.

"Lão tử mời người uống rượu là nể mặt người, ta khuyên người vẫn là thức thoi một chút, nếu không....." Rốt cuộc vẫn là yêu thích vẻ đẹp của Thẩm Họa, cho dù Chu Vạn Sơn bị chọc giận, hãy còn giữ lại đường sống cho nàng, tự cho là ân đức.

Thẩm Họa có vẻ hơi thiếu kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Nếu như ta vẫn cứ không đấy." Thân thể căng đến thẳng tắp, quả nhiên là cả người ngồng nghênh.

Nhưng nhìn ở trong mắt mọi người quả thực là thêm dầu vào lửa đây!!!

Chu Vạn Sơn kia vừa nghe những lời này, phát phát tay cắn răng, "Đánh, hung hăng đánh cho lão tử, đánh tới khi hắn cầu xin tha thứ với lão tử mới thôi."

Mới vừa nói xong câu đó, hai kẻ trắng hán (người đàn ông cường tráng) eo thô vách sắt nhất trong đó bèn muốn vung một nắm tới Thẩm Họa.

Bên cạnh, lòng mọi người vây xem sợ hãi đến mức nhảy lên thành thạch theo. Những ca cơ vũ cơ kia càng là không nhìn được che miệng sợ hãi kêu lên, đến nỗi lại có ca cơ rơi lệ, không đành lòng thấy công tử tuấn tú như thế bị kẻ ác này bắt nạt.

Thẩm Họa thu lại vẻ mặt, hai cánh tay vây quanh, dù bận vẫn ung dung nhìn quả đấm của bọn họ tung qua. Chỉ là còn chưa tới gần người lại không biết thế nào đầu gối hai đại hán kia giống như là bị vật cùn đánh trúng, lập tức quỵ trên mặt đất kêu rên, đau đớn không chịu nổi kêu lên.

Chu Vạn Sơn vốn còn đang vênh vang hả hê, đột nhiên quý dị như vậy, bản thân cũng ngây ngẩn cả người, trong lòng có chút sợ. Thật ra thì mọi người cũng không biết xảy ra chuyện gì, rồi rít châu đầu ghé tai, chẳng lẽ vị công tử tuấn tú này còn là cao thủ võ công.

Người khác không biết xảy ra chuyện gì, trong lòng Thẩm Họa lại rất rõ ràng, trước khi ra ngoài Mộc Cẩn từng nhắc nhở Thẩm Họa, bên cạnh nàng sẽ có đội ám vệ tùy thân bảo vệ an toàn của nàng. Cho nên khi Tiêu Tinh Dư nói ra muốn bỏ rơi thị vệ và hai nha hoàn Hầu phủ, nàng cũng không phản đối, có quân ám vệ của Tiêu Cảnh bảo vệ, ra ngoài chính là đi nghênh ngang cũng không ai dám đụng đến bọn họ một chút.

Mà mới vừa rồi khi nàng xuống lầu thì người bốn phía vốn phân tán, ước chừng ba bốn người ung dung thản nhiên xúm lại về phía nàng, Thẩm Họa không dám xác định có mấy người, nhưng hiển nhiên, trong đó nhất định là có ám vệ mà Tiêu Dịch sắp xếp cho nàng.

Chu Vạn Sơn cũng không tin quỷ quái này, gào thét, "Lên đi, cùng nhau lên cho lão tử, tốn tiền nuôi các người có ích lợi gì, ngay cả một mặt trăng nhỏ cũng không đổi phó được."

Trước mắt còn có hai người mới vừa ngã xuống đất, tỏ ý hiện tại sức lực cũng không trở lại bình thường bản thân kêu rên. Bọn họ đương nhiên không biết ám vệ dùng ám khí quả cầu bạc lập tức đánh nát xương đùi của bọn họ.

Những người còn lại mặc dù sợ, nhưng lấy tiền của người, phải vì người làm việc, chen chúc đi qua, nhưng đều quỳ trên mặt đất kêu rên giống như hai đại hán mới vừa rồi, che đầu gối đau đớn không bò dậy nổi nữa.

Đôi mắt Chu Vạn Sơn tròn xoe, sau lưng ứa ra một tầng mồ hôi, bị sợ đến liên tục lui hai bước về phía sau. Còn chưa kịp nghĩ mà sợ, bên tai xẹt qua một tiếng động vù vù, kim quan nặng trĩu trên đầu hắn kia đã rơi trên mặt đất, phía sau là một thanh chủy thủ sáng loáng chắn ngang ở vách gỗ trên đỉnh đầu của hắn.

Mũ tóc vốn lưa thưa bị gọt đứt, tóc tai bù xù, vô cùng chật vật, hắn lão đảo ngời sập xuống đất, chỉ vào người chung quanh đe dọa, "Lão..... Cha nuôi của lão tử chính là Tiêu hầu gia Hầu phủ Tiêu thị, Tiêu Dịch là em kết nghĩa của ta, ai..... Ai dám đụng đến ta?"

Tuy hắn nói lời này, nhưng thịt béo trên mặt đều đang sợ run rẩy, nhích một tí lại là một mũi tên xẹt qua gương mặt của hắn, rõ ràng là đang mỉa mai những lời này của hắn. Một vết máu xuất hiện, Chu Vạn Sơn đau gờ tay lau một cái, đây tay lẫn vào màu đỏ tươi, sợ đến cả khuôn mặt đều rỏ rắm ở một chỗ.

Nếu mà chéch xuống dưới mấy phần nữa, sẽ vạch đến cái cổ.

"Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng....."

Không cần Thẩm Họa nói thêm một câu, Chu Vạn Sơn sợ liên tục cầu xin tha thứ với Thẩm Họa.

Mọi người kinh ngạc nhìn một màn xoay ngược lại này.....

"Ồ, Tiêu hầu gia là cha nuôi của người, sao ta không biết Hầu phủ ta có một thân thích như người." Lúc này, Tiêu Tĩnh Dư đi xuống từ trên lầu, vừa này đã tìm được Yêu Bài, vào lúc này bèn phát cho Chu Vạn Sơn nhìn.

Chu Vạn Sơn nghiêng mắt lên lên liếc thấy, thiếu chút nữa đã hôn mê, sao hôm nay lại xui xẻo như vậy, chọc công tử Hầu phủ chân chính. Đợi chút, Chu Vạn Sơn lại cảm thấy chỗ nào là lạ, sao mới vừa rồi không lấy ra, cố ý vào lúc này, giống như trong tay hắn còn có mấy tấm lệnh bài lệnh người ta làm giả đấy.

"Thật là lớn gan chó, lại giả mạo gia quyến Hầu phủ."

Trong lòng Chu Vạn Sơn sợ sệt không giả, nhưng quen vênh mặt hást hàm sai khiến, tưởng tưởng đến sau này còn muốn lẫn lộn ở Kinh Thành đấy, cùng lắm thì đưa nhiều bạc chút cho nui dựa giải quyết một chuyện hôm nay, bèn liều mạng lấp bắp nói: "Yêu Bài kia nhất định là giả!" Hắn vội vã che của cổ của mình, đôi mắt hoảng sợ nhìn trái phải, chỉ sợ một mũi tên lại bay ngang tới.

Mới vừa nói xong lại có năm sáu người mặc trang phục thị vệ lên thuyền hoa, bởi vì trước ngực hộ vệ mỗi phủ đệ đều phải đeo dấu hiệu trong phủ, trên người mấy người này đều có thêu hoa văn con dấu của Hầu phủ, cùng nhau quỳ gối trước mặt Tiêu Tĩnh Dư và Thẩm Họa, "Tiểu..... Công tử thứ tội, thuộc hạ tới chậm rồi."

Ai thật ai giả tự sụp đổ, Tiêu Tĩnh Dư lạnh lùng nói: "Bắt mấy người này đưa quan phủ, tội danh tất cả đánh công tử Hầu phủ, giả mượn danh tiếng Hầu phủ làm ác."

Chu Vạn Sơn lập tức xui lơ, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ, ai còn có thể để ý một lúc này. Đợi thị vệ dẫn người đi, một cuộc sóng gió bèn lắng xuống trong một loại cầu xin tha thứ như giết heo của Chu Vạn Sơn kia.

Thẩm Họa cười chấp tay thờ dài với Tiêu Tĩnh Dư, "Bội phục bội phục, mới vừa rồi khí thế của Dư tỷ tỷ rất có phong phạm nữ tướng quân nha."

Tiêu Tĩnh Dư cũng cười nói đáp lại: "Quá khen quá khen, muội muội càng là lâm nguy không loạn, rất có tiềm chất làm phu nhân Tướng quân."

Thẩm Họa tự biết Tiêu Tĩnh Dư lại đang chế nhạo mình, bèn tự ám muội nói: "Nào có phu nhân tướng quân gì? Ngược lại có một tên háo sắc không thể chờ đợi muốn gặp mỹ nhân."

Tiêu Tĩnh Dư nhướn khóe mắt xinh đẹp tuyệt trần, "Này, tới rồi."

"Thẩm Công Tử, Thanh Nguyệt cô nương mời ngài đến khuê phòng tiểu tự, mời đi theo ta tới bên này."

Tiêu Tĩnh Dư vỗ vỗ bả vai Thẩm Họa, "Một khắc * đáng giá ngàn vàng, hiền đệ phải cố gắng quý trọng tình duyên mong manh ngắn ngủi này."

"....."

Ca cơ dẫn Thẩm Họa vào vũ đài tầng một cửa, vòng qua mấy cò màu chu sa, liền được mời vào trong phòng, bên trong phòng bài trí hết sức lịch sự tao nhã, bên cửa sổ buông xuống bức tranh thêu, vài cây hoa sơn trà đặt ở bên cửa sổ, chóp mũi lượn lờ mùi thơm ngát lại mát lạnh vài phần, nhưng đầu

sánh được mùi hương trên người Thẩm Họa.

Vừa vặn dưới cửa, một vị mỹ nhân đang ngồi quỳ pha trà, nàng mặc một bộ áo tơ trắng màu xanh đen, làn da như mỡ đông, mặt mày trong trẻo, mắt phượng đơn bạc héch lên tự thành bộ dáng thủy mị, giống như giai nhân thanh lệ đi ra từ trong sách cổ, quanh thân cũng không dính bất kỳ hơi thở son phấn trần tục, ngược lại là một luồng văn nhã cuốn sách nồng đậm.

Nàng làm một tư thế xin mời, Thẩm Họa khách sáo ngồi xuống, ngắm nghía tỉ mỉ từng động tác pha trà này. Văn nhân Giang Nam quả thật là thích trà đạo, nhưng đầu sánh được người trước mắt, dáng vẻ cử chỉ đoan trang, từng động tác đều lịch sự tao nhã nước chảy mây trôi. Thẩm Họa thiếu chút nữa đã quên nơi này là ở thuyền hoa "Xuân Vũ các", mà không phải là trà các.

"Ném thử một chút thế nào?" Người trước mắt pha xong một ly trà, đưa đến trước mặt Thẩm Họa, Thẩm Họa gật đầu, bung ly lên, nhẹ nhàng nhấp một hớp thưởng thức, thật lòng khen ngợi, "Trà của Thanh Nguyệt cô nương quả nhiên khác biệt với người khác, trà này hẳn là trà cũ, lại để cho cô nương pha ra kiểu mùi vị mát lạnh khác."

Thanh Nguyệt mỉm môi cười một tiếng, "Thẩm cô nương đoán không sai, đây đúng là trà cũ, chính là một vị bạn cũ của ta tặng cho."

Thẩm Họa giật mình sợ run, ngẩng đầu nhìn Thanh Nguyệt gọi nàng "Thẩm cô nương" trước mặt, nhủ lại lông mày kẻ đen, "Ngươi đã sớm biết....."

"Cũng không coi là vậy." Đôi mắt Thanh Nguyệt trong trẻo khác thường, "Dáng dấp cô nương hết như vị cố nhân tặng trà kia của ta. Ngươi vừa tiến đến, ta đã chú ý đến, bây giờ ngồi ở trước mặt nhìn kỹ, cũng dám khẳng định là một cô nương."

Thẩm Họa không biết rốt cuộc dung mạo mình có gì đặc biệt, tới Kinh Thành, sao trở nên tương tự với người khắp nơi, bèn nhìn như tùy ý chợt hỏi, "Tương tự với ta, vị cố nhân kia của ngài chính là đại tiểu thư của An gia, An Nguyệt Thiên?"

Thanh Nguyệt hình như là cũng biết được người kia giống vậy, trong con ngươi phát ra một tia cảm xúc mị mờ. Thẩm Họa cảm thấy mình đã đoán đúng, nàng không phải là vị tướng mạo nguyên phối đã mất của Tiêu Dịch, An Nguyệt Thiên, tương tự với mình mới bị đón vào Hầu phủ.

"Tiểu thư An gia này là có hơi giống với cố nhân của ta, nhưng nàng và Thẩm cô nương ngài không chỉ ngoại trừ tướng mạo có bốn năm phần tương tự, giọng nói mới thật sự là giống nhau như đúc với Thẩm cô nương! Hôm nay nếu đã gặp gỡ chính là chúng ta có duyên, không biết Thẩm cô nương có đồng ý nghe một chút chuyện xưa túi thơm này của ta."

Thẩm Họa lại ngần ra, nàng chưa bao giờ nghĩ tới còn có người càng giống với nàng, không biết là cái gì dẫn dắt mình, còn muốn nghe một chút chuyện xưa túi thơm trong miệng Thanh Nguyệt này.

"Là vị cố nhân kia sao?"

Thanh Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, cũng lấy túi thơm bên cạnh tới, mở ra bên trong cho Thẩm Họa nhìn, quả nhiên như Dur tỷ tỷ sờ vào vậy, là một lọn tóc đen, tóc đen tản ra mùi hương, lúc này lẫn vào mùi trên người Thẩm Họa cũng không biết là mùi hương của người nào.

Nàng nhướn đôi mày thanh tú, chậm rãi nói, giữa hai lông mày không che giấu được vẻ đau thương, "Từ nhỏ Thanh Nguyệt có một khuê trung mật hữu, từ nhỏ giống với Thẩm cô nương, có nữ nhi hương từ nhỏ. Nàng còn có một muội muội nhỏ hơn nàng năm tuổi, thương yêu nhất cô muội muội này của mình, nhưng một lần tiết hoa đăng trong nhà ra ngoài ngắm đèn, bà vú chăm sóc bé gái không trông coi nàng tốt, khiến bé gái bị bọn buôn người ôm đi, lại không có tung tích gì có thể tìm ra, sau đó nhiều năm thăm dò nghe nói là bị ôm đến một gia đình ở Giang Nam."

Ồ, Giang Nam!!! Trong lòng Thẩm Họa giật mình, giọng nói không tự chủ hơi căng thẳng theo, "Nhưng mà tìm được chưa?"

"Vẫn chưa. Còn chưa phái người điều tra, nhà bạn thân ta lại gặp biến cố, bạn thân cắt tóc, bỏ vào trong túi thơm giao cho ta, để cho ta theo mùi thơm thay nàng tìm kiếm muội muội." Đôi mắt Thanh Nguyệt buồn xuống, giữa hai lông mày tối tăm khó nén.

Thẩm Họa nhìn Thanh Nguyệt cô nương rùng rợn kể chuyện xưa, chợt hiểu dụng ý của nàng. Có điều Thẩm Họa cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, trầm mặc lúc lâu nói: "Thế giới bao la, không gì không có, người còn có tương tự, nữ nhi hương cũng thế. Thanh Nguyệt cô nương có thể hiểu lầm, ta không phải là gia muội của vị bạn cũ kia mà ngươi muốn tìm."

Phải hay không phải, hiện tại Thẩm Họa không dám kết luận, nhưng nàng biết mẫu thân nàng bởi vì sảy thai bằng Huyết sẽ không dễ mang thai nữa, từ nhỏ về ngoài của nàng và cha mẹ càng không có chỗ nào tương tự. Huống chi, nàng càng phát giác Thanh Nguyệt cô nương trước mắt không đơn giản, tạm thời cũng phải trở về xử lý mạch suy nghĩ, mới quyết định. Mặc dù nàng thật sự là muội muội thất lạc nhiều năm trong miệng người kia, lúc này cũng không dám thật sự biểu lộ ra nghi ngờ.

Thẩm Họa đứng lên bèn muốn cáo từ, Thanh Nguyệt đuổi theo hỏi một câu, "Nghe nói là cô nương ở Hầu phủ Tiêu thị."

Mới vừa rồi tình hình âm ỉ lớn như vậy, không cần hỏi cũng biết rõ.

"Phải." Nàng khách sáo đáp một tiếng, Thanh Nguyệt không nhiều lời nữa.

Thẩm Họa vừa rời đi, từ sau tấm bình phong liền đi ra một vũ cơ sa y chính là vị dẫn Thẩm Họa đi vào kia, vẻ mặt nàng nghiêm túc, cung kính hỏi về phía Thanh Nguyệt: "Tiểu thư, đây nhất định là Nhị cô nương mà Tà gia thất lạc, bằng không, làm sao lại tương tự như vậy, ngay cả nữ nhi hương cũng giống nhau như vậy."

"Lung Nguyệt, ta biết rõ là nàng."

Lung Nguyệt cũng không hiểu tiếp tục truy hỏi, "Tiểu thư, vậy vì sao không tỉ mỉ nói cho nàng biết thân thế? Một mình tiểu thư lưng đeo Huyết Hải Thâm Thủ như thế, dù sao cũng nên có người hiểu sự khổ sở của tiểu thư, cùng báo thù với tiểu thư mới phải. Tà gia, Lãnh gia đều bị tặc nhân kia làm hại."

"Còn có, vì sao Tiêu tướng quân tìm được người rồi, cũng không nói cho tiểu thư ngài?"

Thanh Nguyệt cười khổ, nàng vốn tên là Lãnh Thanh Ngọc, sinh ra ở quan gia, bởi vì phụ thân bị lão tặc Bùi Thái Phó vu cáo hãm hại phản quốc mà rơi xuống tội chém đầu, nàng được người cứu, bắt đấng dĩ nương thân thanh lâu, bởi vì nàng đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, tiếng hát không tầm thường, sau khi treo bài ngược lại là nhanh chóng đỏ lên.

Lúc Tiêu Dịch muốn để nàng rời đi, ngược lại nàng cảm thấy chỗ này tin tức nhanh chóng, sẵn có quyền quý, lại có đủ hạng người, nên bản thân làm quyết định muốn lưu lại. Hôm nay, cả tộc Lãnh gia chỉ còn lại một mình nàng, nàng nên báo thù cho chừng ba trăm mạng nhân khẩu của Lãnh gia. Nhưng bây giờ còn chưa phải là thời cơ, đúng như lời Tiêu Dịch, đồn thái tử lưu đây gánh làm thứ dân về mới là quan trọng nhất, thế nhưng thù hận trong lòng mơ hồ không kèm chế được vẫn hành hạ nàng, cả ngày lẫn đêm mong đợi tự tay giết lão tặc kia mới phải.

Còn có, cần tỉ mỉ nói cho nàng biết chân tướng hay không, với tâm tư linh lung của vị Nhị cô nương Tà gia kia, lời của nàng chắc chắn chôn xuống mầm móng trong lòng nàng. Về phần cuối cùng mọc rễ nảy mầm cùng báo thù với nàng hay không, chính là quyết định mà bản thân nàng ta phải làm, nàng sẽ không cưỡng cầu.

Nhưng Lung Nguyệt cũng không nghĩ như vậy, "Nếu tiểu thư không muốn nhiều lời, nô tỳ có thể đi nói."

"Lung Nguyệt, chuyện này ngươi đừng nên nhúng tay." Thanh Nguyệt trầm giọng quát bảo ngưng lại.

Nếu Tiêu Dịch tìm được người, lại không muốn nói nhiều lời với nàng ta, thái độ đã rõ ràng, hẳn không muốn để cho Thẩm Họa tham dự trong đó. Nhưng dính dấp tới trận máu tanh chém đầu ngàn người ba năm trước đây, thì ba năm sau làm sao là người Lãnh gia, Tà gia có thể tránh qua được?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thẩm Họa đi ra từ trong khuê phòng của Thanh Nguyệt, ngay lập tức thị vệ Hầu phủ tiến lên giao cho Thẩm Họa một tờ giấy, là Tiêu Tĩnh Dư để lại, phía trên chỉ nói để Thẩm Họa theo thị vệ Hầu phủ trở về phủ trước, nàng ấy có chút chuyện riêng quan trọng muốn làm. Nàng nắm tờ giấy, trong lòng xẹt qua một tia lo lắng, không biết chuyện riêng mà Tiêu Tĩnh Dư phải bận rộn có liên quan với Ngụy gia chủ hay không?

Nhưng ngày mai nàng ấy sẽ phải thành thân với Bùi Diễm —— Thẩm Họa chỉ ngóng trông là mình suy nghĩ nhiều mới phải.

Nàng tâm sự nặng nề rời khỏi thuyền hoa, không chỉ bởi vì Tiêu Tĩnh Dư rời khỏi, còn có liên quan tới chuyện xưa túi thơm kia của Thanh Nguyệt mới vừa rồi, phảng phất giống như cố ý nói cho nàng nghe, muốn nói cho nàng gì đó, nhưng lại cảm thấy chuyện xưa không thể tưởng tượng nổi như vậy sẽ không phải là nàng, nhưng lại trùng hợp đến khiến nàng mơ hồ ngạc nhiên.

Vì sao trong thoáng chốc lại có một loạt ánh sáng hoa đăng thoáng qua trong đầu, đầu nàng chợt đau buốt.

Thẩm Họa suy nghĩ đúng như tư tưởng bay tán loạn kia, căn bản không biết nên bắt đầu nắm bắt từ đâu. Theo hầu vệ cùng lên bờ, trên đường vẫn náo nhiệt như cũ, mặc dù không có Tiêu Tĩnh Dư ở cùng, bản thân thật vất vả ra ngoài, dù sao cũng nên để xuống những chuyện phiền lòng này, đi dạo một vòng mới không uổng lần ra ngoài này. Về phần những chuyện làm người nhức đầu kia, tối nay cũng tạm thời để xuống, lúc chơi tóm lại phải chơi vui vẻ.

Như vậy bèn nhàn nhã mua không ít đồ ăn, trở về xem như chỉ phải dễ dàng dụ dỗ Mộc Quỳnh mới được, mới không đến nỗi khiến Mộc Quỳnh mãi nhắc tới việc nàng bỏ rơi nàng ấy. Chỉ là thị vệ Hầu phủ sau lưng Thẩm Họa bắt đầu không ngừng kêu khổ, trong ngực đã ôm bao lớn bao nhỏ.

Mới vừa quẹo đến góc đường náo nhiệt kế tiếp, chợt nghe cách đó không xa một đợt tiếng ồn ào hò hét loạn lên, thị vệ cảnh giác che chở người ở sau lưng, Thẩm Họa tò mò, bèn ló đầu tra xét.

Nhưng thấy một đám hán tử cao lớn eo phỉ lực tráng, trong miệng vừa kêu la nói ra lời dơ bẩn, vừa đuổi tới từ nơi không xa, đang đuổi theo một thiếu nữ gầy yếu khắp khềnh, vô cùng chật vật.

Trên người thiếu nữ kia dính nước bùn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vuron đầy nước mắt, thân thể run rẩy.

Người trên đường phớt thấy tình huống này, phần lớn vội vàng thoái lui, né tránh về phía hai bên đường, để tránh rước họa vào thân.

Chỉ vì có người nhận ra, bọn ác bá này không phải người, chính là người làm của Chu Vạn Sơn cho vay nặng lãi kia. Trong ngày thường đuổi theo nam nhân trả nợ thì cũng thôi đi, hôm nay sao ngay cả nữ tử gầy yếu bất lực cũng đuổi đánh, bộ đáng hung thần ác sát làm cho người ta hồn thức chán ghét.

Thẩm Họa gọi một người thị vệ bên cạnh dặn dò nói: "Một lát nếu những người này dám đánh, thì các người ngăn cản một chút, cũng đừng để lộ là thị vệ Hầu phủ, có hiểu không?"

Tuy Thẩm Họa không biết tình huống bên trong, cũng không phải muốn làm Bạch Liên hoa quả việc không đâu, nhưng không muốn một cô nương lẻ loi như vậy bị người ta bắt nạt. Thẩm Họa biết loại cảm thụ không người nào dựa vào này nhất, đó là thê lương cỡ nào.

Thiếu nữ dần dần cạn kiệt thể lực, ngay cả chạy cũng chạy hết nổi rồi, lúc sắp cùng đường, hai mắt lưng tròng quỳ bọp trên mặt đất, liều mạng bắt được một người, "Công tử, van ngài cứu tiểu nữ đi." Trước mặt nàng, nam tử mặc cẩm bào áo lam toàn thân, nhất là tấm ngọc bội bích ngọc đăng hoa bên hông này vô cùng dễ thấy, vẫn là không hợp.

Thẩm Họa nhìn chăm chú nhìn lên, đây không phải là Tổng Từ Quận sao? Vậy thì có thể yên tâm một chút, ít nhất thân phận Trạng Nguyên Lang của Tổng Từ Quận bày ở nơi đó, bọn họ cũng phải nghĩ kỹ rồi mới làm.

Lòng của Thẩm Họa thoáng dễ xuống một chút, nhưng vẫn sợ những kẻ ác đồ kia bắt chước Chu Vạn Sơn ở thuyền hoa kia không biết thu lại, lặng lẽ bảo thị vệ chuẩn bị kỹ càng, nếu xuất hiện tình huống mới, chỉ đề ý đi lên can thiệp.

Thiếu nữ run rẩy thân thể kêu khóc: "Công tử cứu ta." Bởi vì quá sợ mà thân thể không ngừng co ro, nàng khăn trương níu kéo Tổng Từ Quận trước mặt không dám bỏ tay.

Cho tới bây giờ, Tổng Từ Quận luôn ngượng ngùng gần gũi nữ tử, hơi không quen cứng còng nửa người dưới, ngẩng mặt mày đen đậm, ưỡn ngực trực tiếp hỏi: "Ban ngày ban mặt, mặt trời sáng sủa, vì sao phải đuổi theo một nữ tử gầy yếu như vậy?"

"Người nào ở đó xen vào việc của người khác?" Kẻ ác dẫn đầu nhìn người trước mặt quần áo sáng rõ, cũng không dám quá mức. Lời nói tùy ý, hùng hù hỏ hỏ thu lại không ít.

"Các người lại là người nào?" Tổng Từ Quận không trả lời mà hỏi lại.

"Lão gia nhà ta, Chu Vạn Sơn cho nhà này mượn một trăm lượng bạc, nhưng đến bây giờ nhà này cũng chưa trả lại tiền vốn và lợi tức, phụ thân nàng bèn bán nữ tử này cho lão gia nhà ta. Khế ước bán thân đã ký rồi, lại dám tự mình chạy trốn ra ngoài phủ."

Lại là Chu Vạn Sơn kia, thật là một người hèn hạ, Thẩm Họa ở trong đám người nghe vậy, cũng cảm thấy mới vừa rồi ở thuyền hoa tiện nghi cho người nọ, nên để cho hắn bị dạy dỗ thật nhiều mới đúng.

Nữ tử vừa nghe, vội vàng khóc giải thích: "Công tử tuyệt đối đừng nghe bọn hắn nói bậy, mẫu thân trong nhà thân mắc bệnh hiểm nghèo, xoay sở tiền chung quanh không có kết quả, mới đi tìm Chu Vạn Sơn mượn năm mươi ngàn lượng, vốn không phải một trăm lượng như bọn họ nói. Huống chi, phụ thân ta đã thế chấp ruộng tốt cho Chu Vạn Sơn trả tiền vốn và lợi tức. Đây là Chu Vạn Sơn thấy ta trẻ tuổi, bèn muốn kêu ta làm Di phu nhân phòng thứ mười một của hắn. Ta không chịu, bọn họ bèn theo sự dặn dò của Chu Vạn Sơn, ba ngày hai bữa đến nhà ta gây chuyện, hôm nay lại muốn bức người lương thiện làm kỹ nữ, bắt ta đến Chu phủ bán đường."

Ở bên cạnh, mọi người nghe nữ tử nói ra, tự nhiên là tin tưởng lời nữ tử nói, ai không biết Chu Vạn Sơn lưu manh vô lại kia. Mặc dù đồng tình nữ tử trước mắt, nhưng cũng không dám thật sự ra mặt thay vị cô nương này nói lên một đôi lời công bằng.

Kẻ ác cười lạnh: "Nói hươu nói vượn, Chu Đại lão gia nhà ta muốn nữ nhân gì không có, lại có thể chọn trúng tiện nha đầu bán mình như người. Công tử đừng nghe nàng ta ngụy biện, để tránh chọc giận trên người, một lát các huynh đệ lên bắt người, khó tránh khỏi xung đột đến công tử, sẽ không tốt."

Tên dẫn đầu này khá lịch sự, nhưng ánh mắt một hán tử sau lưng hắn nhìn chăm chăm ngọc bội của Tổng Từ Quận, lăm lăm một đôi lời ở bên tai tên dẫn đầu. Khóe miệng đầu lĩnh kia nhếch lên chênh chếch, trong nháy mắt khách sáo mới vừa rồi đã bị bộ dạng hung ác thay thế, không do dự nữa, "Bắt cho ta."

"Chậm đã! Các người đã nói cô nương này bán mình cho Chu Đại lão gia của các người, hôm nay Tổng mỗ ta bèn ngăn ở nơi này muốn xem khế ước bán thân một chút. Nếu không thấy được, quả quyết là không thể thả nàng cho các người?"

Tên dẫn đầu run chân, hiển nhiên là không nhịn được, sau khi thấy thủ hạ nói tấm ngọc bội thô kệch kia, càng thêm khẳng định người này chính là một thiếu gia giả trang, vì vậy hung ác trừng mắt liếc một cái, "Chỗ mồm vào việc không đâu nữa, thì người cũng bắt chung lại đánh."

Ngay khi sắc mặt thủ lĩnh dường như càng ngày càng xem thường, cũng không biết nơi nào truyền ra tiếng của một nữ tử —— đây là Tân Khoa Trạng Nguyên Tổng Từ Quận.

Vì vậy đám người vây xem cũng bắt đầu thảo luận sôi nổi.

"Không trách được cả người chính khí, thì ra là Tân Khoa Trạng Nguyên."

"Đây chính là Tân Khoa Trạng Nguyên, là một nhân tài đấy."

"Lại là Trạng Nguyên Lang, đây có thể thương cô nương được cứu rồi."

Tên dẫn đầu vốn là không tin hẳn là làm quan đương triều, một người làm quan lại mang ngọc bội thô kệch hạ đẳng như vậy. 0di33xn0dafn330fys0doon

Nhưng dần dần nghe chung quanh có người còn nói từng gặp người này mặc áo Trắng Nguyên giấy bó ngựa cao □□, trong bụng cũng không dám khẳng định, chỉ quan sát từ trên xuống dưới, do dự có nên trực tiếp bắt người hay không?

Thanh thế hình như càng ngày càng to lớn, bảo sao hay vậy là đáng sợ nhất, huống chi Tổng Từ Quận trước mắt là Trắng Nguyên Lang thật. Ngay sau đó cũng không biết từ nơi nào truyền đến một câu Chu Đại lão gia bị quan nha bắt, tên dẫn đầu cũng thật sự là lo lắng, âm ỉ lớn chuyện sẽ xử lý không tốt, cuối cùng cắn răng một cái, "Đi" Sau đó hung tợn nói về phía nữ tử sau lưng Tổng Từ Quận: "Ta xem ngươi có thể trốn đến lúc nào."

Mọi người thấy tay chân của Chu Vạn Sơn ảo não rồi đi, đều gọi Tổng Từ Quận là thanh thiên đại lão gia. Tổng Từ Quận lại nhũn mề, hai mắt nhắm nhìn bốn phía, muốn tìm kiếm âm thanh của thiếu nữ vừa mới rồi kia. Nhưng áp lực đám người đều đang hoan hô gọi hắn là thanh thiên đại lão gia, hắn chuyển ánh mắt qua lại, rốt cuộc thấy một thoáng quen thuộc ở trong đám người, vừa muốn tiến lên, thiếu nữ được cứu lau nước mắt, lại quỳ gối trước mặt ân nhân cứu mạng.

Thiếu nữ đầu tiên là nặng nề dập đầu ba cái, "Đa tạ ân cứu mạng của công tử." Bởi vì cái dập đầu này, cái trán thiếu nữ sưng đỏ một chút, rất là rõ ràng. Mọi người đầu tiên là chú ý cái trán sưng đỏ kia, lúc này mới tỉ mỉ nhìn đến thiếu nữ sửa sang lại tóc, lộ ra mặt mũi, thật là trắng trẻo nhắn mịn, cũng tính là đẹp đẽ, không trách được chộc cho Chu Vạn Sơn đòi hỏi yêu cầu như vậy.

"Ta cũng chỉ là làm việc nên làm, cô nương nhanh chóng đứng lên một chút." Tổng Từ Quận vội vã tìm người, nhưng lúc này bị thiếu nữ này ràng buộc, trên mặt khó nén vội vàng, bóng dáng mới vừa rồi rõ ràng tìm được tại sao lại không thấy.

Trò khôi hài kết thúc, người đi đường này cũng nên tản ra, nhưng nhìn thiếu nữ quỳ xuống đất không có ý đứng lên, ngược lại ánh mắt kiên định, trong lòng mọi người nổi lên cân nhắc, đây chẳng lẽ là muốn lấy thân báo đáp.

Thẩm Họa ở trong đám người thấy vậy, cô nương như lá rách trong gió này dường như gió vừa thổi sẽ phải tản ra, chính là không chịu đứng dậy, "Công tử cứu ta, tiểu nữ không gì báo đáp. Nếu công tử không ngại tiểu nữ xuất thân thảo dân, tiểu nữ nguyện lấy thân báo đáp, làm thê làm thiếp, sinh là người của công tử, chết là quỷ của công tử."

Cô nương kia nói gấp gáp, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng duy nhất.

"Lấy thân báo đáp." Tổng Từ Quận hình như ngẩn ra, không biết cách đám người không xa, Thẩm Họa cũng nhớ tới câu này, ánh mắt xuyên qua, nhiều thêm một thứ không thấy rõ không nói rõ.

Song, Tổng Từ Quận chợt lắc đầu một cái, hắn muốn nói là mình đã có người hôn ước, huống chi hắn cứu nàng là xuất phát từ chuyện một nam nhân nên làm.

Còn chưa há mồm nói chuyện, nàng kia bèn vừa xấu hổ vừa lúng túng nói: "Công tử, dân nữ cũng tự biết thân phận hèn mọn. Nếu công tử không có ý nguyện này, tiểu nữ đồng ý làm nô tỳ, coi như cả đời không chải tóc cũng không đề ý, chỉ mong có thể hầu hạ công tử. Mong rằng công tử thương chịu lòng báo ân của tiểu nữ, để tiểu nữ đi theo công tử."

Thật ra thì mọi người cũng có thể đoán được vì sao thiếu nữ quỳ dưới đất nhất định phải đi theo Trắng Nguyên Lang. Trắng Nguyên Lang này là một nhân tài, mặc dù bộ dáng không tính là tốt nhất, nhưng hết sức đoan chính. Huống chi, lúc này tay chân của Chu Vạn Sơn thả nàng đi, lần tới tất nhiên còn có thể đuổi theo nàng. Nàng trốn được mừng một, tránh không khỏi mười lăm, nếu có thể tìm được một chỗ che chở, sẵn ân cứu mạng này, đi theo Trắng Nguyên Lang, đúng là một chuyện tốt.

Trong lúc nhất thời hình như mọi người cũng đang đợi đáp án của Trắng Nguyên Lang, Thẩm Họa cũng đang chờ, nàng muốn xem một chút Tổng Từ Quận đối mặt thiếu nữ xinh đẹp như thế sẽ trả lời thế nào, ngay mới vừa rồi trong lòng của nàng nổi lên một tia nhớ nhung.

Trong lúc nhất thời chung quanh thốn thức tiếng bàn luận liên tiếp, phần lớn cảm thấy cơ hội Trắng Nguyên Lang đồng ý lớn một chút, nữ tử đã nói làm nô tỳ, thu một mỹ nhân như vậy, có sao lại không làm, dù sao cũng là một việc tốt.

Tổng Từ Quận cười khê một tiếng, "Cô nương hiểu lầm rồi, ta cứu ngươi chỉ là một cái nhắc tay. Huống chi, ta đã có hôn ước, vị hôn thê đang chờ ta ở quê nhà. Hơn nữa, đời này ta sẽ chỉ cưới một thê tử, một đời một kiếp một đời. Cô nương sớm trở về đi thôi, nếu ác bá kia lại tới tìm ngươi làm phiền, ngươi cũng có thể đến quan nha đánh trống kêu oan, ban ngày ban mặt, chắc chắn trả lại ngươi một sự công bằng."

Tổng Từ Quận lại nói rõ như vậy, nếu thiếu nữ dây dưa nữa thì có vẻ làm bộ, không thể làm gì khác hơn là bỏ dậy, khóc lóc rồi rít cáo từ với ân nhân, trên mặt là mất mát và không muốn.

Mà ở trong đám người Thẩm Họa bình tĩnh nhìn hết cuộc nháo kịch này, trên mặt lộ ra mấy phần nụ cười thỏa mãn. Hơn nữa, bởi vì câu một đời một kiếp một đời kia trực tiếp đánh vào đáy lòng của nàng, khiến chút nhưng nhớ mới vừa nổi lên kia của nàng càng thêm có quyết định. Lại nhìn về phía tám ngọc bội bên hông Trắng Nguyên Lang kia, ánh mắt Thẩm Họa sáng quắc.

Tổng Từ Quận vội vàng kiểm tra đám người tản ra chung quanh, hình như bóng dáng kia giống như là ảo giác vậy, không thể làm gì khác hơn là mất mát ngay người nơi đó.

"Từ Quận huynh."

Bên tai có âm thanh quen thuộc vang lên, âm thanh trầm thấp bao hàm ý cười nhẹ, bỗng chốc gọi ra hai người học hành trong nghèo khó ở thư viện năm xưa, người trong trí nhớ bùng bùng trước mắt trùng lặp với chỗ tầm mắt tập trung, lại hết sức rõ nét sinh động..... Thật là nhớ nhung.

Chương 44

Tổng Từ Quận quay người lại thì trông thấy nam tử mặc cẩm bào nguyệt sắc trong đám người, môi đỏ mọng này toét miệng mỉm cười giống như nữ nhi gia trong trí nhớ của hắn. Nàng lẳng lặng đứng ở trong đám người ông tay áo vung lên, hoa văn cây cỏ mờ bên tay áo thật dường như thẩm hương lay động, từ khoảng cách rất xa cũng có thể ngửi thấy giống vậy. Có lúc, hắn thường nghĩ nếu vị hiền đệ này sinh ra là nữ nhi sẽ là tình cảnh như thế nào? Ừm, Quốc Sắc Thiên Hương cỡ nào, làm lòng người sinh ra chấp chôn.

Nữ nhi gia —— Tổng Từ Quận đột nhiên sững sờ, sờ về phía tấm ngọc bội cũng không nhẫn nại này, bị ý tưởng mới vừa rồi của mình dọa sợ trong nháy mắt, âm thầm dờ khóc dờ cười. Trước mắt rõ ràng là nam nhi, sao hắn lại có thể có ý tưởng như vậy?

Cho đến khi người nọ đi tới, vẻ mặt của hắn vẫn trầm tĩnh, đó là phản ứng mà nam tử sau khi rèn luyện đều nên có. Nhưng trong lòng cũng là lúng túng mà vui mừng, lúng túng đối với ý tưởng mới vừa rồi của hắn, vui mừng là còn có thể gặp được hắn, Tổng Từ Quận không khỏi ngậm ý cười hân hoan tiến lên trước hai bước. "Hiền đệ."

"Từ Quận huynh, từ biệt hai năm, đúng là không việc gì?" Thẩm Họa chấp tay thờ dài, Tổng Từ Quận vội vàng đi đỡ, lúc nàng đứng dậy cố ý ngừng một lúc nói: "Không, nên gọi Từ Quận huynh một tiếng Trạng Nguyên Lang."

"Hiền đệ chó như vậy ngại chết huynh, năm đó nếu không phải đệ tiếp tế cho huynh, sợ rằng huynh cũng khó mà chịu đựng qua mùa đông, làm sao được cao trúng trạng nguyên, hoa hiền đệ là ân nhân của Từ Quận." Tổng Từ Quận vội vàng nói.

"Sau đó, huynh phái người đi Hàng Châu tìm đệ, nhưng nghe nói mấy tháng trước đệ đã không còn ở học đường. Huynh đây mới phát hiện hoàn toàn không biết tình huống trong nhà hiền đệ, huống chi huynh muốn....." Ngón tay Tổng Từ Quận vẫn vuốt ngọc bội tăng thêm mấy phần, mặt khế đỏ lên, chỉ là ban đêm sắc trời tối đen, nhìn không rõ ràng lắm mà thôi.

Từ đầu đến cuối Thẩm Họa nở nụ cười nhìn hắn, tuy nói chia tay hai năm có khác biệt lớn, nhưng —— người này vẫn ngây ngô giống với trước kia.

"Hiền đệ, hai năm qua như thế nào? Sao vào Kinh Thành?" Tổng Từ Quận không biết ý nghĩ của Thẩm Họa, vẫn hân hoan hỏi như cũ.

"Đệ rất khỏe." Một câu lời đơn giản, Thẩm Họa bèn nâng đầu lên nghiêm túc nhìn nam nhân trước mặt. Hai năm rồi, nam tử thấy nữ tử cũng sẽ đỏ mặt lúc đầu kia, hôm nay đã trưởng thành vững vàng rất nhiều. Nữ tử xinh đẹp muốn lấy thân báo đáp mới vừa rồi kia, Tổng Từ Quận cũng thẳng thắn vô tư từ chối, điểm này giống nhau với vị Từ Quận huynh kia mà nàng quen biết trước đây.

Thẩm Họa lại nói: "Không bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện?"

Tổng Từ Quận vui mừng, "Huynh biết một chỗ, huynh dẫn hiền đệ đi. Hiền đệ còn nhớ rõ huynh từng đồng ý một câu nói của đệ không?"

Thẩm Họa gật đầu, áy náy cười một tiếng, trong lòng thầm nghĩ lúc ấy Từ Quận huynh này đã nói lời quan trọng gì, vừa thấy mặt đã muốn kéo nàng đi làm, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra. Có lẽ là khi đó ngày đông quá lạnh, không chỉ có Trạng Nguyên Lang áo không đủ mặc, nàng cũng là như vậy. Trên người áo khoác bông vải đều là may vá, bên trong bông vải cũng mỏng manh rất nhiều, lạnh đến cả người run cầm cập, nào còn lỗ tai hoàn chỉnh nghe. Nhưng nhìn về mặt Tổng Từ Quận 'hiền đệ chắc là nhớ được', nàng cũng không tiện dỗi nước là hỏi hắn là việc gì?

Tổng Từ Quận mời nàng cùng đi, Thẩm Họa bèn hớn hở cùng đi, ở trong dòng người hối hả, mấy thị vệ lần lượt thay đổi đan xen đi theo đuôi ở phía sau hai người, rất nhanh đã đến một quán cơm nhỏ, lúc này đã không còn người nào.

Hắn vừa tiến đến, bèn nói: "Hình chương quỹ, ta có thể mượn dùng phòng bếp nơi này của ngài một chút không?"

Hình chương quỹ này tuổi không lớn lắm, lớn lên mi thanh mục tú, ước chừng hơn Tổng Từ Quận mấy tuổi, hắn vừa ngẩng mặt để xuống bàn tính đánh bùm bùm vang dội, nhiệt tình bất chuyện, "Tổng đại nhân, sao ngài lại tới? Muốn dùng cứ dùng, còn khách sáo như vậy." Ánh mắt của hắn chuyển một cái nhìn về phía Thẩm Họa bên cạnh quan sát, nghi ngờ hỏi: "Vị công tử này là?"

"Vị này chính là Đại Ân Nhân mà ta thường nhắc tới trong miệng với các người."

Hình chương quỹ nhìn lên nhìn xuống đánh giá, "Nếu là ân nhân của ngài, vậy cũng là ân nhân của chúng ta, mau mời vào bên trong."

Đang nói như vậy, thì một giọng già nua truyền ra từ trong góc, ăn đậu phộng rang chín, uống một bầu rượu nhỏ, nhìn như lơ đãng nói một câu, "Rõ ràng là cô nương gia, ở đâu là công tử?"

Lần này đúng là ba người họ ngây ngẩn cả người, Hình chương quỹ có thâm ý liếc mắt nhìn, Tổng Từ Quận lăm lăm một câu cô nương gia.

Nhất là khoe miệng Thẩm Họa nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười lúng túng, ngược lại không phản bác, nếu những lời này có thể nhắc tỉnh Trạng Nguyên

Lang cũng tốt.

Nàng chỉ sợ mình nói cho hấn biết, nàng là một nữ tử, Tổng Từ Quận sẽ nhất thời không tiếp nhận nổi. Ánh mắt Thẩm Họa quét qua Tổng Từ Quận một cái, bèn muốn nhìn một chút hấn có thể tỉnh ngộ không?

Nếu đoán được thì nàng sẽ thoải mái thừa nhận, tóm lại tương lai hấn cũng cần phải biết. Nhưng Tổng Từ Quận lại như sương mù, chợt phục hồi tinh thần lại từ trong trở mắt, cười ha hả, "Hình gia gia, ngài nhất định là nhìn lầm rồi. Vị hiền đệ này của ta lớn lên tuần tú, ngược lại là một nam nhi thật trăm phần trăm."

Thẩm Họa nghe được câu này, vẻ mặt lập tức sụp đổ xuống, âm thầm chê cười thật là một con một sách. Người ta đã nhắc, ngược lại hấn suy nghĩ thật kỹ, ngay cả ánh mắt của Hình chương quý bên cạnh nhìn nàng cũng nhiều hơn mấy phần tìm tòi nghiên cứu.

Hình chương quý thấy Tổng Từ Quận nói như vậy, lên cao giọng nói to với ông lão kia: "Gia gia, ông lại uống nhiều quá rồi, quay lại trong phòng nghỉ ngơi thật tốt một chút đi." Sau đó khách sáo giải thích với hai người, "Gia gia ta từng làm xem tướng, những năm này thân thể không còn như trước, thần trí cũng không nhanh nhạy lắm, ta bèn đón ông cùng sống chung với ta. Bệnh cũ ông là người xem tướng thỉnh thoảng cứ mãi mắc một chút, không biết sao. Thẩm Công Tử tuyệt đối đừng để ý, ngay cả Tổng đại nhân cũng bị gia gia ta xem tướng nói là người vương giả đấy."

Thẩm Họa cười cười, "Không sao, không sao." Nàng nhẹ nhàng liếc qua một cái, con ngươi vẫn đục của lão nhân gia đầy nếp nhăn lại nhìn chằm chằm Thẩm Họa không tha, ánh mắt đột nhiên sáng loáng hừng hực, để bầu rượu xuống trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Quái, quái..... Không nên, lão hủ xem số mệnh nhiều năm vẫn là lần đầu tiên thấy loại này. Thân phượng, mệnh phượng không thể đồng tề, mệnh song sinh, tất có biến số."

Hình chương quý thúc giục hai người đi vào, Tổng Từ Quận vừa tiến đến mượn dùng phòng bếp không nói, ngay cả tạp dề của đầu bếp cũng vận dụng, "Hiền đệ còn nhớ rõ lúc bão tuyết rơi xuống chúng ta ăn một chén hoành thánh ở trước gian hàng không?"

Trong bão tuyết ăn hoành thánh? Hình như là có một sự việc kia!

Thẩm Họa suy nghĩ lúc lâu mới bừng tỉnh hiểu ra, khi đó Thẩm Họa coi như là vừa đi học vừa làm phụ tử trợ giáo, mỗi tháng cũng có một chút bạc vụn. Lại cảm thấy Từ Quận huynh thịt xương gầy trơ xương, dù sao quan hệ hai người thân thiết một chút, Thẩm Họa bèn muốn dẫn hấn đến quán cơm ăn ngon một chút. Thật ra thì nàng cũng thèm ăn, chỉ là hai người vừa tới trước quán lý, nàng vừa sờ túi tiền thế nhưng để cho người ta trộm mất.

Tổng Từ Quận nói muốn đi, Thẩm Họa cũng không chịu sờ sờ túi tiền, cuối cùng lại lấy ra một đồng, bèn kéo hấn đến một gian hàng hoành thánh đơn sơ, hai người chỉ chọn một chén. Ăn xong nóng hừng hực ở trong ngày mùa đông, Thẩm Họa lặng lẽ nói, nàng thích ăn hoành thánh nhất, nhưng mà gian hàng này là hoành thánh khó ăn mà nàng từng ăn.

Khi đó Tổng Từ Quận nói câu gì? Bản thân nàng nhớ lại lẩm bẩm hỏi ra tiếng.

"Hiền đệ, khi đó bởi vì huynh mà mất hà bao, huynh đã nói có cơ hội tự huynh sẽ mời đệ ăn một chén hoành thánh ngon nhất, cho nên huynh đã học làm món này với Hình chương quý." Về mặt Tổng Từ Quận nhu hòa, nghiêm túc nhào khối bột, hình như trí nhớ tuôn ra.

Thì ra lại là câu này, Thẩm Họa không khỏi cười cười, nàng cũng không nhớ rõ chuyện này, Tổng Từ Quận vẫn còn nhớ.

Lúc này, Hình chương quý đi vào đưa thịt viên có sẵn, hình như cũng đã nghe được những lời này, "Thì ra trong ngày thường Tổng đại nhân học làm hoành thánh là vì Thẩm công tử à."

Những lời này càng nói mập mờ, Tổng Từ Quận cúi đầu không nói một lời, động tác trong tay càng thêm nghiêm túc.

Hắn bảo Thẩm Họa đi ra ngoài chờ hấn, tóm lại Thẩm Họa ngại ngồi, bèn xắn tay áo xuống tay một chút, làm đồ ăn thì nàng đi theo Hồng Ngọc cũng có chút tay nghề. Nhưng không ngờ Tổng Từ Quận càng thêm quen việc dễ làm, vỏ hoành thánh cán kỹ óng ánh trong suốt, gói lên nhân thịt lại, cái hoành thánh nhỏ, da mỏng. Loại này tay nghề ngay cả Thẩm Họa cũng cảm thấy không bằng.

"Đệ ném thử một chút?" Hấn nhắc nổi xuống, lại móc ra đặt ở trước mặt Thẩm Họa.

Thẩm Họa cầm đũa ngọc, gấp lên một cái bỏ vào trong miệng, "Thật thơm ngon."

Khỏe miệng Tổng Từ Quận nâng lên một đường cong, "Nếu hiền đệ cảm thấy ăn ngon, huynh....." Có thể mỗi ngày làm cho người, Tổng Từ Quận bật thốt lên lời nói mắc kẹt ở cổ họng, lần nữa ngạc nhiên nghi ngờ hôm nay mình luống cuống. Thật may là người trước mặt chuyên tâm ăn.

"Từ Quận huynh, một lát đệ có thể gói một chút mang về hay không?" Ăn ngon như vậy, mèo thèm ăn Dục Ca Nhi kia khẳng định thích, còn có biểu ca cũng nhất định ném thử một chút. Thẩm Họa nghĩ tới đây, trong lòng nàng hơi chậm lại, đứng rồi, Tiêu Dịch đâu còn ở trong kính, đã đi Hoài Châu rồi, không biết tình huống bên kia như thế nào? Thật là tất cả đều thuận lợi?

Tổng Từ Quận thấy Thẩm Họa ăn một chút lại mất hồn nhũn chặt đuôi lông mày, kêu một tiếng, "Hiền đệ sao thế?"

Thẩm Họa phục hồi lại tinh thần, lạnh nhạt nói: "Chỉ là nghĩ đến một ít chuyện thôi." Nàng là suy nghĩ rất nhiều chuyện, mới vừa rồi nghĩ đến Tiêu Dịch, hấn nói hấn muốn đón nàng rồi khỏi Hầu phủ. Nàng chợt lại nghĩ đến sau khi mình xuất phủ nên làm sao? Lập gia đình đó là chuyện tất nhiên, thay vì bị Tiêu tướng quân xem là thể thân mà quán quít, hoặc là Hầu phủ bởi vì ích lợi chọn một mối hôn sự cho nàng, chẳng bằng tự nàng đi chọn. Mà nam nhân trước mắt, hình như thích hợp hơn hết, hai người quen biết, vừa đơn thuần quý trọng, trên không có công công bà bà (cha mẹ chồng), dưới không có huynh đệ tỷ muội, quan trọng nhất là nàng hiểu Tổng Từ Quận.

Nếu sau khi thành thân với hán chắc chắn cố gắng sống qua ngày với Tống Tử Quận, ước chừng như vậy cũng sẽ không cảm thấy thiếu Tiêu Dịch cái gì.

"Đúng rồi, tại sao hiền đệ đến Kinh Thành?"

Thẩm Họa suy nghĩ một chút, rồi cuộc là nói xạo, "Trong nhà có một thóc bá ở trong kinh, không có con cái, đệ bèn cho làm con thừa tự đến danh nghĩa của hán. Mấy ngày nữa, đệ còn phải đón gia muội tới Kinh Thành?"

Thẩm Họa hít một hơi, ánh mắt nhìn chăm chăm hông của người đối diện nói thật: "Không biết năm đó Tử Quận huynh nói như vậy còn giữ lời."

Tống Tử Quận kéo xuống ngọc bội đặt ở trước mặt Thẩm Họa, trịnh trọng nói: "Lời hứa của quân tử đáng giá nghìn vàng, chỉ cần tiểu thư chưa đính hôn, Tử Quận đồng ý cầu hôn."

Thẩm Họa bèn nói ngay câu được, "Đầu tháng tám, gia muội sẽ đến Kinh Thành, hi vọng Tử Quận huynh tới phủ cầu hôn."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Bên kia Thẩm Họa và Tống Tử Quận mới vừa chia ra, bên này Tiêu Tinh Dư lại "Không hẹn mà gặp" với Ngụy Tiệp Uyên.

Thì ra là hôm nay bờ sông Kim Lăng có tiết (lễ, tết) hoa đăng, không biết là vị Đại Thiện Nhân nào xuất ra vạn lượng bạc, để cho người ta bố trí các loại hoa đăng ở chỗ này, đỉnh đầu đèn lồng muôn màu muôn vẻ chiếu rọi về phía người đi đường vui vẻ ra mặt.

Hoa đăng tạo hình tinh xảo lại đẹp dễ, có hoa và chim đa dạng, có thần thoại Sơn Hải kinh, còn có hoa đăng xoay tròn kể tình tiết Bạch Xà Truyện. Nhưng một hoa đăng trong đó lớn nhất lại bắt mắt nhất, chính là một con cá đỏ rực rù xuống ở trên bờ sông, thợ làm trông rất sống động, vậy cá tươi đẹp, hoa vẫn tròn như găm.

"Oa, thật là xinh đẹp, đây là cá chép sao?" Một bé gái béo mập nhảy xuống từ trên cỗ phụ thân, vui sướng chạy đến trước hoa đăng làm bầm lầy bầu.

"Cá chép là hai đuôi, cái này ba đuôi chính là cá vàng."

Ăn mút quả, mặt bé gái u mê đứng ở bên cạnh nhìn, trả lời vấn đề của nàng là thúc thúc đẹp mắt người cao cao, mặc kệ là loại cá nào, cũng đều cảm thấy thật là xinh đẹp.

Phụ thân kêu phía sau, bé gái vội vàng trở lại, ánh mắt Ngụy Tiệp Uyên đưa theo bé gái, quay người lại thì thấy một bóng dáng gầy nhỏ ở trong đám người —— Tiêu Tinh Dư.

Lúc này, Tiêu Tinh Dư cũng không nghĩ nàng chỉ là ra ngoài tùy tiện đi một chút, nhưng thật ra là theo bước chân của Ngụy Tiệp Uyên đi rất nhiều. Dọc theo đường đi, nàng vừa đi vừa nghĩ, chỉ sợ hán phát hiện ra mình. Nếu không phải vấn đề của bé gái mới vừa rồi, nàng nhìn hoa đăng cá vàng mắt hờn trong chốc lát, cũng không đến nỗi để cho Ngụy Tiệp Uyên phát hiện.

Tiêu Tinh Dư đành phải mở nhả quạt ra, lại khôi phục tiêu sái trong nháy mắt, nàng bước nhanh nện đi tới, "Ngụy huynh cũng tới nơi này ngắm đèn?" Tâm tình của nàng hình như cực kỳ tốt, mặt mày tràn đầy nụ cười, ngay cả giọng điệu cũng tung bay.

Ngụy Tiệp Uyên chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Tinh Dư một lát, thu hồi ánh mắt tiếp tục nhìn cá vàng nhỏ đỏ hồng hồng trước mặt, nhàn nhạt trả lời một câu, "Hoa đăng rất đẹp."

"Quả thực buộc rất đẹp." Tiêu Tinh Dư nhìn như vẻ mặt vui vẻ, nhưng đáy lòng tràn ngập lại là kêu gào như bể cảnh khô. Hai người bọn họ quen biết ở hải ngoại, lúc ấy Tiêu Tinh Dư nữ giả nam trang cùng du sơn ngoạn thủy với thương đội vận tải đường thủy. Nhưng đi đường thủy sợ nhất gặp hải tặc, vậy mà lại để cho nàng đi theo thương đội Ngụy gia gặp phải, cả thuyền mọi người bị đám hải tặc kia bắt cóc, Tiêu Tinh Dư cũng ở trong đó.

Không chỉ có ba thuyền lớn hàng hóa ngọc đẹp bị hải tặc giam giữ, còn viết thư bắt chẹt tới chủ nhân hàng hóa. Ban đầu đám hải tặc kia vốn định giết hết người cả thuyền, người đầu tiên bị giết chính là chủ sự thương đội. Đến phiên Tiêu Tinh Dư bị đưa đến trên boong thuyền, bỏ mũ ra, thì thấy trên boong thuyền đã máu chảy thành sông, đỉnh đầu lẫn vào mùi máu tươi lập tức xông vào trong dạ dày Tiêu Tinh Dư, khuấy đảo nàng quay cuồng một hồi.

Nàng chợt lóe linh quang, bèn cố ý tiết lộ mình là thân nữ nhi, cũng nói dối mình là phu nhân gia chủ của thuyền hàng hóa này, bởi vì gây gỗ mới theo thương đội bỏ nhà ra đi, cho nên bèn viết thư, để cho "Trượng phu" của mình tới chuộc mình, còn có những thủy thủ đoàn khác. Bình thường, hải tặc làm xong một chuyến chính là sẽ không làm loại chuyện vợ vét tài sản này, để tránh cho mình chọc phải phiền toái.

Nhưng Tiêu Tinh Dư lại phát hiện đám hải tặc này cực kỳ khác biệt, thật là tham lam, không chỉ muốn tiền còn muốn mạng người. Hình như thấy tất cả bọn họ đều phải chết, có điều chính là bởi vì tham lam, Tiêu Tinh Dư mới dám bỏ mồi nhử. Trong thư viết lên bảo trượng phu của mình lấy thuyền hàng

giả gặp mười lần tới chuộc người. Cho nên, Tiêu Tinh Dư lặng lẽ đợi mấy ngày, chỉ sợ gia chủ thương đội này vốn không nghe không hỏi. Đây là phương pháp duy nhất mà nàng có thể tự cứu.

Ngụy Tiệp Uyên quả nhiên là tự mình đi, không chỉ bởi vì lá thư này, mà lúc nhận được thuyền hàng bị hải tặc uy hiếp, Ngụy Tiệp Uyên đã lên đường rồi. Ngụy phu nhân ngăn không chịu để cho hắn đi, lần này đi dữ nhiều lành ít. Mỗi tháng, Ngụy gia bọn họ cũng sẽ giao nộp ngân lượng tới hải tặc lân cận hải vực, chính là cái gọi là phí bảo hộ.

Nhưng gần đây bọn hải tặc mới vào này không chỉ chèn ép những hải tặc khác trên hải vực này, gặp thuyền hàng mặc kệ là ai, bèn đều muốn cướp đi hàng hóa. Hơn nữa, giết người tàn nhẫn giống như cầm hận kẻ thù vậy, lần đầu tiên đội tàu Ngụy gia bị uy hiếp, Ngụy Tiệp Uyên đắn đo suy tính cảm giác trong đó có rất nhiều kỳ lạ.

Lợi dụng cái cơ chuộc thê tử của mình, độ sức với đám hải tặc này, hắn suy nghĩ cực kỳ nhanh nhẹn, lúc đàm phán với đám hải tặc này trầm ổn vững vàng, cũng không khiếp đảm chút nào. Khi đó nàng đã nổi lên sự khâm phục đối với nam tử thoát nhìn dịu dàng này. Kế tiếp, Ngụy Tiệp Uyên nộp ngân lượng chuộc người, đám hải tặc kia chợt trở què, tiền cũng muốn, người còn muốn giết.

Ngụy Tiệp Uyên cũng không phải là người dễ gạt gẫm, lúc tới đã sớm làm chuẩn bị. Ngụy gia hắn cũng có đội hộ vệ ở trên biển, chỉ là vốn tưởng rằng lần này Hải Vực tương đối vững vàng, cho nên cũng không phải thêm người. Lần này mang đủ nhân thủ, hai thuyền chém giết, giao chiến.

Tiêu Tinh Dư lại rơi vào trong biển rộng đó, Ngụy Tiệp Uyên vì cứu nàng cũng nhảy xuống biển theo. Nước biển lạnh lẽo thấu xương, cuốn hai người trôi giạt chìm nổi, một lần sóng lại một lần sóng cuốn hai người tới rất xa. Cho đến khi họ đều không còn hơi sức, chỉ thật may là tìm thấy một tấm bảng nổi, lại được những thuyền bè khác phát hiện cứu. Thuyền này là thuyền buôn, hàng kỳ không thể bị dờ dang, không thể vì hai người mà chuyển tuyến đường thủy. Dừng thuyền cập bờ, hai người dứt khoát bèn giả trang phu thê thật sự, theo thuyền buôn tiếp tục gấp rút mà lên đường.

Trên thuyền giường ngủ có hạn, chủ sự thương đội dành ra một gian cho hai người. Ngụy Tiệp Uyên cực kì chăm sóc đối với nàng, trên một cái giường, một tấm trải, cũng không may vượt qua khuôn phép. Vài đêm trước, hai người bắt đầu thảo luận tới đám hải tặc kia. Tiêu Tinh Dư theo chân bọn họ cũng tiếp xúc mấy ngày, hoài nghi đám hải tặc này là người Hung Nô, bởi vì trên người bọn họ luôn có luồng mùi dễ nồng nặc gay mũi, thỉnh thoảng trong lúc nói chuyện cũng dường như dùng là tiếng Hung Nô. Thật ra thì trong lòng Ngụy Tiệp Uyên cũng có suy đoán như vậy.

Nếu là người Hung Nô hoá trang hải tặc vậy tính tình đúng là không bình thường rồi!!

Hai người đều ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nhưng làm gì được khi không trở về được trên bờ, chỉ có thể chờ đợi. Hàng đêm, Tiêu Tinh Dư ngủ hết sức an tâm, trong khi hai người ở chung, nàng càng bị hấp dẫn đối với Ngụy Tiệp Uyên kiến thức uyên bác và tính tình chính trực chừng mực, đáng tiếc nàng biết hắn đã lấy vợ, chỉ có thể chôn giấu phần tâm tư ái mộ này trong lòng.

Hôm nay, những ký ức từng ly từng tí kia hiện lên ở trong đầu, lúc nàng rơi xuống nước ngã bệnh, hắn tri kỷ chăm sóc, nàng ngồi ở trên boong thuyền nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn trên biển, hắn theo nàng cùng nhau nhìn, nàng nói nàng từng đi qua sông núi Đại Hà, hắn bèn lắng lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ nói cho nàng biết những địa phương này ở đâu là đáng giá nhất đi xem một chút.

Mà ở trong lòng của Tiêu Tinh Dư, đáng xem nhất chính là nam nhân ở trước mắt.

"Hai vị công tử mua một chiếc hà đăng đi, viết lên tâm nguyện thả vào trong sông nhất định có thể tâm tưởng sự thành (mong muốn thành sự thật)." Một tiểu cô nương tuổi không lớn lắm trong tay xách theo hà đăng hình dáng như hoa sen cho bọn hắn nhìn. Tiêu Tinh Dư nhìn hoa đăng trôi nổi trên mặt sông, trong hoa tâm đề cây nến nho nhỏ, lấp la lấp lánh, chờ các loại nguyện vọng trôi theo nước về phía phương xa.

Tiêu Tinh Dư cảm thấy hoa đăng đẹp mắt, bèn trả tiền mua hai cái, một cho mình, một cái chính là kén đáo đưa cho Ngụy Tiệp Uyên, "Nếu đã nói tâm tưởng sự thành, thừa dịp vị Đại Thiện Nhân này làm hội Hoa Đăng, chúng ta cũng nhân lúc đi theo tham gia nào nhiệt."

Hôm nay Ngụy Tiệp Uyên cực kỳ ít lời, chỉ là giống như người khác mượn bút, trước tiên đưa cho Tiêu Tinh Dư. Tiêu Tinh Dư cười cười với hắn, 0di33xn0dafnl330fys0doon uốn éo người nắn nét viết nguyện vọng, thấp sáng cây nến ở chính giữa, ngồi xổm người xuống thả vào trong sông.

Ngụy Tiệp Uyên hỏi nàng, "Người viết nguyện vọng gì?"

Tiêu Tinh Dư nhanh nhẹn trả lời: "Nói cho người biết sợ sẽ mất linh." Nàng thúc giục hắn, "Ngụy huynh cũng mau chóng viết đi!"

Ngụy Tiệp Uyên viết xong rất nhanh, thả hoa đăng, hắn lại nhân nhặt nói: "Muộn rồi, ta bảo người tiễn người trở về."

"Ừ, đã muộn rồi, ta cũng nên trở về phủ." Nàng xác định âm thanh của mình, giọng điệu không có buồn phiền chút nào. Đây mới là biểu hiện Tiêu Tinh Dư nên có, biểu hiện chỉ xem Ngụy Tiệp Uyên làm bằng hữu bình thường mới có. Nhưng, nàng vừa mới xoay người, khuôn mặt trắng nõn liền rơi lệ, kiếp này sợ là vô duyên.

Ngụy Tiệp Uyên tiễn Tiêu Tinh Dư đi, bèn vội vàng gọi người đi tới, chỉ nói hôm nay không còn ai thì hãy vớt tất cả hà đăng lên đưa đến trong phủ. Dặn dò xong, hắn cũng trở về Ngụy phủ, vào thư phòng.

Ngụy lão phu nhân nghe được nhi tử trở về phủ, ở trong đám nha hoàn nâng đỡ tới đây, khoát khoát tay về phía tột tít hầu hạ, một mình đi vào thư phòng của con trai. Ngụy Tiệp Uyên cung kính kêu một tiếng: "Mẫu thân."

"Tiệp Nhi, làm nương có thể phải nhắc nhở con một câu, Tiêu Tinh Dư này sẽ sắp xuất giá, gã còn là chất nhi (cháu) của con, không thể nghĩ ngợi nữa. Nàng dâu kia của con ngàn không tốt, vạn không được, đều oán nẫu thân mất vụng về cứng rắn thay con làm chủ cưới về. Thấy con trai ta khổ sở như

vậy, khiến làm mẹ thật sự là đau lòng không thôi."

"Mẫu thân không nên vì vậy đau lòng, nhi tử hiểu ra rồi, ngày sau nhất định sẽ cố gắng ở cùng với nàng." Ngụy Tiệp Uyên vốn là vui mặt trên bàn, kiểm tra mấy quyển sổ sách, nghe được Ngụy lão phu nhân lại đang tự trách, lúc này mới ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn.

Ngụy lão phu nhân là một người tính tình hiền lành, nhưng bên tai cũng nhẹ dạ. Lúc đầu, Ngụy phu nhân đứng là sử dụng tất cả vốn liếng mới gả vào Ngụy gia, nếu không lấy dòng dõi của nàng, làm sao Ngụy gia lại lập tức nhìn trủng?

Lúc ấy Ngụy lão phu nhân đi đến chùa lễ tạ thần, trên đường gặp phải đạo tặc, vẫn là cô nương Ngụy phu nhân dám thay lão phu nhân cầm một đao, đại phu nói sợ là nàng khó có thể thụ thai. Nhà mẹ đẻ của Ngụy phu nhân bèn thương lượng với Ngụy lão phu nhân, cô nương gia cũng đã thành như vậy, nhất định sẽ không có người cưới nữa, Ngụy gia cần phải phụ trách.

Ngụy lão phu nhân cũng tiếc cho cô nương gia, huống chi hôm đó còn là vì cứu bà, hơn nữa lúc ấy Ngụy phu nhân khóc đau lòng muốn chết, nhi tử lại ở vùng khác. Bà suy nghĩ một chút, dòng dõi thấp một chút ngược lại không sao, cũng là người trong sạch, nhưng lấy về như vậy sợ là không ai kể tục hương khói Ngụy gia. Nhà mẹ Ngụy phu nhân đã sớm thay bà nghĩ xong hết, chỉ nói sẽ cưới thêm cho hán vợ bé, khai chi tán diệp, lúc ấy Ngụy phu nhân cũng gật đầu đồng ý.

Ngụy gia đời đời buôn bán, cũng không quá nặng quan niệm đích thứ, Ngụy lão phu nhân cũng là thân phận thứ xuất, tình thế khó xử, cuối cùng lại do người khác khuyên bèn thay nhi tử trao đổi thiếp canh, định ra hôn sự.

Ngụy Tiệp Uyên chính là cưới thê tử ở dưới cảnh ngộ này, nhưng ai biết vốn là cô nương gia dịu dàng vừa gả vào Ngụy phủ, bèn bắt đầu ác liệt. Trong một tháng đã bán hai đại nha hoàn bộ dáng mỹ lệ bên cạnh Ngụy Tiệp Uyên, đối với người làm hết đánh lại phạt, chớ nói chi là chuyện cưới vợ bé. Ngụy Tiệp Uyên đã từng giận dữ mắng Ngụy phu nhân một lần, Ngụy phu nhân không biết thu lại, ngược lại mãi lấy chuyện bản thân cứu mẫu thân hán ra khóc lóc kể lể. Hai người vốn đã không có tình cảm, đừng nói Trương Kính Như Tân, đến bây giờ lại thành Trương Kính Như "Băng".

Ngụy Tiệp Uyên cảm thấy cưới nàng, chính là muốn phụ trách, dù cho nàng giầy vò thế nào, hán cũng nhẫn nại nhiều hơn, ưu tiên trách nhiệm mà một trượng phu nên có, chỉ cần không vượt qua ranh giới cuối cùng của hán.

"Gia chủ, không xong không xong rồi." Tiểu nha hoàn nâng váy vội vàng vàng chạy tới, "Phu nhân đã tới."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Tiểu nha hoàn tới báo tin kia mới vừa nói xong, đã cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, còn chưa phục hồi tinh thần lại, trên mặt đã cứng rắn bị đánh một cái, thân thể nghiêng một cái, trán vừa đúng đập ở trên góc cạnh trước mặt án thư (bàn sách).

"Đồ đi nhỏ tìm đường chết, lại nói gì vậy? Phu nhân tới làm sao lại không xong, còn không mau nhận lỗi với phu nhân, cẩn thận da thịt cả người của người, muốn bị tát đúng không?"

Quát lớn chính là một ma ma khí thế bén nhọn, chính là Trịnh ma ma hầu hạ thiếp thân bên cạnh Ngụy phu nhân, giờ phút này mặt đen kịt.

Tiểu nha hoàn vất vả bò dậy, cái trán đã đỏ máu, bị một đồng lời trách mắng làm run run rẩy rẩy, vừa thấy sau đó Ngụy phu nhân tiến vào, sợ vội vàng quỳ trên mặt đất, "Phu nhân, nô tỳ biết sai rồi. Nô tỳ không dám hấp tấp gào thét nữa."

Trịnh ma ma tiếp tục quát lớn, "Ta coi không véo miệng là không biết ghi nhớ lâu, ngay trước mặt lão phu nhân và gia chủ nói gì vậy? Nếu để cho phu nhân nghe một lần nữa."

"Đủ rồi..... Đủ rồi....." Ngụy lão phu nhân nâng trán, bên tai bị âm ỉ vang lên ong ong, thiếu chút nữa không đủ khí huyết ngất đi. Ngụy Tiệp Uyên vội vàng đỡ mẫu thân hiểm khi sa sầm sắc mặt, "Đi ra ngoài."

Trịnh ma ma vừa nghe nam chủ tử nói chuyện, cũng có mấy phần sợ sệt, thu lại chút khí thế thối lui đến một bên.

Ngụy phu nhân đứng ở bên cạnh, giả vờ khéo léo ung dung giống như bình thường, chỉ lạnh lùng bề ngễ nhìn tiểu nha hoàn một cái, cười quý dị một tiếng, "Gia chủ đã lên tiếng, Trịnh ma ma dẫn người đi ra ngoài, ta có lời muốn nói với Gia chủ."

"Dạ, phu nhân." Trịnh ma ma được dặn dò, trừng mắt vẫn đứng lên, xách theo tiểu nha hoàn đi ra ngoài.

"Người đâu, cũng đưa lão phu nhân trở về nghỉ một chút đi! Lại mời đại phu tới xem một chút có nơi nào không thoải mái hay không?"

Ngụy lão phu nhân ôm ngực, bị người dắt díu lấy rồi đi, mặt vẻ thẹn không chịu nổi. Con dâu như vậy lại là mình chọn đến nhà, thật là thay con trai dẫn sói vào nhà, lắc đầu một cái, than ngắn thở dài bị người đỡ đi ra ngoài.

"Phu quân, thiếp thấy hôm nay người trở lại sắc mặt không tốt, muộn như vậy lại tới xem xét sổ sách. Thiếp bèn tự mình làm đồ ăn khuya cho chàng." Giờ phút này, về mặt Ngụy phu nhân dịu dàng, ánh mắt lại ngăm quỵ dị.

Ngụy Tien Uyên dè ăn đường, cũng không thèm nhìn nàng một cái, lại tiếp tục lật xem sổ sách, giọng nói không hề gọn sóng: "Đề ở nơi đó đi, một lát nữa ta ăn."

Ngụy phu nhân nhìn trượng phu lạnh lùng như vậy, đột nhiên cười nhạt, "Thế nào? Đây còn chưa nhìn, đã ăn không trôi? Mới vừa rồi ở bên ngoài có phải cảm thấy nàng dâu ngoại chất sắc đẹp thay cơm, nhìn cũng nhìn no rồi hay không?"

Ngụy Tien Uyên nhần nhin lừa giận không nói một lời, càng là không kinh ngạc chút nào nữ nhân trước mắt sẽ nói ra lời khắc nghiệt như vậy. Từ lúc mẫu thân bước vào thư phòng, khuyên bảo một phen, hắn đã biết nhất định là nàng ta lại đi quấy rầy mẫu thân. Nếu không lão nhân gia vốn nên ngủ thật sớm, sao lại vào thư phòng cô ý dạn dò hắn.

Khỏe miệng Ngụy phu nhân nhẹ vênh lên, lấy ra bữa ăn khuya hôm nay nàng làm từ trong giỏ trúc đặt ở trước mặt của hắn, "Thiếp cố ý học làm với đầu bếp, canh cá vàng." Nàng cố ý nhấn mạnh ba chữ phía sau, "Thiếp thấy cá trong hồ chàng nuôi béo tốt như vậy, bèn tự ý chủ trương sai người vớt lên, tự mình cạo vẩy cá từng con một, mổ ngực rạch bụng, lấy nội tạng, biết chàng không thích ăn đầu cá, lại tự tay chặt đứt từng cái một....." Nàng càng nói hăng hái càng cao, ngay cả giọng điệu cũng như là tung bay lên.

Đôi mắt Ngụy Tien Uyên không có gọn sóng gì đột nhiên nâng lên, trong mắt dâng lên lửa giận, gộp nhặt ở trong lòng ngực lập tức ra ngoài, "Àm ỉ đủ chưa?"

"Thế nào thiếp giết mấy con cá vàng của người cũng không vui?" Nàng ha ha cười to một tiếng, châm chọc nói: "Cá vàng nhỏ, Tiêu Tinh Dư..... Thì ra là phu quân của thiếp mến yêu mấy con cá này như vậy, là yêu ai yêu cả đường đi nha, bây giờ thiếp mới nhìn rõ ràng."

"Đau lòng? Hôm nay chỉ là đụng vào mấy con cá vàng, lại không đụng tới người tốt trong lòng chàng."

Ngụy Tien Uyên căng thẳng toàn thân, hơi thở dịu dàng là ngấm dần ở trong xương hàng năm không dễ gạt đi, cũng không có nghĩa là hắn sẽ không có ranh giới cuối cùng, cũng không biết tức giận. Nhưng rốt cuộc là dè lại, chỉ nhẹ nhàng bật hơi, lúc lâu hắn chậm chạp nhếch môi, giọng khàn khàn nói: "Vậy, chúng ta hãy hòa ly đi."

Khỏe miệng Ngụy phu nhân run rẩy một chút, "Hòa Ly?"

"Ừ." Ngụy Tien Uyên lặp lại một lần nữa, "Hòa Ly."

Ngụy phu nhân có chút không thể tin được, trước kia mặc kệ nàng làm âm ỉ thế nào, hắn cũng chưa từng nói những lời này, "Chàng muốn bỏ ta, thất xuất, ta phạm vào một cái nào, chàng bảo ta Hòa Ly?" Nàng lễ thẳng khí hùng chất vấn hắn, "Chàng không ở nhà thì ta cẩn thận chăm sóc mẹ chàng, chính là hiếu; ta là chí thân của chàng can đao ở Tự Miếu, không cách nào thụ thai, không con là Ngụy gia các người thiếu ta đấy, cái khác lại có điều nào mà ta đã phạm phải hay sao?"

Ngụy Tien Uyên chậm rãi đứng lên, từ dưới bàn rút ra mấy tờ giấy Tuyên Thành hung hăng ném xuống dưới chân Ngụy phu nhân. Ngụy phu nhân nhặt lên từng tờ một nhìn, gương mặt đỏ từ tức giận đỏ bừng đến trắng bệch vô sắc. Tờ giấy nền trắng chữ màu đen dấu đỏ, giống như là một cây đao lập tức thối qua khuôn mặt của nàng, xé đi đi đó.

Ngụy Tien Uyên bình tĩnh nói từng chữ từng câu với nàng, "Bắt đầu từ khi người gả vào Ngụy gia ta, chưa bao giờ sáng chiều phụng dưỡng, lúc mẫu thân bệnh hiểm nghèo chỉ có nha hoàn ma ma hầu hạ, là bất hiếu; không con, càng là người gieo gió gặt bão, cấu kết với Sơn Phi (thỏ phi trên núi), tự biên tự diễn, hôm nay tự nuốt quả đắng, lại muốn đổ thừa Ngụy gia ta thiếu người....."

Ngụy phu nhân bị từng chữ một câu một chém vào tim, mặc dù nam tử trước mặt vẫn là bộ dáng dịu dàng, trên mặt không thấy mây may vẻ ác độc, nhưng rõ ràng cũng là dọa người.

"Trường ngựa, người để cho người ta thừa dịp đêm mưa chém đứt giá đèn cố ý mưu hại —— Tinh Dư, chính là Độc Phụ gây nên."

"Người..... Người đã biết được lúc nào?"

"Ta đã sớm biết, chỉ trách ta quá dung túng người." Ngụy Tien Uyên trầm giọng nói: "Vốn là một cuộc hoang đường, Hòa Ly đi, ta sẽ giúp người đặt mua điền sản, nhà cửa đồ trang sức, bảo đảm người không lo cuộc sống nửa đời sau. Nếu như người tái giá, ta sẽ chúc phúc người."

Về mặt Ngụy phu nhân biến đổi mấy phần, nghe được câu tái giá kia, hình như nghĩ đến gì đó, lập tức run lên, la hét: "Người muốn Hòa Ly với ta, thuận tiện tái tục cưới đồ hồ ly tinh Tiêu Tinh Dư đó sao? Ha ha, ngày mai nàng ta sẽ phải xuất giá, người gả cho còn là ngoại chất của người, người dám đi nói trước mặt ngoại chất của người hay không? Người trong lòng người thích chính là nàng dâu ngoại chất người, người không dám, nhưng ta dám đi nói."

"Người điên rồi, dù không có Tiêu Tinh Dư, giữa người và ta cũng không chung sống nổi nữa. Ta đã từng thử muốn cố gắng cẩn thận tuân thủ phu thê tốt đẹp với người." Lời Ngụy Tien Uyên nói chính là sự thật. Mặc kệ trong lòng hắn có Tiêu Tinh Dư hay không, giữa hai người bọn họ mâu thuẫn nặng nề, sẽ chỉ làm không khí Ngụy gia ngột ngạt. Hôm nay, nàng ta làm âm ỉ thành giọt nước tràn ly, trong lòng hắn đã quyết định Hòa Ly.

"Ta sẽ không Hòa Ly."

"Phu nhân nghỉ ngơi trước đi, chuyện này chờ qua tối nay lại nói."

Ngụy phu nhân vừa bắt đầu ồn ào, vừa rót nước mát. Tất cả Ngụy gia là nàng hầu hạ quên mình đổi lấy, trang ## bubble cuộc sống của nàng, vòng xã giao của nàng, vinh hoa của nàng, trượng phu của nàng. Tất cả những thứ này đều trách Tiêu Tĩnh Dư xuất hiện, mới sẽ xuất hiện vết rách. Trong mắt nàng phát ra sự thù hận mãnh liệt, gương mặt như hoa khuyh thế kia lại lần nữa hiện lên ở trong đầu của Ngụy phu nhân, hận không thể xé nát.

Thân thể Ngụy phu nhân run kịch liệt, bước từng bước một y hệt mất hồn ra khỏi thư phòng. Trịnh ma ma bèn vội vàng tiến lên đỡ phu nhân, lời mới vừa rồi ở thư phòng, bà mơ hồ đều nghe vào tai một chút, bèn khuyên giải, "Phu nhân không cần phải gấp gáp, đầu giường cãi, cuối giường hòa. Qua tối nay nói không chừng gia chủ sẽ bớt giận."

Ngụy phu nhân cười ha ha, "Hết giận?" Sợ rằng rất nhanh hẳn cũng sẽ biết được là nàng ép Tiêu Tĩnh Dư thành hôn, là nàng mời một đám phu nhân để đi nói bóng nói gió, tạo áp lực cho phu nhân Hầu phủ. Trừ phi Tiêu Tĩnh Dư hoàn toàn không để ý thể diện của Hầu phủ, hoàn toàn không quan tâm ân tình phụ mẫu, nếu nàng ta quan tâm, vậy thì nhất định phải xuất giá, gả cho người có đũa bẻ. Thân thể dơ bẩn như vậy, Ngụy Tiệp Uyên còn có thể nhưng nhớ nữa?

Chỉ là không ngờ nàng ta lại gả cho Bùi Diễm.

Lúc đầu nàng chưa từng gặp Tiêu Tĩnh Dư, chỉ nghe được một vài lời linh tinh lộn xộn, sau đó thấy trượng phu mình thay đổi, cuối cùng nàng đã tin. Trường ngựa Ngụy gia vừa thấy, rốt cuộc Ngụy phu nhân hiểu rõ, nam nhân đều cùng một dạng, nhìn thấy hoa nở diễm lệ là muốn sắp đến trước mặt. Bề ngoài quyền rũ như vậy, nam nhân nào thấy không thích?

Nếu để cho mình như thế, Ngụy Tiệp Uyên nào đến nỗi sẽ lạnh lùng với nàng như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại bèn càng muốn rạch khuôn mặt quyền rũ người của nàng ta, nàng cười âm lãnh một tiếng, "Hiện tại, ngươi hãy nhờ người trung thành lặng lẽ đi trạm dịch truyền lời nhanh chóng tìm người mấy ngày trước kia cho ta, cứ nói ta chấp nhận yêu cầu của hắn, hắn cũng phải đồng ý một yêu cầu của ta."

"Phu nhân có gì dặn dò?" Trịnh ma ma xê dịch lỗ tai hỏi.

Ngụy phu nhân nói thầm một hồi ở bên tai Trịnh ma ma, Trịnh ma ma nghe xong nào còn có khí thế ác liệt chút nào, mặt biến sắc, chân cũng mềm nhũn chút, "Phu nhân làm như vậy nếu để cho Gia chủ phát hiện, chúng ta đều sẽ mất mạng."

Phu nhân đúng là điên rồi!

"Đi, đi ngay bây giờ, đừng quên mang tới bức chân dung trong cái hộp ở phòng ngủ của ta, tránh cho bọn họ bắt không rõ người."

Tiêu Tĩnh Dư, không phải là người thích quyền rũ nam nhân sao? Ta để cho người hưởng thụ "Thương yêu" của nam nhân thật tốt.

.....

Ban đêm, Thẩm Họa lặng lẽ trở về, bởi vì có Tiêu Tĩnh Dư chuẩn bị xong ma ma giữ lại cửa nách, khi trở về cũng không bị người thấy. Kỳ Lân cư, Mộc Quý và Mộc Cẩn đã sớm chờ, biết được chủ tử không sao, cuối cùng yên tâm. Nhưng hai người Mộc Quý và Hồng Ngọc thay nhau cản nhằn liên miên, chỉ là nói mấy câu, bèn khiến Thẩm Họa lấy ra bánh trái thơm mua được ngăn chặn miệng.

Thẩm Họa lại để người hỏi thăm Tiêu Tĩnh Dư trở lại hay chưa, nghe nói cũng đang rửa mặt, lúc này mới uống trà an thần mà Hồng Ngọc chuẩn bị, đi đến trên giường nghiêng một cái, liền nặng nề ngủ thiếp đi. Bên ngoài bởi vì mấy ngày trước đó mưa to, khô nóng hơi giảm, chỉ hơi đẩy cửa sổ gỗ ra.

Không biết ngủ bao lâu, hình như có tiếng gì đó vang lên, Thẩm Họa vừa vận khát nước tỉnh lại, chỉ thấy bên ngoài cửa gỗ hình như có một bóng dáng thoáng qua. Thẩm Họa khẽ nhủ vậy, thì nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân, đang đến gần từng chút một.

Theo thói quen, nàng lấy ra cây trâm dưới gối đầu, siết thật chặt trong tay, thật may là hôm nay Tiểu Kỳ Lân không có ở đây. Nàng bèn núp ở một góc bên giường, tiếng bước chân dừng lại. Bóng dáng đen như mực hình như đã dòi đến bên giường, màn che chậm rãi bị vén lên, Thẩm Họa càng thêm siết chặt thứ bên nhon trong tay.

"Là ta! Họa Nhi!!!" Âm thanh ư ọai quen thuộc kia, là Tiêu Dịch, lúc này không phải hắn ở Hoài Nam trừ phiến loạn sao? Tại sao lại ban đêm chạy tới khuê phòng của mình!

"Biểu ca!" Thẩm Họa lập tức kêu một tiếng, trong đêm tối bèn nghe được một tiếng "thùng" trầm vang, hình như là cả thân thể ngã xuống trên giường của nàng. Thẩm Họa phát giác có gì đó không đúng, trái tim đều nhắc tới cô hòng, vội vàng lấy ra dạ mình châu từ bên cạnh, chiếu sáng cả giường.

Cả người toàn máu đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, toàn thân khắp nơi đều là vết đao, cũng nhuộm quần áo trên người hắn màu máu. Tay Thẩm Họa run run sờ soạng tới chớp mũi hắn, không còn hơi thở.

Nàng nhìn về phía tay nhuộm đầy máu tươi của mình, vội vàng ngăn chặn một chỗ máu chảy không ngừng ở ngực hắn, hoảng sợ phát hiện mảng màu đỏ kia càng lan tràn ra, "Không... Không ... Không được chết."

Thẩm Họa lại đề xuống không được hoảng hốt, che nơi kia, âm thanh đã sớm nghẹn ngào, "Tiêu Dịch, van ngươi, đừng chết." Nước mắt lớn chừng hạt đậu từng viên một lần xuống, một đôi mắt đẹp tràn đầy mất mát khủng hoảng.

Thẩm Họa thờ hồn hèn khóc lớn, đột nhiên ngồi dậy, mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã là ban ngày, mới vừa rồi tất cả đều là giấc mơ mà thôi. Nhưng nỗi buồn mất đi Tiêu Dịch trời dậy dễ dàng vẫn chiếm cứ trái tim, giờ tay lên sờ gương mặt một cái, còn vuron ướt át lạnh buốt...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Hôm nay là đám cưới của Tiêu Tinh Dư, Mộc Quý chọn cho biểu tiểu thư một bộ quần áo màu hồng phấn vô cùng tôn lên màu da, vui mừng đi ra ngoài.

Hai người chính là muốn đi Lưu Ngọc uyển của Tiêu Tinh Dư, vừa mới vào đã gặp phải ba người Tiêu Tinh Mẫn, Tiêu Tinh Nhu và Mặc Lan cũng tới uyển này..

Mặc dù ba người đều mặc quần áo mới, nhưng thoát nhìn tinh thần mệt mỏi, giống như là rất lâu rồi không ngủ ngon vậy, sắc mặt vàng vọt, mắt vô hồn. Những thứ này phần lớn là gần đây Bái nữ phu tử giảng bài như ma quỷ gây nên, tiếng oán than của mấy người dậy đất. Nhưng dù sao phu tử cũng là phu tử, Tôn Sư Trọng Đạo là quy củ của Hầu phủ, cũng chỉ có thể chịu đựng giấu ở trong lòng.

Tiêu Tinh Mẫn tức càng lớn hơn, việc học của nàng kém cỏi nhất, chịu đựng là tàn nhẫn nhất, cho nên khí sắc càng thêm không tốt. Vốn sống là hơi bình thản, hơn nữa chỉ tiêu Tam Phòng luôn luôn túng quẫn, trang phục cả người còn không bằng kẻ khác họ được đón đến, Mặc Lan và Thẩm Họa.

Mặc Lan có ngoại tử mẫu Tiêu lão phu nhân thương, Thẩm Họa tất nhiên không cần phải nói. Tiêu Dịch chuẩn bị cho nàng quần áo, phấn son, ăn vật đầy đủ mọi thứ đều là đồ cung ứng tới hoàng gia của Ngụy gia. Mọi thứ phải có ký hiệu hoàng gia, đơn độc chia ra đưa Kỳ Lân cư, chỉ vì thường ngày Thẩm Họa không thích khoe khoang, mới đều không đeo ở trên người để cho các nàng thấy.

Hôm nay khác biệt, đám cưới của Tiêu Tinh Dư, Mộc Quý nói ăn mặc đẹp mắt vui mừng, Thẩm Họa không có dị nghị, bèn mặc một bộ quần áo gấm vân sa. Xem chừng chất vải tốt như vậy chỉ có công chúa, quận chúa mặc trên người, Tiêu Tinh Mẫn thường đi lại với công chúa Trương Vân, tự nhiên nhớ tới nàng ấy có một bộ quần áo chất vải như vậy, bèn buột miệng thốt ra một câu, "Đại ca đúng là điên rồi, càng là vật gì tốt đều đưa tới cho nàng ta."

Tiêu Tinh Mẫn tính tình chính trực, có sao nói vậy, ngoài ra phần ý định □□ đều ở trong hôn lễ tỷ tỷ. Người nói vô tâm, người nghe có lòng. Mặc Lan và Tiêu Tinh Nhu đều nghe được, biểu hiện trên mặt hai người không giống nhau, thế nhưng ánh mắt nhìn Thẩm Họa lại nhiều hơn mấy phần thù địch. Có điều, Tiêu Tinh Nhu hoàn toàn không giấu diếm được ghen tỵ. Mặc Lan lại bình tĩnh, chỉ lặng lẽ lặng lẽ nói một câu với Tiêu Tứ bên cạnh, con mắt Tiêu Tinh Nhu hơi chuyển động, bước ngừng lại một chút dường như đang chờ Thẩm Họa tới đây.

Giờ phút này, Thẩm Họa đứng ở cửa uyển, bước đi nhẹ nhàng, da dẻ mịn màng nõn nà, vừa trắng vừa trơn bóng, không cần son phấn trang sức, chính là xinh đẹp động lòng người, lại mặc một bộ quần áo tinh xảo, miễn cưỡng so với mọi người mất sáng rõ.

Tiêu Tinh Nhu thấy vậy trong lòng càng lan tràn vị chua, ngay cả nha đầu thôn dã không có huyết mạch Tiêu gia kia cũng trôi qua tốt hơn nàng, âm thầm giẫm chân nhỏ. Mặc Lan nói không sai, nàng ta chính là cố ý khoe khoang cho nàng xem.

Bèn hừ lạnh một tiếng, nàng còn cố ý cất cao âm thanh châm chọc, "Một nha đầu hương đã tới Lưu Ngọc uyển xem náo nhiệt gì chứ? Còn không ngại trong phòng chen chúc luống cuống, nơi này lại có người giúp đỡ do phủ Thái Phó phái tới, nếu không hiểu quy củ, mất mặt, người ta cũng sẽ nói là Hầu phủ chúng ta nuôi dạy không nghiêm."

"Tam Tiểu Thư nói gì vậy? Nói như thế nào biểu tiểu thư nhà ta cũng là đại tiểu thư Thẩm gia, quy củ học toàn bộ rồi đấy, tiểu thư con vợ cả, tới xem một chút đại tiểu thư thế nào?" Mộc Quý đã sớm không ưa kẻ xấu xí này, cũng âm thanh gay gắt đấu với nàng ta.

"Tốt lắm, thật là thượng bất chính hạ tắc loạn, có chủ tử thế nào, sẽ có dạng nô tài thế đó, miệng thật là rất lợi hại. Xem bây giờ ta không dạy dỗ ngươi, thật sự cho rằng đây là Thẩm gia của ngươi đấy ư, lớn lối như thế." Tiêu Tinh Nhu không nghe được nhất là người khác dám điểm đau thứ xuất của nàng, lúc này bèn muốn giờ tay lên tát một phát qua.

Mấy tiếng gào thét này, chọc mấy kẻ tới tở khác làm công việc rồi rít ghé đầu nhìn lại đây, ngay cả Tiêu Tinh Mẫn và Mặc Lan trước mặt cũng dừng bước, theo tiếng nhủ mảy.

Cờ Mộc Quý đã luyện qua công phu này, tay nắm rất lạnh lẽ, đầu phải là kẻ như Tiêu Tinh Nhu có thể so sánh, lập tức bèn bỏ nhào vô ích, suýt nữa tự mình té. Lúc đầu Thẩm Họa không ngăn cản, vào lúc này thấy chuyển biến tốt bèn bảo Mộc Quý thu tay, chợt đứng ở phía trước, mặt mày cong cong, cố ý cười nhạo nói: "Tinh Nhu tỷ tỷ bớt nóng, là muội không dạy tốt nha hoàn. Mộc Quý còn không qua đây, chúng ta đi, chớ cản trở mất người."

Mộc Quý tiếp xúc nhiều với biểu tiểu thư, vừa thấy ánh mắt áy náy có vài phần lười biếng này đã biết là cô nương có chủ ý, một lát chỉ sợ là Tiêu Tinh Nhu không có được chỗ tốt.

Cho nên hết sức nghe lời đứng phía sau Thẩm Họa, lửa giận của Tiêu Tinh Nhu càng lớn. Đây gọi là nói xin lỗi gì, một câu hỏi hột đã muốn đi, quả thật chính là qua loa, không coi nàng là việc quan trọng, quả nhiên là hương đã tới, một chút quy củ cũng không có.

Lửa giận của nàng lập tức chạy đến ngực, chỉ vào Thẩm Họa kêu gào, "Đứng lại cho ta, hôm nay nha hoàn của ngươi không ở lại và miệng, chuyện này không xong đâu."

"Tỷ tỷ cần gì giận đối với một tôi tớ, Mộc Quỳnh cũng biết sai rồi."

"Còn không phải là ngươi xúi giục nàng ta cãi lại ta, nha đầu hương đã thô bỉ như ngươi....."

Thẩm Họa cũng không lên tiếng, vững vàng đứng ở nơi đó, mặc cho Tiêu Tinh Nhu lớn tiếng nạt chửi người. Mà lời kia một câu càng khó nghe hơn một câu, ngay cả bọn tôi tớ cũng cảm thấy Tứ Tiểu Thư nạt hơi quá đáng. Nếu nói đến, nha hoàn Mộc Quỳnh này cũng không nói lời gì quá khích, chẳng qua là trung thành đỡ cho chủ. Tuy là Thẩm Họa chịu đựng không lên tiếng, trong lòng thật sự đã nắm chắc. Lúc này, nàng rất là thích nhìn Tiêu Tinh Nhu làm ác ở chỗ này, nàng ta nói càng ác, lập tức sẽ biết bị phạt ác độc biết bao.

"Àm ĩ gì mà âm ĩ?" Ở bên cạnh, Tiêu Tinh Mẫn bày ra tư thế tiểu thư con vợ cả hoàn toàn không có kiên nhẫn, quát lớn về phía Tiêu Tinh Nhu. Bàn về số tuổi, tuổi Tiêu Tinh Mẫn còn nhỏ, nhưng nàng là con vợ cả, chính là thứ xuất không dám trêu chọc.

Hôm nay, Tiêu Tinh Mẫn cảm thấy vui mừng, tỷ tỷ có thể xuất giá là chuyện vui, nàng cũng không thích Thẩm Họa tới từ hương dã kia, nhưng hôm nay nàng cũng không muốn tìm ai xúi quẩy, tuy là nàng không thích cũng không muốn.

Mặc Lan quen sẽ đối đãi mặt ngoài, mới vừa rồi còn không phải nàng nói cái gì thật khê với Tiêu Tinh Nhu mới chọc Tiêu Tứ gây chuyện, chỉ sợ là làm cây gáo cho người khác sử dụng.

Tiêu Tinh Mẫn tròn lên giận dữ nhìn Tiêu Tinh Nhu một cái, "Bây giờ trưởng tỷ thành hôn, ai dám gây chuyện, trở về ta chắc chắn cẩn thận nói với mẫu thân một chút."

Tiêu Tinh Mẫn hơi hồi hộp một chút, lúc này mới ý thức được mình làm gì sai, nhưng mà đã chậm.

Những lời này mới vừa nói xong, Tiêu lão phu nhân và Trần thị cũng đã tiến vào rồi, "Người nào đang gây sự?"

Nếu lão phu nhân hỏi, sẽ có ma ma nói rõ ràng mười mui chuyện mới vừa rồi với lão phu nhân, chỉ nói thăm chỉ về là Tứ Tiểu Thư thù ghét chuyện, Thẩm Họa thì một câu nói cũng chưa từng cãi lại nàng ta.

Trong nháy mắt, mặt của Lão phu nhân nghiêm nghị, nhìn Tiêu Tinh Nhu cũng chứa vẻ chán ghét, "Lại là đứa không hiểu chuyện."

Tiêu Tinh Nhu sợ hãi không khỏi càng rụt rè hơn, "Tổ mẫu, ngài cũng nghe được là nha hoàn của nàng ta nói lời khó nghe với con trước."

"Một chủ tử, tranh cãi với nha hoàn, thật đúng là có phong phạm của Hầu phủ chúng ta, thiết thời ngươi cũng dám ở đây ngụy biện."

"Tổ mẫu....." Tiêu Tinh Nhu lập tức quỳ trên mặt đất, chỉ nhìn ánh mắt kia của lão phu nhân cũng biết là nổi cơn giận, vào lúc này cũng không dám thở ra một hơi mạnh biện bạch gì nữa.

Hôm nay Trần thị gả nữ nhi, có lẽ là một tâm trạng với Tiêu Tinh Mẫn, nhưng thứ nữ không hiểu quy củ như Tiêu Tinh Nhu, lại thật sự biết gây sự, lại là ở ngày đại hỉ, còn không biết thu lại, vô cùng xui xẻo.

Mặc Lan nhìn con cò bị ăn, cũng không cầu cạnh, tiến lên diu một cánh tay lão phu nhân, hiểu chuyện khéo léo cười một tiếng, "Ngoại tổ mẫu mặt trời phơi nắng, chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian vào phòng, xem Dư tỷ tỷ một chút đi."

"Ừ, đi, nhìn một chút tân nương tử xinh đẹp của chúng ta. Hôm nay xuất giá là chuyện vui, ừ, chuyện vui." Tiêu lão phu nhân vỗ vỗ tay Mặc Lan, đôi mắt bà nhìn về phía Thẩm Họa. Gần đây ấn tượng đối với nha đầu này là càng ngày càng tốt, lại nghe nói là Tiêu Tinh Nhu gây sự, nàng vì không để cho chuyện âm ĩ lớn, còn uất ức chịu đựng, lão phu nhân nổi lên mấy phần đau lòng, vẫy vẫy tay, "Thẩm nha đầu cũng tới đây, đỡ Lão Bà Tử đi vào, cùng nhau nhìn một chút Dư tỷ tỷ của các con ăn mặc như thế nào?"

"Dạ, lão phu nhân." Thẩm Họa mềm mại đáp một tiếng.

Trong lòng Tiêu Tinh Nhu càng cảm thấy tủi thân, quỳ trên mặt đất, ngày nắng to, bị lừa gạt phơi nắng cả người khó chịu. Trần thị cũng vội đi xem nữ nhi của mình, đi qua từ bên cạnh liếc thấy vẻ mặt Tiêu Tinh Nhu còn không phục đầy mặt, thật sự phiền lòng, lại còn muốn mình nâng dậy. Trần thị trừng qua một cái, gọi một ma ma tới, dặn dò bà nhìn một chút, rồi lạnh lùng nói với Tiêu Tinh Nhu: "Quỳ đi, chờ chúng ta ra ngoài."

Tiêu Tinh Nhu vừa nghe, chân quỳ cũng mềm nhũn, trên đất vô cùng cứng rắn, trên đầu có một vầng thái dương cay độc. Vừa mới bắt đầu quỳ còn chưa có gì, một lúc sau, Tiêu Tinh Nhu đã không chịu nổi, mồ hôi đầm đìa nhỏ giọt xuống, trên mặt sợi tóc bị ẩm ướt hết, dính vào trên gương mặt.

Son phấn cũng bị phơi nắng chảy ra, từng khối từng khối □□ thoa lên trên mặt, đừng nói không còn xinh đẹp, càng giống như một nữ quỷ mới đứng. Một vài tiểu nha hoàn ra ra vào vào mang nước trà điểm tâm tới, đều tưởng rằng ban ngày thấy ma đấy, mỗi người bị dọa đi vòng qua nàng.

Ma ma canh chừng nàng đã sớm trốn ở bóng râm quạt gió, trong miệng nói thẳng xúi quẩy, liên tục liếc mắt xem thường mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48

Thẩm Họa theo đám người lão phu nhân đi vào, chỉ thấy Tiêu Tinh Dư khoác giá y đồ thắm tươi đẹp trên người, quỳ ngồi ở trước gương đồng khắc hoa. Một vị lão ma ma đang quỳ gối đối diện với nàng, nắm sợi bông trong tay, nhìn theo mặt của Tiêu Tinh Dư, cố gắng khuyên nhủ, "Đại tiểu thư, tục chải tóc của ngài mới làm, se mặt mới xem như nàng dâu, một lát còn phải vẽ lông mày, vẽ môi, thoa phấn, giờ lành không thể bị đề lỡ."

Tiêu Tinh Dư lại xác định rõ từ chối nói, "Ta sợ đau, tục chải tóc coi như xong, trực tiếp trang điểm đi."

"Hò đồ, không có tục chải tóc thế nào lập gia đình?" Trần thị đi vào thì nghe được Tiêu Tinh Dư nói như vậy, bà chú trọng quy củ nhất. Trường nữ mười tám của Hầu phủ, hàm thành đại cô nương cũng không lập gia đình, bà và Hầu Gia bị người ta đâm cột sống chỉ chỉ chỗ chỗ, nói bóng nói gió không biết sao lại càng ngày càng thịnh, đề cũng không đề xuống được, khó khăn lắm thành một cái tâm bệnh của Trần thị.

Trần thị không thể làm gì khác hơn là lôi kéo đại nữ nhi nói, trong này không chỉ liên lụy cá nhân nàng, cũng là mặt mũi của cả Hầu phủ. Nàng là trường nữ của Hầu phủ Tiêu thị, nếu nàng cũng không lập gia đình, đích muội, thứ nữ ở dưới kia lại phải nghị hôn (thảo luận cưới gả) như thế nào? Coi như định xuống được, một ngày trưởng tử chưa xuất giá, xếp ở phía sau lại có ai dám lập gia đình?

Mất thấy Tiêu Tinh Mẫn đã đến tuổi nghị hôn, Trần thị luôn lo lắng chuyện lớn cả đời Tiêu Tinh Dư, dù sao cũng là một miếng thịt trên người mình, nói không thương yêu cũng là máu mủ tình thâm, tóm lại là hy vọng nàng tốt.

Nhưng thật sự cũng có mấy phần lòng riêng của mình, trong lòng bà là cung Tiêu Tinh Mẫn, suy nghĩ nhiều vì nhị nữ nhi sử dụng chút lòng dạ. Bà không trông cậy vào đại nữ nhi có thể như thế nào, chỉ cầu tiểu nữ nhi có thể tìm người trong sạch môn đăng hộ đối. Cho nên, Tiêu Tinh Dư lập gia đình là vô cùng cấp bách, nếu kéo dài như vậy, nhà vương tôn quý tộc nào dám bước vào ngưỡng cửa Hầu phủ cầu hôn.

Tiêu Tinh Dư lại cực kỳ chấp nhất với điểm này, một đôi mắt trắng đen rõ ràng hết sức kiên định. Chính là sắc mặt Trần thị hù dọa ở đó, nàng cũng không muốn sợi bông kia se mặt tục chải tóc, "Thứ cho nữ nhi không thể đáp yêu cầu của ngài." Nàng lại từ chối lần nữa.

Trần thị không biết tâm sự của đại nữ nhi, Thẩm Họa lại loáng thoáng hiểu vì sao Tiêu Tinh Dư làm như vậy. Nghĩ đến nàng thấy vẻ mặt chán nản của chủ Ngụy gia quý mến, một đã lấy vợ, một lại phải xuất giá, chỉ có thể cảm thán tạo hóa trêu người, bỏ lỡ lẫn nhau.

Tiêu Tinh Mẫn cũng không biết tâm sự của tỷ tỷ, thời gian thường ngày hai người gây gỗ chiếm đa số, nhưng tình cảm bảo tỷ huyết thân (chị ruột huyết thống) là thế nào cũng cắt không đứt, nàng kéo Mặc Lan cùng tới khuyên, "Tỷ tỷ cứ nhẫn nhịn một đi."

"Đúng vậy, Dư tỷ tỷ, giờ lành rất nhanh sẽ đến." Mặc Lan phụ họa hời hợt, nói chính là lời sĩ diện không có sai lầm, cũng không đi trêu chọc Tiêu Tinh Dư, lại nhẹ nhàng đốt lửa chút.

Tiêu lão phu nhân vẫn không lên tiếng, đột nhiên từ từ đi tới, nhìn Tiêu Tinh Dư nổi lên tính bướng bỉnh vào lúc này. Lão phu nhân là người đã sống bao nhiêu năm, sao lại không có một chút cảm giác, hôn sự này là Tinh Dư không muốn kết. Bà hiểu của tôn nữ mình, tâm tính của nàng là rộng rãi cỡ nào, chính là có vài nam nhi cũng không sánh nổi với nàng, xe mặt lại tính là cái gì, trừ phi là trong lòng Tinh Dư có người thôi. Chỉ là không biết trong lòng nàng cất giấu người nào, lại chưa từng nghe nàng nhắc tới chút nào, hễ là có thể, bà coi như bỏ đi mặt già của mình cũng muốn đi làm mai giúp nàng mới đúng.

Đôi mắt trong sáng của lão phu nhân chứa đầy hơi nước, không nở là thật, càng nhiều hơn lại là áy náy đối với tôn nữ. Sao bà không biết là vì sao nữ tôn đột nhiên đồng ý xuất giá, chỉ là bà muốn lo thể diện Hầu gia, bà càng thêm chú ý thể diện của Hầu phủ, nên từng cùng Trần thị khuyên nhủ. Nắm tay của nàng, lão phu nhân trầm giọng nói với bọn họ: "Tôn nữ của ta không muốn xe mặt thì thôi."

"Tổ mẫu." Tiêu Tinh Dư lẩm bẩm một tiếng, tràn đầy cảm kích.

"Đứa bé ngoan, con đường sau này còn dài mà, dựa vào bản thân đi. Nếu mà chịu uất ức cứ tới chỗ tổ mẫu, tổ mẫu còn có thể sống mấy năm, thì có thể che chở con mấy năm."

Tiêu Tinh Dư khịt khịt mũi, vùi ở trong ngực lão phu nhân, ầm ập.

Đội Tiêu Tinh Dư trang điểm, tất cả mọi người nhìn xong tân nương từ, rồi rít muốn về, Tiêu Tinh Dư lại vội gọi Thẩm Họa lại, nàng ngừng bước. Trần thị liếc mắt nhìn, dặn dò Thẩm Họa đừng nán lại ở chỗ này thời gian quá dài, dẫn người đi ra ngoài. Thẩm Họa chẳng biết tại sao Dư tỷ tỷ chợt gọi nàng lại, có điều hôm nay là đám cưới của nàng, tuy nàng hiểu tâm tư của nàng ấy, trang ## bubble cũng biết giờ phút này trong lòng Tiêu Tinh Dư nhất định là cảm thụ không bình thường, nhưng chỉ có thể giả bộ như không biết, cười khanh khách nhỏ giọng nói: "Dư tỷ tỷ sắp xuất giá rồi, muội muội thật có chút không nề."

Tiêu Tinh Dư cũng cười cười, "Qua năm nay, muội muội cũng phải xuất giá."

"Rõ ràng là nói chuyện của tỷ, tại sao lại nói đến muội, không biết tỷ tỷ gọi muội ở lại là có lời tri kỷ gì muốn nói sao?"

Từ trước đến giờ, Tiêu Tinh Dư biết người muội muội mới tới này mắt sắc bén, tâm tư cẩn thận, cái gì cũng nhìn rõ ràng, nhưng chỉ duy nhất có một việc, nàng lại không biết.

Ánh mắt Tiêu Tinh Dư mơ hồ lóe lên mấy cái, cuối cùng giống như là lại giãy giụa một lần, mới chậm rãi mở môi đồ mọng. Thời gian của nàng không nhiều lắm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Dục Ca Nhi, bé không phải con trai ruột của đại ca ta."

Tiêu Tinh Dư biết được cũng là chuyện rất trùng hợp, nàng đồng ý đại ca phải giữ bí mật. Nhưng hôm qua khi trở về, Tiêu Tinh Dư cũng lo lắng Thẩm Họa không về Hầu phủ giống vậy, bèn gọi thị vệ đi theo tới hỏi thăm, lại nghe thị vệ kia nói Thẩm Họa cũng vừa mới trở về. Theo lý thuyết nàng ấy nên sớm trở về Hầu phủ, Tiêu Tinh Dư sợ là giữa lúc đó Thẩm Họa bị uất ức, bèn tỉ mỉ hỏi một phen, mới hiểu Thẩm Họa quen biết với Tân Khoa Trạng Nguyên lang năm nay. Thị vệ kia cũng là người miệng rộng, nghe lên được hai người nói chuyện, nhất là câu cầu hôn kia.

Tuy Tiêu Tinh Dư không nghĩ Thẩm Họa muốn lựa chọn trái phải, nhưng nàng hơn nghiêng về đại ca của mình. Đại ca hiếm khi động lòng đối với cô gái, nàng muốn giúp hắn một chút.

Thẩm Họa bị câu này khiếp sợ gần như lỗ tai cũng không thể nào tin được, nếu Dục Ca Nhi không phải con trai ruột của Tiêu Dịch, đó lại là của người nào? Hắn cần gì phải giấu giếm?

"Dư tỷ tỷ có thể nói rõ một chút hay không?"

Về mặt Tiêu Tinh Dư cực kỳ nghiêm túc, nặng nề thở dài một hơi, "Lúc Dục Ca Nhi vừa sinh ra ấy, ta đã biết rõ rồi, mà ta không biết vì sao đại ca phải làm như vậy? Nhất định là có lý do của bản thân, cho nên ta hi vọng muội muội có thể hiểu rõ đại ca hơn một chút, lại làm bất kỳ quyết định gì."

Thẩm Họa gật đầu một cái, cũng là vô ý thức, đột nhiên nàng rất muốn gặp Tiêu Dịch, hỏi hắn một chút rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Còn có, chuyện Tạ gia trong miệng Thanh Nguyệt, nàng luôn cảm giác trong này nhất định là có vô số liên hệ!

.....

Giờ lành vừa đến, tân lang quan nhà Thái Phó rót cuộc tới Hầu phủ đón người, pháo cùng vang lên, nhưng người trên ngựa cao vừa đến, tất cả mọi người chờ ở bên ngoài Hầu phủ trợn tròn mắt.

Tới lại là cữu cữu Ngụy gia của Bùi Diễm, đại ca Bùi Diễm không cách nào chạy về Kinh Thành giúp đỡ, Ngụy Tiệp Uyên chỉ có thể xin lỗi nói: "Thân thể Bùi Diễm không tốt, không thích hợp cưỡi ngựa dưới ánh mặt trời chói chang, ta thay hắn đón tân nương tử."

Thân thể Bùi Diễm đó là mọi người đều biết, trong nháy mắt mắt của Tiêu Cảnh Chu đen xuống, nhưng hắn lại không thể nói câu oán hận con rể mới này tỷ nào, chỉ là phát tay áo để đại nữ nhi ra ngoài.

Tiêu Tinh Dư bước từng bước giầy đỏ đi ra, nàng đã sớm nghe được âm thanh mới vừa rồi, không ai biết được Tiêu Tinh Dư vốn là khỏe miệng bình thân lúc hi nương đưa lựa đỏ đến trong tay Ngụy Tiệp Uyên, thì nàng cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Editor: trang bubble

Thất Nguyệt Lưu Hỏa (tháng bảy âm lịch sao Hoả đi về phía tây, tiết trời dần chuyển lạnh), đúng lúc hè nóng bức, phía trước từng giọt mưa tí tách rơi xuống, không lâu lắm thì có tiếng sấm nổ tung ở chân trời, mưa rơi như trút nước.

Gió dội vào từ cửa sổ chống lên, xua tan nóng bức, Mộc Quý đi qua đóng cửa sổ lại bị Thẩm Họa ngăn cản, trái lại nàng rất thích cổ mát mẻ nhiệt tình này. Góc phòng bày cái bồn, khối băng bên trong hóa thành vụn băng nhỏ trôi nổi, theo gió tan ra, Mộc Quý xoay đi lại thêm khối băng cũ lớn vào.

"Không thêm cũng không sao." May mà duyên có mưa như thác đổ, trong phòng không còn nóng như vậy, khối băng lại là vật tốt không tầm thường, huống chi nàng ăn nhờ ở đậu —— mà gặp được lại toàn bộ bởi vì người nọ mà thay đổi, không biết sao, Thẩm Họa lại nghĩ tới người nọ.

Mộc Quý nhìn nàng nói rồi liền mất hồn, những này qua thường thấy cũng không lên tiếng, ngược lại tiến tới trước mặt quan sát cẩn thận, ngày thường biểu tình thư vui tai vui mắt, khiến người hết sức yêu thích, đột nhiên nổi lên một thoáng ý xấu, "Cũng không biết tướng quân chúng ta ở Hoài Châu như thế nào? Không biết có bị thương không đây."

Thẩm Họa lại không hoàn hồn, theo bản năng gật đầu phụ họa, trên mặt lo lắng mong nhớ nhìn một cái không sót gì. Sau đó đột nhiên phản ứng kịp, bèn híp mắt ý cười chói mắt đối mặt Mộc Quý, không khỏi nổi lên một chút bất đắc dĩ. Gần đây, nàng thường nghĩ tới Tiêu Dịch, nhưng là về chuyện Dục Ca Nhi và Tạ gia, những thứ này nàng đều không tiện đi tìm hiểu với bất kỳ kẻ nào, nhất là thân thể Dục Ca Nhi lộ ra cổ quái khắp nơi.

"Hi hi, có biểu tiểu thư quan tâm, Tướng quân nhất định không dám để cho mình bị thương." Mộc Quỳnh vội vàng bổ sung, sợ người ngọc này lại ngơ ngẩn ra.

Thẩm Họa dở khóc dở cười, bèn cố ý làm bộ như bị chọc tâm tư hỏi thăm, "Thật không có thư của tướng quân sao?" Mấy người Mộc Quỳnh đều là theo tính tình Tiêu tướng quân, nhắc tới cũng có thể là thói hư tật xấu của Tiêu gia chỉ thích người xấu hổ, Tiêu Dịch là vậy, Tiêu Tinh Dư là thế, ngay cả người hấn dẫn ra ngoài cũng vậy ngược lại vút bỏ chút dè dặt cũng có thể khiến cho bọn họ yên tĩnh.

Mộc Quỳnh lắc đầu, một lúc cách xa đã qua gần nửa tháng, sợ biểu tiểu thư nghĩ nhiều chỉ đành phải trấn an, "Có thể là ở trên đường trì hoãn."

"Cái gì trì hoãn?" Từ bên ngoài tiến vào, Hoàng thị chỉ nghe từ sau chót, âm thanh mỉm cười hỏi.

Đôi mắt Thẩm Họa hơi khép, hôm nay hôn lễ Tiêu Tinh Dư đã qua hơn nửa tháng, người của Hoàng thị tới chỗ nàng thăm dò cũng chuyên cần. Tiêu Dịch không có ở đây, sợ rằng Hoàng thị sẽ thừa dịp thời gian ra tay. Trong lòng Thẩm Họa hừ lạnh, còn sợ nàng ta sợ hãi rụt rè không chịu động đậy. Nàng ta dám tung lưới, lưới của nàng cũng chưa từng dừng lại, "Sao biểu tẩu lại tới?" Tự nhiên bỏ qua đề tài lúc trước, Mộc Quỳnh cũng thức thời đi dâng trà.

Hoàng thị không lưu ý lắm, nghe nàng hỏi như thế, ngược lại giận một chút, "Họa Nhi muội muội nói như vậy chẳng phải có vẻ xa lạ, thời gian muội tới quý phủ không ngắn, nên là người một nhà thường xuyên đi lại, lại sinh ra một cái đồ lười biếng, ngược lại bắt đầu ản núp, nhìn da dẻ này dường đến trong bóng trắng muốt." Nói qua lại còn thân mật nheo một cái ở trên gò má nàng, hôm nay có vẻ rất là vui mừng.

Thẩm Họa không để lại dấu vết lui lại, đối với sự thân thiết của Hoàng thị chỉ toàn sinh ra quái dị, trên mặt cũng không biểu hiện, khiêm tốn cười là mặt lá trái, "Ngược lại là Họa Nhi không đứng rồi."

Hoàng thị cũng không phải thật sự truy cứu cái này, lúc này ngược lại ngoác tay mới khiến người ta nhìn rõ ràng nha hoàn sau lưng rách theo một hộp đựng thức ăn sơn vàng khắc hoa.

"Hôm nay cũng không có chuyện khác, chính là nhớ muội muội, tới nhìn một chút, thuận đường trong phủ tới một vị sư phụ bánh ngọt Giang Nam, bảo làm chút điểm tâm để muội muội nếm thử một chút vị quê nhà." Hoàng thị dứt lời, bèn bảo nha hoàn lấy từng đĩa một đặt ở trên bàn.

Bánh dẻo đậu đỏ nhỏ mỏng đến như vài phiến lá đỏ, có thể từ trong cao đông lại hơi mờ nhìn rõ ràng thấy mỗi một hạt nhân đậu đỏ giấu trong đó. Bánh vùng mứt táo hương vị ngọt ngào cứng giòn, nhất phẩm ngọc đài cao lộ ra màu sắc hạch đào, Phi Thúy Thanh Mai (mơ phi thủy), hạt sen và mứt cam giống như trần châu mã não, bốn phía lại có thêm bột gạo khảm thành đường viền trắng, cực kỳ tương tự với tên.....

"Tẩu tẩu? Thật sự là đối với Họa Nhi quá tốt." Thẩm Họa ra vẻ là cảm kích, một cái chớp mắt lại có sương mù mờ lung. Bàn về trong phủ là Hoàng thị dịu dàng dễ thân, nếu là hết sức thân thiết, quả thật không có mấy người có thể cưỡng lại được, chỉ sợ sẽ giao ra trái tim.

"Nói bậy gì vậy, ừ, nếm thử một chút." Hoàng thị cười nói rôm rả, nhặt một khối bánh dẻo đậu đỏ đưa về phía bên miệng nàng.

Thẩm Họa cũng cười cắn vào một cái, cảm lên ăn, đại khái là đồ quê nhà gọi lên những ngày trước, "Ừm, tay nghề sư phụ thật là tốt, giống hệt muội ăn trước kia."

"Vậy sao, lại nói đây là đầu bếp đại thúc bá đặc biệt đào tới từ Bách Hoa lâu Giang Nam kia, muội muội thích ăn là tốt rồi." Tuy Hoàng thị nói như thế, nhưng mà trong nội tâm lại sinh ra khẫn trương. Tiêu Dịch tìm được đầu bếp Giang Nam chỉ sợ là vì khẩu vị của Thẩm Họa này, nếu hai người phát triển ra chút tình cảm..... Đôi mắt Hoàng thị buồn bã, quyết định chủ ý thừa dịp Tiêu Dịch không có ở đây xử lý chuyện này.

Nàng bỏ Xuân Hương lộ lấy được từ ca ca ở bên trong bánh ngọt này, chỉ là liều dùng tinh tế chút, đến buổi tối đó mới là thật sự gầy vò người.

Thẩm Họa giả vờ không thấy trong mắt của nàng ta chột lóe lên vẻ tàn ác rồi biến mất, chỉ làm như không biết ăn bánh ngọt, dù sao cũng hiếm khi thưởng thức vị quê nhà, bất tri bất giác lại ăn không ít, còn ăn ngon một mạch không ngừng.

Hoàng thị ở bên cạnh nhìn thẩm sinh ra vui mừng, vừa tán gẫu mấy câu việc nhà, mới để cho nha hoàn nâng lên hộp đựng thức ăn trống rỗng trở về.

"Muội muội theo ta đến Tầm Phương uyển chứ? Ta cho muội xem hoa văn mới của hà bao?"

"Lúc này đi, có phải hơi trễ hay không? Muội sợ làm phiền tẩu tẩu và biểu ca."

"Hôm nay hấn đang làm nhiệm vụ ở Hoảng Văn quán, không trở lại, coi như muội muội ngủ ở chỗ ta cũng không bất tiện."

Thẩm Họa cười cười, "Vậy được, chỉ là Dục Ca Nhi vẫn còn chơi ở trong vườn, sợ tìm không gặp được muội sốt ruột, muội đi nói một tiếng, sau đó sẽ đi tìm tẩu tẩu, được không?"

"Đương nhiên là được."

Đội ra khỏi Kỳ Lân cư, Hoàng thị lại không che giấu được hân hoan, gần như là bước nhanh trở về viện của mình, mới có thể không lộ ở trước mặt mọi người.

Sau khi Thẩm Họa thu dọn thỏa đáng, bèn dẫn theo Mộc Quỳnh đi. Hoàng thị quả thật lấy ra hoa văn cho Thẩm Họa xem qua, hai người hàn huyên hồi lâu. Hoàng thị mượn nước mưa phiêu bạc, càng rơi càng nhiều, bèn khuyên Thẩm Họa ngủ lại Tầm Phương uyển. Mặt mày Thẩm Họa tú lệ chậm rãi nâng lên, dùng một loại vẻ mặt cô quái nhìn chằm chằm Hoàng thị. Hoàng thị còn tưởng rằng Thẩm Họa phát hiện ra gì đó, vẻ mặt vừa căng thẳng, chính

là nghe người đối diện ồ lên một tiếng, "Tầu tầu, sao trong phòng này nóng như vậy?"

Hoàng thị nghe xong buông lỏng thở ra một hơi, trước tiên dặn dò người làm đi lấy khối băng tới đây, lại bảo người đi dọn dẹp giường đệm cho biểu tiểu thư, "Tối nay hai tỷ muội chúng ta tâm sự thật tốt một chút."

Biểu hiện trên mặt của Thẩm Họa hơi thay đổi, cong lông mi hóa thành cảm kích, hết như Hoàng thị kỳ vọng vậy, *d&d#l@q^d<.com> một thiếu nữ không noi nương tựa mà được ưu đãi thường lo sợ tái mét mặt mày.

"Biểu tầu đối đãi muội thật tốt."

.....

Ban đêm, mưa thưa chợt gió, cánh cửa bị đung phai vang kè kệt, trong phòng lại truyền ra □□, làm cho nha hoàn canh giữ ở bên ngoài không dám tiến vào cửa đóng chặt, ai dám quấy rầy chuyện tốt của thế tử. Nha hoàn giữ cửa là tâm phúc của Hoàng thị, hầu hạ Thế tử nghỉ ngơi rất sớm, chẳng được bao lâu lại chờ thị vệ Thế tử ôm một thiếu nữ tiến đến, còn làm che giấu một phen. Hôm nay chuyện tốt thành công, chờ ngày mai Thế tử tỉnh lại không thể thiếu đóng kín miệng đây —— phần thưởng thôi!

Trong phòng nền đỏ chập chòn, từ từ hương nhang mang theo một chút hơi thở ngọt ngào tràn ngập, cá tơ sa mỏng theo gió dập dờn, cả cái giường đều đang lung lay. Trên đất áo quần ngổn ngang chất đống, xen lẫn đai lưng ngọc màu xanh của nam nhân và váy áo lót của nữ tử, dường như tiết lộ lúc đầu sốt ruột khó nén.

Lúc này một cánh tay trắng như ngọc sen lộ ở bên ngoài, bầu thật chặt găm vóc đệm giường, một đoạn vải bó trắng mịn hương mờ hôi, đi kèm tiếng ngâm nga thật thấp làm cho nam tử nằm ở phía sau lưng nàng càng không nhận được tâm thần nhộn nhạo, làm bầm tẩn nhĩ càng nhúc nhích thẳng lên gay gắt.

Phía dưới nữ tử gần như sắp không chịu nổi sức lực va chạm kia, vẫn hô Tiêu Lang chậm một chút, âm thanh này lại mềm mại yếu ớt, ngược lại vô cùng rớt át khiến trong mắt Tiêu Thụy máu tanh cuộn cuộn, quả muốn chiếm giữ người thật chặt.

Cho đến nam tử khẽ quát một tiếng tiết ra ở trong thân thể nàng, sít sao ôm chặt nữ tử nằm sấp, càng là miêu tả lên viên tai của nàng, giống như là thưởng thức tâm nguyện. Nữ tử phía dưới mình sáng nhớ chiều mong cầu xin mà không được, cổ nhớ nhưng này hóa thành khao khát, lại một lần khiến cho * còn chôn sâu ở bên trong thức tỉnh.

Mà nữ tử ưm một tiếng, sớm bị hôn môi đầy đặc kia trêu chọc đến không được, trong cơ thể từ đầu đến cuối hết như có một đốm lửa đang đốt, cánh tay trắng mịn vòng chắc sau lưng gầy gò của nam tử, liều mạng dựa vào gần, giống như có thể giảm bớt loại nóng ran này.

"Uống ——" Nam tử lại không định ăn nhấm nữa, hai mắt chuyển thành sắc u tối nặng nề, giờ phút này trong mắt chỉ có nữ tử cạy thế thoát kiêu diễm kia của mình, dung mạo kia chiếu vào trong mắt, chênh lệch không khác với Thẩm Họa, sâu sắc giữ chặt thân thể nữ tử, lại là một phen mạnh mẽ mà có lực đoạt lấy.

Nhưng có lẽ là ra sức, nữ tử mấy lần chịu đựng xuống lại mơ hồ sinh ra đau bụng, trong đầu hai luồng tinh thần ý nghĩ xé rách, thỉnh thoảng gãy gãy khô phục một thoáng ý thức, gần như là hoang mang biến sắc, "Tiêu Lang, Tiêu Lang đừng ——" lời khẩn cầu này lại vẫn nhuộm vào nước nỏ.

Nào ngờ nghe vào trong tai Tiêu Thụy càng trở nên hung tàn, liều mạng va chạm, mà nàng tránh né càng chọc giận thêm, động tác cũng càng trở nên thô bạo.

"Đừng —— a!" Một tiếng cuối cùng kèm theo kêu lên thê lương thảm thiết, gần như truyền ra bên ngoài uyển.

Nha hoàn giữ cửa mớ mớ lỗ tai, đáy lòng không nhận được âm thầm sinh oán giận, nàng biết được Thế tử có tật xấu ở phương diện kia, chợt có mấy lần * cũng không cần như vậy thôi, lại không khỏi rút lại xa một chút, không muốn nghe tiếng quấy rối trái tim này nữa.

"Linh Nhi, phu nhân Thế tử có đó không?" Chợt một giọng nói truyền đến, nha hoàn nhìn lại, lại nhìn thấy ma ma bên cạnh phu nhân Hầu phủ tới.

Linh Nhi trừng mắt nhìn, bận rộn lo lắng che giấu hốt hoảng trên mặt, "Tổng ma ma, vì sao ngài lại tới? Phu nhân, phu nhân....." Nói rồi bèn liếc mắt nhìn về phía cửa đóng chặt kia, âm thanh bên trong vẫn có thể làm cho người nghe ra là một hoàn cảnh như thế nào.

Ma ma nhú nhú mày, cũng không có ý kiến gì đối với chuyện phu thê sinh hoạt vợ chồng, nhưng Hoàng thị kia rõ ràng gọi mình tới đây, trước mắt chờ đợi cũng không phải là một chuyện, vì thế nói, "Vậy ta muộn chút lại tới."

Linh Nhi âm thầm thở dài một hơi, gật đầu liên tục, đang muốn cung tiễn chợt nghe được cửa bùm một tiếng bị quăng ở trên tường, kinh ngạc nhìn lại. Ở bên trong cánh cửa rung động, mặt Tiêu Thụy hốt hoảng đứng ở đó, trên áo lót máu tươi đỏ thắm nhuộm dần hơn phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Editor: trang bubble

Tìm một góc vườn mát mẻ, nha hoàn đang cầm chậu máu và khăn lông bước chân vội vã đi qua hành lang, mới vừa rẽ vào góc, đã bị mấy nha hoàn ngoại viện kéo từ phía sau, tiểu nha hoàn đang cầm chậu máu sững sờ, hỏi: "Vì sao các người lại tới?"

"Phu nhân Thế tử kia đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói là sảy thai rồi hả?" Một đứa nha hoàn bát quái hỏi thăm.

Mặt tiểu nha hoàn bụng chậu máu đau thương buồn bã gật đầu, cầm bữu trong tay gắng sức, còn dịch chuyển ra bên ngoài chút, "Còn không phải vậy, cả chậu máu đều là của phu nhân Thế tử."

"Nghe nói Thế tử vốn chưa từng viên phòng với phu nhân, đứa bé từ đâu tới?" Một nha hoàn khác nhướn mặt mày hoàn toàn là xem náo nhiệt hỏi thăm.

"Chẳng lẽ, đứa bé vốn không phải của Thế tử?"

"Phi phi, lời này không thể nói lung tung được."

"Vậy lại bảo nàng nói, nàng hầu hạ phu nhân ở Tầm Phương uyển, là người rõ ràng nhất." Có nha hoàn góp vào nói.

Nha hoàn bụng bồn liếc nhìn bốn phía, thấy không ai chú ý tới góc này, lại không chịu được người qua lại thân thiết hỏi thăm, chỉ nhỏ giọng nói: "Khụ, chuyện này chỉ sợ là thật. Mới vừa rồi lúc ta đi vào buồng nước, lão phu nhân, phu nhân Hầu phủ, còn có Thế tử đều ở đấy, sắc mặt cực kỳ khó coi. Lúc ta đi ra ngoài đã nghe thấy lão phu nhân nổi giận bảo Linh Nhi tỷ tỷ đến Quốc Công Phủ kêu người đến đón phu nhân Thế tử đi đấy, nói Hầu phủ không có con dâu hư thân mất nết như vậy."

"Ồ, nói như vậy chuyện có thể là thật?"

"Đúng vậy, lúc này Thế tử chúng ta đội nón xanh thật sự là mang tóa sáng, nếu không phải là chuyện hôm qua kia, sợ rằng cũng không có ai biết đấy!"

Bọn nha hoàn trẻ tuổi, thậm chí còn có mấy phần thủy mị, khó đảm bảo không áp ủ tâm tư gì khác, lúc này người một câu, ta một câu sau lưng sắp xếp thị phi của chủ tử, đáy lòng cũng bắt đầu tính toán ra.

Hôm qua, Thẩm Họa và Mộc Quỳnh ngủ lại nhà kẻ của Tầm Phương uyển, sáng sớm nay xảy ra sự việc này, trong viện hết như nổ tung ồ vậy. Thẩm Họa còn đang rửa mặt đã bị Hải ma ma bên cạnh lão phu nhân mời về Kỳ Lân cư. Thẩm Họa quen thuận theo, nghe tiếng động đằng trước chỉ hỏi một câu đã xảy ra chuyện rồi, giống như là biết bản thân nàng không nên thám thính nhiều, thu miệng lại, miễn Hải ma ma làm khó, càng cảm thấy cô nương biết rõ đạo lý.

Hai người chậm rãi thu dọn một phen, đi ngang qua hành lang, đứng ở chỗ không xa, lỗi tai Mộc Quỳnh linh hoạt, nghe từng chữ từng câu lời các nàng nói vào trong tai.

"Giec gió gặt bão." Mộc Quỳnh mỉa mai tự nhủ.

Thẩm Họa nghe lời này, chột cong khóe môi, nhìn về phía Mộc Quỳnh nói: "Chuyện này đến đây chấm dứt, trở về hãy bảo ám vệ rút lui đi."

"Nhưng....."

Thẩm Họa biết Mộc Quỳnh muốn nói gì, nàng trực tiếp cắt đứt lời của nàng ấy, "Chẳng lẽ là lời của ta cũng không muốn nghe."

Mộc Quỳnh đoán không ra ý tưởng của biểu tiểu thư, đành phải thôi, dù thế nào đi nữa bọn họ chỉ cần an tâm chờ Thiếu Tướng quân trở lại là tốt rồi.

Mộc Quỳnh nhìn không hiểu, thật ra thì tâm tư Thẩm Họa cũng rất đơn giản, có người lòng dạ khó lường, muốn làm chuyện ác, nàng cũng sẽ không mềm lòng bỏ qua. Chỉ là trong nháy mắt đó, nàng lại cảm thấy Hầu phủ này thật là cực kỳ nhàm chán. Xử lý xong chuyện Hoàng thị, nàng cũng không còn cần thiết ở lại Hầu phủ, chỉ chờ tháng tám, Tổng Từ Quận tới cửa cầu hôn, có điều không biết nếu hần biết được sắp sửa cầu hôn chính là Hầu phủ Tiêu thị, có còn dũng khí tới tìm nàng hay không?

Hầu phủ nhất định sẽ không dễ dàng thả nàng rời đi, Thẩm Họa cũng muốn xem một chút, ý định Tổng Từ Quận cầu hôn mình rốt cuộc có mấy phần kiên trì?

Qua hai ba ngày, Hoàng thị quả nhiên lạng lẽ bị Quốc Công Phủ đón đi, lấy đi còn có một tờ hưu thư. Nhưng, tin tức Hoàng thị vụng trộm yêu đương y như trời thu ngọn cỏ bị lửa rừng đốt, không cần gió thổi cỏ vũ, cũng đã truyền từ trên xuống dưới trong phủ đều biết được. Hơn nữa, nghe nói một thị vệ của Hầu phủ tên là Giang Đồ, hôm qua bởi vì ban đêm khát nước, đến cạnh giếng múc nước uống, không cẩn thận rơi xuống giếng chết.

Còn có phu nhân Hầu phủ Trần thị, gần đây hàng đêm ngủ không được ngon giấc, Hầu Gia lại bảo người ôm đệm trải giường đến thư phòng phân ngủ. Còn có người nói, lần đầu tiên Hầu Gia đánh phu nhân một bạt tai, từng việc một trong này, mỗi một việc, đều thành tin đồn bát quái thú vị lên lút nói chuyện say sưa ở Hầu phủ.

Lão phu nhân dĩ nhiên là sẽ không để cho chuyện như vậy truyền ra quá mức gay gắt, dặn dò Hải ma ma đi từng uyển một ân cần dạy bảo, gõ từng cái

một, dần dần chuyện này mới yên tĩnh lại.

Mãi cho đến tháng tám, khí trời nóng bức càng hòa dịu mấy phần, cũng như là thư của Tiêu Dịch, lại là nửa tháng rồi cũng chưa từng đưa tới Kỳ Lân cư. Ngày hôm đó, Thẩm Họa mặc váy áo ngấn màu đỏ nhạt đang nằm ngủ ở giường buổi sáng. Hồng Ngọc dựa vào bên giường, trong tay cầm một cây quạt tròn mỹ nhân, thỉnh thoảng nhẹ nhàng lay động, xua đuổi ruồi muỗi. Tháng tám cũng không có lo âu bướm bướm tới quấy nhiễu người thanh tịnh.

Về mặt Mộc Quỳnh lại gấp gáp vội vã đi tới, Hồng Ngọc thấy nàng bước chân sinh ra gió, vội vàng làm dấu tay chó có lên tiếng. Mộc Quỳnh thấy biểu tiểu thư vẫn còn đang nghỉ ngơi, mới đưa bước thả nhẹ vài phần. Hồng Ngọc thấy Mộc Quỳnh việc gấp như vậy, để quạt tròn xuống, hai người lặng lẽ cùng nhau rời đi.

Tới cửa, Hồng Ngọc cười hỏi: "Chuyện gì? Mộc Quỳnh, nhìn muội gấp đến độ cả đầu mồ hôi."

Mộc Quỳnh quen cười đùa rồi, có thể gấp thành như vậy, đó là thật sự sốt ruột, "Đại tiểu thư dẫn theo cô gia lại mặt rồi."

Hồng Ngọc không hiểu hỏi, "Đây là chuyện tốt, hai ngày trước cô nương còn nghĩ đến nói muốn gấp đại tiểu thư một chút đấy."

Bởi vì thân thể tân cô gia (chứ rể mới) không tốt, vốn là ba ngày nên dẫn cô gia lại mặt, liên tục kéo dài tới tháng tám mới tới đây, Thẩm Họa lại không cách nào xuất phủ, chỉ có thể đợi Tiêu Tĩnh Dư tới Hầu phủ tìm nàng.

Hôm nay tới rồi, có thể phải chờ cô nương tĩnh lại, nói cho nàng biết mới phải, cô nương nhất định sẽ vui mừng.

Mộc Quỳnh lại sốt ruột trong lòng, suy nghĩ một chút chuyện này vẫn không thể nói với Hồng Ngọc, nếu nói rồi, sợ Hồng Ngọc lại lo lắng suông trở thành con kiến ở trên chảo nóng, thân thể mới vừa dưỡng tốt, chỉ hỏi lại, "Biểu tiểu thư ngủ đã bao lâu? Có phải nên kêu tiểu thư tỉnh hay không?"

"Không phải là muội cũng biết, bên An gia kia hơn nửa đêm có người tới, nói là An Lão thái thái bị bệnh nặng, sắp không xong, muốn đón Dục Ca Nhi đến An gia thăm lão thái thái một chút. Hơn nửa đêm, cô nương và tiểu công tử giúp đỡ cùng nhau thu dọn quần áo đồ vật của Dục Ca Nhi, giăng co hơn nửa đêm mới ngủ, nên hôm nay ngủ trưa sâu hơn so với bình thường chút."

"Vậy chờ biểu tiểu thư tỉnh, Hồng Ngọc tỷ tỷ tới gọi muội một tiếng."

Hai người đứng ở cửa ra vào, hạ giọng nói cực thấp, Thẩm Họa vẫn bị âm thanh nhẹ nhàng này quấy nhiễu đến, ấn đường nhàn nhạt nhảy mấy cái, mở một đôi mắt đen ra, ngồi dậy kêu một tiếng. Hồng Ngọc và Mộc Quỳnh song song đi vào, Thẩm Họa xoa xoa khóe mắt vốn mệt mỏi như cũ, dặn dò nói: "Hồng Ngọc, muội đi lấy chút nước tới đây, ta muốn lau mặt một chút."

Hồng Ngọc vừa đi, trong nháy mắt, đôi mắt Thẩm Họa liền sáng rõ mấy phần, "Có chuyện gì muội nói đi."

Thì ra là biểu tiểu thư nhìn ra, có ý sai Hồng Ngọc đi.

Mộc Quỳnh mím mím môi, dứt khoát nói: "Biểu tiểu thư, làm sao mới tốt, hôm nay có người đến Hầu phủ cầu hôn ngài?"

"Có biết là ai không?" Thẩm Họa nghiêng thân thể vội vàng hỏi thăm.

Gương mặt Mộc Quỳnh thay Tướng quân mình ghét bỏ, "Là Trạng Nguyên Lang năm nay, Tổng Từ Quận. Biểu tiểu thư, trang ## bubble người này tốt như vậy đang yên đang lành tới Hầu phủ cầu hôn ngài, thật là không biết tự lượng sức mình. Thật may là bị lão phu nhân và phu nhân Hầu phủ đuổi đi rồi."

Thẩm Họa khẽ cau đuôi lông mày lại, gấp rút lên tiếng hỏi: "Bị đuổi đi rồi?"

"Đúng vậy, nói ngày mai sẽ lại tới thăm hỏi, còn không biết xấu hổ mà nói muốn gấp ngài một lần đấy, biểu tiểu thư chúng ta đâu phải là hán nói thấy là thấy được."

Thẩm Họa cũng không cắt đứt Mộc Quỳnh liền thoáng không ngừng nói, trong lòng thì không hề kinh ngạc. Tổng Từ Quận thật sự tới cầu hôn rồi, lúc đầu nàng nói mơ hồ như vậy, để lại địa chỉ cho hắn, Thẩm Họa tin tưởng theo tác phong của Tổng Từ Quận, chắc chắn sớm hỏi thăm làm chuẩn bị. Chỉ cần thoáng thăm dò, hắn sẽ có thể biết đó là nhất phẩm hầu Kinh Thành, Hầu phủ Tiêu thị. Dưới nghi vấn chồng chất như thế, nếu là người bình thường, tất nhiên sẽ không theo ngày nàng nói tới cầu hôn, cũng chỉ có con ngỗng ngốc Tổng Từ Quận này dám làm.

Nếu Mộc Quỳnh khinh thường Tổng Từ Quận, vậy mới vừa rồi vội vàng vàng lại vì cái gì, không đợi Thẩm Họa hỏi nàng, Mộc Quỳnh tiếp tục nói cho Thẩm Họa, "Phu nhân Hầu phủ thật sự là càn..... Quá đáng, hôm nay đại tiểu thư dẫn cô gia lại mặt, phu nhân Hầu phủ lại bảo đại tiểu thư đàm đương thuyết khách?"

"Hả? Muốn nói gì?"

"Lại không biết xấu hổ bảo biểu tiểu thư ngài làm thiệp thất cho Thế tử!" Người như tiên nữ vậy chỉ có thể là của Thiếu Tướng quân bọn họ, ai cũng đừng hòng nghĩ vậy, đều là □□ ghê muốn ăn thịt thiên nga.

"Họa Nhi muội muội, nếu ta tới làm thuyết khách, còn hoan nghênh ta?" Mộc Quỳnh vừa mới nói xong, Thẩm Họa đã nghe được tiếng Tiêu Tĩnh Dư Thanh trong veo, tràn đầy bình tĩnh.

"Tỷ tỷ đã tới, đương nhiên là hoan nghênh. Mộc Quý, muội nhanh đi pha trà." Ánh mắt Thẩm Họa sáng lên, vội vàng đứng dậy, "Tỷ tỷ tạm đi bên ngoài chờ một lát, muội mặc xong ra ngoài dạo với tỷ tỷ một chút."

"Không có gì đáng ngại, phu quân vẫn còn ngồi ở phòng khách, thân thể hần không tốt, ta với muội muội nói đơn giản đôi câu rồi đưa hần trở về phòng nghỉ ngơi trước, ta còn muốn ở lại trong nhà hai ba ngày, sau này có nhiều thời gian."

Thẩm Họa gật đầu một cái, "Dư tỷ tỷ sống ở Bùi gia tốt không? Muội nghe người ta nói Bùi phu nhân cũng không phải người dễ chung sống."

"Muội muội yên tâm, ta tất cả đều tốt."

Thẩm Họa nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tiêu Tĩnh Dư, chỉ sợ là nàng gượng cười, cuối cùng lại phát hiện là mình nghĩ hơi nhiều rồi. Nhìn người trước mắt vẫn là bộ dáng không son phấn kẻ lông mày, chẳng qua là vấn tóc lên, mặc trang phục phụ nhân, nhưng chỉ là ăn mặc phụ nhân như vậy vẫn không che giấu được ý vị tự nhiên tùy ý trên người nàng.

"Vậy muội muội đã yên tâm."

Tiêu Tĩnh Dư cũng nhìn đôi mắt thần thái sáng láng của Thẩm Họa, cười nhạt một tiếng. Đây là tin tưởng của hai người với nhau, nàng tiếp đề tài mới vừa rồi của Mộc Quý, "Tuy ta không phải là đến làm thuyết khách, cũng là tới thay mẫu thân ta nhận lỗi với muội. Mẫu thân ta trừ lúc làm cô nương ở Trần gia không quá thuận ý, kể từ gả cho phụ thân, là được phụ thân cực kỳ thương yêu, lại để cho bà sinh ra chút tâm tư hành động tùy ý."

"Quả thật bà có ý để cho muội đính hôn làm thiếp thất của nhị ca, nhưng trước tiên ta đã không đồng ý. Muội muội tốt của ta đáng giá người càng tốt hơn, ta đã quẳng xuống lời hung ác cho mẫu thân, đã cắt đứt ý nghĩ của bà, dù muội muốn xuất phủ, hay là cho đại ca một cơ hội, ta đều sẽ tôn trọng lựa chọn của muội muội."

"Dư tỷ tỷ....." Trong một tiếng này, Thẩm Họa không khỏi cảm động, mang theo mấy phần nghẹn ngào.

Hai người lại nói vài câu tri kỷ nữa, Tiêu Tĩnh Dư bèn nói: "Hôm nay cũng không trò chuyện với muội muội nhiều rồi, ta về trước."

Thẩm Họa cũng đã mặc xong, "Muội tiễn tỷ."

"Ừ."

Thẩm Họa và Tiêu Tĩnh Dư đi tới phòng khách, trong phòng khách một nam tử đang chơi đùa ly ngọc trong tay, mặc toàn thân ngọc bào, tóc đen bó cao, nhưng vẫn chưa vấn thành búi tóc, cũng là dáng người cao lớn, duy chỉ có hơi gầy yếu, nam tử giống như trích tiên quân nhũ thế, chính là Bùi Diễm.

Vừa thấy được thê tử của mình ra ngoài, hần lập tức cười tiến lên kéo tay của nàng, bộ dáng cung chiêu bảo vệ thê, "Một hồi thôi, phu nhân nghỉ một lát."

Nói xong giúp Tiêu Tĩnh Dư sửa sang lại áo, Thẩm Họa ở bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy kinh ngạc cảm tình của hai người.

Tiêu Tĩnh Dư cười cười, "Muội muội đừng bước."

Hai người ra khỏi Kỳ Lâm cư, Tiêu Tĩnh Dư nghiêng nghiêng nhìn Bùi Diễm một cái, vội vàng rút thân thể lại, miễn cưỡng nói: "Đã nói rồi, muội muội này của ta rất tinh, không cần diễn ở trước mặt nàng."

Bùi Diễm che miệng ho khan hai tiếng, "Đồng ý làm phu quân của ngươi một năm, chung quy phải đối tốt với ngươi chút mới đúng."

Tiêu Tĩnh Dư tuyệt đối không tin, vội vàng thúc giục hần, "Đừng lăm mồm." Hai người bắt nguồn là tranh giành một bức họa, sau lại không đánh nhau thì không quen biết, thành bạn thân ngưu tầm ngưu mã tầm mã, phút cuối cùng còn bị nàng kéo lên thuyền giặc.

Khóe miệng Bùi Diễm khẽ nhếch, cũng không phản bác nàng, chỉ là chợt nhớ lại một chuyện, liếc nhìn khuôn mặt Tiêu Tĩnh Dư khuất bóng không thấy rõ vẻ mặt, "Ghét bỏ ta như vậy, may nhờ ta còn muốn nói cho ngươi biết tin tức gần đây Tiêu Cửu Cửu âm ỉ Hòa Ly." Trong âm cuối nhẹ nhàng kia ngoại trừ ẩn chứa hài hước còn có một chút cái khác, chỉ rất là nhanh sẽ làm cho hần thu lại tất cả, cũng càng không có ai phát hiện.

Mà Tiêu Tĩnh Dư nghe được tin tức này lại là hoàn toàn trở mắt dừng lại, lẩm bẩm nói: "Hòa Ly....."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Hôm sau, sáng sớm Tiêu Tinh Dư đã tới Kỳ Lân cư, thường ngày bởi vì Tiêu Kỳ Lân thích làm ẩm ỉ, buổi sáng thông thường thì Thẩm Họa ngủ không yên ổn, hiện giờ tuy cậu nhóc không ở nhà, nhưng lại tới một Dư tỷ tỷ.

Thẩm Họa bị Mộc Quỷ khẽ gọi đại tiểu thư tới, lông mi dài mềm mại của nàng rung rung, một đôi mắt sáng mang theo hơi nước mông lung chậm rãi mở ra, còn có bảy tám phần mờ mịt lười biếng. Nàng ngồi dậy, nhìn chăm chăm bức tranh chân dung treo trên tường xa xa bằng hoàng một lúc, mới vừa tỉnh táo thêm một chút, lúc chợt quay đầu nhìn Mộc Quỷ bùng chậu nước tới, hỏi: "Còn chưa có thư nhà của Tiêu tướng quân sao, lúc này cũng bao nhiêu ngày rồi?"

Mộc Quỷ ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, nghiêm túc tách đầu ngón tay tính số ngày, cuối cùng trả lời: "Đã gần nửa tháng rồi."

Lần trước đã nói gần nửa tháng.

"Là có mười chín ngày không có thư nhà tới rồi." Một lúc lâu, Thẩm Họa lẩm bẩm một câu.

Mộc Quỷ phản ứng kịp cười khúc khích, vắt khô khăn mặt đưa cho biểu tiểu thư, cười híp mắt nói: "Tiểu thư là nhớ tướng quân chúng ta thôi, ngày cũng tra rõ ràng như vậy."

Thẩm Họa bị Mộc Quỷ nhạo báng không phải một lần, lần này nàng lại sững sờ. Đúng vậy, làm sao nàng lại tra ngày rõ ràng như thế? Nhất định là mưa dầm thấm đất, thời gian cậu nhóc ở đây cả ngày lằm bằm không thấy phụ thân.

Lâu không thấy thư nhà như vậy, có thể nghĩ tới trừ phiền loạn bên Hoài Châu nhất định là khó khăn chồng chất, Tiêu Dịch cũng không có thời gian tự tay viết thư. Đột nhiên, mí mắt nàng nhàn nhạt nhảy lên mấy cái, Thẩm Họa lập tức dẫn dò nói: "Muội bảo Mộc Cần thăm dò tình huống Hoài Châu một chút, nếu Dục Ca Nhi trở lại nhất định sẽ hỏi một chút khi nào phụ thân cậu trở về."

"Vâng." Mộc Quỷ len lén liếc một cái, vui vẻ khom người lên tiếng.

Đội Thẩm Họa rửa mặt xong rồi, Tiêu Tinh Dư ngồi ở phòng khách vừa vặn uống xong một ly Bích Loa Xuân, vẫn còn hết như đang ghen chết nói với Hồng Ngọc bên cạnh, đại ca quả nhiên thiên vị, đồ tốt đều đưa Kỳ Lân cư. Tuy là nói như vậy, nụ cười trên mặt vẫn không giảm nửa phần.

"Dư tỷ tỷ! Tỷ tới thật sớm."

Tiêu Tinh Dư buông ly trong tay, ngược mắt, đáp lại bằng một tiếng cười sáng lạng, "Trong phủ buồn bức nhàm chán, nên dậy sớm chút. Ta tới là cho muội muội xem một thứ."

Nói rồi giờ ra thiệp mời ở trước mặt Thẩm Họa, Tiêu Tinh Dư lắc đầu một cái nghi ngờ cảm thán, "Cũng là ly kỳ, phu nhân nhà này mời ta rất nhiều lần, lần này ta lại mặt không ngờ đưa thiệp mời tiệc trà đến Hầu phủ."

"Ý tỷ tỷ là..... Muốn đi đến cuộc hẹn?"

"Đương nhiên muốn đi, muội muội theo ta cùng đi, chúng ta cũng thuận tiện chăm sóc lẫn nhau. Sau khi muội ăn bữa sáng, chúng ta sẽ đến chỗ tổ mẫu xin phép, để người làm chuẩn bị xe ngựa cho chúng ta. Muội muội cảm thấy được không?"

Miệng Thẩm Họa đầy vui vẻ đồng ý, bởi vì nàng rõ ràng thấy nụ cười gian xảo của thiếu nữ, hai người ăn ý mười phần. Thẩm Họa quá rõ tác dụng của tấm thiệp mời này, Tiêu Tinh Dư mới vừa lập gia đình, Tiêu lão phu nhân và Trần thị nhìn cực nghiêm, sẽ không cho phép Tiêu Tinh Dư bất chước lúc cô nương động một chút là nữ giả nam trang ra ngoài.

Mà tấm thiệp mời như giống như là một trận mưa đúng lúc, lúc này, không chỉ có Tiêu Tinh Dư muốn ra phủ, Thẩm Họa càng muốn. Nàng muốn đi ra ngoài gặp gỡ với Tổng Từ Quận, nói rõ ràng chút với hân mới phải. Câu hôn này cũng phải cần nói sách lược, tránh cho cuối cùng Trạng Nguyên Lang tới Hầu phủ mũi dính đầy tro. Ở trong lòng Thẩm Họa, nàng có một chút áy náy nói không được, nói không rõ đối với Tổng Từ Quận.

Tiêu lão phu nhân thấy thiệp mời, dĩ nhiên là không có lý do gì nhốt Tiêu Tinh Dư nữa, dẫn dò Tiêu Tinh Dư và Thẩm Họa mấy câu phải chú ý quy củ khắp nơi, hai người vội lên tiếng đồng ý. Tiêu lão phu nhân nghĩ tôn nữ mình là một kẻ khác người, vừa vặn bên cạnh có Thẩm nha đầu trông coi chút, Tiêu Tinh Dư cũng có thể thu lại mấy phần tính tình, vậy mà hai người đã sớm là một cái thuyền giặc rồi.

Hai người vui mừng xuất phủ, lên xe ngựa Hầu phủ, bánh xe ken két, đi về phía có phải là chỗ phu nhân nhà kia mời hay không, cũng không thể biết được.

Nhưng ngay khi xe ngựa Hầu phủ lái vào đường cái Kim Lăng thì ngay sau đó trong một chiếc xe ngựa khiêm tốn đậu ở khúc quanh lại vang lên tiếng của một phụ nhân, "Mộc Lạp Thị, chuyện ta đồng ý người đã làm được, người đồng ý ta thì sao? Hiện tại nàng ta đã bị ta dùng thiệp dẫn ra ngoài, người biết nên làm như thế nào chứ?"

"Nguy phu nhân coi trọng chữ tín khiến lão thái thái An gia đột nhiên phát bệnh nặng, dẫn ra con trai của Tiêu tướng quân, thật là điều kẻ. Hôm nay lập lại chiêu cũ, phu nhân đúng là để ta thấy một nữ tử thông minh nhất cũng thức thời nhất. Mộc Lạp Thị ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời, chuyện đồng ý phu nhân nhất định sẽ làm được, còn có thể khiến phu nhân..... Dùng lời Hán các người nói thế nào..... À..... Sẽ làm phu nhân trộm cá còn không dính tanh chút nào." Nam tử cười ha ha gật đầu, tiếng Hán của hắn vẫn không tính là tiêu chuẩn như cũ, nhưng tính toán ngầm trong ánh mắt cũng là rõ ràng rành.

"Rất tốt, trở lại về sau nhất định phải bán đến kỹ viện bán thiu nhất." Nguy phu nhân nhếch miệng lên một đường cong oán độc, một đôi mắt không tính là tinh tế chợt neho lại, nhìn xe ngựa Hầu phủ nơi xa, âm thầm cắn răng, Tiêu Tinh Dư, hồ mị tử người thích nam nhân như vậy, sẽ để cho người ném thừ

mùi vị vô số nam nhân.

"Phu nhân hãy về trước đi! Ta cho người đi hành động." Mộc Lạp Thị làm một tư thế xin mời.

Đường cong khoe miệng Ngụy phu nhân vẫn không hạ xuống, sửa sang lại áo, xuống xe ngựa, thì lập tức có nha hoàn cầm áo choàng tới đây, Ngụy phu nhân khoác lên người, tỉ mỉ che lại dung mạo, rất nhanh sẽ đi vào đám người, không tìm được bóng dáng nữa.

Lại nói Thẩm Họa và Tiêu Tinh Dư đang ngồi xe ngựa chậm rãi chạy, Tinh Dư chợt nói đến Hoàng thị bị hù, "Muội muội có thể nghe nói, Hoàng thị bị Quốc Công Phủ vợ và gã đến một hộ tiểu lại ở Biện Châu, nhi tử nhà kia là một kẻ ngu ngốc và bị què."

Thẩm Họa là một người biết chuyện, biết được Tiêu Tinh Dư bắt đầu nói như vậy sợ là cũng đoán được, tất cả trước đó đều là nàng thiết kế đánh tráo, bèn trực tiếp nói: "Tỷ tỷ thật là cảm thấy muội muội làm quá mức?"

Tiêu Tinh Dư cười cười, tiếp theo lắc đầu phủ định, "Họ đánh thông lọng muốn hại người, thì nên nghĩ đến kết quả, sao ta lại oán muội muội. Có điều lần tới quả quyết không thể một mình buồn bực ở trong lòng, ở Hầu phủ muội không phải chỉ có đại ca, còn có người tỷ tỷ là ta đây."

Tiêu Tinh Dư là thật sự thương yêu Thẩm Họa, một nữ cô nhi như nàng ấy, bởi vì tham niệm của mẫu thân mình bị đón đến chốn thị phi Hầu phủ này, phải là Tiêu gia có lỗi với nàng ấy. Bản thân nàng bỏ ra vì Tiêu gia đó là nên bởi vì nàng chảy dòng máu của Tiêu gia, nhưng muội muội lại có trách nhiệm gì.

Thẩm Họa thả lỏng thở ra một hơi, "Dư tỷ tỷ đối xử Họa Nhi thật tốt!" Đây là lời Thẩm Họa đã thường nói với Hoàng thị khi đó, chỉ là người trước không có tình cảm, người sau là chân tình thật lòng. Hôm nay, nàng chậm rãi nói ra miệng, trong mắt mờ mịt một tầng hơi nước thật mỏng.

Đột nhiên, xe ngựa xóc nảy một hồi, Thẩm Họa vốn còn muốn thừa dịp cơ hội chỉ có hai người, cũng không cần lo lắng tai vách mạch rừng, định hỏi thăm tỉ mỉ thân thể Dục Ca Nhi. Lần trước đám cưới vội vàng, Thẩm Họa chưa từng hỏi kỹ, trang ## bubble chỉ là môi đỏ mọng mới vừa mở, đã bị xóc nảy này cắt đứt, hai người gần như là đồng thời nhủ vậy, ý thức được một chuyện, đường phố Kim Lăng không nên xóc nảy như vậy.

Tiêu Tinh Dư vội vàng vén rèm lên, thán thán thở, "Không tốt, không thấy thị vệ Hầu phủ."

Thẩm Họa cũng vén rèm bên kia lên, chỉ thấy bên ngoài đường hẻm màu xanh hoa cỏ như đệm, từng hàng cây cối phảng phất lướt phía trước. Hai người thật là chủ quan, lại để cho kẻ xấu lừa gạt đến ngoài thành, chỉ sợ là mới vừa ra khỏi thành. Tiêu Tinh Dư có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại hơn, nàng lập tức ra hiệu Thẩm Họa không nên kinh hoảng.

Ngay sau đó, Tiêu Tinh Dư cất cao âm thanh chút, "Ồi chào, ai ôi, cây trâm trên đầu muội muội là mua ở đâu, kiểu dáng hút hàng như vậy." Một câu ra hiệu của nàng, Thẩm Họa đã hiểu ý.

"Biểu ca tặng, Dư tỷ tỷ thích thì lấy đi mang đi." Nói rồi, Thẩm Họa bèn thu lại vẻ mặt, rút cây trâm trên đầu ra, nắm ở trong tay, bén nhọn hướng ra bên ngoài.

Tiêu Tinh Dư cũng bèn vội rút đi đai lưng bên hông, nắm ở trong tay, nàng từ từ di chuyển thân thể, cũng nhỏ giọng nói với Thẩm Họa: "Một lát, ta cuốn lấy hán, muội liền đâm cổ của hán."

Thẩm Họa gật đầu một cái, thật ra thì lòng bàn tay của hai người đều chảy ra mồ hôi, có điều lúc này sợ hãi là vô dụng. Tiêu Tinh Dư đã di chuyển đến bên cửa xe, nàng hít sâu một hơi, đột nhiên vén rèm lên, động tác nhanh chóng quần đai lưng vào trên cổ phu xe, ghim chặt sít sao.

Phu xe Kiều trang (trang áp, thôn trang) kia cũng hoàn toàn không ngờ sẽ gặp phải nữ tử có can đảm sáng suốt như vậy, đôi tay nhanh chóng túm đai lưng quần cổ kia. Nhưng rốt cuộc hơi sức Tiêu Tinh Dư không so được nam tử, Thẩm Họa đang muốn đi lên xuống tay, bụng của Tiêu Tinh Dư đột nhiên bị phu xe lấy cùi chỏ thực một cái. Phu xe hơi giãy dụa thân thể, cây trâm này lộ ra một vệt ánh sáng rung động lòng người lại chỉ đâm vào vai hán.

Ba người lập tức rơi ra từ trên xe ngựa, thật may là con ngựa chạy cũng không tính nhanh gấp, phu xe lăn lộn trên mặt đất che cổ khụ khụ thở dốc. Trán Tiêu Tinh Dư đã rịn ra một tầng mồ hôi, nàng bị một hồi va chạm kia không nhẹ, cũng miệng lớn thở dốc giống vậy, khoe miệng thắm ra một tia đỏ thắm, "Muội muội trốn trước đi." Tiêu Tinh Dư che bụng vốn cứ như không đứng dậy nổi, đừng nói chạy trốn, hiện tại nàng đau chỉ thiếu chút ngắt đi.

Thẩm Họa lập tức nói: "Tỷ tỷ đừng nói chuyện, để muội suy nghĩ một chút làm thế nào? Muội sẽ không bỏ tỷ lại."

Nàng ngắm nhìn bốn phía, con ngựa vẫn còn đang hí vang, Thẩm Họa chạy mau tới cỡi cương ngựa ra dắt đến trước mặt Tiêu Tinh Dư, "Muội đỡ tỷ tỷ lên ngựa!"

"Muội ở Kinh Thành này không thù không oán, đám người này nhất định là nhắm về phía ta, muội đi tìm Bùi Diễm, hán sẽ tới cứu ta." Tiêu Tinh Dư thờ hờn hờn dứt quãng nói.

"Bây giờ ai cũng không đi được, bao vây cho ta." Một hán tử áo đen tay ngắn dẫn năm sáu người đứng lúc đi tới, là một chuỗi khẩu âm cứng nhắc mà xa lạ. Hai người lập tức đã nghe ra, là người Nam Cương.

Tên dẫn đầu nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, móc ra một bức vẽ chân dung giấy Tuyên Thành từ trong lòng, nghiêm túc so sánh. Thẩm Họa che chở Tiêu Tinh Dư bị thương, hai người ngược mắt quét qua, thừa dịp ánh nắng xuyên qua con dấu. Lòng của Thẩm Họa đột nhiên co rụt lại, người trong bức họa kia rõ ràng là mình.

"Ừ, người này là Tiêu Tinh Dư, mang đi thôi." Tay tên dẫn đầu chỉ Thẩm Họa lạnh giọng dặn dò.

Trong nháy mắt, Tiêu Tinh Dư đã hiểu rõ đám người kia cảm bức họa đã nhận lầm Thẩm Họa là mình, một chữ "Ta" mới vừa bật thốt lên, đã bị một cái tay Thẩm Họa ngằm bụm miệng. Ánh mắt Thẩm Họa lay động một cái, ý bảo nàng đừng lên tiếng, còn nói thật nhỏ, "Muội đã có cách thoát thân."

Trong phút chốc, trong mắt người trong lòng ẩn chứa nước mắt, mê ly ô ô không cần. Lúc Thẩm Họa bị người kéo đi, nàng sợ Tiêu Tinh Dư nói ra sự thật, bèn tàn nhẫn quyết tâm bầm một cái hung ác ở bụng của nàng.

Tiêu Tinh Dư đau không cách nào mở miệng, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Họa bị bắt đi, ngay sau đó trợn to hai mắt tức giận trợn trừng nhìn bọn kẻ xấu này. Một tên lùn mập trong đó lại dám đuổi nhìn chằm chằm, có ý riêng hỏi: "Nàng này thì làm thế nào?"

Tên dẫn đầu chỉ cần Tiêu Tinh Dư, những người còn lại có cái gì quan trọng, nên khoe miệng nhếch lên, "Thuộc về các người, ta đi hội họp với chủ tử."

Tên lùn mập cười hắc hắc, xoa xoa đôi bàn tay, cười dâm dâm từ từ đi tới, "Tiểu nương tử, không phải sợ....."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Editor: trang bubble

"Hưu ——" một tiếng mũi tên gỗ đột ngột vang lên trong rừng, chấn động tới chim khắp rừng, bay phành phạch đầy trời.

Mũi tên xoẹt qua trên đỉnh đầu kẻ lùn mập thẳng tắp đóng ở trên cây khô trước mặt, kẻ mập mạp kia kinh hãi trợn tròn hai mắt, vội vàng kiểm tra chung quanh, hỏi thăm đồng bọn là xảy ra chuyện gì, "Có quan binh Đại Lương, đi mau." Ngay sau đó bên tai lại vang lên tiếng vỗ ngựa lộc cộc chấn động, từ xa đến gần, đã đến trước mặt.

Kẻ lùn mập xách quần lên, chửi mắng một tiếng, chỉ có thể bỏ đi mỹ vị trong miệng mình đi theo đồng bọn nhanh chóng trốn chạy.

Được cứu rồi sao? Tiêu Tinh Dư chịu đựng đau bụng khê nâng thân thể lên, lập tức muốn nhìn rõ nam tử nơi xa là ai?

Cánh rừng xanh um tươi tốt, mặt trời cực sáng, bóng dáng cao to cười tuấn mã giờ rơi mà đến bị ánh mặt trời sáng rỡ này chiếu càng tuấn dật bức người, khuôn mặt trắng nõn như ngọc đột nhiên trở nên rõ ràng ở trong con người Tiêu Tinh Dư, ánh mắt của nàng liền được tôn lên càng thêm đen bóng.

"Bùi Diễm, Bùi Diễm, nhanh đi cứu Họa Nhi." Tiêu Tinh Dư thấy rõ người tới, thở phào một hơi, nam nhân lập tức nghe được tiếng kêu yếu đuối, ngay sau đó vẫy vẫy tay, hình như nói gì đó, thị vệ lập tức chia làm hai đội, một đội kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa đuổi theo về phía chỗ sâu cánh rừng, một đội khác dừng lại tại chỗ.

Bùi Diễm ghim chặt dây cương, tung người xuống ngựa, sắc mặt của hắn không được dễ nhìn lắm, cũng không biết là bởi vì thân thể yếu đuối hay là cái khác, sắc mặt hiện ra một tia tái nhợt, gần như là sắp trong suốt vậy, "A Dư."

Sau một tiếng khê gọi thật thấp, lúc Tiêu Tinh Dư theo cánh tay của hắn ôm qua tới, lòng mi thật dài có chút rung rẩy một chút.

"Không sao, không sao....." Hắn ôm nàng lên tiếng khoan dung an ủi, dường như là đang trấn an một đứa con nít vậy, tiếng ni non thật thấp, lại càng giống như là đang tự trách.

Tiêu Tinh Dư vui ở trong ngực của hắn, đột nhiên nắm quả đấm buông xuống lồng ngực Bùi Diễm một cái, lòng đầy căm phẫn nói: "Vớ tui bán cung của người, không nên bán chệch nhì!"

Bùi Diễm bĩu môi, vừa vuốt ve ti mi sợi tóc xoắn xết thay Tiêu Tinh Dư, vừa nhìn chằm chằm nàng nói: "Cưỡi ngựa một mạch tới đây đã mệt muốn chết rồi, nào còn hơi sức kéo chính xác cung tên nữa."

Tiêu Tinh Dư thiếu chút nữa đã quên mất, đây chính là thiếu gia bệnh kiều, bèn có chút nương nong thật xin lỗi vì một nắm đấm mới vừa rồi của mình, "Không đánh đau người chứ?"

Bùi Diễm cười khê một tiếng, một quyền kia của nàng là y hệt bông vải, trong mắt không khỏi xẹt qua vẻ lo âu, "Không đau, người đau sao?" Hắn đã nhận thấy được Tiêu Tinh Dư che bụng của mình, gọi thị vệ tới đến thôn trang lân cận tìm chút nước nóng và chần tới đây, bộ dáng này của nàng không dễ di chuyển nữa, phải để đại phu nhìn kỹ một chút trước.

"A Dư, mệt không? Ngủ một lát đi."

Tiêu Tinh Dư gật đầu một cái, cực kỳ mệt mỏi, khép lại con người rồi lại mở ra trong nháy mắt, "Tìm được Họa muội muội nhất định phải đánh thức ta."

Bùi Diễm sờ sờ sợi tóc của nàng bởi vì mồ hôi rịn thấm mà ướt nhẹ, nhẹ nhàng lên tiếng, Tiêu Tinh Dư mới yên tâm khép mắt lại. Bùi Diễm lại ôm chặt người trong ngực, về cung chiều trên mặt ngược lại biến thành một vết tối tăm, ngược mắt xa xa nhìn về phía mấy tên lưu manh mới vừa rồi trốn chạy tới cánh rừng. Không vội, hẳn dám động nữ nhân của Bùi Diễm, làm sao có thể một mũi tên bắn chết dễ dàng, chờ chơi chán, hẳn tự nhiên sẽ giết chết thật tốt, để cho bọn họ biết được cái gì là rơi xuống địa ngục.

Trên xe ngựa, thị vệ đã dùng chăn mềm lấy được ở thôn trang lót ra một không gian, Bùi Diễm ôm Tiêu Tinh Dư ngủ say lên xe ngựa, lại dùng khăn nóng vận âm nhẹ nhàng lau dọc theo khuôn mặt thanh tú của nàng. Sau đó, ngay khi không có động tác khác, thân hình giống như bị cố định vậy, không nhúc nhích ngắm nhìn người trước mặt, không muốn bỏ qua từng vẻ mặt nhỏ bé của nàng lúc ngủ.

"Cô gia, người đã bắt được, nhưng không thấy Thảm biểu tiểu thư." Thị vệ đứng ở ngoài xe ngựa thức thòi nhỏ giọng bẩm báo.

Bùi Diễm che miệng ho khan mấy tiếng, "Trước nhốt vào trong đại lao, ta sẽ tự mình thẩm vấn." Hắn chậm rãi nhíu môi, âm thanh chứa một tia ý định giết người quý dị.

Ngay sau đó lại dặn dò, "Nơi này không cần để lại quá nhiều người, mang theo đội ngũ khác, lại đi tìm biểu tiểu thư, trước khi trời tối cần phải tìm được."

Bên này thị vệ mới vừa đi, lại một thị vệ vội vã tới đây bẩm báo, "Cô gia, đại phu tới rồi."

Đi theo đại phu còn có Ngụy Tiệp Uyên, hắn bước nhanh tới, "A Diễm, như thế nào? Người không sao chứ?"

"Ta không sao, Tiểu Cửu Cửu, sao người lại tới đây?"

Ngụy Tiệp Uyên trầm mặc phút chốc, ánh mắt hơi hiện gọn sóng, "Người không có việc gì là được, ta thay người tìm đại phu tốt nhất trong thành, trước tiên xem cho nàng một chút."

Bùi Diễm lập tức mời đại phu vào xe ngựa.

Đại phu ra khám bệnh hơn năm mươi tuổi tức giận đến râu ria đều nhíu lên rồi, vốn hôm nay là ngày giỗ vong thê (vợ đã chết), ông là không ra ngoài khám bệnh, nhưng vẫn cứ bị người có tiền này kéo tới đây. Có tiền là có thể tùy ý mà làm, xe ngựa lắc lư khiến bộ xương già khom của ông cũng sắp vỡ tan, có điều mọi người tới nơi, thì không ngờ là khám cho một cô nương đáng thương, tạm thời để lại lửa giận cần thận bắt mạch thôi.

Ngụy Tiệp Uyên nhìn bóng lưng ngoại sanh (cháu ngoại), chỉ có thể đứng ở chỗ này, bởi vì vội vàng đuổi theo, sau lưng áo của hắn thấm mồ hôi làm ướt mảng lớn vải vóc.

.....

Âm u lạnh lẽo, ẩm ướt, còn có một mùi tanh hôi, đây là cảm giác đầu tiên sau khi Thảm Họa bị đám lưu manh kia đánh ngất xỉu tỉnh lại. Nàng chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy cả người đau đớn mỗi như, xoay vận tay chân, mới cảm thấy giãn ra một chút, sờ soạng bốn phía lại đi lên tra xét, tối đen như mực không thấy tia sáng, có thể lờ mờ nhìn ra, đây thật giống như là dưới đáy một khoang thuyền, chất đóng đủ loại hàng hóa thật cao. Càng đi về phía trước, đường bị hàng hóa che chắn cực kỳ chật hẹp, nhưng ánh sáng lại càng ngày càng sáng ngời. Trên vách thuyền có một loạt lỗ nhỏ, lộ ra ánh sáng yếu ớt chiếu vào, hẳn là lỗ nhỏ dùng để thoát khí cho khoang thuyền hàng hóa. Mặc dù còn mờ mờ, ít nhất Thảm Họa mượn ánh sáng này, biết tình cảnh bây giờ của mình, không khỏi thở dài một hơi.

"Khụ khụ." Trong khoang thuyền đột nhiên có âm thanh nho nhỏ vang lên.

Thảm Họa tìm âm thanh nhìn kỹ, chỉ thấy cách đó không xa hình như có một bóng dáng nho nhỏ co ro, thân hình kia vừa nhìn đã biết là đứa bé, không, vốn là bóng dáng của đứa bé.

Chẳng lẽ.....

Trái tim Thảm Họa run lên, một ý nghĩ không rõ lóe qua bộ não, thuyền chạy cũng không vững vàng, nàng cũng là lão đạo vội vàng nhào qua, trang ## bubble bóng dáng nho nhỏ co rúc ở trên đệm, vùi đầu ở giữa gối, trong miệng đọc thật thấp, phụ thân và tiểu mẫu thân.

"Dục Ca Nhi." Thảm Họa không thể tin kêu một tiếng, ôm lấy thân thể đứa nhỏ, "Tĩnh, Dục Ca Nhi, là tiểu mẫu thân đây, con mau mở mắt xem một chút."

Gọi lúc lâu, Thảm Họa mới kêu Tiểu Kỳ Lân tỉnh, cậu khó nhọc mở mắt ra, vừa thấy người trước mắt, cậu dụi dụi con mắt, Tiểu Kỳ Lân nhíu môi, "Tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi không có đang nằm mơ chứ?"

"Không có, tiểu mẫu thân tìm được Dục Ca Nhi rồi." Thảm Họa lại ôm cậu thật chặt, gần như có thể tưởng tượng ra là làm sao Dục Ca Nhi đến nơi này, bắt cóc bọn họ phải là một nhóm người, nhưng mà bắt cóc Tiêu Tinh Dư, vì sao còn phải bắt cóc một đứa bé như vậy chứ?

"Dục Ca Nhi, xảy ra chuyện gì? Làm sao con lại đến nơi này? Bà vú đâu? Trụy Nhi đâu? Thị vệ đâu?"

Tiểu Kỳ Lân lắc lư đầu nhỏ, "Dục Ca Nhi không biết, lúc ấy thật là nhiều người cầm đao lớn xông lại, Trụy Nhi và bà vú dẫn theo Dục Ca Nhi chạy, cuối cùng thành một mình Dục Ca Nhi chạy, nhưng Dục Ca Nhi không chạy hơn bọn họ, nên bị người xấu bắt tới đây."

"Tiểu mẫu thân, làm sao cũng bị người xấu bắt được?"

Thẩm Họa quay về phía Tiểu Kỳ Lân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười lạc quan, "Tiểu mẫu thân cũng không có chạy hơn bọn họ, nên bị người xấu bắt tới rồi."

"Vậy tại sao bọn họ muốn bắt Dục Ca Nhi và tiểu mẫu thân."

Đây cũng là câu Thẩm Họa muốn hỏi, tại sao muốn bắt Tiêu Tinh Dư và Dục Ca Nhi? Rốt cuộc là ai, là người Nam Cương sao?

Tiểu Kỳ Lân thấy tiểu mẫu thân không lên tiếng, cho là tiểu mẫu thân sợ, phụ thân thường nói nam tử hán phải bảo vệ tiểu cô nương, bèn ôm cánh tay Thẩm Họa, dùng âm thanh non nớt an ủi, "Tiểu mẫu thân không sợ hãi, phụ thân nhất định sẽ tới cứu giúp con và người."

Tâm tư Thẩm Họa tích tụ gập đầu một cái, Tiêu Dịch ở Hoài Châu xa xôi trừ phiền loạn, làm sao chạy tới cứu bọn họ, huống chi nàng vốn không biết thuyền hàng này là muốn đi nơi nào, không thể làm gì khác hơn là an ủi sờ sờ đầu cậu nhóc, "Nếu Dục Ca Nhi buồn ngủ, thì nằm ngủ một lát đi."

.....

Thư phòng trạm dịch Hoài Châu, đêm đã khuya, bên trong phòng đèn dầu sáng choang, Tiêu Dịch vẫn còn đang tra xét bản đồ, hần chột chọn một chỗ, lớn tiếng nói: "Chính là chỗ này, phải là chỗ này, không có chỗ ẩn thân nào tốt hơn chỗ này nữa."

Phía dưới, mấy tướng lãnh ngồi uể oải ở trên ghế đột nhiên bị âm thanh này đánh thức, rồi rít lau khóe miệng ngồi thẳng dậy, đáy mắt lộ ra từng tia bức mình, nhưng đều kiềm kỵ tác phong quân kỷ của Tiêu Dịch, không dám phát tác. Chỉ có Cầu Dưng, phó tướng đắc lực mà Tiêu tướng quân dẫn tới lần này, cả người tinh thần sáng láng theo cùng, nhìn lướt qua các tướng quân ở dưới kia, trong lòng thật là cực kỳ bức mình, hận không thể nâng kiếm búng nổ nói tục theo chân bọn họ đánh một trận.

Toàn bộ phủ nha Đô Đốc, tác phong lười biếng như vậy, không trách được ngay cả mấy Sơn Phi cũng không diệt được. Bọn họ mới tới Hoài Châu, hỏi thăm tình huống, Triệu Đô Đốc Hoài Châu cũng không mò ra Sơn Phi có mấy người, phẩy vật như vậy thật không biết làm sao lại được triều đình bổ nhiệm làm tướng trông coi Hoài Châu.

Tiêu tướng quân chẳng khác nào nói là đang mở mắt mù giằng co với bọn Sơn Phi này, Sơn Phi hiểu rõ địa hình Hoài Châu, bọn họ lại không rõ ràng, miễn cưỡng ôm cây đợi thỏ đối đầu, đánh mấy lần ngang tay, nhưng địa hình Sơn Phi trốn chạy cũng là thỏ khôn có ba hang, vừa thấy tình thế không đúng, đã rút lui như một làn khói.

Tiêu Dịch bèn quyết định thay đổi sách lược, chủ động xuất kích, tìm được hang ổ của bọn hán trực tiếp búng, như vậy thì có thể về sớm một chút gặp Tiểu Biểu Muội rồi.

Triệu Đô đốc đứng dậy, một bộ khôi giáp phát ra kim loại ma sát người, "Tiêu tướng quân có sắp xếp gì?"

Tiêu Dịch cũng không giương mắt nhìn hán, "Bây giờ còn chưa phải là thời cơ, chờ một chút."

"Vậy đám mặt tướng..... Có được về nghỉ ngơi hay không?"

Tiêu Dịch thu bản đồ trong tay, "Trở về đi."

Mấy người đứng dậy, lúc này ngược lại âm vang mạnh mẽ đứng lên, cùng kêu lên cáo lui với Tiêu Dịch.

Đội mấy vị Tướng quân vừa đi, Bùi Dững bèn không nhìn được mắt, "Lão hồ ly."

Tiêu Dịch cũng không để ý tới, hán muốn đánh nhanh thắng nhanh, vội vàng hồi kinh phục mệnh, không có thời gian trừng trị bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Editor: trang bubble ^

Thuyền đi được năm ngày, Thẩm Họa càng dám xác định thuyền này cũng không phải đi đường biển, mà là đang trên sông lớn. Thuyền hàng từng ngừng ở mấy bến tàu, đồ ăn của những kẻ xấu kia đưa tới cũng từ bánh rán hành phượng bắc dần dần biến thành có khẩu vị Giang Nam, bánh vùng ngọt quét mật ong, rải lên vùng trắng.

Lúc này Tiểu Kỳ Lân đang cầm miếng bánh vùng này mất hứng đấy, "Tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi không muốn ăn bánh vùng, Dục Ca Nhi muốn ăn bánh bao thịt, bánh bao thịt thật to."

Thật ra thì Thẩm Họa cũng xuống nuốt vô vị nhạt nhẽo, sờ sờ đầu Dục Ca Nhi, chỉ có thể cười dụ dỗ nói, "Con ăn xong nó trước, ngày mai đi, ta nói một chút cho người xấu đưa cơm, xem một chút có thể cải thiện thức ăn cho chúng ta hay không?"

Dục Ca Nhi vừa nghe mắt cũng tỏa sáng, hai ba lần nuốt xong bánh vùng, bèn bắt đầu nhảy nhót truy đuổi về phía lỗ nhỏ tỏa sáng bóng trời chiều, tuyệt đối không biết tình cảnh bây giờ của bọn họ nguy hiểm cỡ nào, hình như có tiểu mẫu thân ở đây, nên cậu nhóc cái gì cũng không sợ.

Buổi tối, lúc hai người ôm ngủ, Dục Ca Nhi còn vỗ cánh tay tiểu mẫu thân, len lén nói ngày hôm qua nằm mơ thấy phụ thân đập mây lành bảy màu tới cứu bọn họ. Lúc này, Thẩm Họa lại chỉ có thể nhàn nhạt từ một tiếng, tán gẫu với cậu, ngây ngô ở trong khoang thuyền nhỏ nhỏ này, trừ nói chuyện, hình như cũng không có chuyện gì có thể làm, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, phụ thân dẫn Dục Ca Nhi và tiểu mẫu thân đi ăn heo sữa nhỏ nướng thơm phức. Phụ thân lấy dao găm ra tự mình cắt thịt cho chúng ta, phụ thân còn nói nhớ chúng ta."

Thẩm Họa chỉ chớp mũi Tiểu Kỳ Lân một cái, "Tiểu quý tham ăn." Nàng tượng tượng ra cảnh tượng trong mộng của Dục Ca Nhi, hi hi một tiếng nở nụ cười. Tiểu tướng quân cắt thịt không phải sẽ có một loại cảm giác lãng trí, thịt này còn có thể nuốt xuống sao?

Chỉ là bản thân Dục Ca Nhi đang nói tới heo sữa nhỏ nướng, bánh bao hấp, đùi gà bự, dần dần ni non ăn ngon, hẳn là chỉ chốc lát sau liền ngủ say. Có lẽ mới vừa rồi đuổi theo ánh chiều tà, chạy cũng mệt mỏi rồi, Thẩm Họa đắp bao bố tùy ý tìm đến lên trên người của hai người. Hiện tại khoảng chừng cuối tháng tám, thời tiết nóng càng ngày càng đỡ, hơn nữa vẫn còn đi ở trên sông, nửa đêm cũng có thể lạnh làm người công tỉnh.

Ban đêm, tiếng mưa đông vang lên ầm ầm ầm, dưới khoang thuyền càng thêm âm u ẩm ướt. Thẩm Họa bị một tiếng sấm sét này nổ tỉnh, chung quanh đen như mực không thấy năm ngón tay, cậu nhóc vẫn ngủ say sưa như cũ. Nhưng chỉ chốc lát sau, lại là một đợt sấm sét, lại còn lớn hơn tiếng sấm trước kia, dường như thuyền cũng không làm việc ổn thỏa trước, lắc lư chòng chành. Mấy ngày nay, Thẩm Họa vốn ăn không được, thiếu chút nữa trong dạ dày lắc lư cuộn cuộn, bèn siết chặt phun ra hết một chút xiu đồ ăn còn dư lại.

Nhưng dù là như vậy, cậu nhóc trong ngực vẫn không tỉnh, nàng chỉ có thể hết sức che chở, ôm cậu vào trong ngực.

Thẩm Họa ôm chặt lấy Dục Ca Nhi ngủ mê man, trên sông gió đêm lạnh lẽo, xuyên qua lỗ nhỏ thổi mạnh vào. Quần áo Thẩm Họa mỏng manh, Tiểu Kỳ Lân cũng thế, nàng chỉ cảm thấy trên thân mình càng ngày càng lạnh, trên người Tiểu Kỳ Lân lại càng ngày càng nóng. . .

"Dục Ca Nhi?" Nàng kêu một tiếng.

Lại không được cậu nhóc đáp lại, Thẩm Họa cảm thấy Dục Ca Nhi không thích hợp, đưa tay đi sờ trán của cậu. Thật là nóng, nàng kinh hoàng, ngay sau đó lại gọi tên cậu nhóc, nhưng ý thức của cậu lại mơ hồ, yếu ớt hừ một tiếng. Thẩm Họa kêu Dục Ca Nhi thật lâu, cậu nhóc mới hơi mở mắt ra.

"Tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi lạnh." Cậu chui chui về phía trong ngực Thẩm Họa, dáng vẻ giống như thật sự rất lạnh.

"Dục Ca Nhi cảm thấy lạnh, tiểu mẫu thân sẽ ôm con không buông ra, được chứ? Nhưng mà Dục Ca Nhi ngoan, cố gắng đừng ngủ?" Cả người cậu nóng hệt như một cái bàn ủi nhỏ, nhất định là bị sốt rồi.

"Dục Ca Nhi không ngủ, Dục Ca Nhi ngoan có phải là buổi sáng có thể ăn được bánh bao thịt lớn hay không?" Râm rì nói xong cũng lại ngủ thiếp đi.

Lòng Thẩm Họa như lửa đốt, hận hiện tại không thể xông đi tìm đại phu xem bệnh cho Dục Ca Nhi ngay bây giờ.

Đột nhiên, cạnh cửa dường như có tiếng bước chân, Thẩm Họa giống như bắt được cây cỏ cứu mạng vậy, vội vàng để cậu nhóc xuống, chạy đến trước cửa dùng sức vỗ vào kêu to, "Người đâu..... Người mau tới....." Tiếng kêu của nàng hình như có đáp lại, thế nhưng nghe được tiếng bước chân đã tới cạnh cửa trước.

Âm thanh khóa xích va chạm, hệt như lúc mở cửa mỗi lần đưa cơm, tiếng mưa bên ngoài sợ rằng đánh vào boong thuyền thiếu chút nữa che lấp đi tiếng vang mở khóa, Thẩm Họa nghe không rõ càng thêm nóng lòng.

Cũng may là cửa mở ra, lại có hai hán tử mặc áo toi giờ ngon đèn dầu đi vào bên trong, Thẩm Họa mượn ánh đèn nhìn hai người kia, vội vàng nói: "Đứa bé bị sốt, cần tìm đại phu." Hai người kia cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Thẩm Họa đỏ mắt hận không thể hiện tại liền tiến lên giết bọn họ, nhưng vẫn không thể không nhỏ giọng cầu xin: "Xin hai vị thương xót, dù là cho ít nước nóng cũng được."

Hai người kia xoa cằm, ánh mắt □□, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thẩm Họa, ngay sau đó dùng một loại lời nói xa lạ trao đổi trôi chảy, "Ta nói tiểu nương tử bị sốt này rất xinh đẹp, hệt như là tiên nữ, nói không sai chứ, người thưa đi! Đưa tiền."

Ánh mắt một người khác nhìn chằm chằm không hề chớp mắt, hình như là nhìn si mê rồi, tán đồng gật đầu một cái, "Thật không tệ, như vậy vừa so sánh với lão bà trong nhà thật là một kẻ dưới đất, một kẻ trên trời, ta nhìn đến lòng cũng ngứa ngáy."

"Hắc, đừng nói người nhìn lòng ngứa ngáy, ta đã nhìn đến cứng rần rồi."

Dưới ngọn đèn dầu, Thẩm Họa bị ánh đèn yếu ớt chột chiếu rọi, mặc dù đầu tóc rối bời, vài tóc rối rủ xuống dưới, lại càng thêm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết sáng bóng, cộng thêm mềm mại nhỏ giọng van xin mới vừa rồi, sạch sẽ khéo léo giống như chim Hoàng Oanh ngâm nga một khúc ở bên cạnh. Bọn họ nghe không hiểu Thẩm Họa đang nói gì, 0di33xn0dafnB30fys0doon Thẩm Họa cũng tương tự nghe không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì, chỉ nhớ mang máng giống như là khẩu âm người Nam Cương.

"Không được, ta không nhin được, người ở bên ngoài coi chừng, để cho ta thoải mái một chút."

"Chờ chủ tử tới trước, chúng ta tốt nhất đừng gây chuyện, còn không biết chủ tử trối hai người bọn họ làm cái gì."

"Sợ cái gì mà sợ, một lát người khóa cửa lại, còn có thể chạy mất hay sao? Bên ngoài tiếng mưa rơi lớn như vậy, ai cũng không nghe được chúng ta làm cái gì ở đây. Lại nói, ta nghe lãnh sự nói, đây là đại tiểu thư nhà Hầu phủ nào đó, chộc bằng hữu chủ tử của chúng ta không vui, muốn bán nàng đến kỹ quán Nam Dương. Dù sao sau này cũng phải tiếp khách, không bằng trước tiên ngênh đón một người khách là ta đây, dầu gì ta sẽ cố gắng thương tiếc đấy, hắc hắc." Nói rồi, dường như đã đề nghị nhân dưới thân thể tự đắc phát ra tiếng □□ thật thấp.

Thẩm Họa coi như nghe không hiểu bọn họ nói gì nữa, cũng có thể trông thấy ý nghĩ xấu xa tóe ra trong mắt bọn họ, trong lòng không khỏi khê động, bèn lui về phía sau mấy bước. Người nọ cười tủm tỉm gỡ áo toi xuống, từng bước một tiến tới gần, trong miệng đọc liền thoảng lời nói khiến người ta nghe không hiểu, không cần nghĩ cũng là ý nghĩ bẩn thỉu. Đây lòng nàng nặng trĩu xuống, người nọ đã bắt được cánh tay của nàng, một tia □□ quý dị hiện lên ở khóe miệng.

Mắt thấy người kia nghiêng người tới, nhưng hình như cũng coi thường nàng, trong tay Thẩm Họa đã sớm cầm một cây trâm, nhắm ngay cổ hán muốn vùng mạnh tay về phía hán. Nhưng vào lúc này, không biết Tiểu Kỳ Lân đã tỉnh lại lúc nào, núp trong bóng tối chọt nhào tới, ôm lấy chân của người kia hung hăng cắn vào. Lúc này, Dục Ca Nhi đứng mảnh lưng ác ý như một con sói con, bảo vệ tiểu mẫu thân của mình.

Người nọ đau đớn kêu gọi, lúc này Thẩm Họa cũng nhân cơ hội không hề nương tay đâm về phía sau lưng hán. Có lẽ là bởi vì cậu nhóc tỉnh, Thẩm Họa không muốn để cho cậu nhìn thấy cảnh máu tanh, bèn không có đâm về phía chỗ hiểm. Hôm nay, nếu như bức nàng coi như tay run run giết người thì như thế nào, đừng nói nàng không phải là danh môn khuê tú gì đó, dù là vậy, thứ người cận bã như thế cũng không cần thiết sống còn.

"A....." Trước khi người nọ cuối cùng ngã xuống hôn mê, đau đớn kêu lên một tiếng, dùng sức vùng thân thể, Tiểu Kỳ Lân liền bị nặng nề hất ở trên mặt đất.

Thẩm Họa gấp rút chạy tới, nhào xuống đất ôm Tiểu Kỳ Lân vào trong ngực, nhìn cậu nhóc đau nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, nhưng vẫn bắt chước giống như nam tử hán mím chặt miệng không muốn khóc lên, lòng của nàng lập tức chọt nhéo đau.

Mà hán tử coi chừng ngoài cửa bị gió táp mưa sa, nghe được tiếng động bên trong vẫn còn rất lớn, không khỏi xoa tay cười hắc hắc, thầm nghĩ huynh đệ này của hán cũng đủ năng lực giày vò, nhất định là chơi không ít trò gian đây.

"Người ở đây làm cái gì?" Thuyền cập bến, một nhóm người tới trên boong thuyền, nam tử đội một cái mũ có bảo thạch quán quanh cả đầu đi tới, đầu lĩnh dẫn đường ở phía trước, vừa vận liền thấy thuộc hạ xách theo ngọn đèn dầu ở chỗ này.

Hán vừa thấy được chủ tử, mặt lộ vẻ kinh hoảng, thầm nghĩ thật sự là không nên nghe hán dao động, lấp ba lấp bắp bèn nói ra tình hình thật tế, sắc mặt nam tử đội mũ quán quanh âm u, trừng qua một cái, đầu lĩnh lập tức dạn dỏ, "Nhanh chóng mở khóa."

Thẩm Họa nghe được tiếng vang khóa xiềng lั่น nữa, trong lòng căng thẳng, Tiểu Kỳ Lân ở trong ngực của nàng đã lại rơi vào hôn mê một lần nữa. Hôn nữa, thân thể nhỏ bé mềm nhũn còn kèm theo hơi co giật, nhiệt độ hoàn toàn là phỏng tay giống như một lò lửa. Nếu không xem đại phu nữa, nàng lo lắng Dục Ca Nhi sẽ có lo ngại đến sinh mạng.

Nghe được tiếng vang, Thẩm Họa lập tức ngược mắt nhìn qua, liếc mắt thì thấy khuôn mặt quen thuộc —— Mộc Lạp Thị.

Là Mộc Lạp Thị, không trách được bắt cóc bọn họ lại là người Nam Cương, trong nháy mắt Thẩm Họa đã nghĩ thông suốt lý do bắt cóc của bọn hán, nhất là vì sao bắt cóc Tiểu Kỳ Lân?

Mộc Lạp Thị muốn uy hiếp Tiêu Dịch, nhất định là vì bến tàu Nam Cương giam giữ thuyền hàng anh túc.

"Thì ra là Mộc tiên sinh, thật sự rất bản lĩnh." Thẩm Họa nói năng lạnh nhạt chế nhạo hán.

Mộc Lạp Thị nhìn thuộc hạ ngã xuống đất trước mắt, vỗ tay một cái, tiếp theo cười ha hả, tán dương: "Tiêu tiểu thư cũng thật là bản lĩnh."

Thẩm Họa không muốn nói nhảm với hán, đầu óc nhanh chóng chuyển động, ánh mắt theo dõi hán tiếp tục lạnh nhạt nói, "Nhi tử của Tiêu tướng quân bị sót, lộ trình Hoài Châu còn có mấy ngày, nếu chúng ta có chuyện không may?"

Không cần Thẩm Họa nhắc quá thấu triệt, con người Mộc Lạp Thị đảo một vòng, lộ ra một vẻ khôn khéo, quay đầu bèn giận dữ mắng mỏ lãnh sự, "Làm việc thế nào vậy? Lại để Tiêu tiểu thư và tiểu công tử ở tại loại địa phương này, hai người bọn họ là khách của ta, nhanh đi chuẩn bị một gian phòng khách tốt nhất, cho khách của ta nghỉ ngơi, thuận tiện lại đến trên bờ mời một đại phu tới đây, xem bệnh cho tiểu công tử."

Hán khách sáo làm một tư thế xin mời, Thẩm Họa ôm chặt Tiểu Kỳ Lân nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, trực tiếp không đếm xỉa tới rồi đi.

Hai người vừa rời đi, lãnh sự bèn cúi người hỏi: "Chủ tử, Tiêu đại tiểu thư này không phải muốn bán đến Nam Dương sao? Nếu đã muốn bán, ngày mai sẽ phải chuyển tàu rồi."

Mộc Lạp Thị lại lắc đầu một cái, lúc đầu nữ tử trong tranh mà Ngụy phu nhân muốn bảo hán bắt cóc, hán vừa nhìn đã nhớ tới là nữ nhân mà Tiêu tướng quân vẫn dẫn theo bên cạnh ở trường ngựa. Đều là nam nhân làm sao lại không nhìn ra sự cưng chiều của Tiêu tướng quân đối với tiểu nữ nhân này, không bằng bèn thuận nước đẩy thuyền, nếu trối một đứa con trai không có tác dụng, lại thêm một nữ nhân yêu mến, sợ là đủ đổi mấy thuyền hàng hóa

nhì, về phần chuyện đồng ý với Ngụy phu nhân.

Vô gian bất thương (không gian không phải thương nhân) thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Thuyền hàng của Mộc Lạp Thị xuôi dòng một đường đi xuống, ít ngày nữa là đến địa giới Hoài Châu.

Mặc dù không cho phép bước khỏi gian phòng, nhưng Thẩm Họa vẫn ngửi thấy mùi vị quê hương, hít vào là không khí mát mẻ ướt át. Nàng đương nhiên không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra được núi kia hình ảnh non xanh nước biếc thoải mái. Nếu đi thêm hai ngày, thì cũng có thể đến Hàng Châu rồi.

Cửa đột nhiên bị mở ra, trừ đưa com, đây là lần thứ hai Mộc Lạp Thị lộ diện trong mấy mấy ngày gần đây. Tiểu Kỳ Lân lập tức nhảy xuống từ trên giường, đề trần bàn chân nhỏ chạy đến trước mặt Thẩm Họa, "Người xấu, phụ thân ta nhất định sẽ tới cứu chúng ta." Cậu non nớt lên án, lúc này thân thể nho nhỏ bày tỏ rất có vài phần khí thế ác liệt trên người Tiêu Dịch.

Thẩm Họa lập tức ôm lấy Dục Ca Nhi, bảo vệ ở vào trong ngực, lạnh lùng nói: "Muốn làm gì?"

Mộc Lạp Thị cười ha ha, tâm tình hình như rất là không tệ, "Chúng ta đã đến Hoài Châu, chắc hẳn tiểu công tử và Tiêu tiểu thư nhất định hết sức nhớ nhung Tiêu tướng quân. Làm bằng hữu của Tiêu tướng quân, ta đã đưa thư cho hắn, hẹn tốt địa điểm để cho các người đoàn tụ, cảm phiền xin Tiêu tiểu thư và tiểu công tử uất ức một chút, che mắt lại, mặc áo choàng vào, lại đeo cái này vào."

Trong tay thuộc hạ của hắn cầm áo choàng, dây thừng, còn có một nắm vải bông.

Mộc Lạp Thị nhìn như nói chuyện khách sáo, nhưng cách làm lại tuyệt đối không khách sáo, ước chừng là sợ bọn họ gào thét, không chỉ muốn che mắt, còn phải bịt kín miệng bọn họ.

Thẩm Họa hung hăng trừng mắt nhìn hắn, chỉ có thể yên lặng nhìn xuống, dụ dỗ cậu nhóc mặc xong áo choàng, bản thân cũng buộc ở trên người, bèn nói: "Dây thừng thì không cần trói lại. Một cô nương, một đứa bé, chẳng lẽ thuộc hạ của người lại vô năng (bất lực) như vậy, chúng ta còn có thể chạy trốn?" Ngay sau đó, nàng lại quay về phía cậu nhóc dặn dò, "Dục Ca Nhi có muốn gặp phụ thân hay không?"

Dục Ca Nhi nặng nề gật đầu một cái.

"Vậy một lát khi đi ra ngoài, nghe tiểu mẫu thân, không thể nói chuyện được chứ?"

"Ừm." Hiện tại cậu chỉ nghe lời tiểu mẫu thân nói.

Thẩm Họa quét qua đôi mắt khôn khéo của Mộc Lạp Thị, hỏi dò hắn: "Có thể không?" Đây là phương thức duy nhất mà bây giờ nàng có thể tranh thủ để cho hai người bọn họ thoải mái một chút. Chủ yếu nhất là Dục Ca Nhi, cậu vẫn là đứa bé, nhất định không chịu nổi đối xử như vậy.

Mộc Lạp Thị suy nghĩ một chút, biết tiểu nữ nhân trước mắt là một người thông minh, nên làm như thế nào có lợi nhất với nàng, trong lòng nàng nên hiểu. Lại nói một cô gái và một đứa bé, Mộc Lạp Thị hẳn thật đúng là không sợ, bèn lòng miệng ra, "Nếu Tiêu tiểu thư không thích, vậy coi như xong, chỉ cần Tiêu tiểu thư thành thật dàng hoàng, ta sẽ tuyệt đối không tổn thương ngài và tiểu công tử, xin mời."

Mặc dù không trói bọn họ, nhưng lại để cho thuộc hạ đóng vai tồi tệ, đi theo sau lưng Thẩm Họa, và sử dụng một cây chùy thủ chống phía sau của nàng uy hiếp nàng lên bờ, vào xe ngựa, vội vã qua lại trên đường, chỉ cho là quý phu nhân nhà nào dẫn theo đứa bé đi chơi. Mặt trời Giang Nam vẫn chiếu gay gắt, mặc áo choàng, cũng không có chuyện ngạc nhiên gì, rất nhanh xe ngựa đã bắt đầu chuyển động, biến mất ở trong đám người.

.....

Hai ngày này, Tiêu tướng quân đều ở quân doanh, tự mình huấn luyện tân binh. Tướng phòng thủ Hoài Châu lười biếng như vậy, hướng chỉ là người ngựa bên trong quân doanh này, mỗi một người đều là đồ lười biếng, ngay cả một binh khí đều không đụng, mà chỉ dựa vào thuộc hạ Tiêu Dịch mang tới căn bản không cách nào trừ phiền loạn. Hướng chỉ trải qua mấy lần giao chiến với phi đồ (đạo tặc, kẻ cướp) này, thuộc hạ của hắn cũng đã mệt mỏi, cần tu dưỡng thật tốt một phen.

Dứt khoát, Tiêu Dịch bèn trực tiếp chuyển từ trạm dịch vào quân doanh ở, vừa đột kích huấn luyện những tân binh này, vừa lăng lăng sắp xếp, chỉ đợi khiến bọn phi đồ này buông lỏng cảnh giác thì hành động lần nữa. Hắn thuận tiện cho bọn hắn đến bắt rùa trong hồ, lại đến búng hang ổ của bọn hắn. Về phần mấy lão hồ ly ở phủ Đô Đốc Hoài Châu kia, hắn tự nhiên cũng để cho họ dọn dẹp chần nệm, cùng đến quân doanh huấn binh, ở dưới mặt trời chói chang, đứng ở bên ngoài lấy mình làm gương.

"Tướng quân, thám tử báo lại, nói là phi đồ lại tới gần thôn trang quá rồi, mà lúc này đi chính là cái thôn mà Tướng quân ngài mai phục tốt trước kia."

Tiêu Dịch nghe xong mừng rỡ trong lòng, vội vàng đứng dậy dặn dò, "Chuẩn bị ngựa, thông báo Cầu phó tướng tập hợp quan binh, chúng ta lập tức đi trừ phiến loạn, đánh nhanh thắng nhanh." Lúc này bọn họ quả quyết là trốn không thoát.

Trong quân doanh, không khí khẩn trương trong nháy mắt, Triệu Đô đốc và các tướng lĩnh dưới tay hắn mới bị mặt trời gay gắt chiếu mãnh liệt suốt một ngày, vậy ở trong doanh trường của mình rửa mặt, ngay cả cơm tối cũng chưa đưa đến trong miệng, đã nghe được tiếng kèn tập hợp tất cả quan binh.

Tiếng oán than của mấy người dậy đất lần thứ hai mặc xong tướng phục, kèn vừa thổi một hồi nếu không đúng hạn tập hợp, cho dù là tướng quân cũng phải xử theo quân pháp, bọn họ đi ra ngoài tụ họp đến một chỗ.

Mấy người hoàn toàn không biết sự sắp xếp của Tiêu Dịch, còn tưởng rằng có thể nghỉ mấy ngày đấy. Nghe được có tướng sĩ nói Tiêu tướng quân muốn đột kích trừ phiến loạn, sắc mặt Triệu Đô đốc liền thay đổi trong nháy mắt, vừa mới quay người trở về, đã bị Tiêu Dịch cười ngựa tới trước mặt chặn lại đường đi, "Triệu tướng quân muốn đi đâu?"

Giờ phút này, trên mặt Triệu Đô đốc không còn hốt hoảng chột lóe lên rồi biến mất mới vừa rồi, trấn định trả lời: "Mặt tướng quên mang bội kiếm." Tiêu Dịch nhủ lại mất phương, chăm chú nhìn hắn, rất lâu mới trả lời: "Bảo người ta mang tới cho người là được, Triệu tướng quân vẫn là cùng đi theo ta trước thôi."

"Dạ, mặt tướng biết."

Lúc này sắc trời đã âm đạm, Tiêu Dịch dẫn đầu điều khiển ngựa trừ phiến loạn, lại phát hiện không thấy Cầu Dũng, "Cầu Phó tướng đâu?" Tiêu Dịch hỏi thăm.

Ngay vào lúc này, Cầu Dũng lại cười ngựa chạy tới từ bên ngoài doanh trường, trực tiếp vòng tới trước mặt Tiêu Dịch, đưa một phong thư và một bức tranh chân dung đến trong tay Tiêu Dịch, cũng nhỏ giọng nói: "Tướng quân, tiểu công tử và Thảm cô nương bị bắt cóc."

Mà vào lúc mới vừa rồi, Cầu Dũng tập hợp hết binh tướng, thì nghe quan binh trông coi nói có người để lại vật này phải giao cho Tiêu tướng quân. Cầu Dũng biết trận chiến hôm nay hết sức quan trọng mấu chốt, một khi có sai lầm, thì có thể đứt dây động rừng, thậm chí tất cả sắp xếp tỉ mỉ đều sẽ uổng phí, vì vậy tự ý thu đồ tra xét. Nhưng vừa thấy bức họa, Cầu Dũng đã biết rõ là vị biểu muội mà Tiêu tướng quân đề ý kia.

Để ý như thế nào thì Cầu Dũng không nói được, chỉ thấy Tiêu tướng quân dẫn theo vị biểu muội này ra ngoài một lần, nghe nói đến trường ngựa của Ngụy gia. Chỉ cần nghe nói Tiêu Dịch dẫn nữ nhân ra ngoài, Cầu Dũng đã biết Tướng quân nhất định hết sức yêu thích vị biểu muội này, chớ nói chỉ là con trai của tướng quân. Cho nên loại chuyện như vậy, Cầu Dũng hoàn toàn không dám gạ.

Tiêu Dịch nghe xong ngay sau đó bèn mở thư ra tra xét. Một đám tướng lĩnh phía sau bắt đầu còn không rõ, chỉ cảm thấy cả người Tiêu Dịch tản ra vẻ lo lắng, làm cho cả quân doanh dường như cũng lọt vào bên trong một loại lạnh lùng cực hạn. Tướng sĩ khác thờ ạnh không dám thở ra lung tung, rồi rít suy đoán nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì, nhất thời lòng quân tán loạn.

Cầu Dũng cũng là nín thở trầm ngâm, chỉ chờ Tiêu tướng quân làm quyết định cuối cùng. Nếu như bây giờ đi cứu tiểu công tử, vậy giúp đám giặc cướp Hoài Châu này có thể chạy mất. Nếu như đi trừ phiến loạn, vậy tiểu công tử và Thảm cô nương chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, bên nặng bên nhẹ, đều là khó có thể lựa chọn.

Cầu Dũng không dám nói nhiều thêm nữa, chỉ hơi ngược mắt nhìn Tướng quân. Vì sao Mộc Lạp Thị bắt cóc tiểu công tử, cuối cùng thậm chí ngay cả Thảm cô nương cũng bắt cóc, có người không hiểu, nhưng Cầu Dũng rõ ràng, Mộc Lạp Thị này thật sự là mất tinh, lập tức đã bắt được xương sườn mềm của tướng quân, chắc hẳn bởi vì chuyện giam giữ thuyền hàng, lúc này Mộc cầu đã điên rồi, cần người lung tung.

Có điều Tướng quân là tính tình gì, thì hắn rõ ràng nhất, hắn ta căm ghét nhất là uy hiếp người của hắn, còn là bất uy hiếp quan trọng nhất của Tướng quân. Mộc Lạp Thị đánh bản tính quá kém rồi, thiết thời cho hắn còn là thương nhân, không chỉ thuyền hàng có thể hắn không lấy được, ngay cả tính mạng cũng phải lo lắng. Đối với điểm này, trong lòng Bùi Dũng hết sức khẳng định, hắn tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

"Cầu Dũng, người dẫn người theo Đô Đốc đi trừ phiến loạn, ta đi cứu bọn họ."

"Nhưng Tướng quân, một mình ngài? Ta và Tướng quân cùng đi." Cầu Dũng lo lắng xoa dịu tướng quân, vội vàng nói.

"Quân lệnh, chẳng lẽ người muốn cãi lời sao?"

"Dạ, Tướng quân," Tuy Cầu Dũng không tình nguyện nữa cũng phục tùng bởi vì quân lệnh, nhưng nhìn Triệu Đô đốc và đám phé vật kia, quả thật một chút ý định trừ phiến loạn cũng không có, có bọn họ đừng nói trừ phiến loạn, không kéo chân sau cũng đã tốt rồi.

Ngay sau đó, Tiêu Dịch không thể không giao quyền lực trừ phiến loạn cho Triệu Đô đốc, cũng nói sắp xếp trước đó. Theo lý quan hàm của hắn cao nhất, lại là tướng phòng thủ Hoài Châu, không có ứng cử viên thích hợp hơn.

Triệu Đô đốc vội vàng đồng ý, trong bóng tối, trên mặt hắn xẹt qua một nụ cười quỷ dị hả hê trên sự đau khổ của người khác và thờ phào một hồi.

Giờ phút này, Tiêu Dịch cũng nắm tay lại chặt chẽ, chột vỗ vào trên yên ngựa, gân xanh trên mu bàn tay dữ tợn bạo lực. Tiêu Dịch không che giấu chút nào tản ra tức giận cực đoan, một lúc lâu, đôi mắt hắn hoàn toàn đỏ như máu, "Ta nhất định là quán quân hắn không dứt."

.....

Thẩm Họa và Dục Ca Nhi bị giam ở trong một gian nhà gỗ cũ nát, gian nhà gỗ này hẳn đã được cải tạo qua. Nàng và Dục Ca Nhi đều bị xích sắt khóa ở cổ chân, nhúc nhích một chút đã vang lên tiếng kim loại ma sát lách cách. Cậu nhóc đã bị nàng dỗ ngủ, Thẩm Họa bèn lẳng lẳng dựa vào trên tường gỗ mát hờn. Nàng không biết Mộc Lạp Thị sẽ viết lá thư kia như thế nào, nhưng nhất định là bất lợi đối với Tiêu Dịch. Tâm trạng nàng có chút không yên, một loại cảm giác lạ lẫm cuốn lấy dòng suy nghĩ của nàng, đè nén nàng vẫn trầm mặc lúc lâu.

Cửa gỗ bị mở ra, Thẩm Họa bị tiếng vang vừa mới này kéo lại suy nghĩ, ngọn nến xung quanh vách tường bốc cháy vang lên tiếng lộp bộp rất nhỏ, ở ban đêm tĩnh lặng này rất là rõ ràng. Nàng đã lười để ý tới Mộc Lạp Thị ra ra vào vào, bèn trực tiếp làm bộ ngủ, thân thể không có sức dựa vào trên vách tường.

Đột nhiên, lại cảm giác có một đôi bàn tay vuốt ve gương mặt của nàng. Thẩm Họa trải qua một lần kinh nghiệm trên thuyền, vô cùng gai mắt đối với thuộc hạ Mộc Lạp Thị, chỉ sợ lại là kẻ xấu nào đó ham muốn nhớ nhung vẻ đẹp của nàng. Toàn thân Thẩm Họa cũng không có đồ có thể phòng thân, duy chỉ có còn có một cái miệng, đi lên bèn cắn tới cái tay sờ soạn kia.

"Biểu muội đã bao lâu chưa ăn thịt rồi?" Người nọ đột nhiên rút tay, lui về phía sau hai bước, hình như cũng có thể nghe được tiếng vang xích sắt.

Nàng vội vàng mở mắt ra, ánh nến mờ mờ, nhất thời càng không nhìn rõ mặt người tới, chỉ là vóc người cao lớn, bả vai rộng rãi này, còn có câu gọi biểu muội luôn có nụ cười kia của hắn, trừ Tiêu Dịch, sẽ không có những người khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

"Biểu ca....." Thẩm Họa gần như là duy trì âm thanh khàn khàn không thể tin gọi, dù như thế nào nàng cũng không nghĩ tới Tiêu Dịch sẽ xuất hiện vào thời điểm này, hơn nữa bản thân còn bị còng chân như nàng. Đường đường là đại tướng quân lại giống như một tù nhân, lòng của nàng có chút rung động, chớp mắt lại có chút ê ẩm không nhận được.

Tiêu Dịch ngồi chồm hóm người xuống lần nữa, nhìn tiểu cô nương trước mặt giống như gầy đi trông thấy, lông mày nhỏ mảnh xinh đẹp tuyệt trần của nàng hơi nhíu, sắc mặt trắng bệch, vốn là một đôi mắt đẹp thần thái sáng láng lại không lau hết tối tăm, làm cho Tiêu Dịch nhất thời lại đau lòng. Hắn tự tay lau khuôn mặt của nàng, trầm thấp nói: "Hại biểu muội chịu khổ rồi."

Vừa tiến đến hắn đã chú ý tới bọc quần áo trên người Thẩm Họa, to lớn khoác ở trên vai, người cũng có vẻ càng thêm hao gầy, chỉ ngần ngừn hai tháng không thấy đã thành hình dáng này, hắn âm thầm cắn răng, lần nữa nắm chặt nắm tay. Mộc Lạp Thị —— đáng chết!

Chẳng biết tại sao sau khi Thẩm Họa thấy được Tiêu Dịch thì tâm trạng lại chậm rãi hoà hoãn xuống. Thần kinh vẫn luôn căng thẳng giống như đứt dây cung, không chỉ là tâm tư, ngay cả hơi nước trong đôi mắt kia cũng sắp không khống chế được ứa ra ngoài, nhưng rốt cuộc là nhận được, một lúc lâu mới giọng kèm nước nỡ nói "..... Dục Ca Nhi, bé chờ huynh đã lâu rồi."

Tiêu Dịch hạ thấp giọng nói, bình tĩnh chăm chú nàng, "Chỉ có Dục Ca Nhi đang chờ ta?" Hắn tham lam nhìn khuôn mặt của nàng, trong ngày thường đôi mắt xinh đẹp kia luôn là gió nhẹ nước chảy, gọn sóng không đổi, giờ phút này mơn ánh nền yếu ớt lại khúc xạ ra một vệt óng ánh. Đó là giọt nước mắt tích trong đôi mắt, hắn biết nàng nhất định cũng cực kỳ sợ.

Thẩm Họa không nói, chỉ là hơi rũ mắt, khẽ cắn bờ môi của mình, trong chốc lát đã cắn đỏ bưng một mảnh, dụ dỗ người ta không nhận được muốn mở hôn lên. Tiêu Dịch sẽ không muốn kiềm nén mình, trải qua lần này dù cho Họa Nhi từ chối mình như thế nào, hắn cũng sẽ không buông tay. Hắn muốn lấy nàng làm thê tử, dù nơi nào cũng muốn dẫn nàng ở bên cạnh thương tiếc thật tốt mới phải

Đôi đôi mắt rũ kia giương lên, Tiêu Dịch bèn không chút do dự trực tiếp hôn cặp môi thơm của nàng, nhiệt tình khuấy động cái lưỡi thơm mềm của nàng, giống như là muốn đóng xuống con dấu thuộc về mình. Thẩm Họa vốn không có bất kỳ phòng bị nào, bèn để cho hắn đuối thẳng mà vào, cả trái tim cũng theo môi mòng dán sát mà trở nên cuồng loạn, thân thể vốn lạnh như băng, thế nhưng lúc này âm áp lên một chút xú, ngay cả lòng cũng âm áp, không sợ hãi.

Hắn nhẹ nhàng rời đi môi của nàng, vuốt ve sợi tóc của nàng, âm thanh khàn khàn trầm thấp, "Họa Nhi, trở về chúng ta sẽ thành hôn nhé?"

Thẩm Họa ngẩn ra, cảm giác tê tê đại đại trên môi hậu tri hậu giác kéo tới, Tiêu Dịch mới vừa nói cái gì? Lại làm cái gì? Hơn nữa, nói chính xác là hai người bọn họ làm cái gì?

"Phụ thân....." Vừa vận lúc này, Dục Ca Nhi tỉnh ngủ, tiếng vang xích sắt vội vàng trượt xuống va chạm lập tức khiến Thẩm Họa tỉnh táo không ít, cũng chính bởi vì một tiếng phụ thân này của Dục Ca Nhi, mới hóa giải lúng túng không nói gì mới vừa rồi.

Tiêu Dịch lại chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng, ôm lấy cậu nhóc phá hư bầu không khí của mình, bóp mũi của cậu, "Dục Ca Nhi sợ không?"

Tiểu Kỳ Lân không chút nghĩ ngợi lắc đầu một cái, "Dục Ca Nhi không sợ, con biết rõ phụ thân sẽ đến cứu con và tiểu mẫu thân." Cậu nhếch môi, ôm cổ của Tiểu Dịch, cười khanh khách.

Ở bên cạnh, Thảm Họa thấy Tiêu tướng quân lại nhìn chăm chăm nàng, thì trong lòng có chút rung động, không thể làm gì khác hơn là tìm chút đề tài hỏi, "Biểu ca đồng ý Mộc Lạp Thị sẽ thả thuyền hàng xuất cảng sao?"

Tiêu tướng quân nghiêm túc trả lời: "Phải, ta đã tự tay viết thư, chờ thêm mấy ngày bên Nam Cương truyền đến tin tức, thì Mộc Lạp Thị sẽ thả người."

"Cái loại tiểu nhân gian trá đó, ngộ nhờ hần nuốt lời thì sao?"

"Ta chính là Tướng quân Nhất Phẩm của Đại Lương, nếu hần dám đụng đến chúng ta chút nào, chính là đang khơi lên ngọn lửa chiến tranh của Nam Cương và Đại Lương. Mộc Lạp Thị còn không có can đảm dám làm kia, hần cũng chỉ là thương nhân gian trá chỉ vì lợi ích, không đến nỗi mạo hiểm chọc phải phiền toái lớn."

Nhưng nếu thuốc lao hại người kia chảy vào Đại Lương, nhất định là Tiểu Dịch không thích nhìn thấy. Nàng không tin biểu ca sẽ dễ dàng thỏa hiệp như vậy, chịu sự uy hiếp của Mộc Lạp Thị, bởi vì Tiêu tướng quân vốn không phải loại người chịu dễ dàng khuất phục đó.

"Có phải trong lòng biểu ca đã có tính toán hay không?"

Tiểu Dịch mỉm môi, ôm Dục Ca dựa vào trên vách tường, đường cong khoe miệng kia của hần đã nói rõ đáp án.

"Họa Nhi có buồn ngủ hay không?"

Thảm Họa đã vài ngày chưa từng ngủ yên giấc, hiện tại lại là nửa đêm, làm sao sẽ không buồn ngủ? Chỉ ban đêm nhiệt độ lạnh, nàng vốn sợ lạnh, co ro cuộn rúm cuộn tròn làm thế nào cũng ngủ không được. Ngược lại, Dục Ca Nhi dọc theo đường đi mê man, đã hết bệnh rồi, tính ngủ càng nhiều. Nàng nhìn Dục Ca trong ngực Tiểu Dịch một cái, về mặt muốn nói lại thôi.

"Ban đêm tiểu mẫu thân sợ lạnh, đều là ôm Dục Ca Nhi mới có thể ngủ." Nói xong cậu nhóc bèn lăn ngay đến trong ngực Thảm Họa, "Tiểu mẫu thân ôm Dục Ca ngủ thật say."

Tiêu tướng quân nghe xong giải thích, cánh tay dài lại chọt ôm, Thảm Họa đã bị hần kéo cổ tay vào trong ngực, cả người bèn ôm Tiểu Kỳ Lân cùng nhau ngã vào trong ngực rộng rãi của hần, hai cánh tay hần ôm một lớn một nhỏ lại, ôm chặt lấy.

"Ngủ đi, ta cũng có chút lạnh." Tiểu Dịch khép lại đôi mắt nhàn nhạt nói một câu.

Thảm Họa biết Tiêu tướng quân là cố ý nói như vậy, quanh người hần là hơi thở ấm áp, hết như một lò lửa, sao có thể nhìn ra là lạnh chút nào, và lại thân thể kia càng ngày càng nóng, lấy cả người nàng cũng nhanh chóng nóng lên. Hần là mí mắt mê man đánh nhau, nàng không muốn nhúc nhích, cũng không muốn chuyển động, bèn dán sát lồng ngực của hần, từ từ thả lỏng thân thể căng thẳng.

Bên này, Tiêu tướng quân ôm Tiểu Biểu Muội trong ngực, nghe được bên tai có tiếng hít thở đều đều, đôi mắt hẹp dài mới chậm rãi mở ra, lại nhìn chăm chăm người trong ngực. Trong hơi thở của hần đều là mùi hoa nhài thơm ngát nhàn nhạt trên người nàng, trong mắt đều là da thịt thơm mềm y hệt "đương chi mỹ ngọc" như vậy, cổ họng Tiêu tướng quân gấp gáp hoạt động lên xuống.....

Hôm sau tỉnh lại, Thảm Họa ngủ quá say, ngay cả Mộc Lạp Thị đi vào đang nói chuyện Tiểu Dịch cũng chưa từng nghe thấy, "Ta hi vọng Tướng quân cũng ký cái văn thư này?" Như vậy về sau thuyền hàng của hần sẽ có thể đi lại thông suốt ở Đại Lương, vừa nghĩ tới đó, trên mặt Mộc Lạp Thị hiện lên vẻ hào hứng.

Trước mặt bày giấy và bút mực, Tiểu Dịch lại chậm chạp không chạm vào, "Nếu ta không muốn ký bản văn thư này thì sao?" Một khi ký rồi, bắt kẻ là bởi vì nguyên nhân gì, Tiểu Dịch cũng sẽ không nói rõ ràng.

"Nhưng Tiêu tướng quân phải hiểu rõ ràng hần hỏi, nếu thuyền hàng đã thả, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, có sao Tiêu tướng quân không làm. Đến lúc đó ta cũng sẽ chia hai phần lợi cho Tướng quân ngài, về sau vợ con của ngài hoàn toàn có thể hưởng thụ phú quý nhân gian."

Đây thật sự là cho một cây gậy, lại đưa chút táo ngọt, mặt ngoài nói thật dễ nghe là cho Tiểu Dịch hai phần lợi, rõ ràng là kéo Tiểu Dịch lên thuyền giặc vào nhóm tiền bạc.

Về mặt Tiểu Dịch đen tối không rõ, nhưng cái khớp xương tay kia rõ ràng cũng đã nắm bút lông, Mộc Lạp Thị cực kỳ cao hứng, mắt cũng híp lại thành một đường chỉ, "Tiêu tướng quân kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, về sau chúng ta chắc chắn hợp tác vui vẻ." Mộc Lạp Thị đưa văn thư cho hần, Tiểu Dịch lại đột nhiên đề lại huyết vị cổ tay của hần, giữa lúc kinh ngạc thốt lên đã bị Tiểu Dịch dùng sức kéo, xoay người kiềm chế hần vào trong ngực, bóp chặt cổ họng.

Một động tác này nhanh đến Thảm Họa cũng không thấy rõ ràng, ngay cả thuộc hạ của Mộc Lạp Thị cũng mới vừa phản ứng kịp, gươm dao găm kêu gào báo Tiểu Dịch thả chủ nhân của bọn hần ra.

"Tiêu tướng quân làm cái gì vậy? Nơi này lại đều là người của ta, Tiêu tướng quân làm như vậy sẽ chỉ là ngọc đá cùng nát, ai cũng không chiếm được chỗ tốt."

"Nhưng bây giờ mạng của người cũng đang trong tay ta." Ngón tay thon dài của hần thoáng dùng sức, cả khuôn mặt Mộc Lạp Thị cũng đỏ lên rồi.

"Tránh ra!"

Mộc Lạp Thị bắt đầu còn không sợ gì, dù sao ở đây cũng đều là người của hắn, trước khi hắn ta vịn gậy cổ hắn, Tiêu Dịch kéo theo vợ con sao có thể dễ dàng thoát thân như vậy?

Nhưng ngoài phòng đột nhiên dội vào tiếng vang ánh đao bóng kiếm, làm cho Mộc Lạp Thị sợ hãi đến mức giật mình một cái, lập tức nổi lên dự cảm không ổn, đợt tiếng leng keng lọt vào tai, cái trán phủ đầy mồ hôi lạnh. Tiêu Dịch cũng không để ý tới hắn, nhỏ giọng thông báo Thẩm Họa và Dục Ca Nhi đừng hoảng sợ. "Đừng sợ, là Cầu Dưng tới cứu chúng ta."

Nhanh như vậy? Hơn nữa, Mộc Lạp Thị không phải là một kẻ ngu, lúc nàng thức dậy cũng là bị bật mắt mang tới, huống chi là Tiêu Dịch, theo sự cẩn thận của Mộc Lạp Thị, chắc chắn càng thêm cẩn thận, làm sao sẽ bại lộ hành tung nhanh như vậy?

Những kẻ tay cầm đại đao đang giằng co với Tiêu Dịch không khỏi nhũn mảy, quan sát lẫn nhau, ánh mắt lóe lên, không dám nhận định thật giả.

Mộc Lạp Thị không thể tin, lại cẩn thận suy tư một mạch tới chỗ sơ hở, "Việc này không thể nào, người hoàn toàn không có cơ hội để lại ám hiệu."

Tiêu Dịch nhẹ nhàng nhếch lên môi mỉm cười, "Chẳng lẽ người không ngửi thấy được mùi vị gì trong phòng?"

Thẩm Họa cũng ngạc nhiên, không khỏi lại gần Tiêu Dịch, chớp mũi lập tức truyền tới một mùi nhàn nhạt, có lẽ là nữ nhi hương trên thân mình quá nồng đậm, lại lẫn át mùi thơm thoang thoang này, "Đây là?" Nàng kinh ngạc dò hỏi.

Tiêu Dịch cười ha hả về phía Mộc Lạp Thị, "Loại hương này giữ lại lâu không dễ tự tán, lỗ mũi chó linh hoạt thích thứ mùi này nhất, có lẽ là người quá đặc ý vênh váo, mặc dù che kín mắt ta, một đường trời buộc tới đây, lại không chút nào phát hiện ở trên người ta bởi mùi thơm."

Mộc Lạp Thị bừng tỉnh hiểu ra, nhưng lúc này đã muộn rồi, thuộc hạ Tiêu Dịch là tinh binh cỡ nào, chỉ sơ qua một chút đã giết đến phía trước. Ánh mắt Tiêu Dịch đỏ lên, miễn cưỡng dặn dò nói: "Biểu muội kéo Dục Ca Nhi quay lưng lại."

Lúc này, Thẩm Họa hết sức nghe lời, làm theo lời Tiêu Dịch nói, trong nháy mắt hai người xoay người, Tiêu Dịch không hề nương tay thoáng cái nặng tay, cổ Mộc Lạp Thị liền đứt, như tượng gỗ lỏng lẻo ngã xuống đất, tiếp đó hắn trầm giọng nói: "Muốn sống thì để đao kiếm xuống." Những người hầu khác thấy xu thế tất yếu, rồi rít vút bỏ đao găm, quỳ trên mặt đất cầu xin tha mạng.

Cầu Dưng dẫn theo thị vệ xông tới, lập tức tìm ra chìa khóa mở trời cho Tướng quân, Tiêu Dịch hoạt động gân cốt một chút, tự mình cõng ra xiềng xích của Tiểu Biểu Muội và Dục Ca Nhi, dịu dàng nói, "Các người lên trước, không sao."

Trước khi Thẩm Họa sắp ra đến liếc mắt nhìn một người hán tử quỳ dưới đất, ngược lại chưa từng nói gì, Tiểu Kỳ Lân lại nhận ra đây không phải là người hôm đó bắt nạt tiểu mẫu thân, vì vậy hô kêu phía phụ thân, "Hắn đánh tiểu mẫu thân."

Sắc mặt Tiêu Dịch càng lạnh hơn, thúc giục thị vệ đưa họ lên xe ngựa đi. Đội hai người vừa đi, Tiêu Dịch bèn giương lên đuôi lông mày, rút bảo kiếm của Cầu Dưng, giờ tay chém xuống, một cái đầu người liền lăn xuống, càng mang theo vẻ hoảng sợ, hành động này dọa những người khác sợ đến đều xui lơ chân. Mà chính chủ lại là mặt hồ hững hờ đi giọt máu ở trên mặt, để lại một câu thu dọn sạch với Cầu Dưng bèn nhanh chóng sai bước rồi khỏi gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Tiêu Dịch thu xếp xong Thẩm Họa và Dục Ca Nhi ở trạm dịch, nhớ tới cậu nhóc ở đây, rốt cuộc nhìn xuống một bầu máu nóng không trên chộc quá giới hạn một chút, sau khi ra khỏi phòng, Cầu Dưng nhỏ giọng thúc giục.

Thư phòng trạm dịch, Tiêu Dịch và Cầu Dưng một trước một sau tiến vào, bên trong tiếng người náo nhiệt lúc đầu dừng lại trong nháy mắt, sau đó là càng nhiệt liệt tranh luận. Lần trừ phiến loạn này của Tiêu tướng quân cũng không tính thành công, hoặc là nói, vốn thắng lợi sắp tới, nhưng bởi vì chuyện riêng suýt nữa thất bại trong gang tấc, việc này cũng làm cho người ta không thoải mái.

Trong một đám người, mấy tên tuổi tác lớn hơn trăm mặc, trong mắt lóe mấy phần hả hê, chỉ chờ làm khó dễ, Tiêu Dịch vì việc tư phụ lòng hoàng mệnh, đến lúc đó liền họp và dâng biểu tấu thư tới hoàng thượng bẩm rõ chuyện này, người trẻ tuổi rất có cuồng vọng.

Một kẻ măng phu như Cầu Dưng cũng có thể nhìn ra, giận đến mức bèn rút kiếm đánh nhau với bọn họ tại chỗ. Tướng quân sắp xếp rõ ràng là không có sơ hở nào, nếu dựa theo kế hoạch, không nói có thể bắt được toàn bộ tại chỗ, ít nhất là đầu lĩnh tội phạm không chạy thoát được. Giờ thì tốt rồi, cũng bởi vì Triệu Đô đốc này không có chương pháp chỉ huy gì, kẻ cướp chạy trốn lần nữa. Nhưng vẫn là Tướng quân anh minh, tìm ra chỗ ẩn thân của tội phạm, Cầu Dưng không bắt được người trực tiếp đi qua búng hang ổ của bọn họ, còn đoạt trở lại rất nhiều gạo công của thôn trang bị cướp đoạt.

Phía dưới tranh cãi quyết liệt như thế, Tiêu tướng quân lại hoàn toàn giống như không quan tâm bọn họ đang cãi cộ cái gì. Cầu Dưng nhiều lần khẩn cầu

Tướng quân làm quyết định, nhưng Tiêu Dịch lại không nghe vào, từ bên cửa sổ thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói: "Nói cái gì, lặp lại lần nữa."

Đang chờ Tướng quân dẫn dò, Cầu Dưng nghe nói như thế hơi sững sờ, hần không có cong cong queo queo nhiều như vậy, cứ ngây ngốc nhìn chăm chăm chủ nhân của mình như vậy.

Khỏe miệng Triệu Đô đốc chột nghiêng, "Nếu mà Tướng quân nhớ người khác, không bằng đi trước xem một chút, bọn ta cũng thuận tiện sớm ngày về nhà đoàn tụ với thê nhi." Mấy tướng lĩnh ở dưới nghe xong âm âm cười ha ha. Loại hán tử chỉ là đầu óc thô như Cầu Dưng cũng nghe ra được, mấy người này là đang cười nhạo Tiêu tướng quân nhà hần nhi nữ tình trường.

"Các người....." Cầu Dưng đang muốn thay Tiêu tướng quân đòi lại mặt mũi, ai ngờ Tướng quân mình lại hết như thuận nước đẩy thuyền đáp lời được. Cầu Dưng sững sờ tại chỗ, hôm nay thật sự là bảy lỗ bốc khói (chuyện lạ có thật) rồi.

Lúc này, giai nhân cũng vừa vặn ở ngoài thư phòng gõ cửa, Tiêu Dịch vội vàng bảo người ta để đi vào. Thẩm Họa thay giặt quần áo toàn thân, bụng khay chăm chăm tới. Nàng mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu vàng hơi đỏ thêu hoa ngọc trâm, lay động theo bước chân, cả người tản ra mùi thơm thanh nhã. Mây như thủy ngọc (ngọc bích), một đôi mắt thật to sáng nước mênh mông. Thấy được hình như thư phòng có rất nhiều hán tử thô lỗ, khuôn mặt nàng không khỏi thẹn thùng, còn trốn tránh về phía Tiêu Dịch trước mặt, một bộ dáng tiểu nữ nhân vừa thấy đã thương.

Đôi mắt mấy người nhất thời đều nhìn ngây ngẩn, thật là giống như mỹ nhân Cửu Thiên huyền nữ. Từ xưa anh hùng khó qua ả mỹ nhân, không trách được Tiêu tướng quân quan tâm như thế, bỏ xuống kế lớn trừ phiến loạn đi cứu người, báu vật thế gian khó được, nếu trở thành của người khác quả thật là đáng tiếc.

Tiêu tướng quân nhìn mặt mấy người trước mặt cũng trở nên nhu hòa trong nháy mắt, nơi nào còn là Tướng quân mặt lạnh sát phạt quyết đoán trong mắt người khác. Triệu Đô đốc hết sức thức thời dẫn theo thuộc hạ cáo từ, trong mi mắt ẩn chứa mấy phần khinh thường.

Vừa ra tới đã có người ân cần tiến lên, "Đô đốc cứ yên tâm đi, thuộc hạ thấy Tiêu tướng quân đây là đi vào hương dụ dàng không ra được."

"Đúng vậy, dù sao tuổi còn trẻ, không ra thể thống gì." Có người phụ họa theo.

Triệu Đô đốc lại thu lại vẻ mặt, thái độ lười biếng mới vừa rồi đều bị một vẻ mặt khôn khéo xóa đi, "Còn không thể phớt lờ, lại nhìn một chút." Hần đột nhiên dẫn dò nói với một người trong đó: "Chỗ ẩn náu của bọn họ bị Tiêu Dịch búng rồi, Hoài Châu đã không thể đợi tiếp nữa, thông báo bọn họ lập tức ngồi thuyền đi Khúc Thủy đến Hàng Châu ẩn núp một thời gian, tránh cho để Tiêu Dịch phát hiện đầu mối."

Mà trong thư phòng bên này, dáng vẻ tiểu nữ nhân trên người Thẩm Họa cũng biến mất hầu như không còn, thối lui sang một bên. Tiêu tướng quân mở bản đồ ra lần nữa, trầm giọng nói: "Cầu Dưng, người đã có thể sắp xếp thám tử đi Hàng Châu truy tìm tung tích của tội phạm."

Lúc này, Cầu Dưng mới thấy rõ ràng là tướng quân đang chơi thủ thuật che mắt với bọn hần, vỗ đầu một. Mới vừa rồi vẫn còn đang nhìn lên nhìn xuống đánh giá biểu muội quyền rũ Tướng quân suýt nữa hỏng chuyện, trong lòng còn có chút oán giận, vào lúc này hiểu rõ rồi thì ngay sau đó cũng có chút ngưng ngừng.

Sao Thẩm Họa lại không cảm giác được ánh mắt tức giận của Cầu Dưng nhìn mình kia, cũng rất là bất đắc dĩ. Còn không phải là tướng quân nhà hần ở trên xe ngựa cầu xin nàng làm như vậy, nếu không nàng cũng không muốn đảm đương hồng nhan họa thủy này.

Cầu Dưng hiểu ý đồ của tướng quân, hán tử thô rất bộc trực, mau chóng nói xin lỗi với Thẩm Họa, "Thẩm cô nương, Cầu mỗ là một người thô lỗ, mới vừa rồi hiểu lầm, xin lỗi."

Thẩm Họa hết sức thản nhiên đáp lại bằng một mỉm cười, cũng đứng dậy, "Biểu ca và thuộc hạ thương lượng chuyện quan trọng, muội lui xuống trước."

"Họa Nhi tới đây cùng nhau nhìn một chút, không sao." Bộ dáng Tiêu Dịch hết sức tin tưởng nàng, để một nữ nhân dính vào loại quân cơ đại sự này, Cầu Dưng lại giặt mình lần nữa.

"Họa Nhi quen thuộc đối với Giang Nam, muội hãy xem nếu lên đường từ nơi này, muốn tránh qua tầng tầng lớp lớp trạm kiểm soát tra xét, đi nơi nào sẽ tương đối an toàn." Tiêu Dịch chỉ vào bản đồ cho Thẩm Họa nhìn.

Thẩm Họa nhìn chăm chăm bản đồ nghiêm túc quan sát nửa ngày, ánh mắt sáng lên, "Đi nhánh Khúc Thủy này. Hàng năm đến thời gian này, Khúc Thủy thường xảy ra hạn hán úng lụt, đều sẽ gia tăng thêm nhân thủ cố gắng ở đập lớn, để chặn dòng nước thoát lũ, rom trông trở được phòng ngừa ngập đồng ruộng, tất cả mọi người đang bận rộn chuyện nơi này, nhân thủ kiểm tra tự nhiên sẽ buông lỏng giảm rõ."

Ở trong ánh mắt khen ngợi của Tiêu tướng quân, Cầu Dưng đã biết Thẩm cô nương đã nói trúng, bèn lập tức nói: "Thuộc hạ hiểu rõ rồi, ta sẽ đi sắp xếp nhân thủ tăng cường kiểm tra Khúc Thủy ngay."

"Khoan đã, không cần làm như vậy, vẫn nghe theo sự dẫn dò của ta phái thám tử đi Hàng Châu âm thầm thăm dò."

Cầu Dưng không hiểu, "Nhưng Tướng quân chúng ta biết rõ bọn họ sẽ đi Khúc Thủy, vì sao không ngăn cản bắt lấy?"

"Tung lưới này đi, cá còn chưa đủ làm sao thu lưới?" Tiêu Dịch chậm rãi phun ra một câu.

Hần đã sớm phát hiện không được bình thường, năm đó Triệu Đô đốc thật là xông ngựa lên trước giết địch mới liều đến địa vị như vậy, người khôn khéo và nhạy bén thủ thành nhiều năm, nhưng không diệt được bọn tội phạm đơn độc này? Quá không thể tưởng tượng nổi rồi, trừ phi là..... Hần ta vốn

không muốn trừ phiền loạn, trải qua chuyện này, Tiêu Dịch càng thêm kết luận, hai người này chắc là có cầu kết.

Hơn nữa, lần trừ phiền loạn trước Cầu Dững nói thẳng một kẻ cướp bị chém giết trong đó hết sức quen mặt. Tiêu Dịch bèn sai người về ra chân dung, bảo Cầu Dững lĩnh mệnh ở trong phòng nghiêm túc nghĩ, cho đến nghĩ ra được kẻ cướp này gặp phải ở nơi nào mới bằng lòng để cho bước ra cửa phòng.

Hán tử quân doanh, cả ngày không để cho đi trại lính thao luyện là có thể bức rút chết, tóc Cầu Dững cũng sắp rụng sạch, đêm hôm ấy quả nhiên bị buộc suy nghĩ ra. Đám người liều mạng này vốn là đám hải tặc từng ép buộc Tiêu đại tiểu thư hơn một năm trước kia. Năm đó đi cứu Tiêu đại tiểu thư, hán đi tham gia một phần, cho nên nhớ kỹ một đợt ác chiến trên nước, đều là một đám kẻ ác giết người giết tới đỏ mắt. Hôm nay đổi trang phục và đạo cụ cả người, không cướp vàng bạc châu báu của thuyền hàng, hiện tại lại đóng vai kẻ cướp, bắt đầu cướp lương thực, gan lớn lạ kỳ.

Tĩnh Dư từng nói đám hải tặc kia có thể là người Hung Nô giả trang, chỉ là không ai coi trọng, cũng xem như Tiêu Tĩnh Dư nói lung tung một chút. Hôm nay ngẫm lại một chút, Tiêu Dịch mơ hồ cảm giác thấy trong này nhất định không đơn giản. Hoá trang tội phạm cướp gạo cống, hơn nữa binh khí, ngựa của bọn hán, đều là đồ trang bị hoàn mỹ, đầu phải là người Hung Nô bình thường có thể mua được, có vài vũ khí sắt luyện đều là Thiên Vu của Hung Nô tiếp cận Đại Lương đổi lấy, nếu là binh dân Hung Nô, làm sao loại binh khí này lại là mọi nhân thủ đều dùng.

Phía sau màn nhất định sẽ có kẻ chủ mưu đang bày ra gì đó?

Tiêu Dịch nhảy bèn cảm giác ra, bèn muốn cẩn thận thăm dò biết rõ một chút xiu. Người Hung Nô mạnh miệng, sau khi bắt được rất ít có thể cạy ra bí mật, chẳng bằng khiến cho buông lỏng cảnh giác như vậy. Hán muốn xem thử bọn họ sẽ tiếp xúc với người nào? Bàn tay đen lớn nhất sau màn là ai? Người Hung Nô lại có âm mưu gì?

"A, vậy tướng quân, bọn ta cũng không làm gì cứ để cho chạy mất như vậy?"

Tiêu Dịch cười cười, "Đương nhiên là có chuyện phải làm?"

Cầu Dững âm thầm chà sát tay chờ Tướng quân dặn dò làm một vỏ lớn.

"Đi quán rượu ngon nhất của Hoài Châu đặt một nhả gian."

Ở bên cạnh, Thẩm Họa nhìn vẻ mặt tức cười của Cầu Phò tướng miệng mở rộng có thể nuốt vào trứng vịt, có lẽ là không ngờ Tiêu tướng quân lại đột nhiên nói ra lời như vậy, âm thầm vụng trộm nở nụ cười.

Tiểu Kỳ Lân biết buổi tối sẽ đi quán rượu ăn vịt nướng, quả thật vui mừng bèn muốn nhảy đến trên người phụ thân, vui sướng hết như con khi vậy.

Hoài Châu non xanh nước biếc, khí hậu dễ chịu, dân phong cũng thật là thuần phác, Tiêu Dịch đầu tiên là dẫn theo Thẩm Họa và Dục Ca đến trong chợ đi dạo chơi. Tiểu Kỳ Lân lôi kéo phụ thân và tiểu mẫu thân đi bộ quanh, một lát mưa tượng đất hình người, một lát ăn Quế Hoa Cao, chơi không còn biết trời đất.

Lúc lên đường, Thẩm Họa khoác một áo lụa mỏng màu xanh nhạt chắn gió, cài trên đầu là bông hoa hồng phấn lớn đẹp để do Dục Ca leo cao hái xuống ở trạm dịch, vốn là vóc người cao gầy, ở trong Giang Nam khắp nơi đều loại mỹ nhân xinh xắn lạnh lợi này thật là phát triển, phong cách lại có khác biệt lớn.

Giang Nam không thể so với trong kinh, các quý nữ cực kỳ chú trọng lễ nghi, thiếu nữ không lấy chồng đi ra ngoài tốt nhất là mặc áo choàng vào, mang theo mũ che mặt, che kín tướng mạo, tới Giang Nam cũng không có nhiều quy củ trói buộc như vậy.

Mỹ nhân như vậy đi ở trong chợ tự nhiên hấp dẫn ánh mắt không ít người, nhất là đám công tử ca trên đường hết sức yêu mến. Chỉ tiếc bên cạnh nữ tử lại có một vị nam tử cao lớn mà tuấn đạt đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo như là chó sói lạnh lùng quét qua, khí thế phóng ra ngoài. Lúc đầu những ánh mắt không chút kiêng kỵ kia đã phần nhiều thu lại, hết như trực giác bản năng, chỉ cảm thấy nam nhân này không chọc được cũng không chọc nổi.

Còn sót lại làm sao còn dám nhớ thương, chỉ nhìn nàng kia kéo tiểu công tử xinh đẹp bên cạnh, không ngừng hâm mộ cả nhà chói mắt này.

Trên chợ không chỉ có các loại ánh mắt hâm mộ, còn có ánh mắt giảo hoạt núp trong bóng tối nhìn chằm chằm từng cử động của bọn hán. Tiêu Dịch vốn không để ý quá mức tới, chợt ôm lấy Dục Ca Nhi, kéo biểu muội, "Đến rồi."

Ba người vào quán rượu, hoàn cảnh nhả gian cực tốt, gió nhẹ thổi tám khê thổi trên mặt, hình như trong không khí ướt át còn mang theo từng chút say nồng.

Từng món ăn tinh sảo được mang lên, nhất là vịt nướng vàng óng ánh cuối cùng, thêm hiện ra một tảng sáng bóng dính ngấy mê người. Tiêu tướng quân không để cho tiểu nhị hầu hạ, tự mình lấy ra dao nhỏ cắt thịt từ trong khay, cắt một phần nhỏ cho Dục Ca Nhi.

"Phụ thân, Dục Ca Nhi muốn nhỏ nhỏ." Tiểu Kỳ Lân liếm môi nói.

Tiêu Dịch cười một tiếng, "Được."

"Phụ thân, Dục Ca Nhi muốn thật mỏng."

"Dĩ nhiên có thể."

Thủ pháp cắt thịt của Tiêu Dịch hết sức thành thạo, rất nhanh đã làm xong một đĩa đưa cho nhị tử tham ăn của mình. Tiêu Dịch tự nhiên sẽ không quên tiểu biểu muối, cũng lần lượt đưa đĩa của nàng lại đây, tương tự bắt đầu cắt.

Mặt mày của Thẩm Họa đã sớm cười đến cong cong, ngày hôm nay tâm tình thật sự là hết sức vui vẻ, có lẽ..... Nguyên nhân là trở về quê nhà. Đẩy ra cửa sổ gỗ lâu hai, phía ngoài mặt trăng vừa lớn vừa sáng, ngôi sao cũng thế, Thẩm Họa không khỏi nghĩ tới khi đó ở trên nóc phòng phụ thân nói con trưởng thành chắc chắn sẽ có người bằng lòng hái sao cho con.

Trưởng thành rồi, nàng cũng biết không ai có thể hái được sao trời, lại có người bằng lòng nghiêm túc cắt vụn nướng cho người. Trong lòng nàng ấm áp, tâm trạng giống như nhớ lại lúc còn nhỏ nằm ở trên nóc nhà cùng phụ thân ngắm những vì sao, cũng bắt chước Tiêu Kỳ Lân nói: "Biểu ca, muối cũng muốn nhỏ nhỏ."

Tiêu Dịch không ngắt đầu, nụ cười ở khóe môi càng cung chiều hơn, "Được."

"Muối cũng muốn thật mỏng."

"Ừ." Tiêu Dịch nhìn biểu muối có chút không giống với bình thường, híp híp mắt, ý định chợt hơi động, dịu dàng trong giọng nói kia liền rỉ ra nghiêm túc từng chút một. "Chính là biểu muối muốn sao trên trời, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho muối."

Thẩm Họa ngẩn ra, bỗng đứng bình tĩnh ngắm nhìn nam nhân trước mặt, trong con người đen nhánh chỉ phản chiếu ra bóng dáng của mình, giống như vực sâu hấp dẫn linh hồn. Đây chính là nam nhân bằng lòng hái sao cho nàng trong miệng phụ thân, gần trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

"Biểu ca, muối muốn đi Hàng Châu chơi một chút, nghe nói nơi đó có Ôn Tuyền, là bồi dưỡng da thịt nữ tử nhất, hình như còn có tết pháo hoa đấy, pháo hoa đấy bầu trời, nhất định rất đẹp, huynh đi theo muối nào!" Thẩm Họa đứng ở trong thư phòng, không ngừng làm nũng với Tiêu tướng quân, hết như một thiếu nữ ngây thơ, ước mơ mọi chuyện ngu ngốc.

Tiêu Dịch lập tức buống bức vẽ bày trận trong tay xuống, kiên nhẫn dụ dỗ nàng, trong mắt đầy vẻ cung chiều, "Biểu muối chó vợi, chờ biểu ca giải quyết nạn trộm cướp, sẽ theo muối và Dục Ca Nhi đi Hàng Châu, được không?"

"Không được, không được, ở Hoài Châu gây người mười ngày rồi, nên chơi cũng chơi khắp cả rồi, buồn chết." Cho dù là oán giận, âm thanh của thiếu nữ cũng uyển chuyển dễ nghe giống như chim hoàng anh vậy, khó khăn lắm truyền ra thư phòng, khiến đám người Triệu Đô đốc vừa vận nhận được thông báo của Tiêu Dịch, vừa bước vào trước cửa thư phòng dịch quán, đã xem một màn kịch hay đặc sắc.

Thiếu nữ bị từ chối, trong mắt thật to lập tức đầy ắp nước mắt, từng giọt nước đầy đặn một lần xuống dọc theo gương mặt trắng tròn của nàng, tiểu cô nương lấy khăn bên hông lau nước mắt, "Biểu ca chắc đã quên từng hứa hẹn, còn nói cho dù là sao trên trời, cũng sẽ hái xuống cho Họa Nhi, hôm nay cũng chỉ bảo biểu ca đi theo muối tới Hàng Châu chơi thêm mấy ngày, mà sao cũng không chịu theo muối."

Cho dù là quấy nhiễu, mà lúc này Thẩm Họa lại cũng là hoa lê đằm mưa làm cho người ta nhìn đau lòng.

Ngay cả mấy lão hồ ly như Triệu Đô đốc cũng thấy đau lòng, hướng chỉ là Tiêu tướng quân rơi vào hương dụ dàng mấy ngày nay! Hẳn dường như là kinh ngạc, không ngờ Tiểu Biểu Muối sẽ khóc đau lòng như vậy, lập tức bèn kéo tiểu cô nương vào trong ngực, "Họa Nhi ngoan, đừng khóc mà, ta đi với muối là được."

"Thật? Đi ngay hôm nay?"

"Đều tùy muối, cái gì ta cũng nghe biểu muối."

Đám người Triệu Đô đốc đứng ở bên ngoài nhìn xong, trở mắt nhìn nhau âm thầm chê cười, kẻ địch lớn nhất đời này của nam nhân chính là nữ nhân, ai cũng không chịu nổi nước mắt của nữ nhân, có người lại bắt đầu hả hê, "Đô Đốc, theo ta thấy là Tiêu tướng quân không trừ phiền loạn được rồi."

"Không bằng chúng ta thuận nước giong thuyền, đưa bọn họ đi Hàng Châu chơi thỏa thích mấy ngày, cũng tốt hơn chút để cho hấn giày vò chúng ta."

"Chính phải, chính thế." Có người cực kỳ đồng ý đối với đề nghị này.

Triệu Đô đốc nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, cố tình là Hàng Châu, mà mấy tên thuộc hạ ở trong đó có vài người không phải là tâm phúc của hấn, nếu lúc này đưa ra dị nghị, bày tỏ ý có vẻ hà khắc, vì vậy bèn gật đầu. Có điều nhìn điệu bộ này của Tiêu Dịch, tuy là đi Hàng Châu chỉ sợ cũng không có lòng dạ nào còn nghĩ tới nạn trộm cướp gì rồi, chỉ cần xác định lúc Tiêu Dịch đi Hàng Châu không có dẫn thuộc hạ đi, hấn còn có cái gì đáng sợ.

"Các vị tướng quân nói rất đúng, trừ phiền loạn mặc dù gánh nặng đường xa, nhưng mấy ngày gần đây các chư vị mệt nhọc cũng không phải là giả. Bây giờ, chúng ta bèn đi vào thuận nước giống thuyền, để cho các vị các tướng quân có thể cùng nghỉ ngơi một chút."

.....

Tiêu Dịch dẫn theo Tiểu Biểu Muội và nhi tử đi Hàng Châu dạo chơi, vì khiêm tốn chút, cố ý để ba gã thị vệ đi theo đóng vai gã sai vặt, mà Cầu Dững thì đảm đương người coi ngựa lái xe. Bởi vì không phải đi đường thủy, dọc đường cũng có thể ngắm tí mĩ phong cảnh. Trên đường, Cầu Dững là khen không dứt miệng đối với một màn kịch của Thảm Họa và tướng quân nhà mình ở thư phòng, có lý do như vậy, nên có thể không khiến người khác nghi ngờ, thuận nước đẩy thuyền đi Hàng Châu dò xét tình huống.

Vừa rời Hoài Châu, bốn phía đậm hoa cỏ xanh mướt, trời xanh nước lã, Tiêu Dịch cưỡi một con ngựa cao lớn xinh đẹp bảo vệ ở bên cạnh xe ngựa. Mà trong xe ngựa, Dục Ca Nhi đã sớm không ngồi yên, nhất định xuống cùng cưỡi ngựa lớn với phụ thân. Thảm Họa cũng ở trong xe ngựa bị Dục Ca Nhi gây vò đủ rồi, sớm muốn phui tay làm chương quỹ, bèn cười khanh khách nói: "Khó được ra ngoài, sân cỏ rộng rãi như thế, không bằng biểu ca dẫn Dục Ca Nhi vùng ngựa chạy một chút."

Tiêu tướng quân bình tĩnh nhìn Tiểu Biểu Muội khẽ nở nụ cười giả hoạt, thật sự có loại kích động kéo tiêu cô nương từ trong xe ngựa xuống, túm nàng lên ngựa. Hắn còn nhớ ở trường ngựa Ngụy gia, Tiểu Biểu Muội đã xa cách hắn như thế nào.

Thảm Họa mắt thấy cặp mắt phượng kia vòng vo, vẻ mặt tối tăm, bèn lập tức buông rèm xuống, yên ổn ngồi trở về, không muốn luyện con trai của mình thì không luyện thôi, làm gì lộ ra kiểu vẻ mặt kia. Vì vậy, Thảm Họa cũng không để ý tới Tiêu tướng quân, rốt cuộc là Dục Ca Nhi không vui. Cuối cùng, Tiêu Dịch vẫn phải ôm con trai lên lưng ngựa mang theo cậu chạy tới nơi xa một chút.

Vì vậy xe ngựa chậm rãi chạy, Thảm Họa vốn định nghỉ ngơi một lát. Nhưng rèm xe chợt bị gió xốc lên, Thảm Họa thấy được Cầu Dững lái xe, không khỏi hơi suy nghĩ, nghĩ đến một chuyện.

"Cầu tướng quân, người đi theo Tiêu tướng quân bao nhiêu năm rồi?"

Cầu Dững nắm thật chặt dây cương trong tay, điều khiển ngựa vững vàng, lễ độ cung kính trả lời: "Mười hai tuổi đã theo Tướng quân vào sinh ra tử." Quả thật, hắn xem Tiêu tướng quân là một loại Chiến thần mà cúng bái, loại vấn đề này chính là nhắm hai mắt ngủ cũng có thể trả lời ra ở trong mơ.

"Cầu tướng quân là người ở đâu?"

"Người Cám Châu, bởi vì trong nhà bị phát ôn dịch, mới làm lưu dân, cuối cùng đầu quân, thật may là gặp được Tiêu tướng quân."

"Trong nhà có thể còn có ai?"

"Chỉ còn lại một mình ta."

Thảm Họa cứ như vậy câu được câu không nói chuyện tào lao với Cầu Dững, "Không biết Cầu tướng quân có đón dâu chưa?"

Mặt Cầu Dững lộ vẻ lúng túng, hơi đỏ lên, "Tướng quân chúng ta cũng chưa cưới vợ qua cửa đấy, ta đương nhiên cũng cùng với Tướng quân."

"Sao Tiêu tướng quân của các người chưa cưới vợ qua cửa?" Thân phận người không vợ của Tiêu Dịch thật sự là mọi người Kinh Thành đều biết, đến trong miệng Cầu Dững sao lại là người chưa cưới vợ qua cửa.

Cầu Dững rất nhanh miệng, "Rõ ràng là vì tiểu công tử mới đón dâu, Tướng quân chúng ta ngay cả động phòng cũng chưa từng vào đấy."

Trên mặt Thảm Họa xẹt qua vẻ kinh ngạc, theo sát truy hỏi một câu, "Cái gì gọi là vì tiểu công tử mới đón dâu? Người nói lại rõ ràng một chút."

Tay Cầu Dững nắm dây cương nắm chắc mấy phần, mới vừa rồi chỉ là nhất thời miệng lưỡi nhanh nhẩu, lúc này mới tự nhiên phản ứng kịp, vội vàng im lặng không lên tiếng. Đôi mắt lấp la lấp lánh, âm thầm buồn bực tính chất đầu óc không xong của mình, thậm chí nhin ba năm nói không lộ ra một câu, hôm nay một khi vui mừng làm sao lại để cho người ta một câu nói moi ra được rồi.

Thảm Họa ngồi ở trong xe ngựa tự nhiên không thấy được phản ứng hối hận của Cầu Dững bây giờ, dĩ nhiên nàng cũng không phải cố ý muốn moi ra những lời này, vốn là nghĩ đến một câu nói đùa của Mộc Quý trước đó —— bên cạnh Thiêu Tướng quân của chúng ta có một Cầu tướng quân trẻ tuổi, nghe nói thích nhất hoa lê đầm mưa như Hồng Ngọc tỷ tỷ vậy, cưới trở về chắc chắn thương từ đầu đến chân.

Chắc hẳn chính là Cầu tướng quân đóng vai phụ xe này rồi, trước đó Thảm Họa đã dò xét cẩn thận Cầu Dững, vóc người cao lớn, bộ dáng tục tũn, đen thì đen chút, ngược lại là một người thật thà thẳng tính. Nếu có thể gả Hồng Ngọc cho hắn, [trang@d##/#q#d@bubble](#) Thảm Họa cũng có thể an tâm rất nhiều, đưa một người khỏi Hầu phủ tóm lại là tốt, cho nên bèn muốn hỏi gia thế Cầu Dững nhiều hơn chút. Nếu là người hiền quý, ngược lại sợ Hồng Ngọc gả đi sẽ chịu khổ, thà làm thê hán môn (vợ hán môn), không làm thiếp nhà cao cửa rộng.

Không ao ước sẽ nghe được loại tin tức không thể tưởng tượng nổi đó, trước khi Tiêu Tĩnh Du lập gia đình đã từng nói Dục Ca Nhi không phải con trai ruột của Tiêu Dịch, trong lòng Thảm Họa đã chiếm cứ nghĩ vấn đề thật to, hiện nay, lại nghe đến Cầu Dững nhanh miệng chạy ra một câu nói càng thêm xác minh theo như lời Tiêu Tĩnh Du.

Dục Ca Nhi không phải con trai ruột của Tiêu Dịch, vậy sẽ là của người nào?

"Vi tiểu công tử mà kết hôn? Rốt cuộc là ý gì?" Nàng lại một lần nữa hỏi tới.

Cầu Dung khẽ cắn răng, trong lòng Tướng quân bọn họ quá khổ, tóm lại cần một người hiểu rõ thương tiếc tướng quân bọn họ. Nếu đã nói không bằng cứ nói tất cả đã biết ra cho rồi. Nếu Tướng quân biết được, muốn đánh muốn phạt Cầu Dung hẳn đều nhận.

Trong lòng hân mợ hồ có ấn tượng tốt đối với Thẩm Họa trong xe ngựa, Tướng quân lại hiếm khi thích một nữ tử như vậy, cũng không thể để cho nàng luôn hiểu lầm Tướng quân bọn họ. Cầu Dung nghĩ vậy, bèn càng bứt rứt rồi, dứt khoát trút một mạch ra, "Tiểu công tử là Tướng quân từ ôm tới bên ngoài, Tướng quân nói cần cho tiểu công tử một danh phận, bèn tìm một vị tiểu thư thế gia tính cách âm áp tốt bụng cưới trở về phủ tướng quân, thật ra thì phu nhân quá cố không phải thân mẫu (mẹ đẻ) của tiểu công tử."

Thẩm Họa nghe xong đôi mắt mờ to, giật mình không thôi, "Vậy thân mẫu của Dục Ca Nhi là ai?"

Cầu Dung lắc đầu một cái, "Ta đây lại không biết. Thẩm tiểu thư, những năm này Tướng quân bị người hiểu lầm, Cầu Dung ta đều thấy nóng lòng, cũng may mà hiện tại Tướng quân gặp phải tiểu thư ngài." Đột nhiên phun ra bí mật trong lòng, Cầu Dung đã thoải mái hơn nhiều.

Thẩm Họa dựa vào trên vách xe trầm mặc hồi lâu, hẳn không biết là ai có thể khiến Tiêu Dịch giúp đỡ như vậy, vì cho Dục Ca Nhi một danh phận bèn hy sinh hôn nhân của mình, có đáng giá hay không?

Bây giờ nàng đã biết tất cả, càng thêm hiểu trong lòng Tiêu Dịch cô đơn không muốn người biết. Nếu Tiêu Dịch không chịu nói rõ với nàng, thì nàng cũng quyết định giả bộ như không biết. Bí mật như vậy một khi tiết lộ ra ngoài, hậu quả thậm chí có thể sẽ có bứt dây động rừng, có lẽ là tất cả mọi người không cách nào gánh nổi hậu quả này, cũng có khả năng là một màn khôi hài nhẹ như lông hồng, nhưng nếu là cái trước!

Nghĩ tới đây, Thẩm Họa lại cảm thấy tình thế căng thẳng, ngược lại bắt đầu dận dò Cầu Dung. Hôm nay nói bí mật như vậy, nhất định phải giấu ở trong bụng, không thể nói với những người khác nữa.

Cầu Dung liên tục nói phải, quả quyết chắc là sẽ không nói nữa.

Thẩm Họa dận dò xong thuận tiện làm như cái gì cũng chưa từng biết, tiếp tục hỏi Cầu Dung như mới nãy, "Cầu tướng quân có bao giờ nghĩ tới đón dâu, thích dạng nữ tử từ gì?"

Chỉ là lời này mới vừa hỏi lên, đã bị người nào đó cười ngựa trở về vừa vặn nghe thấy, Cầu Dung liếc Tiêu tướng quân một cái, vẻ mặt thật tăm tối.

Oan uổng mà, nhưng vị trên xe ngựa kia hỏi trước, cái trán Cầu Dung ứa ra từng giọt mồ hôi lạnh, ngậm miệng, đành hoảng điều khiển ngựa.

Lâu không thấy hồi âm, Thẩm Họa lại hỏi hai tiếng, Cầu Dung mới lúng túng trả lời một tiếng, "Tướng quân trở lại."

Thẩm Họa vốn là thẳng thắn muốn tìm một phu quân như ý cho Hồng Ngọc, nhưng Tiêu tướng quân nghe được một câu chỉ cốt câu lấy nghĩa dễ dàng làm người ta hiểu lầm, dù như thế nào một cô nương gia hỏi thăm như vậy, rốt cuộc là có chút không ổn. Nàng cũng thấy gương mặt của Tiêu Dịch lạnh xuống mới hậu tri hậu giác đi ra ngoài, quả thật chính là đảm nhiệm hũ đảm chua mà, mà một khi người đàn ông ghen, quả nhiên liền đáng sợ.

Rõ ràng nên không để ý tới những thứ này của hắn, nhưng lúc này trong lòng lại mơ hồ hơi có ý nghĩ ngọt ngào.

Theo những tính tình thích so đo này của Tiêu Dịch vẫn là phải giải thích rõ mới được, "Biểu ca, ta thấy Cầu tướng quân chưa từng đón dâu, không bằng đính hôn Hồng Ngọc của ta cho Cầu tướng quân thế nào?"

Lập tức Dục Ca Nhi lại trực tiếp từ chối, "Hừ, người không thể cướp đi tiểu đầu bếp nữ của ta."

"Tiểu công tử yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cướp đi." Trong lòng Cầu Dung âm thầm vui mừng, lại còn biết nấu cơm, thật sự là quá tốt.

"Hừ! Nét mặt của người rõ ràng là muốn."

Cầu Dung sờ sờ mặt của mình: "....."

Bên kia hai người thăm thi thủ thi, Thẩm Họa nhìn sắc mặt nam nhân chuyển biến tốt, tìm đề tài mới, "Biểu ca, thư đưa đến kinh thành nên đến rồi nhỉ."

Tiêu Dịch ừ một tiếng, biết được nguyên nhân Thẩm Họa vội vàng đưa tin, tùy tiện nói: "Tình Dư kia, muội không cần phải lo lắng, có Bùi Diễm ở đây, nàng ấy không chịu nổi uất ức."

Thẩm Họa biết thư của nàng vừa đến, Ngụy phủ và Bùi phủ chắc chắn sẽ nhắc lên một đợt sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Nhà Trúc cư Bùi phủ kinh thành, trời mới vừa sáng, nha hoàn ma ma gác đêm đang mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong lúc tỉnh lại, thì nghe được một tiếng thét kinh hãi của Nhị phu nhân, "Đau..... A....." Ngay sau đó thì không có âm, tiếp theo nhà giường gỗ điều khắc La Hán lớn son vàng bên trong bèn vang lên tiếng rung nhẹ cọt kẹt, còn thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng rên khẽ.

Ngoài phòng bọn nha hoàn hầu hạ buồn ngủ mới vừa tỉnh, lập tức nghe được đồ mặt, ma ma kinh nghiệm lão luyện, trong lòng không khỏi âm thầm sợ hãi than, "Không được, bệnh thiên tàn này của Nhị công tử đã chữa hết rồi sao, xem giường lớn kia rung lắc đến đặc biệt ra sức!"

Mà bên trong phòng hoàn toàn chính là một loại cảnh tượng khác rồi, trong lò hương lá xanh quần quít cảnh mẫu đơn bên giường, bắt đầu nổi lên khói quay quanh, xuyên thấu qua lụa mỏng tán ra ở trong màn. Ở trong màn, tay nam nhân cầm một chân phần, dùng sức nhiệt tình xoa bóp. Hắn dùng động tác trong tay lại, đôi mày thanh tú nhũn nhặn của nữ tử buông lỏng ra theo, nhìn thuốc mỡ đỏ hắc đỏ vào trong lòng bàn tay để lại bên cạnh, chà xát lại đặt lên mắt cá chân.

Tiêu Tinh Dư sợ nhột dờn thân thể lập tức cầu xin tha thứ, chân của nàng là sợ nhột nhất, "Bùi Diễm, Bùi Diễm, ta đã không còn đau."

"Rất nhanh sẽ xong." Bùi Diễm nói lời an ủi như vậy, động tác chỏi từ vừa chậm lại trì hoãn, trên gương mặt tuấn tú của hắn tái nhợt, đôi mắt đen cụp xuống, cẩn thận nhìn chăm chăm chân mềm nộn trong ngực, nhìn lại đã bắt đầu tiêu sưng.

Về phần tại sao chân lại sưng to lên, còn phải nói đến từ hôm qua, thư của Thẩm Họa đưa tới từ Hoài Châu cuối cùng đã tới trong đêm qua. Bùi Diễm đã nằm ở phía trên ván gỗ giường trải chăn đệm dưới đất, tiểu nha hoàn gõ cửa bẩm báo nói là thư từ Hoài Châu tới. Tiêu Tinh Dư nhất thời vội vã lấy thư, cũng không thể để tiểu nha hoàn ngoài cửa đưa vào thấy hai người một kẻ chăn đệm nằm dưới đất, một kẻ trên giường, vậy sẽ lúng túng.

Lúc giẫm ở trên sàn nhà, nàng bị một đôn gỗ vấp chân ngã, may nhờ Bùi Diễm tay mát lạnh lẹ làm đệm thịt một lần, mới chỉ trọ chân mà thôi.

Cho nên, buổi sáng Bùi Diễm lại phải giúp nàng xoa chân, Tiêu Tinh Dư tránh né nửa ngày, cuối cùng lại không cẩn thận đá phải bệnh kiều, ầm ĩ hết mức không thể làm gì khác hơn là tuân theo rồi.

Bùi Diễm nắm mắt cá chân, động tác trong tay thay đổi vô cùng dịu dàng, Tinh Dư nàng sinh ra vốn đã đẹp, mà đẹp nhất cũng là đôi chân mềm mại đi khắp sông núi Hoàng Hà này. Một đoạn bắp chân mảnh khảnh trắng nõn, ngón chân mượt mà lộ ra trắng nõn, là một đôi chân đẹp mà bất kỳ nữ tử nào cũng không thể so với.

Đội xoa một lát, Tiêu Tinh Dư thấy cái trán bệnh kiều rịn lên một tầng mồ hôi rậm rạp chẳng chịt. Thân thể Bùi Diễm chột co quắp, bèn không có sức ngã ở bên cạnh, Tiêu Tinh Dư kinh hoàng biến sắc, bèn tranh thủ ôm lấy hắn, không khỏi lo lắng nói một câu, "Vẫn khỏe chứ? Có phải mới vừa rồi đá nặng người hay không?"

Bùi Diễm cười nhặt một, "Để cho ta nghỉ một lát ở trong ngực của người là tốt rồi."

Tiêu Tinh Dư ừ một tiếng, bèn ôm chặt cánh tay mấy phần, sức nặng to lớn của nam nhân dựa vào đầu vai. Bùi Diễm nghiêng đầu, trong hơi thở đều là mùi trái cây đặc biệt trên người nàng. Da thịt cần cõ trơn nhẵn non mềm kia, hắn không nhìn được dùng gương mặt cọ xát trắng nõn như tơ tằm kia, trong lòng len lén vui vẻ, đợi Tiêu Tinh Dư nhũn nhặn mày cúi đầu nhìn lại, thì yếu đuối cười cười vô tội với nàng, dường như lại yếu ớt hơi xê dịch đi lên.

Bùi Diễm chột nhẹ nhàng hỏi ở bên tai nàng, "A Dư, người muốn xử lý người bắt cóc người như thế nào, ta chỉ chính là nàng ta." Giọng nói nhàn nhạt, nhưng trong đôi mắt nhắm kia lại là nồng nặc sát khí.

Tiêu Tinh Dư biết nàng ta trong miệng Bùi Diễm là ai, chính là Ngụy phu nhân.

Vừa bắt đầu, Tiêu Tinh Dư chỉ nghĩ ngờ, rốt cuộc là ai muốn bắt cóc nàng? Trong kinh thành, nàng ít khi lui tới với người ta, sau đó cũng chính là ở dưới sự nhắc nhở một chút của Bùi Diễm khiến nàng nhớ đến một người trong nháy mắt.

Có thể nhận Thẩm Họa làm trưởng nữ Hầu phủ, trừ lần hiểu lầm đó ở trường ngựa Ngụy gia, dường như cũng không có khả năng khác. Mà theo như lời Bùi Diễm, gần đây Ngụy phu nhân muốn hòa ly, có lẽ chính là nguyên nhân lớn nhất. Nhưng từ đầu đến cuối, nàng không có chứng cứ, bèn phái người đi giám thị từng cử động của Ngụy phu nhân, lại phát hiện nàng trừ ngây ngô ở trong phủ, hình như hoàn toàn không có bất kỳ dận dò sắp xếp liên quan tới sau khi Thẩm Họa bị bắt cóc, trong sạch ngược lại hết như là Tiêu Tinh Dư suy nghĩ nhiều xấu xa.

Sau đó, một phong thư đêm qua của Thẩm Họa lại làm cho Tiêu Tinh Dư nghĩ thông suốt, Ngụy phu nhân là làm giao dịch với người ta. Chẳng qua Mộc Lạp Thị giao dịch xảo trá khó lường, vốn không dựa theo suy nghĩ của nàng đi làm, lúc này mới lộ ra sơ hở rõ ràng.

Tiêu Tinh Dư do dự trong chớp mắt, nàng ta là vợ kết tóc của Ngụy gia chủ, nếu mà hắn biết được chuyện này, sẽ mất mặt và đau lòng cỡ nào?

Sự trầm mặc của nàng khiến Bùi Diễm đã sáng tỏ đáp án, chỉ có thể nhếch khóe miệng lên một vệt đau lòng, vờn tay vuốt ve tóc của nàng.

Lúc này, cửa lại vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, "Phu nhân, công tử, hai vị đã thức chưa? Nô tỳ có chuyện quan trọng muốn nói."

Tiêu Tinh Dư vừa nghe, là âm thanh Khương Sơn, tỳ nữ thiếp thân của mình, bèn trực tiếp để cho đi vào. Nàng vén rèm lên, thấy Khương Sơn sờ soạng trán rịn mồ hôi một, miệng khô lưỡi khô hình như là muốn nói một chuyện lớn.

"Xảy ra chuyện gì?" Khương Sơn chỉ là cẩn thận ngược mắt liếc nhìn Bùi Diễm trên giường một, nói quanh co.

Từ trước đến giờ, Tiêu Tinh Dư làm việc thân nhiên, đã khi nào dạy nha hoàn như vậy, bèn nói: "Muội nói thật là được, có chuyện gì mà hần không nghe được."

Trên giường Bùi Diễm híp mắt nhìn Tiêu Tinh Dư, hần chỉ thích loại khí phách thân nhiên lỗi lạc này của A Dư.

"Sáng sớm nay, nô tỳ thấy Ngụy phu nhân tới phủ Thái Phó, sắc mặt vô cùng tái nhợt, vừa đến đã bắt chước như nữ nhân chanh chua kêu la báo phu nhân ngài ra ngoài, nói..... Nói phu nhân và Ngụy gia chủ cầu kết." Khương Sơn áp a áp ứng nói tiếp, "Bây giờ cùng phu nhân Thái Phó đã ở Uyển Từ lão phu nhân hỏi chuyện đây. Nô tỳ đi hỏi thăm lại, Ngụy phu nhân còn cầm tin vật của ngài và Ngụy gia chủ tới đây, sợ là lập tức sắp tới viện truyền ngài đi qua, nghe nói còn bảo gã sai vật cũng đến Hầu phủ mời phu nhân chúng ta vào phủ đây."

Khương Sơn vô cùng lo lắng, Tiêu Tinh Dư nghe xong lại hết sức bình tĩnh, nàng sớm nên nghĩ đến Ngụy phu nhân biết được bắt cóc sai người rồi. Nhiều ngày như vậy, sao nàng ta có thể từ bỏ ý đồ, ngay cả loại hành vi hèn hạ vô sỉ này cũng làm được, huống chi là vội tới dội nước dơ vào nàng. Nàng tự hỏi tuy từng quý mến Ngụy Tiệp Uyên, nhưng rốt cuộc là tự mình đơn phương, đã sớm dập tắt ở trong lòng, không muốn thổ lộ bất kỳ tình cảm gì, càng đã cố gắng cắt đứt ngay đêm trước khi thành hôn với Bùi Diễm, mai táng phần tình cảm không thể thành này.

Lựa đồ lúc thành hôn là Ngụy Tiệp Uyên cho, khi đó nàng đã cười nghĩ, đủ rồi, kiếp này gặp gỡ với Ngụy Tiệp Uyên đã thỏa mãn, còn sót lại đều là tốt đẹp, vô duyên cuối cùng là tiếc nuối, đời người ai có thể được mỹ mãn?

"Không cần họ mời. A Dư, chúng ta cùng đi." Bùi Diễm đột nhiên hơi hốt nói một câu, hình như vốn không phải chuyện ghê gớm gì, trang ## bubble mà giống như là được nghe kể một chuyện cười vô căn cứ vậy, trong mắt ngoại trừ cung chiêu sẽ không tìm ra cảm xúc khác.

Trong lòng Khương Sơn âm thầm sợ hãi than, mặc dù nàng biết tiểu thư nhà mình là trong sạch, phát triển có thể ép đội nón xanh như vậy, là một trường phu đều sẽ thấy tối tăm cả mặt sắc, thậm chí muốn chết vẫn thế tử, đâu có giống như cô gia tin tưởng tiểu thư như thế.

Đừng nói Khương Sơn, giờ phút này Tiêu Tinh Dư nghiêng đầu nhìn Bùi Diễm, cũng cảm thấy hần giả bộ ân ái có phần hơi quá rồi, dầu gì cũng nên trầm mặc tối tăm xuống mới đúng.

"Gọi người đi vào chuẩn bị rửa mặt thay quần áo thôi." Tiêu Tinh Dư dặn dò một câu, bèn đứng dậy. Rửa mặt xong mặc áo xong, hai người bèn dắt tay đi tới Uyển Từ của lão phu nhân. Vào cổng vòm rù hoa, từng đôi mắt nha hoàn ma ma nhìn chăm chăm hai người bọn họ, vẻ mặt mỗi người không giống nhau. Người khác càng dùng loại ánh mắt chất vấn này nhìn bọn họ, Bùi Diễm càng nắm chặt tay Tiêu Tinh Dư, cung chiêu đến người khác cũng hoài nghi có phải là bản thân nghe sai rồi hay không.

Phu thê ân ái sâu đậm, lại từ đâu tới cầu kết với người khác?

Vừa tiến đến phòng, Tiêu Tinh Dư đã thấy Ngụy phu nhân ngồi một bên đang chùi khăn rơi lệ, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, từng tiếng tổ cáo, "Ta vốn là muốn nhìn con tức này, nhưng Ngụy Tiệp Uyên lại vì đồ quyến rũ này hòa ly với ta, ta không đồng ý. Hôm qua, hần lại ném xuống một tờ viết thư, muốn hưu ta. Tầu tầu là bọn họ không để cho ta sống trước, nếu đã không cho ta sống, ta muốn mặt mũi này thì có ích lợi gì?"

Vừa thấy được hai người tiến vào, Ngụy phu nhân tiếp tục khóc, nhưng ánh mắt cũng đã lặng lẽ liếc về phía Tiêu Tinh Dư. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Tiêu Tinh Dư chân chính, trước đó hần là tính sai người rồi. Lúc Ngụy phu nhân biết đã vừa giận vừa hờn, bèn đập mấy cái sứ trắng Nhữ Điều mới thoáng dẹp xuống lửa giận.

Hôm nay thấy rồi, đáy lòng cười lạnh một tiếng, chỉ cảm thấy ánh mắt Ngụy Tiệp Uyên là có bệnh, trừ đáng người mảnh khảnh cao gầy, bộ dáng nhiều lắm coi là thanh tú thôi. Nữ tử bình thường như thế, rốt cuộc là nơi nào câu hần thân hồn điên đảo, lại muốn hưu nàng.

Đêm qua, lúc một tát mạnh mẽ kia của Ngụy Tiệp Uyên quất ở trên mặt nàng, nàng đã nhớ kỹ. Một tát này là chịu vì Tiêu Tinh Dư, lời Ngụy Tiệp Uyên nói rõ ràng vang ở bên tai —— Ta đã nói nếu như ngươi dám động Tinh Dư một đầu ngón tay, ta sẽ không dung túng lần nữa.

Tinh Dư, gọi thân mật cỡ nào!

Tờ giấy viết thư kia hết như một đạo bùa đòi mạng, Ngụy phu nhân oán độc nhìn chăm chăm Tiêu Tinh Dư, đạo bùa đòi mạng này cũng để cho Tiêu Tinh Dư người cố gắng hưởng thụ một phen, ha ha.

Bên cạnh, phu nhân Thái Phó cũng theo ánh mắt quay qua, mặt đầy âm u nhìn chăm chăm. Bà vốn cũng không thích nàng dâu này, rõ ràng là một cô nương lỗ thì, làm sao có thể xứng với nhi tử của mình, bây giờ suy nghĩ một chút không trách được Tiêu Tinh Dư phí thời gian thành cô nương lỗ thì, sợ là đội người ta ly hôn phải không, bản thân lại lỗ làng, cho nên mới tìm nhi tử của mình.

Phu nhân Thái Phó càng nghĩ tới như vậy, càng cảm thấy hợp tình hợp lý, càng thêm sinh ra ý nghĩ giống như Ngụy phu nhân. Nếu mà thừa dịp cơ hội lần này có thể để cho nhi tử hưu nữ nhân này, gia đình sẽ có thể thái bình, đến lúc đó cưới thêm một người thân thể lại thuần khiết cho nhi tử, đúng là một chuyện tốt rồi.

Vốn là trong lòng còn oán giận Ngụy phu nhân tới phủ Thái Phó làm âm ỉ, chính là đáy lòng chán ghét nàng đấy, vào lúc này trong nháy mắt đã đứng cùng ở một chiến tuyến. Bà thu hồi ánh mắt, đầu tiên là an ủi mấy câu, lại xoay lên Bùi lão phu nhân ghé trên, nói: "Mẫu thân, hôm nay hai đứa nhỏ cũng tới, không bằng để hỏi rõ ràng."

Ngụy phu nhân vội vàng kêu rên một tiếng, "Xin lão phu nhân làm chủ cho ta."

Bùi lão phu nhân cũng cảm thấy sốt ruột, chỉ là còn chưa nói chuyện, đã nghe ngoài phòng truyền đến âm thanh của Tiêu lão phu nhân, "Làm chủ cái gì? Cháu gái nhà ta vốn không phải loại người kia, đừng ở đó vu cáo hãm hại nàng."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Lão thái thái Bùi gia là một người có chủ ý, ngồi nghiêm chỉnh ở trên chủ vị, nhìn không ra vui giận, vừa thấy thân gia tới vội vàng kêu người lại chuyển hai cái ghế cho lão thái thái và Trần thị ngồi.

Tiêu lão phu nhân đau lòng cháu gái, gọi nàng đến bên cạnh, hôm qua Tiêu Tĩnh Dư nhận được thư của Thẩm Họa, Hầu phủ đương nhiên cũng nhận được thư của Tiêu tướng quân, bên trong nói tường tận tỉ mỉ quá trình Thẩm Họa và Tiêu Tĩnh Dư, còn có Dục Ca Nhi là bị bắt cóc như thế nào. Dĩ nhiên không cần nói rõ trong thư, bà cũng đã nghe Tĩnh Dư nói rất nhiều, trái tim vẫn treo lên vì chất trai rớt cuộc để xuống, niệm a đi đã Phật hồi lâu về phía bàn thờ Phật.

Nhưng sáng sớm hôm nay, đã nghe Hầu phủ có ma ma mời Trần thị vào Bùi phủ, lòng lão thái thái kinh hãi, dự cảm là có chuyện xảy ra, cảm giác con dâu này đi cũng không trần truồng được cục diện, cũng dứt khoát cùng nhau xem một chút. Thật không ngờ còn chưa vào phòng, bà đã nghe Ngụy phu nhân khóc lóc kể lể còn có bọn tôi tớ chỉ chỉ chỗ chỗ bàn luận bên trong.

Khuôn mặt Tiêu lão phu nhân vô cùng nghiêm túc, cực kỳ tức giận, đánh chết bà cũng không tin Tĩnh Dư sẽ làm chuyện như vậy, cũng may vừa tiến đến thì thấy đứa nhỏ Bùi Diễm kia không có mây may không vui. Tuy chưa từng chen vào nói, nhưng vẻ bình thản trên mặt kia rõ ràng là che chở Tĩnh Dư. Vậy thì tốt rồi, cháu gái không chọn làm người.

Lúc cảm thấy vui mừng, lão phu nhân ngồi vào chỗ nói với lão thái thái Bùi gia: "Chuyện này, ta mới vừa nghe được lời nói linh tinh nhảm nhí ở bên ngoài. Đúng là tui thân cho cháu gái bảo bối của ta, cuối cùng có một nhận định. Hôm nay bà mời chúng ta tới, chúng ta trước hết nghe xem, ai phải ai trái, và lại đều lấy ra lý lẽ chứng cứ. Nói nhỏ là mâu thuẫn hai nhà của chúng ta, nói lớn chính là danh dự nuôi dạy của Hầu phủ ta, không thể qua loa, ta bèn ở đây nghe lão phu nhân chủ trì công đạo."

Bà vừa vuốt mu bàn tay cháu gái, vừa nhìn người ngồi trên chủ tọa, mà bên cạnh Trần thị dĩ nhiên cũng cực kỳ tức giận, thu lại lửa giận nghìn ngút trực tiếp nhìn chằm chằm Ngụy phu nhân. Còn có phu nhân Thái Phó bỏ đá xuống giếng kia, hiện tại hai người trên một thuyền, cũng không có sắc mặt tốt đáp lễ.

Bùi lão phu nhân cũng là vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười lên tiếng, "Dĩ nhiên là phải hỏi rõ ràng."

Mặc dù bà không thích cả nhà Hầu phủ này, nhưng dù sao đã thành thân gia, lúc đầu bà đã không đồng ý vụ hôn nhân này, lão thái thái và nàng dâu của mình suy nghĩ khác biệt. Phu nhân Thái Phó không thích Tiêu Tĩnh Dư là bởi vì cảm thấy tuổi hơi lớn, lại có thanh danh khác người ở bên ngoài. Nhưng Bùi lão phu nhân cũng như Thái Phó nghĩ tới vấn đề phe phái của Bùi gia, bây giờ là bọn họ thân tín của thái tử, tự nhiên hi vọng kết thân là một mạch. Mà Hầu phủ luôn là thái độ trung lập đối với chuyện triều đình, vậy thì khiến thái tử có chút không thích rồi.

Nhưng hai đứa bé cuối cùng đã thành thân, đáy lòng Bùi lão phu nhân không muốn hai đứa bé tách ra. Nhưng nếu chuyện hôm nay là thật, bà cũng sẽ không nhân nhượng cháu dâu như vậy, nên dần đi thì dần đi, phủ Thái Phó của bọn họ cũng không sợ đắc tội một Hầu phủ.

Ngụy phu nhân thấy có người tới làm chỗ dựa cho Tiêu Tĩnh Dư, càng cảm thấy đáng ghét, cất cao giọng mắng phàn, "Lời mới vừa rồi kia của Tiêu lão phu nhân là ý gì, chẳng lẽ ta còn tới mưu hại hai người bọn họ? Nếu trong tay ta không có chứng cứ, có thể tới Bùi phủ cầu công bằng như thế. Dù sao nơi này cũng là phủ trạch của tỷ tỷ phu quân ta, ta có thể gạt thế diện nói như vậy, dĩ nhiên là bị bọn họ ép."

Trần thị lập tức phản bác, "Nói hươu nói vượn, người là thân phận gì, cũng dám tới trước mặt chúng ta giương oai."

Tiêu lão phu nhân lập tức trừng mắt qua, thật sự là một kẻ không biết lo, sao để cho người ta đốt một chút là nổi. Bà đã nói Tĩnh Dư là nàng dâu gả tới, coi như là người của Bùi gia, sẽ để cho Bùi gia tới nói ra một chút. Nếu Tĩnh Dư không sao, họ cũng thuận tiện giữ lại mặt mũi rồi đi, về sau Tĩnh Dư còn phải ở Phó phủ đây, bị nàng căng cứng họng kêu la như vậy, bày tỏ có vẻ Hầu phủ nuôi dạy không thỏa đáng.

Trần thị mơ hồ cảm thấy mâu thuẫn trách cứ, lúc này mới ngừng miệng, chân mày lá liễu vẫn dựng đứng như cũ.

Ngụy phu nhân tiếp tục nói: "Người nói là không qua lại phải không?" Ánh mắt nàng nhìn trừng trừng vào Tiêu Tĩnh Dư chất vấn, lời nói lạnh lẽo run rẩy, giống như thật sự là chịu đủ kích không nổi. Có điều điểm này quả thật là nàng cũng không phải giả bộ, tờ hươu thư kia đủ để hủy diệt tất cả lý trí của nàng, cho dù chết cũng phải kéo người làm đệm lưng, khiến hồ ly tinh quyền rũ người này bị người phi nhỏ.

Tiêu Tĩnh Dư cũng không tránh né, đón ánh mắt oán hận của Ngụy phu nhân, chỉ lạnh lùng quét qua nàng một, cũng lười phải tranh luận với nàng ta. Mà từ đầu đến cuối, Bùi Diễm nắm tay của nàng chưa từng buông ra, hần nhủ nhủ mảy, một ánh mắt bén nhọn lướt qua trên mặt Ngụy phu nhân. Nhưng Bùi Diễm chính là không nói câu nào, hần muốn xem nàng ta tìm đường chết ở chỗ này như thế nào, tổ mẫu này của hần cũng không phải là người dễ trêu.

để gạt gẫm.

"Ngụy phu nhân luôn miệng nói cháu dâu của ta đây cầu kết với Ngụy gia chủ, mà có chứng cứ gì?"

Khỏe miệng Ngụy phu nhân dường như treo lên một nụ cười quý dī, "Dĩ nhiên là mang đến, nhân chứng vật chứng đều có."

Trần thị thấy giọng điệu Ngụy phu nhân chắc chắn như vậy, ngay cả vật chứng nhân chứng đều mang đến, trong nội tâm run lên, vừa định nhúc nhích đôi môi, thì bị Bùi Diễm đứng ở bên cạnh nhẹ giọng ngăn cản, "Mẫu thân tạm chờ một lát, dù như thế nào, ta đều tin tưởng Tĩnh Dư." Bờ môi của hần nâng lên một nụ cười nhạt nhẽo, cũng là rét lạnh.

Bởi vì khoảng cách gần, Tiêu lão phu nhân và Tĩnh Dư đều nghe được, lão phu nhân càng thêm hài lòng vị cô gia này rồi, mà Tiêu Tĩnh Dư lại luôn cảm thấy hình như Bùi Diễm có đại chiêu gì muốn phóng ra vậy, không khỏi cũng bắt đầu có chút mong đợi.

"Mang lên để Lão Bà Từ nhìn một chút."

Trên mặt Ngụy phu nhân hoàn toàn lạnh lẽo, đặc biệt là lúc nâng khế mí mắt nhìn về phía Tiêu Tĩnh Dư, nàng sai người mang mấy thứ trước, cho Bùi lão phu nhân nhìn, giở ra ở trước mặt mọi người là một chiếc hoa đăng dạng hoa sen, bên cạnh đặt một tờ giấy và một cây trầm.

Trên tờ giấy viết là, nguyện vọng của ta chính là hi vọng nguyện vọng của Ngụy huynh cũng có thể thực hiện, nếu tờ giấy "Ngụy huynh" còn có chút gương ép, cũng không trực tiếp chỉ ra là tên Ngụy Tiệp Uyên, mà tên Tiêu Tĩnh Dư ký hiệu trên cây trầm thì không thể tranh cãi rồi.

"Những thứ đồ này đều là của ngươi chứ?" Ngụy phu nhân chất vấn Tiêu Tĩnh Dư.

"Quả thực đều là của ta."

Ngụy phu nhân còn tưởng rằng Tiêu Tĩnh Dư sẽ trốn tránh không thừa nhận, không ngờ nàng sẽ thừa nhận sáng khoái như vậy.

Tiêu lão phu nhân và Trần thị đều toát mồ hôi dầm dề thay Tiêu Tĩnh Dư, loại vật theo bên mình và tờ giấy này sao có thể thừa nhận, để lại chính là làm cho người ta nắm nhược điểm.

"Vậy ngươi còn có gì để nói, làm ra chuyện xấu ngấm ngấm qua lại với phu quân của người khác, thật là bại hoại danh tiếng của Bùi phủ ta." Lúc phu nhân Thái Phó nghe được Tiêu Tĩnh Dư thừa nhận, trang ## bubble nếu không phải do thân phận hạn chế thiếu chút nữa tức giận đến nhảy dựng lên. Thật là lắng lo, một người là em ruột của bà, một người là con trai của bà, ngược lại đùa giỡn vô cùng tốt.

"Đồ tuy là của ta đấy, nhưng ta và Ngụy gia chủ cũng là trong sạch." Tiêu Tĩnh Dư không cách nào coi thường đối mặt bà bà, không thể làm gì khác hơn là giải thích lần nữa.

Chân mày phu nhân Thái Phó nhíu lên, lời nói mang theo châm chọc chất vấn cực lớn con dâu của mình, "Ngươi nói thẳng là Ngụy phu nhân oan uổng ngươi, nhưng làm sao ngươi giải thích hoa đăng này? Cái gì nguyện vọng của hần chính là nguyện vọng của ngươi, □□ không biết xấu hổ trắng trợn như thế. Còn có cái này và cây trầm, làm sao lại ở trong tay Tiệp Uyên? Không phải ngươi cũng thừa nhận những thứ đồ này đều là của ngươi? Hôm nay bị người ta cảm tin vật đính ước tìm tới cửa rồi, nhất định đã sớm có tư tình. Tiệp Uyên là đệ nhà ta, ta hiểu rõ tính tình của hần, nhất định là ngươi chủ động quyến rũ hần trước."

Những lời này của phu nhân Thái Phó rất khó nghe, về mặt Bùi Diễm lạnh lẽo, cho dù là mẫu thân muốn tổn thương Tĩnh Dư cũng không được. Tất cả mọi người cảm thấy chuyện này sợ là sẽ định tội, Tiêu lão phu nhân cũng có vài phần nửa tin nửa ngờ nhìn phía dưới. Lúc này, Bùi Diễm lại đứng ra, "Mẫu thân, chuyện này vẫn là ta nên đến giải thích một chút, sao có thể oan uổng Tĩnh Dư như thế."

"Hoa đăng của Tĩnh Dư là vì ta thả, hai người chúng ta dạo chơi ngắm hoa đăng, chẳng lẽ các ngươi đã quên, tên chữ của ta ra sao? Uyên Minh, huống chi cái hoa đăng này là ta đặc biệt đặt mua cho Tĩnh Dư, làm đến trong miệng tiểu cửu mẫu lại thành viết cho cửu cửu. Còn có cây trầm là bởi vì gây mất, ta đưa cho Tiểu Cửu Cửu để cho hần giúp ta sửa chữa một chút, Tĩnh Dư thích cái này và cây trầm nhất."

Vừa dứt lời, về mặt mọi người chính là thay đổi, Tiêu Tĩnh Dư âm thầm cười khế, Bùi Diễm cũng là mở to mắt nói hưu nói vượn, tết hoa đăng gì đó là hần đặc biệt đặt làm cho nàng. Ngược lại cây trầm này nói nửa thật nửa giả, cây trầm đúng là gãy, chỉ là nàng không thêm để ý những đồ trang sức này, bèn ra lệnh người ném đi. Nói không chừng đã để cho người nghèo nào đó nhặt được, nói ra cũng có chút giá trị so với ở trong phủ, nhưng Tiêu Tĩnh Dư cũng không nghĩ tới gần đây lại rơi vào trong tay Ngụy Tiệp Uyên.

Ngụy phu nhân cười lạnh, "Diễm ngoại sanh đừng ở chỗ này gánh vác thay nàng, tết hoa đăng rõ ràng là cửu cửu ngươi đặt làm cho nàng ta."

"Há? Tiểu cửu mẫu sợ là phán đoán khắp nơi ở trong lòng." Nói xong Bùi Diễm bèn ra lệnh người đến thư phòng của hần lấy một hộp gỗ. Ngụy phu nhân cũng là suy đoán với điểm này, có điều có thể tiêu tốn vạn lượng bạc đặt mua hoa đăng, trừ Ngụy Tiệp Uyên, dường như cũng không có người có thể có tài lực và có lòng đi làm như vậy.

Bùi Diễm khẽ a một tiếng, mở hộp gỗ ra cho mọi người nhìn, lại là từng tờ phiếu xuất nhập một do hần ký tên đặt chọn mua sắm, mỗi tấm cũng ghi chép cặn kẽ mỗi một khoản bạc hần ra làm đợt tết hoa đăng này.

Trong nháy mắt Ngụy phu nhân nhìn tròn tròn mắt, mới vừa rồi nàng còn nói chắc chắn như vậy, quả thực là quấy rối tất cả tình thế có lợi trước đó mà nàng tạo ra lập tức thành bị động, lại nói không ra một câu phân rõ. Bởi vì giờ khắc này, nàng lại nói cái gì nữa dường như cũng không có ích, giống như tất cả cũng chỉ là phán đoán của nàng.

Phu nhân Thái Phó vốn còn muốn mượn cơ hội lần này khiến Tiêu Tinh Dư và nhi tử hòa ly, lần này lại ngượng ngùng như làm mất mặt vậy. Ngược lại, Trần thị đột nhiên cười hi hi, "Ta đã nói Tinh Dư của chúng ta không phải loại đứa bé đó, lại để cho các người oan uổng thành ra như vậy. Người đây làm bà bà tỏ rõ thật sự là có bản lĩnh, cùi chỏ đều ngoặt ra bên ngoài, lại là lệch đến Ngụy gia các người rồi."

Những lời này nói thật sự là vô cùng mất mặt, bà bà nhà nào cũng không thích con dâu luôn kêu nhà mẹ.

Bùi lão phu nhân tối tăm nghiêm mặt vội vàng đuổi Ngụy phu nhân đi, không muốn nghe nàng om sòm, lại cảm thấy hôm nay khiến Tiêu gia chê cười, bèn mời Tiêu lão phu nhân và Trần thị đến trong phòng ngồi một lát. Ngụy phu nhân mắt thấy bọn họ rời đi không cam lòng kêu gào, nhưng bị mấy kẻ trang phục ma ma vội vàng đuổi ra ngoài.

Vừa tới cửa gặp Ngụy Tiệp Uyên nôn nóng vội vã chạy tới, Bùi Diễm chợt bước ra cửa thu ánh mắt lại, khóe miệng khẽ run, lại là vung cánh tay đánh một quyền về phía Ngụy Tiệp Uyên.

Tiêu Tinh Dư cũng theo ra ngoài coi trộm một chút Ngụy phu nhân còn đang phách lối kia, nhưng không ngờ thấy một màn trước mắt này.....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Ngụy Tiệp Uyên không có bất kỳ phòng bị nào, trên mặt bị một quyền nặng nề, bước không vững lao đảo mấy bước về phía sau, khóe miệng thấm ra một ngụm máu.

Hắn xông thẳng tới lần nữa, lại là một quyền roi xuống, thân thể Ngụy Tiệp Uyên y như tượng gỗ đứt dây ầm ầm ngã xuống đất. Bùi Diễm quan sát người trước mặt, giờ phút này hắn đối mặt không phải cừu cừu, mà là một nam nhân đối với một nam nhân khác, giọng điệu của hắn chứa tức giận cực cao, "Lúc này, người mới đến đây làm gì?"

Bùi Diễm giận giữ ngừng, cười trên người của hắn bèn muốn vung lên quyền thứ ba, bên tai lại đột nhiên vang lên một tiếng "Dừng tay", là A Dư đang kêu hắn dừng tay. Bùi Diễm liếc mắt một bóng dánh về mặt ngăm lo lắng ở bên cạnh, ánh mắt nơi đó buồn bã như thế, cũng không biết trong phần lo lắng này của A Dư là đang vì ai? Vì hắn hay là vì Tiểu Cừu Cừu?

Nhất định là Tiểu Cừu Cừu rồi!

Thu hồi ánh mắt nhìn lại mặt của Ngụy Tiệp Uyên nâng lên chào đón, quả đầu của hắn miễn cưỡng ngưng lại, không có cách nào rơi xuống nữa.

Cả đám người làm đã sớm chỉ chỉ chỗ chỗ ở bên cạnh, bàn luận ầm ĩ, đa số đều cho rằng Nhị công tử bởi vì bị phu nhân đội nón xanh mất tôn nghiêm nam nhi mà mạnh mẽ ra tay với cừu cừu nhà mình, ánh mắt khinh bỉ di chuyển ở trên người Tiêu Tinh Dư không ít.

Bùi Diễm chăm chú nhìn chăm chăm về mặt người bên dưới đen tối không rõ, thấy hắn phun ra một ngụm máu đặc, vẫn cứng rắn không lên tiếng như cũ, cũng không đánh trả, giống như là hi vọng bị đánh nặng nề vậy, cuộc sống không đáng lưu luyến.

Tuy Bùi Diễm thu quả đầu lại, nhưng chợt níu vạt áo của hắn lên, thấp giọng tức giận nói với Ngụy Tiệp Uyên: "Ta là vì A Dư đánh người, mặc dù ta rất muốn đánh người quyền thứ ba quyền thứ tư nữa, rất muốn đánh tới người không dậy nổi, nhưng ta không muốn làm cho A Dư khó xử. Dẫu nữ nhân ác độc này cút nhanh đi, đừng trở lại quấy rầy A Dư, cũng bởi vì sự dung túng của người, sự ích kỷ của người, mới có thể khiến A Dư bị tổn thương. Xem một chút những người chỉ chỉ chỗ chỗ ở bên cạnh kia, đây chính là người muốn? Người đã không xứng được có nàng, sau này ta sẽ bảo vệ A Dư thật tốt."

Về mặt Ngụy Tiệp Uyên vốn đồ dẫn lại đột nhiên run lên, thoáng qua vẻ khổ sở như được người đánh thức, thậm chí là đau lòng, tình ngộ. Hắn thật sự không xứng có được cá vàng nhỏ, không sai, chính là sự ích kỷ dung túng của hắn mới để cho Tinh Dư bị tổn thương. Hắn rõ ràng có thể xử lý rất tốt, lại làm cho tình thế phát triển trở thành như vậy. Hắn rõ ràng đã biết thể tử của hắn thấy được hoa đăng và cây trâm mà hắn cất giấu, nhưng không phá hủy đi, mà mặc cho phần ghen tỵ kia của thể tử lên men hâm nóng lên, một tờ hủ thư phá hủy tất cả lý trí của nàng ta.

Hắn hiểu rất rõ nữ nhân bên cạnh mình, hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nàng ta sẽ làm ra cái gì. Sự khác thường của nàng ta ngồi ở trên giường êm hôm nay, những lời châm chọc kia của nàng ta hôm nay, sự uy hiếp của nàng ta, nhưng hắn lại làm như không thấy. Hắn có thể lừa gạt mọi người, nhưng lại không gạt được bản thân, nội tâm hắn kêu gào, mơ hồ là hy vọng thể tử của hắn đi gây hấn. Ngay khoảnh khắc bước vào Bùi phủ kia, nội tâm hắn càng là mong đợi sâu sắc Tinh Dư bị Bùi gia đuổi ra.

Như vậy, hắn sẽ không chút do dự nghênh đón, lấy thân thể trong sạch ôm nàng thật chặt vào trong ngực, giống như trong vô số giấc mộng cả ngày lẫn đêm vậy, ôm nàng hôn gương mặt của nàng.

Rốt cuộc hắn đã làm cái gì? Thật là đáng chết.

Bùi Diễm đứng dậy, hình như đã tiêu hao hết tất cả sức lực, xoa ngực nặng nề thờ dốc, lồng ngực chấn động một đợt, không nhận được che miệng ho khan hai tiếng, liền có màu đỏ tươi tí tách chảy xuống theo đầu ngón tay. Ánh mắt Tiêu Tinh Dư vốn cố định ở trên người Ngụy Tiệp Uyên, giờ phút này ánh mắt vừa chuyển, hoảng sợ bèn vội vàng tiến lên đỡ Bùi Diễm, tràn đầy áy náy, "Ta....."

Bùi Diễm kéo ra nụ cười giống như bình thường, "A Dư, ta không sao, để cho người lo lắng rồi." Hắn giả vờ thoải mái, nhưng giọng nói suy yếu mệt mỏi lại bán đứng hắn, giờ phút này thân thể đã gay go biết bao.

Vào lúc này, Ngụy phu nhân cũng tránh thoát thân thể, vội vàng chạy tới, vọt tới trước mặt Ngụy Tiệp Uyên, bị vết máu và tím bầm trên mặt hắn dọa sợ, "Tiệp Uyên." Dù nam nhân này như thế nào, nàng là thương hắn. Tất cả những thứ này cũng chỉ là muốn vặn hỏi hôn nhân của bọn họ, nàng chỉ là ghen tỵ không cam lòng, lo lắng kêu một tiếng, nghiêng đầu tức giận tròn trĩnh mắt nhìn hai người rời đi. Bùi Diễm chết tiệt, xuống tay thật nặng, nói như thể nào hắn cũng là cứu cứu của người, lại vì hồ ly tính đó ra tay mạnh mẽ, nên oán nhất chính là hồ ly tính đó.

Nàng cúi người đỡ hắn, dùng sức chống đỡ thân thể nặng nề của hắn lên, nghiêng ngả đi hai bước, "Chúng ta trở về phủ."

Ngụy Tiệp Uyên cố gắng ổn định thăng bằng của mình, hất tay đẩy nàng ra. Ngụy phu nhân nhìn đáng vẻ hắn muốn tự mình rời đi, vội vàng đuổi theo, "Tiệp Uyên, người bị thương, chúng ta đi xem đại phu một chút trước đi."

"Cút." Đây là câu nói đầu tiên mà Ngụy Tiệp Uyên mở miệng nói từ khi bị đánh, hắn kéo thân thể lão đảo đi ra ngoài. Nha hoàn ma ma vây xem rồi rít tránh đường ra, có những nha hoàn vốn còn có một chút muốn làm Hoàng Yến, tụ tập tiến lên, cũng bị một người theo sát ở sau lưng Ngụy phu nhân bạt tai rít rít khóc thút thít, hồ ly tính, đều là bày hồ ly tính, mỗi người đều muốn giành phu quân với nàng.

Ngụy phu nhân đuổi theo bước chân Ngụy Tiệp Uyên, sau khi mới vừa bước khỏi cổng Ngụy gia, thì có mấy người mặc quan phục thị vệ Đại Lý Tự nâng đao ngăn cản đường đi của nàng, mặt lộ vẻ nghiêm túc, "Thật là Ngụy phu nhân của Ngụy gia Đông Thành."

Ngụy phu nhân vội vã đuổi theo Ngụy Tiệp Uyên, không nhận được trả lời: "Ta là Ngụy phu nhân, không biết vì sao Đại Lý Tự tìm ta?"

Ánh mắt của mấy thị vệ vừa chạm, thị vệ dẫn đầu kêu: "Bắt lại."

Nếu có thể bị Đại Lý Tự để mắt tới, bình thường chính là dính dáng vài mạng người, án kiện quan viên hoặc là chuyện hoàng gia. Về mặt Ngụy phu nhân hoảng hốt, lại vẫn quen thói dùng phương thức phách lối ngày thường xử lý, kêu gào: "Ta phạm vào tội gì? Tại sao Đại Lý Tự muốn bắt ta?"

Thị vệ dẫn đầu khinh thường cười một tiếng, hắn bắt quan lại quyền quý đếm không xuể, ai không phải Hoàng Lương tên hề muốn nhảy nhót một. Người đi đường bên ngoài vây tới càng ngày càng nhiều, trang ## bubble thị vệ dẫn đầu thật sự cũng không gấp, từ trong lồng ngực móc ra văn thư lưng bắt có quan ấn màu đỏ in lên, lớn tiếng nói: "Phu nhân và Nhị phu nhân Bùi phủ cùng có liên quan tới vụ án bắt cóc, cần phải đi đến Đại Lý Tự một chuyến, cần thận trọng một chút."

Thường ngày Ngụy phu nhân yêu thích tiếp xúc với phu nhân quan gia, vẫn còn hiểu chút quy củ Đại Lý Tự, cũng biết rõ vào Đại Lý Tự căn bản phải cởi xuống trăm tầng da, chết rồi mới tính là giải thoát, trong lòng run run sợ, lại chất vấn: "Nhị phu nhân Bùi phủ cũng chỉ là quý nữ Hầu phủ, cho dù là muốn bắt ta, Đại Lý Tự cũng không nên đứng ra."

"Sợ rằng Ngụy phu nhân còn chưa biết, bây giờ thánh chỉ đã xuống, phong Bùi Nhị phu nhân làm Cáo Mệnh nhất phẩm, dính dáng tới cáo mệnh phu nhân, chẳng lẽ không nên đến Đại Lý Tự một chuyến? Nếu như phu nhân không chịu tuân theo nữa, thật sự đừng trách chúng ta rút đao bắt người." Nói qua đã mơ hồ nghe được tiếng kim loại va chạm rút khỏi vỏ.

Cáo mệnh nhất phẩm?

Sắc mặt của Ngụy phu nhân lập tức trắng bệch không có chút màu máu nào, đôi môi run rẩy, bộ dáng hoàn toàn mất hồn, lẩm bẩm một câu, "Đi, ta đi."

Nàng rời đi theo thị vệ, đi đứng cũng yếu đuối phù phiếm rồi, nghiêng đầu muốn nhìn một chút Ngụy Tiệp Uyên một lần cuối cùng. Đại Lý Tự đó là nơi nào, huống chi nàng bắt cóc Tiêu Tinh Dư là sự thật, sợ là một đi không trở lại.

Ngay lúc nàng bị áp giải rồi đi sát bên người, Cao công công bên cạnh Hoàng đế ngồi kiệu đuổi đến mang theo thánh chỉ vào Bùi phủ. Trên dưới toàn phủ cũng tới tiếp chỉ, nhất là Tiêu Tinh Dư đi theo quý gồi sau lưng Bùi lão phu nhân. Lúc nghe tới bản thân được phong làm cáo mệnh nhất phẩm, trong lòng không khỏi nghĩ đến mấy đêm trước đó, Bùi Diễm cười hi hi hỏi nàng muốn quà tặng tân hôn gì? Tiêu Tinh Dư cũng chỉ nói câu cười giỡn, chỉ nói: "Không bằng làm cái cáo mệnh phu nhân tương xứng, sau này chính là người khác muốn bắt cóc ta, cũng cần nhắc tới hậu quả vào Đại Lý Tự."

Bùi Diễm xoa xoa cảm nghiêm túc gật đầu một, lại nói chủ ý này vô cùng tốt.

Tiêu Tinh Dư còn không tin, cố ý cất một tiếng, "Người đây là người rồi rãnh không quan không chức, một không có chiến công hiển hách, hai không có thành tích nổi bật, vì sao hoàng thượng phải phong ta là Cáo Mệnh?"

Bùi Diễm cũng là ý vị sâu xa cười lên, không nói gì tiếp, nằm ở chỗ đệm trải dưới đất bắt chéo hai chân lên ngâm nga từ khúc cho nàng nghe.

Hiện nay mới biết Bùi Diễm lại ghi tạc trong lòng, nàng nhận lấy thánh chỉ bèn chạy thẳng tới phòng ngủ, Bùi lão phu nhân và bà bà cũng đã nhìn sang người rời đi. Tiêu Tinh Dư lẳng lặng ngắm nhìn Bùi Diễm vẫn khép mắt lại nằm ở trên giường, ngồi ở bên giường khẽ gọi hắn, "Làm sao người còn chưa tỉnh lại? Rốt cuộc là người dùng cách gì thật sự khiến hoàng thượng phong ta là cáo mệnh phu nhân."

"A Dư, người thật sự muốn biết sao?" Bùi Diễm chợt mở mắt ra.

Tiêu Tinh Dur bị dọa cho hết hồn, vừa giận vừa hờn, hần khẳng định đã sớm tỉnh lại, còn giả vờ ngủ mê man ở chỗ này. Thật là dọa sợ nàng rồi! Chính là đánh mấy cái nhấm vào ngực của hần, chỉ là không dám dùng sức, hết như là vuốt mèo cù lét, thấy Bùi Diễm nhú mày, bộ dạng giả vờ đau đớn, nàng mới thu tay, tức giận: "Được rồi, chớ giả bộ. Mau dậy nói cho ta biết làm sao người làm được vậy?"

Bùi Diễm nhìn chằm chằm đôi mắt trong trẻo kia của Tiêu Tinh Dur, khoe miệng nhếch lên một đường cong đẹp mắt, giờ tay lên lập tức kéo người vào lồng ngực, chợt lật người bèn đè nàng cố định dưới người, "A Dur, chuyện kia tạm buông tha. Hiện tại, ta chỉ muốn hỏi nàng một chuyện?"

Ánh mắt của hần quá mức nghiêm túc, Tiêu Tinh Dur chưa từng thấy bộ dáng Bùi Diễm nghiêm chỉnh như vậy, còn có cách Bùi Diễm gần như thế. Ngồi quan hần tuyệt đẹp làm cho người ta cũng có thể sa vào, nhất là đôi mắt đen kia giờ phút này thâm trầm giống như một đầm nước sâu, muốn hút người đi vào.

"Chuyện gì?" Tiêu Tinh Dur trực giác được loại tư thế này quá mức mập mờ, chỉ là nàng vẫn không đẩy hần ra.

"Ta hối hận rồi. Ta không muốn làm anh em tốt với nàng, có anh em nào ban đêm lại cứ không nhin được muốn bò lên giường hôn đôi môi của anh em mình, lại có anh em nào lại đồng ý từ bỏ thể từ cưới chân chính, lại muốn trông giữ một người anh em. A Dur, đã đến lúc này, chẳng lẽ nàng còn nhìn không hiểu lòng của ta sao? Ta muốn đối tốt với nàng, muốn để nàng làm thể từ của ta, muốn cùng nàng sinh con dưỡng cái, muốn cùng nàng trải qua hết cả đời này."

Vành tai Tiêu Tinh Dur đã đỏ, ánh mắt của nàng chớp chớp, lông mi khẽ run không ngừng tiết lộ nội tâm nàng hốt hoảng.

"A Dur, ta có thể đối tốt với nàng không?"

Hình như có cái gì cứng rắn chống đỡ ở giữa hống nàng, cả người Tiêu Tinh Dur không thể động đậy, giống như bị đóng đinh ở trên giường.

"Không cần phải gấp gáp trả lời ta, ta có thể chờ nàng cả đời." Hần chợt cúi đầu vuốt ve lên cánh môi mềm mại kia, dường như đang nói cho người phía dưới là không phải hần đang nói đùa, đây chính là quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Cáo mệnh phu nhân nhất phẩm của Tiêu Tinh Dur là Bùi Diễm dùng ba mươi vạn lượng bạc mua được, gần đây quốc khố trống rỗng, cần gấp bạc trắng lóa bỏ sung, một cáo mệnh phu nhân không hề thật chức đã có thể đổi ba mươi vạn lượng bạc, là mưa đúng lúc cỡ nào đối với bàn tính của hộ bộ cũng có thể khóc như bây giờ.

Hoàng thượng yêu cầu khoản tiền một triệu lượng giúp nạn thiên tai, nắm chặt dây lưng quần tính toán rốt cuộc có thể chi ra được rồi.

Mà tác dụng của khoản tiền giúp nạn thiên tai là phải nói tới từ mấy trận mưa to của Giang Nam, bởi vì trời mưa to liên tiếp mấy ngày, nước lũ tràn lan không ngừng, vỡ tung đập lớn, nhấn chìm mấy vạn mẫu đồng ruộng, lưu dân nhất thời chạy loạn khắp nơi, giặc cướp lan tràn, gạo công Hoài Châu lại bị cướp. Trong này nổi bật Hoài Châu, Hàng Châu gặp tai họa nghiêm trọng nhất, cho nên hoàng thượng lập tức ban thánh chỉ xuống, lệnh thái tử mang theo khoản bạc một triệu lượng giúp nạn thiên tai, ba vị quan viên cùng đi tự mình tiến về phía khu vực Hàng Châu thu xếp nạn dân, trùng tu đập lớn.

Lúc thái tử lên đường, một bức thư cũng đưa ra từ phủ Thái Phó Kinh Thành, liên tục đưa tới trạm dịch Hoài Châu, có lẽ bức thư của người bắt đầu thân thiết cũng đã trên đường đến Hàng Châu rồi.

Xe ngựa của Tiêu tướng quân còn có một ngày hành trình là có thể đến khu vực Hàng Châu. Nhưng ông trời thật sự không tốt, đột ngột mưa xuống như trút nước, bầu trời mây đen cuộn cuộn, dưới đất bị nước mưa cọ rửa bùn lầy không thể tả. Xe ngựa hăm sâu trong vũng bùn, làm sao cũng không đẩy ra được, cố gắng kéo mấy lần, không chỉ có con ngựa mệt mỏi không chịu nổi, mắt ngựa bị nước mưa vỗ vào cũng không mở ra được. Khi xe ngựa được kéo lên thì nhà dột còn gặp mưa, rốt cuộc sườn ngang bánh xe lại rắc một tiếng đứt gãy.

Cầu Dững than thở, không thể không mời biểu tiểu thư và tiểu công tử giương cây dù xuống xe trước, hạt mưa tung tóe trên nóc xe kia càng để lâu càng nhiều. Chỉ sợ trời mưa một lúc nữa, xe ngựa sẽ sắp thành một nút lọ ri, bên ngoài mưa lớn, bên trong mưa nhỏ.

Dục Ca Nhi bị Tiêu Dịch ôm ra thì cực kỳ hưng phấn, cậu đã sớm ngột ngạt không ngồi yên ở trong xe ngựa. Giao Dục Ca Nhi giấy dựa như con khi nhỏ cho một người thi vệ, Tiêu tướng quân lại đi đỡ lấy Tiểu Biểu Muội. Đừng nói cậu nhóc ngồi mệt mỏi buồn bực ở trong xe ngựa, ngay cả Thẩm Họa cũng cảm thấy ngột ngạt ở trong mưa cũng thoải mái hơn ở trong xe ngựa.

Nàng không kịp chờ đợi ló người ra, chỉ là chân cũng còn chưa chạm đất, đã bị một bàn tay nắm thật chặt. Thẩm Họa vừa nâng mắt, thì thấy một đôi bàn tay khớp xương rõ ràng nắm mất cả chân của nàng, bàn tay của hần thì nóng hổi, lại từ từ đưa nàng trở về xe ngựa. Mặc dù bên cạnh có Cầu Dững đang che dù cho Tướng quân, nhưng nước mưa bay bay, vẫn là vô tình vẩy vào trên mặt anh tuấn của hần, càng lộ ra mặt mày thâm thúy.

"Biểu muội chó vội!" Giọng nói Tiêu Dịch luôn luôn lạnh lùng, giờ phút này tràn đầy cung chiêu, hắn đưa tay mở ra áo khoác mặc trên người che nước mưa. Thầm Họa hàm ơn, khẽ khom lưng lần nữa chui ra xe ngựa tránh vào dưới áo khoác của hắn, khoe miệng khẽ cong. Có điều, lúc này chân lại một lần nữa chưa chạm đất, hắn lại thuận thể chọt xoay ngang ôm lấy nàng vào trong ngực, áo khoác cực kỳ chặt chẽ bọc lại thân thể của nàng, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hồng đoan trang xinh đẹp. Thân thể vốn còn có chút hơi lạnh bởi vì nước mưa đột nhiên tới, giờ phút này dán chặt lồng ngực rắn chắc cũng ấm áp không ít.

Ở bên cạnh xe ngựa, Cầu Dưng không khỏi không cảm khái, Diêm Vương mặt lạnh trên chiến trường trong âm thầm thật đúng là rất dịu dàng. Có điều vừa nghĩ như vậy, một tâm mất sắc bén đã quét tới đây, Cầu Dưng rụt cổ lại, lại quên mất hiện tại tay mình giương dù đây, vội vàng che vào trên đầu Tướng quân và biểu muội thư đưa đến dưới một gốc cây đại thụ mọc tươi tốt.

Tiêu Dịch ra hiệu một ánh mắt, Cầu Dưng dần nhìn còn chưa hiểu, ngược lại một người thị vệ trong đó cơ trí, vội vàng cởi áo choàng ngắn trên người mình, trải trên mặt đất. Tiêu Dịch ném một ánh mắt tán dương, lúc này Cầu Dưng mới hiểu, ngưng ngưng sờ mũi một, thấy Tướng quân đặt biểu muội thư ở trên áo choàng ngắn.

Đôi giày thêu tinh xảo mang trên chân ngọc kia cũng không vì nước mưa mà dính vào nước bùn chút nào. Hắn lại cởi áo khoác ra trực tiếp khoác lên trên người của Thầm Họa, lại buộc lại sợi dây cho nàng. Thầm Họa vẫy vẫy tay về phía Tiểu Kỳ Lân, Dục Ca Nhi vui mừng nhảy nhót tới đây. Hai người càng ngày càng đạt được ăn ý, cậu nửa là chơi đùa, nửa là sợ lạnh chui vào trong áo khoác, y như khi hát tuồng thì mỗi lần chạy vào trong tấm màn, tự mình thò đầu ra, lại rụt trở về, chơi một lát làm bộ đáng thương nói: "Phụ thân, tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi đói bụng."

Mất thấy trời sắp tối rồi, nước mưa lại càng rơi càng lớn, còn không có xu thế bớt lại, dục mưa ở dưới cây đại thụ này một đêm càng thêm không thể nào. Tiêu Dịch đã phái người đi gần đây tra xét có thôn trang hay không? Hiện tại, Thầm Họa chỉ có thể trấn an cảm xúc của Tiểu Kỳ Lân, "Dục Ca Nhi đói chút nhé. Tiểu mẫu thân cũng đói bụng, phụ thân cũng đói bụng nè, Cầu tướng quân cũng đói bụng, tất cả mọi người cùng nhau đói bụng đây."

Nếu tất cả mọi người cùng nhau đói bụng, cậu cũng muốn nhịn một chút, miệng nhỏ của cậu khép lại, yên tĩnh lại như tiểu nam tử hán.

Tiêu Dịch ôm cánh tay, nhìn hai người ở chung hòa hợp, nhất thời trong tim dâng lên một chút ấm áp.

Ở trong áo khoác bao bọc, Thầm Họa lộ ra khuôn mặt mỹ nhân như hoa, Dục Ca Nhi cũng thế. Trong ngày thường Cầu Dưng không chú ý tới lắm, cũng không dám thật sự cẩn thận đi nhìn biểu muội thư. Hôm nay buông thả bị lòng hiếu kỳ hấp dẫn, vừa so sánh cẩn thận như thế, cũng là ngạc nhiên, lại cảm thấy hình như mặt mày tiểu công tử nơi nào cũng giống với biểu muội thư đến mấy phần.

Nếu nói hai người là mẹ con chân chính, chỉ sợ cũng sẽ có người tin.

Chẳng qua Cầu Dưng nhìn nhìn thì bỗng cảm giác sống lưng lạnh buốt, hắn nắm áo choàng ngắn thật chặt, vừa nâng mắt vừa hay thấy tâm mất sắc bén như đao của Tiêu tướng quân quét qua trên người mình. Lần này, Cầu Dưng không chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt, càng cảm thấy cổ căng thẳng, đôi mắt vội vàng đảo lung tung, nhìn cây, nhìn đất, nhìn mưa, chỉ cần không nhìn biểu muội thư là được.

Vừa nhìn như vậy, ngay khi ở trong mưa liếc thấy thị vệ đi ra ngoài tìm thôn làng trở lại, hơn nữa hắn còn mang đến một tin tức tốt là cách không xa ở phía trước có mấy hộ nhà nông.

Trong lòng Thầm Họa mừng rỡ, hôm nay không cần ở nơi này nghe tiếng mưa rơi qua đêm rồi. Dục Ca Nhi cũng vỗ tay hoan hô, lập tức có thể ăn được bánh bao thịt nóng hổi rồi.

Tiêu tướng quân vội vàng làm dẫn dò, "Cầu Dưng, ngươi ôm Dục Ca đến hộ nhà nông, ngươi ở lại trông coi xe ngựa và ngựa."

Cầu Dưng lập tức đứng thẳng người đáp vâng, kéo tiểu công tử cùng đi.

Dục Ca Nhi la hét, "Phụ thân, người phải bảo vệ tốt tiểu mẫu thân nhé, tiểu mẫu thân sợ tối."

Thầm Họa dở khóc dở cười, rõ ràng là bản thân cậu nhóc sợ tối.

"Tiểu công tử, chúng ta đi thôi." Cầu Dưng đã ngồi chồm hổm xuống, Tiểu Kỳ Lân vốn không muốn rời khỏi phụ thân và tiểu mẫu thân, chỉ là cậu thích cười ngựa nhất. Đặc biệt là đội ngũ, lập tức nhảy đến trên lưng Cầu Dưng, giọng nói non nớt tràn ngập hưng phấn, "Còn muốn đánh lên đêm mưa, nhìn đại tướng quân Kỳ Lân ta làm sao giết hắn không chừa mảnh giáp, giá....." Cầu Dưng cũng không để ý lắm, sung sướng chơi đùa với tiểu công tử, "Tiểu công tử ngồi vững vàng, chiến mã sắp chạy đây."

"Bây giờ ngươi là ngựa, không thể nói chuyện, nếu lúc này giết địch biểu hiện tốt, trở về ta sẽ thưởng tiểu nữ đầu bếp của ta cho ngươi làm nàng dâu." Dục Ca Nhi bắt chước bộ dạng của phụ thân cậu, làm ra vẻ nghiêm túc nói.

Cầu Dưng nghe xong một tiếng này động lực càng đủ, "Được rồi, tiểu công tử ngồi xong, bây giờ chúng ta sẽ đi giết địch."

"Không cho lên tiếng, Truy Phong."

Cầu Dưng, "....." Vì nàng dâu chỉ có thể trầm mặc!

Thầm Họa nhìn một màn này, cười đến bụng cũng có chút đau xót, thật là uất ức đường đường một tướng quân như Cầu Dưng lại phải biến thành súc vật làm ngựa cho một đứa nhỏ sai bảo.

"Đi lên." Thẩm Họa đang mơ hồ cười, bị một tiếng trầm thấp này kéo suy nghĩ về, chuyển ánh mắt lại thấy Tiêu Dịch cũng bắt chước nửa khom người như Cầu Dưng.

Nàng ngó ngán, nhìn lưng rộng rãi của hắn, do dự một chút cuối cùng leo lên, lúc này còn có cái gì tốt mà để ý.

"Biểu muội ôm chặt." Tiêu Dịch dịu dàng nhắc nhở nàng.

"Ừ." Nàng khe khẽ hừ một tiếng, ngoan ngoãn xòe tay ôm cổ của hắn, "Ôm chặt."

Tiêu Dịch vững vàng ngồi thẳng lên, "Cái ô cũng mở rồi, không cần lo cho ta."

"Ừ."

Bước đi, Thẩm Họa mới biết bây giờ là lúng túng đến cỡ nào, so với lần trước ngồi chung một con ngựa với Tiêu tướng quân ở trường ngựa Ngụy gia thì chi hơn chứ không kém. Trên đường bùn lầy, Tiêu Dịch chậm rãi từng bước lắc lư, trọng lượng của nàng cũng đều đều ở trên tám lưng rắn chắc của hắn. Noi mềm mại nào đó bị vuốt ve, Thẩm Họa lại bắt đầu có chút ngại.

Sao Tiêu Dịch lại không nhận ra, khỏe miệng hưng phấn cười, tiểu biểu muội nhìn mảnh mai, thực ra là là lột hấp dẫn, hắn vẫn cảm thấy là như thế. Hôm nay cảm nhận mềm mại chân thật nhất, chỗ lồi lên thom mềm kia dán sát lưng của hắn, Tiêu Dịch chỉ cảm thấy dòng máu khắp người đều như sắp sôi trào lên. Trên trời, nước mưa rơi xuống rào rào, trong lỗ mũi anh tuấn của hắn cũng rơi xuống đỏ thắm ào ào.

Cầu Dưng đi ở phía trước, bị tiểu công tử vỗ bả vai kêu dừng, nói thẳng phụ thân chảy máu ở phía sau. Lúc này không ra chiến trường, làm sao tướng quân lại chảy máu? Nào hắn đã lấp đầy chỗ trống tám ngàn dặm, không phải là phía sau có thích khách chứ? Về mặt Cầu Dưng đột nhiên căng thẳng, đã làm xong chuẩn bị sẽ tay không vật lộn với kẻ xấu, lúc này vừa mới nghiêng đầu, hoàn toàn chính là thấy một chuyện khác. Cầu Dưng chưa từng cười nằng nậy, nhưng ở trong quần doanh lại nghe những hán tử thô kia từng nói, nam nhân này tiếp xúc ham muốn nữ nhân, lúc máu nóng sục sôi sẽ chảy máu mũi.

Cũng bởi vì lời thô tục, không có hàm súc, không có chuyển hướng, mới nhắc tới thì Cầu Dưng đã nghe rõ ràng thông suốt.

Hắn lắc lư tiểu công tử, ngốc nghếch cười một tiếng, "Không có việc gì, chỉ là Tướng quân rất thích biểu tiểu thư của chúng ta."

"Thích thì sẽ chảy máu? Vậy phụ thân chảy cạn máu rồi còn thích tiểu mẫu thân như thế nào?"

Cầu Dưng sững sờ, nghiêm túc suy nghĩ một chút vấn đề này, "Vậy chúng ta mau chóng đến hộ nhà nông, bảo đại nương nhà kia giết một con gà mái già, làm một bồn canh hầm bổ máu ích khí cho tướng quân."

Tiểu Kỳ Lân cảm thấy chủ ý này hết sức không tệ, hắn còn có thể chực được chút thịt ăn, lần nữa vỗ vỗ bả vai "Con ngựa", "Giá, Truy Phong nhanh lên một chút, lại giết gà mẹ cho phụ thân thôi."

"Được rồi, tiểu công tử ngồi vững vàng." Cầu Dưng lập tức bước nhanh hơn.

Bên này, máu của Tiêu Dịch thật sự sắp chảy hết, hắn công trên người chính là một miếng đậu hũ lớn, muốn mềm bao nhiêu bao nhiêu thì có mềm bấy nhiêu, mà hiện tại bản thân hắn chính là một tấm bàn ủi, muốn cứng bao nhiêu thì cứng bấy nhiêu, nơi nào cũng cứng rắn.

"Họa Nhi, muội hát bài từ khúc Giang Nam của các muội cho ta đi." Tiêu Dịch dành ra tay lau sạch máu mũi.

Thẩm Họa cũng không có việc gì, bèn nghe lời ngâm nga một điệu hát dân gian nùng ngữ của Giang Nam. Tiêu Dịch cười nói tiếng mưa rơi quá lớn nghe không rõ, bảo tiểu biểu muội kê sát lỗ tai hát. Nàng cũng không suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng giật giạt thân thể, chỉ là vừa nghiêng đầu đến gần, Tiêu Dịch lại cũng nghiêng đầu giống vậy, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mô hồn một ở trên môi đỏ của nàng.

Rốt cuộc ăn đến miếng đậu hũ non dần vật người này rồi, trong lòng Tiêu Dịch nhất thời vui vẻ, tiếp tục chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Bị hôn rồi, Thẩm Họa chỉ có thể đắm đắm hắn, buồn bực cũng là hắn lừa gạt mình hát điệu hát dân gian. Tiêu Dịch chỉ thấp giọng cười khẽ, cố ý lắc lư nàng, Thẩm Họa kinh hãi chỉ đành phải càng thêm leo lên ôm cổ của hắn, mặt cũng dán kề mặt rồi. Hề mà nàng muốn ngửa thân thể ra sau kéo ra khoảng cách, Tiêu Dịch chính là không nghe theo, chỉ lắc lư nàng càng thêm kịch liệt.

Thẩm Họa cắn răng hận không thể găm một ở trên bả vai hắn, có điều ở kia đều ướt đầm dù sao vẫn không tiện xuống miệng.

Bên tai tiếng mưa rơi vang rào rào, gương mặt Thẩm Họa nóng lên đỏ bừng bừng, chỉ có thể dời đi chú ý nhìn một chút hạt mưa lớn chừng hạt đậu tung tóe dọc theo trên ô. Trên sườn mặt Tiêu Dịch đã dính giọt nước chảy xuôi, cũng không biết là mồ hôi hay là nước mưa, theo đường cong cương nghị gương mặt lại chảy vào đến giữa cổ trong vạt áo. Nàng mặc của áo khoác hần, trên người hần chỉ một món trang phục đơn bạc thấm ướt mảng lớn, trước ngực đột nhiên lộ ra hoa văn bắp thịt dường như chỉ cần cúi mắt là có thể nhìn thấy một chút.

Tiêu Dịch liếc thấy ánh mắt tiêu biểu muội nhìn chằm chằm lồng ngực mình, khóe miệng nhẹ nhàng, mặc dù đi vẫn chậm rãi từng bước như cũ, nhưng tâm tình vui sướng hơn nhiều, về phần chảy chút máu này tính là gì? Vì Họa Nhi, hần cam tâm tình nguyện chảy, vì nàng ép khô máu tinh cũng đồng ý.

Thấm thoát, công miếu "Đậu hũ mềm" trắng nõn này đã đến nông hộ, Tiêu tướng quân còn chưa hết thòm thèm. Trương đại nương của gia đình nông dân nhận mười lượng bạc Cầu Dưng, động viên cả nhà, ân cần kêu người vào nhà, lại bảo khuê nữ đi đun chút nước nóng, hâm chút canh gừng cho mấy vị khách quý trừ bỏ khí lạnh, về phần lão già đã đi giết gà mẹ rồi.

Tiêu Dịch nhìn trên đất đều là nước bùn, trực tiếp công người đến trong nhà mới bằng lòng để xuống. Thẩm Họa bước áo khoác đứng dậy, mặt Trương đại nương tươi cười cầm bộ quần áo sạch sẽ lại, "Phu nhân, đây là áo của nữ nhi ta, tuy kiểu dáng không thể so với trên người các người mặc được, ngược lại nhẹ nhàng sáng khoái, dùng nước nóng lau thân thể một chút rồi thay đổi đi."

Bà liếc mắt nhìn một nam nhân khác, trong lòng cảm thán vị phu nhân này thật là một người có phúc lớn, nhi tử, tướng công đều lớn lên cực tốt, nhìn người kia mới vừa rồi quan tâm nhiệt tình, còn có giấy thơm sạch bóng kia, sợ là cũng một mạch đấy, chính là vừa cười nói: "Gian phòng này đã thu dọn xong, cho hai vị quý nhân ở."

Thẩm Họa biết đại nương đã hiểu lầm rồi, vừa định há mồm nói có thể chen chúc một gian phòng với cô nương của các ngài ngủ một giấc hay không. Tiêu Dịch giành trước trăm giọng nói câu cảm ơn, trong nháy mắt quan hệ hai người bọn họ bị hiểu lầm đã định chắc.

Nàng trừng mắt một, Tiêu Dịch vẫn không quan tâm lắm, ngược lại càng như người chồng tốt dịu dàng quan tâm, "Làm phiền đại nương giúp nội nhân (vợ) thay áo, ta đi bên kia xem một chút."

Đại nương hâm mộ lên tiếng, thúc giục Thẩm Họa vào phòng, khuê nữ xách nước nóng vào tới, cùng nhau giúp Trương đại nương. Trong ngày thường, Thẩm Họa cũng không thích để cho người ta hầu hạ, chỉ là Trương đại nương thu tiền mười hai lượng bạc, người nhà nông chính là thành thật, ân cần vất vả muốn giúp Thẩm Họa chà lưng.

Rốt cuộc là không quen, Thẩm Họa kiên trì tự mình làm, hai mẹ con mới ngại ngùng rời khỏi. Hơi nước nóng hơi bốc hơi lên từ chậu gỗ, trong nhà nông không có cái thùng tắm, khăn chà lau thân thể cũng có chút thô ráp, nàng nhẹ nhàng thấm ướt thân thể. Lúc đụng phải ngực, Thẩm Họa nghĩ đến đủ loại trong mưa kia, lưng rộng rãi cứng rắn, cơ ngực trước ngực kia bền chắc mà to lớn, lại nghĩ đến hần len lén hôn đôi môi của nàng, lại nóng mặt lần nữa.

Tiếng vang nước mưa vỗ vào mặt đất, trong nháy mắt lại khiến Thẩm Họa trở nên phiền muộn trong lòng, thậm chí nói là trở nên hoảng loạn. Nàng không thích loại cảm giác hiện tại này lắm, giống như hăm sâu vào vùng bùn gì đó, biết rõ không thể vào, lại vẫn cố tình cười đi tới.

Thẩm Họa lắc đầu một, tự giễu cười một tiếng, suy nghĩ lung tung gì chứ.....

Tiêu Dịch là trưởng tử của Hầu phủ, Hầu phủ sẽ không muốn một nữ cô nhi không quyền không thế, lão phu nhân cũng sẽ không thích, mà trên người Tiêu Dịch lại có quá nhiều bí mật, nàng lại không biết gì hết.

Không hiểu tại sao hần yêu thích mình, nếu không phải bởi vì nguyên phối An Nguyệt Thiên, lại sẽ là cái gì? Tại sao Tiêu Dịch nhất định không chịu nói? Mà nàng mới tới Hầu phủ chỉ vì muốn tìm một nơi dựa vào, mới bằng mọi cách thuận theo Tiêu Dịch. Hôm nay, nàng lại vô tình bắt đầu loại cảm giác rất lưu luyến dư vị này, quả thật có chút buồn cười. Huống chi, nàng còn để cho người ta đến Hầu phủ cầu hôn.

Thẩm Họa đắp khăn lông nóng lên trên mặt, gương mặt nóng bỏng ban này hòa làm một thể với khăn lông nóng, lại dần dần theo khăn lông bốc hơi hết khí nóng, hơi lạnh xuống một chút, lòng của Thẩm Họa cũng dần dần trở nên bình thản.

Biểu ca chỉ có thể là biểu ca, cuối cùng không phải là phu quân của nàng, hơn nữa trong kinh thành, nàng còn thiếu Tổng Từ Quận một câu trả lời chắc chắn.

Lau xong thân thể, mặc xong quần áo, Thẩm Họa bèn kêu Trương đại nương lên nói tình cảnh của mình, cũng coi như là nói thật. Chỉ nói đó là biểu ca, cũng chỉ là sợ dọc đường bất tiện, che giấu tai mắt người mới đóng vai vợ chồng. Trương đại nương nghe xong tràn đầy kinh ngạc, ngược lại hiểu rõ, bèn bảo khuê nữ đến phòng của nàng lại thu dọn ra một bộ đệm trải.

Lúc này, Tiêu Dịch đang bung canh gừng tới cho tiêu biểu muội uống. Thẩm Họa biểu hiện không hề khác thường thuận theo uống thấy đấy, chỉ là nói ít một chút. Nghĩ cũng phải, mấy ngày liên tục lên đường mệt mỏi, lại thêm trời mưa, một cô nương gia như nàng đi theo hần chịu khổ ở bên ngoài, Tiêu Dịch lập tức lại đau lòng, ôm nàng vào trong ngực, vuốt ve lưng của nàng. Thẩm Họa cũng nghĩ hôm nay là một đêm cuối cùng, nhớ đến loại cảm giác này, trở tay vòng chắc. Tiêu Dịch cảm nhận sự thay đổi của tay như ngọc sen kia, trong nội tâm run lên, lại hôn mấy cái ở trên tóc nàng.

Thẩm Họa nói hôm nay muốn đến phòng cô nương của đại nương ngủ, mặc dù Tiêu Dịch có hơi không vui, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Hần cũng rất muốn ôm tiêu biểu muội ngủ, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc. Lại nói hôm nay hần chảy máu khá nhiều, nếu chảy nữa sợ rằng sẽ không kiềm chế được hút một chút máu từ trên người tiêu biểu muội tới đây. Đêm khuya yên tĩnh, Cầu Dưng cũng đang chần chừ, sao tướng quân không ngủ chung với tiêu thư. Điểm này khiến trong lòng Cầu Dưng hết sức khó hiểu, rõ ràng thấy hai người cũng ấp áp ôm ôm rồi, tướng quân nhà hần lại máu nóng sục sôi, dù sao cũng nên có chút động tĩnh mới đúng. Trong quân doanh những kẻ không có lão bà luôn tụ tập ở chung một chỗ nghe kẻ có lão bà nói các loại kinh nghiệm, ví như không thành thân lại muốn gao sòng nấu chín này. Thật sự là có một cảm thụ đặc biệt! Hạt ngô lộn một vòng trong đất, lúa mạch nuôi

một đợt trong ruộng vùn vùn, tình chàng ý thiếp, hán tử chân chính nên như vậy, tục lệ gì đó đều không để ý.

Cầu Dững ngồi ở hành lang hỏi Dục Ca Nhi gặm đuôi gà mái, "Tiểu công tử, tướng quân chúng ta bình thường vừa thấy biểu tiểu thư cứ túng quẫn như vậy, tiến triển quá chậm? Nếu là ta khẳng định sẽ..... Như vậy..... Sau đó..... Dù sao không phải là như bây giờ."

Dục Ca Nhi ăn đuôi gà thơm ngào ngạt, miệng đầy mỡ, "Cái gì là túng quẫn? Có thể ăn sao? Ăn ngon không?"

"Tiểu công tử cứ gặm đuôi gà đi." Cầu Dững sờ sờ đầu Dục Ca Nhi, bản thân ỉu xiu trước, hấn sốt ruột thay Tướng quân bọn họ nha.

"Tới đây." Đinh đầu đột nhiên vang lên tiếng, khiến Cầu Dững giật mình một.

"Tướng..... Tướng quân." Đêm khuya yên tĩnh, hấn không ngờ Tiểu tướng quân còn chưa ngủ, hơn nữa hấn mới vừa nói cái gì, hấn nói Tướng quân túng quẫn? Tiểu Dịch thân thể thẳng tắp đi ở phía trước, Cầu Dững đi theo phía sau, cho đến một chỗ vắng vẻ, Tiểu tướng quân mới lạnh giọng nói: "Nói đi."

"Nói..... Nói gì? Mặt tướng sai rồi, mặt tướng không nên ở sau lưng ghét bỏ Tướng quân và biểu tiểu thư tiến triển quá chậm, không nên bàn luận thị phi của tướng quân, không nên nói Tướng quân túng quẫn..... Mặt tướng....." Cầu Dững khóc không ra nước mắt, đổ một mạch ra hết.

"Túng quẫn?" Tiểu Dịch nhướn đuôi lông mày lên, chậm rãi phun ra một từ này, gương mặt đông lạnh đột nhiên nở nụ cười nhạt nhẽo, Cầu Dững vừa ngừng đầu thì thấy vẻ mặt như vậy, trong lòng biết xong rồi.

Cuộc chiến này đi qua, khoe miệng Cầu Dững sưng một mảng tím bầm lấy tay nhẹ nhàng đụng vào lau vết máu, đánh nhau công bằng giữa nam nhân cái gì, rõ ràng là ăn hiếp hấn hết mả.

Cầu Dững ngồi chồm hồm trên mặt đất nói lảm nhảm, "Tướng quân, ngài xuống tay quá nặng, ngày mai gương mặt này của ta còn gặp người thế nào."

Tiểu Dịch hừ lạnh một tiếng, bụng dưới vốn nén một ngọn lửa thiêu đốt vẫn lên lên lồng ngực đến ngủ cũng không yên, thế nào cũng phải hoạt động gân cốt mới có thể tiêu lửa, Cầu Dững lại cứ đụng vào trên lưỡi thương.

Có điều Tiểu tướng quân bị Cầu Dững nói cũng không phải là chuyện túng quẫn mới vừa rồi. Cầu Dững là thuộc hạ trung thành của hấn, Phó tướng đắc lực, hấn có thay đổi gì Tiểu Dịch thấy rõ ràng. Nhất là Cầu Dững cảm thấy làm chuyện sai lầm thì gương mặt đó có thể biểu hiện chừng mấy ngày, giống như viết lớn: ta sai rồi, mau tới hỏi ta một chút xảy ra chuyện gì?

Cầu Dững hậu tri hậu giác hiểu ra ý, trong lòng lập tức hết như một khối đá lớn rơi xuống đất. Rốt cuộc tướng quân tới hỏi hấn rồi, Cầu Dững có loại cảm giác mừng đến phát khóc, "Tướng quân, mặt tướng không để ý tới cái miệng, đã nói cho biểu tiểu thư chuyện tiểu công tử không phải con trai ruột của ngài, hơn nữa còn nói năm đó ngài cưới tiểu thư An gia là vì tiểu công tử. Mặt tướng cam nguyện chịu phạt."

Tiểu Dịch chỉ híp mắt phượng một, cũng không nhiều lời trách cứ lời Cầu Dững nói, có điều trừng phạt vẫn phải có, "Tối nay đi bỏ một tháng củi khô cho nhà người ta, bỏ không xong không cho ngủ."

Cầu Dững lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh bèn đi lần lượt giờ búa bỏ củi rồi.

Tiểu Dịch từ từ dạo bước đến trong phòng Tiểu Biểu Muội ngủ, nhìn cửa sổ, hoàn toàn đen như mực, không hề có ánh sáng, càng như trái tim của hấn bây giờ. Hấn luôn không muốn nhiều lời, là không muốn để Thẩm Họa gánh chịu cái gì, một khi nói ra thân thể của Dục Ca Nhi, nhất định sẽ dính dáng tới thân thể của Họa Nhi, nàng là nhị tiểu thư thất lạc nhiều năm của Tà gia, là đi của Dục Ca Nhi.

Nhưng hiện nay Tà gia bị chém đầu cả nhà, gánh lấy ô danh phản quốc, Tà gia tan tành như vậy, Tà gia tràn đầy Huyết Hải Thẩm Cửu để một cô gái nhỏ yếu như Thẩm Họa gánh chịu thế nào. Quan trọng hơn là một khi thân phận của nàng bị người có lòng lợi dụng, hậu quả kia khó mà lường được, hấn tình nguyện nàng chỉ biết mình là tiểu thư Thẩm gia ở Hàng Châu Giang Nam, một nữ cô nhi bình thường.

Nhưng hiện nay sợ là không đối gạt được, trong lòng Tiểu Dịch rõ ràng, biểu muội là tâm tư lung linh cỡ nào. Lúc hấn không ở Kinh Thành, đã đoán ra Họa Nhi sẽ gặp mặt Lãnh Nguyệt, theo tâm tính của nàng ta tất nhiên sẽ dẫn dắt Họa Nhi đi điều tra. Lúc ám vệ đưa tới tin tức, Tiểu Dịch hận không thể bay trở về giết Lãnh Nguyệt.

Có một số việc có lẽ nên nói cho nàng biết, trở về Kinh Thành, hấn sẽ nói cho nàng biết đầu đuôi. Chỉ cần có hấn ở đấy, Tà gia sẽ có tương lai, nàng chỉ cần yên tâm sống ở bên cạnh hấn.

Hấn sẽ che chở nàng, thương yêu nàng, không để cho nàng chịu mấy may tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Hạt mưa vỗ mái hiên cả đêm, buổi sáng rồi cuộc coi như là ngừng lại.

Cầu Dững không ngủ cả đêm, ngoại trừ chẻ củi, chính là sửa xe ngựa. Lúc lái xe lại đây mời biểu tiểu thư và tiểu công tử vào bên trong. Thảm Họa thấy mặt Cầu Dững tím bầm sưng tấy, sợ hết hồn, đang yên đang lành ngủ một đêm, sao sáng sớm thành như vậy?

Cầu Dững lại không dám nói lung tung trước mặt Tiêu Dịch nữa, liếc mắt một, nhìn khuôn mặt hấn dụ dằng dặc đang che chở biểu tiểu thư lên xe. Khi biểu tiểu thư hỏi thăm mặt hấn, Tiêu tướng quân lạnh lùng, mắt phượng hơi hột quét qua, Cầu Dững chỉ có thể sờ mũi một nhìn trời uất ức nói: "Tôi hôm qua ra ngoài đi tiểu đụng mặt vào tường."

Ánh mắt này là không tốt lắm mới có thể đụng thành như vậy.

Thảm Họa âm thầm cười trộm, cũng không tin với cái cách nói này, chỉ là nàng cũng không muốn hỏi nữa, ôm Dục Ca Nhi ngồi lên xe ngựa. Mấy người lại chạy một ngày đường, rồi cuộc thì đến Hàng Châu.

Bởi vì vào thành đã là ban đêm, bọn họ bèn ở tạm sương phòng khách sạn, không ngờ Trụy Nhi mất tích lại đã được Tiêu Dịch đón đến Hàng Châu sớm một bước. Trụy Nhi vừa thấy biểu tiểu thư và tiểu công tử mang theo mười phần chết chín uất ức khóc nức nở, tiếp theo kể nguy hiểm ngay lúc đó, lại làm sao được người cứu.

Theo lời nàng kể, cả trái tim Thảm Họa loạn tung từng phèo, trấn an cảm xúc Trụy Nhi thật lâu mới mỗi người đi ngủ.

Từ khi đến khu vực Hàng Châu, trong lòng Thảm Họa vẫn lo một chuyện. Nàng biết Tiêu Dịch tới Hàng Châu là có chuyện quan trọng muốn làm, bản thân cũng không tiện thêm phiền phức vào lúc này, cũng bèn chăm sóc Dục Ca Nhi không mở miệng. Hôm sau, Tiêu Dịch đã dẫn theo Cầu Dững đi ra ngoài làm việc từ rất sớm, ngược lại dặn dò nếu Thảm Họa muốn ra khỏi khách sạn, dẫn theo thị vệ và Trụy Nhi, lại đồng ý mời mấy ma ma đi dọn dẹp Thảm trạch, ngụ ý chính là bọn họ sẽ về Thảm trạch ở.

Thảm Họa nghe xong vui vẻ đồng ý, có thể về nhà ở dĩ nhiên là làm người ta vui mừng.

Mọi người đều nói Giang Nam đẹp, gió mát ẩm ướt, ngay cả trong không khí cũng hòa hợp hương thơm cỏ cây ướt át. Thảm Họa mặc một bộ quần áo vàng nhạt liễu rũ chuỗi hoa, chất vải nhìn bình thường, thực tế bên trong lại là Thiên Tầm Tử, mặc mềm mại thoải mái, vẫn là Tiêu Dịch sợ cách ăn mặc của đoàn người gây sự chú ý cố ý sai người làm. Chẳng qua người ngoài nhìn không ra, thấy chính là một cô nương gia đình bình thường, lại mang mũ mện che dung mạo, cho dù ra đường cũng không gọi lên chú ý.

Thảm Họa đi một mạch tới Thảm trạch Thành Nam, dây leo Tường Vi quấn quanh bờ đầu tường thấp xám tro, hiện ra hoa tường vi màu sắc tuyệt đẹp, gần như chiếm nửa mặt vách tường, trở thành một cảnh độc lập. Mà ở trong cỏ cây làm nổi bật, Thảm trạch càng là độc chiếm một phần ý thanh nhã sâu sắc.

Chỉ là rồi đi bốn tháng lại giống như cách một đời, Thảm Họa đứng lặng im ở trước cửa không xa, đưa mắt nhìn thật lâu. Thị vệ đi theo nàng tới tự nhiên canh giữ ở không xa, Trụy Nhi cũng lặng lẽ đứng ở bên cạnh, không có ai quấy rầy.

Chợt cửa chính tòa nhà bên cạnh vang lên tiếng cửa mở ken két, cùng với một chậu nước gạo nghiêng đổ ra, một phụ nhân búi tóc tròn thu hồi chậu nhìn thêm hai lần về phía Thảm Họa. Cô nương này liên tục dán mắt vào tòa nhà Thảm gia nhìn cái gì, lại không giống dừng lại ngắm phong cảnh, đang ngờ vực thì nghe được một tiếng kêu giòn giã.

"Vương thẩm."

"Họa Nhi?!" Lần này, Vương thẩm đã nghe ra được, vội đặt chậu vào trong cửa, vừa lấy tay xoa xoa ở trên người, "Ai yêu, mau để thẩm nhìn một chút, cũng cao lớn hơn một chút, chính là gầy rồi, ở kinh thành thật sự là ăn đau khổ rồi?" Vừa nói, trên mặt vừa không che giấu được đau lòng.

Thảm Họa mặc cho phụ nhân lôi kéo xoa nắn tròn đẹp, bàn tay có chút xì xùi này khiến nàng cảm thấy hết sức ấm áp. Thảm trạch và nhà Vương thẩm chỉ cách một bức tường, lúc phụ mẫu còn sống hai nhà đã thường có lui tới. Sau đó, nàng trở thành cô nhi, nếu không có Vương thẩm giúp đỡ, sợ rằng cuộc sống của nàng càng khó chịu hơn, vào lúc này thấy Vương thẩm không khỏi lỗ mũi có chút ề ề, nhưng miễn cưỡng nhận xuống.

"Thân thể Thẩm có khỏe không? Vương thúc đâu, đến khám bệnh tại nhà rồi ư?" Thảm Họa lấy xuống mũ mện, chút cảnh còn người mắt lúc mới vừa về bị đánh tan bởi vì sự nhiệt tình chào mời của Vương thẩm, tiếng ập ứng hồi.

"Ừ, chân lão thái thái Lý gia lại đau, bảo Vương thúc cháu đi xem một chút, kiểm vài đồng tiền như vậy, vừa đi đã một ngày cũng không biết ý đồ gì." Ngoài miệng Vương thẩm oán hận thì oán hận, mặt mày lại vẫn là cười.

Thảm Họa biết bà nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, "Tấm lòng thầy thuốc như phụ mẫu, Vương thúc đây là đang tích phúc!"

Vương thẩm chỉ thích nghe lời này, hí mắt cười đến càng rộng, chỉ là nhìn Thảm Họa đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, chợt thu nụ cười về mặt trở nên nghiêm chỉnh, "Họa Nhi à, lần này trở lại có còn đi hay không?"

Thảm Họa nghĩ đến Tiêu Dịch, lại nhìn nhà cũ một chút, "Đi, chẳng qua có thể còn phải nghỉ ngơi một lúc."

Vương thẩm nghe được Thảm Họa nói phải đi, vốn không muốn lấy chuyện này khiến cho con trẻ ngọt ngào, nhưng lại nghe nàng sẽ ở một lúc chỉ sợ là hội ngộ, nên vẫn cau mày nói ra chuyện lão thái thái Hạ gia tìm tới cửa. Vừa bắt đầu, đầu tiên là ma ma Hạ phủ tìm đến, sau đó có lẽ là cảm thấy tự mình lừa người, mấy chuyện này đều là lão thái thái tự mình đến. Điều bộ cậy già lên mặt kia thật sự khiến người ta nhìn chường mắt, may mà Họa Nhi không

ở đây, nếu không còn rơi vào tội danh bắt nạt lão nhân gia.

Thẩm Họa nghe được Hạ gia thì đã biết, mặt mày xinh đẹp buông xuống, che giấu một chút ngậm chế giễu. Hạ gia, gia đình giàu có trăm anh thế gia Thành Nam đấy, chỉ là vận làm quan xấu, cả đời tổ tông bị Thất Vương phân loạn dính líu, bị đày đến Linh Nam đất cằn sỏi đá, sau khi tiên đế lên ngôi đại xá thiên hạ, mới lại chuyển về nguyên quán Hàng Châu lần nữa. Khi đó Thẩm gia coi như giàu có, từng tiếp tế không ít tiền tài, Hạ gia mới chịu đựng qua thời kỳ gian nan nhất, dần dần có khởi sắc, hai nhà cũng là tổ tông thế giao.

Đến đời này của Thẩm phụ, hai nhà đi lại càng gần, Hạ phụ Thẩm phụ bèn muốn kết duyên tần tảo, Thẩm Họa đã từng định thông gia từ bé với trưởng tôn Hạ gia hân.

Vậy mà Thẩm gia vừa chịu thời kỳ như mặt trời sắp lặn, cuối cùng dựa vào cầm cố sống qua ngày, chính là lúc căn thân gia nâng đỡ. Lúc ấy phụ thân, mẫu thân đều bệnh nặng, lúc bản thân tứ cố vô thân từng tự mình tới cửa bái phỏng lão thái thái, hi vọng Hạ gia nể tình trên quan hệ thông gia có thể tiếp tế Thẩm gia một chút. Chưa từng nghĩ tới, lão thái thái lại một mực cắn chặt nói không nhớ hai nhà từng bàn luận hôn sự, còn chê Thẩm Họa còn nhỏ tuổi đã quá giới hạn đưa ra hôn sự, cuối cùng chỉ cho mười lượng bạc rồi đuổi Thẩm Họa đi về.

Quả nhiên là vì tư lợi, vô tình vô nghĩa.

Khi đó tuy Thẩm Họa nhỏ, nhưng là người tâm tư thấu đáo, biết được ban đầu Hạ lão phu nhân là thấy Thẩm gia xuống dốc, phụ mẫu của mình cũng đã thoi thóp, không cách nào mở miệng. Thẩm gia càng không có nam đinh diệu tử (con trai làm rạng rỡ tổ tông), nghiêng nhiên thành tuyệt hậu, chỉ có thể phụ thuộc, không thể duy trì lẫn nhau, đã không có chút giá trị nào.

Mà lão thái thái càng thêm coi trọng một nữ nhi nhà giàu có khác, bèn thay lòng muốn chối bỏ cửa hôn sự này. Chuyện về sau chính là Vương thẩm tố cáo, sau khi Thẩm Họa đi không bao lâu, không biết sao cô nương gia đình kia bị nhĩ tử Triệu Tri huyện coi trọng, kết thành thông gia. Hạ lão phu nhân dẫn tôn tử Hạ Thiên Ân không cam lòng đi nhà môn âm ỉ, Hạ Thiên Ân bị gãy chân bảy giờ thành tàn phế, tính tình cô quái đến tối tệ, hơi một tí đánh chửi còn nổi điên, người như vậy thì cô nương tốt nhà ai chịu gả.

Vương thẩm nói đến chỗ đáng hận, cắn răng giận dữ mắng mỏ, "Lúc này cầm thiệp canh giấu diếm năm đó tìm tới cửa, đây không phải là muốn kéo cháu nhảy hố lửa đây sao, tâm tư cũng quá độc, quá không biết xấu hổ rồi!"

"Họa Nhi à, Hạ lão phu nhân này lợi hại, nếu không đến chỗ thẩm nơi này tránh né khó khăn trước, một mình ở trong tòa nhà cũng là lạnh tanh....."

Thẩm Họa nghe xong ngược lại nở nụ cười, trong nụ cười kia nhiều thêm một số thứ Vương thẩm nhìn không ra, "Thẩm đừng lo lắng, tất cả lý lẽ đều là bọn họ có lỗi với Thẩm gia con trước, nào đến nỗi con đi ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió chứ."

Bên cạnh, mặc dù Trụy Nhi nghe có chút mơ hồ, nhưng ước chừng cũng hiểu, âm thầm nhủ một ngụm, trên đời này còn có người không biết xấu hổ như vậy, chờ Tướng quân trở lại nhất định phải dọn dẹp Hạ gia vong ân phụ nghĩa này thật tốt.

Vương thẩm thấy đáng về cô nương đã có chủ ý, cũng bèn không nói thêm lời, "Ừ, về nhà trước, chờ thẩm làm bữa ngon, một lát đến nhà thẩm ăn cơm."

"Con....." Trong tay Thẩm Họa bị nhét vào cái chìa khóa, vừa định bảo bà đừng bận rộn, Vương thẩm đã vội vã đi lẫn qua lẫn lại bữa cơm kia rồi. Trụy Nhi tiến lên lấy chìa khóa mở khóa.

Trên cửa gỗ khóa bị kéo mở ra, cảnh bên trong y hệt với lúc mình rời đi, bậc thang trước đình rất ít bụi bặm, có thể thấy người được giao cầm chìa khóa đã quét dọn cẩn thận. Ở đây lòng, Thẩm Họa càng thêm cảm kích Vương thẩm. Trong sân hai gốc Hải Đường Xương Châu thom dịu lượn lờ, lúc đi còn chưa nở hoa, khi trở về chính là tuyệt đẹp.

Thừa dịp trời đẹp, Thẩm Họa đến thư phòng, lấy tầng thư ra phơi nắng. Thị vệ muốn giúp đỡ, Thẩm Họa cũng chỉ bảo người ta mang bộ sách ở trong sân, những thứ khác đều là mình bắt tay vào làm, Trụy Nhi ở bên đưa. Có chút sách cũ nát, không cần thận chút dễ dàng hư hại, lúc phụ thân vẫn còn ở đây đều là hai phụ tử nâng tự thân bắt tay vào làm. Phụ thân cũng quý báu đồ này nhất, hôm nay làm vẫn thuận tay như cũ, như vậy đến hết nửa ngày lại cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Ngược lại thì Trụy Nhi và thị vệ sợ biểu tiểu thư mềm mại phơi nắng quá, bị Tướng quân trị tội coi chừng không tận sức, chính là không xong.

Thẩm Họa đang làm đến thích thú, lúc chợt nghe được tiền viện ồn ào một hồi, đang suy nghĩ. Đến phía trước mặt kiểm tra, Trụy Nhi đã vội vàng chạy tới, nói là vừa nãy Vương thẩm muốn tới kêu biểu tiểu thư ăn cơm, vừa vặn lão thái thái Hạ gia vong ân phụ nghĩa kia lại tìm đến rồi, không biết thế nào hai người bèn rùm beng lên. Thẩm Họa nhíu lông mày lên, tới thật là quá đúng dịp, cũng không cần thiết chờ đợi rồi.

"Đi, đến tiền viện nhìn một chút."

Lão thái thái Hạ gia mặc bộ chất vải màu tối, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, rất là có tinh thần. Phía trước bà, Tào ma ma đang háng giọng kêu la về phía Vương thẩm: "Bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, đây là việc giữa lão thái thái chúng ta và đại cô nương Thẩm gia, một người ngoài không liên quan gì như người lần lượt những tay sao? Thật ra người sắp tâm ý định gì, muốn làm hồng nhân duyên tốt của cô nương sao? Lão thái thái nhà ta đã đến mấy lần, người đều nói không có ai, hôm nay thật là để cho chúng ta bắt được rồi."

Một số đồng hương không khỏi nghe được tiếng đi ra thò đầu nhìn, thật là náo nhiệt.

Vương thẩm bị tức sắc mặt đỏ bừng, "Thật là không biết xấu hổ, Họa Nhi bị các người làm hại còn chưa đủ lắm? Chớ bắt nạt Họa Nhi là nữ cô nhi thì phải mặc cho các người bố trí. Hạ gia các người là gia phong uôi dạy gì? Đó chính là một Bạch Nhân Lang không có lương tâm. Trước kia, Thẩm gia

đã giúp đỡ Hạ gia các người như thế nào? Láng giềng chúng ta cũng là sinh sống ở nơi này đời đời, nhìn rõ ràng lắm. Tôn tử Hạ gia người bị phá hủy, thì muốn để Hạ Nhi gả đến. Năm đó lúc phụ mẫu của nàng song song mất đi sao không tốt bụng nhận lấy đi nuôi, rõ ràng đã lui hôn, lúc này lại cảm thiệp canh đến. Độc ác không biết xấu hổ, từ đâu tới đây thì rút nhanh về nơi đó, chớ cản trở mắt người." Dáng vẻ bà dũng mãnh đi lên nói chuyện cũng là lợi hại.

Sắc mặt Hạ lão phu nhân tối tăm nhìn Vương thẩm, đang muốn bác bỏ lời của bà, nhưng thấy một bóng dáng bộ bộ sinh liên đi ra, lập tức xẹt qua vẻ vui mừng, cảm quái trượng đầu rỗng nên nên mặt đất, bày ra dáng vẻ, "Hạ Nhi, cháu dâu tốt của ta, mau ra đây giải thích một chút với láng giềng."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Thẩm Hoa không chút để ý đi ra, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười sáng rỡ, nhưng đáy mắt chói lợi như xuân rục rỡ lại cuộn cuộn ý lạnh vô tận, nàng chỉ chỉ bản thân, "Hạ lão phu nhân là kêu ta sao?"

Lão thái thái bị nàng ngửa mặt ngẩng đầu chột kinh điểm trong chớp mắt, năm đó lần cuối cùng nàng tới trong phủ bái phỏng, mới hơn mười tuổi, bộ dáng cũng là đáng đáp phát triển. Nhưng tướng mạo dù khá hơn nữa, cũng không thể phá hủy tiền đồ của Tôn nhi họ, Thẩm gia chính là một bình nứt phiền phức. Hiện nay, Tôn nhi của bà ôi chào..... Thay vì chỉ có thể cưới được con gái nhà nông thô tục, không bằng cưới nữ cô nhi này cũng coi như giúp đỡ nhà bọn họ rồi.

Mà nay lại nhìn lên dung mạo đẹp đẽ của nữ cô nhi này, hình như so với nhìn thấy trước kia càng thêm động lòng người, bắt đầu trong lòng lão thái thái còn chán ghét ứng phó cuồng cuồng, lúc này lại cũng cảm thấy hài lòng, cuối cùng như vậy cũng coi như là bắt ra được, có thể còn xinh đẹp hơn hơn nàng dâu mà nhi tử của Triệu Tri huyện cưới nhiều.

Lúc này bà mới quan sát tỉ mỉ, nếu không phải là dáng vẻ bề ngoài kia, những thứ khác đặt trong đám người đều cảm thấy quần áo bình thường, trước đó còn nghe lời đồng hương đồn đại nói là lên Kinh nương nhờ thân thích. Hôm nay xem ra thân thích kia chỉ sợ cũng xoàng xĩnh thôi, nhìn đây không có mấy đứa nha hoàn hầu hạ.

Đáy lòng vòng vo một lần, suy nghĩ không thể vì người ngoài nói, càng ngày càng cảm giác lần này mình tới đúng rồi. Rốt cuộc nói thế nào cũng là một nữ cô nhi, lại bị đuổi về, tôn tử của mình cũng coi như công tử trăm anh thế gia, chịu cưới nàng để nàng làm cháu dâu thì phải coi trọng rồi, vì vậy tư thế kia càng mạnh mẽ. Có điều, lão thái thái cũng là người sống nửa đời người, hàng xóm láng giềng cũng nhìn ngó, đương nhiên không chịu biểu lộ ra côi lòng rõ ràng, ngược lại cười nói: "Năm đó lúc phụ thân người còn sống đã định thông gia từ bé với Ân Nhi, thiệp canh cũng đã trao đổi. Dĩ nhiên là cháu dâu của ta."

Chuyện năm đó rất ít người biết, dù là hàng xóm láng giềng cũng không thể biết hôn phối các nhà, chẳng qua là lờ mờ có nghe qua chuyện như vậy, nhất thời cũng âm ỉ không rõ thật giả. Có điều gương sáng trong lòng người vẫn là không ít, lão thái thái Hạ gia này thật sự là quá khôn khéo, tôn tử không được rồi mới nghĩ đến nữ cô nhi. Nhưng nếu là nghị hôn thành, thiệp canh cũng đã đến Quan Gia đóng dấu cùng nhau lưu giữ. Nếu mà nhà nào hủy hôn không rõ không để ý tới, thì có thể kiện cảm thiệp canh đến chỗ Huyện lão gia, hoặc là cưỡng ép bắt lại, hoặc là từ hôn, bồi thường thêm gia tài nhằm tiêu tan tổn thất của nhà hủy hôn kia.

Thẩm Hoa nghe vậy nụ cười dừng một chút, "Thiệp canh gì? Thiệp canh của ta để ở bên người, làm sao lại đến trong tay lão thái thái."

Tào ma ma và lão thái thái chột dạ liếc nhau một, không ngờ tiểu cô nương mở miệng lại không chịu thừa nhận, mà đích xác năm đó thiệp canh kia cũng đã không biết ném ở góc gác nào, nghĩ một nữ cô nhi mười tuổi cũng không thể vì hôn sự mà đánh trống kiện cáo, có xấu hổ hay không? Coi như tố cáo thì như thế nào? Hạ gia còn có thể sợ một đứa nhỏ mười tuổi?

Hạ lão phu nhân cười lạnh, chỉ chút tâm tư này của nàng, rất non nớt, còn dám giả bộ với lão bà tử, nhưng lão thái thái nói những lời này cũng không thích hợp.

Vì vậy Tào ma ma hiểu ngầm trong lòng, "Thẩm đại cô nương có thể là nhớ sai rồi, khi đó người còn nhỏ, không biết đại nhân thương lượng chuyện gì? Thiệp canh ở đây, chỉ là hôm nay ra ngoài thật sự là vội vàng, ma ma ta quên mang theo cho lão thái thái, chờ một chút ta sẽ đi lấy tới ngay bây giờ cho cô nương nhìn một chút."

Cùng với lời bà ta ra khỏi miệng bèn định rồi đi, đến trong phủ tùy tiện lục một tờ thiệp canh ra, sửa lại tên, trở lại coi như các đồng hương sẽ nhìn kỹ, một hoàn chỉnh là gần đủ rồi. Lão thái thái là một người sĩ diện hảo, chỉ yêu cầu có lý. Nhưng chân mới vừa bước ra một bước, thị vệ đóng giả gã sai vật sau lưng Thẩm Hoa theo tiếng hành động tự nhiên ngăn người lại, vốn chính là người đi theo Tiêu Dịch, khí thế sát phạt cả người, bất thiện nhìn chăm chăm đoàn người.

Lúc này Tào ma ma sợ hết hồn, cũng không dám nhúc nhích.

Lão phu nhân đầu gối sẽ gặp bề dưới như vậy, lúc này cảm thấy thiếu nữ không biết suy xét, nhưng nhớ tới chuyện còn chưa ra khỏi miệng, cố kìm không sợ mở miệng hỏi, "Đại cô nương đây là ý gì? Không lẽ không muốn để cho Lão Bà Tử lấy thiệp canh cho người ta xem hay sao?"

Lời này là nhắm thẳng vào Thẩm Họa chột dạ, các đồng hương hình như cũng thấy chính là tình hình như vậy.

Thẩm Họa chớp chớp mắt vô tội, "Không có gì, chỉ là không muốn kẻ xấu trở về tùy ý lục thiệp canh đóng dấu đỏ để bắt nạt một nữ cô nhi như ta." Thẩm Họa nói năng vẫn đậm phong khinh (nhẹ như mây gió), không nhanh không chậm nói đến chuyện này, hình như cũng không để vào mắt đối với Hạ lão phu nhân nhô ra.

Phản ứng này khiến lão phu nhân cảm thấy rất chênh lệch, "Chuyện nghị hôn vẫn là lúc phụ thân người còn sống đưa ra, năm đó con ta đồng ý, lão bà từ cũng đồng ý cảm thấy thế giao với Thẩm gia, chưa từng để ý xu thế suy sụp của Thẩm gia. Năm gần đây thân thể ta vẫn luôn không thoả mái lắm, chưa từng dành ra tinh lực dư thừa giúp đỡ để ý, nghĩ tới khiến người thêm oán hận, nói lời rét lạnh như vậy. Năm nay thân thể lão bà từ mới vừa chuyển biến tốt lên, bên vôi vàng chạy tới Thẩm gia mấy phen, chỉ ngóng trông mau chóng đón người vào phủ sản sóc, sống nửa đời người lại để cho tiểu cô nương bạc tình ý lạnh nói thành như vậy."

Hạ lão phu nhân che ngực ôi chao đau lòng kêu.

Vương thẩm rành rẽ chân tướng nhất, dứt khoát là quật lại. Nơi này có vài đồng hương là mua nhà mới, không biết tình trạng chân thật ở bên trong này, ngược lại nghiêng về một bên chỗ lão thái thái, chỉ chỉ chỗ chỗ nói Thẩm Họa. Bên cạnh, Trữ Nhi cũng tức giận càng hận không thể lập tức cầm cây chổi đến đuổi lão thái bà không biết xấu hổ kia đi.

Thẩm Họa nhẹ nhàng liếc qua một, nhưng khóe miệng lại nhếch lên châm chọc, khiến Hạ lão phu nhân có loại cảm giác mệt mỏi như một quyền đánh vào trên bông, trong lòng càng không thông khí. Lúc đang muốn nói tiếp, Thẩm Họa đột nhiên mở miệng, ánh mắt mỉm cười kia đến trước mặt lại hóa thành ý lạnh lùng nghiêm nghị đậm thẳng tới, "Lão thái thái nào có mặt mũi tới nói hôn ước với ta, phụ thân ta đã từng định thông gia từ bé với nhà các ngài, có điều đã sớm từ hôn rồi không phải sao."

"Hạ gia ngài nghị hôn không ít nhĩ, tìm thiệp canh gì, không bằng đến tìm bà mai hỏi một chút các ngài đi làm mối cho Hạ Thiên Ân mấy nhà thông gia. Bằng không, chúng ta hãy đi quan nha hỏi Triệu Tri huyện một câu, tôn nhi của người là què chân như thế nào, còn không phải là nhờ tới nàng dâu nhà Tri Huyện. Nếu thật sự là đã đính hôn với Thẩm gia ta, làm như vậy lại là ý gì? Đó chính là bội bạc.""Ta lại muốn hỏi lão thái thái một chút. Ngài nói, Hạ gia và Thẩm gia là thế giao, lúc phụ mẫu ta bệnh nặng, tiểu nữ mười tuổi đến bái phỏng Hạ gia người, ngài cũng chỉ cho mười lượng bạc đuổi ta đi. Ngược lại Hạ gia lại bại năm đó, Thẩm gia ta cũng sang khoái góp nửa tòa nhà để tiếp tế. Trong ngăn kéo phủ đầy bụi của Thẩm gia còn có sổ sách và một ít biên lai mượn đồ mức lớn hơn, mỗi khoản bạc ra cho Hạ gia ngài cũng đều ghi chép rõ ràng."

"Có cần lấy đưa lão thái thái nhớ lại rõ ràng hay không? Nhưng dù cho như thế, khi Thẩm gia ta không tốt chưa từng đến Hạ gia các người đòi hỏi chút tiền bạc này. Hôm nay, lão thái thái quở trách Thẩm gia ta suy sụp tinh thần, cũng không phải đều bị con sâu một lớn như Hạ gia các người cắn thành như vậy, quả nhiên là vô tình vô nghĩa."

Lão phu nhân bị nàng chột làm khó dễ sừng sốt, ngay sau đó dâng lên căm giận ngút trời. Nha đầu này còn nhỏ tuổi sao dám nói với bà như vậy! Chỉ vào Thẩm Họa run run rầy rầy trách mắng, "Không coi bề trên ra gì, Thẩm gia còn là thư hương đại hộ, lại dạy ra một kẻ không biết lễ nghi quy củ như người vậy, dưới tuổi vàng phụ mẫu người nếu biết nên lo lắng đau lòng cỡ nào, không chừng sẽ tức giận nhảy ra từ trong mộ tố dạy dỗ người quy củ như thế nào."

Thẩm Họa nghe bà tổn hại phụ mẫu như vậy, càng thêm tức giận, cũng không khách sáo ác liệt nói: "Vậy cứ chờ lão thái thái đi xuống hỏi một chút phụ mẫu ta có phải bị chọc tức hay không?"

Tuy lời này của Thẩm Họa nói cực kỳ khó nghe, nhưng lời mới vừa rồi của lão thái thái càng quá thật không đúng mực. Người chết là lớn nhất, cũng không thể bàn luận, một lão thái thái sống hơn nửa đời người lại nói ra lời không có trình độ như vậy, thật là khiến mặt mũi người ta cực kỳ thẹn thùng.

Đồng hương vây xem cũng là thôn thức.

Mà mới vừa rồi, Hạ lão phu nhân bị Thẩm Họa chọc tức dữ dội, nhất thời bật thốt lên, vào lúc này tự biết đuối lý, chỉ có thể làm ra vẻ bị tức phát bệnh, ôi ôi lại kêu to lên, với tay mau để cho Tào ma ma đỡ. Thẩm Họa mắt lạnh nhìn báo Trữ Nhi lấy hà bao ra, lấy mười lượng bạc không nhiều không ít từ bên trong, chính là chút bạc mà năm đó Hạ gia đuổi Thẩm gia về.

Nàng nhét bạc vào trong tay Tào ma ma, ý vị sâu xa nói: "Tào ma ma mau chóng cầm bạc đưa lão thái thái đến đại phu khám chỗ kia một chút, bởi vì tức giận này mà phải cộng qua ngược lại là lỗi của Thẩm Họa. Dầu gì, trên tổ tông hai nhà từng có giao tình, hôm nay phai nhạt, tiền này ta cũng đồng ý ra, không cần trả lại."

Trong miệng lão thái thái kêu, lỗ tai lại dựng lên, nghe lời này của Thẩm Họa thật sự muốn giận sôi lên, thiếu chút nữa cộng đi qua. Tào ma ma thấy lão thái thái thở hắt hắt từng ngậm từng ngậm lại khác biệt với mới vừa rồi, trong lòng kinh hoàng, vội vàng đỡ người bèn rời đi.

Hạ lão phu nhân trở về trong phủ, nằm nửa đêm mới thuận khí được, trong miệng mắng Thẩm Họa đồ đi nhỏ nửa ngày, cho đến khi tôn tử được người đẩy xe lăn đi vào. Về mặt Hạ Thiên Ân tối tăm, chắc đã nghe Tào ma ma nói chuyện ngày hôm nay.

Lão thái thái đau lòng tôn tử, dòng độc đỉnh của Hạ gia bà, từ nhỏ đã thông minh, diện mạo tuấn tú, là thanh niên tuấn tú lịch sự đầy hứa hẹn, tuổi còn nhỏ đã thi đậu Tiến Sĩ. Không biết thế nào, Hạ gia bọn họ chuyển từ Linh Nam về nguyên quán đã gần như phân tán nền móng, cần gấp leo lên một nhà thông gia có quyền thế giúp Ân Nhi lót đường làm quan, vốn là đại tiểu thư Kỳ gia kia chính là ứng cử viên thích hợp, di mẫu của nàng lại là Tuyên vương phi.

Nếu mà Tuyên vương chịu viết phong thư tiến cử, Ân Nhi chắc chắn đường làm quan suông sẻ, có hi vọng vinh quang cửa nhà lần nữa. Vậy nên trong

lòng Hạ lão phu nhân kêu gào một nỗi hận, cháu dâu bị người ta cướp, tôn tử lại bị Triệu Tri huyện lấy lý do tự dung đánh cho thành người què, như thể chỉ có thể trông cậy vào tôn tử nhanh chóng thành thân sinh con cháu, sinh thời nói không chừng còn có thể thấy tăng tôn trưởng thành.

Trên mặt lão thái thái vừa thấy tôn tử mới hơi vắn vẹo ra một nụ cười, "Ân Nhi à, tổ mẫu sẽ lại chọn cho con một người càng tôn lên tâm ý. Thảm gia kia coi như là thứ gì, tổ mẫu còn không lọt mắt nàng đâu, không bằng chọn cho người mấy nha hoàn thị tì chải tóc trước."

Tay Hạ Thiên Ân cầm tay vịn bánh xe, siết chặt nỗi lên gân xanh, lúc lâu mới hỏi: "Họa Nhi, nàng thật sự nói như vậy, không chịu gả vào Hạ gia ta?" Khi còn bé, hần và Thảm Họa đã từng chơi đùa, thật ra thì năm đó tổ mẫu bảo cưới đại tiểu thư Kỳ gia, hần đã không muốn. Nhưng tổ mẫu khuyên bảo một phen, trong lòng Hạ Thiên Ân càng không muốn nữa, cũng cảm thấy con đường làm quan quan trọng. Lại nói một nữ cô nhi như Thảm Họa, lại chưa tới tuổi cập kê, chờ đường đi của hần thông thuận rồi, lại nạp làm thiếp thất thương yêu thật tốt chẳng phải càng tốt đẹp hơn. Vừa nghĩ tới về ngoài của Thảm Họa càng khuynh thành điểm lệ, thì trong lòng hần chính là rối loạn tung bùng và không cam lòng.

Thân thể Hạ Thiên Ân dựa vào xe lăn suy tư một phen, "Tổ mẫu, mấy ngày nữa người đến Thảm trạch một chuyến nữa bồi tội với Họa Nhi, Tôn nhi muốn kết hôn với nàng."

Hạ lão phu nhân lập tức ngồi dậy từ trên giường, "Làm chi? Chẳng qua là một nữ cô nhi, cưới cái gì mà cưới, còn xúi quẩy đấy?"

"Tổ mẫu hãy uất ức thành toàn Tôn nhi đi." Hạ Thiên Ân nói hết sức thành khẩn.

"Nhưng hôm nay sợ là nàng quyết tâm muốn cắt đứt quan hệ với Hạ gia ta."

"Người chỉ cần đi cải thiện quan hệ tốt là được, tôn nhi có biện pháp để cho nàng gật đầu."

Hạ lão phu nhân nhìn tôn tử cố chấp như thế, chỉ là không có cách nào, lên tiếng chấp nhận trong lòng càng thêm đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Sau khi lão thái thái Hạ gia rồi đi không lâu, Thảm Họa lại bảo Truy Nhi đi đón những người còn lại trong khách sạn đến, mình thì cùng Vương thẩm ở lại trong nhà tỉ mỉ quét dọn viện. Vốn tòa nhà bình thường đã có Vương thẩm trông coi, mười ngày nửa tháng cũng sẽ quét dọn đơn giản một lần, cho nên hai người bắt đầu quét dọn cũng rất thuận lợi. Thời gian gấp xi, Thảm Họa mới bèn nói cảm ơn Vương thẩm, còn lại để người khác tới cùng nhau dọn dẹp xong, cũng không thể một mình Vương thẩm.

Lúc dọn dẹp, Thảm Họa là quét dọn thư phòng trước, mở cửa sổ thông gió, lại tỉ mỉ lau sàn nhà bàn ghế các loại. Tiêu Dịch trở lại nhất định là không thể thiếu dùng thư phòng, nơi này phải mau chóng quét dọn sạch sẽ mới được.

Sách ngoài phòng cũng phơi nóng hầm hập, nàng ngâm nga tiểu khúc bày biện vào trong thư phòng. Phụ mẫu đều là yêu sách, nàng cũng vậy, bên trong này có một quyển《Sưu Thần Ký》, là lúc nhỏ mẫu thân thích cầm kể cho nàng nhất, tự nhiên cũng là một quyển sách được nàng thích xem nhất.

Khi còn bé không biết chữ, mẫu thân cứ mãi ôm nàng kể, biết chữ rồi bèn tự mình trốn ở trong chăn xem.

Hôm nay lại thấy quyển sách này hiện ra trang vàng, nhẵn nhúm, hồi ức càng tràn đầy không bỏ được, Thảm Họa mím môi cười một tiếng. Sau khi phụ mẫu qua đời, nàng không muốn nhớ lại những thứ bi thương này nhiều, bèn ném quyển《Sưu Thần Ký》thích nhất này vào góc giá, bị che phủ nhiều năm, không muốn liếc mắt nhìn nhiều hơn nữa.

Nàng từ từ cầm sách lên, đôi mắt dần dần tích trữ nước mắt, càng nhớ lúc mẫu thân qua đời, dùng tay gầy đến khô cằn của bà kéo nàng, "Nương muốn nghe con kể chuyện xưa một lần, nhanh, mau lấy tới đọc cho nương một chút."

Khi ấy nàng gật đầu nặng nề, lau lung tung nước mắt rào rào trên khuôn mặt chạy đến trong thư phòng cầm, khi trở về chỉ thấy mẫu thân đã ỏi máu đi rồi. Thảm Họa bèn không muốn đụng vào quyển《Sưu Thần Ký》này nữa, ném vào một góc chính là nhiều năm. Nếu không phải hôm nay dọn dẹp thư phòng, tất cả đều chuyển ra phơi nắng, có lẽ là cả đời này nàng cũng không muốn đụng.

Thảm Họa tự giễu cười cười bản thân lần nữa, máu chốt trong lòng này không qua được, cần gì đi giận chó đánh mèo một quyển sách. Nàng nghĩ nên đến lúc tiếp nhận tất cả rồi, hết như người khác cho rằng như thế, nàng là một nữ cô nhi nhưng vậy thì thế nào? Người đều sẽ mất đi, nên tiếp tục đi vẫn phải tiếp tục đi, bên cạnh cũng sẽ gặp nhiều người đáng giá để ý và yêu thương hơn nữa, giống như Dục Ca Nhi, giống như.....

Lòng của Thảm Họa khẽ động, đột nhiên có chút sợ hãi chạm đến cái tên nhảy ra ở chỗ sâu trong lòng. Tâm thần nàng hốt hoảng cầm lên quyển《Sưu Thần Ký》kia, ngón tay thon dài xinh đẹp tuyệt trần phủ trên trang sách, từ từ về mở một tờ, thời gian chỉ mới lật lên nửa góc trang, tiếng non nớt quen thuộc đã bay vào trong tai.

Nàng lập tức nhoén miệng cười, để quyển sách xuống, quyển sách kia lại lẳng lẳng nằm lại lần nữa trong rất nhiều thư tịch. Thảm Họa đứng dậy đi đón

Dục Ca Nhi thì con gió cuốn theo từng đợt thắm mùi thơm thoang thoảng, trang tên sách theo đó tung bay, lộ ra một góc.

Nếu mà lại nhìn cẩn thận, trong góc trang tên sách này hình như đang kẹp một lá thư.

"Tiểu mẫu thân." Dục Ca Nhi vừa thấy Thẩm Họa tới đây bèn nhảy xuống từ trên lưng của Cầu Dững, vui mừng nhào vào trong ngực tiểu mẫu thân.

"Dục Ca Nhi thích chỗ này không?" Thẩm Họa dặt tay Dục Ca Nhi dẫn cậu xoay một vòng ở trong sân.

Tòa nhà phương bắc với tòa nhà Giang Nam, trên phong cách vẫn còn có chút không giống nhau, bố trí vừa phải có cầu nhỏ nước chảy làm người ta cảm giác thoải mái. Thẩm trách là nấy đời Thế Gia Thư Hương, tuy địa phương không lớn, may mà thanh quý tinh xảo, khắp nơi lộ ra phong cách cổ xưa ngấm dần sách vở hương mực.

Dục Ca Nhi còn nhỏ, tự nhiên khắp nơi lộ ra vui mừng đối với sự vật mới mẻ. Thẩm Họa mới vừa hỏi cậu, Tiểu Kỳ Lân bèn nhếch môi cười, giòn giã nói: "Thích, Truy Phong nói đây là nơi tiểu mẫu thân lớn lên."

Thẩm Họa sờ sờ đầu cậu nhóc, "Ta lại như lúc con cao như vậy, chạy đi chơi hái táo ăn đầy sân đầy đường. Dục Ca Nhi muốn đi hái táo hay không? Hiện tại vào mùa, chắc là có táo xanh kết quả rồi, chua chua ngọt ngọt, ăn ngon hết sức."

Dục Ca Nhi ngẩng mặt, mong đợi gật đầu một, Thẩm Họa lại bảo Truy Nhi dẫn theo Dục Ca đến bên ngoài xem cây táo ta, dụ dỗ Dục Ca Nhi ra bên ngoài chơi đùa. Nàng tự có thời gian tiếp tục sắp xếp thư phòng xong, còn có..... Ánh mắt của nàng chuyển đến trên người Cầu Dững, Tiểu Dịch làm việc ở Hàng Châu, làm sao sẽ bỏ lại tướng tài đặc lực.

Cầu Dững tiếp nhận được ánh mắt của biểu tiểu thư, đôi mắt lấp la lấp lánh di động qua một bên, dường như đang cố ý ẩn giấu gì đó, "A, tiểu công tử vẫn là cười ta đi hái táo đi." Nói rồi bèn chuẩn bị chuyển động thân thể đuổi theo Dục Ca Nhi và Truy Nhi.

Hắn vốn không tránh, Thẩm Họa cũng không cảm thấy thế nào, nhưng phản ứng quái lạ này của Cầu Dững khiến trong lòng Thẩm Họa lén lút tự nhủ, chẳng lẽ là Tiểu Dịch có chuyện gạt nàng.

"Đứng lại." Thẩm Họa giương cao giọng gọi Cầu Dững lại, "Cầu tướng quân làm gì trốn tránh ta? Tiêu tướng quân đâu rồi? Sao người theo Tướng quân cùng nhau đi ra ngoài, lại một mình trở về?"

Cầu Dững không quay người lại, nhưng khi nghe đến mình hỏi thăm Tiêu Dịch thì sống lưng rõ ràng cứng ngắc một, thì nàng càng kết luận Cầu Dững quái lạ là có quan hệ với Tiểu Dịch.

Tính tình Cầu Dững chân chất, ở trước mặt người mình, trong lòng không giấu được chuyện. Ở trong một thoáng tiếp xúc, Thẩm Họa cũng lại có nhận thức mới đối với Cầu tướng quân, nếu không cũng sẽ không chọn lựa cảm thấy Cầu tướng quân rất thích hợp với Hồng Ngọc. Chính là quý khốc nề Hồng Ngọc kia, tính tình vừa mềm yếu vừa không có chủ kiến, người thành thật như Cầu Dững cực kỳ thích hợp.

Mà phản ứng bây giờ của Cầu Dững chính là người đang hoảng làm chuyện không thành thật chột dạ, Cầu Dững chắc là không dám, vậy nhất định chính là Tiểu Dịch!

"Không có..... Không có gì....." Cầu Dững quay người lại lấp ba lấp bấp trả lời một câu. "Vậy người cà lăm cái gì?" Thẩm Họa nhếch khóe miệng, mới không tin câu không có... Không có gì kia.

"Tướng quân đâu?" Thẩm Họa lại hỏi vấn đề này lần nữa.

"Tướng quân phải đi làm một ít chuyện?"

"Hả? Chuyện gì?"

"Chính là một chút chuyện riêng của tướng quân."

Thẩm Họa nhếch khóe miệng lên, từ từ dụ dỗ, "Tướng quân các người không quen thuộc không có bạn bè ở Hàng Châu, ngoại trừ biết ta chẳng lẽ còn có những người khác?"

Cầu Dững gật đầu, trong lòng không ngừng kêu khổ, Tướng quân nói rất đúng, trong lòng mình không tiêu hóa trước tuyệt đối không muốn đối thoại với Thẩm Họa, bộ mặt mình đều viết ta có bí mật, "Chắc là bạn bè? Ủ, bạn bè?"

"Gặp gỡ bạn bè gì? Còn phải đuổi người trở về gặp gỡ một mình, a, không phải là đi gặp riêng tiểu thư nhà nào chứ?"

Trong lòng Cầu Dững hồi hộp một chút, thâm than thở không ổn, lại bị một đôi mắt đẹp sáng rực của biểu tiểu thư thẳng tắp nhìn chăm chăm, trán của hắn toát ra một tầng mồ hôi mịn, nuốt một ngụm nước bọt, lại trầm mặc.

Trong nháy mắt Thẩm Họa hô hấp nặng máy hơi, đây chính là ý ngầm thừa nhận sao, bạn bè Tiểu Dịch muốn gặp riêng là một nữ tử?

Vừa nghĩ tới Cầu Dững ngầm thừa nhận cách nói này, nàng lại cảm thấy trong lòng buồn bã mấy phần, nhưng nàng cũng cảm thấy bản thân mới vừa rồi càng thêm rất buồn cười. Tiểu Dịch muốn gặp người nào thì gặp người đó, dù là nữ tử nàng có cái gì hay mà can thiệp, vì vậy nhìn sách trước mắt ngăn người một lát, không hỏi thăm cái gì nữa. Cầu Dững rút cuộc thờ phào một hơi, hắn đã từng bảo đảm với Tướng quân sẽ không nói ra, cũng may, miệng

của hần kín, biểu tiểu thư vẫn chưa hay biết gì, cái gì cũng không biết đấy.

Chỉ là còn chưa chờ chốc lát bên ngoài lại ồn ào một trận, Thẩm Họa buồn bực mất tập trung bỏ lại công việc đột nhiên làm giống như nhai sáp nến trong tay. Cho rằng lại là lão thái thái Hạ gia quay trở lại gây sự, Thẩm Họa vội vàng đi ra ngoài, nhưng lúc này nàng lại muốn rẽ ngang, bên ngoài là hai đứa bé cãi vã.

Trên mặt đất rải không ít quả táo, đôi diện Dục Ca là một bé gái cao hơn hẳn hơn một chút, bộ dáng bốn năm tuổi, chải đầu nụ hoa, trên đầu quần châu hoa nhỏ thủy tinh màu hồng, trên người mặc một áo ngắn màu đỏ tươi thêu sợi vàng, phía dưới mặc một quần lụa mỏng trăm điệp xuyên hoa, đôi mắt đen bóng xinh đẹp toàn là yêu kiều tùy ý.

"Đó là táo của ta, là ta hái cho tiểu mẫu thân, tại sao ngươi lấy đi."

"Ta thích thì ta có thể lấy đi, ngươi dám to gan ngăn cản ta ư? Có tin ta quát ngươi hay không?" Nói rồi, bé gái bèn rút ra một roi nhỏ tinh xảo đã cài tạo qua từ bên hông, "Bốp" một tiếng quát vào bên chân của Dục Ca Nhi, dọa Trụy Nhi kinh hãi bèn tranh thủ bảo hộ Tiểu Chủ Tử ở sau lưng, "Bé gái nhà nào cuồng vọng như thế, lại dám quát tiểu công tử chúng ta, ma ma lễ giáo chưa từng dạy ngươi quy củ sao?"

Bé gái khanh khách một hồi, tiếng cười như chuông bạc, quát mấy tiếng roi về phía bầu trời, rất là vang dội, "Ngươi là ai? Ai cần ngươi lo, phụ thân ta nói ta như vậy rất tốt, dựa vào một nha hoàn nho nhỏ như ngươi cũng dám tới dạy bảo ta, thật là không biết sống chết, đánh chết ngươi cũng là nhẹ!"

Nàng chợt kêu lên về phía Dục Ca Nhi sau lưng Trụy Nhi: "Còn muốn một nữ tử yếu đuối bảo vệ, tính là nam tử hán gì."

Dục Ca Nhi vừa nghe dường như là không vui, xô đẩy đứng ra từ phía sau Trụy Nhi, quệt mồm, "Ta không sợ ngươi, những trái táo này là của ta, không cho ngươi." Hần nói hết sức kiên định, mà lại còn dùng hành động thực tế chứng minh mình muốn những trái táo này, thân thể Dục Ca Nhi khom xuống túm lấy quần áo đi tìm nhặt.

Ánh mắt bé gái phát sáng tụ tập tới, ngay lúc Thẩm Họa ba hai bước đi tới, cô nhóc vung lên một roi nhìn quát bên cạnh chân Dục Ca Nhi, kết quả không biết sao bị cậu nhúc nhích, vô tình quát vào trên mu bàn tay cậu cầm trái táo. Ngoài ý muốn này khiến cô bé cũng trợn tròn mắt, tay nắm chặt roi căng thẳng, nhưng lại nhịn xuống đứng không nhúc nhích, vẫn duy trì dáng vẻ cao ngạo như cũ.

Dục Ca Nhi đau "Khàn" một tiếng, chỉ trừng một đôi mắt y hệt hổ sói bốc lên một đoàn lửa nho nhỏ, bé gái lại giống như điện giật thu roi lại, nhú nhú mày, lại chạy đi.

Trụy Nhi thật sự là gấp hồng rồi, không để ý tới đuổi theo bé gái bèn nhanh chóng đi kiểm tra mu bàn tay của tiểu công tử. Thẩm Họa cũng ngồi chồm hóm xuống kiểm tra, chỉ thấy trên mu bàn tay béo múp míp xuất hiện một dấu đỏ, vừa đau lòng vừa giận. Dục Ca Nhi cũng để cho người bắt nạt, phụ thân cậu lại đi theo hồng nhan tri kỷ hẹn hò?

Lại nói bé gái kia chạy nhanh như làn khói, trực tiếp nhảy lên một chiếc xe ngựa tinh xảo xa hoa, một vị lão ma ma và hai nha hoàn đứng bên ngoài vờ mặt nóng nảy, "Tiểu quận chúa, ngài trở lại rồi."

Bé gái không lạnh không nhạt ừ một tiếng, vuốt ve mu bàn tay của mình, nơi đó lại còn mơ hồ có chút đau, nhưng bây giờ bé lại cảm thấy cũng không đau chút nào. Hừ, tên nhóc coi như có chút cốt khí (khí phách), vẫn còn rất giống với mình.

"Đi thôi, đi thôi." Bé gái thúc giục xe ngựa chạy nhanh, bánh xe chuyển động ken két, mà huy hiệu phủ Tuyên vương trên vách xe ngựa rất là chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Một ngõ hẻm phồn hoa ở Hàng Châu, chính là náo nhiệt, người đi đường qua lại chen vai thích cánh, trong quán trà lịch sự tao nhã bên cạnh, hai người một trước một sau tiến vào, người đứng trước mặc trang phục áo gấm, mặt mũi lạnh lùng khắc nghiệt, khiến tiểu nhị dẫn đường cũng có chút run rẩy, mà sau đó một cô gái đi theo, bước chân mềm nhẹ như yến, đầu đội mũ che mặt, hơi thở lạnh lạnh, nhưng nhìn lên cử chỉ này đã biết là khuê tú gia đình giàu có.

Hai người vào nhã gian, ngồi ở trên nệm gấm, thân thể cô gái đoan chánh mới chậm rãi cời mũ che mặt, lộ ra mặt mũi thanh nhã, chính là Lãnh Thanh Nguyệt mà Thẩm Họa đã gặp ở trong Xuân Vũ các, không, chính xác mà nói bây giờ đầu phái là Lãnh Thanh Nguyệt đầu bài, mà là Lãnh Thanh Ngọc đại tiểu thư của Lãnh gia.

Lãnh Thanh Ngọc cảm bình đất sét tím nhỏ lên đoan trang tao nhã pha trà, thật giống như hai người chính là tới uống trà mà thôi. Lãnh Thanh Ngọc không nói không rằng, chỉ có tiếng nước chảy pha trà chạm vách ly, lẳng lẳng vang lên, bầu không khí vốn đã căng lộ ra ngột ngạt, càng thêm tĩnh lặng.

"Tiêu tướng quân mời dùng trà?" Nàng để bình đất sét tím nhỏ xuống cười mở miệng trước, lại đưa ly trà đến trước mặt Tiêu Dịch.

"Người theo tới Hàng Châu có chuyện gì?" Tiêu Dịch đi thẳng vào vấn đề, trầm giọng nói ngắn gọn.

"Có phải Tướng quân vẫn còn đang oán trách ta không nên gặp Thẩm Họa hay không?"

Tiêu Dịch lạnh lùng liếc nàng một, từ chối cho ý kiến, quả thật hẳn bởi vì việc này trong lòng có chút không thoải mái, tâm tư dần dần thay đổi vốn cũng không muốn gặp mặt Lãnh Thanh Ngọc. Nếu không phải nề tình quan hệ cá nhân của Lãnh gia và thái tử, năm đó hẳn vốn sẽ không quan tâm Lãnh Thanh Ngọc chết sống.

Thái tử trong lòng Tiêu Dịch tự nhiên không phải là thái tử Lưu Cung đương triều hiện nay, mà là thái tử chém giết đầm máu với người Hung Nô ở trên chiến trường, hôm nay lại bị hoàng thượng phán định là Tội Nhân (kẻ có tội) bao che tội thân, thiên vị việc riêng muốn mưu phản, lưu đầy Kinh Châu giống như tiện nô làm khổ dịch. Đó là thái tử khi còn bé yếu mềm có thêm với hẳn giống như đại ca ôn hoà hiền hậu, bọn họ vừa là quân thần, càng là tình nghĩa thâm hậu.

Lãnh Thanh Ngọc nhủ nhủ mảy, lời nói có một chút gọn sóng, "Nhưng nàng cũng là người Tạ gia, chẳng lẽ không nên báo thù sửa lại án xử sai cho Tạ gia sao? Chẳng lẽ không nên biết chân tướng cùng nhau đón thái tử về? Ta cũng chỉ muốn cho nàng làm ra lựa chọn của mình, nếu đến lúc đó nàng không muốn báo thù, Lãnh Thanh Ngọc ta cũng sẽ không ép buộc nàng."

Tiêu Dịch giật giật khóe miệng, giọng nói lạnh lẽo, "Đừng lấy riêng bản thân người nói cao thượng như thế, người lại có tư cách gì ép nàng đi báo thù?"

Lãnh Thanh Ngọc há miệng, nhất thời ngậm miệng, quả thật nàng có tâm tư khiến Thẩm Họa sau khi biết chân tướng để cho mình sử dụng. Thái tử yêu mỹ nhân, lấy sắc đẹp của Thẩm Họa nếu tự nguyện đi mê hoặc thái tử, chẳng lẽ còn sợ không bắt được nhược điểm của thái tử, đẩy hẳn xuống Đông cung. Còn có lão Thái Phó kia cũng sắp cùng rơi xuống lao ngục theo, trở thành món đầu người ưa thích dưới tay đao phủ. Về phần dung mạo Thẩm Họa tương tự với tỷ tỷ nàng, càng sẽ trở thành lợi thế để thái tử bị mê hoặc. Năm đó, Tạ Uyên xinh đẹp nhất Kinh Thành, vẫn là ánh mắt Ngũ Hoàng Tử Lưu Cung nhìn Tạ Uyên như sói như hổ, không có được càng thêm nhớ nhung. Dung mạo Thẩm Họa tương tự nhất định sẽ khiến thái tử vì vậy mà độc sủng.

"Nếu người còn muốn sửa lại án xử sai cho Lãnh gia, thì ở lại đằng hoàng." Tiêu Dịch để lại một câu nói bèn muốn đứng dậy rời đi.

Tay Lãnh Thanh Ngọc nắm ly trà chặt thêm mấy phần, gọi Tiêu Dịch lại, "Ta tìm được Tạ Uyên rồi."

Tiêu Dịch dừng bước lại, xoay người lại, vẻ mặt không mảy may kinh ngạc chút nào. Trong lòng Lãnh Thanh Ngọc sáng tỏ, tin tức nàng thám thính được, sợ là Tiêu Dịch cũng biết rồi. Tạ Uyên còn sống, bây giờ đang ở Tuyên vương phủ Hàng Châu, nhưng Lãnh Thanh Ngọc cũng sợ đây là một bẫy rập vì bắt bọn họ lại. Dù sao thái tử sắp tới Hàng Châu giúp nạn thiên tai, sẽ bảo đảm tin tức Tạ Uyên còn sống, trong này trùng hợp quá mức quý dị.

Tuyên vương phủ, lấy thân phận bây giờ của nàng căn bản không cách nào tiến vào thám thính thiệt giả, mà Tiêu Dịch lại khác biệt.

"Trở lại kinh thành, không nên nán lại lâu ở Hàng Châu." Tiêu Dịch dạn dò câu này càng thêm xác minh suy đoán mới nảy của Lãnh Thanh Ngọc. Nàng không lên tiếng, Tiêu Dịch cũng không khuyên nhiều, phất áo rời đi.

Chờ đợi bên ngoài, nha hoàn Lung Nguyệt thấy sắc mặt Tiêu tướng quân không lo rời khỏi, nàng đẩy cửa đi vào hỏi thăm, "Tiểu thư, Tiêu tướng quân nói như thế nào?"

"Hắn bảo chúng ta rời khỏi Hàng Châu đến Kinh Thành lạng lẽ đợi."

Lòng ngực Lung Nguyệt lập tức chận lại một hơi, "Chúng ta tốt bụng đến giúp hắn, mang tin tức cho hắn, hắn còn đuổi chúng ta rời đi? Lòng lang dạ sói." Nàng nhỏ giọng mắng một câu, ngay sau đó lại hỏi: "Tiểu thư, ngài là tính thế nào? Chúng ta thật sự phải rời khỏi Hàng Châu thật sao?"

Lãnh Thanh Nguyệt nghĩ ngợi chốc lát, sức lực cầm ly càng ngày càng chặt, vẻ mặt âm u lạnh lẽo khác thường, "Không, chúng ta sẽ ở lại Hàng Châu."

Thái tử dẫn theo ba vị thần tử tới Hàng Châu giúp nạn thiên tai, ba thần tử theo tới thứ tự là trưởng tử của Thái Phó, Bùi Nghị, dọc đường bảo vệ an nguy của thái tử và khoản bạc giúp nạn thiên tai, còn có Chu Nham Chi của Hình bộ, Tân Khoa Trạng Nguyên Tổng Từ Quận của Công Bộ.

Nếu lúc này thái tử làm mất khoản bạc giúp nạn thiên tai, hoàng thượng sẽ tức giận cỡ nào, trưởng tử của lão Bùi Thái Phó kia cũng nhất định phải gánh vác chịu tội, nhốt vào Thiên Lao. Lãnh Thanh Nguyệt chỉ cần suy nghĩ một chút hai người này bởi vì giúp nạn thiên tai bất lợi mà sẽ chặt vật không chịu nổi, đã cảm thấy niềm vui tràn trề, khóe miệng từ từ nhuộm vào một nụ cười lạnh quý dị.

Lúc Tiêu Dịch trở lại Thẩm trạch cũng không thấy bóng dáng của Tiểu Biểu Muội, Cầu Dưng thao thao bất tuyệt nói một lần chuyện hôm nay Dục Ca Nhi bị người bắt nạt, mà biểu tiểu thư và Truy Nhi ôm Dục Ca Nhi đến đại phu này bó thuốc rồi. Tiêu Dịch lạnh giọng gật đầu một, nam tử hán bị chút vết thương nhỏ không coi vào đâu, kêu Cầu Dưng đến thư phòng thảo luận sự tình.

Cầu Dưng đầu gối, không biết trong lòng Tướng quân rốt cuộc nghĩ như thế nào, hắn trực tiếp hỏi: "Tướng quân, hôm nay giặc cướp chạy trốn tới Hàng Châu ẩn nấp, thủ hạ đắc lực của chúng ta cũng đều ở lại Hoài Châu bị Triệu Đô đốc trông coi, phải trừ phiến loạn như thế nào?"

Tiêu Dịch cười lạnh, "Trước không diệt hai con hồ ly họ Triệu này, sao có thể tiêu diệt hết?"

Cầu Dưng vẫn là biết đến hai lão hồ ly kia, Triệu Đô đốc và Tri Huyện Hàng Châu Triệu Thời Hưng kia là quan hệ chú cháu. Nếu Triệu Đô đốc bao che giặc cướp ở Hoài Châu, vậy bọn họ chạy trốn đến Hàng Châu lập tức im hơi lặng tiếng, nhất định cũng có tay che giấu của Triệu Tri huyện, sợ là Tướng quân muốn chém bản tay gây tội ác này.

Nhưng Cầu Dững tỏ ra không hiểu vì sao Tướng quân không bắt Triệu Đô đốc ở Hoài Châu, lại nhất định chạy tới Hàng Châu, may mắn đàn thì đàn, đồ toàn bộ nghỉ vẫn trong lòng ra một mạch.

Tiêu Dịch chỉ đơn giản gọi ý mấy câu, có ba nguyên nhân hẳn lại tới Hàng Châu trừ phiền loạn. Thứ nhất Triệu Đô đốc kia là lão hồ ly, Tiêu Dịch cảm thấy từ chỗ kia tìm ra nhược điểm gì đó hẳn là không dễ, cũng không muốn ở Hoài Châu mà hao phí thời gian. Nhưng Triệu Thời Hưng lại khác biệt, không chỉ có quan chức bình thường, làm việc cũng không nhảy bén bằng thúc thúc của hắn, bắt tay từ chỗ của hắn lại đào ra chứng cứ Triệu Đô đốc cấu kết đạo tặc, ngược lại dễ dàng hơn nhiều. Thứ hai nếu đám đạo phi cướp bóc gạo cống kia thật sự là người Hung Nô, lần này chưa từng rơi xuống chỗ tốt, nhất định sẽ tiếp xúc bàn bạc với người giặt dây phía sau đó. Ngược lại, hẳn muốn nhìn một chút có thể bắt được đầu mối gì. Thứ ba chính là ân oán cá nhân của hắn, tên cầm thú Triệu Tri huyện này, hẳn không tự tay giải quyết làm sao có thể tiêu tan lệ khí trong lòng.

Về phần trong miệng Lãnh Thanh Ngọc muốn để cho Thẩm Họa làm ra lựa chọn, Tiêu Dịch không để ý lắm. Sau khi Tạ gia bị chém đầu, hắn cũng chưa từng từ bỏ tìm kiếm Tạ nhị tiểu thư, cũng chính là Họa Nhi nàng. Một khi có tin tức quan trọng, Tiêu Dịch nhất định sẽ lặng lẽ đi tới Giang Nam từ biên thành Nam Cương, mà lại biết được sau khi Tam Cô mẫu gả tới Hàng Châu qua đời có để lại một nữ cô nhi, mỗi khi đến ngày giỗ hẳn bên bảo người để lại đầy đủ tiền bạc cho nữ cô nhi này ở trước mộ phần.

Chỉ là không ngờ Thẩm Họa lại là người hắn vẫn muốn tìm, khi thám tử đảm nhiệm xác thực nói cho mình thì hắn lại còn có chút không thể tin. Từ nhỏ tính tình Tiêu Dịch đã cô độc, người thích để ý cũng không nhiều lắm, thái tử là người thứ nhất, Thẩm Họa cũng là thứ hai.

Khi đó Họa Nhi còn là một đứa con nít, Tạ phủ mời người Tiêu gia làm khách, lão tổ tông bèn dẫn hắn đi. Tạ đại nhân và Tạ phu nhân ôm nữ nhi như thủy tinh ra ngoài, lúc ấy Tiêu Dịch cũng không nhìn nhiều. Chỉ là mọi người hò hét âm ỉ để bé gái chọn đồ vật đoán tương lai, hắn bèn đứng ở một bên lẳng lặng nhìn, Họa Nhi của hắn không bắt son phấn, không cầm bút mực sách vở, lại là bắt vật áo của hắn, làm thế nào cũng không chịu buông tay. Người khác vừa đụng vào nàng bèn cong cái miệng nhỏ nhắn hồng hào gào khóc, vừa buông lỏng bèn lập tức khanh khách vui sướng cười về phía hắn. Nếu không thể bỏ mặc, lão tổ tông bèn để cho hắn ôm bé gái đưa về phòng ngủ cho bà vú.

Thật ra thì Tiêu Dịch rất thích cảm giác Họa Nhi lệ thuộc vào mình, lão tổ tông nói câu nói đùa muốn cưới Họa Nhi làm cháu dâu kia, ngay lúc đó Tiêu Dịch cũng yên lặng ghi tạc trong lòng. Sau đó hắn dần dần lớn lên, Họa Nhi nàng cũng dần dần lớn lên, người khác đều nói Nhị cô nương Tạ gia chính là cái đuôi nhỏ của Tiêu Dịch, đi nơi nào đến nơi đâu, hai cái chân nhỏ núc ních thường thường treo trên người Tiêu Dịch thân mật hôn hắn kêu ca ca.

Tiêu Dịch cũng rất là sủng ái nàng, lúc hai nhà đều cảm thấy nên định thông gia từ bé, vậy mà Nhị cô nương Tạ gia bốn tuổi đã bị người buôn lậu ôm đi vào tiết hoa đăng, lại không tìm được tung tích.

Sau đó biết Thẩm Họa chính là cái đuôi nhỏ của hắn thì Tiêu Dịch đã thành Diêm Vương mặt lạnh trong mắt người khác, trên người xơ xác tiêu điều đang nồng. Mặc dù hắn vui mừng nhưng cũng thấp thỏm gặp mặt Thẩm Họa, bèn ở lại Hàng Châu ở một khoảng thời gian, núp trong bóng tối quan sát từng cử động của Thẩm Họa. Nàng thích hát điệu hát dân gian, thích nằm ở trên ghế xích đu đọc sách dưới ánh mặt trời, còn thích ăn quả đào lớn trong veo như nước.

Mặc dù thành nữ cô nhi, vẫn sống lạc quan mà thoải mái, Tiêu Dịch lại càng không muốn quấy rầy cuộc sống của Thẩm Họa. Nếu để cho nàng biết nàng là nữ nhi Tạ gia, sẽ phải gánh vác bao nhiêu đau khổ, lại chịu đả kích phụ mẫu đều mất một lần nữa? Không bằng cứ để cho cuộc sống của nàng bình thường như vậy.

Tiêu Dịch vốn định hộ tống nàng tế bái xong cha mẹ rồi rời đi, nhưng không ngờ nàng lại gặp phải Sơn Phi, chỉ đành phải lộ diện. Sau đó hoàng thượng cho đòi hắn, chờ Tiêu Dịch hết bận, thám tử ở Giang Nam lại hồi báo hằng ngày của Thẩm Họa thì mới biết nàng bị Hầu phủ đón đến kinh.

"Tướng quân, biểu tiểu thư và tiểu công tử của chúng ta trở lại." Cầu Dững nghe được tiếng vui mừng nói một câu.

Khỏe miệng Tiêu Dịch thoáng cong lên cung chiều, cái đuôi nhỏ của hắn trở lại rồi, mặc dù không thích quần quít lấy hắn nhưng cũng không quan trọng, vậy hắn bèn làm cái đuôi to của nàng, quần quít lấy nàng. Tiêu Dịch nhanh nhẹn đứng dậy, bước ra khỏi thư phòng, nhìn một chút Tiêu Biểu Muội của hắn một khắc không thấy đã thật nhớ nhung.

"Họa Nhi." Tiêu Dịch dịu dàng hô một tiếng.

Thẩm Họa lại ôm Dục Ca Nhi ngủ say liền cũng không thèm để ý lướt qua từ bên cạnh hắn. Tiêu Dịch vội đuổi theo, ai ngờ Thẩm Họa lại trực tiếp chắn ngang cửa, ngăn cản hắn ở bên ngoài.

Tiêu Dịch đứng ở ngoài cửa đột nhiên về mặt lạnh xuống, sắc mặt cực kỳ kém, đang êm đẹp tức giận với mình cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67

Thẩm Họa nhè nhẹ đặt Dục Ca Nhi ngủ say ở trên giường lớn, sau đó thay cậu dịch tốt góc chăn. Cái tay nhỏ kia bởi vì nhặt tìm táo đỏ mà bị roi quất

đến sung lên, nàng đau lòng thêm buồn phiền trong lòng. Tiêu Dịch vốn phải trở về cùng Cầu Dững, con của mình để cho người ta bắt nạt, lúc đó hắn ở nơi nào? Lúc phải đưa Dục Ca Nhi đi khám đại phu, người kia lại ở nơi nào?

Nàng không chỉ có mất sắc, lỗ mũi càng thính, đi qua từ bên cạnh hắn quả thật đã ngửi thấy một mùi hương son phấn trên người nữ nhân mới có. Cầu Dững thật đúng là không có nói láo.

Ngoài cửa là từng đợt tiếng gõ cửa dồn dập một, Thẩm Họa bị hắn gõ càng thêm phiền lòng, bèn tới đến trước cửa, cách cánh cửa đóng chặt, thấp giọng, nếu cẩn thận nghe còn không chút gọn sóng: "Dục Ca Nhi ngủ rồi, huynh làm phụ thân nhất định muốn đánh thức bé sao?"

"Họa Nhi, ta không muốn đánh thức Dục Ca Nhi, muội ra ngoài đi." Hắn có thể cảm thấy Tiểu Biểu Muội đứng ở đối diện cửa, cho nên cũng nhẹ giọng kêu nàng. Giờ phút này, hắn nhủ chặt chân mày lại, là bởi vì không biết người đang êm đẹp làm sao lại muốn giận dữ với hắn, hắn muốn nghe chính miệng nàng nói không có việc gì mới yên tâm.

"Huynh muốn nói gì cũng nói nhanh một chút, muội còn phải trông Dục Ca Nhi đấy."

"Muội ra ngoài để Trụy Nhi trông bé."

"Trụy Nhi còn có những chuyện khác phải bận rộn, nếu biểu ca không có gì muốn nói thì trở về nghỉ ngơi đi."

"Rốt cuộc là muội làm sao?"

"Muội không sao cả."

"Muội rõ ràng đang tức giận với ta!"

"Muội không có." Lúc lâu Thẩm Họa mới bình tĩnh trả lời.

"Vậy muội ra ngoài? Nếu như muội không ra ngoài, ta sẽ xông vào." Tiêu Dịch trầm giọng ở bên cạnh.

Hai người liên tục đối thoại và ép hỏi không có chút đầu mối nào, khiến Cầu Dững và Trụy Nhi rối rành đứng ngoài cửa cũng có chút không hiểu.

"Huynh xông tới làm chi? Lỗ mũi trẻ con nhạy không ngửi được mùi vị sắc người trên người huynh, mau đi nhanh."

Tiêu Dịch nhíu chân mày chặt hơn, nâng cánh tay lên bèn hít hà, trên người phảng phất hình như quanh quẩn một mùi thơm nhàn nhạt, cũng không phải mùi vị thường có trên người Họa Nhi, chẳng lẽ là mới vừa rồi ở trong quán trà với Lãnh Thanh Ngọc dính phải.

Tiêu Dịch bừng tỉnh hiểu ra, rốt cuộc biết tiểu nhân nhi này đang âm ỉ khó chịu cái gì, đầu tiên là cho Cầu Dững một ánh mắt sắc bén lạnh tri. Cầu Dững há miệng, kinh hoàng vội là khoát tay, cảm giác thật oan uổng, bản thân thật sự là cái gì cũng không nói với biểu tiểu thư mà.

Vào lúc này, Tiêu tướng quân không rảnh trông trị Cầu Dững, thu hồi ánh mắt, trong lúc lơ đãng lại liếc về cửa sổ khép hờ bên cạnh, hắn lập tức đi tới. Thẩm Họa cũng đồng thời thấy được cánh cửa gỗ kia, cũng đang đi qua muốn đóng cửa sổ lại, đột nhiên lại bị một cổ sức mạnh ngăn cản.

Thẩm Họa cười khổ, hai người cứ như vậy vẫn là gặp được, nhìn bóng dáng cao lớn đứng ngoài cửa gỗ, trên mặt của hắn mang theo một nụ cười nghiền ngẫm. Không sai, Thẩm Họa tuyệt đối không nhìn lầm, mà dường như vẻ mặt này càng khiến nàng không muốn thấy hắn, bèn dùng sức đi đóng cửa sổ.

Tiêu Dịch dĩ nhiên là không chịu, "Không muốn gặp ta chỉ là sợ quá nhiều đến Dục Ca Nhi ngủ sao?"

"Chẳng lẽ còn có thể bởi vì những nguyên do khác?"

"Thật sự chỉ là như vậy?"

Vấn đề mà Tiêu tướng quân lập đi lập lại, nàng cũng bắt đầu tự hỏi trong lòng, tại sao phải cố chấp điểm này như vậy? Cho hắn đi vào thì có thể làm gì? Nhưng Thẩm Họa chính là không muốn gặp hắn, chính là không muốn ngửi thấy mùi phấn nồng nặc trên người hắn. Hơn nữa, ngực của nàng càng thêm buồn phiền rồi.

Những cảm nhận nhô ra trong lòng này, đương nhiên nàng sẽ không thừa nhận cho Tiêu Dịch nghe.

Thẩm Họa không muốn nói thêm gì nữa, nếu không đóng cửa sổ được, vậy nàng sẽ rời đi, nhưng vừa mới xoay người, tay trắng lại bị hai bàn tay to lớn kiềm hãm lại. Thẩm Họa buộc phải đối mặt hắn, mím môi giọng run lên nhưng cuối cùng thì cái gì cũng không thốt lên, chỉ nghe thấy Tiêu Dịch nhất quyết không tha tiếp tục chất vấn ở bên ngoài, "Từ chỗ Cầu Dững biết ta đi gặp một người bạn cũ, muội không thích?"

Thẩm Họa mím chặt, cuối cùng khẽ cắn cắn môi, hiện ra một vết trắng mảnh, "Huynh đi gặp bạn cũ, dù gặp bạn cũ nào, là công tử hay là tiểu thư nhà nào đều không liên quan tới muội."

"Họa Nhi thật sự không để ở trong lòng?" Khóe miệng Tiêu Dịch vốn còn có một chút đường cong, lại mừng rỡ chất vấn lần nữa. Hắn chính là không chịu nhả ra, biểu cảm trên mặt hắn rõ ràng đang căng thẳng, ngay cả sức lực nắm cổ tay nàng cũng chặt thêm mấy phần. Thẩm Họa nhíu nhíu mày đẹp, hình như là để chứng minh mình không nói láo, còn mở một đôi mắt ngập nước thật to trực tiếp nhìn thẳng vào mắt hắn, trên mặt không hiện chút lúng túng nào, ngược lại nhàn nhạt hỏi: "Biểu ca, hôm nay rốt cuộc huynh muốn nói cái gì?" Mặc dù lời nói bình thản, nhưng bản thân nàng lại biết cảm giác

mũi chua xót kia là nàng cứng rắn ép xuống, mới có thể là ôn hòa nói chuyện với hắn như bây giờ, nhưng chỉ cần Tiêu Dịch lại ép hỏi một câu nàng cũng sẽ không nhịn được tiếp nữa.

Tiêu Dịch lại vẫn không chịu bỏ qua cho nàng, từng chữ từng câu cắn răng hỏi, "Muốn nghe ý nghĩ trong lòng biểu muội."

"Ý nghĩ trong lòng muội?" Thẩm Họa chợt khó sờ cười cười, "Muội có thể hỏi huynh cái gì? Hỏi tại sao trên người huynh lại có phần hương của nữ tử? Hỏi vì sao huynh đuổi Cầu Dưng chỉ đơn độc một mình hẹn gặp? Hỏi rốt cuộc tại sao huynh phải luôn dồn ép muội như vậy?" Nàng càng nói giọng điệu càng kích động, trong mắt đẹp cũng dần dần mờ mịt sương mù hơn, trong nháy mắt liền gián tiếp thành từng viên trân châu như thủy tinh lướt qua gò má trắng đầy.

Sao nói đến nói đi lại khóc, khoảnh khắc này nước mắt của Thẩm Họa đối với Tiêu tướng quân mà nói là kẹo đậu càng thêm □□, hắn cực kỳ đau lòng, "Tiểu Biểu Muội của ta ghen rồi."

"Không có." Thẩm Họa nâng cánh tay lên sờ soạng lưng tung nước mắt, quay mặt không nhìn Tiêu Dịch.

"Rõ ràng đúng vậy, còn mạnh miệng." Kèm theo một tiếng kết luận trầm thấp, Thẩm Họa cũng cảm giác cánh tay của mình bị hắn nắm buông lỏng ra, nhưng việc này cũng không để cho nàng có thể chạy khỏi nơi này. Tiêu Dịch ngược lại là vịn cửa sổ, bèn chợt nhanh chóng tung người nhảy vào. Thẩm Họa gần như sắp kêu lên sợ hãi, Tiêu Dịch lại chợt ôm eo thon của nàng, một tay che miệng của nàng, thân thể cao lớn lật nghiêng tới đây, đè nàng ở thanh gỗ ngang chốt phía sau cửa.

Thân thể hắn đè ép nàng, đôi mắt phượng thường xuyên bén nhọn kia nhưng lúc này lại hóa thành ao tù Nhu Thủy nhìn chằm chằm, cả người tản ra hơi thở bá đạo, kinh sợ tất cả.

Nàng phản ứng kịp, cố gắng giãy giụa, "Úm....." Đôi mắt nàng tràn đầy không thể tin nhìn nam nhân đối diện, lá gan của hắn quá lớn. Nàng đã nói không phải là bởi vì ghen, nhưng rốt cuộc là không lừa được tim của mình, cái loại cảm giác ê ẩm đó cũng là chân thật mãnh liệt hơn so bất cứ lúc nào. Trên miệng nàng kháng nghị, thân thể lại "Chột dạ" trước rồi, không giãy giụa quá nhiều nữa. Nhất là giọng trầm thấp mập mờ truyền tới bên tai, "Muội ồn ào nữa Dục Ca Nhi sẽ tỉnh lại đó."

Đôi mắt Thẩm Họa chuyển sang phía Dục Ca Nhi xoay người lại, hoàn toàn không dám chuyển động nữa, chỉ có thể mặc cho hắn tiến thêm một bước gần sát.

"Không lộn xộn rồi?"

Nàng thuận theo gật đầu một cái, lúc này Tiêu Dịch mới hài lòng buông tay ra. Thẩm Họa trừng mắt nhìn hắn, "Chúng ta đi ra ngoài nói."

"Không ra." Tiêu Dịch cười thật khê, một hơi từ chối.

"Van cầu huynh." Nàng buộc phải thả mềm giọng nói, Dục Ca Nhi đang ngủ ở trên giường, Cầu Dưng và Trữ Nhi đứng ở bên ngoài, nàng kẹp ở giữa thật sự vừa lúng túng vừa khẩn trương. Ngay sau đó, hắn đẩy nàng một cái ép tới trên bả vai, hơn nữa khe hở giữa hai chân dần dần bị cứng rắn chống đỡ lên, càng là ép đến mặt nàng cũng đỏ rồi.

"Mới vừa rồi ta cũng van muội như vậy, mà Họa Nhi không ra."

"Huynh....." Thẩm Họa bị phản bác á khẩu không trả lời được, hô hấp ảm áp của hắn phun ở trên mặt của nàng. Nàng muốn cãi cọ mấy câu với hắn, nhưng nghĩ đến có thể đánh thức Dục Ca Nhi, lời đến khóe miệng chỉ thành yếu điệu trầm thấp.

"Rốt cuộc có phải là Họa Nhi ghen hay không?"

Trời ạ, lại là cái vấn đề này, Thẩm Họa đau khổ lựa chọn trầm mặc, tuy nàng muốn phản bác nhưng lại không dám. Tiêu Dịch cúi đầu hỏi nàng, đôi môi đang dao động ở khe hở cực nhỏ giữa hai người, chỉ cần nàng nhúc nhích đôi môi, thì có thể đụng phải đôi môi ấy.

"Miệng Họa Nhi khó cạy ra như vậy, ta chỉ có thể dùng loại phương thức này rồi." Hắn đột nhiên bao trùm lên môi của nàng, không để lại một chút đường sống hung hăng hơn. Ở dưới thế công của hắn, nàng hoàn toàn không có một chút khả năng chạy thoát. Hắn cứng rắn cạy ra hàm răng đóng chặt của nàng, không chút kiêng kỵ xông thẳng vào, khiêu khích từng góc ngách trong miệng nàng.

Lý trí của Thẩm Họa tiêu tan từng chút một, lại vẫn tuyệt đối cố chấp dùng đầu lưỡi của mình chống lại hắn ra phía ngoài. Nhưng vậy không thể nghi ngờ là quyền rũ lớn hơn đối với Tiêu Dịch, cả người hắn bị đốt lửa, chỉ hôn nàng càng thêm trời đất quay cuồng. Cho đến khi nàng thở dốc không lên thì Tiêu Dịch mới lưu luyến buông ra, ngược lại vừa là một nụ hôn trần trọc tinh tế mà lâu dài.

Hắn hơi hé ra đôi mắt chăm chú mặt mũi xinh đẹp của nàng, gương mặt Thẩm Họa đã đỏ, vành tai đã đỏ, cả người đã nóng lên. Tiêu Dịch cực kỳ yêu bộ dáng này của nàng, thừa dịp nàng sững sờ, lại hôn một cái ở môi nàng. "Ta là gặp một vị cổ nhân, nhưng chúng ta là gặp ở trong quán trà. Trời đất chứng giám, ta và nàng ta không có mấy may tư tình. Tiêu Dịch ta nếu muốn nữ nhân gì, cần gì lén lút lút như vậy. Huống chi, ta chỉ muốn biểu muội."

Thẩm Họa chớp chớp đôi mắt, bình phục tâm tình, ngay sau đó nghiêm túc nhìn hắn, nàng không muốn bỏ qua từng biểu cảm trên mặt Tiêu Dịch, muốn biết là thật lòng hay là giả dối? Hắn nói hắn muốn nàng, nhưng nàng thật sự có thể cùng hắn đi tiếp sao?

Khóe miệng Tiêu Dịch khẽ nhếch, đáp lại nàng bằng một ánh mắt cứng chiu, hắn nâng gương mặt của nàng, nói thật hết sức: "Họa Nhi, ta rất hài lòng gặp lại đáng vẻ môi vừa rồi của muội. Nếu như muội biết rõ ràng ta đi gặp những nữ nhân khác, ngược lại không lạnh không nhạt không sao cả, không

quan tâm, vậy ta thật sự sẽ thất bại chết rồi. Ta muốn khiến muội quan tâm, muốn muội nói cho ta biết là muội yêu thích ta hay không? Mà không phải ta đơn phương."

"Nhưng tại sao huynh lại đuổi Cầu Dưng trở về?"

"Có một số việc, trở về Kinh Thành sẽ nói cho muội biết."

Thẩm Họa không biết nên nói gì, có lẽ Tiêu Dịch có nỗi khổ tâm của mình, nhưng nàng muốn biết nỗi khổ tâm này là cái gì?

"Tướng quân, biểu tiểu thư, bé gái bắt nạt Dục Ca Nhi lại tới rồi." Trụy Nhi không dám xông đi vào, chỉ có thể lo lắng kêu ở ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Tiêu Dịch và Thẩm Họa cùng đi ra ngoài, lại thấy cũng không phải là bé gái tay cầm roi kia. Người tới lại là một vị ma ma trung niên mặc bộ váy tay hẹp màu hạnh hoàng (màu vàng hơi đỏ) hoa ren, đứng thấy là một hạ nhân, chất vải mặc trên người tỏ ra đều thể diện hơn với nhà tâm thường kia.

Ma ma này đầu tiên là tự báo phủ đệ, thì ra chính là bà vú của Tiểu quận chúa phủ Tuyên vương. Bé gái kia chính là quận chúa Trần Trần phủ Tuyên vương, bị Tuyên vương gia cưng chiều coi trời bằng vung, ở Hàng Châu đã nổi danh tiểu bá nữ, mang theo một cây roi ngựa nhỏ tùy ý quơ múa.

"Hôm nay, quận chúa cũng không phải là có ý vút đến tiểu công tử, nàng trở về bên vội bảo nô tỳ tìm ra thuốc mỡ quý giá nhất của nàng đưa tới, có thể tan bầm kéo da non, mong rằng tiểu công tử nhanh lành lại, cũng có thể để quận chúa Trần Trần an lòng." Ma ma vú em là một người khiêm tốn, ngược lại giải thích thay Tiểu quận chúa của mình.

Ma ma này ngược lại không có nói láo, từ trước đến giờ quận chúa Trần Trần là ưa thích người nào mới cãi và với người đó. Những thứ chướng mắt kia, nàng nói xong cũng mặc kệ, bèn trực tiếp là roi hắt hạ tới trên người. Về phần những người nàng thích tiếp cận kia, hơn phân nửa chính là quất tới bên chân, vậy mà hôm nay cũng là trùng hợp. Lúc Dục Ca Nhi nhất tìm trái táo bước không vững, nghiêng thân thể một chút, lúc này roi ngựa nhỏ miễn cưỡng lăm đã vung đến trên mu bàn tay của cậu.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Thẩm Họa và Tiêu Dịch liếc nhau một cái, ngược lại nói không sao, giữa trẻ con va va chạm chạm cũng là chuyện thường. Ma ma vú em thấy phụ mẫu nhà này nói chuyện khéo léo, không kiêu ngạo không tự ti, cũng không bởi vì nghe nói là người phủ Tuyên vương bèn có ý nịnh hót, càng ngày càng cảm thấy tiểu công tử nhà này là một người có thể tiếp xúc.

Bà lại bèn không hề do dự móc ra tám thiệp mời màu đỏ từ trong ngực, "Mười ngày sau là sinh nhật quận chúa Trần Trần và thể tử của chúng ta. Quận chúa muốn mời tiểu công tử đến vương phủ tham gia bữa tiệc, hai vị có thể chuẩn bị trước cho tiểu công tử."

Thẩm Họa không dám một mình nhận lời, lặng lẽ liếc mắt Tiêu Dịch một cái, lại thấy trong tay hắn vuốt vuốt cái bình sứ tinh mỹ đựng thuốc mỡ kia, trầm tĩnh giống như là đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật, cũng hoặc là nói về mặt chuyên chú càng giống như là đang giám định bảo vật vô giá.

Thẩm Họa thờ dài một cái, nhớ bọn họ tới Hàng Châu là để trừ phiền loạn, không dễ dàng quá mức rêu rao để cho người ta nhận ra. Tiệc sinh nhật của quận chúa Trần Trần và tiểu thể tử nhất định sẽ mời tiểu công tử và tiểu cô nương thể gia khắp cả Hàng Châu. Nếu đưa bé muốn đi vương phủ, phụ mẫu đi theo cũng là chuyện phải làm, khó tránh khỏi sẽ đụng phải người có quen biết.

Nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại không đến vương phủ tốt hơn, trong lòng Thẩm Họa làm kết luận, mở miệng đang muốn từ chối, Tiêu Dịch lại kịp thời thu động tác trong tay, trực tiếp nhận lấy thiệp mời, "Tiểu nhi nhờ Quận chúa ưu ái, bèn cung kính không bằng tuân mệnh. Đến ngày kia, cả nhà ta nhất định sẽ đến vương phủ quây rầy."

Ma ma nên thay Tiểu quận chúa bàn giao đã bàn giao rồi, sau khi khéo léo cáo từ bèn đứng dậy trở về.

Ma ma này chân trước mới vừa bước ra khỏi viện, Trụy Nhi lại có chút bối rối, nghe ý ma ma vú em, quận chúa Trần Trần yêu kiều ngang ngược kia là thích tiểu công tử của chúng ta mới bắt nạt đấy. Có điều Trụy Nhi luôn ngây ngô ở Kinh Thành, không biết phủ Tuyên vương ở Hàng Châu rốt cuộc là có lai lịch gì, "Biểu tiểu thư, phủ Tuyên vương là lai lịch ra sao?"

Thật ra thì Thẩm Họa cũng không hiểu rõ lắm đối với phủ Tuyên vương, loại hoàng thân quốc thích đó sao lại là loại bình dân bách tính như nàng có thể tiếp xúc. Chỉ là phủ Tuyên vương ở Hàng Châu cây lớn rễ sâu, nếu mà nói người long ý ở Kinh Thành đối lại đối nữa cũng không thể dẫn tới sự chú ý của phụ lão hương thân ở đất lành này. Một mình phủ Tuyên vương có thể làm cho thành Thủy Ngọc giống như nước lạnh chậm chạp xưa cũ này nhắc lên một chút gọn sóng.

Thật ra thì phủ Tuyên vương cũng không phải là hoàng thân quốc thích chân chính, mà là năm đó Cao Tổ thân phong vương gia khác họ, thường một góc nhỏ vùng sông nước Giang Nam, đã kế tục từ ba đời Đại Lương lập triều đến nay. Tổ tiên đi theo xây dựng giang sơn, từng chống lại giặc Oa, hiện tại thừa tập Vương tộc chính là Tuyên Nguyên Hải.

Hắn khiến người nói chuyện say sưa nhất không phải là có công tích vĩ đại gì ở Hàng Châu, mà là hắn ái thiếp diệt thê và cung chiều nữ nhi vô độ. Nghe nói trong vương phủ từ Tuyên vương phi Kỳ thị, chính là vị Vạn di nương được cung chiều kia, không cần sáng chiều phụng dưỡng không nói, còn không có con nối dõi, ngược lại tiền tiêu hàng tháng y như Tuyên vương phi.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là vị Vạn di nương này cũng không lộ diện, ở trong vương phủ có một lầu các, tên là Phương Phi lâu, thậm chí ngay cả hạ nhân của vương phủ cũng chưa từng thấy Vạn di nương ra khỏi lầu các. Nếu không phải Tuyên vương gia thường ngủ lại, họ cũng sẽ cảm thấy đây nhất định là một tòa lầu trống mà thôi.

Về phần cung chiều nữ nhi vô độ, không cần Thẩm Họa giải thích, Trụy Nhi và Cầu Dưng cũng nhìn thấy, vị quận chúa Trần Trần này sinh hoạt là tùy ý kiểu căng cỡ nào. Thế tử ca ca, long phượng thai của nàng cũng không sánh nổi đấy.

"Lại còn có Vương gia kỳ quái như vậy, ái thiếp diệt thê không nói, còn cung chiều nữ nhi vô độ." Trụy Nhi nghe xong sợ hãi than một tiếng, bị bát quái không thể tưởng tượng nổi trong phủ Tuyên vương gia chấn động lên tiếng nức nở liên tục.

Thẩm Họa gật đầu một cái, chuyện của người khác nghe một chút thì cũng thôi đi, nhưng thái độ mới vừa rồi của Tiêu Dịch cũng quá là khác thường. Trước tiên, hắn sai Trụy Nhi bảo đi chăm sóc Dục Ca Nhi, lại nhờ Cầu Dưng đi bỏ chút củi khô đưa qua cho Vương thẩm kia.

Để lại hai người bọn họ, Thẩm Họa cũng không kín đáo, trực tiếp hỏi, "Biểu ca cũng không phải là tính tình thích tham gia náo nhiệt. Sao huynh cũng muốn đi bữa tiệc của quận chúa và thế tử phủ Tuyên vương vậy."

"Để cho Dục Ca Nhi thấy nhiều từng trải cũng tốt."

"Huynh chính là nói miệng ta cứng, miệng của huynh cũng thật khó cạy ra."

"Nếu không Họa Nhi bắt chước ta đổi lại phương thức cạy ra?" Tiêu Dịch không nghiêm chỉnh khiến gương mặt Thẩm Họa lại nóng như thiêu đốt. Hình ảnh hai người trần trọc thân mật mới vừa rồi phảng phất lóe qua bộ não, Thẩm Họa quở trách hắn một cái. Tiêu Dịch cũng không dám đùa giỡn tiểu biểu muội nữa, nhìn gương mặt này tức giận cũng phồng lên giống hệt Dục Ca Nhi. "Biểu ca không muốn nói, muội cũng không hỏi chuyện này nữa. Vậy muội đi đây."

Tiêu Dịch nhìn lên nở nụ cười thật thấp, vội vàng níu nàng lại, kéo vào trong ngực, cầm chống lên sợi tóc êm ái của nàng, chậm rãi nói: "Muội thật sự muốn nghe?"

"Ừ." Thẩm Họa nhẹ nhàng hừ ra tiếng.

"Chuyện này nói rất dài dòng, chúng ta tìm chỗ không ồn ào nói."

Cái gọi là chỗ không ồn ào chính là chỗ ở trên ghế xích đu mà Thẩm Họa thường thường nằm đọc sách, nơi này có một mảnh đất trống lấy ánh sáng cực tốt. Trước tiên Tiêu Dịch ngồi lên xích đu, vỗ vỗ bắp đùi, "Lại đây ngồi, ta sẽ nói cho muội biết."

Không biết vì sao, cũng không biết là cái gì sai khiến Thẩm Họa, nàng rất là muốn biết, càng rõ ràng tính tình của Tiêu đại tướng quân, chỉ cần mình khéo léo nghe lời vuốt thuận lòng hắn rồi thì có thể làm ít công to, ngược lại không hề rụt rè, thuận theo ngồi lên.

Tiêu Dịch hài lòng sờ sờ tóc đen của nàng, một tay siết chặt hông của nàng không chút để ý chậm rãi vuốt ve, lại vừa lấy ra thuốc mỡ mới vừa rồi bà vú của quận chúa kia đưa tới cho Thẩm Họa nhìn.

Thẩm Họa cau mày nhận lấy nhìn cẩn thận, mới đầu còn tưởng rằng là thuốc mỡ có vấn đề, vận mỡ ra hít hà, là một mùi Bạc Hà thơm ngát lẫn vào mùi thuốc. Cái này tính chất xanh biếc như ngọc, ngược lại thật sự là thuốc mỡ thượng phẩm hiếm có.

Tiêu Dịch cũng không chỉ ra chỗ sai, sau lưng bàn tay vuốt ve không ngừng mang theo một sự ám áp kỳ dị. Thẩm Họa không bắt được mấu chốt còn bị hắn quấy nhiễu mãi, hơi tức giận. Lúc này, Tiêu Dịch mới dụ dỗ, "Muội lại nhìn kỹ bình sứ đựng thuốc mỡ trang trí rực rỡ này."

Thẩm Họa vừa được nhắc đã rõ ràng, xoay bình nhìn qua lại, chỉ cảm thấy thợ làm thật sự tinh mỹ, trên thân bình sứ nhuộm màu men, nếu mà nhìn kỹ hai con bướm bướm trông rất sống động đang bay tán loạn. Nếu là người bình thường thiết kế bướm bướm chắc chắn tô lên hình dáng, màu sắc hai con khác nhau, mà hai con bướm bướm này cũng là giống nhau như đúc, chỉ là một con lớn một chút, một con nhỏ một chút. Chân này Thẩm Họa càng nhúc nhích càng chặt, vì sao phải như vậy, quả thực là có chút kỳ quái?

Tiêu Dịch thu lại vẻ mặt mấy phần, chăm chú nhìn tiểu nhân trước mặt, khe khẽ dài một cái rớt cuộc đã nói ra, "Vợ một vị cố nhân của ta, am hiểu nhất nung chế phác họa đồ sứ. Nàng ta còn có một muội muội, trong ngày thường chỉ thích đi theo tỷ tỷ của nàng cùng nhau chơi đùa. Tỷ tỷ muốn mẫu điều gì thì nàng ấy cũng muốn dạng điều đó, mà cô muội muội kia thích nhất chính là con điều hình bướm bướm. Mỗi lần thả xong cầm ở trong tay đều là ôm không chịu buông ra, bộ dáng lại giống nhau như đúc với trên bình sứ. Họa Nhi nhìn kỹ một chút, muội thích không?"

"Thích, muội muội này ngược lại thích điều bướm bướm giống như muội." Thẩm Họa lơ đãng nói xong một câu, bèn dừng lại, hình như nàng ý thức được cái gì, ánh mắt lóng lánh đột nhiên nhìn Tiêu Dịch.

"Sau đó tỷ tỷ và muội muội nhà kia thì sao?" Nàng hít sâu một hơi mới chậm rãi hỏi.

"Sau đó trong nhà tỷ muội kia gặp biến cố, trên đường quan nha áp giải, tỷ tỷ té xuống vách núi không biết sống chết." Tiêu Dịch nói qua loa xong như

thế, trong lòng Thẩm Họa cũng thông suốt hơn nửa ý tứ. Tỷ muội trong chuyện chỉ sợ chính là tỷ muội Tạ gia, mà vị muội muội kia là ai? Nàng đã sớm có đáp án, từ lúc nàng rời khỏi Xuân Vũ các, nghe xong Lãnh Thanh Nguyệt kể chuyện xưa đã bắt đầu chôn xuống mầm mống ở trong lòng.

Hôm nay Tiêu Dịch kể qua loa với nàng như vậy, đại khái nàng có thể đoán được chuyện mạch lạc, khàn tiếng hỏi, "Tỷ tỷ, nàng còn sống?"

Tiêu Dịch biết nàng đã nghe rõ, trịnh trọng gật đầu một cái, "Còn sống."

Đáy lòng Thẩm Họa run lên, khoe miệng cong cong lộ cho Tiêu Dịch nhìn, cũng là làm khó dễ hắn. Một người lãnh tình như Tiêu Dịch, hôm nay lại kiên nhẫn rủ rì nói cho nàng chuyện xưa này, còn cạo xương gọt vỏ xóa đi xấu xa ở giữa. Ít nhất ở Thẩm Họa nghe thấy trừ cuối cùng rơi xuống vực, còn lại đều là ấm áp mà tốt đẹp, tình nghĩa ở giữa tỷ muội thâm hậu khác thường.

Trong lòng đột nhiên có gì đổ từ từ quần quanh, hết như chờ đợi lại như lo lắng. Tiêu Dịch thấy vẻ mặt nàng như vậy cũng coi như thờ phào một hơi. Thật ra thì mới vừa rồi hắn đang do dự, không biết có nên nói cho nàng biết hay không. Trong ngày thường, Tiêu tướng quân sát phạt quyết đoán, nhưng chợt ngộ ra chuyện nhỏ này lại cẩn thận khắp nơi.

Lấy tâm tư linh lung của Họa Nhi, nàng cũng có thể đoán được bảy tám phần. Chính xác, vị Vạn di nương trong phủ Tuyên vương kia có khả năng là tỷ muội Tạ Uyển của Họa Nhi.

Vị Vạn di nương thần bí khó lường này được Tuyên Nguyên Hải bảo vệ cực tốt, một mình không tra ra bất kỳ lai lịch gì, thay vì nói Tuyên vương gia ái thiếp diệt thế, xây lầu các để hoàn cảnh cư ngụ y hệt thể ngoại đảo nguyên, chẳng bằng nói là giam cầm Tạ Uyển.

Nếu không Vạn di nương cũng sẽ không nghĩ đến dùng loại phương pháp này lan truyền tin tức. Hai con bướm bướm bay múa uyển chuyển kia, Họa Nhi đang tập trung tinh thần nhìn, hắn vuốt ve hờn tóc của nàng một cái.

Thẩm Họa thích hai con bướm này, nhìn lâu không chán, đầu ngón tay ở trên khe hở bình sứ mạ lộ ra ánh mặt trời, hình như hai con bướm màu này đang kích động cánh sắc sỡ muốn bay khỏi bình sứ, tìm ra tự do.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Cũng không đến mười ngày, vùng sông nước Giang Nam đã tiến vào tháng chín, ban ngày ở Hàng Châu chính là thích hợp, không lạnh không khô. Ngày hôm đó, Thẩm Họa ngồi ở trong sân xen lẫn ánh nắng tươi sáng, Trụy Nhi thì đứng ở bên cạnh, thỉnh thoảng chuyển một cảnh hoa hoặc là cây kéo.

Biểu tiểu thư nhân nhã thông dong chăm sóc hoa cỏ, Trụy Nhi còn oán trách tự tức giận, chỉ vì buổi sáng Hạ lão phu nhân lại tới, liên tục mấy ngày này cũng không biết xấu hổ tới ba chuyển. Nói gì là muốn sửa chữa tốt quan hệ, nhưng biểu hiện trên mặt và lời trong miệng kia, điểm nào không phải đang giễu cợt biểu tiểu thư bọn họ là một nữ cô nhi, phối trường tôn què chân của Hạ gia họ cũng có chút với cao đấy.

"Lão thái thái Hạ gia kia quả thật chẳng biết xấu hổ, sao mặt dày như vậy? Lăn tới, bà ta còn dám tới muội nhất định cầm cây chổi đuổi ra ngoài." Trụy Nhi đưa tới một cây kéo, tư thế kia cũng có chút ý muốn chọc người.

Nếu không phải biểu tiểu thư không để cho nàng nhiều lời, nàng cần phải học tư thế chọc lỗ mũi lão thái bà của Mộc Quỷ kia, nói cho bà ta biết, thấy rõ chưa, vị nữ cô nhi trong miệng bà sắp trở thành phu nhân Tướng quân đệ nhất Đại Lương. Hạ gia các người là thứ cỏ đuổi chó gì, cũng dám liếm mặt tới, bèn học Vương thẩm kia mắng từ nơi nào nhanh cắt đến nơi đó.

Thẩm Họa nhận lấy cây kéo cắt sửa đi mấy cành hoa lá nhô ra, không sao cả cười cười, "Hiện nay nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đừng để cho Tướng quân ngột ngạt." Nàng nghe nói ít ngày nữa thái tử cũng sắp tới Hàng Châu rồi. Thật là náo nhiệt, không trách được gần đây Tiêu Dịch cũng vội vàng hơn.

Miệng Cầu Dưng hết sức dễ nạy ra, hơn phân nửa chuyện đều là Thẩm Họa biết được từ trong miệng Cầu Dưng. Thì ra là bên thái tử lên đường đi gấp cả đêm, lúc vào khe sâu đó có cảm giác mai phục trước, từ trên đỉnh núi đẩy tảng đá lớn xuống, phi đồ cướp đoạt khoản bạc giúp nạn thiên tai. Thái tử và tính cả hai tên quan viên đều bị thương nhẹ, mà Bùi Nghị đang toàn lực lùng bắt thủ phạm chính.

Theo tin tức thám tử, thủ lĩnh cướp khoản bạc lại còn là hai nữ nhân, bên Triệu Tri huyện kia bận bịu việc tiếp đón thái tử đã chạy tới thỉnh tội. Tiêu Dịch cũng không gấp trừ phiền loạn, chỉ nói thời cơ không đúng. Hắn vừa nghe nói khoản bạc mất rồi, sau khi nhận được mật thư của thám tử, ngày hôm sau bèn lặng lẽ giả ngựa đi cùng Cầu Dưng điều tra khoản bạc giúp nạn thiên tai.

Chuyện này tới quá đột ngột, Tiêu Dịch cũng không ngờ Lãnh Thanh Ngọc sẽ không biết nặng nhẹ như vậy, vì báo thù lại đánh chủ ý tới bạc giúp nạn thiên tai, cho rằng bên cạnh thái tử đều là người ngu ngốc bắt tài sao? Hôm nay chỉ thiếu thời gian để cho người ta bắt được đồng thời điều tra ra lai lịch hai người bọn họ, lần này, Tiêu Dịch tới chính là đi cứu chủ tớ hai người các nàng.

Dĩ nhiên là Thẩm Họa không biết những thứ này, nhưng có một việc, nàng mơ hồ nghe được trong quan viên đi theo thái tử có Tổng Từ Quận.

Hiện nay cái tên này chính là một cây gai trong lòng Thảm Họa, gốc cây gai còn là tự mình cứng rắn ghim trong thịt, vừa áy náy lại không có mặt mũi đối với Tống Từ Quận. Lúc đầu bảo hắn đến Hầu phủ cầu hôn là thật sự muốn gả cho hắn, chỉ vì muốn rời khỏi Hầu phủ, thoát khỏi sự dằn dũa của Tiêu Dịch, sống qua ngày bình thường. Nhưng hôm nay, nàng còn có tư cách gì đi chấm mút một người trong sạch thật thà như vậy, lòng của nàng đã cho người khác, cũng càng ngày càng rõ ràng rung động tự đáy lòng mình là vì người nào.

Tống Từ Quận bị vô tội cuốn vào cuộc sống của nàng, Thảm Họa là một người nhanh nhẹn, nhưng sự kiện này lại làm cực kỳ không đặc sắc. Sau khi người thông minh làm việc ngốc, chỉ là nội tâm nghĩ lại tự trách đã đủ nàng rất muốn mài giũa từ từ cho mình chết rồi. Luôn nghĩ, nếu mà gặp Tống Từ Quận nhất định phải cố gắng nói rõ ràng với hắn. Nếu chuyện đã phát triển trở thành như vậy, nàng phải có dũng khí tráng sĩ chặt tay để chặt đứt con đường này, để tránh làm trễ nãi nhân duyên tốt của Từ Quận huynh. Về phần, hắn có tiếp nhận mình nói xin lỗi hay không, Thảm Họa cũng thấp thòm, chỉ có thể hết lòng đền bù, làm hết sức.

Lúc này có thị vệ đóng vai gã sai vặt đi tới bẩm báo, chỉ nói bên ngoài có một người thanh niên gọi là Hạ Thiên Ân muốn gặp biểu tiểu thư. Thảm Họa nghe xong trên mặt cũng không có bao nhiêu biểu cảm, chậm rãi buông cây kéo trong tay xuống, lại bảo Truy Nhi đưa tới một cành hoa, mới trả lời, "Đuổi đi, không gặp."

Chỉ chốc lát sau thị vệ lại tới hỏi thăm, chỉ nói thanh niên ngồi trên xe lăn kia nhất định không chịu rời đi, thái độ hết sức kiên quyết, lại bởi vì xe lăn quá mức chói mắt dẫn tới không ít lảng giềng lo ra nhìn, bọn họ cũng không tiện đánh đuổi một người què đi.

Truy Nhi cũng đủ phiền, tức giận lắm lắm, "Người Hạ gia bọn họ thật là miêng thuốc cao bôi trên da chó, dán trên thân người là không bóc xuống được, không dứt không thôi còn quần lấy biểu tiểu thư ngài, đợi muội đi ra ngoài phải mắng hắn mấu chó đây đầu mới tính hả giận." Nói rồi, Truy Nhi bèn sai bước đi ra ngoài.

Thảm Họa cũng không ngăn cản, nếu Truy Nhi và một lão thái thái lôi kéo lẫn nhau, khó tránh khỏi sẽ bị người lên án. Nhưng một người thanh niên thì dùng bàn những thứ khác, tạm thời không nói có biết hay không, ngoại nam tới tìm một cô nương gia tóm lại là không thích hợp.

Cũng chỉ một lát đã nghe thị vệ rào bước vội vã đi tới lần nữa, ôm quyền nhất thiết phải mời biểu tiểu thư đi ra ngoài xử lý một phen. Thì ra là Truy Nhi đi ra ngoài thật sự kiêu ngạo khó nghe chửi rủa Hạ Thiên Ân một trận, cái gì tìm sói bị chó ăn hết, loại vong ân phụ nghĩa gì đó. Nếu là nam nhi bình thường nghe nói như thế chắc chắn giận tím mặt, không còn mặt mũi tới cửa.

Nhưng hiển nhiên Hạ Thiên Ân này không phải loại bộ dạng rập khuôn kia, thế nhưng thật sự lấy ra thiếp cạnh có đóng Quan Ấn của Hạ gia đính hôn với Thảm gia lúc đầu, còn vứt bỏ xe lăn quỳ trên mặt đất xin Thảm Họa ra ngoài gặp nhau, nói là xin tội vì tỏ mẫu mình làm chuyện hồ đồ.

Bản thân một nam nhi bảy thước thành người què đã khiến người đồng tình, hiện tại lại rung rung quỳ gối trước cửa giải thích lúc đầu không giữ chữ tín vì nổi khỗ tâm, tự nhiên làm cho người ta nghe lộ vẻ xúc động. Thảm Họa nghe xong thị vệ bẩm báo, trong mắt đẹp càng hiện ra một tầng chán ghét, cây kéo sắc bén trong tay khẽ nghiêng, giữa hồng cảnh hoa lại bị cắt đứt ngang, bông hoa rơi vào trên mặt bàn, rải ra mấy mảnh cánh hoa nhụy đỏ, nổi bật khuôn mặt xinh đẹp của Thảm Họa càng thêm hồng hào.

Nàng chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại biểu cảm trên mặt và dáng vẻ mới chậm rãi đi ra ngoài. Hạ Thiên Ân dường như thấy một bóng hình xinh đẹp, cho đến khi một đôi giày thêu tinh xảo màu vàng nhạt đến trước mặt, hắn mới ngẩng đầu lên. Lúc này đôi mắt nhìn thẳng, người trước mắt trở nên thật giống như một đóa Phù Dung trong Dao Trì (nơi ở của Vương Mẫu nương nương), đẹp đến mức làm người ta nín thở.

Nhưng hắn còn nhớ rõ mình là tới hái hoa phù dung, sau khi trải qua sừng sò lập tức bèn dập đầu ba cái bộp bộp bộp.

Thảm Họa lạnh lùng nói, "Thảm gia ta vừa không có quan chức, lại không có quan hệ máu mủ với người, Hạ công tử làm cái gì vậy, ngại chết Thảm gia chúng ta sao? Lại nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, Hạ công tử tự quý trọng mới phải, nếu không phải muốn hai nhà khó chịu, thì mau đứng dậy trở về đi thôi."

Hạ Thiên Ân lại nói: "Ta là lễ bái với Thảm bá phụ. Thiên Ân thật xin lỗi Thảm bá phụ, ông tự mình gả hôn ngọc quý trên tay cho ta, ta lại không bảo vệ tốt Họa Nhi muội. Ta luôn đi xa ở bên ngoài, chưa từng biết các loại biến cố trong nhà. Chờ ta trở lại thì tổ mẫu lại nói muội đã rời khỏi Hàng Châu khiếm tốn gả ra ngoài. Sau khi biết được, ta hồn bay phách lạc, còn sinh một con bệnh nặng. Ta nghĩ muội hạnh phúc là được, cũng không dò la tí mĩ, cuối cùng lại nghe tổ mẫu bảo ban đi cầu cưới đại tiểu thư Kỳ gia, không ngờ....."

Bàn tay hắn vuốt ve chân của chính mình, "Hôm nay ta mới biết được là tổ mẫu muốn đẩy xuống hôn sự với Thảm gia mới gạt ta nói muội gả ra ngoài, mỗi một thứ như thế đều là Hạ gia có lỗi tại người. Hôm nay, chân của ta đã tổn thương tới gân cốt, mặc dù xuống xe lăn cũng không thể đi bộ như người bình thường, như vậy ta tự nhiên không xứng với Họa Nhi muội nữa. Thứ nhất là ta chịu đòn nhận tội, thứ hai là muốn trả lại thiếp cạnh, cửa hôn sự này đến đây là xoá bỏ, nguyện sau này Họa Nhi có thể xa xa sinh con quan đứng đầu, làm thành đáng về cảm sát hoà hợp đẹp đẽ trước đình."

Nói đến chỗ tình thâm, Hạ Thiên Ân còn nghẹn ngào một hồi, nhìn đồng hương chung quanh đều là cảm thán hai bà cháu khác biệt một trời một vực. Khi đó Hạ Thiên Ân là đi xa ra ngoài rồi, chính là lo lắng bị người lên án không giúp đỡ Thảm gia thế giao. Lúc Thảm Họa đến bái phỏng Hạ gia cầm mười lượng bạc, nếu lão thái thái bên kia nói không thông, biết đâu Hạ Thiên Ân có thể khuyên lão thái thái cảm động giúp một tay. Nàng lặng lẽ đến viện Hạ đại thiếu gia, lại nghe được hắn liếc mắt đưa tình với một nha hoàn trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, đầu đuôi không sạch.

Hạ Thiên Ân lớn hơn Thảm Họa bốn tuổi, năm đó thanh niên mười bốn tuổi có nha hoàn thông phòng cũng không tính là gì, nhưng Hạ Thiên Ân lại lộ ra sắc mặt, ôm nha hoàn nói số mệnh Thảm gia nàng đã tuyệt, quả quyết sẽ không lấy một nữ cô nhi làm chính thê, còn bị Thảm gia ép không thể không xa xứ.

Hôm nay lại tới nói loại lời này, quả thật còn không biết xấu hổ hơn so với tổ mẫu không cần thể diện của hắn. Càng khiến cho người ta đáng xấu hổ

chính là, Hạ Thiên Ân nhìn như là tôi từ hôn, nhưng là lấy lui làm tiến. Hôm nay, nếu Thẩm Họa nhận thiệp canh, bản thân sẽ trở thành người vong ân phụ nghĩa kia, danh tiếng tốt mấy đời của Thẩm gia bọn họ sẽ hủy ở trong tay của nàng.

Nếu không nhận thiệp canh chẳng phải sẽ bị Hạ gia hấn bắt bí ở trong tay?

Truyện Nhi không biết chân tướng bên trong, nhìn vẻ mặt xấu hổ tình nghĩa thâm thiết của thanh niên trắng nõn, nhất thời cắn môi tự trách. Mới vừa rồi nể người thành như vậy, thật là không nên, nhưng Truyện Nhi đồng tình thì đồng tình, nghĩ lại, vậy biểu thư lựa chọn thế nào?

Đồng hương khác đều là ý nghĩ này, mà còn có những người thấy một nam tử tuấn mỹ ở Thẩm trạch, nói là biểu ca của nàng, nhưng cô nam quả nữ ai lại biết hai người có cấu kết hay không? Hơn nữa, Thẩm Họa còn thường nữ giả nam trang ra khỏi khuê các, đều muốn khuyên thiếu niên lang trắng nõn này cách xa tốt hơn. Có điều thiếu niên lang đã thành ra như vậy, lấy vợ không dễ, bầy tớ chưa từng lên tiếng, chỉ là thôn thức khen bên tai mãi.

Thẩm Họa nghe rất là chói tai, lúc lâu nàng cười lạnh một tiếng. Hôm nay, chuyện này không nói rõ ràng ngược lại là Thẩm gia không đứng, cho rằng nàng vẫn là tiểu cô nương ngu ngốc không ra cổng trước không bước cổng trong? Nghe hấn nói phía đông bên đi về phía đông?

Hạ Thiên Ân không ngờ một tiểu cô nương sẽ có loại ánh mắt sắc bén này, giống như nhìn thấu ý định của hấn, hoặc như là xem người làm xiếc khi, khoe miệng chứa nụ cười nhạo nhè nhẹ, mà hấn chính là con khi trong mắt người khác kia. Không thể nào, nàng không thể nào phát hiện được, lấy thân phận của nữ cô nhi của nàng có thể gả cho Hạ gia là lựa chọn tốt nhất. Trong lòng hấn giật mình, trên mặt cũng không lộ ra biểu hiện, rất là không cam lòng, tiếp tục nói: "Ta và muội là thanh mai trúc mã, nhưng nếu Họa Nhi đồng ý tiếp nhận ta, Thiên Ân thề đời này không bao giờ cưới vợ bé, và lại sẽ bảo đảm bảo vệ tốt muội và Thẩm gia. Tương lai, ta và muội có hài nhi, nếu là nam anh, thai đầu sẽ cho Thẩm gia làm con thừa tự, để kéo dài hương khói Thẩm gia."

Một nam nhân làm được bước này, thật sự là trọng phụ to lớn có tình có nghĩa đáng giá phó thác.

Rốt cuộc Thẩm Họa xem đủ rồi, cười hi hi ra tiếng, người khác đều cho rằng Thẩm Họa là vui vô cùng mà khóc, xem chừng sẽ đồng ý Hạ Thiên Ân rồi. Ở bên cạnh, Truyện Nhi cũng luống cuống, không phải biểu thư thật sự bị nói động lòng chứ, vậy tướng quân trở lại còn không xách kiếm tới một đao chém giết người này. Nhưng không ngờ, nụ cười khoe miệng Thẩm Họa lại càng ngày càng lạnh.

"Hạ công tử cũng từng đọc sách lễ nhạc, nói chuyện cho là chú ý đúng mực, ta và người có tình nghĩa thanh mai trúc mã khi nào, trừ lúc khi còn bé phụ thân dẫn ta đến Hạ gia người làm khách gặp qua một chút. Thường ngày, Thẩm Họa cũng cẩn thận khuê huấn, ở nhà vẽ hoa thêu chỉ. Ta và người gặp mặt lác đác lơ thơ, người lại nói thanh mai trúc mã, chẳng phải là bôi nhọ thanh danh của ta. Và lại, nếu như người thật sự chú ý đến ân tình của phụ thân ta, người trở về đã từng đến trước mộ phần phụ mẫu ta tế một chút."

Miệng Hạ Thiên Ân khẽ hiện run rẩy, sắc mặt nhuộm lên tái nhợt, "Dĩ nhiên đã từng lên núi tế bái, chỉ là muội chưa từng biết được."

"Há? Cây hạnh hoa kia ở trước mộ phần phụ mẫu ta thật là nở không tồi." Hạ Thiên Ân bị hỏi tới, nhất thời yên lặng do dự không biết nên trả lời như thế nào, ngộ nhờ là Thẩm Họa đặt ra bấy rập lời nói của hấn nên làm sao, ngộ nhờ vốn không có cây hạnh ở trước mộ phần, ngộ nhờ..... Nhưng nếu ngay cả cái này cũng trả lời không được, lại thật sự lộ vẻ tình nghĩa đơn bạc, vậy hấn quý nửa ngày chẳng phải lãng phí rồi. Vì vậy, Hạ Thiên Ân nghĩ tới nghĩ lui, tròng mắt đen chằm chằm, quyết định nói mơ hồ một chút, "Cây hạnh bên Vân Sơn luôn luôn nở cực tốt, mấy ngày trước đây ta còn từng đi tế bái Thẩm bá phụ."

"Nói năng bấy bọ, Hạ Thiên Ân người quý gồi ở trước mặt mọi người là muốn yêu điệu cho ai nhìn?" Lời nói của Thẩm Họa đột nhiên sắc bén, "Phụ mẫu ta hợp táng ở Ngọc Trâm lĩnh, khi nào ở Vân Sơn rồi hả? Người, ngược lại người nói một chút là tế bái Thẩm gia nào?"

Trên mặt Hạ Thiên Ân giật nảy cả mình, suy nghĩ đủ loại, đều không ngờ Thẩm phụ Thẩm mẫu lại hợp táng ở Ngọc Trâm lĩnh. Nơi đó đều là Lê Hoa, nở hoa kết trái, lễ đại biểu chia lìa, ngụ ý cực kém, cho nên có rất ít người sẽ chọn Ngọc Trâm lĩnh để dựng nên phân mộ.

Mà Vân Sơn lại khác biệt, là miêng phong thủy bảo địa, Thẩm gia cũng có tổ phần ở bên kia, nên chôn ở nơi đó không sai, tại sao lại ở Ngọc Trâm lĩnh?

Thẩm Họa thừa dịp hấn sững sờ, một đôi tay trắng nõn non nớt thiệp canh trở về trong cái nhìn soi mói của mọi người ở đây, xé nát ở trước mặt của Hạ Thiên Ân, giận dữ mắng mỏ, "Nếu người không tin, hôm nay ta sẽ dẫn người đến trước mộ phần phụ mẫu ta xem một chút. Nếu người thật sự từng tế bái thì không thể không biết, và lại Ngọc Trâm lĩnh một ở tây, một ở đông, đừng nói người nhớ lộn. Thu hồi hư tình giả ý của Hạ gia nhà người, phạm là Hạ Thiên Ân người giúp đỡ một chút vào lúc Thẩm gia ta gặp nạn, cũng hoặc là sau khi phụ mẫu ta qua đời người thành tâm tế bái, hôm nay ta cũng sẽ không lạnh nhạt người như lúc này, còn xé hôn thư. Biến, mau cút đi."

Thẩm Họa nể ánh mắt liếc về mảnh vụn đầy đất, trong lòng âm thầm thở phào một hơi, cuối cùng coi như đã xé rồi. Từ khi nghe được Hạ Thiên Ân cảm thiệp canh đến nàng đã không kịp chờ đợi muốn xé toang nó, lại nhìn đồng hương một cái.

Mọi người giật mình chuyện xoay ngược lại, vào lúc này như vừa tỉnh giấc chiêm bao rồi rít chỉ trích sự dối trá của Hạ Thiên Ân.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói trầm ổn bén nhọn vang lên, "Biểu muội, sao có thể vô lễ đối với người khác như vậy." Chỉ thấy một nam tử mặt mũi tuấn tú cười ngựa chạy nhanh đến, đến cửa Thẩm gia đột nhiên siết chặt dây cương, con ngựa cất vó hí lên. Không đợi mọi người kịp phản ứng, hấn đã tung người xuống ngựa, vững vàng đứng ở trước mặt Hạ Thiên Ân, một đôi mắt phượng âm lãnh quan sát hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Một bóng đen dày đặc vượt lên, lòng bàn tay Hạ Thiên Ân lại không tự chủ rịn ra chút mồ hôi, không chỉ là bởi vì nam nhân ở trước mắt to lớn cao ngạo và dung mạo anh tuấn khiến cho hắn so sánh thấy áp chế, mà là bởi vì dường như loại khí thế lạnh lùng nghiêm nghị tự nhiên chèn ép hắn thiếu chút nữa không ngóc đầu lên được.

"Cầu Dững đỡ công từ liệt này lên."

Hạ Thiên Ân vuốt ống quần, trong lòng thật sự là cảm giác bị làm nhục, hắn là bị què, cũng không phải là liệt, bản thân còn có thể dậy. Mồ hôi lòng bàn tay cũng còn chưa lau sạch, thì có một luồng sức mạnh to lớn nâng hắn dậy. Cả người y như một con gà con đợi làm thịt bị hán tử được kêu là Cầu Dững xách đi lên, không có năng lực chống cự. Thật đáng buồn lại đáng thương! Ngay sau đó, ánh mắt của hắn nhìn thẳng đến một khuôn mặt âm trầm, cặp mắt phượng hệt như nhuộm mực kia chăm chú nhìn hắn, khóe môi gợi lên nụ cười lạnh giễu cợt âm u.

Thẩm Họa bị Hạ Thiên Ân làm phiền không được, cũng lười liếc hắn thêm một cái, "Biểu ca đưa hắn trở về Hạ gia đi."

Tiêu Dịch lên tiếng chỉ có lúc ánh mắt chuyển sang đường cong căng cứng trên mặt tiểu biểu muội mới khẽ thấy buồn lòng, hắn lại cười lên lưng ngựa lần nữa. Cầu Dững nâng con gà gãy chân chết bầm kia lên ném ở trên lưng ngựa mình, cũng cười lên tuấn mã.

Cách đó không xa, đầy tớ của Hạ gia thấy công tử nhà mình bị người ta lác lư giống như thỏ bao bố, đuổi theo ở phía sau nhân vật quan trọng, chỉ tiếc con ngựa lộc cộc nghênh ngang rồi đi. Mọi tiếng kêu thảm thiết của Hạ Thiên Ân cũng đã chìm ở góc đường huyền ảo mà hỗn loạn, không có ai trông thấy Tiêu Dịch không nhìn được dùng roi quất xương sống của hắn, lập tức bèn vút ra một lần roi máu thịt be bét, thật là quất lợi hại hơn quận chúa Trần Trần.

Dọc đường hai người cười thật nhanh, ra khỏi thành, chạy đến phía Vân sơn, lại tìm một chỗ vắng lặng. Càng đi về phía trước Vân Sơn có một bãi tha ma, bởi vì Vân Sơn có linh khí, làm ra bãi tha ma nho nhỏ này là đặc biệt ném thi thể những kẻ ác khi còn sống đại gian đại ác, chặt đầu gãy tay, lại mời đại hòa thượng khai quang chôn chuối Phật châu cầm tay ở dưới cây lớn, chính là vì trấn áp lệ quỷ không được rời núi.

Tiêu Dịch chọn lựa một thân cây cao nhất trong bãi tha ma, đầu tiên là treo người lên, nhìn Hạ Thiên Ân vẫn còn đang hôn mê, trong mắt sôi trào một cổ sát ý lạnh lùng. Hôm nay hắn muốn cho con gà gan lớn bằng trời này một dạy dỗ cả đời khó quên, dám muốn nữ nhân của Tiêu Dịch hắn, thật là đáng chết.

Chỉ cần vừa nghĩ tới khi trở về thấy thiếp cạnh kia, bên tai kia còn cái gì con của bọn họ cho Thẩm gia làm con thừa tự, Tiêu Dịch hận không thể tiến lên xé toang trước tiên, nhân tiện ngay cả người cũng xé, trong lòng tức giận tràn đầy thậm chí trong mắt vọt lên đốm rực nóng hổi.

Bãi tha ma có một mùi hôi thối của *, con ruồi bay vo ve lung tung bốn phía. Loại trường hợp máu chảy thành sông nào mà Tiêu Dịch chưa từng thấy qua, mười ba tuổi, hắn tiến vào trại lính chém giết, từng bước một đến nắm giữ trăm vạn binh quyền, uy vọng cực cao hôm nay. Nhưng Hạ Thiên Ân là văn nhân thư sinh, sau khi bị mùi hôi thối này hun tỉnh, ọc ọc nôn mửa. Mới vừa rồi lác lư ở trên đường, nước chua trong dạ dày đã ối hết rồi, giờ phút này nào còn có thể ối. Trên mặt ngay cả một tia máu cũng không nhìn thấy, tái nhợt giống như là thi thể kéo ra từ bãi tha ma muốn treo lên đây phơi khô.

Sau khi Hạ Thiên Ân ối xong càng thêm xấu hổ, vừa giận vừa tức, nghĩ tới hắn là cậu ấm trâm anh thế gia của Hàng Châu, lại để cho người ta bốc tới nơi này treo ngược lên cây nhục nhã. Thêm nữa, Tiêu Dịch đi cứu Lãnh Thanh Nguyệt vì che giấu tai mắt người mặc cực kỳ khiêm tốn, hắn từ áo gai vải thô, càng làm lộ ra một khí thế nghèo hèn xạo sự. Vả lại, Hạ Thiên Ân tự nhận là chuyện nhà tài trí hơn người càng thêm tức giận không kém.

Mới vừa rồi ở Thẩm trạch trong thành, hắn là bị khí thế của Tiêu Dịch đột nhiên tới hù dọa, bây giờ suy nghĩ một chút bọn họ, một kẻ hàn vi, bản thân ở Hàng Châu cũng coi là thế gia có gốc rễ, lại có công danh tiến sĩ trong người, tại sao phải sợ bọn hắn chứ?

"Giặc cướp, ta là khảo trúng tiến sĩ, lại là trưởng tôn của Hạ gia, bọn ngươi bắt ta tới đây, chờ sau khi đầy tớ của ta đi báo quan, các ngươi nhất định là phải xuống lao ngục chịu đau khổ. Nếu hiện tại thả ta trở về, Hạ Thiên Ân ta còn có thể van nài cho các ngươi."

Đầu tiên là Cầu Dững cười hắc hắc, "Hạ gia ngươi trở mặt với Triệu Tri huyện, còn trông cậy vào hắn có thể cứu ngươi?"

Hạ Thiên Ân bởi vì treo ngược, đầu ứ máu, gương mặt trắng đỏ luân phiên, nghe được hai người nơi khác lại còn biết được chuyện hắn xích mích với Triệu Tri huyện, thân thể chuyển động không khỏi dừng lại. Càng khiến hắn không ngờ được chính là người đáng vẻ ngăm đen đứng bên cạnh cũng không nói nhiều, trực tiếp vung ra một roi quất vào trên sau cổ hắn, vừa đau đón máu thịt be bét, hắn kêu rên thảm thiết một hồi, ở trên bãi tha ma trông trải càng lộ vẻ thể lương quý dị.

Không biết thế nào áo khoác cũng đánh thành hai khúc, tuy là roi nhưng sức lực dùng roi kia lại giống như là dao găm sắc bén nhất, đau đón róc xương róc thịt ở trên người y hệt lạng trì. Bởi vì áo khoác rách, hắn vốn là mặc mỏng manh, giờ phút này lộ ra quần lót màu trắng, mặc dù cách một tầng chất vải cọt nhả, nhưng vật lộ lên ở khu vực tam giác kia vẫn thần nhiên lộ ra.

"Còn dám lộn xộn một cái thì ta đánh tới mệnh căn của ngươi." Tiêu Dịch xoay cổ tay, cắn răng nói ra từng chữ từng câu âm u lạnh lẽo.

Hạ Thiên Ân chỉ cảm thấy hai đùi căng thẳng, càng thêm ra sức kẹp lại, đầu còn bắt chước lác lư thân thể lung tung giống mới vừa rồi. Bên cạnh, Cầu Dững nhìn chăm chăm vật kia, trầm thấp cười nhạo, "Thứ đồ ngắn nhỏ như ngươi cũng dám lấy thế tử, chẳng phải là ép lão bà nhà ngươi đi ra ngoài trộm

hán từ hàng đêm."Lời như thế là nhục nhã nam tử nhất, thậm chí đau hơn so với cái kia bị chém. Hạ Thiên Ân tức giận run rẩy cả người, đầu ngón tay cũng run rẩy, mới tức giận mà nói ra một chữ "Ngươi", một roi liên quát lên ngắm ngay ngắn nhỏ của hắn. Vài vóc bị cắt ra, bên trong chỉ hơi hơi rung rung xuống, thế nhưng vật này chính là liếm một cái cũng có cảm giác, huống chi là bị đầu roi quát. Một nỗi đau xót ruột muốn chết khiến hắn thiếu chút nữa bất tỉnh, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu nhỏ xuống hết như trời mưa.

Tiêu Dịch hừ lạnh, "Nói thêm câu nữa, ta phế bỏ ngươi."

Lần này, Hạ Thiên Ân biết hắn ta thật sự dám làm, cái gì cũng dám làm, hắn cũng không muốn làm thái giám, vội vàng ngậm chặt miệng khe gập đầu. Hắn tuyệt đối là không ngờ đến biểu ca của Thẩm Họa là người hung hãn như thế tương phản cực lớn với mặt mũi trắng nõn anh tuấn kia, ào ạt muốn chết, coi như cười xấu phụ thôn dã cũng không dám đi muốn đại tiểu thư Thẩm gia nữa, chỉ hy vọng con ác mộng trước mắt mau chóng kết thúc.

Tiêu Dịch dặn dò Cầu Dững đến trong túi yên ngựa thò lấy ra giấy bút, Cầu Dững lấy tới vỏ vỏ gương mặt của hắn, cho hắn nhìn.

Tiêu Dịch trầm giọng dặn dò, "Viết."

"Được..... Hào hán, bảo ta viết cái gì?" Lời nói của Hạ Thiên Ân cũng chứa run rẩy nức nở.

Cầu Dững cảm thấy mình dần, không ngờ còn có kẻ càng ngốc hơn, dùng cây viết đâm mạnh dưới ngực của hắn, lại chọc hắn gào khóc kêu thảm thiết, "Viết thư sám hối đó, viết Hạ gia các ngươi đã bắt nạt Thẩm gia như thế nào? Là muốn gạt cười như thế nào? Còn có năm đó thiếu Thẩm gia bao nhiêu bạc viết rõ ràng toàn bộ, bảo đảm trả trở lại. Viết xong đại gia sẽ thả ngươi về nhà tìm tổ mẫu."

Hạ Thiên Ân vừa nghe có thể trở về, yêu cầu gì cũng đồng ý, bèn vội vàng gập đầu. Cầu Dững thả người xuống, Hạ Thiên Ân hệt như con chó nằm trên mặt đất viết, 0di33xn0dafn1330fys0doon cuối cùng ấn dấu tay. Hắn cũng không dám ngồi thẳng lên, và lại không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ, đập đầu còn vang dội hơn so với ở trước cửa Thẩm gia.

Tiêu Dịch cảm thấy sám hối, hài lòng nhét vào trong vạt áo, nhỏ giọng dặn dò đôi câu với Cầu Dững, bèn cười ngựa rời đi. Hạ Thiên Ân nhìn Sát Thần kia cuối cùng đã đi, âm thầm thở phào một hơi, "Có thể đưa ta trở về đi."

Vậy mà Cầu đại tướng quân lại cười ngu ngơ, hai cái răng hở lộ ra ánh sáng âm u, hai tay hắn giao nhau, nắm xương tay vang động ken kết, cực kỳ dọa người trong đồng xác chết ở loại bãi tha ma tràn đầy xương trắng thối rữa này, "Hạ đại công tử đi đứng bất tiện, tướng quân nhà ta thương cảm ngươi, một lát ta trở về kêu người nhà họ Hạ tới nâng ngươi trở về."

Hạ Thiên Ân vừa nghe, vui nhiều buồn nhiều, rốt cuộc có thể đi về.

Cầu Dững tiếp tục nói: "Có điều uất ức ngươi nằm cả đêm ở bãi tha ma này." Nói xong, cánh tay to lớn cường tráng này bèn cầm xương đùi của Hạ Thiên Ân, vang lên một tiếng rắc giòn giã có khả năng là gãy rồi. Tiếp theo đó là bả vai, lại tiếp tục chính là khuỷu tay, cổ tay, xương ngón tay, cũng không bỏ qua cho từng cái khớp xương trên người, chính là loại đại hán thể lực thật tốt như Cầu Dững cũng bẻ moi cổ tay.

Mà bãi tha ma không ngừng truyền đến tiếng gào thét thê thảm, chỉ còn lại một chỗ cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm ngắn nhỏ nhô ra kia, do do dự dự có cần xuống tay hay không. Ý của tướng quân là cả người dưới cổ, quân lệnh, nhưng hắn thật sự ghê tởm đụng cái địa phương kia của nam nhân. Có điều quân lệnh làm khó, hắn nhắm mắt lại giống như đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa, trên tay không biết nặng nhẹ, dù sao thì nghe rắc một tiếng coi như là hoàn thành quân lệnh. Trong lòng Cầu Dững trực tiếp đụng vào ghê tởm, cảm ghét đưa tay chà xát lung tung vào trên mặt đất hai cái, mà Hạ Thiên Ân kêu lên đau đớn đã hôn mê kèm theo con ruồi bị hù dọa chạy.

Tướng quân nói không thể để cho hắn hôn mê, tỉnh, quân lệnh, nhưng Cầu Dững đập thế nào cũng không đập tỉnh được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cời đại lưng ra gội nước tiểu nóng nhắm vào đầu. Thấy hắn ta mở mắt, hắn còn lấy ra thuốc hưng phấn tinh thần phối lúc hành quân ngày thường, thuốc mạnh mẽ hung ác, cho hắn ta ngủ đi, lại xách người như con gà lên dùng sức ném lên đồng xác chết ở bãi tha ma.

Cầu Dững làm việc xong đã là lúc trời chiều đẹp nhất.

Lại nói, lúc người nhà họ Hạ tìm được Hạ đại thiếu gia đã là sáng sớm ngày hôm sau, hắn đang nghiêng khóe miệng nhỏ nước miếng, tinh thần hoảng hốt, nhu nhược giống như là tương gỗ rồi, trở lại Hạ gia lại là một đợt nổi xương kêu thảm thiết. Trong miệng hắn còn gặm gừ chỉ vào góc tường nói quý, dọa sợ đến đám tiểu nha hoàn hầu hạ một kẻ cũng không dám đến gần, sắc mặt tím bầm ôm đầu kêu lên, Hạ gia lập tức rối loạn lung tung.

Hạ lão phu nhân chạy tới phòng ngủ nhìn tôn tử, chỉ liếc mắt một cái thiếu chút nữa đã hôn mê. Hương khói Hạ gia không chỉ thành một người què, hoàn toàn thành một kẻ ngốc, còn có ai chịu gả, cũng không biết là người nào ác độc hại Thiên Ân của bà thành như vậy. Hạ lão phu nhân tức giận chống gậy hung hăng gõ đất, bà còn chưa biết chuyện hôm qua, bèn muốn đi tìm Thẩm Họa tính sổ, coi như trời cũng phải trời tới đây làm cháu dâu cho bà.

Lúc này Tào ma ma lại gấp gấp chạy tới, thăm thì chuyện thư sám hối ở bên tai Hạ lão phu nhân, nói là dán ở trên quan băng dễ thấy nhất Hàng Châu, bây giờ đi ra ngoài chính là chuyện bị nước bọt chết chìm, "Còn muốn Hạ gia chúng ta trả nợ?" Lão thái thái lắm bả một câu, chỉ cảm thấy thân thể nặng nề không yên, trước mặt bỗng tối sầm, thật sự ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Hạ lão phu nhân trúng gió liệt nửa người, Hạ Thiên Ân thành kẻ điên ngu ngốc, ăn uống vệ sinh đều phải có người hầu hạ cả ngày. Chuyện đã xảy ra ở Hạ gia, Thẩm Họa cũng là qua một ngày mới biết, nàng cũng không có để ý quá nhiều, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Về phần Hạ gia mượn Thẩm gia bạc trong thư sám hối, nàng cũng chưa từng thật sự bỏ đá xuống giếng đi đòi hỏi một chút. Hôm nay Hạ gia như thế nào nữa cũng không có quan hệ với nàng, hôn sự mà phụ thân quyết định năm đó đúng như tấm thiệp canh xé thành mảnh nhỏ kia, tình nghĩa hai nhà cũng hoàn toàn tan nát.

Ở đây, trâm anh thế gia ở Hàng Châu lại đã ngã xuống một cái, tin tức này loan truyền ở Hàng Châu chỉ là thời gian vài ly trà, lại bị chôn vùi ở trong tiếng nói tiếng cười bởi vì tin tức tối nay Tuyên vương phủ sắp bắn pháo hoa cho Quận chúa.

Vương phủ bắn pháo hoa dĩ nhiên là muốn ăn mừng sinh nhật quận chúa Trần Trần trước một ngày. Trong phủ Tuyên vương bận nhất chính là thuộc về Tuyên vương phi, nàng chấp chương việc bếp núc của vương phủ, công việc lớn nhỏ đều phải quan tâm, hưởng chi là sinh nhật của quận chúa. Giờ phút này, Tuyên Kỳ thị dựa nghiêng nghỉ ngơi ở trên tháp quý phi, quần áo lộng lẫy, cũng chỉ là ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, nàng mới vừa đuổi một ma ma đến đòi tiền pháo hoa rồi đi.

Hầu hạ bên người, Dương ma ma giúp xoa vai thả lỏng kia, nàng đang định hít một hơi nghỉ ngơi một lát thì nghe thế tử từ nước nỏ chạy vào, "Mẫu phi, Trần Trần nàng lại khi dễ con! Nói chữ viết của con quá xấu, còn dùng roi quất bằng chữ mẫu của con xuống đất."

Tuyên Kỳ thị nghe được thế tử khóc rống, vốn đã phiền lòng, nào còn ý định ngủ, vội vàng đứng lên trừng lớn một đôi mắt mệt mỏi tức giận nói: "Thứ nữ mà tiện nhân kia sinh ra thật là lật trời rồi....."

Dương ma ma nghe được chủ nhân nói loại lời này, cũng không đoái hoài tới lễ nghi tôn ti, tiến lên bèn che lỗ tai tiểu thế tử, khuyên nhủ: "Vương phi, ngài tuyệt đối không được bật thốt lời nói hồ đồ này lên nữa, phải nhớ kỹ quận chúa Trần Trần là nữ nhi con vợ cả của ngài, là long phượng song sinh với thế tử chúng ta. Ngài cũng nhìn hơn bốn năm rồi, chỉ nhìn thêm chừng mười năm nữa, chờ quận chúa xuất giá thì hết chịu đựng nữa rồi, không thể chọc Vương Gia không vui nữa, nhà mẹ ngài lại dựa cả vào ân tình của Vương Gia trông nom."

Tuyên Kỳ thị nghe lời Dương ma ma nói lúc này mới chậm rãi thuận một hơi xuống. Đúng vậy, nếu sự kiện kia của nhà mẹ nàng rùm beng lên, lại là tội lớn chém đầu đấy, đến lúc đó cũng chỉ có Vương Gia có thể cứu. Lúc này, Dương ma ma mới thả tay xuống, thế tử không hiểu bề trên đang nói thâm cái gì, vẫn ghen ngào rơi nước mắt như cũ, Tuyên Kỳ thị đang cảm mặt nức ních của thế tử nhìn mãi.

Nhìn một chút gương mặt tuần tú này, nhất định chính là trong một khuôn khắc ra với Vương Gia, nhưng xưa nay gương mặt tương tự kia lại không chịu đưa nhu tình mật ý cho nàng, toàn bộ lại vung hết vào Phương Phi các. Đáng giận hơn là Vương Gia phải thị vệ canh giữ, từ khi Vạn di nương kia được nâng vào cửa, thậm chí ngay cả nàng cũng chưa từng thấy chính diện kẻ quyền rũ kia, thật giống như cả ngày tranh giành người tình với một nữ nhân không tồn tại.

Lúc đầu nàng còn nghĩ Vương Gia cũng chỉ là ham muốn mới mẻ nhất thời, mình mang thai không dễ gần gũi người, bèn tìm kẻ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp cung chiều mấy ngày. Ai ngờ đợi nàng sinh ra Thế tử, Vương Gia lại ôm tới một bé gái thoát nhìn hơn tháng từ Phương Phi các kín đáo đưa cho nàng, bảo làm con vợ cả nuôi. Tuy nói là để cho nàng nuôi, nhưng lại chưa bao giờ để cho nàng đụng vào đứa trẻ này, mặt khác Vương Gia cũng chỉ ra bà vú, ma ma và cả đám vú già người làm chăm sóc.

Nàng sinh thêm hai nữ nhi, cũng không thấy Vương Gia thường ôm lấy, ngay cả cung chiều của thế tử cũng không bằng đứa thứ xuất đó. Mỗi năm tổ chức sinh nhật nhìn như là đồng thời chúc mừng cho hai đứa con, nhưng lần nào không phải Trần Trần nói cái gì thì là cái đấy. Thí dụ như năm nay Trần Trần muốn xem pháo hoa, Vương Gia sẽ bảo nàng bắn sớm cho quận chúa vui về.

Hai nữ nhi và thế tử kia của nàng coi là gì chứ? Làm sao Tuyên Kỳ thị có thể nuốt xuống con giận này? Nàng từng đi tìm Vương Gia khóc rồi, ầm ĩ rồi, cũng chỉ có được một câu nếu còn dám có hành động đồ phụ này, hấn sẽ xin gặp hoàng thượng hưu thư. Nhưng nàng vẫn không cam lòng, thừa dịp Vương Gia đi xa đã từng hại nữ nhi của tiện nhân kia. Bởi vì Phương Phi các kín đáo như tường đồng vách sắt, nàng chỉ có thể chuyển dời hận ý đến trên thân nữ nhi của nàng ta.

Sau trở về, Vương Gia biết được lại hùng hăng đập một phát về phía trái tim kiêu ngạo của nàng, đến nay bệnh đau thắt tim này vẫn còn, lúc ấy hầu hạ ở bên người nàng cũng không phải là Dương ma ma, mà là vú em vẫn luôn săn sóc nàng. Mà, Vương Gia lại dạy một bé gái ba tuổi học dùng roi quất người, nửa cái mạng vú em của nàng cũng bị mất. Đến đây, Tuyên Kỳ thị mới biết nam nhân trở nên vô tình quả thật kinh khủng, nhưng đó lại là phu quân của nàng, nàng chỉ có thể chấp nhận.

Lúc này có nha hoàn mời đại phu đi vào, đuôi lông mày nhều chặt của Tuyên Kỳ thị rớt cuộc khề giãn ra, trong mắt chứa chờ đợi tha thiết, "Vương Gia thật là cùng đến rồi!"

Dương ma ma cười trấn an, "Vương phi mắc phải đau thất tim, Vương Gia nghe xong làm sao lại không đến thăm vương phi ngài."

Tiểu nha hoàn áp a áp ứng: "Vương Gia..... Ngài ấy đến Phương Phi các, sai nô tỳ mời đại phu khám cho vương phi một chút."

.....

Phương Phi các, vườn nhỏ trồng đầy các loại hoa cỏ, phồn hoa rực rỡ, xa hoa. Nhất là Phương Phi các có một phòng Đào Nê, là dùng vỏ cứng trong suốt ở Tây Dương vận chuyển tới xây dựng phòng nhỏ, giá tiền xa hoa lãng phí đắt đỏ, bên trong vừa có thể làm nhà ẩm trồng hoa vừa có thể yên tĩnh

chạm trở miều tả đồ gốm.

Lúc Tuyên Nguyên Hải đi vào trong phòng ngủ không tìm được Vạn di nương, đã biết là nàng ở chỗ này, cho nên bước chân nhẹ nhàng đi tới, nhìn bóng dáng bên trong, trong nháy mắt hắn đã ngăn cả người.

Ngồi ở trên đôn gỗ xa tanh, nữ tử mặc áo gai vải thô mỏng manh, trên đầu quần khăn xanh bọc lại tóc đen cả đầu, vẻ mặt trắng ngọc xinh đẹp hoàn mỹ cực kỳ chuyên chú, một tay giữ đồ sứ, một tay nắm bút nhỏ sắt nhọn vẽ viên xong hoa văn miều tả men màu cao cấp. Nàng hết như một khối "đương chi mỹ ngọc" tuyệt thế, chính là mặc quần áo thô mộc mạc nhất, nhưng lại không ngăn được hào quang ngọc thạch tuôn ra. Ở dưới ý vị của nàng, quanh mình đều thay đổi thành năm tháng yên tĩnh tốt đẹp.

Giờ phút này, Tuyên Nguyên Hải lại sinh ra một loại phức cảm tự ti chỉ có thể đứng xa nhìn mà không thể khinh nhờn kia. Hắn đường đường là Vương Gia, ở trước mặt nữ nhân này lại vĩnh viễn nhỏ bé như bụi trần. Năm đó, hắn nhận chiếu bóng lọt vào kinh thành thấy nàng mà giật nảy mình —— đại tiểu thư Tạ gia.

Đến đây cái tên Tạ Uyển này đã thành ma chú in dấu ở trong lòng của hắn, hàng đêm nghĩ thầm, hàng đêm khó ngủ. Nhưng Ngũ Hoàng Tử, khi đó còn chưa vào ở đông cung, và tiền phế thái tử hình như cũng có tình ý với nàng, lấy thân phận của hắn làm sao dám vượt qua.

Trở về Hàng Châu, hắn cho rằng không còn cơ hội, nhưng một năm sau lại truyền đến tội chứng của Tạ gia và Lãnh gia cầu kết Hung Nô phản quốc nên liên lụy cửu tộc, cả nhà Tạ Uyển đều bị chém đầu, thái tử tự mình giám trảm. Nghe được tin dữ Tạ Uyển chết, hắn giống như lập tức bị móc tim ra, không còn nụ cười, lại nửa năm sau thái tử bị người bí mật tố cáo giấu riêng long bào có ý định mưu phản. Tạ Uyển lẽ ra nên chém đầu lúc trước lại xuất hiện ở trước mặt hoàng đế, trở thành chứng cứ phạm tội tốt nhất, thái tử bao che tội nhân, thiên vị việc riêng, cố ý mưu phản, hoàng thượng tức giận, giáng thái tử là thứ nhân, áp giải Kinh châu.

Mà lúc ấy Tạ Uyển đã có thai, chính là sắp lâm bồn, hoàng đế niệm tình cốt nhục hoàng gia trong bụng kia cũng cùng nhau áp giải lưu đày, có điều lại không tuyên bố chuyển Tạ Uyển đã có bầu với bên ngoài.

Tuyên Nguyên Hải lại cảm thấy đây là cơ hội duy nhất để hắn có được Tạ Uyển ở kiếp này. Hắn thu mua nha dịch, để bỏ thuốc trợ sản cho nàng, ngay vào đêm mưa đó, Tạ Uyển sắp sinh. Lúc ấy phế thái tử thân nhiễm bệnh hiểm nghèo không dám đồng hành với Tạ Uyển, một trước một sau, hắn sợ Tạ Uyển không chịu nổi, cuối cùng chỉ đành phải tìm bà đỡ. Chờ sinh ra một bé trai, Tạ Uyển đã không chịu được nữa ngất đi. Tuyên Nguyên Hải chỉ muốn Tạ Uyển, bảo người ta vớt bé trai xuống chôn vùi trong núi hoang đất vắng.

Nhưng ai biết hắn ôm Tạ Uyển trong xe ngựa, nàng vừa đau tình, sau khi thét chói tai một trận lại sinh ra một bé gái. Lúc ấy, Tạ Uyển kéo cánh tay của hắn gắt gao, cầu xin hắn bảo vệ đứa bé mới sinh này. Cho dù là ánh mắt kia chán ghét hắn, tuy nhiên sạch sẽ khiến người thương, Tuyên Nguyên Hải dao động, dường như hắn cũng không cách nào từ chối từng câu từng chữ của Tạ Uyển.

Hắn dùng tính mạng của bé gái buộc nàng thành Vạn di nương trong vương phủ của hắn, ôm bé gái đi không để cho mẫu nữ bọn họ gặp nhau. Hắn biết nàng hận hắn, nhưng hắn lại muốn cho mẫu nữ bọn họ thứ tốt nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

"Vương Gia ngồi ở bên cạnh chờ ta một lát." Vạn di nương không nhìn hắn, vẫn chuyên chú đồ gốm trên tay. Nàng là di nương trong phủ của hắn, nhưng nàng chưa bao giờ chịu xưng là di nương. Tuyên Nguyên Hải hi vọng nàng là chính thể, nhưng mà thân phận của nàng là tồn tại không thấy được ánh sáng, chỉ có thể là di nương.

Ở trong lòng Tuyên Nguyên Hải, giọng nói kia khác nào tiếng trời, hắn si mê nàng, chỉ cần là trên người nàng hắn đều si mê. Song, loại phong thái Tiên Nhân thướt tha này của Vạn di nương thì nam nhân nào thấy cũng sẽ không dời mắt nổi. Đó không phải chỉ là trên dung mạo, càng là phong cách không màng danh lợi cả người làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Hắn cười cười, an vị ở bên cạnh nàng, nhìn chằm chằm đôi tay trần đầy bùn đất men màu của nàng. Ngón tay như hành xanh, loáng thoáng thấy được trắng đầy ở trong chất bùn, khiến người muốn hôn.

Hầu kết khô khốc của Tuyên Nguyên Hải hoạt động mấy cái, "Ngày mai chính là sinh nhật Trần Trần, lại đang chuẩn bị quà tặng cho Trần Trần à?"

Vạn di nương cười nhạt xong, "Không, ta đã chuẩn bị xong của Trần Trần rồi. Đây chuẩn bị cho Vương Gia, cái bây giờ là luyện tập một chút."

"Bổn vương?" Tuyên Nguyên Hải không thể tin tưởng, cảm xúc trong lòng càng thêm phức tạp. Đây là lần đầu tiên trong bốn năm qua nghe nói nàng muốn tặng quà cho hắn. Hắn nuôi nấng nàng giống như hoàng yển ở Phương Phi các, nàng thích nung đồ sứ và hoa, hắn bèn kiến tạo gian phòng này cho nàng. Nhưng để tránh cho nàng có bất kỳ liên lạc nào với bên ngoài, chỉ cần là đồ vật của Phương Phi các, hắn đều sẽ tự mình kiểm tra từng cái, ngay cả với đồ vật nàng muốn đưa ra bên ngoài cũng sẽ tự mình xem qua.

Rất nhiều bình sứ trong phòng Trần Trần đều là của Vạn di nương đưa, đó là con gái của nàng, nàng thương bé, hẳn cũng đã kiểm tra tỉ mỉ những đồ sứ kia, không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng những thứ kia đều là đưa cho Trần Trần, lại không có một chiếc đưa cho mình, cho nên hôm nay Tuyên Nguyên Hải nghe được lại có chút kinh ngạc và vui mừng.

"Vương Gia thích thưởng thức trà, ta muốn làm một ấm bunn tặng cho người, nhưng bunn sơ thường ngày người mua không thích hợp. Lúc này, ta đặc biệt bảo người ta đến hiệu nổi tiếng vùng khác mua bunn sơ, chỉ chờ Vương Gia xem rồi mới có thể đưa tới cho ta làm."

Trong lòng Tuyên Nguyên Hải chính là vui mừng, "Bốn vương sẽ đi xem thử ngay." Hắn đi ra ngoài, trong chốc lát lại quay về, nha hoàn còn bụng bunn sơ mới chọn mua đặt ở bên cạnh Vạn di nương. Vạn di nương rừm rừm liếc mắt nhìn, ánh mắt mới chậm rãi chuyển qua trên người Tuyên Nguyên Hải.

"Uyển Nhi nghĩ như thế nào lại muốn tặng Bốn vương rồi hả?"

"Vương Gia thương tiếc Uyển Nhi, chưa từng ép buộc với ta. Ngày mai vừa qua sinh nhật của Trần Trần, ước hẹn bốn năm của chúng ta đã đến, ta từng đồng ý giao hẹn vừa đến sẽ tâm cam tình nguyện làm di nương của người....." Vạn di nương chỉ nhắc đến là ngừng, cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Tuyên Nguyên Hải lại tâm tư khó khăn, hầu hết hoạt động càng thêm lợi hại, hẳn đứng ở một bên nhìn nàng. Dưới ánh nắng khúc xạ, lông tơ tinh tế trên mặt nàng hình như cũng hiện ra óng ánh bảy màu, còn có mùi thơm xưa nay chưa từng tiêu tan chui vào trong mũi, nàng rút cuộc suy nghĩ tiếp nhận hẳn rồi. Hắn rất muốn hiện tại bèn ôm chặt lấy nàng vào lòng, đặt lên giường thương yêu người sáng nhớ chiều mong. Nhưng rút cuộc chỉ còn lại một ngày, hẳn không khỏi thả lỏng bàn tay phía sau, nhịn xuống rục rả rục rịch mới vừa rồi.

"Sinh nhật của Trần Trần nhất định sẽ nghĩ đến mẫu thân của nàng, Vương Gia đi chơi với Trần Trần hơn đi." Nàng nói lời ấy, trong mắt khó nén đau đớn, Tuyên Nguyên Hải đâu cam lòng nàng rơi lệ. Từ trước đến giờ hẳn đều nghe lời của nàng, nàng bảo hắn đối tốt với Trần Trần giống như quận chúa con vọ cá, hẳn bèn cưng chiều nàng nâng nàng thành Minh Châu, đứng dậy rồi rời đi.

Đội bóng dáng kia vừa rời khỏi nhà ẩm trồng hoa, tay Vạn di nương nắm bút tô dần dần buông ra, cũng đẩy tất cả đồ vật ở trên bàn của nàng sang một bên, chỉ để lại một chậu đồng có thể đặt ở trên bếp lò nhỏ đốt nấu, lại đổ bunn sơ mà Tuyên Nguyên Hải đã kiểm tra vào bên trong, thêm vào nước trong cùng nhau nấu thành bunn nhão, trên mặt đẹp để yên tĩnh của nàng chỉ khẽ nhíu lại đuôi lông mày xinh đẹp tuyệt trần.

Ngày thường bếp lò nhỏ là dùng để hâm làm mềm phẩm men màu, nấu lên tự nhiên sức lửa đốt không đủ, ừng ục ừng ục nấu đến trời tối, khối bunn mới dần dần lại thành hình. Mà càng nấu càng khô, mặt ngoài khối bunn từ từ nấu ra một tầng bột màu trắng.

Vạn di nương nhìn chằm chằm tầng bột màu trắng kia, lông mi rung động nhẹ nhàng, lấy dao nhỏ lát cắt tới cẩn thận cạo xuống, thu vào trong bình sứ chuẩn bị sáng sớm.

.....

Đêm đã tối, trời nay trăng sáng vừa lớn vừa tròn, ánh sao đầy trời cũng long lánh ánh sáng. Tiểu Kỳ Lân kéo tiểu mẫu thân lại nhìn một chút quà tặng chuẩn bị cho sinh nhật quận chúa ngày mai, là Tiêu tướng quân giúp đỡ Tiểu Kỳ Lân cùng buộc một cái điều con cạp nhỏ, là Dục Ca nói quận chúa Trần Trần kia đặc biệt giống như con hổ nhỏ. Thẩm Họa dờ khóc dờ cười, không lẽ ngày mai Tiêu quận chúa thấy được lại đuổi theo Dục Nhi Ca vút lên hai roi thôi.

Bên trên điều còn có một chữ vương nghiêng ngã ở trên đầu con cạp, Thẩm Họa lại lần nữa lắc đầu một cái, bất đắc dĩ nở nụ cười, "Sao huyênh tuyền Dục Ca Nhi buộc điều lung tung, nào có ai so sánh bé gái với hổ con?"

"Ta thấy được hổ con này ngược lại rất xứng với quận chúa Trần Trần."

Dục Ca Nhi đã sớm quên chuyện một roi trước đó, điều chỉ là dùng ý nghĩ buộc, "Dục Ca Nhi cũng cảm thấy giống." Tiêu Dịch ôm lấy con trai có ý riêng của mình, "Con cảm thấy tiểu mẫu thân giống cái gì?"

Dục Ca Nhi nghiêm túc suy nghĩ một chút, trang ## bubble con người đen bóng óng ánh đảo một vòng, cậu nhóc nhếch môi bướng bỉnh nói, "Giống Kỳ Lân mẹ. Dục Ca là Kỳ Lân con, phụ thân là Kỳ Lân ba, vậy tiểu mẫu thân chính là Kỳ Lân mẹ."

Tiêu Dịch cười ha ha, vuốt vuốt chóp mũi cậu nhóc, "Nói không sai, chúng ta người một nhà, đều là Kỳ Lân."

Thẩm Họa nghe xong cũng hi hi buồn cười, có điều cũng không muốn cậu nhóc nói lung tung, "Dục Ca Nhi nên đi ngủ rồi."

"Tiểu mẫu thân dỗ Dục Ca ngủ nhé."

Sắc mặt Tiêu Dịch trầm xuống, "Không được." Ngay sau đó hắn kêu Trụ Nhi đi vào, "Ôm tiểu công tử ngủ."

Dục Ca Nhi không phục kháng nghị, "Phụ thân bắt nạt Dục Ca Nhi, cả ngày chiếm đoạt tiểu mẫu thân."

Dáng vẻ Tiêu Dịch hoàn toàn đương nhiên, "Ai bảo con ta không có Kỳ Lân mẹ có thể chiếm lấy."

Thẩm Họa nhìn Tiêu tướng quân bắt nạt Dục Ca Nhi, mặt mày vuốt ve cái trán. Tiêu Dịch cười nhỏ một tiếng ghé vào bên tai Thẩm Họa, "Họa Nhi là đau lòng ta bắt nạt Tiểu Kỳ Lân hả?"

"Biểu ca, huyênh bao lớn rồi còn cãi và với một đứa nhỏ."

"Nếu như Họa Nhi không thích ta bắt nạt cậu nhóc, vậy ta bắt nạt Kỳ Lân mẹ và 'cãi và' với Kỳ Lân mẹ như thế nào?"

Một làn khí nóng thổi tới bên tai của nàng, vành tai Thẩm Họa đều đỏ ửng, biết Tiêu tướng quân lại không đứng đắn, không có ý định để ý đến hân, "Muội đến trên nóc nhà xem pháo hoa."

Tiêu Dịch đuổi theo cùng nhau leo lên nóc nhà với nàng, gió bên ngoài đều là ầm ập, hai người ngồi sóng vai.

Một tiếng vang trầm thấp vang lên ở trong màn đêm, bầu trời như tấm màn đen đột nhiên nở rộ một đóa lửa nhỏ rực rỡ, sáng chói phân tán bốn phía. Một tiếng tiếp theo một tiếng vang trầm, không ngừng có ngọn lửa vàng bạc lần lượt sáng ngời, trông rất đẹp mắt.

Bầu trời xám xịt, trong phút chốc ở dưới đèn hoa rực rỡ làm nổi bật sáng ngời trở nên náo nhiệt lên.

Thẩm Họa nhìn mỹ lệ ngẩn ngai kia, lẳng lặng nói: "Khi còn bé muội thích nhất bò lên trên nóc nhà chơi, phụ thân đều sẽ len lén gạt mẩu thân cùng theo muội, hoặc là ngắm những vì sao hoặc là xem pháo hoa như hôm nay. Chỉ là muội cho rằng phụ thân có thể theo muội và mẩu thân cả đời, cuối cùng lại phát hiện bên cạnh muội người thân nào cũng không còn."

Tiêu Dịch tay dài vừa thấy vậy, vừa ôm Tiểu Biểu Muội, "Sau này có ta cùng muội, cả đời."

Thẩm Họa nghe nói như thế mỉm cười nhìn hân, trong lòng ầm ập, đúng như gió tối nay, "Muội biết rõ ngày mai huynh có kế hoạch, để cho muội cũng đi cứu tỷ tỷ đi."

Người thân duy nhất của nàng, nàng muốn gặp nàng ấy.

Tiêu Dịch cũng không trả lời ngay, giờ phút này bầu trời đèn hoa rực rỡ, hân cầm tay của nàng lên, "Rất nguy hiểm."

"Muội không sợ, có huynh ở đây." Nói xong Thẩm Họa bèn khẽ nâng cằm lên, dán lên môi mỏng đang muốn mở miệng kia.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Mỹ nhân chủ động ôm ấp yêu thương, đôi môi thom cọt sát lẫn nhau, ngây ngô mà lại lớn mật. Hai loại mê người cực hạn đánh thẳng tới, dường như bện thành một tấm Thiên La Địa Vọng vô hình, không có dấu hiệu nào chụp xuống trong nháy mắt. Hân nào còn miệng lưỡi dư thừa đi nói từ chối nàng, chỉ bị cái lưỡi thom tho thom mềm kia quấn lấy thì không còn sức chống đỡ. Đôi môi đỏ mọng của nàng thừa dịp khe hở khi cả hai lấy hơi mở miệng.

"Kế hoạch của huynh, nếu như mà muội đi càng sẽ không có sơ hở nào."

Ở đáy lòng, Tiêu Dịch mắng Cầu Dưng miệng không nghiêm ngặt kia mấy câu, mà lại không kịp nghĩ đến một lát trừng phạt thuộc hạ thế nào.

Bởi vì Thẩm Họa động tình nóng bỏng như vậy, càng làm cho trái tim Tiêu Dịch sục sôi một hồi, từ trước đến giờ đều là hân chủ động chiếm đa số. Không, phải nói là tiêu biểu muội chưa bao giờ đáp lại quá nhiều. Hành động này làm cho hân mừng rỡ như điên, nóng ran khó nhịn, thật hận không thể nhào tới, ăn sạch sành sanh ngay tại chỗ, cẩn thận thương yêu tiểu biểu muội nàng.

Mà từ trước đến giờ, thứ người như Tiêu Dịch làm nhiều hơn với suy nghĩ, hân không hài lòng lướt qua rồi dừng như vậy. Bàn tay cố định eo của nàng, cánh tay vừa nhắc khiến nàng phải tách hai chân ra, giạng chân ngồi ở trên đùi của hân.

Trong nháy mắt Thẩm Họa chợt trở mặt, gương mặt khẽ trợn mắt biếc. Đôi tay Tiêu Dịch lại bắt được mông của nàng đẩy về phía trước, gốc lửa nóng kia ép nàng không thể không hốt hoảng nhắm mắt lại. Chỉ vì bốn mắt nhìn nhau quá mức lúng túng, càng bởi vì bản thân nàng chột dạ, lửa này lại là nàng gây ra, chẳng qua không ngờ sẽ chọc cho đốm lửa nhỏ cháy lan đồng cỏ như vậy.

Vốn vẫn là Thẩm Họa chủ động, càng về sau Tiêu Dịch thật sự không chịu đựng nổi, bỗng chui vào găm cán cổ tiểu biểu muội. Hai cánh tay Thẩm Họa yếu ớt leo lên bờ vai của hân, tinh thần hỗn loạn, chỉ cảm thấy cái áo trên người giống như mới vừa hơ lửa trên bếp lò, dán da thịt của nàng nóng ran một hồi. Tay Tiêu Dịch cũng càng ngày càng không thành thật, chẳng biết lúc nào lại dọc theo áo đơn nhỏ của nàng đưa vào trong quần áo.

Chỉ cách một tầng yếm lót hồng phấn hoa thêu son trà bắt đầu xoa bóp, nếu nói Thẩm Họa không xấu hổ đỏ là giả. Một đại cô nương tốt đẹp như nàng cũng chưa từng dính hôn đã phải để cho người ta sờ sạch trơn, nhưng trên người nàng thật sự bị trêu ghẹo yếu ớt, nơi đây lại là nóc nhà, chỉ sợ đôi cánh tay buông ra chới từ, mình sẽ phải lăn xuống dưới, ngã tan xương nát thịt!

Nhưng bây giờ nàng và tan xương nát thịt có cái gì khác nhau chứ!

"Tay, chớ có sờ." Nàng cầu xin hân, nhưng lời nói nhẹ nhàng yếu ớt lại thành kích thích tự nhiên.

Giọng Tiêu Dịch khàn khàn, "Họa Nhi, ta không nhịn được, chỉ sờ mấy cái!"

Thắm Họa rút cuộc là đơn thuần, tin tưởng rồi, nếu nói chỉ sờ mấy cái, chính là biến thành từ phía trên một đường theo bụng sờ tới phía dưới. Hắn vuốt ve một lúc ở bên eo, trượt đến trước eo đứng phải đai lưng nhẹ nhàng kéo đã rời ra. Lúc này nàng mới thật sự cảnh giác tránh ra, Thắm Họa chưa từng một lần trải qua nhân sự, nhưng nàng từng len lén xem sách với đám học sinh, từng cùng nhau xem《 Quân Sơn tập 》vô cùng được hoan nghênh trong khuê các với Tiêu Tình Dư, thảo dây thắt lưng này mới thật sự là nói thẳng vào chủ đề.

Tiêu tướng quân này thật sự là chưa từng vào động phòng, sao lão luyện như vậy?

Đang hỗn loạn suy nghĩ, người đã bị lật người lại, lăn hai vòng, đặt ở phía dưới, mảnh ngói ở nóc nhà đứng phải trên người cực kỳ khó chịu. Có lẽ nguyên nhân cũng không phải mảnh ngói, dưới người nàng lót áo của Tiêu Dịch, nói cách khác là hắn đã cởi quần áo.

"Muội..... Muội còn chưa cập kê." Nàng thừa dịp còn có thể nói chuyện, lý trí hốt hoảng mở miệng. Hai tay chặn lồng ngực bèn chắc kia dán tới, trong đầu lý trí trở về chốc lát mạch bảo nàng không thể. Sự dè dặt của nàng, khuê huấn của nàng thật là hoàn toàn không có, quan trọng hơn là bọn họ còn chưa thành hôn, nơi này còn là nóc nhà.

Tiêu Dịch toàn thân đốt lửa, lửa lớn hùng hục, nếu không phải phát hiện tiểu nhân phía dưới thân thể hơi run, hẳn chính là hôn môi dây dưa đến có chút hí hửng, muốn xông phá một sợi phòng tuyến cuối cùng, nhưng không ngờ Họa Nhi nàng còn có rất nhiều bản khoãn.

Hắn chợt dừng lại thân thể, thờ dốc từng ngum từng ngum bình phục lại, hai tay chống ở hai bên thân thể Thắm Họa, trông mong nhìn nàng. Tiểu nhi phía dưới lại chậm rãi nghiêng mặt đi, di chuyển mắt, tiểu biểu muội như vậy thật là sáng rõ động lòng người, đường cong dưới cằm xinh đẹp tuyệt trần, còn có lông mi y hệt bàn chải nhỏ kia không ngừng kích động! Máu da phỉm một chút ửng đỏ ngược lại càng tôn thêm mềm mại nhũn nhụi..... Dưới người hắn còn đè lên eo ếch thướt tha kia, dự hắn tóc mai ngưng tụ thành mồ hôi hột, hầu kết vội vàng hoạt động, lại không có bất kỳ động tác gì.

Tiêu Dịch nghĩ đến trước kia, nếu như Họa Nhi còn là nhị tiểu thư Tạ gia, bây giờ nàng đã cập kê có thể lập gia đình. Nếu như nàng còn là nhị tiểu thư Tạ gia, cũng đã trao đổi thiếp canh đính hôn. Nếu như nàng là nhị tiểu thư Tạ gia thì sẽ không chịu nhiều khổ như vậy, bởi vì hắn sẽ bảo vệ nàng.

Hắn không khỏi cúi đầu rơi xuống một cái hôn thật sâu ở trên tóc Thắm Họa, vuốt gương mặt của nàng trầm thấp trấn an, "Chờ một chút."

Mặc dù Thắm Họa không biết chờ một chút trong miệng hắn là có ý gì, nhưng không khỏi làm cho nàng yên lòng, thân thể bị đè lên của nàng cũng cứng ngắt, giật giật cổ chân trắng như tuyết, ai ngờ lại đá một mảnh ngói xuống. "Bộp" một tiếng rơi bẻ nát trên mặt đất rõ ràng, ngay sau đó vang lên một giọng nói thật thà cảnh giác, "Người nào ở phía trên?"

Là cục gỗ Cầu Dưng kia! Thắm Họa cũng có thể tưởng tượng ra được hiện tại Cầu Dưng nhất định đi đòi cái thang.

Thắm Họa kinh hãi che miệng, ý hỏi thăm Tiêu Dịch làm thế nào, đùn đẩy hắn còn không nhanh đứng lên, mà người trên người lại cười nhỏ một tiếng, chính là đè lên nàng không chịu nhúc nhích. Thắm Họa cảm thấy nếu để cho Cầu Dưng thấy loại tư thế mờ mờ này của hai người, quá mất mặt rồi.

Tiêu Dịch cười đùa giỡn, ghé vào bên tai Thắm Họa ghé tai, "Cầu Dưng hẳn sợ mèo."

Lúc ấy, Thắm Họa cũng không suy nghĩ nhiều, nghe tiếng cái thang cố định ngồi vụn, không để ý tới cái gì nữa, mèo kêu nhu nhược lập tức phát ra, dưới nhà lập tức một tiếng ôi trời vang trầm, tiếp theo chính là một đợt tiếng bước chân dồn dập rời xa.

"Dục Ca Nhi nói Họa Nhi là Kỳ Lân mẹ, mà bây giờ ta biết muội là cái gì rồi." Hắn sờ sờ mũi dọc dừa của nàng, cung chiêu nhìn, "Rõ ràng là mèo con trắng như tuyết, kêu còn đặc biệt dễ nghe."

Lần này Thắm Họa mắc cỡ chết được, ai không biết mèo con kêu lung tung vào ban đêm là đang động dục!

Thắm Họa then mãi, vừa giận vừa xấu hổ, tuy bị Tiêu Dịch ôm trở về gian phòng, nàng nhanh chóng bắt được gối tựa che kín đầu, thúc giục hắn, "Muội muốn ngủ, biểu ca đi nhanh lên."

Không cần Thắm Họa thúc giục, Tiêu Dịch cũng không dám ngậy ngô ở trong khuê phòng của Thắm Họa, mùi hương quanh quẩn, trang ## bubble lại là một luồng nhiệt dần dần tuôn xuống, vốn là dục hỏa chưa hết, rõ ràng đang ở trước mắt, lại không ăn được, thật sự là vô cùng hành hạ. Hắn cất bước rời khỏi gian phòng, vừa về tới trong phòng hắn vội vàng bảo người ta lấy một thùng nước lạnh, trực tiếp dội ở trên người, lại đành phải cảm thiếu niên cần rờ lên, mới có thể ngừng lửa.

Hôm nay tiểu nhân chọc lửa cũng khó ngủ, nghe được Tiêu Dịch rời đi, nàng mới thò đầu ra từ trong chăn, thờ phào một cái thật to, lại đốt ngọn đèn dầu, lạng lẽ đi ra ngoài lấy một chậu nước nóng, lau thân thể, lại đổi bộ áo lót sạch sẽ, mới một lần nữa vui trở về trong chăn.

Tâm tư Thắm Họa khó dần, rút ra《 Suru Thần Ký 》khi còn bé thích học từ dưới gối, hôm qua nàng mới tìm ra từ thư phòng đặt ở bên trong phòng, vừa vặn giờ phút này không ngủ được tiêu phí một chút thời gian. Chỉ mới vừa mở ra, một phong thư đã lướt ra xuống từ trong sách.

Thắm Họa thân khai, trên lá thư viết như thế, Thắm Họa kinh ngạc cảm lên nhìn, là bút tích của mẫu thân.

Nàng lại không biết bên trong còn kẹp một phong thư, trước khi mất mẫu thân bảo nàng đi cảm quyền sách này, chẳng lẽ chính là vì để cho nàng nhìn thấy lá thư này.

Thẩm Họa xé ra, đọc nội dung trong thư, tay của nàng, lòng của nàng cũng không khỏi bắt đầu run rẩy khản trương theo nội dung.

Trong thư mẫu thân của nàng nói ra thân thế của nàng, muốn nói chân tướng cho nàng trước khi chết. Vốn nàng thật sự là nữ nhi của Tà gia, mười lăm năm trước mẫu thân của nàng trải qua lần sảy thai đó rong huyết đã không cách nào sinh con, mới mua một đứa con gái nuôi từ trong tay mẹ mìn.

Ngay lúc đó Thẩm Họa bị kinh sợ hù dọa cái gì cũng không nhớ được, chỉ nhớ rõ mình ở trong một tòa nhà lớn. Lúc ấy, Thẩm mẫu nghe mẹ mìn nói là đây tờ trong nhà quan lại nào đó bị đuổi ra ngoài, không muốn nuôi con gái mới bán. Cho đến khi Tà gia ở Kinh Thành thăm tìm Nhị Nữ Nhi đi lạc, chi tiết thăm dò lại giống nhau như đúc với ôm lúc tới, lúc ấy nàng mặc một bộ quần áo bằng lụa thượng hạng màu hồng hoa anh đào.

Gia đình giàu có thường cho đây tờ quần áo tốt cũng là chuyện thường xảy ra, Thẩm mẫu mới biết mình ôm chính là con gái mà người ta thất lạc nhiều năm. Năm đó, thân thể bà đã không ổn, lại định trả Thẩm Họa lại, còn tự mình làm hai bộ quần áo mới cho nàng.

Chỉ tiếc còn chưa để Thẩm Họa nhận tờ quy tông, bên Kinh Thành đã truyền đến tin tức Tà gia bị chém đầu cả nhà, chém đầu cả nhà đấy, nhận trở về chính là chết, làm sao bà cam lòng con gái chịu chết, lại đành phải chôn giấu bí mật xuống đất lòng.

Trong thư Thẩm mẫu còn nói ra rõ ràng rành mạch chuyện vì sao Tà gia bị chém đầu cả nhà, cuối cùng còn nói cho Thẩm Họa dưới cây ngô đồng ở viện của mình kia giấu một hộp gấm, nếu có một ngày thân phận Tà Nhị cô nương của nàng bị người có lòng lợi dụng, thứ trong hộp gấm có thể cứu nàng một mạng.

Thẩm Họa ôm thư đặt ở ngực, không khỏi rơi lệ, nàng nhớ mẫu thân, cũng nhớ tỷ tỷ duy nhất chưa từng gặp mặt kia, ngày mai nàng nhất định phải cứu nàng ấy ra ngoài, để cho cả nhà đoàn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Hôm sau giờ Thìn, Tiểu Kỳ Lân rõ ràng còn chưa ngủ thoả thuê, đã bị Thẩm Họa và Trụy Nhi đánh thức.

Dục Ca Nhi hơi híp mắt lại phun bong bóng, không ngừng vuốt mắt chui vào trong ngực Thẩm Họa, "Tiểu mẫu thân, Dục Ca Nhi còn muốn ngủ một chút."

Thẩm Họa cũng bắt đắc dĩ, sờ sờ đầu lông tơ của Tiểu Kỳ Lân, "Hôm nay chúng ta phải đi phủ Tuyên vương tham gia tiệc sinh nhật quận chúa Trần Trần, nhanh đứng lên."

Vừa nói, vừa bảo Trụy Nhi lấy tới quần áo mới làm cho Tiểu Kỳ Lân, dụ dỗ cậu: "Đây quần áo mới màu thủy lam, Dục Ca Nhi xem một chút thích không?"

Quần áo mới cũng hấp dẫn không lớn đối với Tiểu Kỳ Lân, nhưng cái ngọc bội cá nghịch nước để ở trên quần áo xếp chỉnh tề kia, còn có cá chép tơ vàng thêu ở giữa xiêm áo khiến cậu mở mắt liếc nhìn, "Thích, Dục Ca Nhi muốn mặc đi."

Thẩm Họa cười cười, nghiêng đầu dặn dò, "Trụy Nhi, muội mặc xong cho Dục Ca Nhi, ta cũng phải chuẩn bị một chút cho bên kia."

Trụy Nhi dùng sức gật đầu, hôm nay là cả nhà Thiếu Tướng quân chúng ta lên đường, tất nhiên phải ăn mặc chói lọi mới được. Có điều Trụy Nhi cảm thấy, tuy là các chủ tử không đồn hết tâm trí cái trang, dựa vào tướng mạo tuấn tú như trích tiên của Tướng quân và khuôn mặt đẹp tựa tiên tử của biểu tiểu thư cũng có thể đề bọn họ một đầu.

Nhưng khi ôm tiểu công tử đi ngồi xe ngựa, Trụy Nhi tìm một vòng lại không nhìn thấy biểu tiểu thư, chỉ trông thấy Tướng quân nhà mình vẫn mặc cẩm bào đen như mực và Cầu tướng quân đóng vai đầy tớ nhà quan.

Trụy Nhi không nhịn được hỏi Cầu Dững, "Sao không thấy biểu tiểu thư?"

Tiểu Kỳ Lân cũng hỏi theo, "Trụy Phong, tiểu mẫu thân của Dục Ca Nhi đâu?"

Lúc này, rèm của xe ngựa bị một đôi tay trắng thon thon vén lên, chỉ một cái thì Trụy Nhi có thể nhận ra đó là tay của biểu tiểu thư, từ trước đến giờ là cốt nhục đều đều, mảnh khảnh trắng nõn, thì ra đã lên xe ngựa rồi. Có điều ngẩng đầu lên lần nữa nhìn về phía mặt biểu tiểu thư lộ ra ngoài thì Trụy Nhi kinh hãi trợn to hai mắt, Tiểu Kỳ Lân cũng do dự lúc lâu mới không xác định hỏi ra một câu, "Tiểu mẫu thân?"

Chỉ vì gương mặt lộ ra trong xe ngựa kia, mặc dù hình dáng xinh đẹp tuyệt trần, nhưng làn da ngăm đen không nói, hai bên gương mặt cũng có không ít vết đen, nhưng tại sao nếp nhăn trắng non trên mắt biếc chói lọi như hoa xuân của biểu tiểu thư cũng mất, biến thành mắt xéch. Mặc dù như vậy vẫn không thấy là xấu xí, chỉ là thường ngày người xinh đẹp như vậy lại cố ý giả trang xấu xí, Trụy Nhi có loại khó chịu nói không ra được.

Trụy Nhi vừa định hô ra miệng ba chữ biểu tiểu thư, lại bị Thẩm Họa dùng tay ra hiệu chớ có lên tiếng cắt đứt. Mặt Tiểu Dịch không có cảm xúc gì đón

lấy Dục Ca Nhi, lại đưa cho Thẩm Họa trên xe ngựa. Ánh mắt hắn khẽ xẹt qua khuôn mặt của nàng giống như là không muốn nhìn nhiều vậy, rất nhanh lại quay mặt qua về phía Truy Nhi dặn dò ở lại Thẩm phủ cẩn thận. Truy Nhi sững sốt một chút gật đầu, còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong kinh ngạc về sự biến dạng của biểu tình thư.

Bên này, trong lòng Thẩm Họa miễn cưỡng nhìn, cậu nhóc cũng không giống như phụ thân của cậu, không hề ghét bỏ chút nào thuận thế dính ở trong ngực của nàng, giờ tay lên sờ sờ gò má của tiểu mẫu thân, "Tiểu mẫu thân vừa này còn xinh đẹp, sao biến thành bộ dáng này? Dục Ca Nhi thiếu chút nữa không nhận ra."

"Dục Ca Nhi cảm thấy đáng về này của ta rất xấu sao?"

Tiểu Kỳ Lân thành thực gật đầu một cái, Thẩm Họa mắt nhắm than thở một hơi, chỉ là cậu nhóc lại càng thêm vô cùng dính, cười khúc khích, đôi mắt sáng lấp lánh thoáng qua một chút giao hoạt, "Tiểu mẫu thân biến thành dạng gì, Dục Ca Nhi đều thích." Thẩm Họa xoa xoa tóc cậu nhóc, khóe miệng khẽ nhếch, thầm nghĩ quả nhiên thường ngày không uống phí thương Dục Ca Nhi. Chẳng qua Tiểu tướng quân, Thẩm Họa định một lát hắn lên xe ngựa cũng chắc chắn sẽ không cho hắn sắc mặt gì tốt. Thoáng nghĩ ngợi, Thẩm Họa lại bị ý nghĩ gây thơ mới vừa rồi của mình làm cho dở khóc dở cười, lúc này, lại còn bắt chước giận dỗi giống trẻ con.

Nàng hơi điều chỉnh trên mặt lại, vốn là có dán mí mắt, ngược lại làm sao cũng cảm thấy rất không thoải mái.

"Sao thế? Họa Nhi là mắt khó chịu chỗ nào đấy, có cần ta thổi cho muội một cái?" Tiêu Dịch vừa chui vào xe ngựa bên ngồi lại đây.

Thẩm Họa chậm rãi liếc hắn một cái, "Không có gì không thoải mái, trang ## bubble sợ là mắt tướng quân không quá thoải mái thôi."

Tiêu Dịch nhún chân mảy lại, bị nàng chặn họng một câu, cũng không quan tâm lắm, đối xử của Tiểu Biểu Muội nàng, da mặt của Tiểu tướng quân vĩnh viễn dày giống như tường thành gia cô vậy, "Họa Nhi rốt cuộc là làm sao rồi?"

Thẩm Họa im lặng không lên tiếng!

Tiểu Kỳ Lân nhìn phụ thân một chút, nghiêng đầu lại nhìn tiểu mẫu thân một chút. Mặt của Tiêu Dịch thật sự có chút không nín được giận, ảm đạm sa sầm xuống. Nếu lúc trước Thẩm Họa thấy hắn sa sầm sắc mặt chắc chắn lập tức bổ cứu mềm giọng dụ dỗ thêm một chút, nhưng bây giờ vẫn là im lặng không lên tiếng.

Thật ra thì trong lòng Thẩm Họa cũng trăm chuyển ngàn xoay, rõ ràng nghĩ kỹ phải thu lại cảm xúc. Trước kia lúc nàng nữ giả nam trang cho dù ở bên ngoài chịu bao nhiêu uất ức cũng sẽ không tùy hứng như vậy, làm sao hôm nay lại giống như trẻ con bày tỏ cáu kỉnh với Tiêu Dịch.

Tiêu Dịch suy nghĩ tí mĩ đã chọc nàng không thoải mái ở đâu, nhưng mà dường như hắn rất nhanh đã nghĩ rõ ràng, chột cười ha hả, nghiêng đầu không e dè chút nào hôn một cái ở ngay trên gò má của Thẩm Họa, "Họa Nhi của ta như thế nào cũng xinh đẹp."

"Dục Ca Nhi còn ở đây....." Thẩm Họa lại liếc xéo Tiêu Dịch một cái lần nữa, ánh mắt cũng không còn nguội lạnh như mới vừa rồi vậy, ngay sau đó cúi đầu trêu chọc cậu nhóc, hi vọng Dục Ca Nhi cũng đừng học lung tung với phụ thân của cậu.

Tuy là Tiêu Dịch mới vừa bị Tiểu Biểu Muội lạnh nhạt, có điều trong lòng thật sự là cực kỳ thoải mái, vẫn cảm thấy Họa Nhi nàng không muốn biểu lộ cảm xúc trong lòng ở trước mặt mình, đẩy hắn ra, vừa xa lạ lại xa lánh. Mà Thẩm Họa như vừa này, ngược lại khiến Tiêu Dịch sóng lòng đập dồn, không thể ít hơn hôm qua.

Bắt đầu từ ngày Thẩm Họa bị đón đến Hầu phủ kia, trong lòng Tiêu Dịch đã quyết định, con người Họa Nhi nhất định là chạy không thoát, lòng tham của hắn cũng vô cùng, vừa muốn giữ chặt người, còn muốn lấy lòng của nàng.

Xe ngựa chậm rãi lên đường, đi tới phủ Tuyên vương.

Lúc đến nơi, cả nhà tân khách, trước cửa phủ Tuyên vương cực kỳ náo nhiệt, cửa chính son son khóa vàng khí phái rộng mở, cửa ngừng không ít xe ngựa, Tiêu Dịch và Thẩm Họa tới đã coi như là sớm rồi. Cửa có gã sai vặt mặc áo gai vải xám thò đáng đứng, sau khi xem qua thiệp mời cung kính mời người đi vào.

Thẩm Họa vừa đi xuống thì mang theo mũ che mặt, ôm Dục Ca đi theo sau lưng Tiêu Dịch. Tiêu Dịch giao hộp quà tặng quận chúa cho gã sai vặt, thuận tiện đưa tới thiệp mời.

Sau khi gã sai vặt kia xem lại ngăn cản đường đi của ba người.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Quà tặng sinh nhật của người khác tặng cho quận chúa Trần Trần, không phải vòng tay Mã Nào khuyển tai ngọc, chính là trăm vàng trăm bạc, điều hồ con này là cái gì? Gã sai vật nhìn lên nhìn xuống đánh giá chỉ sợ để cho người không liên quan lẫn đi vào. Trong lòng càng thêm oán thâm, nhà nào dòng dõi mộc mạc, cũng không thấy ngại lấy ra tặng cho phủ Tuyên vương. Trên mặt hắn không khỏi đã lộ ra vài phần khinh bỉ thờ ơ, chỉ sặc lên tiếng muốn dẫn bọn họ qua một bên, sau khi cẩn thận hỏi rõ mới có thể đi vào ngưỡng cửa.

Bên cạnh ra ra vào vào đều là khách, nghe nói người một nhà này tặng là một con điều giấy tồi tàn, trong nháy mắt hết như thấy bệnh dịch lôi kéo tay con mình bèn đi vòng qua.

"Thật keo kiệt, mắc cỡ thẹn thùng." Từng đứa nhóc bấp thịt ú nu trắng noãn một đột nhiên nhục nhả nói về phía Dục Ca Nhi, còn cười đùa hí hửng làm mất quý.

Thân thể Tiểu Kỳ Lân uốn éo một cái, muốn xuống từ trong ngực tiểu mẫu thân, hàm răng khanh khách vang dội, "Người lập lại lần nữa? Ta từng trị người."

"Ta nói cả nhà người keo kiệt." Cậu nhóc nhếch khóe miệng le lưỡi nói.

Thẩm Họa rất là khó chịu với lời nói này, nhưng hiện tại nàng không dễ lộ diện dẫn tới người khác chú ý, nghiêng đầu nhìn Tiêu Dịch, lại thấy hắn chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm, lộ ra một nụ cười giấu kín như bùng, cũng không để ý tới gã sai vật cản đường này, cũng không thay Dục Ca Nhi ra mặt. Thẩm Họa không vui, có người bắt nạt Dục Ca Nhi, nàng lấy cùi chỏ đụng đụng Tiêu tướng quân nhỏ giọng nói, "Huynh cứ nhìn như vậy?"

Tiêu tướng quân vẫn bình tĩnh, "Họa Nhi, thả nó xuống, để cho nó tự mình giải quyết."

Thẩm Họa có lúc thật sự là bất đắc dĩ, nhưng Tiêu Dịch cũng đã nói vậy nên nàng không thể làm gì khác hơn là buông ra. Ở Hầu phủ kinh thành, Tiểu Kỳ Lân cũng là Hồn Thể Ma Vương cấp bậc nghênh ngang mà đi, tới nơi này sao lại sợ thẳng nhóc kia. Lúc này mới vừa ưỡn ngực đi về phía trước hai bước, thẳng nhóc bấp thịt ú nu đã sợ lui về sau, liên tục thối lui đến bậc thang, lúc suýt nữa ngã chổng vó lại được một phụ nhân rào bước chạy tới bảo vệ ở trong ngực, "Các người muốn làm gì, lại đẩy Tôn nhi của ta?"

Tiểu Kỳ Lân không phục, "Là hắn tự mình sợ, muốn té."

"Tôn nhi của ta có thể tự mình té ngã, con hoang của nhà nào?"

Giọng nói sắc bén này nghe quá quen thuộc, Thẩm Họa nhủ mảy mĩm nhìn lên, quả nhiên là phu nhân nguyên phối (vợ chính thức) của Triệu Tri huyện, Triệu Viên thị, thẳng nhóc phách lối kia chính là trưởng tôn của Triệu gia, Triệu Trạch Tư. Chẳng trách được thẳng nhóc kia không có lễ giáo như vậy, cả nhà kia đều là kẻ vô lại cỡ nào, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Triệu Tri huyện là một kẻ háo sắc dối trá, Triệu Viên thị này cũng là Độc Phụ nổi tiếng, có lần Thẩm Họa cũng thiếu chút nữa bị bà ta tính toán.

Gã sai vật kia nhìn lên là cháu trai của nhà Triệu Tri huyện, Triệu gia và nhà mẹ Vương phi còn có chút quan hệ thông gia, lập tức đứng ra khoe mẽ, đẩy Dục Ca Nhi một cái, "Nhanh chóng bồi tội cho tiểu công tử một chút." Hắn còn đến gần Tiêu Dịch nhỏ giọng uy hiếp nếu không bồi tội đừng hòng đi vào vương phủ vân vân. Những lời này lại làm cho khóe miệng Tiêu tướng quân càng nhếch lên, vừa nhắc chân đã đạp bay ra ngoài. Ở trước mặt của mọi người, Tiêu Dịch chậm rãi nói ra lời âm u lạnh lẽo, "Con trai của Tiêu Dịch ta sao lại cho phép những người như các người bắt nạt."

Danh hiệu của Tiêu Dịch là hết sức vang dội ở Đại Lương, tồn tại như Diêm Vương mặt lạnh, hiện nay có thể cùng nổi tiếng với Tiêu Dịch sợ chỉ có vị đại tướng quân Bắc Cương đã đến tuổi biết mệnh trời kia. Hắn vòng vo con người, sâu kín nhìn chằm chằm Triệu Viên thị, ánh mắt lại là lạnh lùng cực hạn.

Triệu Viên thị kia tròn mắt hốc mồm, tuyệt đối cũng không nghĩ tới đại tướng quân quyền cao chức trọng ở Kinh Thành xa xôi sẽ đến Giang Nam. Mọi người cũng thôn thức nghĩ mà sợ, may mà mới vừa rồi không nói lời gì vô lễ như vậy.

Triệu Viên thị và Triệu Tri huyện đều là bầu vú thế lực phụ họa trở mặt nhanh, lập tức khiển trách cháu trai của mình đừng phải tiểu công tử, đẩy la hét để cho qua nói xin lỗi.

Giờ phút này, Thẩm Họa nhìn lại phía Tiêu Dịch hơi lạnh cả người, mới chợt hiểu, hắn đây là đang tùy thời kế hoạch làm nên hôm nay. Hiện tại, sợ rằng chuyện Tiêu đại tướng quân tới vương phủ tham gia tiệc sẽ truyền ra ai ai cũng biết rồi, một màn kịch giờ mới bắt đầu.

Ngay tại lúc đó, một tiếng roi vang "Pằng" lập tức khiến người khác chú ý, chỉ thấy từ trong cổng nhảy ra một bé gái xinh xắn mặc trang phục màu đỏ, da thịt trắng hơn tuyết, gương mặt tinh xảo, đứng lại ở cửa vương phủ, dường như chỉ có bốn năm tuổi đầu, lại khí thế yêu kiều dữ dội.

"Triệu Trạch Tư, người qua tới đây." Quận chúa Trần Trần cười vẫy vẫy tay.

Triệu Viên thị thích nhất cháu trai của mình có thể tiếp xúc với quận chúa, Triệu Trạch Tư cũng thích quận chúa xinh đẹp này, bạn cùng lứa tuổi không có ai có thể xinh đẹp hơn quận chúa Trần Trần. Hắn hấp ta hấp tấp đi qua, đứa bé đầu biết ánh mắt gì, cảm thấy được quận chúa kêu lên đặc biệt có mặt, còn len lén hài lòng ở trước mặt Dục Ca Nhi. Chỉ vừa đi qua, quận chúa Trần Trần bèn giơ tay lên vung một roi, roi chỉ là quất vào bên chân, lại dọa sợ cậu nhóc oa một tiếng đã gào khóc lên.

Ngay sau đó mọi người lại thấy cậu nhóc run lấy bầy dưới đũng quần chảy xuống một vũng nước, Triệu Viên thị cực kỳ sợ hãi, vừa bị mất mặt vừa tức giận, chỉ là không dám biểu hiện ra, lời nói vẫn còn nói khập na khập nếp, "Vì sao Tiểu quận chúa giận dữ với Trạch Tư?"

Quận chúa Trần Trần không đáp lời, ngược lại cười khúc khích, không nói lời nào bèn đi tới trước hai bước, mọi người còn tưởng rằng nàng lại muốn

đánh Triệu Trạch Tư lần nữa, nhưng không ngờ cánh tay nâng lên lại không có bất kỳ nguyên do đánh tới con trai nhà Tiêu tướng quân.

Đừng nói mọi người nhìn kinh hãi, chỉ nói thầm Quận chúa phủ Tuyên vương quả nhiên là một Tiểu Ma Nữ. Tim của Thẩm Họa lập tức rất căng thẳng, ba hai bước muốn đi qua ôm Dục Ca Nhi đi, lại bị Tiêu Dịch kéo, "Con trai của ta không có lý do gì sợ sệt."

Dục Ca Nhi đón roi đột nhiên tới này, thật sự là không có sợ sệt, ngay cả tránh cũng không tránh, đừng nói sợ tè ra quần giống như Triệu Trạch Tư mới vừa rồi, nhìn dáng dấp kia còn định đi đỡ lấy roi đấy. Nhưng khoảnh khắc cuối cùng ngay khi roi sắp rơi xuống, quận chúa Trần Trần mảnh khảnh chuyển một cái, linh hoạt thu roi, đứng chấp tay, giống như là một đoá mầu đơn nhỏ, linh khí cả người.

Quận chúa Trần Trần nhìn mọi người mềm mại đáng yêu nói: "Các người thấy chưa?"

Bọn họ thấy được con trai nhà Tiêu tướng quân quả nhiên có cốt khí, tiếng khen ngợi lập tức nối liền không dứt. Xem xét lại Triệu Trạch Tư, thật là đủ uất ức, lại nói ba tuổi thấy già, thằng nhóc này cũng năm tuổi rồi, chưa tới bảy tám năm cũng có thể cưới gả. Thật là một kẻ trên trời, một kẻ dưới đất, so một lần ngược lại nhìn ra khác biệt, công tử nuôi trong nhà tướng môn Kinh Thành đi ra quả nhiên khác biệt.

Quận chúa Trần Trần hài lòng hất cằm, liếc xéo Triệu Viên thị, "Tiêu Dục như vậy mới xem như bằng hữu của Trần Trần ta. Triệu Trạch Tư nhát như chuột, còn dám bắt nạt khiêu khích người, Trần Trần tự nhiên phải trút giận cho bằng hữu."

Triệu Trạch Tư vừa nghe Quận chúa Trần Trần không muốn làm bạn với hắn, còn nói hắn nhát như chuột gào khóc càng thêm lợi hại. Triệu Viên thị bị một Hoàng nha đầu nói không lời phản bác, gương mặt đỏ lên, vội vàng dẫn cháu trai bèn cáo từ trở về.

Trần Trần vui mừng tiến lên kéo tay Dục Ca Nhi, Dục Ca Nhi sững sờ một chút, vẫn thật đúng là để cho nàng kéo, tóm lại không biết tại sao cậu chính là không ghét con người quận chúa này, quát cậu bao nhiêu roi cậu cũng không ghét. Trần Trần bủn rủn môi, nhỏ giọng hi hi cười nói về phía lỗ tai cậu: "Mặc dù ngươi là ca ca, mà ta khá là lợi hại. Ngắm ta là tỷ tỷ của ngươi, biết chưa? Ta bảo kẻ ngươi."

Dục Ca Nhi nghe xong lời này, lập tức lắc đầu một cái, "Không được, ta là ca ca, về sau ta bảo kẻ ngươi."

Hai đứa nhỏ tranh luận đã vào phủ, gã sai vặt khác cũng không dám chậm trễ đại tướng quân, bèn vội vàng tiến lên, "Vương Gia tiếp khách ở phòng khách, mời Tướng quân theo tiểu nhân đi bên này."

Bữa tiệc của quận chúa thiết lập tại vườn hoa, chủ yếu là để đứa bé chơi đùa, về phần phụ mẫu cùng đi tới, khách nam thì uống rượu tán gẫu ở phòng khách, nữ quyến còn lại đi nô đùa các, do Tuyên vương phi bày tiệc chiêu đãi.

Thẩm Họa vừa vào phủ, tách ra với Tiêu Dịch, có nha hoàn dẫn nàng đến nô đùa các, nàng cũng tìm một cái có thích hợp, đuổi đi nha hoàn kia, thấy không có người nào bèn vội vàng cởi bỏ mũ mấn vẫn mặc trên người, dựa theo bản đồ thuộc lòng đến núi giả vườn hoa. Nơi đó đứa bé riu rít đang chơi trò chơi ném thẻ vào bình rượu, quận chúa Trần Trần hoàn toàn thắng lợi.

Cũng không có người chú ý, Dương ma ma bên cạnh Tuyên vương phi trốn ở chỗ này chờ đợi đã lâu, ló đầu ra về mặt lo lắng. Cho đến khi có người nhờ cây cối thấp thoáng vòng vào sau núi giả, Dương ma ma mới thở phào một hơi. Nàng kia ngẩng mặt, làn da trắng đen, gương mặt có đốm vàng, thế nhưng đôi mắt lại chói lọi như trăng sáng.

.....

Chỗ khách nam, Tuyên Nguyên Hải và Tiêu Dịch ăn uống linh đình, cũng chỉ là hỏi han khách sáo. Tiêu Dịch uống hai ba ly rượu, mắt phượng nhú lại, nâng chén cười nói trước mặt của mọi người: "Nghe nói Vương Gia kiếm thuật tinh xảo, chẳng biết có thể thỉnh giáo một chút hay không."

Loại tranh tài giữa nam nhân này vốn là dễ ợt, Tuyên Nguyên Hải tự nhiên phải nghênh chiến. Hai người tới ngoài sân hai bên cầm bảo kiếm, thân hình hai người đều hết sức cao lớn rắn chắc, đánh mấy cái qua lại cả người đỏ mồ hôi, nhưng vẫn là hoà nhau. Tuyên Nguyên Hải cảm thấy khó được gặp phải đối thủ, định cởi áo ngoài, lộ ra bắp thịt rắn chắc trên người.

Tiêu Dịch cũng không cam chịu yếu thế, cũng cởi áo trần trụi, bả vai rộng rãi, đường vân bắp thịt rắn chắc một mạch xuống phía dưới kết thúc ở bên trong đai lưng, khí thế dương cương tràn trề mà anh tuấn. Tiêu Dịch xuất kiếm tuy vừa mạnh vừa nhanh, cũng không biết thế nào dần dần lại rơi xuống thế yếu. Lúc Tuyên Nguyên Hải đang hài lòng, lại thấy Dương ma ma dẫn một nữ tử trắng đen vác hòm thuốc vào viện.

Nàng kia hình như nhìn chằm chằm bắp thịt cả người Tiêu tướng quân, còn đỏ mặt. Tuyên Viên Hải cũng không muốn từ bỏ cơ hội thắng Tiêu Dịch, không nhịn được nói: "Chạy tới tiền đình vì chuyện gì?"

Dương ma ma lớn tiếng nói ở trong tiếng và chạm kiếm hoa: "Vương Gia, vương phi đột nhiên ngực đau khó nhịn, lão nô mời nữ đại phu qua khám cho vương phi một chút. Vương Gia, ngài cũng cùng đi thăm vương phi chứ?" Tuyên Nguyên Hải đã từng có lệnh, nếu có người xa lạ tới vương phủ, nhất là đi chỗ ở nữ quyến, trước hết phải để cho hắn xem qua. Bởi vì nữ quyến có Phương Phi các, Tuyên Nguyên Hải hết sức cẩn thận chuyện của Tạ Uyển.

Tuyên Nguyên Hải tùy ý liếc mắt nữ tử bên cạnh Dương ma ma một cái, cũng không mấy may dừng lại, vừa vung kiếm vừa dận dò, "Dẫn nàng ta đi khám cho vương phi, một lát Bốn vương sẽ đến."

Dương ma ma lên tiếng, nhưng ai biết lúc này Phương Kiếm ma ma không thường lộ diện khác cũng gấp gấp chạy tới, người làm nhận thức đều biết đó là người của Phương Phi các. Tuyên Nguyên Hải nhíu chặt mày kiếm, lúc này mới có phản ứng, Phương Kiếm ma ma vội vàng hấp tấp cũng không đợi Vương Gia hỏi thăm, chỉ lôi kéo lên tiếng nói: "Vương Gia, ngài mau đi xem Vạn di nương một chút, mới vừa rồi nàng đột nhiên hộc máu hôn mê."

Bên trên tay áo của Phương Kiềm ma ma kia còn dính chút đồ thấm, hẳn là chủ tử học máu vậy phải.

Tuyên Nguyên Hải hoàn toàn biến sắc, nào còn có ham chiến mới vừa rồi, lập tức hầm hừ ra lệnh, "Bảo đại phu đến Phương Phi các chẩn bệnh cho Vạn di nương trước."

Phương Kiềm ma ma vội vàng kéo người bên đi, Dương ma ma âm thầm thở dài thay vương phi.

Giờ phút này, tâm tình Tuyên Nguyên Hải phiền não, nhớ thương giai nhân, đang muốn rút kiếm nhận thua chạy tới Phương Phi các. Tiêu Dịch lại thay đổi xu thế suy sụp mới vừa rồi, mỗi kiếm mạnh hơn nhanh hơn so với trước, ép bước chân hắn liên tục lùi về phía sau. Nếu lúc này Tuyên Viên Hải cứng rắn rút ra, vô cùng có khả năng khiến Tiêu Dịch bị thương, nhưng hình như Tuyên Nguyên Hải cũng liều mạng.

Ánh mắt Tiêu Dịch co rút lại, cũng chuyển cổ tay một cái tự làm tổn thương mình, lại quán quít với hắn tranh đấu, hai kiếm chạm nhau ra tia lửa, bốn mắt nhìn nhau. Tuyên Nguyên Hải tức giận nói: "Tiêu tướng quân chưa từng nghe tới nội nhân (vợ) có bệnh ư, cần gì quán quít lấy Bồn vương."

"Vương Gia không để ý chính thể kết tóc, cung chiều di nương, chính là hành động làm người tro trên của người làm đại trượng phu, Tiêu Dịch không nhìn được."

Bên cạnh, khách nam mới vừa rồi còn đang thôn thức hành động ái thiếp diệt thê của Tuyên vương, đương nhiên cũng có người ủng hộ Tuyên vương, bị Tiêu tướng quân có lòng can đảm và sự hiểu biết cỡ này nói ra tiếng lòng, trong lòng không khỏi bắt đầu kính nể.

Lúc Tuyên Nguyên Hải cuối cùng bị Tiêu Dịch chặt đứt kiếm đã có thời gian một chung trà rồi, tức giận của hắn đạt đến đỉnh điểm, ném kiếm gãy về phía Tiêu Dịch tức giận hừ một tiếng, bèn cất bước đi tới Phương Phi các. Trên đường, hắn càng nghĩ càng cảm thấy là chỗ nào đó không đúng, quá trùng hợp rồi. Trong lòng Tuyên Nguyên Hải đột nhiên dâng lên ý nghĩ chẳng lành, không đợi chạy tới Phương Phi các, hắn vội vã ra lệnh phong tỏa vương phủ.

Nếu mà hắn đến không nhìn thấy Vạn di nương của mình, trước mắt ai cũng không ra khỏi vương phủ được.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Thẩm Họa theo Phương Kiềm ma ma bước nhanh vào Phương Phi các, nàng không nhìn được giường mất quan sát, vườn bố trí rất là lịch sự tao nhã, đình đài lầu các, thủy tạ dây leo xanh cái gì cần có đều có, mặc dù gọi là các nhưng diện tích cực lớn.

Nhưng bốn phía này cố ý thêm tường vây cao và thị vệ trong chùng đi vào vườn, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với viện tử tinh xảo, khiến người ta ngọt ngào. Trong lòng Thẩm Họa dâng lên một nụ cười lạnh lùng, đều nói Tuyên vương sủng ái Vạn di nương, nhìn như thâm tình, lại cực kỳ ích kỷ. Đây chính là một cái lồng vàng, nuôi dưỡng hoàng yến ở bên trong, chỉ vì lúc hắn trêu đùa có thể hành động tùy ý, nhưng hoàng yến này luôn có một ngày sẽ buồn bực không vui mà chết.

Vừa vào phòng ngủ mùi thơm quen thuộc quanh quẩn, trái tim Thẩm Họa đập thành thịch, nói không rõ là khẩn trương thái quá vì sau đó phải tiến hành kế hoạch, hay là bởi vì sắp gặp được người thân luôn mong đợi.

Thẩm Họa dừng bước chân ở nhĩ thất, thái độ cứng rắn lấy lý do xem chẩn không thích có người cho lui tất cả hầu hạ bên trong phòng. Tuy Phương Kiềm ma ma không vui, nhưng cũng rất bất đắc dĩ, bà không dám hao tổn mệnh di nương, nếu mà Vạn di nương chết, tất cả mọi người viện này sẽ phải chôn theo. Thêm nữa là một nữ đại phu, tóm lại sẽ không gây ra chuyện xấu xa gì, ma ma vội vàng dẫn mọi người đi ra ngoài.

Thẩm Họa vừa cẩn thận tra xét một hồi, xác định mọi người cách xa, mới vội vàng lấy ra một bình sứ từ trong ngực, đổ ra chút ít bột tỳ ly trà trên bàn, đi tới bên giường. Sắc mặt Vạn di nương trắng bệch như tờ giấy, tuy nhiên cực kỳ xinh đẹp. Thẩm Họa thấy dung mạo kia may đã làm chuẩn bị tâm lý, vẫn có quá nhiều khiếp sợ nổi lên trên mặt.

Lúc này đầu cho chép nâng đi nhìn kỹ bảo tỳ mà mình chưa từng gặp mặt, nâng thân thể dậy, dứt nâng uống nước trà vào. Chỉ chớp lát, Vạn di nương trong ngực đã sặc tỉnh, nôn mửa một trận xuống đất.

Trong lòng Thẩm Họa buông lỏng, dịu dàng nằm xuống lại, vừa cởi quần áo, vừa sợ nàng hoảng sợ cũng ti mi dặn dò: "Uyển tỳ tỳ, muội là người của Tiêu tướng quân, tỳ bình phục hơi thở, mau dậy thay quần áo của muội, đóng vai đại phu đi ra ngoài, có người bên ngoài tiếp ứng, hắn sẽ đưa tỳ ra khỏi thành đến chỗ an toàn."

Vạn di nương ngồi dậy, vẻ mặt dịu dàng trầm tĩnh, nhìn cô nương mặt đen cời tăng tăng quần áo xuống, ánh mắt yêu kiều như nước khê lấp lóe ánh sáng gì đó không rõ. Thẩm Họa vừa vận đối diện với tầm mắt này, thấy nàng ấy thẳng thắn nhìn chăm chăm mình, nàng mất tự nhiên cười cười. Thẩm Họa than trong lòng, gặp tỳ tỳ lại khẩn trương không nói ra được.

"Nếu muội hoán đổi ta, cô nương làm thế nào?" Trong lời nói, Vạn di nương không khỏi hơi lo lắng, hơn nữa Tuyên Nguyên Hải cũng sẽ không dễ dàng để đại phu đi vào Phụng Phi các xuất phủ như vậy. Nàng càng là kiến thức nửa vời đối với kế hoạch của Tiêu Dịch, chỉ biết theo sắp xếp của Tiêu Dịch ăn thuốc bột kia chờ có người tới cứu nàng là được.

Thẩm Họa trấn an, ánh mắt không tự chủ được nhìn chăm chăm mặt người kia, "Tỷ tỷ yên tâm, Tiêu tướng quân sẽ cứu muội đi ra ngoài! Hơn nữa, một lát Tuyên vương gia sẽ không phát hiện tỷ rồi đi." Trong nháy mắt, nàng suy nghĩ tung bay, tâm thần mới rút về lại, nhìn về mặt Vạn di nương cứng lại chuyển thành nghiêm nghị.

Mặc kệ bao nhiêu nguy hiểm, nàng là tâm cam tình nguyện cứu người.

Vạn di nương cũng sẽ không nhiều lời, trên người dần dần có hơi sức, bèn nhặt quần áo lên trông từng món một vào trên người, chẳng biết tại sao trên quần áo này có một loại mùi thơm quen thuộc, nàng không khỏi liếc mắt cô nương ngẫm đến kia một cái.

Thẩm Họa coi hết xiêm áo, bèn cầm hòm thuốc để lên bàn lên, bên trong cũng không có loại thuốc nào, lại là một loại son phấn. Thẩm Họa kéo Vạn di nương vẫn còn đang buộc dây lưng qua ngồi xuống, cầm phấn lót vẽ lưng tung một tầng dầu mỡ đen thui lù lù như mỡ heo trên mặt nàng. Trong lòng Vạn di nương cũng thật là khâm trọng, mặc cho người trước mặt cho mình đổi hoá trang. Đợi làm xong, lại chỉ thiếu dính nếp nhăn mí mắt lên, Thẩm Họa kéo Vạn di nương đến trước gương đồng nhìn.

Trong mặt gương mờ nhạt như sương mù, hai người lại giống nhau y hệt, Vạn di nương chưa từng nhìn thấy dung mạo vốn có của Thẩm Họa. Trong bốn năm giam cầm ở Phụng Phi các, nàng cũng không biết muội muội mà mình thất lạc nhiều năm đã ở bên cạnh. Nàng kinh ngạc sự tương tự của bọn họ, lại không ngờ tới nguyên do ở trong đó.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập có lực, kèm theo cả đám người làm kêu lên Vương Gia, hai người đồng thời kinh hoảng, Tuyên Nguyên Hải tới quá nhanh...

Tuyên Nguyên Hải vội vàng đẩy cửa vào, chân lướt như bay, không dừng lại nửa khắc, sắc mặt hân đang âm trầm xen lẫn tức giận thiêu đốt y hệt núi lửa. Nếu Uyển Nhi không ở đây, nếu không có ở đây, chỉ cần nghĩ đến đây loại kết quả tồi tệ này, cả người Tuyên Nguyên Hải lại tuôn ra sát khí.

Nhưng lúc thấy người lẳng lặng nghiêng người dựa vào chỗ dựa lưng trên giường thì hân mới âm trầm dần dần hóa thành nhu tình, "Uyển Nhi như thế nào rồi?"

"Vương Gia không nên tới gần ta, sợ sẽ lây nhiễm." Trên giường, giai nhân mang khăn che mặt che miệng mũi, giọng nói khàn khàn, Tuyên Nguyên Hải không khỏi nhú nhú mày, cứ có cảm giác nơi nào đó có chút không đúng, nhưng cái trán trắng nõn quen thuộc này, mặt mày mê người lộ ở bên ngoài rõ ràng là di nương của hân.

Hân hít một hơi, bước chân không ngừng, "Bổn vương không sợ, để Bổn vương nhìn nàng!"

"Vương Gia." Trên giường, giai nhân hô to một tiếng, "Không nên để Uyển Nhi khó xử, đừng tới đây." Nàng che miệng ho khan hai tiếng, hơi vén khăn che mặt lên cầm khăn che miệng ho khan. Tuyên Nguyên Hải mắt sáng như đuốc, nhìn cực kỳ cẩn thận, đôi môi kia mặc dù tái nhợt, cũng là môi của Uyển Nhi. Nàng có môi ngọc, lúc khép hờ khẽ héch vòng cung mượt mà, giống như một viên trân châu khảm ở trên mỹ ngọc thượng hạng. Tuyên Nguyên Hải dừng bước chân lại, yên tâm không ít, "Được được, Bổn vương không qua." Hân lập tức nghiêng đầu nhìn chăm chăm Nữ đại phu ngẫm đến kia, nàng vẫn cúi đầu thấp xuống.

Nếu mà Tuyên vương cẩn thận một chút nữa, hai người này cũng chỉ là da dẻ một đen một trắng, cái trán đầy đặn rất giống nhau. Mà ước chừng chỗ không giống chính là lỗ mũi ở giữa, Tạ Uyển vừa phải đoán nhuận, Thẩm Họa lại cực kỳ cao thẳng.

Không sai, nằm ở trên giường là Thẩm Họa đã rửa sạch gương mặt hóa trang, mà bây giờ Nữ đại phu đứng ở bên cạnh chính là Vạn di nương. Khi cảm nhận được ánh mắt Tuyên vương xẹt qua nàng, Vạn di nương cúi đầu thấp hơn, giống như là một kẻ thảo dân thấp hèn khiêm tốn. Tuyên Nguyên Hải đầu cần nhìn thẳng nàng, chỉ có giọng nói bình tĩnh hỏi: "Có thể rất đáng lo ngại không?"

"Phu nhân là ho lao! Thứ cho dân phụ vô năng, vẫn là mời cao minh khác." Nàng vốn là bởi vì Tiêu Dịch đưa tới thuốc học máu, giọng nói hồng rồi, ngược lại không giống như giọng nói vốn có.

Ho lao? Tuyên Nguyên Hải mở to con mắt, vừa nhìn về phía giai nhân trên giường, gầm nhẹ một tiếng, "Đồ vô dụng." Càng thêm oán giận Tuyên Kỳ thị mời đại phu không có năng lực ở đâu, vừa vặn cũng không cần sống trở về. Trong con mắt kia dần hiện lên ý định giết người khiến Thẩm Họa nhìn rất rõ ràng, nàng cắn cắn môi mở miệng lần nữa.

"Vương Gia đừng tức giận, Uyển Nhi đã như vậy, vì ta tích lũy một chút phúc đi." Ý chính là bảo Tuyên vương buông tha nàng ta.

Vạn di nương đồng thời vội vàng làm bộ dạng hoảng sợ, lập tức quỳ trên mặt đất, hạ thấp thân thể.

Tuyên Nguyên Hải trầm mặc chốc lát, dường như đang nghĩ gì đó, trong lòng Thẩm Họa thấp thỏm khác thường, lúc lâu mới nghe Tuyên Nguyên Hải lại nói, "Đi xuống đi, đến kho phòng lạnh thượng." Hôm nay Tạ Uyển bị bệnh, lại là sinh nhật của Trần Trần, quả thật không dễ thấy máu, ngày sau lại xử lý cũng tốt. Nhưng, hân đã đóng chặt vương phủ, không có lệnh bài ai có thể đi ra ngoài?

Thẩm Họa âm thầm xà hơi, cố ý dùng sợi tóc che chấn mặt mũi hỏi thăm, "Hôm nay tiệc sinh nhật của quận chúa và thế tử như thế nào?"

Vạn di nương biết Thẩm Họa tán gẫu với Tuyên Nguyên Hải như vậy là đang phân tâm hân. Nàng từ từ đứng dậy, ánh mắt đầu tiên là nhìn về bóng lưng

của Tuyên Nguyên Hải, ánh mắt phức tạp mà trầm tĩnh, nhưng dưới sự trầm tĩnh lại là một thoáng sắc bén chán ghét.

Nàng lại dịu dàng nhìn Thẩm Họa, vẻ ngoài nữ tử này rất giống với nàng, rốt cuộc nàng hiểu rõ cảm xúc ẩn giấu trong lòng là cái gì. Trong phút chốc, nước mắt trong mắt xuất hiện mờ mờ, người phía sau hình như cảm nhận được ánh mắt của nàng, nhìn sang cũng là có trong suốt lấp lóe, rất nhanh bởi vì phải che giấu cảm xúc, nàng lại che miệng ho khan thật thấp.

Vạn di nương đi một mạch ra ngoài, bước ra khỏi Phương Phi các, bên ngoài là không khí mới mẻ đã lâu không thấy, nhưng trong lòng lại vẫn nặng nề như cũ, đi không bao xa thì có một thị vệ tới thay thế người dẫn đường. Người nọ chỉ thấp giọng há miệng, Vạn di nương nghe rõ ràng nhất chính là ba chữ Tiểu tướng quân, thị vệ cầm yêu bài vương phủ không trở ngại, dẫn nàng đi ra ngoài từ cửa sau. Khúc quanh cách đó không xa chính là một chiếc xe ngựa khiếm tốn, thị vệ mời nàng lên xe. Vạn di nương nâng chéo váy leo lên, ngoái đầu nhìn lại, nhìn về Vương phủ giống như tòa lao tù kia một lần cuối cùng, từ đây nàng không phải là Vạn di nương nữa, mà là Tạ Uyển sống lại lần nữa.

Xe ngựa vội vã đi, muốn đưa ra ngoài trước khi Tuyên vương phát hiện Vạn di nương bị đánh tráo. Nếu Tuyên Nguyên Hải điều động binh lực phong thành, Tiểu Dịch thật sự đứng là không dễ xử lý, vậy thì phải xem bên Họa Nhi có thể ngăn cản Tuyên Nguyên Hải bao lâu. Tiểu Dịch lòng như lửa đốt, sắc mặt âm trầm giống như nhuộm mực vậy, một khi nhận được tin tức Tạ Uyển ra khỏi thành, hẳn sẽ lập tức đi đòi tiểu biểu muội.

Trong đình yên lặng đột nhiên lao ra một vệt bóng đỏ, dáng người nàng nhỏ nhắn áp sát, ngồi ở đối diện Tiểu Dịch, "Tiêu thúc thúc, mẫu thân của ta nên ra khỏi thành rồi chứ?"

"Sắp rồi." Tiểu Dịch trả lời hết sức ngắn gọn.

"Di mẫu làm thế nào bây giờ?" Ngồi nói chuyện ở chỗ này chính là quận chúa Trần Trần, nghe được Tiểu Bất Điểm nhắc tới Họa Nhi, Tiểu Dịch càng trở nên buồn phiền.

Quận chúa Trần Trần thấy hẳn không nói lời nào, trong lòng cũng khẩn cấp, bẽ cảm roi quát mạnh mặt bàn hai cái, "Tiêu Dịch, ngươi nghe rõ cho ta người Tạ gia một người cũng không thể có chuyện." Giọng nói non nớt của trẻ con nói chuyện, tức giận, thậm chí có mấy phần khí thế của thái tử phụ thân.

Khóe miệng Tiểu Dịch khẽ nhếch, hơi ngược mắt nhìn bé, đây đâu phải bé gái hơn bốn tuổi, thông minh như thế hiểu chuyện như thế, yêu bài của vương phủ là tiểu bất điểm này trộm được cho hẳn. Lúc trước khi mới tới Hàng Châu, hẳn đã nghe được tin đồn Tạ Uyển bị giam cầm ở vương phủ. Nhưng khi quận chúa Trần Trần tìm đến, một bé gái phấn điêu ngọc trác đứng lại, kiên cường nói bé là con gái của Tạ Uyển, Tiểu Dịch biết khoảng cách cứu Tạ Uyển không xa.

Quận chúa Trần Trần thu hồi roi, thân thể nhỏ bé nhìn về phía cửa thành, từ lúc bé hiểu chuyện, bé cũng biết mẹ đẻ của bé là Vạn di nương. Tất cả đồ sứ trong phòng bé đều là của Vạn di nương ở Phương Phi các làm, bé thích nghiên cứu bức tranh trên đồ sứ, dần dần lại có thể xem hiểu. Mặc dù bé còn nhỏ, nhưng nếu bé muốn biết cái gì, nhất định có thể biết, bé rõ ràng mẫu thân của bé muốn tự do!

"Bụp" Trong chớp mắt hình như có một ánh lửa phóng lên bầu trời cao ngất, Tiểu Dịch không kịp chờ đợi đứng lên, trên mặt thu lại biểu cảm, nhìn một hồi nữa, Họa Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Thẩm Họa rốt cuộc là lấy việc nàng mắc ho lao không cho Tuyên vương đến gần lừa gạt được rồi. Tuyên Nguyên Hải lại thật sự chưa từng phát hiện Vạn di nương của hắn đã là người khác, ngược lại phải quy công bởi ông trời ban cho về ngoài hai tỷ muội tương tự, không giống song sinh lại hơn hẳn song sinh. Lâu không thấy mời đại phu mới tới, Tuyên vương quyết định tự mình đốc thúc.

Tuyên Nguyên Hải vừa rời đi, Thẩm Họa bèn cho lui mấy kẻ hầu hạ khác, ngồi thẳng ở trước bàn trang điểm lạnh nhạt quét mày cao, dùng dầu hạnh chấm môi đỏ mọng, lại đến tủ treo quần áo chọn lựa một bộ xiêm áo vừa người mặc vào. Nàng nhìn bản thân trong gương đồng, chính là một cái váy ngắn màu hồng cánh sen, ống tay áo lún váy có đường viền tơ bạc, ống tay áo rườm rà gắn liền hoa văn màu vàng nhạt, trên mặt váy là từng đóa hoa phù dung lớn.

Thẩm Họa kéo cửa đi ra ngoài, ngay cả mạng che mặt cũng không còn. Bọn tôi tớ của Phương Phi các này còn chưa từng thấy bản thân Vạn di nương ăn mặc tỉ mỉ, thường ngày nàng mãi cứ mặc áo gai vải thô, tuy hàng năm quần áo loại mới làm trong tủ đều được bài biện. Vào lúc này không chỉ kinh ngạc, mỗi người cũng đều nhìn đến mắt trừng thẳng, tại sao Vạn di nương bệnh nặng lại đi ra rồi?

Trong đôi mắt đẹp của người trước mắt tỏa ra ánh sáng lung linh, đúng là một cảnh Bích Đào xinh đẹp cười như gió xuân, chỉ là không thể nói được có gì khác biệt với Vạn di nương thường ngày? Nếu nói trước kia Vạn di nương là một khối mỹ ngọc, vậy bây giờ Vạn di nương càng giống như là Minh Châu, đều là tinh khiết hoàn mỹ, lại ý vị khác biệt, ngay cả dung mạo này hình như cũng có chút biến hóa.

"Di nương, sao ngài lại đi ra ngoài?" Phương Kiểm ma ma tiến lên kính cẩn lễ phép hỏi thăm, nghĩ dung mạo này biến hóa cũng bởi vì về mặt vẻ trang

điểm.

"Ta muốn đi dạo một chút." Thẩm Họa chỉ đơn giản nói.

Chủ tử muốn hóng mát một chút, xem ra tinh thần còn sáng láng, bọn tôi tớ nơi nào không chịu thuận theo. Thẩm Họa bèn chậm rãi tản bộ ở trong vườn, dọc theo đường đi, cỏ cây xanh biếc, sắc màu rực rỡ, gió mát đập vào mặt từ xen lẫn mùi hương, ngửa mặt trong bầu trời xanh quang đãng ngày mùa thu, tầng mây như sợi bông trôi nổi, nhẹ nhàng phấp phới.

Bọn tôi tớ kinh ngạc lẫn nữa, hôm nay sao Vạn di nương thích nhìn chăm chăm bầu trời như vậy? Vì vậy, nha hoàn ma ma hầu hạ cũng cùng nhìn theo một lúc, vừa nhìn thì thấy một con diều từ từ bay lượn ở không trung, hẳn là các tiểu công tử tiểu thư thả chơi trong vườn hoa.

Thẩm Họa dần dần thu hồi ánh mắt, khóe miệng đỏ bừng thuận theo từ từ nhếch lên, không nói hai lời liền đứng dậy vội vàng bước đi tới cửa vườn. Phương Kiềm ma ma đuổi theo nói: "Di nương, di nương. Vương Gia đã thông báo ngài không được đi nơi đó đâu."

Bọn tôi tớ cực kỳ kinh hoàng, nếu để cho Tuyên vương biết Vạn di nương đến cửa vườn, bọn họ đúng là phải bị đánh chết tươi.

Thẩm Họa cũng không để ý tới bọn họ, đường cong khóe miệng càng lớn, lại đột nhiên mở miệng lạnh lùng nói: "Ai là di nương của các ngươi? Tránh xa ta ra một chút....."

Lúc này vừa hỏi đã hỏi đến mức mấy người làm sững sốt, "Di nương, chẳng lẽ là ngài bệnh hồ đồ rồi?"

Thẩm Họa vẫn là câu nói kia như cũ: "Ta không phải là di nương của các ngươi, ta muốn đi ra ngoài."

"Không thể đi ra ngoài đâu, di nương."

Thẩm Họa bước rất nhanh, chạy đến vào cửa vườn thì có thị vệ chặn lại đường đi không chịu để cho nàng bước ra thêm một bước. Thẩm Họa lập tức rút ra một cây trâm từ trên đầu, cây trâm bén nhọn còn hiện ra một tầng ánh bạc. Nàng nhắm ngay cổ họng của chính mình, mọi người đều sợ đến mức cả người đổ mồ hôi, hồn cũng sắp mất đi rồi.

Phương Kiềm ma ma gấp đến độ vỗ đùi, lau mồ hôi khuyen, "Ngài thật là chó có làm chuyện điên rồ mà. Lão nô đi gọi Vương Gia tới đây."

Thẩm Họa lạnh lùng nói: "Ai dám nhúc nhích, ta sẽ chết ở chỗ này ngay lập tức. Rốt cuộc là các ngươi có ý gì? Lại bắt ta đến cái vườn này, ta muốn đi ra ngoài tìm biểu ca của ta."

"Cứu mạng... Cứu mạng..."

"Ta là biểu muội của Tiêu tướng quân, cũng không phải là di nương của các ngươi, không nên ngăn cản ta! Biểu ca, cứu mạng với!"

Thẩm Họa lấy tính mạng uy hiếp, mấy người làm và thị vệ trông chừng đều không dám tiến lên, lại bị Vạn di nương vừa làm ra như vậy không hiểu ra sao, sốt ruột hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào. Di nương đang yên đang lành, tại sao Vạn di nương yên lặng ngay người bốn năm ở trong Phương Phi các lại đột nhiên tự xưng là biểu muội của Tiêu tướng quân?

Mà từng tiếng từng câu này của Thẩm Họa là dùng hết sức cuồng loạn thét ra ngoài, bên ngoài cả đám phu nhân theo bước Tuyên vương phi vừa vặn tới gần đó ngấm cảnh, loáng thoáng nghe được bên trong có tiếng nữ tử tìm chết, còn tự xưng là bị bắt đến vườn vắng vẻ, thân phận cũng là bất thường, lại là biểu muội đi theo Tiêu tướng quân cùng đến vương phủ hôm nay.

Các vị phu nhân ngờ ngác nhìn nhau, bên cạnh đã có người thảo luận âm ỉ. Mặt Tuyên vương phi dường như lộ vẻ lúng túng, lời nói khéo léo an ủi các vị phu nhân. Nhưng tiếng cầu cứu trong vườn lại càng lúc càng lớn, các phu nhân đều nghe kinh hãi, có người sợ rằng Tuyên vương gia này háo sắc, nếu mà coi trọng vẻ mặt xinh đẹp bên bắt đi, có gì khác biệt với giặc cướp? Trong lúc nhất thời, họ đều bắt đầu lo lắng đến an toàn của bản thân.

Trong đó có một vị là phu nhân Tổng binh, phu quân nàng tay cầm binh quyền Hàng Châu, cũng là căn cơ cực sâu ở Hàng Châu, lại sớm không hề hòa thuận với phủ Tuyên vương. Cái gọi là đạo lý một núi làm sao có thể chứa hai hổ, về mặt phu nhân Tổng binh nghiêm nghị, "Tuyên vương phi, lúc này vương phủ lại gây ra loại sự tình này, còn không nhanh chóng mời cô nương kia đi ra."

Nghe được là biểu muội của đại tướng quân Tiêu Dịch, tâm tư phu nhân Tổng binh lại trở nên linh hoạt, nếu có thể hàm ơn cho Tiêu tướng quân, về sau nhất định là có ích đối với thăng quan của phu quân. Lại nói, Tuyên vương ái thiếp diệt thế nổi tiếng bên ngoài, loại chuyện quá quắt này lại có gì không làm được?

Phu nhân khác lại phụ họa thêm, "Đúng vậy, nghe thật là đáng sợ!"

"Ồi chào, có lẽ là hiểu lầm đấy? Vương phi, không bằng mời đi ra hỏi trước một chút."

Mặt Tuyên vương phi lộ ra vẻ khó xử, trong nháy mắt mọi người bèn hiểu rõ, đã sớm nghe nói Tuyên Kỳ thị không có địa vị ở vương phủ, còn nghe nói Phương Phi các này lại là cấm địa ở vương phủ, chẳng lẽ trừ Vạn di nương, còn giam cầm những nữ tử khác?

Phu nhân Tổng binh cười lạnh, lại dẫn đầu nói: "Nếu không vào được, không bằng hỏi một chút Tiêu tướng quân thực sự thất lạc người đi theo không?"

"Đúng vậy, chúng ta đi hỏi một chút."

Miền là chỗ có nữ nhân, từ trước đến giờ không thiếu được suất kịch có thể xem, tất cả mọi người đang vui mừng, nhưng không ai nhìn thấy một nụ cười sáng khoải thoáng qua khóe miệng Tuyên Kỳ thị. Nữ nhân kia rốt cuộc rời khỏi vương phủ rồi, mà Tuyên vương lạnh lùng với nàng đã khiến lòng của nàng chết lặng, lại là một nụ cười quý dị, thật tốt! Cái Vương phủ này giải tán mới tốt.

Bên này, Tuyên Nguyên Hải xuất phủ mời đại phu tới, nhưng vừa xuống xe lại nhận ra không đúng. Cửa vương phủ bao vây không ít thị vệ, lão quản gia của vương phủ gấp gấp hoang mang chạy tới, nói là mới vừa rồi Tổng binh và Tiêu tướng quân dẫn người tiến vào, lại nói tỉ mỉ nguyên do một lần, hẳn vừa quan sát về mặt vương gia, vừa lau mồ hôi.

Tuyên Nguyên Hải tức giận trực tiếp đẩy đi lên, "Cút ngay." Hắn cất bước lên trước đột nhiên nghĩ đến đủ loại trước đó, sắc mặt càng lộ vẻ sâu tối. Gần đến cửa, về mặt hắn đột nhiên kinh hãi, ném lệnh bài cho thị vệ đi theo mình, "Phong thành, phong thành, lập tức." Hắn gần như là nắm tay găm hết lên.

Sải bước vượt qua lập tức đi tới Phương Phi các, thuận tiện triệu tập đến một ngàn Phủ Binh, hắn mang theo tức giận cuồng cuồng đi tới một nửa, khi thấy bóng dáng cả người cầm bào đen như mực ôm một nữ tử ra ngoài, trong tay hắn còn nắm lấy một thanh kiếm sắc bén, trên mũi kiếm dính theo máu tươi.

"Tiêu tướng quân, hôm nay là tới vương phủ của Bồn vương gây chuyện sao?" Ánh mắt Tuyên Nguyên Hải không hề chớp mắt theo dõi nữ tử trong ngực hắn. Thân hình kia, tướng mạo kia đều là Vạn di nương của hắn không sai, trong lòng hắn cũng hy vọng là Vạn di nương. Thảm Họa thấy Tuyên vương từ cau mày ngạc nhiên đến vẻ mặt chắc chắn, mới mím mím môi quay đầu đi tiếp tục vui ở lồng ngực nở nang của Tiêu Dịch giống như không muốn xa rời, mà một động tác dường như càng thêm kích thích Tuyên Nguyên Hải thiếu chút nữa bóp nát xương tay.

Tiêu Dịch cười lạnh, lại đi về phía trước hai bước, Mặc Ngọc đeo bên hông đông đưa theo bước chân trầm ổn, "Bản tướng quân cũng muốn hỏi Tuyên vương một chút, vì sao muốn giam cầm biểu muội của ta?" Hắn vốn là giọng trầm thấp vào lúc này kết đầy mảnh băng vụn, trong nháy mắt tức giận lạnh cứng tới cực điểm. Nữ quyền đều cách rất xa, khách nam cũng theo đó mà tản ra hai bên, thân thiết với Tổng binh thì đứng ở chỗ Tiêu Dịch.

"Rõ ràng là Vạn di nương trong phủ Bồn vương."

"Ta không phải, ta không phải là Vạn di nương." Một giọng nói êm ái như hoàng oanh khoan thai truyền ra từ trong ngực Tiêu tướng quân.

Tất cả mọi người nghe thấy rất rõ ràng, hoảng hốt còn có mấy vị phu nhân vừa nãy làm chứng, trong lúc nhất thời thật là náo nhiệt, lời gì cũng có.

"Tuyên vương xin nhường đường." Tiêu Dịch lại trầm giọng lạnh lùng mở miệng lần nữa.

Mặt mày Tuyên Nguyên Hải tức giận cứng lại, đây rõ ràng là Uyển Nhi của hắn, thêm nữa hành động thân mật của hai người trước mặt khiến Tuyên vương lên cơn giận dữ. Mắt đi lý trí, hắn vẫy vẫy tay, Phủ Binh trực tiếp bao bọc vây quanh đám đông. Hôm nay, Tổng binh dẫn theo thị vệ không tính là nhiều, không khỏi liếc về phía Tiêu Dịch. Nếu Tuyên Nguyên Hải quyết tâm, hôm nay ai cũng không đi được, hắn đang định tìm từ khuyên Tiêu tướng quân còn nhiều thời gian.

"Đề di nương của Bồn vương xuống, Bồn vương tự nhiên có thể tha các người một con đường sống."

Thảm Họa thấy tư thế này, không ngờ Tuyên vương sẽ sử dụng bạo lực muốn giữ người, nhất thời cũng không biết Tiêu Dịch có chủ ý gì, nhẹ nhàng dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực của hắn, đôi mắt như nước lo lắng nhìn về hắn, lại lập tức cảm giác cánh tay buộc chặt mấy phần, hình như là Tiêu Dịch đang trấn an Thảm Họa không cần phải sợ.

"Tuyên vương ý muốn làm lớn chuyện này, bản tướng quân hầu đến cùng." Cũng không biết là tính thế nào, Tiêu Dịch lạnh giọng nói xong, bên ngoài liền xông vào không ít thị vệ. Mặc dù số người không coi là quá nhiều, chỉ có mấy trăm người, lại nhìn huy hiệu kia, chính là thị vệ Tiêu gia quân, có thể nói là tinh binh lấy một địch một trăm.

Những thị vệ thân kinh bách chiến này đâu phải là Phủ Binh của Tuyên vương có thể so sánh, chỉ cần thị vệ Tiêu Dịch đứng chỗ nào, đám Phủ Binh đã bị khí thế kia đè ép không nhìn được lui về phía sau.

Khó trách Tiêu Dịch cương quyết như thế, Thảm Họa giật mình không thôi, thị vệ của hắn không phải bị Triệu Đô đốc ràng buộc ở Hoài Châu sao?

Dẫn đầu tướng sĩ là Cầu Dưng, hắn nửa rút ra lợi kiếm hi hục đi tới, thân hình cao lớn vừa tới đứng bên cạnh Tiêu Dịch, không cười lên đặc biệt có thể dọa người, rống to một tiếng, "Hôm nay ai dám ngăn cản đường của tướng quân, giết chết không cần luận tội."

Thị vệ đi theo khác phát ra tiếng vang chấn động âm vang, "Giết, giết, giết."

Mọi người đều bị khí thế kia dọa sợ đến liên tục lui tránh hai bên nhường đường, tay Tuyên Nguyên Hải run run, loại tình trạng này đã là xu thế bại binh.

Sắc mặt Tiêu Dịch đông băng, từng bước từng bước vững vàng ôm người rời đi, không có người dám tiếp tục ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Có lẽ hôm qua từng dây cung nứt toác quá gấp, hôm nay Thẩm Họa thức dậy đã là mặt trời lên cao. Trụy Nhi đang ôm một bó hoa kiêu diễm cắm vào trong bình sứ, vừa nghiêng đầu cười khanh khách nói: "Biểu tiểu thư, ngài ngủ ngon chứ?"

Thẩm Họa mắt tập trung gật đầu một cái, bèn đứng dậy rửa mặt, Tiêu Dịch hiển nhiên là không có ở Thẩm Trạch, nghĩ là Tuyên vương còn có rất nhiều chuyện khó giải quyết chờ hần xử lý, Tuyên Nguyên Hải mắt Vạn di nương ưa thích sao lại có thể từ bỏ ý đồ?

Nơi này dù sao cũng là Hàng Châu, Cường Long còn không ép Địa Đầu Xà, mặc dù Tuyên vương không phải con rắn, nhưng cũng là Giao Long răng nanh lớn lên trong nước kia. Tuyên vương phủ ngày càng suy thoái, nhưng thế lực chiếm cứ nơi này vẫn còn, vậy mà căn cơ của Tiêu Dịch ở Hàng Châu lại hoàn toàn không có, Thẩm Họa lo lắng. . . . .

Hôm qua là Tuyên vương không hề phòng bị, hôm nay thật sự lại khác biệt.

Cơm trưa tinh xảo, Thẩm Họa lại không có khẩu vị, đơn giản dùng hai miếng bèn bảo người ta bùng xuống. Lúc ngủ trưa, nàng lặn qua lộn lại cũng không buồn ngủ chút nào, lại thấy tầng mây xanh thẳm giữa trưa ngoài cửa sổ, ánh mặt màu vàng trời xuyên thấu tầng mây, sáng rõ một vùng.

Thẩm Họa nhớ tới hôm qua trên áo khoác màu mực trên người Tiêu Dịch kia có vết kiếm cắt, cũng bèn không ngủ, đứng dậy lục ra giỏ kim chỉ từ trong ngăn tủ, định vá lại áo cho Tiêu tướng quân, cũng coi là tiêu phí thời giờ. Kể từ khi tới Giang Nam, có lẽ là không thể so với ở Hầu phủ, trong ngõ phố này đều là trẻ con chạy đầy đường, ngay cả Dục Ca Nhi cũng không muốn ngủ trưa, cùng nhau chạy chơi theo đám bọn họ. Thẩm Họa chỉ bảo thị vệ đi theo xa xa, đừng quấy rầy hăng hái của tiểu công tử, nàng cũng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Nàng không lo lắng Dục Ca Nhi, nhưng bây giờ lo lắng nhất chính là quận chúa Trần Trần.

Gia tỷ Tạ Uyển ra khỏi thành cả đêm, được Tiêu Dịch thu xếp đến một chỗ vô cùng an toàn. Trước đó, Thẩm Họa vẫn chưa từng hỏi nhiều tới chuyện của gia tỷ, khi hôm qua Tiêu Dịch cho biết quận chúa Trần Trần là ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của nàng thì trong lòng Thẩm Họa không khỏi khổ sở, A tỷ của nàng lại chịu khổ nhiều như vậy. Đầu tiên là Tạ gia bị tịch thu tài sản chém giết, nàng ấy nhìn tận mắt chỉ thân chết đi, nữa là chia ly với tiền thái tử, trên đường lưu đầy lại bị giặc nhớ thương, phế thành di nương đến trong phủ giam cầm khuất nhục, thời gian chia lìa với con cái máu mủ ước chừng hơn bốn năm. Nghĩ tới đây, Thẩm Họa càng nhiều thêm mấy phần thù hận đối với Tuyên Nguyên Hải.

Bây giờ Vạn di nương rời đi, quận chúa Trần Trần có thể được mấy phần yêu ai yêu cả đường đi của Tuyên Nguyên Hải? Nhưng, nàng cũng chỉ có thể nhìn xuống tất cả suy nghĩ lo lắng, chờ đợi Tiêu Dịch trở lại.

Xuyên qua may vá, Thẩm Họa bảo Trụy Nhi lấy ra áo khoác màu mực ngày hôm qua đã giặt sạch phơi khô của Tiêu Dịch. Trụy Nhi không biết biểu tiểu thư muốn áo khoác làm gì, nghe lời lấy ra mới biết là biểu tiểu thư muốn khâu vá sửa lại vết rách. Chỉ là lúc hôm qua sau khi Trụy Nhi thấy đã khâu vá lại, thấy biểu tiểu thư không khỏi thất vọng, bèn trêu ghẹo nói: "Không bằng muội lại gỡ bỏ sợi chỉ cho biểu tiểu thư ngài? Ngài vá một chút nhé?"

Thẩm Họa bị nàng chọc cười, khoát tay lia lịa, thêu thùa luôn luôn là xương sườn mềm của nàng, đường may vá này gần như không nhìn ra là từng bị cắt rách, bèn nói thật: "Nếu để cho ta may, sợ là biểu ca cũng không muốn mặc đi ra ngoài nữa đấy."

"Thiếu Tướng quân của chúng ta mới sẽ không ghét bỏ tay nghề của ngài đâu."

Thẩm Họa giương mắt nhìn một chút về mặt Trụy Nhi hoàn toàn nghiêm túc chắc chắn, trong lòng dờ khóc dờ cười, cho dù là Trụy Nhi hay là Mộc Quý đều luôn luôn thiên vị tướng quân nhà họ. Thẩm Họa lại chợt nghĩ đến một vấn đề đã hỏi Trụy Nhi trước đó, bèn hăng hái, "Muội có còn nhớ rõ trước kia ta đã hỏi chuyện nguyên phối của biểu ca không?"

Trụy Nhi giật mình một cái, ánh mắt bắt đầu lóe lên, hơi đắn đo một lát cuối cùng vẫn là cắn môi nói: "Biểu tiểu thư, ngài muốn hỏi cái gì? Trụy Nhi sẵn lòng nói." Trụy Nhi thật lòng thích người chủ Thẩm Họa này, cũng một lòng coi biểu tiểu thư là phu nhân Tướng quân tương lai giống với Mộc Quý. Mặc dù Tướng quân đã thông báo không thể chỗ mềm lung tung về tiền phu nhân với người ngoài, nhưng mà biểu tiểu thư cũng không coi là người ngoài nhĩ. Nghĩ như vậy, Trụy Nhi lại càng cảm thấy có thể nói.

"Muội muốn nói gì cứ nói đó?" Thẩm Họa cũng chợt hỏi theo bản năng, căn bản cũng không nghĩ ra mình muốn hỏi điều gì. Có điều hôm nay nàng sờ tới áo khoác của Tiêu Dịch, nên không tự chủ nghĩ tới có phải trước đây cũng có nữ nhân nhớ thương biểu ca, muốn khâu vá sửa lại áo cho hần hay không? Lại cảm thấy trong lòng nôn nao một hồi, lúc đầu nàng còn lầm tưởng bức họa là An Nguyệt Thiên, hôm nay rốt cuộc biết được thì ra là A tỷ của nàng.

Nhưng Thẩm Họa dám chắc chắn Tiêu Dịch và A tỷ cũng không có lòng riêng.

Bên này Trụy Nhi liếc mắt, nghiêm túc suy nghĩ một chút, "An phu nhân, tính tình nàng rất hiền hoà, là vô cùng tốt đối với tiểu công tử, càng đối với Tướng quân tốt hơn. An phu nhân nàng và biểu tiểu thư ngài giống nhau đến mấy phần, ngoại trừ đáng vẻ giống nhau, càng kỳ lạ hơn chính là giọng nói, đều giống như chim hoàng anh, đáng tiếc. . . . ."

Thẩm Họa không biết bản thân là lấy tâm tình gì nghe xong, thì ra là lúc An Nguyệt Thiên dẫn theo Dục Ca Nhi tròn một tuổi trở về An gia gặp phải giặc cướp, xe ngựa bị giật mình. Lúc ấy, Dục Ca Nhi và An Nguyệt Thiên đều ở bên trong, mắt thấy xe ngựa sắp ngã xuống vách núi, An Nguyệt Thiên lại ném Dục Ca Nhi lên vách đá, bản thân ngã tan xương nát thịt. Sau đó, lúc Tiêu Dịch đi xuống vách núi tìm, thì thể của con ngựa và An Nguyệt Thiên đều không thấy, ước chừng là bị sài lang hổ báo phía dưới ngậm trong mồm tha đi rồi, làm bữa ăn thịt, không thể bảo là thê thảm.

"À, biểu tiểu thư, muội quên Vương thẩm còn nói để cho muội đến chỗ bà ấy bắt cá đấy, bữa tối hôm nay hầm cách thủy canh cá cho ngài và Tiêu tướng

quần uống." Nói xong cũng mau chóng rời đi ra ngoài.

Trụcy Nhi đi làm canh cá, nàng bèn thu dọn trong này, Thẩm Họa cảm cảm bào trải mở ở trên giường, giờ tay lên vuốt phẳng chỗ nếp nhăn nổi lên, bàn tay chậm rãi vuốt qua mỗi một chỗ chất vải. Lúc lướt qua chỗ lồng ngực, tay Thẩm Họa lại dừng lại, suy nghĩ bay trở lại hôm qua nàng hóa trang nữ đại phu thấy tình cảnh Tiêu Dịch và Tuyên vương so kiếm ở phía trước đình. Trong đầu hiện ra cả người bắp thịt rắn chắc kia, bên trên cơ ngực còn không ngừng lăn xuống giọt mồ hôi lớn nóng bỏng.

Lòng của Thẩm Họa đột nhiên không bị khống chế, bùm bùm, miệng đắng lưỡi khô là cảm giác xa lạ mà nàng chưa bao giờ nhận thức.

Thẩm Họa đứng dậy đi tới nhắc lên bình trà ở trên bàn rót ly nước trà hơi lạnh, bởi vì thoáng rung động xa lạ kia, nàng cũng chưa từng chú ý trong ly trà rơi xuống vật nhỏ. Còn trùng có cánh của Giang Nam chính là hoành hành như thế, đang muốn uống vào thì mới miễn cưỡng nhìn thấy, trên tay không khỏi run lên, lại vẩy nước trà vào trước ngực, để ly xuống lại không để ổn, nhất thời lăn xuống từ trên bàn. Thẩm Họa nhìn bữa bộn trước mắt, xoa cái trán, trong lòng liên tục thở dài.

Mà cùng thời khắc đó, khi bóng dáng cao lớn của Tiêu Dịch sắp vào cửa thì lại nghe một tiếng thanh thúy vang lên bên trong phòng ngủ. Chỉ một cái chớp mắt, hần nhủu mây lại, bước chân cũng không ngừng đi vào bên trong, giường mắt nhìn lên, ở dưới gia cụ xưa cũ chỉ thấy một thoáng thân thể mảnh mai mặc quần áo đỏ hồng, quỳ ở trên đất. Tóc đen mượt giống như bằng lụa tùy ý xuôi theo rơi rớt ở đầu vai, thỉnh thoảng chảy xuống theo động tác của nữ tử. Lọn tóc này thoáng qua một vệt ánh sáng dịu hiền, giống như một cây bàn chải quét qua trong đầu của Tiêu tướng quân, xao động khó nhận. Huống chi, loại tư thế này dù đồ người hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ nhiều hơn.

Tiêu Dịch khẽ nheo lại mắt phượng nhìn chằm chằm, đợi nghe nữ tử ai nha một tiếng, hần mới thu hồi tâm trạng trong nháy mắt, hầu kết hoạt động nẩy phần, nâng chân dài lên cất bước đến sau lưng tiểu biểu muội. Cúi người nhìn xuống, hần mới biết là nàng đập vỡ cái ly, vừa ở lục tìm mảnh sứ vỡ, vừa dùng khăn lau nhẹ nhàng lau sạch nước đọng trên sàn nhà, nhưng mảnh sứ vỡ sắc bén lại cắt ngón tay tiểu biểu muội.

Thẩm Họa đang khẽ nhủu lại lông mày đen đẹp mắt, mút ngón tay vào, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, đầu lưỡi khẽ liếm. Mà trước ngực nàng hình như cũng dính nước trà, vải vóc thật mỏng bởi vì ẩm ướt, dính sát trước ngực đầy đặn của nàng. Lấy góc độ Tiêu Dịch thoát nhìn, đường vòng cung hoàn mỹ khẽ lên khẽ xuống theo hô hấp, hấp dẫn đến cực điểm. Hầu kết của Tiêu Dịch hoạt động càng thêm mãnh liệt, luồng nhiệt bụng dưới dâng trào.

Hô hấp của hần hơi dừng lại, mặc dù cả người mệt mỏi, nhưng so với loại này quả thật khó chịu hơn ngàn vạn lần, hần đứng dậy bèn lập tức muốn rời khỏi, bằng không. . . . .

"Biểu ca, huynh trở lại rồi." Tiểu Nhân đỏ bừng xoay đầu, mở đôi mắt sáng ngời hồ.

Tiêu Dịch ngay cả nghe được tiếng cũng cảm thấy là mê hoặc, chỉ vội vã rời đi ra bên ngoài, Thẩm Họa lại gọi lại lần nữa, "Sao vừa tới đã muốn rời khỏi? Lại xảy ra chuyện gì sao?"

"Biểu muội, nếu không để ta đi nữa, ta sẽ không đi."

Thẩm Họa nghe giọng hần trầm thấp khàn khàn, nhất định là bên ngoài quá mệt mỏi, đau lòng hần nói: "Biểu ca vẫn là nghỉ một chút đi, đợi muội thu dọn sạch sẽ, đi pha bình trà mới cho huynh." Nàng hoàn toàn không nghe hiểu hơi thở nguy hiểm trong lời nói nam nhân, còn uốn lên môi đỏ mọng ướt át nhẹ nhàng mỉm cười với Tiêu Dịch.

Tiêu Dịch nhắm hai mắt lại, khoe miệng cong lên đường cong, "Vậy thì ta ở lại." Hần bước tới vừa vội vừa mau. Thẩm Họa chỉ gấp gấp giường mắt thấy bên áo của hần đóng đưa, giày đen cũng đã đến bên chân, ngay sau đó hai cánh tay bị nhắc lên. Theo động tác chuyển động của hần, sau lưng nàng dựa vào trên tủ quần áo bên cạnh, cánh tay bên chắc kia lại trượt theo ra sức chống giữ hai chân của nàng!

Thẩm Họa bị vây ở giữa tủ treo quần áo và nam nhân, một lạnh một nóng, một cứng rắn một mềm nhũn, trong nháy mắt khiến nàng hiểu mới vừa rồi

Tiêu Dịch nói ở lại là ý gì. Hần cũng không cho nàng cơ hội đổi ý chút nào, lá đạo hôn lên môi của nàng, gương mặt, cổ, do dự đánh tới trước ngực thấm ướt bởi vì nước trà, cách vật liệu may mặc thật mỏng chôn ở bên trong say sưa mút vào. . . . . Hần không ngừng hôn khiến Thẩm Họa khẽ thở dốc không lên lời, nhưng nàng cũng không ghét.

Cảm nhận khuôn mặt tuấn dật kia dán vào nàng, thỉnh thoảng nhìn về nàng thì trong mắt chứa dịu dàng hết như

nàng là rượu cất nhiều năm trân quý, rót cuộc uống được vào trong miệng. Rượu không say mỗi người tự say, không chỉ có hô hấp Tiêu Dịch dồn dập, Thâm Hoa cũng khó mà dần xuống hé mở môi xinh, càng thêm miệng hít liếm môi một cái.

Hắn nói khi còn bé là nàng thích quần lấy hắn, Thâm Hoa không tin, hiện tại nàng rót cuộc tin rồi.

Tháng chín hoa quế vẫn bay hương, bên trong phòng hai bóng dáng trùng điệp, từ từ quần áo hôn một mạch ngã lật ở trên giường lớn. Thâm Hoa không cố ý tránh hắn, càng bị Tiêu Dịch đốt lửa cả người, chỉ có thể ôm lấy hông của hắn, mặc cho hắn mạnh mẽ tấn công trận địa, một đường đi xuống.

Tiêu Dịch, loại nam nhân này chỉ cần một chút là có thể ghi nhớ ở trong lòng cả đời. Hắn trầm mặc lãnh tính, lại đơn độc cứng chiều nàng, sao Thâm Hoa lại không có cảm giác, trước kia là không dám, bây giờ là không thể tự kèm chế, chỉ biết cắn lún càng sâu. Trụy Nhi nói An Nguyệt Thiên đối xử với hắn vô cùng tốt, nói chung cũng như tâm tình của nàng, nàng cũng muốn đối xử tốt với hắn. Hắn không nhìn được, muốn nàng. Giờ phút này, đáy lòng Thâm Hoa đã sớm mất khuê huân rồi, thân thể hồng thắm chính là chỉ có tình.

Xiêm áo của hai người ném ra từng món một từ trong màn, bên trong màn đã sớm quanh quần hương thơm, đợi đến khi muốn cởi bỏ cái yếm mê người này thì Thâm Hoa nghe được Tiêu Dịch khàn giọng trầm thấp ní non nàng: "Hoa Nhi, Hoa Nhi của ta."

"Lúc mười còn nhớ tên gì?"

"Ta Ninh, Ninh Nhi, Ninh Nhi."

Tiên Dịch đỡ bả vai Thẩm Họa ôm nàng trở mình một cái, Thẩm Họa thét một tiếng kinh hãi, làn tay hơi có vết chai bao trùm ở trên lưng của nàng, dây nhỏ của cái yếm hình như bị vội vàng cởi ra. Thẩm Họa nói là mới mười bốn, thật ra thì đã mười lăm xuân xanh, chính là trái cây chín mười, sẽ chỉ làm Tiên Dịch yêu thích không buông tay.

Chỉ là quả này còn chưa hái, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa cốc cốc cốc, "Họa nha đầu, con ở bên trong à, là Vương thẩm. Người khác tặng thúc con chút trái cây, tươi mới lắm! Ta lấy tới cho con và đứa bé Dục Ca Nhi kia nếm món ngon một chút."

Thẩm Họa nghe được Vương thẩm gọi nàng, vội vàng khiêng cánh tay đẩy người trên người một cái. Nàng bị hấn đè ép, chỉ có thể hít sâu một hơi, cố gắng vờ vàng hồ hập trả lời, "Vương thẩm, ngài chờ một chút, con mới vừa đổ nước trà trên quần áo rồi, đang đổi bộ xiêm áo nhẹ nhàng khoan khoái."

"Được rồi, thúc chờ con."

Lần nữa bị lật thân thể qua, nàng có thể thấy được mặt của Tiên Dịch đã đen bao nhiêu, tối tăm bao nhiêu. Vốn đã từ từ tìm về lý trí, Thẩm Họa hậu tri hậu giác thẹn thùng đỏ mặt, hai người trần truồng, lúc này mới cảm giác được kỳ cục, dùng đôi tay che chắn. Nhất là Thẩm Họa không biết có lòng hiếu kỳ gì liếc mắt một cái thúc giục

tới trong sách bình thường kia, mở to con ngươi như thê.

Thẩm Họa chỉ còn lại một ý nghĩ, hay là chờ lúc lập gia đình rồi hãy nói, bèn vội vàng xuống giường nhanh chóng mặc quần áo.

Tiêu tướng quân vẫn mặt mày dọa dẫm, kịch liệt thở dốc đi qua, tùy ý nằm ở trên giường, một cánh tay đường vân lấp thịt bèn chắc khoắc lên cái trán, khép mắt lại, hấn mím chặt môi mỏng không nói một lời.

Thẩm Họa nhìn khẽ than thở, trước khi sắp kéo cưa, đột nhiên chạy tới nhẹ nhàng bật hơi ở bên tai Tiêu Dịch:

"Biểu ca, chúng ta trở về thành thân thôi." Nói xong

Thẩm Họa lại bèn nhẹ nhàng rời khỏi, khẽ cắn đôi môi đỏ kia tiết lộ vẻ bối rối của nàng.

"Vương thân, quả này thật ngon, để trong phòng Dục Ca đi! Bé nhất định thích."

Kèm theo giọng nói chim oanh của nữ tử bên ngoài, hơi thở thơm như hoa lan mới vừa rồi, cái miệng nhỏ nhắn giống như vẫn còn ở bên tai vậy, khóe miệng của Tiêu Dịch vốn căng thẳng khẽ giương lên một đường cong, trái cây là thật ngon!!! Hệt như mật đào chín rục vậy!

Trở về Kinh Thành, nhất định phải danh chính ngôn thuận ôm quả mật đào này vào trong ngực, ăn tràn trề vui vẻ.

.....

Mấy ngày mưa thu hiu quạnh, cho đến cuối tháng chín, thái tử rốt cuộc mang theo khoản bạc giúp nạn thiên tai tấn Lăng Châu. Kể từ nay đó Tiêu Dịch cũng càng

uên Hằng Châu. Về từ sau đó, Viên Dịch cũng càng ngày càng bận rộn, gần như là ở lại dịch quán, Cầu Dưng cũng ở nơi đó theo, thỉnh thoảng tới đây chỉ là giúp đỡ chẻ củi, Thẩm Họa cũng sẽ thuận tiện hỏi thăm một chút tình trạng gần đây.

Mấy lần Cầu Dưng đều là qua vội vã, chỉ nói Tương quân trừ phiêu loạn sắp thu lưới, chúng cứ phạm tội cũng đã bắt được, lại chỉ thiếu một con cá lớn. Còn có, chính là thái tử ngại dịch quán uồn uốt âm u lạnh lẽo, hại gió rét, Tuyên vương cố ý qua mời thái tử vào vương phủ ở, ít ngày nữa sẽ vì thái tử đón gió tẩy trần.

Cầu Dưng phát tay áo, vừa hịt chẻ củi, vừa nói đông dài mắng thái tử, hẳn là cô nhi, cũng từng trải qua ôn dịch hoành hành, đói khổ lạnh lẽo, biết tầm quan trọng của việc khoản bạc giúp nạn thiên tai kịp thời phát ra. Nhưng thái tử đương triều này, hoàn toàn không lộ diện chỉ giao toàn quyền chuyện này do Đới Nghị và hai thần tử khác qua làm, mình thì chuyển tới vương phủ xa hoa ở, nghe nói còn cố ý mời Vũ Cơ nổi tiếng nhất Hằng Châu vào trong phủ, mỗi ngày đều có tiếng sáo trúc diễn tấu nhạc truyền ra.

Trong lúc đó quận chúa Trăn Trăn len lén tới hai lần, nhìn rất tốt, chơi đùa lúc lâu với Đục Ca Nhi, hai người cứ mãi cãi nhau tranh danh tiếng ca ca hoặc là tỷ tỷ.

Thẩm Họa hết sức kinh ngạc sự trấn tĩnh của Tuyên vương, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, mỗi ngày mua vui với thái tử. Mà Vạn di nương mất tích chẳng qua là đổi lấy Tuyên Kỳ thị bị giam lỏng, Trăn Trăn hình như cũng không chịu ảnh hưởng, vẫn là quận chúa được sủng ái nhất ở trong phủ.

Ngày hôm đó Tiêu Dịch đột nhiên trở lại Thẩm Trạch, bèn dặn dò để Truy Nhi đi nấu chút nước nóng, hẳn muốn tắm rửa mặt. Thẩm Họa thấy người đã vài ngày không gặp, vẻ mặt của hắn mệt mỏi, râu ria dài ra, lại càng lộ vẻ nam nhân to lớn cao ngạo.

Tiêu Dịch vừa thấy không có người nào thì bèn ôm tiểu biểu muội vào trong ngực, trên tay không dừng dần lực lại, lại hôn đầy đi, cho đến ngực kịch liệt thở dốc mới đặt người ở ngực, ôm thật chặt thật lâu.

Rốt cuộc chịu đi tắm rửa, đợi hắn chỉnh đốn xong bản thân, lại biến thành trích tiên tuấn mỹ đi ra từ trong tranh, Tiêu Dịch rõ ràng là võ tướng, da dẻ lại cực kỳ trắng nõn. Thẩm Họa nhìn dõi theo hắn, cảm thấy danh hiệu mỹ nam đệ nhất Kinh Thành này quả nhiên danh bất hư truyền.

"Còn nhiều thời gian, về sau Họa Nhi sẽ từ từ thưởng thức, ta lập tức phải đến Tuyên vương phủ dự tiệc."

Thẩm Họa vừa nghe Tuyên vương phủ sắc mặt cứng lại trong nháy mắt, bởi vì ở trong lòng của Thẩm Họa luôn cảm giác Tuyên vương sẽ không nuốt xuống cơn tức kia. Hắn ta ngồi đông càng giống như là Giao Long sau khi ngồi đông, răng nanh đang chờ mở lớn, chỉ sợ yến tiệc hôm nay chính là Hồng Môn Yến.

"Nhất định phải đi sao?" Thẩm Họa thấp thòm lo lắng dò hỏi.

Cánh tay dài Tiêu Dịch vừa ôm, kéo người ở trong ngực ngồi ở trên đùi, giống như vỗ về Đắc Ca Nhi vậy, nhẹ

nhàng vuốt ve lưng của nàng, "Tuyên vương bố trí tiệc đón gió (mời khách từ phương xa đến dùng cơm) cho Thái tử, sao ta lại cố đạo lý không đi, tình nghĩa quân thân, nếu ta không đi ngược lại rơi xuống nhược điểm rồi."

"Nhưng muội có dự cảm, bữa tiệc lần này hẳn là Tuyên vương thiết lập bẫy rập cho huynh, muội chỉ sợ huynh. . . ."

Câu nói kế tiếp, Thẩm Họa không muốn nhiều lời, trong lòng nàng cực kỳ không nở, chỉ nghiêm túc dặn dò, "Nhất định phải dẫn theo Cửu tướng quân bên cạnh, có lúc hẳn còn rất có thể dọa người."

Tiên Dịch cầm tay của nàng từ từ vuốt ve, nghiêm mặt nói: "Họa Nhi lại xem thường ta như vậy?"

Thẩm Họa tự nhiên không phải là ý này, lúc đầu Cao Tổ đến dự Hồng Môn Yến của Hạng Vương, cũng là bởi vì có Tướng quân Phàn Khoái ở đó mới cứu Cao Tổ một mạng. Hôm nay mắt thấy Tiên Dịch phải đi Hồng Môn Yến, trang #ddlqd# bubble làm sao nàng có thể yên tâm, hử bữa này nhất định phải nhảy, nàng lại chỉ có thể cứng ngắc nhìn, chờ kết quả.

Tiên Dịch thấy bộ dáng Tiểu Biểu Muội tâm thần lo lắng, thật là cực kỳ yên, lại cực kỳ đau lòng, cầm tay mềm xinh đẹp tuyệt trần kia lên hôn hít lại trấn an, mắt phương của hắn nhìn chăm chăm nơi xa dần dần nheo lại, "Yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận, nếu thật sự là Hồng Môn Yến, cũng là Hồng Môn Yến của Tuyên Nguyên Hải hẳn."

"Còn có chút đặc sản Hàng Châu mà ta bảo người ta đặt mua, Họa Nhi, một lát đi muội nhìn chọn một chút, còn

cần cái gì, chỉ để ý mua, qua hai ngày muối hãy dẫn Đục Ca Nhi về Kinh Thành trước."

Thẩm Họa nghe lời gật đầu một cái, hiện tại Hàng Châu đã giống như một cung tên chứa đầy sức mạnh, các loại thế lực tụ tập, hết sức căng thẳng, nàng ở lại chỉ có thể ràng buộc Tiêu Dịch, vẫn là trở lại kinh thành trước lẳng lặng chờ hắn trở về. Huống chi, nàng cũng nhớ Đuệ tỷ tỷ, Hồng Ngọc, Mộc Quý, Mộc Cẩn rồi, tuy trong thư tín đã nhờ Tiêu Tĩnh Đuệ trông nom mấy nha hoàn của nàng, nhưng dù sao nàng ấy đã gả vào Bối gia, nhất là Hồng Ngọc, không biết sau khi nàng rời khỏi lại có người bắt nạt không?

Phiên Tuyên vương làm tiệc đón gió cho Thái tử cực kỳ xa hoa, thái tử nghỉ ngơi ở trong phòng đi rồi không muốn chờ đợi long hành xối nước, trước tiên bước lên bậc thêm ngôi lên chủ vị, Triệu Dịch và một số thân tì cũng còn chưa từng đến. Tuyên vương và Triệu Tri huyện đến sớm dẫn đầu nghênh đón, quý gói hành lễ, thái tử cũng hài lòng lần sắp xếp này, không khỏi cười nói: "Tuyên vương thật là thay bốn điện nhọc lòng."

Thái tử nheo mắt lại, tuy là tướng mạo không tầm thường, đáy mắt lại hoàn toàn xám đen, vừa nhìn chính là hậu quả hàng năm tống đục. Trong bữa tiệc ca múa đã bắt đầu, eo nữ tì mềm nhỏ uốn éo lắc lư ở trước mắt thái tử, Vũ Cơ diêm dúa lòe loẹt mặc váy thật mỏng, đường cong như ẩn như hiện, đôi mắt ánh hồng phách người, nàng vừa uốn éo, vừa chui vào trong ngực thái tử.

Thái tử hăng hái cực tốt, cũng không kiêng dè, trực tiếp ôm người vào trong ngực sờ, nơi này cũng không phải là

Đông cung, phủ hoàng ở Kinh Thành phía xa, Hàng Châu là hấn lớn nhất, thái tử dĩ nhiên phôi phôi bắt đầu hưởng thụ tất cả.

Tuyên vương lại sai người đưa lên một bản vẽ chân dung, "Đa tạ điện hạ khen ngợi, đây cũng là chuẩn bị cho Điện hạ ngài, nhưng xem Điện hạ có thể thích hay không. Nếu không thích, thần lại để cho người đi đổi."

Thái tử cười ha ha, mở bức họa ra, dút khoát đầy nữ tử tựa sát bên cạnh ra, chăm chú nhìn chằm chằm bức họa kia, giống như là gọi lên quá xa xưa, hết như hồi ức. Hấn hoàng hốt chốc lát, còn nhớ rõ khuôn mặt tuyết trắng xinh đẹp kia, lần đầu tiên hấn nhìn thấy tuổi không lớn lắm, lại cảm thấy là Cửu Thiên huyền nữ giáng lâm. Hôm nay nhìn thấy bức họa, hấn thán phục vì sao chỗ này lại có người tương tự Mỹ Nhân Đồ Nhất Kinh Thành năm đó hấn cầu xin mà không được.

Thái tử vẫy vẫy tay, gọi Tuyên vương tới bên cạnh, không thể chờ đợi nữa, giọng dò hỏi: "Đã đưa tới rồi?"

Tuyên vương nói: "Điện hạ, kiên nhẫn đợi chút, nàng kia vẫn còn đang chuẩn bị thay quần áo tắm rửa. Nếu đã đưa đến phòng ngủ của điện hạ, thần nhất định thông báo Điện hạ."

Mặt Thái tử giãn ra cười ha ha, ly rượu xuống bụng đầu lưỡi thật là mỹ vị nha!

Ở tại Thẩm trạch, sắc trời đã tối, mấy người áo đen da hành ẩn núp ở gần đó, đợi Tiêu Dịch vừa ra khỏi tòa nhà, mấy người nhìn chăm chú một cái, lặng lẽ bắt đầu hành động.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Tiêu Dịch dự tiệc chỉ dẫn theo hai thị vệ Tiêu gia quân tới, mà từ trước đến giờ Cầu Dững không rời người thì bị hấn phái đi làm một chuyện quan trọng hơn. Đúng như Họa Nhi nói, có lúc Cầu Dững còn rất có thể dọa người.

Dọc đường Bùi Nghị tới phụ trách an nguy của thái tử, đương nhiên bữa tiệc cũng không ngoại lệ. Tiêu Dịch và người hấn dẫn tới đều phải kiểm tra theo lệ, coi bộ kiểm xuống, mới có thể vào trong bữa tiệc.

Bùi tướng quân đứng lại ở bên ngoài nghiêm túc thận trọng, bên trong chính là sáo trúc diễn tấu nhạc khí, tiếng tụng ly ăn uống linh đình. Tiêu Dịch tới muộn nhất, xa xa trông thấy dáng người Vũ Cơ xinh đẹp uốn éo trong từng đám từng đám hoa cúc nở rộ chen chúc với cảnh xanh. Bữa tiệc bố trí ở vườn hoa vương phủ với rực rỡ gấm hoa này đúng là tương xứng. Có điều, mỹ nhân múa như rắn nước kia thật sự khiến người ta không thường thức nổi, không chỉ có Tiêu Dịch nhũm mày khóe miệng khê co rúm, nếu nhìn kỹ Bùi tướng quân co rúm càng sâu.

Tiêu Dịch với họ tuy đều là võ tướng, nhưng lập trường khác biệt mưu cầu khác nhau. Bùi gia là người □□, mọi người đều biết, Tiêu Dịch lại vẫn lập theo trong Hầu phủ, tuy không có nở mày nở mặt ngày sau như có đảng phái, nhưng cũng chính là điểm nghiêng này bị hoàng thượng nhìn trúng, liên tục ủy thác trách nhiệm nặng nề.

Hôm nay, Bùi gia và Tiêu gia đã kết làm quan hệ thông gia, ở cái nhìn của người khác cũng là Tiêu Tinh Dư lớn tuổi rồi, không được chọn, chỉ có Nhị Từ ma bệnh nhà Bùi Thái Phó là thích hợp. Một Hầu phủ, một phủ Thái Phó cũng không bỏ nhọ dòng dõi hai nhà.

Chẳng qua Tiêu Dịch lại thật sự là khâm phục Bùi Nghị, hai người từng độ tài bắn cung, từng độ săn thú ở sân săn bắn, Bùi Nghị mãi bị Tiêu Dịch đè lên đầu, nhưng sẽ chấp tay thừa nhận thua tâm phục khẩu phục, là một hán tử. Con người Bùi Thái Phó này cáo già, ông sinh hai đứa con trai ngược lại phẩm tính đoan chính, nếu không Tiêu Dịch cũng sẽ không cho phép muội muội gả cho Bùi Diễm.

Cho nên nói giữa loại nam nhân thông minh này cảm giác hiểu nhau cũng sẽ không bởi vì lập trường khác biệt mà giảm bớt. Chính như Bùi Nghị cũng có tâm tư như thế, nếu mà bỏ tranh giành ở triều đình qua một bên, hai người nhất định có thể trở thành huynh đệ trong giáo trường đấu vật.

Đội coi bộ kiểm, Tiêu Dịch lại chọn một kỳ trà chỗ xó xỉnh, trong bữa tiệc có người ngồi xuống, thì sẽ có tỷ nữ đi theo quỳ gối bên cạnh để rót rượu gấp món ăn. Tướng mạo tỷ nữ đi theo quỳ gối bên cạnh Tiêu Dịch rất đẹp, vừa vặn có cảm giác dịu dàng như ngọc, eo như liễu rũ, diện mạo đẹp như hoa chỉ có ở vùng sông nước Giang Nam.

Thái tử nào còn tâm tình để ý tới cả đám thần tử ở phía dưới, ra khỏi Đông cung, gần giống như chim rời khỏi lồng, không cần diễn trò cho phụ hoàng nhìn, chỉ cảm ly rượu đơn giản nói mấy câu mở màn, bèn bảo thật lớn bản thân mọi người thả lỏng thỏa thích, hướng chỉ trong lòng hấn đang nhớ tới mỹ nhân ở trong tranh.

Thị vệ của Tiêu Dịch đứng ở trong bóng tối cách đó không xa, từng dãy đèn lồng sáng loáng tỏa ra ánh sáng ảm áp, thân thể tỷ nữ bên cạnh Tiêu Dịch yếu đuối không xương dán tới đây. Rõ ràng đã vào tháng mười thu vàng, làm sao Giang Nam cũng bắt đầu âm u lạnh lẽo?

Nhưng tỷ nữ này lại mặc cực kỳ mỏng manh như Vũ Cơ, còn có ý cúi người xuống rót rượu cho Tiêu Dịch, lộ ra một bộ ngực trắng như tuyết, khe rãnh ở giữa giống như một sông lớn uốn lượn đi xuống, không biết sâu cạn. Nếu nói là nơi nào của nữ tử này tốt nhất, dung mạo chỉ là trên một phần, nhưng da thịt cả người này tuyệt trắng như ngọc, đáng vẻ thướt tha mềm mại y như ngọc hồ lô, nếu là nam tử bình thường thấy lẻ loi không biết là ôm thật lâu trong ngực gọi bảo bối thân ái rồi.

Mất thấy tỷ nữ dứt rượu sắp ngã ở trong ngực Tiêu tướng quân, Tiêu Dịch lại mặt lạnh không để lại dấu vết tránh ra, mắt

*ngạc đứng lên, dù thế nào cũng không nghĩ sẽ xuất hiện
thích khách.*

*Ngay nita canh giờ trước, thái tử đến trong phòng cung
chiều mỹ nhân, kêu nita ngày lại không thấy mỹ nhân
xuất hiện, tối lita tắt đèn còn tưởng rằng là mỹ nhân lại
thoát nòng. * không đến tính tình không nòng hậu to tiểu.*

theo năng lực của mình, nhưng không ngừng rèn luyện để trở thành một mỹ nhân. Để cho đường sọ, thái tử vạch màn ra, quả thật thấy một bóng dáng nằm ở trên giường, chỉ là không phải là bóng người thướt tha như trong tưởng tượng của hắn, lại thấy bóng dáng trên giường kia đột nhiên nháy lên, chân động ván giường phát ra vang động kéo kẹt, thái tử có cảnh giác.

Thân thể nở nang rõ ràng là nam nhân, thái tử cũng không thấy rõ bóng người, đã có một cây chùy thủ xết qua đây. Hắn lại không biết làm gì, cũng từng luyện võ công, vốn là bén nhọn nhắm tới trái tim mất mạng chỉ cắt một vết thương thật sâu ở trên cánh tay. Thái tử lập tức gào thét, khiến thị vệ của đại viện của mình vào.

Kể giặc kia thấy tình thế không ổn, chỉ nhảy ra cửa sổ bỏ chạy, mặt ngoài cửa sổ gian phòng của thái tử chính là một hồ nước sâu gợn sóng xanh biếc, phong cảnh hợp lòng người là Tuyên vương cố ý sắp xếp, lúc này ngược lại thành yểm trợ tốt nhất để trốn chạy, vào hồ nước, ban đêm một vùng đen như mực, nào còn tung tích có thể tìm ra.

Nhưng khi Bùi Nghi đi vào vẫn phát hiện ra dấu vết, ngay vào lúc thích khách chạy trốn, vài quần áo không cần thận có quệt một mảnh ở trên cửa sổ. Bùi Nghi tra xét nghiêm túc, vật liệu may mặc này giống như là thị vệ phủ Tuyên vương, bèn cả gan nói ra phát hiện trong lòng. Thái tử được đại phu báo cáo vết thương, trên mặt tức giận khó tiêu, tay không bị thương kia vỗ bàn một cái, "Tuyên vương, hay cho người bề tôi mưu nghịch, lại lấy mỹ nhân dẫn dụ hỗn độn, ý đồ bất chính. Đáng giết, đáng giết, trang #ddlqd# bubble bắt lại đưa tới Đại Lý Tự trong kinh điều tra."

Bùi Nghi lập tức phái người lục soát vương phủ, cũng sẽ áp giải Tuyên vương có lòng mưu nghịch trước tiên. Trong bữa tiệc, tất cả mọi người không ngờ Tuyên vương sẽ ám sát thái tử, đến là run lấy bấy vạch rõ giới hạn với Tuyên vương. Tuyên vương cũng trực tiếp kêu oan uống, rõ ràng không nên là như thế này. Phải là tình cảm chân thành của Tiêu Dịch bị thái tử sủng hạnh, với tính tình của Tiêu Dịch làm sao lại chịu được, nhất định phải liều lĩnh xung đột với thái tử. Lần này, hẳn sẽ được xem bộ dáng nhếch nhác của Tiêu Dịch, để tiêu tan tức giận khó có thể ức chế trong lòng.

Nhưng quay đầu lại sao mình sẽ trở thành hung thủ ám sát thái tử! Ở giữa này nhất định là xảy ra điều gì sai lầm, tìm kiếm cả đêm lại chưa từng tìm được hung thủ, giống như biến mất khỏi thế gian vậy. Lại không biết, thị vệ tìm kiếm đến gian phòng của quận chúa Trần Trần thì nàng đang quơ múa roi xem một ma ma lưng hùng vai gấu làm con ngựa cưỡi chơi đùa ở trong phòng. Lão ma ma kia thở hổn hển, chạy vô cùng ra sức, quận chúa hết sức vui vẻ hét to, "Truy Phong, nhanh lên một chút, không nhanh chút ta sẽ quất người."

Thị vệ nào có tâm tình nhìn một vị lão nô và quận chúa chơi loại trò chơi này, thêm với hung thủ là nam tử thân hình cao lớn, nên không lưu ý nhiều đến lão ma ma dưới thân thể quận chúa này, chỉ rồi từ nghiêng đầu chán ghét rời đi, không khỏi cảm thấy xấu hổ, xấu xí làm người ta muốn ói mà.

Trong lúc vô tình, lão ma ma cũng thấy bản thân từ trong gương, cũng thiếu chút nữa nôn ra nước chua, cũng không ngừng ói giống với tiểu tức phụ đã hoài thai kia.

Trong gương đồng là gương mặt trắng hết mức, hai má đỏ ửng hết ánh trời chiều, lông mày đen thô như con thiêu thân, môi lớn đỏ thẫm giống như lập xương, khóe miệng còn chấm nốt ruồi là mai là mai, có thể ngờ ngờ rõ ràng có nét mặt của Cầu Dưng, Cầu tướng quân. Ma ma kia khóc không ra nước mắt, chỉ còn lại vẻ gái trên lưng ngưỡng trước lật sau cuối khảnh khách không ngừng.

Trong một đêm, tụi Tuyên vương mưu hại thái tử bị đè gắt gao ở trên đầu, thái tử viết xuống tấu thư tám trăm dặm khẩn cấp đưa tới Bối phủ cho Thái Phó xem qua trước. Bối Thái Phó lại giữ lại tấu chương, trực tiếp kêu thái tử hô đồ, sau mấy ngày, lại nghĩ tấu chương lần nữa đưa tới Ngự Thư Phòng. Trong tấu chương, hẳn mới viết nhắm thẳng vào Tuyên vương cầu kết riêng với quan viên địa phương khâu trừ khoản bạc giúp nạn thiên tai hàng năm, khiến Giang Nam lũ lụt vô hạn, lưu dân chạy tán loạn khắp nơi, đều là bởi vì Tuyên vương tham lam trời buộc vô độ, cuộc sống xa hoa lãng phí, mặt khác ngay cả loại sự tình Tuyên vương ái thiếp diệt thê kia cũng viết ở phía trên. Mà khi thái tử đến Giang Nam tận tụy giúp nạn thiên tai, phát hiện con người Tuyên vương thì đoạn hèn hạ, thái tử ý muốn đệ trình lên tấu thư, lại chọc giận Tuyên vương, phái người hành thích thái tử.

Hoàng thượng đột nhiên giận dữ ném sổ con!!!

"Cho nên nói lần này áp giải Tuyên vương hồi kinh đến Đại Lý Tự có thể là có đi không về?" Đang ngồi ở trên xe ngựa trở về phủ, Thẩm Hoa bình ngạc nghi ngờ nói, lại không che giấu được một mối lị thị vệ ồn ào tìm kiếm cả đêm.

"Vốn chỉ cần Đại Lý Tự nghiêm túc điều tra họa này không chọc tới trên đầu Tuyên vương. Kế hoạch của ta có thể nói là đầu mối sơ hở không ít, nếu là người đầu óc tinh táo suy nghĩ một chút sẽ có thể tinh táo lại, nhưng Tuyên vương lại cố ý đón thái tử vào phủ, dâng lên tâu sớ. Hiện nay, Thái Phó nhất định phải tìm một cái cớ rõ ràng để trình tâu chương lên cho Thái tử, cũng qua loa kết án, lại đi kiểm tra niêm phong phủ Tuyên vương, tìm được chứng cứ phạm tội, chúng ta chỉ xem bọn hần cần xé, ngồi tiếp nhận lời của người (người đánh cá)."

Trên đầu chui sớ có cây đao đầy, không phải gác ở trên cổ Tuyên vương, chính là gác ở trên cổ thái tử, hiển nhiên Tuyên vương thua rồi.

"Nhưng quận chúa Trần Trần làm sao?" Châu ngoại gái của mình, Thẩm Họa không khỏi lo lắng hỏi thăm.

Về mặt Tiêu Dịch nghiêm túc, "Ta đã phái người đón nàng rời khỏi thành Hằng Châu đoàn tụ với Uyển tỷ, muội có thể yên tâm."

Thẩm Họa gật đầu một cái, Tiêu Dịch chợt kéo nàng vào trong lòng. "Một mối cả đêm, ngủ một lát đi, một lát trở về muội dẫn theo Đục Ca Nhi rời khỏi Hằng Châu hồi kinh ngay! Ta chỉ sợ Hằng Châu sắp phát sinh biến cố rồi."

Thẩm Họa không ngờ phải vội vã như vậy, ngẩng mặt mở to mắt nhìn hần, mềm giọng lời nhỏ nhẹ nói: "Ngày mai có thể không, hôm nay muội quá mệt mỏi rồi."

Tiêu Dịch cúi đầu hôn một cái ở môi nàng, "Chỉ cần

không phải nghĩ tới tới nay đi gặp riêng tình lang nào đó
tạm biệt, dĩ nhiên là có thể."

Tiêu Dịch nói lời này hoàn toàn là bị tiểu tì Tống Tì
Quân kia kích thích trên bữa tiệc hôm qua, có bao nhiêu ý
cảnh cáo Thâm Họa ít tiếp xúc với kẻ kia.

Thâm Họa lại là cứng đờ thân thể, há miệng, cuối cùng
vẫn là do dự, chỉ cười cười xong, hèn vùi ở trong ngực bèn
chắc mà ấm áp kia nghỉ ngơi.

Trở về Thâm trạch, Tiêu Dịch đến ngay dịch quán,
Thâm Họa lại ngủ lại một lát. Đến lúc trời sắp tối rồi,
thấy Tiêu Dịch còn chưa trở lại, xem chừng tối nay cũng
sẽ không về, bèn đứng lên rửa mặt qua loa, lạng lẽ thuê
chiếc xe ngựa, một mình ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Như Họa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.